

Mua dây buộc mình

Contents

Mua dây buộc mình	1
1. Chương 01-02	1
2. Chương 03-04	9
3. Chương 05-06	17
4. Chương 07-08	24
5. Chương 09-10	32
6. Chương 11-12	39
7. Chương 13-14	51
8. Chương 15-16	62
9. Chương 17-18	75
10. Chương 19-20	88
11. Chương 21-22	95
12. Chương 23-24	120
13. Chương 25-26	133
14. Chương 27-28	153
15. Chương 29-30 (end)	195

Mua dây buộc mình



Giới thiệu

Khoảng cách xa vời nhất trên thế giới này. Không phải là em ở bên cạnh anh, nhưng em không biết a

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/mua-day-buoc-minh>

1. Chương 01-02

Chương 1.1: Đêm thất tịch* khó xử

*Đêm thất tịch: ngày 7 tháng 7 âm lịch, ngày牛郎 (lang) và織女 (trúc nữ) gặp nhau, cũng được coi là ngày Valentine Châu Á.

“Trong một đêm thất tịch như thế này, người cô độc là đáng hổ thẹn.”

Tiêu Hòa Hòa suýt nữa đã lỡ máy bay bây giờ vừa mới ngồi yên xuống ghế, liền nhận được một tin nhắn hệ thống như thế, là tin nhắn rác của một web kết bạn nào đó.

Cô chán nản xóa đi.

Hóa ra hôm nay là ngày thất tịch, một lễ tiết rất đáng ghét.

Tiêu Hòa Hòa nhanh chóng tận dụng thời gian viết một tin nhắn: “Tiểu Bảo yêu quý, 20 30 lão nương đến sân bay, mau mau đến trước tiếp giá!”

Trịnh Hiểu Bảo là một tên đồng nghiệp vô lại của cô. Lần công tác vất vả này vốn là do cậu ta làm, kết quả là cậu ta viện cớ, đẩy sang cho Tiêu Hòa Hòa.

Cho nên cô cũng rất muốn nô dịch cậu ta một chút. Dù gì trước khi đi, tên này vừa đúng lúc mua xe mới, vỗ vỗ ngực thề thốt nói nhất định sẽ đợi cô về làm người đầu tiên ngồi lên xe của cậu ta.

Tiêu Hòa Hòa trước khi lên máy bay bị khách hàng nhiệt tình tiếp cho hai chai bia, lại chưa ăn cơm, bây giờ vừa chóng mặt vừa đói vừa mệt. Cơ thể trong trạng thái không tốt khó tránh khỏi việc cảm thấy nhàm chán, mặt dù bình thường cô không hề nhàm chán như vậy.

Cô không nhớ được số di động của Trịnh Hiểu Bảo, cho nên chăm chỉ lật danh bạ, cuối cùng đã tìm thấy, kết quả là hành khách bên cạnh quay mạnh người, đập vào cô. Tay của Hòa Hòa rung lên liền ấn phải nút gửi đi, một giây sau, trên màn hình hiện ra hàng chữ “Đã gửi thành công”.

Cô ngớ ngẩn phát hiện ra, tin nhắn đó vốn dĩ không hề gửi cho Trịnh Hiểu Bảo, mà là gửi cho Trịnh Hải.

Hòa Hòa hơi toát mồ hôi, lập tức gọi một cuộc điện thoại cho Trịnh Hải muốn giải thích, chuông reo rất lâu không có người nhấc máy.

Anh ấy không nhỏ mọn thế chứ. Hòa Hòa không mất hy vọng tiếp tục gọi đi, vẫn không có người nhấc máy.

Ngốc quá, cô nên gửi thêm một tin nhắn bổ sung.

Kết quả là lần này, vẫn chưa kịp đợi cô đánh hết chữ, điện thoại liền kêu lên ding ding hai tiếng, hết pin rồi.

Hòa Hòa hơi buồn bực.

Nghĩ lại, hình như Trịnh Hải chưa từng trả lời bất cứ tin nhắn của cô, ai bảo cô toàn gửi mấy tin nhắn có nội dung vớ vẩn cho anh chứ. Chắc anh ấy nhìn thấy tin nhắn do cô gửi đến sẽ trực tiếp bỏ qua luôn, bởi vì nếu cô tìm anh có chuyện gấp gì, đều trực tiếp gọi điện thoại.

Hơn nữa, chắc Trịnh Hòa sẽ không hiểu làm đâu. Cô làm gì có gan mà không biết phân biệt lớn bé với anh hử. Với cái IQ cao như vậy, anh nhất định sẽ đoán được là cô đã gửi nhầm tin nhắn.

Hôm nay là đêm thất tịch, theo lý mà nói, chắc Trịnh Hải không thể ở một mình được. Nhưng lúc thế này đa phần anh ấy đều cầm ly rượu nho trong tay, đối diện là một mỹ nhân xinh tươi như ngọc, không để ý nổi đến sự sai lầm này của cô đâu.

Nghĩ đến đây, Hòa Hòa yên tâm nghiêng đầu ngủ.

Nhưng trước khi ngủ, cô lơ mơ nhớ ra, hình như lúc nhỏ Trịnh Hải có tên mụ là “Tiểu Bảo”thật là gay go, ngủ cũng không ngủ yên.

Sân bay về đêm vẫn cứ ồn ào người đi lại. Người con gái trẻ ngồi bên cạnh Hòa Hòa vừa mới đưa vé kiểm tra xong liền lao vào một vòng tay đang rộng mở hướng về phía cô ấy

Ngày nóng như thế, ôm chặt như thế, cũng không sợ cảm nắng sao.

Tiêu Hòa Hòa không hề chui thừa nhận là cô đang đổ kị. Cô chỉ là cảm thấy mất đi văn hóa truyền thống, hơn nữa bây giờ trong bệnh viện đang rất thiếu giường bệnh.

“Tiêu tiểu thư, ở đây.” Cô đi từng bước ra khỏi sân bay, đang suy nghĩ xem đi xe bus và bắt taxi cái nào có giá cao hơn, bỗng nhiên nghe thấy giọng nói quen thuộc. Nhìn kỹ, hóa ra là Tiểu Vương người lái xe thân cận của Trịnh Hải.

Tiêu Hòa Hòa vô cùng kinh ngạc. “Cậu đến đón ai thế? Trịnh Hải.....anh ấy cũng đi công tác sao? Hay chính là.....” Bận giải số x của Trịnh Hải? Cô kịp thời nuốt ngay nửa câu đó vào trong.

“Tôi đến đón Tiêu tiểu thư, mời lên xe.”

Tiêu Hòa Hòa ngẩng đầu nhìn trời một lát. Kỳ lạ, bầu trời trắng sáng, màn đêm này rất bình thường mà.

Lên xe mới được biết, đại thiếu gia Trịnh Hải chiều nay vì sốt cao nên vào phải bệnh viện truyền.

Vừa mệt vừa uể oải Tiêu Hòa Hòa suy nghĩ ba giây, quyết định đi thể hiện sự quan tâm của chủ nghĩa nhân đạo một lát.

Dù gì cô cũng đã quen biết Trịnh Hải 25 năm rồi, trong ấn tượng của cô, cái nơi như bệnh viện đó, trừ khi kiểm tra sức khỏe, về cơ bản anh ấy cách ba bốn năm mới đi vào đó một lần.

Bệnh viện cũng chẳng tốt hơn mê cung là mấy, rẽ ngang rẽ dọc cuối cùng cũng đến được đích.

Thật là xa xỉ. Chỉ là sốt thôi, không ngờ lại ở căn phòng cao cấp như vậy. Bệnh viện đang rất thiếu giường mà.

Trịnh Hải tựa vào đầu giường, trên tay vẫn đang truyền, sắc mặt hơi nhợt nhạt, nhưng ánh mắt vẫn tinh anh như cũ, thấy cô đi vào, sắc mặt cũng không thay đổi chút nào, chỉ dùng một ngón tay chỉ vào chiếc ghế dài mềm mại bên phía tường của phòng bệnh, ra hiệu cô ngồi xuống.

Vi Chi Huyền thư ký chủ tịch của Trịnh Hòa đang ngồi đang ngồi trên một chiếc ghế vuông bên cạnh đầu giường anh, trên đùi đặt một chiếc laptop, toàn tâm hoàn thành phận sự ghi là những điều lãnh đạo nói.

Thuật ngữ kinh tế đối với cô giống như là Đường Tăng đọc lời niệm chú, Tiêu Hòa Hòa nghe đến nỗi đầu óc quay cuồng, một lát sau lại gục xuống chiếc ghế dài ngủ thiếp đi.

Cô quả thật là mệt, đi công tác ở ngoài ngày nào cũng làm quá 14 tiếng đồng hồ, không hề được ngủ một giấc ngon.

Lúc Hòa Hòa chậm chậm tỉnh dậy, là bởi vì có người đắp một chiếc áo cho cô. Cô dụi dụi mắt, nhìn rõ là thư ký Vi với khí chất tao nhã phóng khoáng.

Thấy Hòa Hòa tỉnh dậy, Vi Chi Huyền mỉm cười dịu dàng: “Tiêu tiểu thư, tôi đang chuẩn bị đi, tôi đưa cô một đoạn nhé?”

Tiêu Hòa Hòa chưa kịp trả lời, đại gia trên giường đã mở miệng: “Không cần. Đợi tôi truyền hết chai này, Hòa Hòa sẽ đi cùng tôi.”

“Bác sỹ nói tối nay ngài phải ở lại bệnh viện để quan sát....” Thư ký Vi nhìn nhìn sắc mặt cấp trên, rất tự giác nói, “Được rồi, ngài chú ý sức khỏe. Trịnh tổng, điện thoại của ngài.” Nói xong lấy từ trong túi áo ra chiếc điện thoại bạch kim sản xuất với có số lượng hạn chế lóa mắt đỏ của Trịnh Hải.

Chẳng trách mặt trời mọc đằng tây, nhận được cái tin nhắn kiểu như thế mà vẫn phái người đi đón cô. Hóa ra tin nhắn của cô bị thư ký Vi nhận được.

Nhưng thế này lại càng xấu hổ hơn, quả thật là mất mặt.

Chương 1.2

Lúc về đi qua căn phòng độc lập bên ngoài phòng bệnh, trên đất bày mấy lẵng hoa, xanh đỏ tím vàng, rực rỡ sắc màu, hương thơm phảng phất.

Hòa Hòa cúi lưng xuống ôm lên một lẵng hoa được cắm rất đặc biệt: “Lẵng này đẹp, tặng em nhé.”

Trịnh Hải nắm lấy cổ áo cô kéo dậy: “Hoa của bệnh viện, không may mắn.”

“Hôm nay là ngày thất tịch, em vẫn chưa nhận được bó hoa nào.” Hòa Hòa cố gắng muốn vùng ra khỏi nanh vuốt của anh.

“Lát nữa ra ngoài anh mua cho em.”

“Nhưng em thích lãng này.” Hòa Hòa kiên quyết lựa chọn.

Nhưng cái bệnh nhân Trịnh Hòa này, rõ ràng vừa này còn là bộ dạng ốm yếu, lúc này thân thủ lại nhanh nhẹ vừa kéo vừa lôi, Hòa Hòa không rõ là anh làm thế nào, tóm lại lãng hoa của cô thoát khỏi tầm tay, người cũng bị anh nhấc lên, trong chốc lát đã ở bên ngoài phòng bệnh.

Biết mấy chiêu võ thì giỏi lắm sao. Hòa Hòa vừa bị Trịnh Hòa kéo tay lôi về phía trước, vừa không đành lòng quay đầu lại nhìn lãng hoa mà cô thích đó.

Hòa Hòa lên xe đường như lại mơ mơ hồ hồ ngủ thiếp đi, lơ mơ nghe thấy Trịnh Hải nói: “Tiểu Vương, bật điều hòa nhỏ một chút.” Lúc xe vội vàng rẽ ngoặt, đầu cô đập vào cửa kính, kêu lên một tiếng, lại tỉnh dậy.

Dựa vào ánh đèn đường chiếu vào trong xe, cô quay đầu lại nhìn thấy khuôn mặt nhợt nhạt của Trịnh Hải, cảm thấy buồn chán.

Làn da anh vốn dĩ đã trắng, lúc này lại càng trở nên gần như trong suốt, một công tử bột tiêu chuẩn, thêm một đôi mắt vừa đen vừa sáng, sâu đến mức không thấy đáy.

Người mù đường như Hòa Hòa mất mấy giây mới phát hiện xe đang chạy thẳng về khu phía tây nơi cô ở, thật ra cái bệnh viện lúc này cách chung cư sang trọng mà anh ở gần hơn nhiều, chỉ mất 10 phút.

“Lái xe Vương, đưa anh Trịnh.....Hải về trước đi, tôi không vội.”

“Hôm nay anh cũng về bên đó.” Trịnh Hải truyền đạt mệnh lệnh, tựa vào ghế nhắm mắt lại.

Đừng hiểu lầm, cái “bên đó” mà Trịnh Hải nói, chỉ là cùng một tòa nhà với Tiêu Hòa Hòa mà thôi, hơn nữa chính là đối diện với nhà cô, nhưng diện tích lại lớn gấp đôi căn phòng của cô, nhưng một năm anh ở đó không đến hai tuần. Nhưng Tiêu Hòa Hòa vẫn có dự cảm không lành, hết cả buồn ngủ.

Quả nhiên như vậy, Trịnh Hải rất thần nhiên đi theo Hòa Hòa vào nhà, cởi bỏ giày, tự nhiên như là dặn dò người làm: “Sang bên chỗ anh tìm cho anh bộ quần áo lót và áo tắm, rồi nấu cho anh bát mì.....mềm một chút, đập một quả trứng vào.” Không thèm quay đầu lại đi vào phòng tắm.

Quả thật.....là! Mặc dù anh là bệnh nhân, nhưng cô cũng vừa mới xuống máy bay mệt mỏi cả đường rồi có được không?

Thật ra chỉ cần anh đồng ý, tùy tiện gọi một tiếng, sẽ có những cô gái trẻ trung xếp đủ cả dãy phố đến giúp anh nấu mì hầu hạ anh tắm, sao lại cứ sai khiến cô hả.

Tiêu Hòa Hòa oán thầm mấy câu trong lòng, cuối cùng vẫn khịt khịt mũi, tìm chìa khóa nhà anh, nhận lệnh đi vậy.

Trịnh Hải ăn mì, cô đi tắm, tiện thể giặt luôn quần áo mà anh vừa thay ra. Cô kém cỏi như vậy đó.

Lúc đi ra mì đã ăn xong, ngay cả nước cũng không để lại, bát vớt vào chậu rửa. Thế là Tiêu Hòa Hòa lại chăm chỉ rửa bát.

Quay lại không thấy Trịnh Hải đâu, nghĩ rằng anh đã về nhà của mình, do đó mặc bộ quần áo ngủ mát mẻ lê đôi dép trong nhà lảo đảo đi vào phòng ngủ, quăng mình xuống giường.

“Á——”

“Á”

Tiếng kêu ngắn đó là của Trịnh Hải, tiếng kêu dài đó là của bản thân cô. Tiêu Hòa Hòa ngã đúng vào người của Trịnh Hải.

Cô bò dậy bật đèn: “Anh ngủ sai chỗ rồi, đây là nhà em!”

Anh ở đây tắm cũng còn có thể hiểu được, bởi vì bên đó đã 2 tháng nay anh không ở, chắc là sợ nước trong đường ống bị tích quá nhiều không sạch sẽ. Nhưng anh cũng không thể bởi vì giường bên đó hai tháng nay không có người ngủ, liền đến chiếm đoạt giường của cô chứ.

“Ồ.” Trịnh Hải đáp mà như không đáp, trong giọng nói rõ ràng là rất buồn ngủ.

“Em ngủ ở đâu hả?”

Lần này Trịnh Hòa không thêm nói một tiếng, lật mình lại ngủ thiếp đi.

Lúc anh ngủ cuộn thành một đống, gối lên một cánh tay của mình, vùi đầu lại, giống như một đứa trẻ.

Hòa Hòa lập tức mềm lòng, đưa tay ra sờ trán anh một lát, đã không còn nóng nữa, nhưng lau đi được cả một bàn tay mồ hôi.

Nghĩ đến việc anh vì bị sốt mà phải vào bệnh viện, cô đắp chăn cho anh, tìm một chiếc chăn mỏng hơn, lại đắp thêm một lớp nữa.

Sau đó cô lại lấy chiếc vỏ chăn ở trong tủ ra, quần quai quýt vào người mình, ngủ trên ghế sofa ở phòng khách.

Đều trách nhà cô chỉ có một chiếc giường, mà căn phòng đó của Trịnh Hòa vừa rộng vừa trống, cô không muốn ngủ ở đó một mình đâu, sẽ gặp ác mộng.

Ngủ đến nửa đêm Tiêu Hòa Hòa lạnh đến nổi bị tỉnh giấc.

Thời tiết quái quỷ này. Dự báo thời tiết rõ ràng nói là 30 độ, kết quả là đến giữa đêm lại lạnh thế, chiếc vỏ chăn mỏng tanh này hoàn toàn không thể chống lại được sự lạnh giá.

Còn hai chiếc chăn lụa dày của cô, đều đang đắp trên người Trịnh Hải.

Tiêu Hòa Hòa bò dậy, mặc áo khoác vào người, thu mình lại nằm xuống.

Vẫn lạnh, hơn nữa chiếc ghế sofa quá mềm mại này, bình thường lưỡi nhác nằm vào trong đó cũng rất thoải mái, nhưng lúc này dùng để ngủ, quả thật phải gọi là hành hạ, xương cốt đều đã bị biến dạng.

Mắt nhìn chiếc đồng hồ treo tường chỉ 3h, cơ thể và đầu óc Tiêu Hòa Hòa đều mệt mỏi, nhưng lại không hề ngủ nổi.

Cô nhẹ nhàng lườn vào phòng ngủ, muốn kéo một chiếc chăn trên người Trịnh Hải xuống.

Rèm cửa không đóng. Dưới ánh trăng sáng, Trịnh Hải vẫn cuộn mình nằm ở giữa giường, tư thế ngủ không hề tao nhã như lúc anh tỉnh táo một chút nào, một nửa chăn bị anh tung sang một bên, một nửa còn lại bị anh đè chặt dưới cơ thể.

Hòa Hòa vừa buồn ngủ vừa mệt vừa tức giận, kéo lúc lâu cũng không kéo nổi một chiếc, lại sợ làm anh tỉnh giấc, cuối cùng lấy một nửa chiếc chăn của một cái trong hai cái nửa chăn bị anh đè dưới người đắp lại lên người anh, cô tự mình kéo một nửa chiếc chăn còn lại, chui thẳng vào trong, rồi lại nằm thẳng xuống. Không lâu sau, liền ngủ thiếp đi.

Chương 2.1:

7 năm trước, viễn cảnh tương lai của Tiêu Hòa Hòa là: muốn gả cho người mình yêu.

7 năm sau, ý muốn hiện thời của Tiêu Hòa Hòa là: phải câu được chàng rể rửa vàng.

“Tớ nhất định phải lau sáng mắt nhìn cho rõ, nỗ lực để câu được chàng rể rửa vàng.”

Mỗi lần xem xong một bộ phim tình yêu có kết thúc viên mãn, Tiêu Hòa Hòa luôn than thở một câu như thế.

Bạn thân của cô Tô Nhấm Nhiễm thường lập tức thốt ra một câu: “Bên cạnh câu không phải sẵn có một người sao? Vóc dáng và tiền tài, dung mạo và sự lịch thiệp, không thiếu thứ gì. Lại biết rõ nguồn gốc, ngay cả việc kiểm tra công việc cũng được miễn, còn lại chỉ là xem cậu bắt được anh ta thế nào thôi.”

“Trịnh Hải?” Tiêu Hòa Hòa xì một tiếng, “Chúng tớ chỉ là con cháu cháu không cần thận bị buộc vào nhau thôi. Từ nhỏ đến lớn, ngay cả năm mớ ban ngày, cũng chưa từng nghĩ đến có cái gì đó với anh ấy.”

“Đừng nói quá sớm quá thật như thế. Tớ thấy Trịnh Hải đối với ai cũng khách khách sáo sáo lạnh lạnh nhạt nhạt, nhưng chỉ đối với cậu là đặc biệt không khách sáo lại đặc biệt quan tâm.”

Những lời đó của Tô Nhâm Nhiễm quả thật nói đúng vào nỗi đau của cô. Cuộc đời của cô 25 năm không ngắn không dài, chính là một bộ lịch sự bị Trịnh Hải bắt nạt.

Lúc nhỏ, luôn bị lừa giúp anh ấy viết bài tập cầm cặp sách, những việc nhỏ nhặt đó đều không tính, ngay cả việc anh ấy đi tán những cô gái khác, đều phải viết thư tình hộ anh ấy, giúp mua quà, thậm chí làm nhân viên chuyển phát nhanh. Sau khi lớn lên, lại thăng cấp thành người giúp việc, thư ký tạm thời, thậm chí bạn gái giả. Căn phòng mà anh thường niên không ở đó cô phải định kỳ đi kiểm tra, trả phí, tìm người quét dọn; lúc thư ký không ở bên cạnh mà đột nhiên anh phải làm việc, cô chính là nhân viên tốc ký tạm thời, nhân viên quản lý tài liệu, còn làm cả người pha trà; anh muốn bỏ người yêu nhưng lại chưa lập tức tìm người kế nhiệm, cô liền phải cố gắng đi đảm nhiệm chức vụ kẻ mới xấu xa đây đấy. Cái khác thì đều nói được, chỉ có điều này làm cô khổ não, sợ nhất là một ngày nào đó anh vướng phải người phụ nữ quá dũng mãnh lại si tình, trực tiếp tạt thẳng axit vào người cô thôi.

Nhưng mà cô cũng mắc nợ Trịnh Hải rất nhiều ấy chứ.

Lúc 5 tuổi, cô hại Trịnh Hải 10 tuổi gãy một chân. Đợt đó Trịnh Hòa chống đối lại gia đình muốn vào trường võ thiếu niên, nhưng vì như thế anh không thể không tiếp tục đi học.

Lúc 10 tuổi, cô hại Trịnh Hải 15 tuổi mất đi tư cách tham gia cuộc thi cờ tướng hữu nghị quốc tế thiếu niên toàn quốc. Anh vốn rất có hy vọng đạt được thành tích cao nhất. Anh đều đã chuẩn bị tất cả để xuất phát, nhưng cô lại bị sưng phổi, trong nhà không có người lớn, anh đành từ bỏ cơ hội, ở lại cùng với cô.

Lúc 15 tuổi, cô hại Trịnh Hải chia tay với bạn gái. Đó có phải là tình đầu thật sự của anh hay không thì cô không rõ, nhưng sau này cô thấy những người đến rồi đi bên cạnh anh nhiều năm nay, người con gái đó coi như là người anh thật lòng nhất.

Lúc 20 tuổi, cô hại Trịnh Hải mất đi một vụ làm ăn lớn. Lúc đó công ty anh mới mở về cơ bản vẫn chưa ổn định, mà vụ làm ăn đó là 1/3 doanh thu cả năm của công ty.

Tiêu Hòa Hòa quy đổi một lúc, cảm thấy tóm lại là cô nợ anh tương đối nhiều, cho nên bị Trịnh Hải bắt nạt thế nào cũng không coi là quá đáng, huống hồ Trịnh Hải thường giúp đỡ cô. Giữa nam nữ người ta thường có “cái dốt 7 năm”, cái dốt đó của 2 người bọn họ không biết có nên gọi là 5 năm không. Nhưng tết nguyên đán năm nay Trịnh Hải trịnh trọng nói với cô: “Hòa Hòa, năm nay chúng ta cố gắng ít gặp mặt, ít nói chuyện, ít giao thiệp một chút.” Hòa Hòa hai ngày nữa là tròn 25 tuổi.

Nhưng lần này, không phải là cô chủ động đến gần anh đâu nhé, mà là anh ấy tự đến gần cô. Nhưng.....hình như là do cô gửi tin nhắn gây hấn với anh trước, lại còn giả tình giả nghĩa đến bệnh viện thăm anh.....

Trong đầu Tiêu Hòa Hòa lật lại mấy chuyện xưa đó, đang bày lên bàn ăn thức ăn mặn trứng gà bánh nướng nước đậu mà cô mua ở cửa hàng ăn sáng trong khu. Hai phần, dù gì bản thân cô cũng cần phải ăn sáng, thuận tiện, thuận tiện mà thôi. Nghĩ một lát, lại rất kém cỏi đi sang nhà đối diện tìm quần áo và đồ dùng cá nhân cho Trịnh Hải, anh dùng quen một số thương hiệu, chỉ dùng cố định mấy loại đó, hôm qua có lẽ là đã mệt, nên không chú ý đến mấy việc nhỏ đó.

Trịnh đại gia quả nhiên không hề cảm thấy việc thay đổi chỗ, ngủ một đêm không thoải mái như thế nào, an nhàn tự tại như nhà mình, vừa mới tỉnh dậy vẫn còn hơi mơ màng, mấy phút sau cơ thể trở nên thoải mái hơn ngồi xuống bàn ăn nho nhã dùng bữa.

Từ đó có thể thấy, người này tỉnh dậy từ phòng của người khác là chuyện bình thường. Tiêu Hòa Hòa trong lòng thầm nói xấu anh, trên miệng vẫn là những lời quan tâm: “Hôm nay có phải là anh cần đến bệnh viện truyền không?”

“Đã không sao rồi, không đi.” Trịnh Hải không thèm ngẩng đầu.

“Trịnh Hải, anh đã lớn như vậy sao lại vẫn cứ kiêng kị bệnh viện hả.” Tối qua hình như thư ký Vi có nói, bác sỹ bảo anh phải ở lại bệnh viện quan sát 2 ngày.

“Tiêu Hòa Hòa, em càng ngày càng không phân biệt lớn bé, đã bắt đầu gọi cả tên lẫn họ anh không thêm danh xưng rồi hả.” Trịnh Hòa từ trước đến nay luôn chuyển chủ đề.

Trời, cô gọi anh như thế đã mấy năm rồi, đương nhiên là nhiều lúc ngay cả tên họ cũng không thêm, trực tiếp gọi “này”, bây giờ anh lại nghĩ ra cái bài này với cô. Nhưng Tiêu Hòa Hòa hiểu, đành không nói gì.

Trịnh Hải cúi đầu ăn cơm. Từ nhỏ đã có sự giáo dục nên không giống với những người khác, anh ăn cơm luôn không hề có một tiếng động nào, Tiêu Hòa Hòa vô cùng khâm phục.

Hòa Hòa cũng nỗ lực thử học tập Trịnh Hải khiến bản thân mình uống nước đậu mà không phát ra một tiếng nào, nhưng Trịnh Hải bỗng nhiên mở miệng, cô đang nín thở tập trung tình thần liền bị quá bất ngờ, suýt nữa phun hết nước đậu trong miệng ra.

“Hòa Hòa, hôm nay bọn em nghỉ đúng không? Cùng anh tham gia một bữa tiệc.”

“Hôm nay là ngày khai mạc thể vận hội Olympic. Ai rảnh thời gian đi chơi với anh chứ? Số lượng bạn gái năm nay của anh đã vượt qua hai con số rồi đấy, thư ký nữ lớn bé gầy béo cũng đã mấy người, sao lại còn có ý với em hả?”

“Tiệc vào buổi chiều, đều là người trẻ tuổi. Không phải là em vẫn luôn muốn quen biết thêm mấy người sao?” Trịnh Hải không thêm để ý đến sự gây hấn vô lý của cô, nhẹ nhàng giải thích.

“Những người bạn của anh đó có mấy người là người tốt chứ? Em không đi.”

“Hòa Hòa, thành tích kinh doanh của công ty em năm nay không tồi, không cần đơn đặt hàng của anh nữa phải không?”

Ôi, cô chỉ là nhất thời trở tài nói một câu, không ngờ lại quên mất. Quần thể yếu ớt muốn giữ vững khí thế quả thật là một chuyện khó. Hòa Hòa lập tức bày ra một nụ cười rức rờ: “Hải ca ca, em đùa với anh thôi. Em chỉ là lo lắng bản thân mình xuất hiện sẽ làm mất mặt anh. Em đi em đi, cần phải mặt vấy siêu ngắn hay là đồ hở rốn? Em lập tức đi chuẩn bị ngay.”

Chương 2.2:

Quần áo là do thư ký Vi đưa đến, bộ váy màu vàng nhạt dài đến đầu gối, dép cao gót da dê đồng màu, ngay cả dây chuyền và cặp tóc đều đầy đủ. Đáng thương là cô đã từng này tuổi rồi, vẫn còn phải trát phấn lên như vậy giả vờ trẻ trung.

Đến bữa tiệc cô liền vui mừng, cả một công viên trẻ con, các loại búp bê linh vật Olympic bày khắp nơi, trong không gian treo đầy bóng bay và ảnh màu, trên giấy viết các loại câu hỏi, rõ ràng là một bữa tiệc game, chẳng trách Trịnh Hải không tìm mấy cô bạn gái hay thư ký đầy khí chất đó, mà kiên quyết lười cô đến.

Quan sát kỹ hơn nữa, cô lại càng thích hơn. Bữa tiệc này có liên quan đến chủ đề thể vận hội, bảng điện tử trình trọng hiện lên đồng hồ đếm ngược. Dường như là yêu cầu đồng loạt, con trai đều mặc quần đen nghiêm chỉnh, con gái trên cơ thể đều là bốn loại màu: đỏ, vàng, xanh da trời, xanh lá cây. Người tổ chức bữa tiệc này quả thật có tài, một lát nữa chơi trò chơi, chắc sẽ trực tiếp phân tổ theo màu sắc?

Trịnh Hải bỏ rơi cô, một mình đi xã giao, Tiêu Hòa Hòa tự mình chơi vui vẻ, đi đi lại lại đoán trúng một đồng câu hỏi, sau khi giành được rất nhiều quà tặng, liền chuyên tâm đi tìm đồ ăn. Trong góc có người tùm nập ba thành đám, hề không cần thận là có thể nghe thấy tin đồn thú vị.

“Nhà họ Trình và họ Chung tháng sau có việc hỷ rồi, lần trước đột nhiên hủy bỏ, là chuyện gì thế?”

“Cách nói của cả hai nhà đều là cô dâu đột nhiên bị bệnh, sau này chú rể lại nhận nhiệm vụ đi Tứ Xuyên chống động đất, nên bị lỡ mất. Còn về nội tình bên trong.....ôi, cái này chỉ có bản thân họ là biết thôi.”

“Chuyện hỷ của Trình gia không phải chỉ riêng việc đó, nghe nói Trình Thiếu Thần* quay lại với vợ cũ rồi, bà nhà vui đến nỗi lập tức đưa con dâu cháu trai con gái từ Anh trở về.”

“Vợ cũ? Trình Thiếu Thần đã từng kết hôn?”

“Cô từ trên sao hỏa xuống hả?”

Ach, vị Trình tiên sinh đó cô có gặp hai lần, là một người không thể nhìn thấu nổi, cô cảm thấy còn khó đoán hơn cả Trình Hải. Không ngờ không ngờ, đã bị trói chặt rồi, lại còn can tâm tình nguyện bị trói đến hai lần, cô gái đó là thân thánh nơi nào vậy, cô rất muốn đến quỳ vái.

Kết quả nghe trộm là, không cẩn thận bản thân mình cũng bị cuốn vào.

“Này, cô gái đi cùng Trình Hải hôm nay là ai vậy? Người mới kể nhiệm hả?”

“Không giống với khẩu vị thường ngày của Trình Hải, nhiều năm nay, những phụ nữ qua lại với Trình Hải đều là một kiểu, nghe nói là giống với mối tình đầu của anh ta.”

“Ồ, nhớ ra rồi. Trình Hải không phải là có một người em gái kết nghĩa sao? Chính là cô ấy?”

“Chắc đúng thế. Cô gái đó cũng khá được, nghe nói là bí thư Trình rất thích cô ta, chắc tính cách cũng không xấu. Nếu cậu có hứng với cô ta, ngại gì đi tạo chút quan hệ.”

“Bí thư Trình? Cái ông trong tỉnh? Với cô ta.....”

“Ngay cả ông già của Trình Hải là ai mà cũng không biết? Cậu mới đến hả.”

Tiêu Hòa Hòa quyết định rồi, cô hể ra khỏi bữa tiệc này sẽ gọi điện cho Tô Nhảm Nhiễm, trình độ tám chuyện của các anh tài xã hội này, cũng không hề inferior hơn những người dân thường bọn họ là mấy.

Hòa Hòa tìm một góc yên tĩnh, chuyên tâm hưởng thụ đồng thức ăn ngon ở trong đĩa. Thuận tiện tìm Trình Hải, không biết là anh chàng quần áo chỉnh tề đó, có phải là lúc này cũng đang tích cực hay là bị động tham gia cái sự nghiệp buôn chuyện đó không. Cô vừa nhìn đã thấy Trình Hải, đứng ở một nơi không hề bắt mắt và cách cô không xa, đang nói chuyện với một người phụ nữ xinh đẹp.

Haizz, cô thật sự không muốn thừa nhận, nhìn quanh cả hội trường rực rỡ ánh sáng sắc màu này, Trình Hải vẫn là một trong những người xuất chúng nhất. Ngũ quan của anh đẹp đẽ, vóc dáng cao lớn, mặc dù bình thường cô luôn rửa thầm anh là công tử bột, nhưng so với những tên con trai nhu nhược tính cách đàn bà, trên người còn sực mùi nước hoa, cô lại cảm thấy Trình Hải bất kể là ngoại hình hay là tác phong đều có một khí chất nam nhi không thể diễn tả được.

Trình Hải cũng nhìn thấy cô, chào người phụ nữ kia, đi từng bước về phía cô, thuận tiện lấy đồ ăn trong đĩa của cô ăn.

Tiêu Hòa Hòa nhìn rõ ly rượu nho trên tay của Trình Hải, lập tức bực mình: “Hôm qua còn phải truyền vì dạ dày không tốt, hôm nay đã lại uống rượu? Muốn kiếm chuyện hả”. Liền cướp lấy, uống một ngụm. Quan tâm anh là giả, hành động cuối cùng mới là điều quan trọng, lúc này cô suýt bị nghẹn chết rồi.

Kết quả là cô chột dạ nên uống quá nhanh, nhất thời bị sặc, ho mạnh. Trình Hải vừa vỗ lưng cô giúp cô thở dễ hơn vừa cười: “Sao em lại chẳng có tý tiền bộ nào thế hả, ngay cả hoa bên lề mà cũng không làm nổi cho có khí chất. Đúng rồi, có người nào thuận mắt không? Anh giúp em giới thiệu.”

“Cả bữa tiệc không có lấy một nửa người thuận mắt, ngay cả anh cũng không bằng. Giúp em lấy một cốc nước ngọt nhé.”

“Nơi công cộng đừng có nói những lời không có EQ** như vậy. Tự mình đi lấy đi.”

“Em lấy rất nhiều đồ ăn rồi, người ta đã bắt đầu chú ý đến em. Đó không phải là em lo anh mất mặt sao?” Tiêu Hòa Hòa cười tinh nghịch.

Lúc cô đang đùa nghịch, liền nghe thấy giọng nói con trai trầm ấm giống như là phát thanh viên truyền xuống từ trên đầu: “A Hải, vẫn còn sống hả?”

Trình Hải quay đầu lại nhìn, cười: “Ngay cả cậu vẫn còn sống tạm bợ trên đời này, việc gì tớ phải chết chứ.”

Bảo cô nói gì mới được bây giờ. Mấy người này tuổi tác đã lớn, nói chuyện chẳng kiêng kỵ gì cả. Tiêu Hòa Hòa thò đầu ra từ sau vai Trịnh Hải, gặp đúng ánh mắt trong veo sâu thẳm, kèm theo nụ cười dịu dàng, có một cảm giác thân thuộc.

Nụ cười trong ánh mắt đó càng tươi hơn: “Trịnh Hải, đây là.....”

Trịnh Hải kéo Tiêu Hòa Hòa từ trong góc khuất ra chỗ có ánh đèn sáng: “Đây là Hòa Hòa, em gái tớ. Trước đây cậu đã từng gặp rồi mà.”

“Hòa Hòa?” Người thanh niên nheo mắt lại, dường như đang tìm tòi trong ký ức, sau đó ánh mắt sáng lên, “Nhớ ra rồi, lần mà tớ gặp Hòa Hòa, chính là bữa tiệc chia tay trước khi cậu ra nước ngoài. Ôi, đã nhiều năm vậy rồi, dáng vẻ của Hòa Hòa quả thật là chẳng thay đổi gì, trông vẫn giống như cô gái nhỏ. A Hải, chúng ta đều già rồi.”

Tiêu Hòa Hòa cẩn thận nhìn Trịnh Hải một cái, thấy khuôn mặt anh không có biểu hiện gì, không nhận biết được bất cứ thái độ nào, bản thân mình cũng dần dần bình tâm lại.

Người con trai chìm đắm trong kí ức không hề chú ý đến thần sắc của Hòa Hòa trong giây lát có sự kỳ lạ, dịu dàng nói: “Hòa Hòa, em nhất định là không còn nhớ tên anh. Anh là Thời Lâm.”

“Thạch Lâm***? Cái nơi ở Côn Minh?” Tiêu Hòa Hòa nhắc lại như một cái máy.

“Thời trong thời gian, Lâm trông chữ mưa rùng.”

“Thời tiên sinh.” Hòa Hòa lập tức trở lại bình thường, âm thầm điều chỉnh tư thế, chân thành đưa tay ra. May mà cô cũng đã từng đi học không dưới một tiết học nghi lễ xã hội.

Thời Lâm nhẹ nhàng bắt tay cô, bàn tay anh to dày, lòng bàn tay khô ráo mát mẻ, không giống như mấy người con trai lúc này nóng mà dấp dính.

“Không cần khách sáo như thế. Hòa Hòa, đã là em gái của Trịnh Hải, đừng ngại cũng gọi anh một tiếng anh trai đi.”

“Anh Thời.” Tiêu Hòa Hòa nhìn Trịnh Hải một cái, không thấy anh phản đối, liền nghe lời thay đổi cách xưng hô.

Chú thích:

* Trình Thiệu Thần: nhân vật nam chính trong “Khách qua đường, vội vã” một tác phẩm khác của Phiên A Hề.

**EQ: chỉ số tình cảm

*** Thạch Lâm: có nghĩa là rừng đá-một địa điểm du lịch nổi tiếng ở Côn Minh , trong tiếng Trung Quốc từ Thạch Lâm và Thời Lâm phát âm giống nhau

2. Chương 03-04

Chương 3.1

Tiêu Hòa Hòa cảm thấy, vận đào hoa nếu đến không phải lúc, thà không đến còn tốt hơn.

Tiêu Hòa Hòa không có ấn tượng gì về Thời Lâm. Gặp nhau từ lâu như vậy, hướng hồ, anh ta là bạn của Trịnh Hải.

Giống như là mẹ Hòa Hòa thường nhắc nhở thế này, cô và Trịnh Hải, từ trước đến nay là người của hai thế giới khác nhau. Hòa Hòa đắm chìm vào thế giới của anh, đã là một sự sai lầm, nhất định không được quên bản thân mình là ai, coi quần áo của cô gái lọ lem và ma pháp huyền ảo thực sự là đồ thuộc về bản thân mình.

Cho nên, đối với người mà quen biết qua Trịnh Hải, cô không bao giờ giao thiệp sâu. Còn về phía cô, họ chỉ có một cái tên giống nhau “bạn của Trịnh Hải”, chỉ là như thế mà thôi.

Nhưng Thời Lâm này không giống với những người bạn đó của Trịnh Hải. Anh ta nhã nhặn khiêm tốn quan tâm, quanh mình phát ra một khí chất sạch sẽ mộc mạc của người tri thức, khác xa cái khí chất thúc bách cho dù có khiêm tốn đến đâu cũng không thể giấu nổi đó trên người Trịnh Hải. Còn về “những người bạn” đó của Trịnh Hải, Hòa Hòa luôn cảm thấy họ càng giả vờ khiêm tốn càng giống như là cố hạ mình vậy, không nhắc đến còn hơn.

Lúc đó nói vài câu rồi Thời Lâm và Trịnh Hải cũng nhau rời đi. Hòa Hòa nhìn bóng lưng của họ dần dần một lúc, nhất thời không biết phải nói gì, nghĩ một lát, lại tiếp tục đi lấy đồ ăn. Thật sự đã no rồi, ngoài hoa quả ra không còn ăn nổi gì nữa, cô cẩn thận tỉ mỉ xếp thành hình các loại hoa quả vào đĩa, xếp đầy một đĩa, sau đó gấp thêm mấy quả anh đào để điểm xuyết. Không ngờ rằng mấy quả anh đào đó rất trơn, lăn ra khỏi đĩa hoa quả của cô, không biết lăn về đi đâu nữa. Hòa Hòa lúng túng nhìn quanh, chán nản được kêu lên một tiếng kinh ngạc, cũng không có ai chú ý đến cô, cô liền lại gấp thêm một quả nữa, lần này, quả anh đào rơi đúng vào một người, chính là Thời Lâm với khuôn mặt tươi cười đang đi về phía cô.

Trong lúc Tiêu Hòa Hòa đang nghĩ muốn tìm một khe hở nào đó mà chui vào, Thời Lâm đã cầm một chiếc kẹp hoa quả gấp một quả anh đào đặt ngay ngắn vào đĩa cô: “Nhìn này, như thế dễ hơn. Đây là một con khổng tước đang tung cánh, tạo hình thật đặc biệt.”

Hòa Hòa nhìn anh cười thẹn thùng.

“Lúc này thấy em giải đồ rất tích cực, anh còn nghĩ, cô nương nhà nào hoạt bát thế, lại thông minh nữa, trông quen quen, hóa ra thật sự là người quen. Sao em không chơi nữa?”

“Em hơi đói, hơn nữa quà em gửi ở chỗ giữ đồ đã một đống rồi.” Tiêu Hòa Hòa cuối cùng dần dần thích ứng được với cục diện kiểu này, nở một nụ cười nhẹ với Thời Lâm.

Thời Lâm nhìn cô chăm chú, dường như rơi vào kỷ ức: “Đúng rồi, em cười như bây giờ mới giống em khi đó. Vừa này nếu không phải là Trịnh Hải nói, anh quả thật có lỗi quá.”

Hòa Hòa cúi thấp đầu, chậm chậm nở ra một nụ cười, cúi đầu dùng chiếc kẹp hoa quả gắp gắp.

Đúng lúc đó hội trường vang lên tiếng nhạc thiếu nhi, người dẫn chương trình cũng hét lớn, đầu tiên là bài hát vỗ tay, sau đó lại là điệu nhảy con thỏ, lặp đi lặp lại từng lượt, các quý ông thực nữ hiếm khi vứt bỏ được sự thận trọng, dần dần gia nhập vào khu giữa hội trường.

Cả hội trường vô cùng náo nhiệt, Thời Lâm không hề để ý đến sự khác lạ của cô, “Chúng ta cũng ra nhảy đi, khoảng nửa đời rồi anh chưa chơi trò chơi này.” Trong chốc lát, cô đã bị Thời Lâm kéo vào giữa sân nhảy.

Mọi người vây thành một vòng tròn lớn, một nam một nữ, vì cả hội trường chỉ có 5 màu sắc, giống như là một quả cầu sắc màu. Lúc bình thường dường như chưa từng trẻ con thế này, một đám người vui vẻ hết mức, vừa nhảy vừa cười, vô cùng náo nhiệt, dường như quay lại nhà trẻ thời thơ ấu.

Trong đại sảnh không khí lạnh rất đầy đủ, cổ áo bộ váy của Tiêu Hòa Hòa rất thấp, chân váy rất ngắn, đúng lúc quay đến giữa nơi thổi gió của chiếc điều hòa, cơ thể liền hơi bị lạnh, nhưng lòng bàn tay cô lại dần dần trở nên ướt dính, khi để vào lòng bàn tay khô ráo của Thời Lâm, có một cảm giác kỳ lạ.

Thời Lâm quay đầu lại nhìn cô: “Em không được khỏe à?”

“Không. Sao vậy?”

“Tay em rất lạnh.”

“Em chỉ là không chịu được gió lạnh thôi.”

Cả một đội quay hơn nửa vòng, bỗng nhiên Thời Lâm rút một bàn tay ra cười rồi vẫy tay về hướng bên cạnh, Hòa Hòa quay đầu lại, thấy ở một nơi không xa, Trịnh Hải đứng thẳng bên cạnh tường nâng một ly rượu; cười mà như không cười vừa nhìn họ khiêu vũ, vừa liên tục nói chuyện với người phụ nữ dục dăng mặc bộ váy có đai màu xanh nhạt. Lúc nhìn thẳng Hòa Hòa, bỗng nhiên anh dùng bàn tay còn trống đó đặt lên đỉnh đầu tạo thành hình tai con thỏ, còn cong cong ngón tay, khuôn mặt cười ngây ngô. Hòa Hòa lườm anh một cái, quay đầu đi, không thêm để ý đến anh nữa.

Từ nhỏ Tiêu Hòa Hòa đã không có tố chất âm nhạc, ngũ âm không đủ, cảm thụ âm nhạc kém, năm lớp 1 tiểu học phải tập một điệu múa thổ con đào cà rốt, vì thiếu người, cô cũng bắt buộc phải tham gia. Hòa Hòa biết giấu dốt, người khác tập ba lần, cô lại tập trộm thêm ba lần nữa, cuối cùng cũng theo kịp tiết tấu, không ngờ hôm diễn chính thức, vì cô quá căng thẳng, không làm sao tìm được cảm giác, luôn bị chậm hơn các bạn khác nửa nhịp. Đó là một trong những thời khắc lúng túng nhất trong đời cô, sau việc đó cô khóc đến nỗi chết đi sống lại. Khi đó Trịnh Hải cũng có mặt, không ngờ anh vẫn nhớ, vẫn không quên trêu chọc cô, thật là vô cùng đáng ghét

Hòa Hòa rất bướng bỉnh, càng khó khăn cô càng cố gắng. Trải qua sự thê thảm như thế, Hòa Hòa quyết định phải bù đắp vào cái khoảng khắc ngắn ngủi nhất trong cuộc đời của mình đó, cô âm thầm nỗ lực, đợi đến lúc lên đại học, cô đã có thể trở thành tay trống lợi hại dẫn đầu trong dàn nhạc của trường.

Nghĩ lại những việc cũ như thế, tinh thần bất an của cô dần dần bình tĩnh trở lại, buổi tiệc cũng sắp tàn, mọi người lần lượt ra về.

Thời Lâm nói: “Sắc mặt em bây giờ đã tốt hơn nhiều rồi, khi nãy anh đã thật sự cho rằng em bị ốm.”

“Thật sự không sao. Anh Thời, cảm ơn anh.”

Trịnh Hải thoát ra khỏi mấy người thanh niên bên đó: “Thời Lâm, hôm khác liên lạc nhé. Hòa Hòa, chúng ta đi thôi.”

Bên đó liền có người gọi: “A Hải, đừng trốn nhanh thế chứ, mấy anh em lâu lắm rồi không gặp nhau mà.”

“Tớ còn phải đưa em gái về nhà.”

“Em gái cũng đi chơi cùng với chúng ta đi.”

Hòa Hòa dùng âm lượng mà chỉ có ba người bọn họ mới có thể nghe thấy nói nhỏ: “Em tự về nhà được, ở đây rất gần. Anh không phải lo cho em.”

Trịnh Hải nhìn cô một cái, lại nhìn nhìn Thời Lâm, trên mặt hiện ra một nụ cười nhàn nhạt: “Vậy làm phiền cậu nhé, A Lâm.”

Thời Lâm đi cùng cô ra lấy túi quà, trước đó cô rảnh rỗi đến mức nhàm chán, đoán trúng rất nhiều câu hỏi, thắng được một đồng búp bê linh vật thể vận hội to to bé bé. Vẫn còn sớm, hiếm khi có ngày trời nhiều mây, nhiệt độ lại không cao.

Hòa Hòa gọi điện cho Tô Nhắm Nhắm, nói rằng có rất nhiều món quà nhỏ có thể tặng cho lũ trẻ, Tô Nhắm Nhắm có một công việc ngoài giờ, lúc rảnh rỗi liền đi làm tình nguyện ở viện phúc lợi. Nhắm Nhắm nói, cô đang chơi trò chơi cùng một lũ trẻ con trên bãi biển.

Sao lại trùng hợp thế chứ, xe của họ lúc này đang chạy về hướng đường quảng trường ven biển, do đó tìm thấy hội Nhắm Nhắm rất nhanh.

Nắm Nhắm đem theo 7,8 đứa trẻ con nghịch ngợm lẫn lộn, ngây thơ trong sáng trên bãi cát trắng, nhìn thấy cô vẫn nhận ra, gọi cô là cô Hòa Hòa, nhận được quà của cô đứa nào cũng cười như một bông hoa nhỏ. Mấy đứa trẻ đó có một chút ít khiếm khuyết, cho nên vừa mới sinh ra đã bị bỏ rơi, cũng rất khó có người nhận nuôi. Nhưng rõ ràng đứa nào trông cũng dễ thương như thiên sứ, không nhìn kỹ, hoàn toàn không thể phát hiện nổi sự khác nhau giữa chúng và những đứa trẻ khác.

Tiêu Hòa Hòa muốn bảo Thời Lâm đi trước, bởi vì cô muốn cùng hội Nhắm Nhắm ở lại với lũ trẻ này, mới nói được nửa câu mới nhớ ra quần áo mà mình mặc dù không quá sắc sảo, nhưng đứng trên bãi biển cũng cảm thấy không đâu vào đâu, đành ở lại một lúc, rồi về cùng với Thời Lâm.

Bãi đỗ xe rất xa, liên tục có những chiếc xe đất liền đi qua hai người bọn họ.

Theo định luật của tiểu thuyết ngôn tình, trong bãi đỗ xe thường xảy ra những sự kinh ngạc bất ngờ, như là gặp được kỳ duyên, như là có một anh chàng đẹp trai bước ra từ trong xe, đặc biệt là kiểu ăn mặt trang điểm kỳ dị như cô bây giờ. Đáng tiếc, cái đó chỉ có giới hạn với những phụ nữ độc thân, chứ không phải là với kẻ đã có sứ giả ở bên mình như cô.

Chương 3.2

Hiện thực vẫn là hiện thực, ngay cả cơ hội mơ một giấc mơ đẹp cũng không được, haizz, Hòa Hòa không tránh khỏi than vãn.

Lại một chiếc xe sang trọng màu trắng đi lướt sát qua người Hòa Hòa, may mà Thời Lâm kéo Hòa Hòa lại, suýt nữa kéo cô vào lòng mình. Chiếc xe đó xẹt xẹt dừng lại, người trên xe mở cửa ra, không biết là muốn gây chuyện hay là muốn xin lỗi.

Hòa Hòa không hề hy vọng một lát sau sẽ có một cảnh tượng đẹp mắt xuất hiện. Mặc dù trong sách người bước xuống từ loại xe này luôn là một công tử phong độ lịch lãm, nhưng trong thực tế lại thường là những ông già

Chuẩn bị với một tâm lý như vậy, đợi lúc người trên xe bước xuống, cô vẫn bị kinh ngạc.

“.....Hòa Hòa? Là em phải không?” Người bước xuống tuyệt đối không phải là một ông già, mặc dù không bằng được cái vẻ ngoài và khí chất như Trịnh Hải, nhưng tuyệt đối cũng được coi là một anh chàng đẹp trai thật sự.

“Sầm Thế, lâu rồi không gặp.” Một ngày gặp được hai mối quan hệ cũ, lúc này cô trấn tĩnh lạ thường.

Nụ cười của Sầm Thế rất có sức lan truyền: “Hòa Hòa, em không thay đổi chút nào.” Lại nhìn về phía Thời Lâm: “Vị này là.....”

“Một người bạn.” Hòa Hòa cúi đầu trả lời.

Sầm Thế bắt tay Thời Lâm, trao đổi danh thiếp, lại đưa cho Hòa Hòa một tấm: “Hòa Hòa, anh đến đây nghỉ một tuần, nhớ gọi điện cho anh nhé.”

“Vâng.”

“À, hay là em gọi vào số điện thoại này của anh, rồi anh gọi cho em.”

Trước mặt Thời Lâm, Hòa Hòa đành ngoan ngoãn lấy điện thoại ra, gọi vào số điện thoại trên danh thiếp. Đến tận lúc điện thoại reo lên, Thời Lâm lấy ra nhìn một lát, rồi mới hài lòng từ biệt rời đi.

Trên xe Tiêu Hòa Hòa không nói gì nữa, im lặng cho đến khi đến nơi. Thời Lâm thấy dáng vẻ cô như thế, cũng không làm phiền cô nữa, chỉ tạm biệt một cách khách sáo, lưu lại cách liên hệ với cô, rồi nhìn cô đi lên lầu.

Ngày hôm sau Tiêu Hòa Hòa dậy rất muộn, ăn cơm qua loa, rồi nằm trên giường xem thể vận hội Olympic.

Chắc là vì bữa tiệc tối quá không khí lạnh quá mạnh, chu kỳ sinh lý của cô lại đến sớm hơn, đau đến mức muốn chết, ôm chiếc túi nước nóng cũng không có tác dụng gì, cơ thể cứ vã mồ hôi. Nhiệt độ bên ngoài cao 35 độ, chỉ đành bật điều hòa, nhưng không khí lạnh đó lại càng làm cô khó chịu hơn, cả cơ thể nằm cuộn trong chăn.

Có hai cuộc gọi nhỡ, cô gọi lại một cuộc, là Thời Lâm.

“Anh rất muốn đi loanh quanh, nhưng lại không rõ nơi này. Em đi với anh được không?”

“Xin lỗi anh, tối qua em ngủ quá muộn, bây giờ hơi mệt. Hôm nay nóng như vậy, đi ra ngoài sẽ bị cảm nắng, hay là ở nhà xem Trung Quốc của chúng ta đạt huy chương vàng nhé.”

“Cũng đúng, em nghỉ ngơi cho khỏe, không làm phiền em nữa.”

Một lát sau, điện thoại bỗng nhiên lại reo lên, lúc nhận điện mới biết, cuộc điện thoại này không nên nghe.

“Hòa Hòa, là anh.” Giọng nói của Sầm Thế.

“Em biết.”

“Mấy năm nay, em sống tốt không?”

“Đương nhiên.”

“Anh rất nhớ em.”

“Sầm Thế, Tô Cách vẫn khỏe chứ?”

“Bọn anh năm thứ 2 sau khi ra nước ngoài liền chia tay rồi.”

“Em rất tiếc.”

“Hòa Hòa, hai ngày nay em có rảnh không? Ra ngoài ăn với anh bữa cơm nhé.”

“Cả cuối tuần em đều có sự sắp xếp rồi.”

“Vậy, hôm khác?”

“Nói sau đi.”

Tiêu Hòa Hòa nhẹ nhàng đặt điện thoại xuống. Trên tivi đội Trung Quốc quả thật là đè ép cả cục diện, vô cùng có khí thế, vô cùng ung dung. Cô cảm thấy cũng nên nghỉ cho bản thân mình một chút. Mấy năm nay, cô quả nhiên là có tiến bộ rất lớn, đối mặt với sự chóng quên mang tính lựa chọn và kỹ thuật diễn cao siêu của Sầm Thế, cô lại trấn tĩnh như thế, có thể hoàn toàn không mất bình tĩnh diễn cùng với anh ta.

Trong truyền hình trực tiếp, cảnh đầu tiên là lá cờ đỏ với 5 ngôi sao được kéo lên ở hội trường Olympic, tất cả đồng thanh hát quốc ca, trong mắt quán quân lấp lánh ánh sáng của nước mắt. Cuối cùng Tiêu Hòa Hòa đã tìm thấy lối thoát cho cảm xúc, cô ngồi trên giường, vùi đầu vào trong đầu gối, hoàn toàn không sợ mất mặt khóc lớn lên.

Trận khóc này của Tiêu Hòa Hòa giống như là cái mùa này luôn có mưa lớn mà không báo trước, đến nhanh, đi cũng rất nhanh. Cô sụt sịt mũi, bản thân mình đã không còn hứng thú nữa, đang định đứng dậy đi rót một cốc nước nóng để làm ấm bụng lên, điện thoại lại reo lên lần nữa, tóm lại, hôm nay ông trời không có ý định cho cô yên ổn rồi.

Lần này là tiếng mèo kêu, chỉ có Trịnh Hải gọi đến mới có tiếng chuông này. Vì Trịnh Hải ghét mèo, cho nên Hòa Hòa cố ý cài đặt nhạc chuông khi anh gọi đến thành điệu nhất vô nhị

Trịnh Hải hỏi cô buổi tối có đi ăn cơm với họ không, ăn đồ nướng ngoài trời. Hòa Hòa bắt đầu tin, dạo này Trịnh Hải quả nhiên ở trong thời gian rảnh rỗi, cho nên mới tìm cô hai ngày liên tiếp, xem ra xếp cho anh danh sách mười mấy cô bạn gái là vu oan cho anh rồi.

Không đi, đương nhiên là không đi. Xúc giác của Trịnh Hải quá nhạy bén, Hòa Hòa chỉ nói có hai chữ, anh lập tức hỏi: “Mũi em sao thế?”

“Em bị cảm cúm, tối qua bật điều hòa đi ngủ.”

“Em khóc phải không?”

Haizzz, từ trước đến giờ cô vẫn luôn không giấu được anh. “Quốc kỳ vừa mới được kéo lên, em liền xúc động. Anh biết rồi đấy, em vẫn luôn như thế.”

Trịnh Hải cười ở đầu dây bên kia: “Bạn nhỏ Hòa Hòa, anh muốn phát cho em một bông hoa đỏ.”

“Không có việc gì nữa thì tắt máy đây. Sao mấy hôm nay anh rảnh rồi thế hả.”

Trịnh Hải không hề để ý đến sự lạnh nhạt của Hòa Hòa, lại nói mấy câu tào lao với cô, cuối cùng chuẩn bị dập điện thoại, Hòa Hòa đã nói tạm biệt, giọng nói của anh lại trở nên nghiêm túc: “Ngày mai anh muốn đi thăm chú Tiêu. Em đi cùng anh không?”

Hòa Hòa sững sờ một lúc, phản ứng lại. “Không phải bình thường đều chọn ngày âm lịch sao?”

“Lúc đó vừa đúng lúc em đi công tác. Em đi không?”

“Vâng.”

Chương 4 : Chỉ là anh em mà thôi.

Một nam một nữ nếu ở bên cạnh nhau quá lâu, ngay cả ôm nhau cũng giống như là tay phải của mình nắm lấy tay trái.

Tiêu Hòa Hòa không ngờ rằng cuối tuần Trịnh Hải lại dậy sớm thế. Cô vừa mới bò dậy từ giường, mơ mơ màng màng đi đánh răng rửa mặt, Trịnh Hải đã gọi điện thoại đến, nói 20 phút sau đợi cô dưới lầu.

Quan niệm thời gian của Trịnh Hải rất mạnh, ghét có người đến muộn. Hòa Hòa nghe thư ký Vi Chi Huyền nói, trong một lần 8h rưỡi có cuộc họp giữa những người quản lý cấp cao, vì tuyết rơi đường trơn, một nửa số người tham gia cuộc họp đến muộn, Trịnh Hải kiên quyết không thay đổi thời gian, kết quả là cuộc họp liên tục bị những người đến muộn làm gián đoạn, khiến cho những nhân viên quản lý cấp cao của công ty vô cùng lúng túng, từ đó trở đi chỉ cần có tuyết rơi, mọi người đều đi từ nhà trước 30 phút.

Hòa Hòa bình thường gây sự thì gây sự, nhưng cũng không dám phạm vào giới luật của anh, tay chân luống cuống dọn dẹp, cơm cũng không kịp ăn. Tối hôm trước quên mất không tìm quần áo, lúc thay đồ mới phát hiện để ở bên ngoài toàn là đồ lờ lợt sắc sỡ màu sắc, cô đành mặc quần bò và áo lót lật tung tủ quần áo lên như là có trộm, cuối cùng tìm được một chiếc áo sợi bông màu đen tay ngắn cổ chữ V, cổ áo tay áo vạt áo đều được viền một đường màu xám bằng vải bông, bên dưới chỉ có một con mèo bằng vải. Hoàn toàn không nhớ là kiểu dáng của năm nào, mua vào lúc nào nữa.

Hòa Hòa sửa soạn bản thân mình đến mức có thể gặp được người khác, điện thoại lấy mạng của Trịnh Hải lại gọi đến, cô vội vàng lao xuống lầu, không nghĩ rằng Trịnh Hải cũng mặc một chiếc quần bò cùng với một chiếc áo phông màu đen có viền xám, vừa nhìn đã thấy giống như là quần áo đôi với bộ quần áo trên người cô. Hòa Hòa ngồi vào ghế sau lưng anh, mới cảm thấy cái trò đùa vừa hiện ra trong đầu đó thật sự là không hợp lý, huống hồ bộ quần áo trên người Trịnh Hải, ít nhất cũng có giá gấp mười mấy lần trang phục của cô.

Trịnh Hải nghiêng mặt nhìn cô một cái: “Đầu chưa chải, xù hết lên rồi. Vẫn chưa ăn sáng hả.”

“Ừ.” Hòa Hòa lấy một chiếc gương nhỏ và lược từ trong túi xách ra, tìm một chai nước khoáng, nhúng nước chỉnh sửa lại đầu tóc.

“Tối qua đã nói với em là giờ này anh đến, bởi vì trời mưa, chúng ta phải đi sớm một chút. Em không biết tính toán thời gian sao?”

“Xi, em quên mất.”

“Lời của anh có lúc nào là em không vào tai trái ra tai phải cơ chứ?”

Thật đáng ghét. Hôm nay là ngày nghỉ, anh không có thuộc hạ để giáo huấn, liền giáo huấn cô. Cô vẫn còn đói bụng nè.

Quả nhiên, họ mới xuất phát được hơn 10 phút trời bắt đầu mưa, mưa càng ngày càng lớn, hoàn toàn không có dấu hiệu của sự dừng lại, trên đường tích đầy nước, dần dần bắt đầu tạt vào xe.

Nơi họ đi không gần, Trịnh Hải luôn lái xe rất ổn định, lúc này chạy chậm lại, mấy lần bị những chiếc xe không tuân thủ luật giao thông ép vào tình thế nguy hiểm, nhưng thái độ vô cùng trấn tĩnh. Nếu mà là Tiêu Hòa Hòa, chắc đã bị chiếc cần gạt nước quay lên quay xuống và những vệt nước chảy xuống không ngừng đó làm cho hoa cả mắt rồi

Trịnh Hải dừng xuống xe, Hòa Hòa chỉ coi như anh xuống xe mua đồ, vẫn ngồi trên xe không động dậy, đến tận lúc Trịnh thiếu gia đi đến phía của cô giúp cô mở cửa: “Xuống xe.” Xuống xe ngược mắt lên nhìn, không ngờ là cửa hàng ăn sáng mà cô thích nhất, chỉ là cách nhà quá xa, cũng không ăn được mấy lần. Đây là sự đối đãi khách quý đẳng cấp nào vậy, Trịnh đại thiếu gia làm người hầu nam của cô sao.

Nhà hàng ăn sáng là một nhà hàng Trung Tây kết hợp, Hòa Hòa lập tức gọi món mà mình thích ăn: “Một miếng bánh gato trà xanh, một chiếc hamboger cá ngừ, một ly nước cam vắt.....thêm một bát cháo lạnh. Anh ăn gì?”

“Bánh nướng, bánh trưng nhân thịt, nước đậu, thêm vài món ăn mặn thanh đạm, đó là của cô ấy. Cho tôi một cốc nước lọc.”

Nhân viên phục vụ lúng túng, nhưng lại giống như là chuyện thường: “Vậy.....cô còn cần gì nữa không?”

“Không cần nữa.” Trịnh Hải nói

Tiêu Hòa Hòa hy vọng sự phục tùng của cô có thể đổi lại điều kiện tương đối tốt hơn: “Em muốn quẩy được không? Nước đậu lạnh.”

“Bánh nướng, nước đậu nóng.”

Ồi, tâm trạng Trịnh Hải hôm nay không tốt, vốn dĩ cứ mưa là tâm trạng anh liền xấu đi, lại đúng vào một ngày như thế này. Cô không dám gây chuyện với anh, cứ thế đi, bản thân mình lại không phải trả tiền. Bánh nướng với nước đậu ở đây cũng rất đắt. Huống hồ, Hòa Hòa đã làm lỡ hành trình của anh, cô chỉ có thể ăn như hổ đói để biểu đạt sự sám hối và ý bù đắp của mình

Chắc là bộ dạng ăn của cô rất xấu, bởi vì Trịnh Hải vừa uống nước, vừa hơi hơi chau mày nhìn cô. Ngũ quan của Trịnh Hải vô cùng đẹp đẽ, ngay cả da cũng đẹp đến mức khiến con gái cũng phải ghen tỵ, nhưng đáng vẻ cau có của anh, quả thật rất đáng sợ, ngay cả người quen anh từ nhỏ đến lớn như cô mà cũng thấy hơi sợ hãi, chứ đừng nói đến những thuộc hạ của anh.

Vì cô ngay cả ăn cơm cũng có thể thất thần, Trịnh Hải càng chau mày hơn: “Tiêu Hòa Hòa, khéo miệng em có hạt cơm kia.”

Hòa Hòa đưa một tay ra lau, kết quả là vụn bánh trên tay lại càng dính lên mặt cô nhiều hơn. Trịnh Hải không chịu được lấy một tờ giấy đi qua bàn ăn lau giúp cô.

Lúc này Hòa Hòa phì cười, Trịnh Hải không kịp rút tay về, thậm chí bị cô phụt một ít đồ ăn lên vai.

“Trịnh Hải, anh nhăn mặt trông y hệt như bác Trịnh, anh khi già nhất định sẽ có dáng vẻ như thế.”

“Tiêu Hòa Hòa, lúc ăn cơm không được nói chuyện.”

Còn đối với Tiêu Hòa Hòa, Trịnh Hải quả thật còn cần nhẫn nại hơn cả mẹ cô, bởi vì mẹ Hòa Hòa, thật sự rất ít khi quản giáo cô.

Mưa vẫn không ngớt. Xe đi vào đường cao tốc, Trịnh Hải càng lái xe cẩn thận hơn.

Tiêu Hòa Hòa không dám nói chuyện với anh. Trịnh Hải thích yên tĩnh, cô cũng ngại mở đài phát thanh trên xe, do đó định lấy máy MP4 trong túi ra. Mặc dù Trịnh Hải hay chống lại cha anh, ông ấy bảo anh làm cái gì anh lại không làm, nhưng trên thực tế, anh thật sự rất giống với bác Trịnh, không chỉ dung mạo giống đến 7.8 phần, ngay cả phong cách xử lý việc cũng giống, ví dụ, rất thích ra lệnh, thích đề ra các quy tắc, thích sạch sẽ cũng thích yên tĩnh.

Cô vừa nghĩ vừa tìm đồ, đã lật tung cái túi xách lên, vẫn không tìm thấy thứ cần tìm. Tiêu Hòa Hòa dự cảm thấy Trịnh Hải lại sắp giáo huấn cô rồi, nhưng lần này cô đã đoán sai, Trịnh Hải không chỉ không thêm để ý đến việc cô lật tung đồ đạc lên, vẫn dùng giọng nói dịu dàng hỏi: “Hòa Hòa, em thích quà sinh nhật gì không?”

“Giả vờ giả vịt. Ngay cả cho em ăn một bữa vui vẻ anh cũng không chịu, hiếm khi đến nhà hàng đó ăn cơm, anh lại dùng bánh nướng để đuổi em đi.”

“Đó cũng là vì muốn tốt cho em, em không mắc bệnh đau dạ dày nên rất khó chịu phải không. Không ăn cơm Trung Quốc lại đi ăn rác phương Tây, may mà cả ngày em làm ra vẻ thanh niên yêu nước.”

Tiêu Hòa Hòa nói không lại với anh, đành hừ lên một tiếng.

“Thật sự không có ước nguyện sinh nhật nào hả?” Trịnh Hải lại hỏi.

“Trên trời rơi xuống tiền vàng, khắp đường là các Mr.perfect, còn nữa, tổ quốc hùng mạnh, thế giới hòa bình.”

Trịnh Hòa cười nhẹ một tiếng: “ Mr.Perfect gặp được 1 người là đủ rồi, nhiều quá em là bị hoa mắt đó. Thời Lâm thì sao? Ấn tượng của cậu ấy về em không tồi.”

“Đâu có thân quen gì, nói sau đi.”

“Cậu ấy chỉ ở lại trong nước hai tuần, nếu em vẫn có cảm tình với cậu ấy thì đừng quá từ chối cậu ấy. Thời Lâm rất được, không có người thân, lại tri thức, khác với nhóm bọn anh.”

“Anh chuyểnn nghề đi làm giới thiệu hôn nhân à? Lái xe không nên nói chuyện.” Tiêu Hòa Hòa không có tâm trạng nào cả.

“Hòa Hòa, từ nhỏ em luôn nói một đằng làm một nẻo, cả ngày làm ầm lên đòi tìm một người đàn ông tốt. Thật sự gặp được một người, thì lại như thế.”

Tiêu Hòa Hòa nhìn ngó xung quanh, không thềm để ý đến anh nữa, cuối cùng cô tìm thấy mục tiêu mới, ghế sau xe có đặt hai gói quà lớn là hai chiếc hộp tinh xảo, cô đưa tay ra với lấy, vừa kéo dây buộc gói quà vừa quay đầu lại nhìn Trịnh Hải: “Tặng em, phải không?”

Trịnh Hải không nói gì có nghĩa là âm thầm thừa nhận. Hòa Hòa mở cả hai cái hộp ra, không ngoài dự đoán của cô, là búp bê Babie số lượng có hạn, Trịnh Hải từ trước luôn chẳng có sáng tạo gì, trong tủ của cô đã chất đầy rồi. Lần này là Scarlett*, một kiểu là tạo hình váy bông trong bữa tiệc thịt nướng ở trang trại 12 cây sồi, kiểu còn lại là chiếc váy làm từ rèm cửa khi đi thăm Rhett Butler* ở trong ngục.

“Chỉ có một con là của em, chọn lấy một con đi.” Trịnh Hải chuyên tâm nhìn đường phía trước.

“Đương nhiên cả hai cái đều là của em, dù gì để lại anh cũng tặng người khác. Dùng cái đồ chơi trẻ con như thế này đi lấy lòng mấy người phụ nữ của anh, phá hỏng hết phong cách của Trịnh đại thiếu gia rồi.”

“Những người phụ nữ nào, em phải nói cho rõ ràng. Anh mà cần đi lấy lòng phụ nữ sao?” Hôm nay tâm trạng Trịnh Hải không được tốt, trước đây lúc Hòa Hòa nói bóng gió anh lảng nhảng, anh chưa từng phản bác.

“Cái này.....cảm ơn nhé, sao anh biết em muốn có nhất là búp bê Scarlett?” Gió chiều nào xoay chiều ấy là sở trường của Hòa Hòa.

“Chi Huyền nói em thích cái này, giúp em đi tìm về. Em cảm ơn cô ấy ấy.”

Hòa Hòa biết mà, người bận rộn như Trịnh Hải, ngay cả người phụ nữ anh có hứng thú cũng không thềm đi lấy lòng, đâu có rảnh để ý đến sở thích của cô chứ.

Hôm nay Trịnh Hải nói nhiều hơn bình thường, một lúc sau lại nói: “Hòa Hòa, tuần sau anh phải đi thành phố X một chuyến, nếu không có việc gì thì về cùng anh. Có phải là em cũng rất lâu rồi không gặp dì Lâm không?”

“Cũng không phải là lễ tiết gì, sao bỗng nhiên lại phải về đó?”

“Ông Trịnh gọi điện đến, nói muốn triệu kiến anh.”

“Có phải là anh đã phạm phải việc gì không, lời em đi để nói giúp anh. Còn mượn danh nghĩa mẹ em nữa, mẹ em còn bận hơn bác Trịnh ấy chứ, em nghĩ chắc bà không có thời gian gặp em đâu.”

“Dì Lâm là một người phụ nữ tài giỏi, ai nói đến dì ấy cũng đều rất kính phục, trừ mỗi em thôi.”

“Em đâu có? Thật ra là em không dám đi gặp bà. Anh biết đấy, mẹ em là một người phụ nữ xuất sắc như thế nào, cho dù em chưa từng hy vọng được ưu tú bằng một nửa bà, ít nhất cũng hy vọng em có thể giống như cha tận tâm với chức vụ, trong một cương vị bình thường cũng có thể đạt được thành tích xuất sắc. Nhưng em lại bình thường không có tiền đồ gì như vậy, bà đối với em, sớm đã hoàn toàn thất vọng rồi.”

“Dì rất quan tâm em.”

“Đương nhiên. Người mẹ mà con gái mới ra đời được 1 tiếng đã quyết định đặt tên cho con gái là “Tiểu Ha Ha”**, đây là tình mẫu tử sâu đậm kiểu gì hả.” Hòa Hòa bực mình nói. Cái tên này hại cô từ luôn bị người khác chế giễu từ khi học mẫu giáo cho đến tận lúc đi làm.

“Dì hy vọng em vui vẻ cả đời.”

“Đúng thế, có ai nói là không đâu.”

Sau đó hai người đều không nói gì nữa, chỉ lờ mờ nghe thấy tiếng chiếc xe chạy qua mặt đường đọng nước và tiếng mưa tạt vào cửa xe, sự im lặng ấy kéo dài tận hơn 1 tiếng cho đến khi họ đến nơi.

Nơi họ tới là một khu nghĩa trang, được xây dựng trên núi. Xe không được lên núi, hai người chỉ có thể đi bộ lên. Mưa vẫn cứ rơi, Hòa Hòa cầm ô, hai người chen chúc cạnh nhau, vẫn không thể tránh khỏi bị ướt, may mà mưa đã không còn lớn nữa. Trong lòng Trịnh Hải ôm một bó hoa giành giành lớn, cánh hoa đậm trên lá, trắng muốt xanh biếc, phản chiếu lên khiến mặt và tay Trịnh Hòa cũng trở nên nhợt nhạt. Nghe nói, đây là loại hoa lúc sinh thời cha Hòa Hòa thích nhất.

Trên núi quá yên tĩnh, đâu đâu cũng là bia mộ, ngay cả tiếng chim muông côn trùng cũng không có, chỉ có tiếng mưa và tiếng bước chân của họ, còn chân trời vẫn tích tụ một lớp mây lớn đen kịt. Hòa Hòa sợ sự yên tĩnh thế này, nghĩ rồi lại nghĩ, quyết định mở miệng lấy tinh thần: “Trịnh Hải, có phải là đã qua mùa hoa giành giành rồi không?”

‘Đúng.’

Vậy anh kiếm đâu ra hoa tươi như thế? Hòa Hòa lập tức nuốt câu nói sắp ra khỏi miệng, nâng ô cao lên một chút, khoác lấy tay Trịnh Hải, khẽ sát hơn vào anh. Như vậy, sự sợ hãi của cô cũng giảm đi rất nhiều.”

Cuối cùng họ đã tìm được mộ của cha Hòa Hòa, trước mộ rất sạch sẽ, hoa tươi mà họ đặt vào dịp tết thanh minh đã bị dọn đi, trong bình hoa đá trước mộ cắm mấy bông hoa lụa xiêu vẹo thậm chí xấu xí, đó chính là từ bày tay cô mà ra, trên tay cô vì thế mà cũng xuất hiện mấy vết thương. Cũng có mấy bông hoa vải DIY**, làm thủ công tinh xảo hơn cô rất nhiều, dưới bông hoa lưu lại một sợi dây, hóa ra là những học sinh cấp 1 đến đây tưởng niệm lưu lại.

Chữ khắc trên mộ trải qua nhiều năm mưa gió như vậy vẫn cứ rõ ràng: Liệt sỹ Tiêu Nghị Trường yên nghỉ tại đây. Ngày 10 tháng 8 năm 1983

Ngày hôm đó, chính là ngày sinh của Tiêu Hòa Hòa.

Chú thích :

* Scarlett, Rhett Butle : hai nhân vật chính trong cuốn tiểu thuyết nổi tiếng Cuốn theo chiều gió

** Tiểu Ha Ha có nghĩa là cười ha ha, trong tiếng Trung Quốc từ Tiểu Ha Ha và Tiêu Hòa Hòa phát âm gần giống nhau

*** Hoa vải DIY: tên một kiểu làm hoa vải của Trung Quốc

3. Chương 05-06

Chương 5:

Công tử quyền quý sinh ra trong châu báu, cũng có nỗi khổ riêng của mình.

Khi Vi Chi Huyền họp mặt cùng mấy người phụ nữ, trong phòng có người phẫn nộ nói một câu: “Cùng người không cùng mệnh, có người trời sinh ra đã sống trong châu báu.” Cô tự nhiên liền nghĩ đến ông chủ của mình—Trịnh Hải.

Trịnh Hải quả thật mệnh tốt, cha có chức vị cao, cùng với người mẹ xuất thân từ gia đình thương gia, còn ngược dòng về ông bà nội ngoại, trong nhà kỷ niệm cách mạng và tài liệu lịch sử đều có thể tìm thấy những ghi chép.

Cái đó cũng không nói làm gì, anh lại có một vẻ bề ngoài dễ gây chuyện thị phi, một đầu óc khiến người ta phải đổ kỵ, ngay cả tính nết cũng khó có thể tìm ra được mấy điểm thiếu sót. Người khác ngưỡng mộ đến đỏ cả mắt, anh ta vốn dĩ lại không thèm coi ra gì, không chịu gia nhập vào sản nghiệp gia tộc to lớn của gia đình bên ngoại đó, lại giữ khoảng cách an toàn không gần không xa với người cha, sau khi về nước bỏ ra một khoản đầu tư nguy hiểm không lớn cũng không bé để gây dựng sự nghiệp của mình, chỉ dùng 5 năm công sức mở rộng công ty lên cả hơn trăm lần.

Quả thật hoàn cảnh xuất thân của anh khiến anh ít gặp trở ngại hơn rất nhiều, nhưng cô từ khi làm việc cho anh đến nay, công sức anh bỏ ra trong đó, cùng với điều kiện quan trọng để thành công, cô là người hiểu rõ nhất.

Đúng ra trong hàng vạn sự việc trên thế gian này cũng cần phải có sự cân bằng, có được có mất, nhưng Trịnh Hải thuận buồm xuôi gió hoàn mỹ không có khuyết điểm như thế, Vi Chi Huyền chỉ có thể thở dài một tiếng, tổ tiên của Trịnh Hải tích đức có thể nói là đã đủ nhiều.

Đương nhiên, những người sinh ra trong châu báu, cũng thiếu đi một thể nghiệm cuộc sống khác.

Như những người bạn của Trịnh Hải, chưa từng biết đến cơm áo gạo tiền, tuổi thanh xuân dường như đều phí phạm trong sự ăn chơi trụy lạc. Cũng giống như người bạn cô quen Tô Nhảm Nhiễm, trong lụa là gấm vóc dường như lại mắc bệnh trầm cảm, sau này tìm lại được niềm vui của cuộc sống trong viện phúc lợi với những đứa trẻ tàn tật, dường như đem tất cả thời gian rảnh rỗi đều ở lại đó.

Nhưng Trịnh Hải hoàn toàn không như thế. Cuộc sống của anh rất lành mạnh, coi trọng việc ăn uống, rèn luyện thân thể, hơi có phong cách của quân nhân, mặc dù anh chưa từng làm bộ đội, nhưng nghe nói thời niên thiếu đã học võ thuật nhiều năm, nghỉ phép cũng luôn trải qua trong phòng tập luyện, nghĩ lại chắc là kết quả của sự tôi luyện từ nhỏ.

Nếu nhất định phải tìm ra khuyết điểm nhỏ cho anh, cũng được thôi, tư tưởng của anh trên phương diện tình cảm vô cùng không lành mạnh.

Thật ra vốn không được coi như “tình cảm”, Vi Chi Huyền không hề cho rằng, “những người bạn là phụ nữ” qua lại với anh không quá nổi thời gian ba tháng thực tập đó có thể được dùng từ trang trọng như thế. Bạn là con gái của Trịnh Hải rất nhiều, nhiều đến mức cô thường phải kiểm tra các loại ghi chép mới có thể nhớ được hình dáng của một người nào đó, bởi vì anh luôn thay, một quý thay một lần. Cũng có lúc ngắn hơn, ví dụ như một tuần, kiểu như thế rất ít, bởi vì Trịnh Hải đánh giá người khác thường rất chuẩn, người phụ nữ anh nhận định, tướng mạo dáng vóc thì không nói, tính cách và tư tưởng tình cảm cũng không đến nỗi thiếu chuẩn mực.

Anh tìm nhiều “bạn là phụ nữ” như vậy, đều có những chức vụ riêng, có người cùng đi tham dự tiệc, trong đó còn phân thành tham gia những bữa tiệc lớn và những bữa cơm bình thường, có người bạn gái du ngoạn, thậm chí có người chuyên dùng để ứng phó tiền bối...Đương nhiên không phải là đem đi gặp tiền bối, các bậc tiền bối của anh rất nhiều, bác bảy bác tám, thường thường bất ngờ đến thăm, những người bạn gái để ứng phó tiền bối đó, liền chuyên dùng để chống lại những vụ sắp xếp xem mặt bất ngờ.

Những người bạn gái đó của Trịnh Hải, Vi Chi Huyền đều ghi chép lại, ví dụ: tiểu thư Lưu Hải Cẩm thích màu xanh nước biển nhạt, GUCCI và món ăn Quảng Đông; tiểu thư Tôn Hiểu Lâm biết hai thức tiếng Nhật và Đức, là người theo chủ nghĩa bảo vệ động vật và thực phẩm xanh. Bởi vì bản thân Trịnh Hải không bao giờ nhớ, luôn cần Vi Chi Huyền dùng hết bốn phận trách của mình nhắc nhở: Trịnh tổng, hôm nay cùng ngài tham gia tiệc sinh nhật phu nhân Lý tổng là Sở tiểu thư, cô ấy không ăn đồ biển, sợ nhất là người khác nói cô ấy béo.

Đương nhiên, quà này hoa này thậm chí là phần lớn các cuộc hẹn, đều là cô phụ trách, còn về sau cuộc hẹn ông chủ của cô còn làm cái gì, cái đó vượt qua giới hạn sự quản lý và khống chế của cô, tha cho cô không thể nói được.

Cô thấy rất kỳ lạ, rõ ràng trí nhớ của Trịnh Hải tốt vô cùng, bảng tên nhân viên nhìn qua một lượt là có thể nhớ rõ ràng nói ra được tên họ và tuổi tác của nhân viên số 0810, nhưng lại không nhớ được thói quen và sở thích của những người phụ nữ mà anh quen biết. Ồ, trừ Tiêu Hòa Hòa ra.

Chuyện lớn chuyện bé của Tiêu Hòa Hòa, anh luôn nhớ rõ ràng, mặc dù nhận được tin nhắn và điện thoại của Tiêu Hòa Hòa, anh luôn bày ra một dáng vẻ bực mình, nhưng lại thường rất kỳ lạ, ví dụ như nhìn những món quà mà cô chuẩn bị cho những người bạn gái của anh: Cái này hợp với Hòa Hòa hơn, đổi cái khác. Hoặc là lần đầu tiên thăm một nhà hàng, lúc thanh toán chuẩn bị ra về, bỗng nhiên anh nói với cô: Bảo họ gói hai phần món ăn điểm tâm lúc này đưa đến cho Hòa Hòa.

Cô phải thừa nhận, mệnh tốt có rất nhiều loại, không chỉ có “sinh ra trong châu báu”. Tiêu Hòa Hòa chính là một kiểu cũng khiến cô ngay cả đồ kỵ cũng bất lực.

Trịnh Hải chậm chậm lái xe một mình trên đường, mưa vẫn rất lớn, làm cho người ta phiền muộn, Hòa Hòa liền xuống xe ở khu ngoại thành, nói muốn đến nhà Tô Nhảm Nhiễm xem con mèo con mới sinh, bác Tô đồng ý tặng cô một con.

Lúc đó anh rất muốn ngăn cô lại, lời ra khỏi miệng lại chỉ biến thành một câu nói chế giễu không đầu vào đầu: “Ngay cả bản thân mình em còn không nuôi nổi, còn nuôi mèo.”

Hòa Hòa lè lưỡi ra với anh: “Đàn ông con trai sợ mèo, mắt mặt quá mắt mặt quá.” Nói xong không thèm quay đầu lại chạy đi.

Giữa đường nhận được điện thoại của bạn: “A Hải, Vọng Hương các mới mở phong cách rất được, nhân viên phục vụ lại rất tuyệt vời. Ra ngoài chơi một lát đi.”

“Không có hứng, hôm khác đi.” Anh vội vàng dập máy, lại gọi điện cho Vi Chi Huyền: “Giúp tôi đặt một phòng ở hội quán ở phố số 7, một mình, không được có người làm phiền. Buổi chiều chuyển tất cả các cuộc điện thoại đến số của cô.”

Trịnh Hải ngủ cả một buổi chiều ở đó, lúc tỉnh dậy nhà nhà tất cả đều đã lên đèn, mưa cũng đã tạnh, bầu trời đầy sao. Anh thử gọi vào điện thoại của Tiêu Hòa Hòa, nghe thế tiếng ồn ào bên đó, Hòa Hòa nói: “Em đang ăn đồ nướng ở chợ đêm với Nhảm Nhiễm.”

Anh từ bỏ dự định ăn tối với Hòa Hòa, tự mình gọi điện thoại gọi cơm đến.

Bình hoa trong phòng cắm một bó hoa hồng trắng thơm ngát. Trịnh Hải không thích hương hoa, anh rút bó hoa ra định vứt sọt rác, nghĩ lại thấy không hợp lý, từ bỏ ý định đó, mà gọi phục vụ đến đem đi.

Trịnh Hải rất khâm phục hai mẹ con Hòa Hòa, vốn dĩ họ mới là người bị hại, nhưng dì Lâm mấy năm nay sống rất yên bình ung dung, không hề nhắc đến chuyện năm đó, dường như những việc đó vốn dĩ không hề xảy đến với dì.

Cũng ung dung như thế còn có Tiêu Hòa Hòa, ngoài nguyên do ngày giỗ của cha, Hòa Hòa từ nhỏ chưa từng tổ chức một bữa tiệc sinh nhật đình đám nào, những ngoài việc đó, cuộc sống của cô tràn đầy ánh nắng và lành mạnh, chưa từng nghĩ rằng bản thân mình thiếu thốn gì so với người khác, dường như con người vừa mới sinh ra đã không cần phải có cha.

Nhưng anh lại không thể quên, 25 năm rồi, hình ảnh ngày hôm đó vẫn rõ ràng trước mắt, càng ngày càng rõ ràng hơn.

Hôm đó Trịnh Hải cùng mẹ đến khu đồ chơi trẻ con ở công ty bách hóa, bởi vì anh đạt được một bông hoa đỏ ở nhà trẻ, được mẹ khen thưởng.

Trịnh Hải đang cầm một khẩu súng tiểu liên đồ chơi vô cùng thích thú, bên cạnh có một giọng nói đàn ông mạnh mẽ vang lên: Đưa con búp bê đó cho tôi xem một lát. Búp bê con trai, không không, cả hai con, tôi vẫn chưa biết con tôi là trai hay gái.

Trịnh Hải ngẩng đầu lên nhìn, người đàn ông đó cơ thể cường tráng, lông mày rậm, đôi mắt to, giống như là đại hiệp trong phim, nhưng kẹp giữa hai nách lại là một con búp bê bông loại lớn, rất không hài hòa, anh nhìn người đàn ông đó rồi cười hì hì.

Người đàn ông đó cũng nhìn anh nở một nụ cười, búng tay về hướng anh: “Tiểu quỷ, đừng kén ăn, ăn nhiều rau xanh, mấy ngày sau sẽ cao hơn khẩu súng này.” Trước khi đi còn xoa đầu anh một cái, Trịnh Hải không kịp tránh, suýt nữa cắn chú ấy một cái.

Sự việc sau đó bắt đầu thế nào, anh cũng không rõ, chỉ nghe thấy một loạt tiếng kêu kinh hãi, hỗn độn nghe thấy tiếng hét thô lỗ: “Tất cả quỳ xuống, không được động đây!” Trong sự hoảng loạn có âm thanh lớn, không phải là tiếng của khẩu súng đồ chơi của anh, mà giống như tiếng súng trong phim, trong không khí có mùi khét khó chịu.

Ở trong tầng này, bao gồm cả nhân viên phục vụ, đều là phụ nữ và trẻ em, có người khóc thét lên, rất nhanh có nhiều người cũng bắt đầu khóc. Một giọng nói khác hét lên: “Khóc nữa ông mày bắn chết người!”

Trịnh Hải không biết bị ai ôm lấy ấn xuống đất, giữ chặt cơ thể đang run rẩy của anh giống như là ép xuống. Còn anh chỉ nhận thức được một việc, mẹ vừa nãy đi thanh toán, mà bây giờ giữ chặt anh không phải là mẹ anh.

Mặc dù lúc đó anh nhỏ tuổi, cũng lờ mờ hiểu được, anh không thể gọi lớn, tránh khỏi bản thân mình và mẹ đều trở thành mục tiêu của kẻ xấu, hơn nữa, giọng nói kẻ xấu vừa nãy anh nghe rất rõ ràng, điều đó chứng tỏ tên đó cách anh rất gần.

Anh vô cùng sợ hãi, cắn chặt môi không để cho bản thân mình phát ra tiếng, nhưng bất thành linh lại nghe thấy một tiếng thét lên, chính là của mẹ anh.

Lúc anh ngẩng đầu lên nhìn, thấy một tên đang tóm chặt tóc mẹ kéo ra, bởi vì bà bỏ qua đám người tìm con của mình.

Tất cả những ý nghĩ thông minh trong cái đầu nhỏ bé đó đều bị sự sai khiến của bản năng làm cho tan theo bong bóng, anh dùng hết sức vùng ra khỏi người đang ôm anh: “Bỏ mẹ tao ra!”

Rất lâu sau đó Trịnh Hải mới thật sự hiểu được nguyên nhân của sự việc, hai tên đó là nghi phạm mang tội giết người rồi bỏ trốn, trong quá trình bị cảnh sát chặn đường bao vây truy đuổi, trốn đến khu trẻ em của toàn nhà này, dự định cưỡng ép phụ nữ và trẻ em trên tay không một vũ khí này để thoát khỏi vòng vây. Trong quá trình trốn tránh chúng thậm chí đã giết chết một cảnh sát, cướp đi một khẩu súng.

Mà lúc đó, lúc mấy cảnh vệ xông lên lều, Trịnh Hải liền trở thành con tim đầu tiên trên tay bọn cướp, bị chúng tóm lấy cổ, dùng khẩu súng lạnh ngắt dí vào đầu, đứng đối diện với mấy người cảnh sát vũ trang ở xa xa.

Trịnh Hải nhỏ bé sợ đến cực điểm, trong lòng lại hiện ra một cái ý nghĩ vớ vẩn, nhớ rõ ông nội đã mất từng nói, con trai bất cứ lúc nào cũng không được khóc, lại tưởng tượng nếu bản thân mình chết đi, ngày mai sẽ lên báo, không biết rằng những người lớn yêu thương anh sẽ buồn đến thế nào.

Bên tai anh ù ù, chỉ nghe thấy bọn họ cứ nói chuyện, anh bị nắm đến mức sắp không thở nổi, lại liếc nhìn thấy mẹ đã ngã trên đất, nhưng không hề có máu, chắc là vì sợ hãi quá. Như vậy cũng tốt, như vậy mẹ sẽ không phải tận mắt nhìn thấy dáng vẻ anh bị kẻ xấu giết hại.

Trịnh Hải nghĩ linh tinh trong lòng, trong lúc có tiếng hét kinh hãi đầu anh bị đập mạnh xuống đất, trước mắt tối sầm, đằng sau là sự đầu đón bồng rập.

Anh cho rằng bản thân mình sẽ chết, nhưng lại nghe thấy bên tai tiếng thét cực kỳ hung dữ: “Các người dám tiến thêm một bước nữa, tao sẽ bắn chết thẳng nhóc này!”

Đằng sau một trận gió thổi đến, cổ Trịnh Hải bỗng nhiên được tự do, theo quán tính ngã mạnh xuống đất. Anh bò dậy, thấy có người đang đấu với tên kẻ xấu lúc nãy đã dí súng vào đầu anh. Người đó vừa hét với anh: “Mau chạy đi!” vừa dùng chân đá khẩu súng trong tay tên kẻ xấu đi, Trịnh Hải nhìn rõ người cứu anh chính là chú cao to mua hai con búp bê bông loại lớn ban nãy, nhưng vẫn chưa chạy được mấy bước, lại có một tên túm lấy Trịnh Hải.

Trịnh Hải nhớ chú đó xông lên đánh một quyền làm ngã tên kẻ xấu khác đang túm anh, một tay nhắc anh lên liền ném ra ngoài, hét lên một tiếng: “Đỡ lấy đứa trẻ này!”

Đó là câu nói cuối cùng lúc còn sống của người ân nhân đã cứu mạng anh. Lúc Trịnh Hải an toàn ngã vào vòng tay mấy người đỡ anh, muốn nhìn rõ dáng vẻ của chú đó, nhưng lại bị người khác che kín mắt.

Kẻ xấu mất đi con tin lại mất đi súng, rất nhanh đã bị hai người cảnh sát xông lên khống chế. Trịnh Hải mơ mơ hồ hồ nghe thấy tiếng khóc, tiếng hét, tiếng xe cấp cứu. Anh được người khác ôm lên xe, mẹ cũng bị khiêng lên xe. Vết thương của Trịnh Hải rất nhẹ, chỉ là bị tên cướp dùng súng làm cho sứt trán, còn mẹ anh chỉ vì quá sợ hãi mà dẫn đến bệnh tim tái phát.

Người cứu anh, cũng là một cảnh sát, chiều hôm đó vốn xin nghỉ, mặc quần áo bình thường, mới có thể đang nửa đường quay về nhà lúc hỗn loạn trà trộn vào đám người. Chú ấy sau khi cứu được Trịnh Hải ném anh ra, liền bị một con dao nhọn không hề dự liệu trước đâm từ sau xuyên qua tim.

Lúc chiều tà, cha Trịnh Hải vội vội vàng vàng đến bệnh viện, nhìn thấy người vợ đã qua cơn nguy hiểm, liền ôm lấy Trịnh Hải trên đầu bị quân băng đi xuyên qua vô số thang máy và hành lang, Đó là nơi đáng sợ giống như là siêu thị sáng nay, có người mặc áo blue trắng trên người có máu đi đi lại lại, có tiếng phụ nữ thét lên cùng tiếng khóc trẻ con.

Trịnh Hải nhắm mắt lại, đưa tay ra bịt kín tai, cho đến tận lúc cha kéo tay anh xuống: “Tiểu Hải, con mở mắt ra nhìn cô em gái nhỏ này, bé vừa mới sinh chiều nay, cha cô bé chính là vị anh hùng đã cứu con hôm nay đó.”

Đó là lần đầu tiên Trịnh Hải và Hòa Hòa gặp nhau. Trịnh Hải nhìn đứa bé nhỏ nhắn nheo, còn nhỏ hơn cả con chó vãi của anh.

Anh mở to mắt nhìn cô bé, muốn nhìn rõ mắt cô bé rốt cục mọc ở đâu, bỗng nhiên cô vé mở một nửa đôi mắt, chớp chớp đôi môi mỏng.

Trịnh Hải cho rằng cô bé cũng sẽ khóc oa oa giống như những đứa bé mà anh nghe thấy ngoài hành lang, nhưng không ngờ rằng, đứa bé đó lại cong môi lên, dường như đang cười với anh.

Chương 6

Châm ngôn nói rằng: Nhớ những gì nên nhớ, quên những gì nên quên.

Nhưng chúng ta lại thường như thế này: Nhớ những điều nên quên, quên những điều nên nhớ.

Sầm Thế lại gọi điện thoại đến, Tiêu Hòa Hòa không hề cảm thấy bất ngờ, nhưng vẫn cứ từ chối, cô không cố tình thể hiện gì hết, mà đột nhiên lượng công việc của cô tăng lên, buổi tối cũng phải làm.

Sau này Sầm Thế gọi đến cuộc thứ 4, cô biết rằng mình không thể tránh nổi một lần, không bằng nhanh chóng chấm dứt, do đó tối thứ 6 cô hẹn với Sầm Thế ở “Trường Đình Cổ Đạo”.

Địa điểm là do Hòa Hòa chọn, Sầm Lâm đương nhiên có thể hiểu được dụng ý của cô. Cái tên không hề có chút vui vẻ nào, phong cách trang trí cũng hoang vắng, nhưng kinh doanh lại tốt đến bất ngờ, đủ để thấy rằng người hiện đại bây giờ thích tự làm khổ mình.

Nhiều năm không gặp, tướng mạo của Sầm Thế cũng chẳng thay đổi là mấy, chỉ là thêm vài phần thành thực, càng trở nên có cảm giác hơn.

Tiêu Hòa Hòa vừa so sánh ước lượng sự thay đổi của anh trong mấy năm đó, vừa cảm thấy bản thân mình quả thật quá vĩ đại, không những không oán trách, ngược lại còn lãnh đạm bình tĩnh đi phát hiện ra điểm chói sáng của anh, đây là tấm lòng rộng lớn bao la biết bao.

“Hòa Hòa, em đẹp hơn trước nhiều.” Sầm Thế mở miệng trước, trong ánh mắt dường như có sự tán thưởng, giống như là một người anh trai thân thiết ôn hòa đã nhiều năm không gặp.

Tiêu Hòa Hòa nhất thời không biết phải nói gì, nghĩ lúc lâu, lại bổ sung thêm một câu: “Sầm Thế, anh đẹp trai hơn trước nhiều.” Nói xong cười khan hai tiếng.

Mở đầu tệ tệ như thế, chủ định không khí cả buổi tối đều rất không đặc sắc. Tiêu Hòa Hòa từ trước đến nay không phải là người có thể ứng phó cục diện và hiểu giao tiếp xã hội, càng cảm thấy không thoải mái thì tinh thần cô lại càng treo ngược cành cây, cô đếm rõ tầng này có mấy cái đèn, nghiên cứu rõ hình dáng trang phục của nhân viên phục vụ, ngay cả thực đơn cũng đã thuộc được một nửa, nhưng chính là không hiểu Sầm Thế đang nói gì, mấy lần phát hiện ra cuối câu của Sầm Thế có kèm theo dấu hỏi, chờ dẫn thêm một câu: “Hả?”

Sầm Thế vẫn giữ phong độ và sự nhẵn nại, anh chậm chậm mở miệng: “Hòa Hòa, em vẫn còn oán trách anh. Anh...”

“Không.” Tiêu Hòa Hòa nhanh chóng bổ sung thêm một câu: “Sầm Thế, tiết kiệm chữ “xin lỗi” của anh đi, bởi vì không cần thiết, hơn nữa trước đây anh đã từng nói. Oán hận là do tình cảm quá mãnh liệt mà tạo thành. Em đối với anh, chưa từng có tình cảm sâu đậm như thế.”

Sầm Thế trong lòng thất vọng. Anh nhìn Hòa Hòa trước mặt, dường như lúc này cô còn nhìn anh rất chăm chú, trong nháy mắt không biết tư tưởng đã bay đi đâu, chậm rãi ung dung. Anh nhớ rất rõ cô đã 25 tuổi rồi, rõ ràng đã sớm qua cái thời kỳ thiếu nữ thanh xuân, nhưng khuôn mặt ngũ quan và dáng vóc vẫn rất nhỏ bé, vẫn mềm mại yếu ớt, mơ mơ hồ hồ, ánh mắt trong sáng đơn thuần, nhưng thỉnh thoảng lại hiện lên một ánh sáng linh động, thường bật ra những lời nói làm người ta kinh hãi, giống như rất lâu trước đây.

Lúc đó anh liền cảm thấy cô giống như một con mèo mới sinh, yên lặng cuộn tròn, mở hờ mắt, non nớt, mềm mại, không thềm quan tâm đến những người trêu đùa nó, cũng không thềm để ý đối với những người bắt nạt nó. Nhưng nếu ai động vào giới hạn cuối cùng của nó, nó liền lập tức lộ ra móng vuốt và hàm răng sắc nhọn, cho các người biết tay.

Lúc nghĩ lại chuyện cũ như thế, trong lòng anh thậm chí xuất hiện sự ảm áp, cho dù Tiêu Hòa Hòa trước mặt dường như không thềm nhìn thẳng vào anh. Cô như vậy lại càng tốt, ít nhất cô chưa quên anh. Nếu cô chỉ coi anh là đàn anh khóa trên bình thường, không hề lưu tâm đến chuyện cũ, chỉ sợ rằng lúc này anh sẽ càng thất vọng hơn, người phụ nữ như vậy, cũng không còn là Tiêu Hòa Hòa mà anh quen nữa.

Tiêu Hòa Hòa nhìn bản thân mình trong tấm gương ở phòng rửa tay. Vừa ăn cơm xong, Sầm Thế đang thanh toán, cô bỏ lại tiền cơm ở trên bàn rồi quay người đi, sau đó liền chạy đến đây rửa mặt, rửa đến mấy lần. Bởi vì khi trên mặt toàn là nước, ngay cả bản thân cô cũng không phân rõ được rốt cục có nước mắt hay không.

Cô lại làm một việc vô cùng mất phong độ. Trước mặt Sầm Thế, cô chưa từng mất đi phong độ bao giờ. Giống như người khác thường đùa với cô, rõ ràng là một cô bé lọ lem, cho dù có biến thành công chúa, bản chất cũng không thể thay đổi.

Thực ra tuổi thơ và thời niên thiếu của Hòa Hòa rất bình yên và hạnh phúc. Mặc dù cha cô cố gắng hiến sinh mệnh của mình cho công việc, mẹ cô dường như cũng cố gắng hiến tất cả vào sự nghiệp, hơn nữa bởi vì cha là trẻ mồ côi, trên thế giới này cô không có người thân nào khác, nhưng cô nhận được sự quan tâm chăm sóc, so với những đứa trẻ khác chỉ nhiều hơn chứ không thiếu gì.

Trịnh Hải có một đại gia tộc lớn, ngoài cô Sảng Như mẹ Trịnh Hải đối xử với cô như con đẻ, người cha nghiêm khắc của anh cũng đối với cô cũng rất thân thiết vui vẻ, ngay cả mấy người cô và dì mạnh mẽ đó cũng đối với cô rất tốt. Đối xử tốt với cô, còn bao gồm tất cả bạn học và giáo viên trước khi cô lên đại học. Bởi vì tính cách Hòa Hòa ôn hòa, nụ cười dễ thương, tuy không đẹp rực rỡ, thành tích cũng không tốt không tồi, vừa không chọc mất ai, cũng không uy hiếp đến ai.

Trong lòng Hòa Hòa hiểu rõ, sự quan tâm và lòng tốt đó, 8 phần trở lên không phải là do bản thân cô.

Gia đình Trịnh Hải đối với cô rất tốt, vì Trịnh Hải là bảo bối của cả nhà, cũng vì cô Sảng Như yếu ớt thích cô, làm kẻ phụ thuộc như cô, cũng tự nhiên được người ta quý. Giáo viên, bạn học đối tốt với cô, bởi vì có một gia đình quyền thế che chở cô, cũng bởi vì cô có một người cha liệt sỹ vĩ đại, và có một người mẹ cũng là nhà khoa học vĩ đại.

Thật ra mặc dù như vậy, cô lại không hề có một người bạn tri kỷ thật sự để tâm sự. Vị trí của cô có một chút bất tiện nhỏ. Con gái nhà bình thường, cũng coi cô là một loại khác, thân thiết nhất với cô, ngược lại là mấy người bạn của Trịnh Hải, đều lớn hơn cô 4,5 tuổi, hiếm khi có một người em gái, không khóc không làm loạn không nũng nịu không khó tính, bọn họ đều rất thương cô.

Nói như thế, tuổi thơ và thời niên thiếu của Tiêu Hòa Hòa, vừa luôn vui vẻ hạnh phúc như thế nhưng lại vừa có một chút cô đơn, tồn tại làm thứ đồ lệ thuộc và cái bóng của Trịnh Hải.

Tiêu Hòa Hòa không vì những thứ đó mà không thoải mái, khiến bản thân mình đầy gai, cô không hề có ý từ chối ý tốt của người khác; cô cũng không vì thế mà ỷ lại nũng nịu, quên đi bản thân mình là ai.

Năm 15 tuổi, bạn gái của Trịnh Hải tát cô một cái nói: “Tiêu Hòa Hòa, cô cho rằng cô thật sự là thiên nga sao? Cô chỉ là vận mệnh tốt thôi, giẫm lên thi thể của cha cô, danh dự của mẹ cô, và sự đau khổ của Trịnh Hải, để giành được hạnh phúc của bản thân mình. Còn về bản thân cô, chính là một phế vật.”

Những lời độc ác như thế, nhưng cô lại không buồn, chỉ là nhiều ngày sau đó, cô mới âm thầm hiểu ra “danh dự của mẹ” là có ý gì, rất phẫn nộ, ngược lại mẹ hờ hững nói: “Miệng của người ta, chúng ta không thể quản được. Chúng ta có thể quản được, chỉ là làm bản thân ta không để ý mà thôi.”

Nhưng còn Trịnh Hải, không biết lúc đó còn có ai có mặt, thuật lại những lời đó cho anh nghe, mấy ngày sau anh chia tay với người bạn gái ấy, mặc kệ cô ta khóc lóc thảm thiết bao lâu, sau này trên đường thỉnh thoảng gặp Tiêu Hòa Hòa, đều dùng ánh mắt thù hận nhìn cô.

Bản thân Hòa Hòa không có kẻ địch, cô rất thích câu nói “nhấn một lần sóng lặng gió hòa, nhường một bước biển rộng trời quang”, nhấn và nhường đều không phải là vì khí phách, chỉ là vì không muốn gây chuyện lớn hơn nữa. Cho nên, kẻ địch của cô, đa phần đều là từ Trịnh Hải mà tới.

Tiêu Hòa Hòa không để ý bản thân mình là cái bóng và vật sở hữu, không có nghĩa là không muốn làm bản thân mình. Lúc thi đại học, cô bất ngờ thi được điểm số cao, cuối cùng buông thả một lần, cố chấp chọn một trường đại học cách nhà rất xa. Ở đó, cuối cùng cô đã được làm bản thân mình, người khác thích cô, hoặc là ghét cô, đều vì cô là Tiêu Hòa Hòa, chứ không phải vì cô là ai của những ai.

Sau đó cô liền quen Sầm Thế. Cô cho rằng bản thân mình cuối cùng đã có thể làm một nữ nhân vật chính thật sự trong thế giới tình yêu như trong các tiểu thuyết ngôn tình, nhưng không ngờ rằng hóa ra vốn dĩ chỉ là một trò hề, hình tượng và địa vị của cô, so với trong 18 năm trước đây, còn khó xử và lúng túng hơn rất nhiều.

Hòa Hòa ở lại phòng rửa tay rất lâu, Sầm Thế không còn làm phiền cô nữa, chắc là đi rồi. Cô thấy khóe mắt mình hơi đỏ, lấy thuốc nhỏ mắt trong túi ra nhỏ mấy giọt. Bình thường ít khi ra ngoài, chế độ quản lý của công ty cũng thoáng, không cần trang điểm. Nhưng cũng có lúc phải đi gặp khách hàng, cho nên để một ít đồ trang điểm trong túi xách, cô liền tô mạnh phấn và son môi lên, ngay cả đường viền mắt cũng đánh thành một vòng đậm. Như thế khi ra ngoài, sẽ không có người nhìn cô.

Tiêu Hòa Hòa mới đi qua hành lang như mê cung vào phòng chính chuẩn bị rời đi, liền thấy một dáng người quen thuộc. Dáng người đó bình thường quen thuộc đến mức thậm chí có lúc cô giả vờ không nhìn thấy đi vòng đường khác, nhưng lúc này khi tâm trạng cô rất yếu ớt nhìn thấy anh, bỗng nhiên có một cảm giác thân thuộc kích động giống như gặp được người thân khi ở nước ngoài.

Lúc trong đầu Tiêu Hòa Hòa hiện lên mấy hình ảnh và lời nói lừa tình chán ghét đó, bản thân mình liền rùng mình.

Trịnh Hải và một người đẹp ngồi ở hai bên chiếc bàn đôi. Nhìn từ góc độ của Hòa Hòa, mỹ nữ này rất đoan trang xinh đẹp, quần áo trang sức cao quý, trang điểm tử mị, lúc cất bít tết bàn tay xinh đẹp hơi cong lên, động tác nho nhã mê người, lúc nói chuyện hơn nhướn môi lên, cười tươi như hoa, mặc dù cô không nghe thấy, chắc là giọng nói cũng đẹp như hoa. Cô gái này từng hành động đều là một kiểu tiêu chuẩn không còn gì để chọn lựa, hoàn toàn có thể trực tiếp đi tham gia Miss Châu á, mỗi môn thi bỏ đi 2 điểm cao nhất, cùng hai điểm thấp nhất, những môn còn lại vẫn là điểm tuyệt đối.

Trời, tại sao Trịnh Hải luôn có thể tìm được những mỹ nữ cực phẩm như vậy, còn đồng nghiệp cô luôn than vãn, khổ sở đợi ở trên phố 8 tiếng đồng hồ, vẫn không thể tìm được một người cao cấp hơn một chút so với các mỹ nữ loại trung.

Tiêu Hòa Hòa ngồi tại một góc nghỉ cách họ mấy mét, rút một cuốn tạp chí, vừa xem vừa âm thầm quan sát. Sự kích thích của hành động nhìn lén và cảm giác tội lỗi làm triệt tiêu cảm giác chông chênh của cô lúc này.

Kết quả là cô phát hiện, mặc dù Trịnh Hải ngồi rất thẳng, thậm chí thỉnh thoảng rất lịch thiệp giúp cô gái đó phục vụ, từ vẻ mặt rung động lòng người của cô gái đó cũng có thể nhìn ra, khuôn mặt của Trịnh Hải lúc này nhất định là rất dịu dàng lịch sự. Nhưng cô biết Trịnh Hải mất kiên nhẫn, bởi vì anh liên tục lại để một bàn tay xuống âm thầm dùng ngón tay gõ lên ghế, hơn nữa thường thường ngẩng đầu lên nhìn trời.

Động tác nhỏ của Trịnh Hải từ trước đến nay rất kín đáo, rất khó bị người khác phát hiện, nhưng lại không lừa nổi cô. Đó rõ ràng là biểu hiện vô cùng không kiên nhẫn, chắc là đối diện với biểu người con gái có những thể hiện hoàn mỹ giống hệt như trong giáo trình bồi dưỡng lễ nghi, đã làm tính kiên nhẫn của anh chống đỡ đến cực điểm, nhưng anh lại giả vờ lịch thiệp giả vờ ngó, sao lại làm việc mất phong độ thế chứ, đành nhịn thôi nhịn thôi.

Tiêu Hòa Hòa sắp cười thâm đến mức nội thương rồi, tâm trạng càng tốt hơn. Không ngờ rằng mỹ nữ này đúng lúc lại nhìn về hướng cô, dường như phát giác ra có người đang âm thầm quan sát mình, nhìn thẳng vào Hòa Hòa, lườm cô một cái, trong ánh mắt lạnh lùng đó lóe lên ánh sáng đáng sợ.

Hòa Hòa nhanh chóng quan sát Trịnh Hải, ồ, chẳng trách, hóa ra Trịnh Hải cúi người xuống nhặt giúp đồ giúp quý cô. Trịnh Hải ngồi thẳng lại, cô gái tuyệt sắc đó lấy lại vẻ mặt mê người và nụ cười xinh đẹp.

Tâm trạng Tiêu Hòa Hòa ngày hôm nay bị bóp bênh quá lớn, hậu quả trực tiếp chính là bỗng nhiên cô nghĩ ra cái này, do đó muốn chơi đùa, cô quyết định dựa vào tình nghĩa đã quen biết cả đời, lần này không cần Trịnh Hải mở miệng thỉnh cầu cô, cô tự động thực hiện nghĩa vụ giúp loại bỏ người con gái không đạt tiêu chuẩn đó ra khỏi hiện trường.

Tiêu Hòa Hòa dùng tờ tạp chí che mặt, lấy ra chiếc gương nhỏ vội vàng soi lại dung nhan của mình, cũng không tồi, lại cố gắng mở to mắt, như vậy một lúc sau trong mắt sẽ tích lại một chút nước mắt.

Sau đó cô đi nhanh đến bên cạnh bàn của họ, dùng một bàn tay run rẩy chỉ vào người đẹp ngồi đối diện với Trịnh Hải, cùng vẻ mặt và giọng nói trách móc lạnh lùng nói với Trịnh Hải: “A Hải, cô ta là ai? Anh nói rõ cho em biết!”

4. Chương 07-08

Chương 7

Chỉnh đốn người khác và bị chỉnh đốn, là một cặp lực tác dụng và lực phản tác dụng.

Trịnh Hải đang buồn ngủ tới mức không mở nổi mắt

Công ty và công việc bên Mỹ xảy ra chút vấn đề, sự việc khó giải quyết lại tương đối gấp, đêm hôm trước anh và mấy chủ quản thức đến 3h sáng cuối cùng cũng giải quyết xong, cho những người khác nghỉ nửa ngày, bản thân anh ngủ tạm mấy tiếng ở công ty, sau khi tỉnh dậy lại tiếp tục ứng phó với hậu duệ những người Nhật Bản của liên quân 8 nước, buổi chiều còn có lãnh đạo trong thành phố đến thị sát, khiến cho anh vô cùng mệt mỏi.

Cuối cùng cũng trụ được đến lúc mọi việc đều kết thúc, anh đang định về nhà ngủ một giấc, người chị họ yêu quý ở xa xới ngàn dặm giao nhiệm vụ, nói đã thả dù một mỹ nữ cực phẩm đến trước mặt anh, bắt anh phải lập tức thu dọn đi xem mặt. Người phụ nữ đó không phải là người ở đây, đúng lúc tới bên này du lịch, ngày mai sẽ phải rời đi rồi, sau khi chị họ biết, liền vội vàng bắc cầu làm mối.

Hai bên song thân của Trịnh Hải cũng chỉ có một người con trai là anh, tự nhiên trở thành bảo bối của cả nhà. Mọi người thấy anh đã 30 tuổi mà chưa từng có một người bạn gái chính thức nào yêu nhau được quá ba tháng, chỉ oán trách rằng tỷ lệ nam nữ trên trái đất này không phải là 1: 2, khiến đại bảo bối của nhà họ không tìm được người phụ nữ vừa ý, muốn đưa tất cả những người phụ nữ đã thông qua họ giám định và ép buộc đến cho anh xem, biết đầu mèo mù lại vớ phải cá rắn, được anh để ý đến.

Trịnh Hải cũng không hề lần lựa viện cớ gặp mặt, cũng không kháng cự lại dũng khí của chị họ, buồn bực đến mức muốn đập đầu, nhưng cuối cùng vẫn ngoan ngoãn gọi điện cho vị tiểu thư đó, hẹn địa điểm gặp mặt, nếu không thì chỉ sợ vị chị họ đáng sợ đó của anh sẽ làm những việc kỳ quái mà anh chẳng thể đề phòng.

Nhưng người phụ nữ trước mặt thật quá vô vị, cả buổi tối chỉ thấy cô ta thể hiện ra hình tượng như đang làm bài tập trắc nghiệm tiểu thư lễ nghĩa vậy, đáng vẻ biểu hiện quả nhiên rất chuẩn mực, nhưng thật sự thiếu linh khí, cứ nói mấy câu chuyện vô vị, hỏi những câu ấu trĩ, từ đầu đến chân chẳng có tý hứng khởi nào, khiến anh chóng mặt buồn ngủ.

Thỉnh thoảng cũng có chút vui vẻ. Một phút trước người phụ nữ này còn nói về bản thân mình yêu thích sự nghiệp từ thiện nhiều đến thế nào, khuôn mặt thần thánh nghiêm trang hận không thể ngay lập tức đến Ethiopia cứu khổ dân nghèo, một phút sau chau mày nhìn về phía một chiếc bàn của công nhân: “Trời ơi, sao có thể để họ vào đây chứ.”

“Khách trả tiền, nhà hàng đều hoan nghênh.” Trịnh Hải cúi mắt xuống, tránh lộ ra sự hứng thú.

“Định vị của nhà hàng này cũng thật không rõ ràng.” Vị tiểu thư môn đăng hộ đối với anh này dùng giọng nói hờn dỗi khiến người ta tê dại còn hơn cả Lâm Chí Linh.

Trịnh Hải lại nhìn một cái về phía bàn ăn khiến người khách cao quý đối diện của anh không vui, ăn mặc cũng coi như là gọn gàng, chỉ có mặt là hơi đen, giọng nói hơi lớn mà thôi. Tiểu thư đối diện với anh chắc là đoán nghề nghiệp từ nội dung cuộc hội thoại của họ.

Anh đành nói rất thành khẩn: “Đều là lỗi của tôi, chỉ nghĩ rằng phong cách của cô nhất định sẽ thích sự đặc sắc khác biệt của nơi này, lại quên mất ở đây không phải là chế độ hội viên.”

“Người ta đâu có ý gì khác, người ta thật sự thật sự thích chỗ này mà.”

Trịnh Hải bị giọng nói và từ ngữ đó run lên mất nửa giây.

Anh phải giành thời gian nói với chị họ, người con gái chị đưa đến quả thật là càng ngày càng không có tư tưởng không có linh hồn .

Trịnh Hải mượn cơ hội cúi người xuống nhặt giúp chiếc khăn ăn, tranh thủ gấp hai cái, lúc ngồi thẳng lại phát hiện ra khuôn mặt vốn dĩ cứng đờ của người phụ nữ này bỗng nhiên phát ra ánh sáng rực rỡ với anh.

Ngủ không đầy đủ khó tránh khỏi việc phản ứng chậm chạp, anh vừa uống nước vừa kinh ngạc đây là tình hình cấp gì chứ, trước mặt bỗng nhiên lướt qua một bóng người quen thuộc, còn nói chuyện với anh: “A Hải, cô ta là ai, anh nói rõ cho em biết!”

Nếu không phải là anh được huấn luyện từ nhỏ, anh thật sự kinh ngạc đến mức phun hết nước ra.

Mặc dù anh quen rất nhiều bạn là phụ nữ, nhưng anh không nghĩ rằng những người đó có tình cảm tốt đến mức cho rằng bản thân mình có tư cách xông ra chất vấn anh.

Sau khi nhìn kỹ, không ngờ là Tiêu Hòa Hòa, trang điểm kỳ quái, giọng nói cũng không giống như bình thường, chẳng trách anh không kịp phản ứng lại.

Đây hoàn toàn là ngoài tình hình, Trịnh Hải nhất thời không biết phải phản ứng như thế nào, kiên quyết thờ ơ, không nói gì, lấy bất biến ứng vạn biến.

Cái dáng vẻ miệng cộp gan thỏ của Tiêu Hòa Hòa nhìn vào trong mắt anh, vốn dĩ giống như là một quả bóng bay bị bơm phồng lên, không đặt được sự phản ứng như cô dự đoán, chắc chắn rất nhanh sẽ nổ lòng.

Quả nhiên, cục diện mới dừng lại mấy giây, cô liền âm thầm thu lại bàn tay đang giả vờ run rẩy, đôi mắt mở to đang giả vờ kinh ngạc cũng dần dần trở lại kích cỡ cũ, chắc là định dừng lại rồi âm thầm rút lui.

Nhưng không ngờ rằng vị tiểu thư đó còn không có định lực bằng Hòa Hòa, sắc mặt biến đổi mấy lần, nhìn nhìn Trịnh Hải, lại nhìn nhìn Hòa Hòa, thấy Trịnh Hải không có ý trực tiếp bảo vệ Hòa Hòa, liền có sức mạnh, lạnh mặt xuống nói: “Cô là ai? Làm phiền người khác như vậy, không hiểu lễ phép hả?”

Trịnh Hải phát hiện vị tiểu thư này lúc lạnh mặt, còn có chút hứng thú hơn so với cô ta lúc trước.

Tiêu Hòa Hòa dờ dẫm một lát, rất rõ ràng là cái đồ ngốc này chưa học thuộc kịch bản đã xông ra làm loạn. Nhưng phản ứng của cô cũng khá nhanh, lập tức đẩy câu hỏi cho anh, quay đầu lại về phía anh: “Trịnh Hải, anh nói xem em là ai?”

Nếu không phải vì lo giữ hình tượng, Trịnh Hải rất muốn trực tiếp tóm lấy Tiêu Hòa Hòa vứt ra ngoài. Anh chú ý đến xung quanh, may mà tiếng nói của họ rất nhỏ, mấy bàn gần đó lại nói to, hoàn toàn nhấn chìm đi hội thoại giữa họ.

Anh nhẫn nhịn, nói thật nhỏ vẫn còn coi như là khách sáo với Hòa Hòa: “Em lại quấy nhiễu làm loạn cái gì thế? Mau về nhà đi!”

Hòa Hòa bĩu bĩu môi, xem ra không định nào loạn tiếp, lại không can tâm rút lui một cách chán chường như thế, đưa tay ra về phía anh, giọng nói nũng nịu: “Cho em tiền đi xe về nhà.”

Trịnh Hải lấy ra ví tiền, rút một tập giấy bạc tờ 100 tệ ra nhét vào tay cô: “Đi đường cẩn thận, về đến nhà gọi điện cho anh.”

Tiêu Hòa Hòa xoa xoa mũi chuẩn bị ngoan ngoãn rời đi, còn người phụ nữ đối diện anh cho dù cố gắng không chế, khuôn mặt đỏ ửng hết trắng rồi chuyển xanh, ánh mắt nhìn Tiêu Hòa Hòa vừa ác liệt vừa khinh thường.

Trong lúc Trịnh Hải đang nghĩ xem có nên giải thích một câu cho lịch sự hay không, Hòa Hòa cái con nha đầu này hôm nay không biết bị cái gì nhập vào người bỗng nhiên lại yểu điệu cười với anh: “A Hải, em đổi ga giường và chăn mới cho anh đấy. Lúc nào anh về nhà xem nhé?”

Anh vẫn còn chưa kịp ới máu vì cái hành động khiến người ta co giật đó của Tiêu Hòa Hòa, người con gái xem mặt với anh đã đứng phắt dậy, oán hận cầm phần nhìn đôi cầu nam nữ đó một cái, lấy túi xách bỏ đi. Trịnh Hải không biết phải làm sao cũng đứng dậy, “Cô ấy là.....” ~em gái tôi~ mấy từ đó vẫn chưa kịp nói ra khỏi miệng, vị thực nữ có khí chất cả buổi tối đó đã rời đi thật nhanh, lúc đi qua Hòa Hòa, rõ ràng cố ý đâm vào cô, lại giẫm vào chân cô. Trịnh Hải muốn đi chặn cô gái đó lại, đứng lúc đó phải Tiêu Hòa Hòa đang ngã thẳng vào lòng anh vì trọng tâm không vững.

Người con gái đó đi lên phía trước mấy bước lại quay đầu lại, chắc là vẫn hy vọng Trịnh Hải đuổi theo cô, nhưng cô ta thấy đúng lúc Tiêu Hòa Hòa ôm chặt lấy vai Trịnh Hải quay đầu lại dừng lông mày và mắt tạo ra một hình chữ V, liền giẫm mạnh chân, quay đầu đi mất.

Trịnh Hải muốn gỡ tay Hòa Hòa ra, cô nhất quyết cứ ôm chặt lấy vai anh, gối đầu lên vai anh, nói nhỏ bên tai: “Nếu anh đuổi theo, cô ta nhất định sẽ cho rằng anh đã thích cô ta, từ đó chắc sẽ bám chặt lấy anh không tha đâu.” Lại hít một hơi: “Người con gái này hạ thủ thật độc ác, nếu anh mà qua lại với cô ta, nhất định sẽ tạo nên bạo lực gia đình, chân em suýt bị cô ta giẫm đến tàn phế rồi.”

Cho đến tận lúc Trịnh Hải thanh toán xong, Tiêu Hòa Hòa vẫn mượn cớ chân bị thương không thể đi được, giữ vững tư thế gấu ôm cây, kéo kéo lôi lôi nửa ôm lấy Trịnh Hải, bị anh lôi ra ngoài, thu hút ánh mắt của không ít người.

Mấy phút sau cô liền tự mình biết ý. Vốn chỉ định làm loạn một lát khiến anh khó xử, dù gì một câu giải thích là rõ ràng, ai biết được người phụ nữ cố làm ra vẻ đó thật sự bị cô làm cho tức giận mà bỏ đi.

Cô sợ Trịnh Hải thật sự không thèm để ý đến cô, cho nên liền bám lấy anh, anh từ trước đến nay thích mềm mỏng không thích cứng rắn, thường chỉ cần thái độ của cô dẻo dai bám lấy anh, anh sẽ không chấp cô nữa. Cho dù có rất mất mặt, cô cũng cứ ôm chặt lấy vai anh không chịu buông ra.

Chỉ là Tiêu Hòa Hòa không ngờ rằng, hôm nay Trịnh Hải lại không tự mình lái xe. Vừa mới ra khỏi cửa nhà hàng, Tiểu Vương đã lái xe đến, thấy bộ dạng của họ vô cùng kinh ngạc: “Tiêu tiểu thư bị sao thế?”

“Cô ấy đau bụng.” Trịnh Hải nói không một biểu hiện, quay người bỏ cô ra, tự mình mở cửa xe ngồi vào trong. Tiểu Vương đỡ dẫn một lát, lập tức đi sang bên kia, giúp Hòa Hòa mở cửa xe.

Trịnh Hải cả đường không nói gì. Cái việc phá hoại mà Tiêu Hòa Hòa định mượn cớ nóng đầu để làm càn một lần vừa kết thúc, liền bắt đầu lo sợ.

Nghĩ lại một lát, Trịnh Hải ghét nhất là mất thể diện, cũng ghét những người phụ nữ mà anh quen biết làm loạn, mặc dù cô cũng không thể được coi như “những người phụ nữ mà anh quen biết”, bởi vì anh chỉ coi cô là trẻ con, có lúc vẫn còn tết móng cô, vốn dĩ không hề coi cô là phụ nữ. Nhưng nói tóm lại, cô vẫn lo lắng.

Tiêu Hòa Hòa kéo kéo gấu áo Trịnh Hải nói nhỏ: “Em chỉ đùa mà thôi, ai biết được cô ta ấy lại dễ bị kích động như thế. Rõ ràng là anh có thể giải thích, ai bảo anh không nói chứ.” Cho dù chột dạ cũng không thể thành thật mà xin lỗi được, nếu không thì bản thân cô cũng quá mất mặt.

Thấy Trịnh Hải vẫn không nói gì, Hòa Hòa lại lèo nhèo tiếp: “Em đâu có nói một lời nói dối nào. Em cũng không nói em là tình nhân của anh phải không? Còn nữa, em thật sự thay cho anh ga giường và vỗ chân. Không phải anh chê mấy cái cũ đã lâu rồi không thay sao?”

Trịnh Hải nhất quyết nhắm mắt nghỉ ngơi. Tiêu Hòa Hòa chán nản, kê sát gần góc cách xa Trịnh Hải, búi môi nói một câu: “Hẹp hòi, không độ lượng. Anh và người phụ nữ đó quả thật là một đôi kim đồng ngọc nữ trời sinh, quá hợp nhau. Anh cho em số điện thoại và địa chỉ của cô ấy, em cầm roi gai đến để tạ lỗi với cô ta đã được chưa.”

Cuối cùng Trịnh Hải cũng mở mắt ra nhìn cô một cái: “Không cần, không có ý định gặp lại cô ta lần thứ 2. Sao hôm nay em lại ở đó một mình vậy? Còn nữa, em bị kích động gì thế?”

“Chẳng có việc gì cả, chỉ là cảm thấy nhàm chán thôi, đùa nghịch ngày nói dối của năm sau trước thôi mà.” Tiêu Hòa Hòa nói mơ hồ không rõ ràng, rồi cũng trầm lặng xuống.

Trịnh Hải quay đầu lại nhìn Hòa Hòa, cô cũng nhắm mắt vờ ngủ, hàng lông mi dài dập dờn, giống như là con bướm nhỏ. Anh rất hiếm khi thấy cô trang điểm đậm như thế, cũng rất ít khi thấy cô mặc váy liền,

hơn nữa trang trọng thế này, ngay cả mái tóc ngắn ngắn cũng được chải thành một búi nhỏ, trông trưởng thành hơn nhiều, chỉ là chiếc cặp tóc hình con cá sau đầu khiến sự cố gắng trang điểm cho trưởng thành bị phá hỏng một lần nữa.

Mấy cái kẹp tóc con cái bằng gốm sắc sỡ đó là do Hòa Hòa tự làm, vì dây thép rất cứng, còn ép anh giúp, khiến anh cầm cái kim ôn lại lớp học thủ công. Mà bộ váy liền màu vàng nhạt đó là món quà anh tặng cô trong năm mà cô tốt nghiệp, khi lần đầu tiên cô tham gia phỏng vấn.

Thật ra lần anh đi siêu thị cùng với Hòa Hòa đó, tự mình giúp cô mua một bộ quần áo. Năm đó lần đầu cô tham gia phỏng vấn bị thất bại thảm hại, khiến cô bị đả kích vô cùng lớn. Một tháng sau, Hòa Hòa lại gặp phải người chủ quản khi đó, lấy hết dũng khí hỏi nguyên nhân bản thân mình thất bại, kết quả rất khiến Hòa Hòa muốn học máu, chỉ vì bộ quần áo mấy vụn trên người cô, khiến người ta cảm thấy, cô gái này đến đây để chơi đùa.

Do đó lần đó Hòa Hòa hận thấu Trịnh Hải, cảm thấy chính là anh cố ý muốn hại cô, không cho cô lưu lại thành phố này. Tinh thần cô thường không tập trung, lúc Trịnh Hải chọn chiếc váy đó, cô không hề để ý là bao nhiêu tiền, hơn nữa Trịnh Hải nhanh tay xé đi cái thẻ giá. Sau này bộ váy đó cô chỉ chọn những trường hợp ghét nhất mới mặc, như là lúc bị Trịnh Hải ép đi tham gia đi gặp những cuộc hội họp mà cô ghét vô cùng.

Giữa họ đặt túi xách của Hòa Hòa, một chiếc túi rất lớn, dùng vải lộn xộn lung tung ghép vào nhau, là tự mình Hòa Hòa khâu vào, trên túi còn treo một miếng ngọc, ngọc Hòa Điền tốt nhất, lại bị cô chà đạp như vậy

Tiêu Hòa Hòa là một cô gái kỳ quái, có lúc vụng tay vụng chân, cái gì cũng làm không tốt, học nấu ăn nhiều năm, cũng chỉ có thể nấu mỳ và rang cơm rang trứng mà thôi, không biết dọn dẹp phòng, căn phòng nhỏ bị cô làm cho lộn xộn hết lên. Nhưng có lúc lại rất khéo léo, đưa cho cô một đồng vải, trong một thời gian ngắn cô sẽ làm ra rất nhiều búp bê vải đẹp đẽ, thậm chí còn biết tự may quần áo.

Túi xách Hòa Hòa rất to, phồng lên. Vì Hòa Hòa luôn luôn lộn xộn không có trật tự, tìm đồ gì cũng phải lật tung lên, anh thường có phúc được chiêm ngưỡng phong cảnh bên trong túi của cô, bên trong có vô số các túi vải to to bé bé đủ kiểu dáng, chia đều để chìa khóa, tiền xu, điện thoại, máy CD, MP4, ô, khăn giấy, kính chống nắng, đồ trang điểm, cốc uống nước, áo khoác chống lạnh, thậm chí còn có cả đồ chơi búp bê gỗ loại nhỏ, dường như bất cứ lúc nào cũng giống như là chuẩn bị xuất phát đi du lịch. Rõ ràng là loạn lung tung, nhưng cũng phân thành từng loại, chưa từng để sai.

Trịnh Hải lại cúi xuống nhìn chân cô, dép xăng đan vải buồm kiểu dáng vô cùng đơn giản, vừa nhìn liền biết rằng là hàng vỉa hè, không quá 30 tệ, nhưng được Tiêu Hòa Hòa khâu vô số những đá tự nhiên hình dáng kỳ quái, như vậy lại coi như là hàng vô giá.

Đổi thành người phụ nữ khác trang điểm như vậy, anh chỉ có thể âm thầm than thở cùng với nhìn ngưỡng mộ từ xa. Nhưng những thứ đó điểm thêm vào trên người Hòa Hòa, lại vô cùng hài hòa, tô điểm thêm cho cô. Quan niệm thẩm mỹ có thể gặp được người khác cũng vì quen mắt mà dần dần bị đồng hóa.

Trịnh Hải thu lại ánh mắt đang dò xét Hòa Hòa, quyết định không tiếp tục hỏi nguyên nhân sự thất thường ngày hôm nay của cô nữa. Miệng cô rất kín, không muốn nói, có tra hỏi cũng không tra ra nổi. Nhưng anh cũng không muốn dễ dàng cho cô quá, một lát sau, nhàn nhã ung dung nói một câu: “Tiêu Hòa Hòa, người phụ nữ hôm nay bị em làm tức giận mà bỏ đi đó, là người mà chị họ anh tìm đến. Đợi đến lúc chị ấy hỏi, em phụ trách đi giải quyết nhé.”

“Ai? Chị Tường Vi?” Tiêu Hòa Hòa bỗng mở to mắt, đằng sau lưng bắt đầu toát mồ hôi lạnh. Cô bắt đầu tin, Trịnh Hải cố ý mờ ám với cô, không nói chân tướng sự việc cho đối tượng xem mặt đó của anh, rõ ràng là mượn dao giết người, cố ý hại cô phạm lỗi.

Hòa Hòa hề lo lắng, tâm trạng của Trịnh Hải liền bắt đầu tốt lên, cười rất vui vẻ: “Em đừng sợ, chị họ anh rất thích em, không làm gì em đâu.”

Tâm trạng tốt của anh được giữ đến tận lúc chiếc xe chạy vào nhà Tiêu Hòa Hòa, cùng Hòa Hòa lên lầu, sai khiến cô nấu mỳ cho anh, hâm nóng sữa, sang bên nhà anh lấy cho anh khăn mặt và bàn chải đánh răng

mới lại còn phải khử độc, bởi vì Hòa Hòa hại anh chưa ăn no, hơn nữa lại rất mất khí chất và phong độ, cho nên Hòa Hòa phải bù đắp.

Tiêu Hòa nghiêng rằng làm theo, đợi khi bát mỳ nóng đã nguội đi một chút cuối cùng có thể ăn được đưa đến trước mặt Trịnh Hải, anh lại đã ngủ thiếp đi trên ghế sofa của cô, ca vát không nói ra, mí mắt hơi thâm, chắc là thật sự đã rất mệt.

Hòa Hòa vút một chiếc chăn hè lên người anh, bản thân mình đi tắm.

Cô tắm rất lè mề, đến lúc đi ra, đã không thấy Trịnh Hải đâu, mỳ cũng đã ăn hết, cái được coi là kỳ tích nhất đó là, ở trong chậu rửa bát không có bát, không ngờ Trịnh Hải lại giúp cô rửa.

Sau đó cô muốn học máu khi phát hiện ra phía dưới con mèo bằng đất sét dễ thương dán trên tủ lạnh mà cô tự làm dính một tờ giấy, bên trên viết một dòng chữ rõ ràng ngay ngắn: 8h30 sáng mai anh đến ăn sáng. Phía dưới liệt kê ra thực đơn bữa sáng của anh: cháo, bánh rán, trứng gà.....vân vân vân vân.

Thật là.....trời !

Chương 8:

Chỉ cần là người đều có điểm yếu, bất kể là ngoại hình của anh ta trông hoàn mỹ đến đâu.

Sáng sớm cuối tuần, Tiêu Hòa Hòa theo thông lệ phải ngủ đến trưa mới dậy lại luống cuống xách một đồng hồ ăn sáng chạy lên lầu.

Bên ngoài trời mưa, cô vừa thu ô, vừa cẩn thận bảo vệ mấy túi đồ trên tay, vai và gấu quần đều đã ướt hết, những cũng không thêm quan tâm.

Lúc cô và Trịnh Hải ở bên nhau, trên cổ tay luôn phải đeo một chiếc đồng hồ, liên tục nhắc nhở cô thời gian. Vừa nãy nhìn một cái, còn kém 5 phút nữa là 8 rưỡi.

Thật là kỳ lạ, Rõ ràng Trịnh Hải từ trước đến giờ chưa từng tức giận với cô, cũng rất ít rần mặt cô, những cô vẫn cứ hơi sợ anh.

Có lẽ cũng không thể coi là sợ, bởi vì Hòa Hòa dám đấu khẩu, nũng nịu với anh, dám mắng trước mặt anh là đồ xấu xa khôn nạn, ngày nói dối giở trò chinh anh, thậm chí còn dám phá hoại buổi hẹn chính thức của anh như hôm qua, nhưng cô lại không dám chống lại lời anh nói, từ nhỏ đến lớn, Trịnh Hải bảo cô làm gì, cô rất ít khi nói “không”, cũng rất ít khi từ chối được.

Nghĩ đến việc Trịnh Hải chưa từng tức giận với cô, trong đầu cô nhẹ nhàng hiện ra một khung cảnh, nhưng rất nhanh sau đó lại bị bản thân mình cương quyết dập tắt đi. Haizz, chắc cũng có thể, việc đó cũng đã xảy ra một lần rồi, nhưng trong cuộc sống dài 25 năm đó của cô, 9 nghìn ngày, hơn 20 vạn giờ, hơn 1 nghìn vạn phút, cái việc nhỏ nhoi đó, về cơ bản có thể bỏ qua không tính.

Cô vốn là người rất độ lượng và biết nghĩ thoáng, chỉ nhớ ân, không nhớ thù, cũng chỉ nhớ việc tốt, không nhớ việc xấu.

Hòa Hòa thở hổn hển chạy lên lầu, cho dù là không kịp, ít nhất cũng phải để cho Trịnh Hải thấy cô tích cực bù đắp sự cái lỗi chậm chễ này. Cô đi làm muộn cũng không cố gắng đến mức ấy.

Đáng tiếc thật, Trịnh Hải là người yêu cầu kỷ luật là trên hết hiện quả xếp phía sau như vậy, tại sao không dùng hết năng lực của mình mà vào phục vụ trong quân đội, lại còn trà trộn xuống nhân gian làm gian thương chứ, thật là hủy hoại tài nguyên.

Hòa Hòa ở tầng 6, không có thang máy, lúc đầu chỉ vì tham cái gác xếp nhìn lên đỉnh, bây giờ đã biết điểm tốt của tầng thấp và những tòa nhà ít tầng rồi.

Phòng đăng ký tên của cô, tốt nghiệp chưa đầy một năm thì mua, khiến cô có một dạo cảm thấy bản thân mình đã gia nhập vào giai cấp bậc trung.

Nhưng thực ra cũng chẳng mất bao nhiêu tiền, tiền bồi thường tháo dỡ căn phòng ở cùng mẹ năm đó có thể bù vào hơn một nửa, mẹ lại giúp cô trả nốt nửa còn lại, đề nghị cho cô vay khoản còn lại, như thế có thể khiến cô hiểu được một chút áp lực sinh tồn, cũng có thể thay đổi thói quen xấu tiêu tiền lung tung của cô.

Lúc cô vô cùng hào hứng đi làm thủ tục một mình, bên bán lại tươi cười nói với cô, họ có mấy người khách ưu đãi trong nội bộ, bởi vì ông chủ của họ và Trịnh Hải sinh là bạn, cho nên ột ưu đãi, giảm giá 30%

Hòa Hòa quá kinh ngạc. Công ty buôn bán này từ trước đến nay vô cùng kiêu ngạo, rất ít ưu đãi và thúc đẩy bán hàng, có một bộ dạng của thị trường bên bán đối với người tiêu dùng “anh thích mua thì mua”, lúc mua nhà cô dậy từ 5 giờ sáng, xếp hàng đến tận 12h mới lấy được số lầu, bây giờ lại nhiệt tình vậy cảnh oliu với cô? Lật đổ giai cấp đặc quyền!

Lần này, không chỉ không cần cô trả tiền, hơn nữa còn thừa ra một khoản nhỏ. Sau này cô nói bóng nói gió cũng không moi được nội tình gì từ miệng của Trịnh Hải, chỉ đành yên phận hưởng thụ cái lộc rơi từ trên trời xuống này.

Cái giá phải trả cũng có, sau này Trịnh Hải cũng mua căn phong đối diện, lại thường xuyên bỏ không, do đó cô nghiễm nhiên trở thành quản gia của anh, giúp anh nộp tiền điện nước, tiền tài sản, tiền mạng, mời lao công đến giúp anh quét dọn định kỳ, một tháng nhiều nhất anh chỉ ở 2,3 ngày mà cô cũng vẫn phải thường xuyên giúp anh phơi chăn thay ga giường nhét đầy đồ ăn vào tủ, mặc dù đó đều là tiền của anh.

Hòa Hòa thường buồn ngủ, rõ ràng Trịnh Hải có thư ký giỏi giang thông minh như thế, lại đặc biệt xem thường bản lĩnh quản lý nhà cửa của cô, tại sao cứ thích chinh cô. Có lúc cô vì tức Trịnh Hải, liền cố ý thay cho anh ga giường màu hồng trái tim, khăn trải bàn tơ tằm mộng ảo và gối ôm mèo kitty, anh cũng không tức giận, chỉ xì mặt xuống bắt cô trong vòng 10 phút phải dọn dẹp sạch sẽ cho anh.

Hòa Hòa chạy hốt hển, cuối cùng đến trước cửa nhà, định thần lại, vẫn còn chưa thở nổi, cửa đang sau lưng liền cạch một tiếng, quả nhiên Trịnh Hải ăn mặc chỉnh tề đúng giờ xuất hiện, cúi đầu nhìn đồng hồ, tối qua cô cố ý chỉnh lại giờ. 8 rưỡi, giờ chuẩn Bắc Kinh, không sai một giây.

Đây nếu là ở công ty, Trịnh Hải sẽ là một ông chủ vô cùng nghiêm khắc. Mặc dù Vi Chi Huyền chưa từng than vãn, nhưng Hòa Hòa nghĩ, thư ký Vi chắc là ngày ngày sống trong nước sôi lửa bỏng, Hòa Hòa cảm thấy thư ký VI thật sự đã quá chịu khổ rồi, không ngờ chịu được Trịnh Hải nhiều năm như thế.

Hòa Hòa vừa lén lút ngáp một cái, vừa kính phục chiêm ngưỡng dáng vẻ ăn nhô nhả của Trịnh Hải.

Cô ăn cơm rất nhanh, vì cô thích ngủ nướng, sớm hơn một phút cũng không chịu dậy, cho nên tạo thành thói quen trong vòng 3 phút có thể giải quyết xong bữa sáng. Hôm nay cô vì không để cho Trịnh Hải nói cô không đủ thực nữ, đã cố gắng hết sức chậm lại, không còn cách nào khác, bất luận là Trường Thành hay là tháp Kim Tự, đều không phải là một ngày mà xây xong được.

Thật ra Trịnh Hải ăn không hề chậm, nhưng tướng ăn của anh luôn ung dung từ tốn, mặc áo phong ngắn tay và quần trong nhà, ăn bánh rán và cơm, lại giống như là trong nhà hàng Pháp cao cấp, hơn nữa trông vẫn tương đối tự nhiên thoải mái.

Tiêu Hòa Hòa lại ngáp một cái, trong lòng suy nghĩ, về vấn đề khí chất, mặc dù điều kiện luật trời rất quan trọng, nhưng nếu bắt đầu đắp nặn từ thời kỳ trẻ sơ sinh, chắc là hiệu quả cũng không tồi. Đợi cô có con, không ngại gì mà dựa theo cách thức trưởng thành của Trịnh Hải để nuôi dưỡng. Sau khi cô nghĩ ra mấy biện pháp làm thế nào để bồi dưỡng ra được một đứa trẻ có khí chất, bỗng nhiên nhận thấy bản thân mình quả thật quá nhàm chán, hơn nữa dường như còn không vừa ý khi phụ huynh của Trịnh Hải lợi dụng anh, do đó nhìn Trịnh Hải chột dạ, đúng lúc đó anh cũng ngược mắt lên: “Sáng sớm sao cứ ngáp liên tục thế hả? Tối qua mấy giờ em ngủ?”

“12h.” Nhìn khuôn mặt không tin tưởng của anh, lại nói lại: “1h? 2h?” Nói tiếp: “Chắc là tầm 3h.”

Trịnh Hải động động môi, cuối cùng không nói gì, liếc cô một cái, lại cúi đầu tiếp tục ăn cơm, cái liếc mắt ấy khiến Hòa Hòa tự giác thấy hổ thẹn, công hiệu của việc chỉ bảo còn ghê gớm hơn nhiều so với anh trực tiếp mở miệng dạy dỗ cô, cách thức Trịnh Hải đối phó với cô càng ngày càng không tốn sức lực rồi.

Mặc dù Hòa Hòa không đủ thực nữ, nhưng nhờ sự dạy dỗ đầy khí chất của Trịnh Hải, có rất nhiều quy tắc cô cũng tự giác tuân thủ, ví dụ lúc này cố hết sức vô cùng không sốt ruột, muốn ngủ nướng một giấc, nhưng

vẫn ngoan ngoãn chống cằm ngồi trước mặt Trịnh Hải đợi anh ăn xong, trong đầu đương nhiên không cần quy tắc như thế rồi, buổi chiều đi dạo phố cùng Nhắm Nhắm hay là ở nhà ngủ đây, buổi tối cái bộ phim chiếu hàng ngày vô cùng nổi tiếng đó cuối cùng đã kết thúc, còn cả cuốn tiểu thuyết gần đây cô xem hình như là kết thúc buồn, cô có nên lập tức từ bỏ không xem tiếp để tự mình bảo vệ không nhỉ? Đúng rồi, nhân vật nam chính có khi chất và ngoại hình rất giống Trịnh Hải, mỗi lần đọc cô bất giác đều so sánh nhân vật đó với Trịnh Hải, nhưng nam chính đó rất dè dặt rất bạo lực rất biến thái, có phải là cô quá không biết điều không.....

Hòa Hòa tâm hồn đang trôi dạt cuối cùng cũng trở lại, ngạc nhiên phát hiện ra bàn ăn trước mặt đã rất sạch sẽ, không ngờ Trịnh Hải lại ở trong bếp giúp cô rửa bát và dọn dẹp tủ bếp. Trời ơi, cô véo tay mình một cái, đau, cho nên không phải là nằm mơ. Lại nhìn ra bên ngoài, vẫn còn mưa, nhưng không phải là màu đỏ. Hòa Hòa nhanh chóng đứng dậy đến bên cạnh Trịnh Hải, lộ ra một nụ cười giả tạo: “Để em để em. Ai lại thế này chứ.”

Giả vờ khách sáo dù gì cũng còn tốt hơn là không khách sáo, người có khí chất thường thích mấy cái giả tạo thế này.

“Chỉ là làm mẫu cho em xem thôi, phong bếp phải như thế mới giống nơi con gái ở chứ. Tiêu Hòa Hòa, em lười thôi như thế, sau này gả đi được sao?”

“Àch.” Lại bị mắng rồi. Tiêu Hòa Hòa xoa xoa mũi, chán chường nấp vào một chỗ cách xa Trịnh Hải, chưa đến được đích, liền nghe thấy giọng nói thất thanh của Trịnh Hải: “Tiêu Hòa Hòa! Đây là thứ quý quái gì hả!”

Thứ có thể làm cho Trịnh Hải biến sắc không nhiều. Trong lòng cô lo lắng, lập tức chạy ra, chỉ thấy con mèo con cô ôm từ nhà Nhắm Nhắm về đang cắn gấu quần anh đang đưa, còn mặt Trịnh Hải đã tái nhợt.

Sao cô lại quên chuyện này chứ, nói cho anh sớm một chút là nhà có mèo, chắc hôm nay Trịnh Hải sẽ không đến phá hoại giấc ngủ nướng của cô, tiếc quá tiếc quá.

Hòa Hòa cẩn thận đặt con mèo màu vàng cam chỉ to hơn bàn tay cô một chút đó lên lòng bàn tay, đưa ra trước mặt Trịnh Hải, Trịnh Hải lùi về phía sau một bước lớn.

“Đừng sợ thế chứ, Tiểu Bảo còn chưa đầy 2 tháng, không cắn người đâu. Xinh lắm phải không?” Hòa Hòa giống như là đang khoe một thứ mới lạ.

“Tiểu Bảo?” Trịnh Hải thốt ra hai từ qua kẽ răng.

Á, Hòa Hòa thật sự cảm thấy trí nhớ của mình quá tồi. Biểu hiện nghiêng rã của Trịnh Hải khiến cô lơ mơ nhớ ra, trước đây hình như Trịnh Hải có tên mẹ là “Tiểu Bảo”, nhưng cũng không biết cái tên đó phạm vào điều cấm kỵ gì của anh, tóm lại sau đó anh nghĩ hết mọi cách chôn vùi cái tên mẹ làm tổn hại khí chất đó vào trong lịch sử, do đó nghe đâu lúc khoảng chừng sau khi anh 7 tuổi, liền không có người nhắc đến cái tên đó của anh nữa.

Nhưng điều đó cũng không thể trách trí nhớ Hòa Hòa không tốt được, lúc Trịnh Hải 7 tuổi, cô còn rất nhỏ mà. Nhưng cô vẫn rất hiểu tình người thương lượng với Trịnh Hải: “Hay là, gọi nó là Tiểu Tiểu Bảo?”

“Gọi là Tiểu Bảo được rồi.” TRịnh Hải giả vờ đức độ nói: “Để nó cách xa anh ra!”

Trịnh Hải trở về căn nhà cách mấy bước của mình đó.

Vốn dĩ anh định ở chỗ Hòa Hòa cả buổi sáng, bởi vì nhà Hòa Hòa tuy loạn, nhưng rất thoải mái, nhìn đâu cũng là những màu sắc rực rỡ ấm áp, khắp mặt đất đều là chỗ ngồi và điểm dựa mềm mại, tùy tiện khuya tay một cái, là có thể nhặt được thứ đồ thú vị, rất hợp với việc nghỉ ngơi. Nhưng bỗng nhiên lại chui ra một con mèo Tiểu Bảo, mà đáng về Hòa Hòa lại không ngủ đủ, anh quyết định rút lui tốt hơn.

Bên ngoài mưa vẫn rất lớn. Trịnh Hải vô cùng ghét trời mưa, hễ mưa tâm trạng anh liền không tốt, mức độ tồi tệ tương ứng với mức độ của mưa.

Vốn dĩ hôm nay phải về báo kiến ông già, cho nên anh hủy hết tất cả công việc, nhưng đồng chí Lão Trịnh lại có việc, hành trình của Trịnh Hải đành hủy bỏ, do đó hơi nhàm chán

Bản thân Trịnh Hải cũng thừa nhận, thật ra anh là một người vô cùng vô vị, mặc dù dường như cái gì cũng biết, nhưng lại không thích một cái gì cả, làm việc lại rất có tính kế hoạch và tính trật tự, một khi kế hoạch bị phá vỡ, sẽ không biết phải làm gì mới tốt.

Anh quét nhà một lượt. Anh nhớ Hòa Hòa nói hàng tuần đều có người đến dọn dẹp, nhưng lúc này anh không có việc gì để làm. Lại đi ra ngoài xem một vòng, mặc dù nhà của Hòa Hòa rất lộn xộn, nhưng lại dọn dẹp chỗ anh vô cùng sạch sẽ ngay ngắn, thật ra ở bên này chẳng có gì, quả thật chẳng có gì để mà làm lộn xộn lên được.

Sau đó anh ngồi xuống xem tivi. Đổi đi đổi lại các kênh, ngoài Olympic ra, lại là phim truyền hình chán ngắt, thật sự không có hứng thú gì. Anh để một kênh mua bán của phụ nữ xem khoảng 20 phút, cảm thấy bản thân mình nhàn rồi đến cực điểm, không bằng đến công ty xem tài liệu, nhưng nhìn nhìn bầu trời ướt nhẹp bên ngoài cửa sổ, rất nhanh liền từ bỏ ý nghĩ đó, lại bắt đầu chuyển kênh. Cuối cùng phát hiện có một kênh đang phát “Anh hùng xạ điêu” bản năm 1983, anh để lại kênh đó.

Trịnh Hải xem tivi rất lâu, rất chăm chú. Sau đó cửa nhẹ nhàng kêu lên, gõ ba cái dừng lại rất lâu, lại gõ ba cái, giống như ám hiện ma quỷ, cũng giống như là móng vuốt mèo cào trên cửa, ngoài Tiêu Hòa Hòa ra, không có ai khác.

“Không phải là em có chìa khóa sao? Tự mình mở đi.” Trịnh Hải nói to về phía cửa, lười không động dậy.

Cửa quả nhiên được mở ra, Tiêu Hòa Hòa thò một nửa người vào trước thăm dò.

Trịnh Hải hét cô lại: “Đợi chút, mèo của em cấm vào trong.”

“Không có, nó ngủ rồi. Nó mới không thềm cái nhà âm u lạnh lẽo này của anh ấy.”

Tiêu Hòa Hòa lê chiếc dép trong nhà đi vào trong, ôm một chiếc bình thủy tinh, nách kẹp một tập giấy lớn.

“Vậy em đến làm gì hả?”

“Trời nóng quá, ở chỗ anh bật điều hòa mà.”

“Tiêu Hòa Hòa, em tiến bộ không ít nhỉ, từ lúc nào lại có ý thức tiết kiệm như thế chứ?”

“Bây giờ cả ngày đều cắt điện, công trường không thể hoạt động bình thường. Tình hình dùng điện nghiêm trọng như thế, em lại vì bản thân mình hưởng thụ bật điều hòa, trong lòng cảm thấy rất có lỗi. Nhưng đến chỗ anh hưởng nhờ gió lạnh thì không sao, dù gì cũng là do anh bật.” Tiêu Hòa Hòa vừa giải thích vừa quăng mình xuống chiếc ghế sofa đơn bằng da như chiếc nôi đó của Trịnh Hải. Đáng người cô nhỏ bé, dường như cả cơ thể chìm vào bên trong.

“Anh Hải nè, cái nhà vừa đất vừa có phong cách này của anh, chỉ có mỗi chiếc ghế sofa này là có tình người thôi. Bao giờ nếu anh tặng căn phòng này cho người khác, nhớ để lại chiếc ghế này cho em nhé.”

“Tại sao anh phải tặng cho người khác căn nhà này?”

“Chẳng may anh muốn bỏ một cô bạn gái khó ứng phó nào đó.....”

Trịnh Hải đang cầm chiếc điều khiển trong chốc lát điều chỉnh âm lượng lên rất to, trong nháy mắt đã át cả tiếng nói của Tiêu Hòa Hòa

Bị âm thanh lớn bất ngờ ập đến khiến cho Tiêu Hòa Hòa lập tức bịt tai lại, đồng thời cũng ngậm miệng vào. Trí nhớ cô thật là tồi tệ, lại quên mất, thời tiết như thế này Trịnh Hải luôn luôn rất vô lý, hành động vô cùng bất thường. Đó, vừa này còn giúp cô dọn dẹp, bây giờ đến đùa một chút cũng không được.

Già rồi!

Cô oán thầm anh trong lòng, ngoài mặt lại tươi cười hơn hử với anh: “Anh có uống trà buổi không? Em tự làm đấy.”

Trịnh Hải liếc nhìn cô một cái, không nói gì, nhưng âm lượng tivi đã điều chỉnh nhỏ lại.

Tiêu Hòa Hòa lê mề ôm chiếc bình của mình uống mấy ngụm, đá đôi dép đi trong nhà ra rất xa, lại cuộn hai chân vào trong ghế sofa, mở bình trà buổi ra bắt đầu tiếp tục hoàn thành công việc của cô.

Cô mới vẽ mấy nét, tay dừng lại giữa không trung một lát, nghĩ nghĩ, đặt tập giấy xuống một bên, đi chân đất nhặt hai chiếc dép trong nhà vừa bị đá ra xa 1,2 met đó lại, ngay ngắn đặt dưới ghế sofa. Lại ngồi lại tư thế ban nãy, cầm lên tập giấy và bút.

Cô liếc nhìn Trịnh Hải một cái. Anh nhìn vào màn hình tivi rất chăm chú, vốn dĩ không nhìn cô.

5. Chương 09-10

Chương 9:

Nói đến chuyện bạn bè phải nói đến thiên thời địa lợi nhân hòa.

Tiêu Hòa Hòa nằm cong chân trên ghế sofa của Trịnh Hải, dùng bút chì vẽ mấy con mèo có hình dáng kỳ quái khác nhau.

Cô học chuyên ngành mỹ thuật, công việc là thiết kế hình nền, rất đúng ngành. Bởi vì không có trí tiến thủ, lại gặp phải một ông chủ rất có tình người, cho nên không hề vất vả, có rất nhiều thời gian rảnh rỗi, có thời gian kiếm thêm khoản thu nhập, ví dụ như bây giờ.

Chiếc ghế sofa này của Trịnh Hải quả thật rất thoải mái, rất phù hợp với cơ học con người, giống như là một chiếc nôi lớn vừa đúng có thể chứa đựng cô. Cô vừa cân nhắc việc đợi khi Trịnh Hải không có nhà, sẽ qua bên này hưởng thụ chiếc ghế sofa tuyệt vời đó, hay là chuyển trộm một chiếc về nhà cô thì tốt hơn, vừa nghĩ vừa liếc mắt sang Trịnh Hải đang nằm trên chiếc sofa bên cạnh.

Tư thế của Trịnh Hải cũng không còn nghiêm túc giống như lúc bình thường nữa, nằm lười nhác, gồi lên một cánh tay của mình, một chân gác lên chiếc bàn thấp trước mặt, mắt hơi nhắm lại, như ngủ mà không ngủ, dáng vẻ chán chường.

Sự nhảy bèn, nhẹ nhàng quay người một góc 30 độ, lật một trang mới, nhanh chóng phác họa cái tư thế chán chường có tư thế đó của Trịnh Hải, lại vẽ thêm một con mèo đang xem tivi theo động tác đó vào bên cạnh. Cô rất hài lòng tạo hình mới này.

Nhiệm vụ của cô là vẽ một lũ mèo 12 con có phong cách, vừa này đang cạn kiệt linh cảm, lại quên mất cái tiêu bản phong cách ở ngay trước mặt có thể cho cô tham khảo. Hòa Hòa cân nhắc, làm sao để lừa Trịnh Hải thay đổi một động tác nữa để cô vẽ một con mèo nhỏ khác, lại phát hiện ra hình như Trịnh Hải đang liếc vào tập giấy của cô, cô nhanh chóng gấp tập giấy mỏng lại, quay đầu giả vờ cười với anh.

Trịnh Hải ghét mèo, nếu thấy cô ngang nhiên chạy đến địa bàn của anh vẽ mèo đã khiến anh rất bức mình rồi, nếu còn phát hiện cô còn dựa vào hình dáng của anh mà vẽ thành mèo, như vậy nhất định anh sẽ gây phiền phức cho cô, cho nên, quyết không thể để cho anh nhìn thấy.

Về việc Trịnh Hải ghét mèo, cái bí mật này rất ít người biết, mọi người nhiều nhất chỉ biết anh không thích mèo mà thôi, nhìn thấy mèo lập tức tránh xa 3 met. Nếu chú ý thêm một chút, sẽ đoán rằng chắc là anh dị ứng với mèo.

Dù gì, Trịnh Hải luôn là đại diện của từ “dũng cảm”. Lúc anh lên cấp ba có một lần bị nhốt trong phòng học đang cháy, dưới tất cả ánh mắt của mọi người anh lần theo của sổ leo xuống tầng 2 sau đó nhẹ nhàng nhảy xuống mặt đất từ độ cao 4m. Chính là năm ngoái bọn họ một nhóm người đi leo núi thám hiểm, gặp phải một con rắn to bằng hai ngón tay, dưới tiếng hét của mấy người con gái sắc mặt Trịnh Hải không biến đổi nắm lấy con rắn 7 tấc đó vứt xuống vực núi.

Cho nên, ai có thể tin được, anh lại sợ mèo, hơn nữa ngay cả con mèo con chưa đầy 2 tháng cũng sợ? Quả thật là chết cười.

Trịnh Hải sớm đã nhận ra Tiêu Hòa Hòa đang nghiên cứu anh một cách nghịch ngợm, lại che bức tranh của cô không cho anh xem, khuôn mặt chột dạ không vững tâm, chắc là không phải là làm gì chuyện tốt rồi.

Hòa Hòa chỉ mặc một chiếc áo ba lỗ in hoa vai rộng và quần bò, cong một chân lên vùi mình trong sofa. Anh luôn cảm thấy tuy Hòa Hòa gầy, nhưng không hề thấp, hôm nay mới biết, cô thật sự rất nhỏ, mũi nhỏ miệng nhỏ, cánh tay nhỏ chân nhỏ, tay và chân cũng nhỏ hơn một cỡ so với những người phụ nữ bình

thường, hơn nữa bàn chân và chân cô rất trắng, trắng đến mức dường như lóa mắt, có lẽ vì mùa hè cô chỉ mặc quần bò dài và giày thể thao, không có cơ hội tiếp xúc với ánh nắng. Lúc này cô đang quay lưng lộn xiêu vẹo trong ghế sofa, không hề đoan trang, một chân kia dựa vào tay vịn của sofa đang đưa đưa, đến mức khiến anh chóng cả mặt.

Trịnh Hải quay đầu lại nhìn chân cô một giây, không nói gì, lại thu ánh mắt về. Hòa Hòa lập tức phối hợp thu chân về giả vờ thực nữ, bĩu bĩu môi: “Ồ đây đâu có người khác.”

Trịnh Hải còn chưa nói gì, Hòa Hòa lại bắt đầu: “Lại là cái bộ phim cũ mèm này, anh đã xem cả trăm lần rồi.” Một lúc sau lại lẩm bẩm một mình: “Thật ra cái phim của ông Trương râu dài*, còn thời thượng hơn cái này nhiều. Bộ này xem rất quê mùa.”

“Trẻ con hiểu gì chứ?”

“Chỉ có mấy ông bà già mới ôm cái thứ đồ cũ đó không bỏ ra thôi.” Thấy Trịnh Hải không thèm để ý đến cô, cảm thấy rất vô vị, đặt tập giấy vẽ lật mình đẩy anh: “Xem Olympic đi, sao anh lại tách rời với thời đại như vậy hả.”

“Từ trước đến nay anh chỉ cần kết quả, quá trình không xem cũng được.” Trịnh Hải liếc nghiêng cô, thành công thoát khỏi móng vuốt của Hòa Hòa.

“Sai. Sự thái nói rồi, tư thế không đẹp, thắng cũng là thua. Cho nên quá trình quan trọng hơn nhiều so với kết quả.”

“Sự thái? Diệt Tuyệt** bà ấy có nói câu này sao?”

Tiêu Hòa Hòa không nói được gì.

“Em phải biết, những lời này vốn dĩ có đem theo một chút chua xót, bởi vì không phục người khác thắng, chỉ đành tìm một cái cớ đẹp để một chút cho sự thất bại của mình, cũng là lừa nhưng đứa trẻ chưa vào đời như em.”

Hòa Hòa há há miệng, lại ngậm vào, lại há ra, cuối cùng vẫn không nhin được than một tiếng: “Khác biệt giữa hai thế hệ.”

Sau đó Hòa Hòa tiếp tục vẽ tranh, Trịnh Hải tiếp tục xem Anh hùng xạ điêu lần thứ 101, chỉ là ở góc tivi mở một khung hình nhỏ trực tiếp Olympic, để tiện cho Hòa Hòa nắm được tình hình trận đấu.

Trên tivi, Mục Niệm Từ đang bị Dương Khang dùng lời hoa bướm dỗ dành, Trịnh Hải nói nhỏ: “Đồ ngốc.”

Tiêu Hòa Hòa xen vào: “Mục Niệm Từ mới không ngốc ấy, trong cuộc đời, khó có thể tìm được một người yêu bản thân mình thật sự, mặc dù Dương Khang không phải là người tốt, nhưng đối với cô ấy thật lòng.”

Trịnh Hải dừng lại một lát: “Đó là quan niệm thẩm mỹ gì thế hả.”

“Quan niệm thẩm mỹ của anh mới có vấn đề. Anh thích đại anh hùng Quách Tĩnh, vừa ngu vừa dần, trung thành hiếu thảo ngu dốt, anh ta yêu vợ và con gái thì sao, lúc đầu vì giữ hẹn suốt nửa đã bỏ rơi Hoàng Dung, may mà vận mệnh anh ta tốt, sau này lại vì tín nghĩa mà chém vào vai của Quách Phù. Hoàng Dung là cô ái thông minh thế nào, sau khi gả cho anh ta liền biến thành đáng ghét khó ưa, hơn nữa còn sinh ra Quách Phù một đứa trẻ không có thiên phận như thế, thật là bi kịch nhân gian. Anh ta chỉ lo làm đại anh hùng hành hiệp trượng nghĩa của anh ta thôi, người thân đều trở thành vật hy sinh.” Tiêu Hòa Hòa hiếm khi gặp được cơ hội biện luận, vô cùng hứng khởi.

Trịnh Hải rất lâu không nói gì, bỗng nhiên Hòa Hòa nhận ra, hình như cô lại phạm vào điều kiêng kỵ của anh, nhưng những lời nói ra thì không thể thu lại được, đành ấp úng bổ sung: “Ồi, nói chơi ấy mà. Thật ra Dương Khang là tên khốn, em thích Hoàng được sự, một nam nhân cực phẩm hoàn hảo biết bao.”

Trịnh Hải không thèm nhìn cô: “Anh không có cách nào giao tiếp được với những đứa trẻ 8X.” Dứt khoát đổi một kênh khác.

Hòa Hòa nhẹ nhõm, ngay cơ tạm thời được xóa bỏ.

Trí nhớ của cô thật sự rất kém, thường vì mấy câu nói nhất thời muốn trở tài mà phải trả giá.

Trịnh Hải từ nhỏ đã có sự sùng bái không bình thường đối với Quách Tĩnh, tuy bản thân anh cũng chẳng có mấy điểm giống với Quách đại hiệp. Lần trước Hòa Hòa bôi nhọ Quách đại hiệp đã là chuyện của rất nhiều năm trước, cũng vì những lý luận tương tự như thế. Lần đó Trịnh Hải sầm mặt xuống, rất nhiều ngày sau không thèm coi cô ra gì. Bây giờ anh cũng đã có tuổi hơn, từng trải nhiều hơn, ngay cả EQ cũng cao hơn rất nhiều.

Trong đầu Hòa Hòa bỗng nhiên hiện lên. Thật ra cô chẳng được nhìn ảnh cha mấy lần, mẹ từng nói không hy vọng hai người họ đều chìm trong quá khứ, liền thu hết tất cả những bức ảnh ít ỏi của cha lại, Hòa Hòa chưa từng đòi xem.

Bức ảnh có ấn tượng sâu đậm nhất của cô với cha, lại là một bức di ảnh ở trong tập ảnh của di Sảng Nhu, lơ mơ nhớ được đôi lông mày rậm đôi mắt to góc cạnh rõ ràng của cha, khi cười có dáng vẻ ngây thơ, bây giờ nghĩ lại dáng vẻ có mấy phần giống Quách Tĩnh trong truyền thuyết.

Cô chính là mẫn cảm thôi. Trịnh Hải cách làm việc cứng rắn, nhưng trong lòng lại hơi nhạy cảm, Hòa Hòa vô cùng hối hận, vừa nãy bản thân mình quả thật không nên phê bình Quách đại hiệp hành động nghĩa hiệp vì lý tưởng và niềm tin mà bỏ rơi vợ con.

Lúc cô chợt dạ thường sợ sự yên tĩnh. Quay đầu nhìn Trịnh Hải lại đang yên lặng xem tivi, tiếng cũng để rất nhỏ, không tránh khỏi càng khó chịu. Lại ngó một lát, Trịnh Hải đang xem chương trình linh tinh gì đó, một nhóm chuyên gia và bệnh nhân khó đoán nổi thật giả nói những lời cao siêu, thao thao bất tuyệt giải thích thần dược linh đan chữa trị bệnh đái buốt ở con trai. Mà Trịnh Hải lại chăm chú nhìn vào màn hình, dáng vẻ giống như học sinh tiểu học chăm chú nghe giảng.

Tiêu Hòa Hòa sau lưng toát mồ hôi, yếu ớt mở miệng: “Nè.”

Trịnh Hải không trả lời, cô lại nói to hơn một chút: “Anh Hải.”

Lần này cuối cùng Trịnh Hải đã có phản ứng: “Lớn tiếng như vậy làm gì hả? Hơn nữa nhìn rõ bản thân mình đang xem chương trình gì lập tức đổi kênh, vừa nãy không biết là hôn anh bay đến xó nào nữa.

“Em cảm thấy, cái đó, em có một ý kiến,” Tiêu Hòa Hòa nuốt nuốt nước bọt.

Trịnh Hải khẽ nhăn mày quay đầu lại nhìn cô.

“Anh nên tìm một người bạn gái đi thôi.”

Trịnh Hải trước tiên sùng sờ, rồi cười nhẹ một lát: “Không phải là em luôn chê anh quá nhiều bạn gái, lãng phí tài nguyên xã hội sao?”

“Em nói là bạn gái thật sự. Rất lâu rồi anh không thật sự qua lại với một người phụ nữ nào.”

Trịnh Hải dùng khóe mắt nhìn cô một cái: “Tại sao?”

“Lấy kết hôn làm tiền đề qua lại. Anh lúc nào cũng với bộ dạng chơi đùa, sao có thể gặp được một người phụ nữ phù hợp chứ?”

“Ai lại mua chuộc em làm thuyết khách hả? Chị Tường Vi? Chị Hoãn Hoãn? Hay là cô dì chú bác nào của anh hả?” Trịnh Hải không thèm để ý thuận miệng hỏi.

“Đợi lúc anh muốn kết hôn, người phụ nữ phù hợp đã bị người khác chọn mất, chỉ còn lại những người anh không thích, và người không thích anh.” Sự tốt bụng của Tiêu Hòa Hòa bị không thèm đếm xỉa một cách triệt để, không tránh khỏi bực mình, mạnh mẽ nói ra những lời mà bản thân mình cho rằng đã đủ độc địa.

“Kết hôn sớm có gì tốt chứ, vẫn không phải là nhàn rồi không có việc gì làm đòi ly hôn, sau đó lại phí công phí sức đi giải hòa.”

Hiếm khi Trịnh Hải buồn chuyện, hứng thú của Tiêu Hòa Hòa cũng hoàn toàn được nổi lên, do đó cười nghịch ngợm: “Lúc nào anh mời Trình tiên sinh và Trình phu nhân ăn bữa cơm, cũng đem theo em được không. Rất lâu rồi em không gặp Trình tiên sinh, ngay cả đến công ty anh ta cũng không gặp được.”

Trịnh Hải lườm cô: “Hóa ra em thích kiểu người như anh ta? Sớm từ bỏ đi, cho dù anh ta bây giờ độc thân, cũng tuyệt đối không thể thích em được.”

“Em chiêm ngưỡng từ xa xa không được sao.”

“Người đàn ông đã kết hôn 2 năm rồi, giá trị đang tụt dốc điên cuồng, có gì hay mà hâm mộ chứ.”

“Anh xem, anh lại không hiểu rồi. Nhiều nhất anh cũng là một Vương Lão Ngũ cấp kim cương***, mặc dù đắt nhưng cũng coi là có nơi cất giữ, nhưng giống như anh Trình đó là cấp độ không còn hàng sản xuất nữa, chỉ có thể nhìn chứ không thể mua vào, còn quý hiếm hơn anh nhiều.”

Trịnh Hải bị nghẹn đến mức suýt sặc, đành không thể kiềm chế được, tiếp tục đổ gáo nước lạnh vào cô: “Trong hơn nửa năm chỉ sợ là không có cơ hội gặp được anh Trình nhà em trong các nơi khác thôi. Anh ta bây giờ đã tiến hóa thành người đàn ông của gia đình tuyệt vời đúng tiêu chuẩn rồi, từ chối khéo tất cả các hoạt động khác. Những người thân quen với anh ta thì biết rằng là phu nhân đã có thai, những người không thân quen còn cho rằng chính anh ta mang thai.”

Tiêu Hòa Hòa cười hì hì hồi lâu, nghiêm chỉnh nói: “Nhất định là anh đồ kị rồi.”

“Đúng đúng, sao anh không gặp được một người phụ nữ khiến anh phát điên, anh đồ kị chết đi được.” Trịnh Hải cảm thấy kiểu đối thoại này quá vô vị, đứng dậy định rời đi.

Tiêu Hòa Hòa thấy anh muốn bỏ đi, nhanh chóng nắm lấy lỗ hổng hỏi: “Anh cảm thấy thư ký Vi thế nào?”

“Ai?”

“Trong tiểu thuyết đều như thế mà, nam chính đối với bất kỳ người phụ nữ nào đều không có cảm giác, bỗng nhiên quay đầu lại, người tốt nhất hóa ra luôn ở bên cạnh mình. Thư ký Vi theo anh đã rất nhiều năm rồi, thông minh xinh đẹp lại giỏi giang, tính khí cũng tốt, chẳng lẽ anh chưa từng động lòng tý nào sao?”

Trịnh Hải dùng ánh mắt “em là đồ ngốc” để nhìn cô.

“Ôi, thật là không có con mắt tinh tường. Vậy anh cảm thấy Nhắm Nhắm thế nào? Vừa xinh đẹp lại vừa dịu dàng, cũng môn đăng hộ đối với anh nữa.”

Lần này Trịnh Hải không thèm nhìn cô, nhấc chân lên bỏ đi

Tiêu Hòa Hòa hét lên ở đằng sau: “Anh không phải ngại đâu, buổi tối mời em và Nhắm Nhắm ăn cơm nhé.”

“Tiêu Hòa Hòa, em cứ liệt kê tất cả những người phụ nữ mà em quen lên một trang giấy cho anh tham khảo, đừng quên thêm chiều cao và số đo ba vòng.” Trịnh Hải quay đầu lại nhìn cô, “Ngạn ngữ nói không sai, em quả thật còn ồn ào hơn cả 600 con vịt.”

“Ngạn ngữ nói là có 500 con.”

“Bởi vì em quá ồn ào, cho nên phải tăng thêm 2 lần.”

Chú thích:

* Ông Trương râu dài: chính là Trương Kỷ Trung, đạo diễn phim nổi tiếng của Trung Quốc, với các phim như “Dương Gia Tướng”, “Tiểu Ngư Nhi và Hòa Vô Khuyết”, “Tây Du Ký(2010)”

** Diệt Tuyệt sư thái: một nhân vật trong Ý Thiên Đồ Long Ký

*** Vương Lão Ngũ cấp kim cương: chỉ những thanh niên chưa vợ giàu có, cách gọi này xuất phát từ một bộ phim

Chương 10

Chìm đắm vào quá khứ là biểu hiện của cơ thể và tâm lý bắt đầu già yếu đi.

Trịnh Hải bị làm ồn đến mức không thể không rút lui khỏi hiện trường đi đến bên cạnh của sổ nhìn nhìn, mưa vẫn không ngớt, do đó liền đi lên phòng tập thể hình ở trên gác.

Anh ở đó hơn một tiếng đồng hồ, chảy đầy mồ hôi, sau khi tắm xong, nghe thấy tiếng quốc ca phát ra từ tivi ở phòng khách, chắc là vận động viên Trung Quốc lại giành được huy chương vàng, quyết định đi chiêm ngưỡng bộ dạng ngốc nghếch với đôi mắt ngắn lẹ của Hòa Hòa

Từ nhỏ cô đã như thế, yêu tha thiết một cách quá mức bình thường với quốc kỳ và quốc ca, ngay cả khi xem nghi lễ kéo cờ trên tivi cũng có thể cảm động tới mức rớt nước mắt, khiến anh vô cùng thán phục.

Nhưng ngoài thế ra, Hòa Hòa không phải là đứa trẻ hay khóc, bị giáo viên mắng, đánh nhau với bạn, thậm chí ngã chảy máu đầu phải khâu 5 mũi, đều chưa từng rơi lệ, nhiều nhất cũng chỉ meo meo, bộ dạng đáng thương như là sắp khóc.

Kết quả Trịnh Hải không nhìn thấy được bộ dạng nước mắt dàn dụa trong tưởng tượng của anh, lại nhìn thấy Tiêu Hòa Hòa cuộn tròn như cái bánh mì hấp ngủ khò khò trong xô pha, trên người mặc áo của anh.

Nhiệt độ điều hòa trong phòng rất thấp, chắc là cô không tìm thấy điều khiển điều hòa, cho nên không biết là tìm được ở đâu một chiếc áo của anh liền khoác lên người.

Cô duy trì cái tư thế kỳ quái như bào thai nằm trong bụng mẹ đó, ngủ rất ngon lành, nét mặt cũng giống như là trẻ con trong sáng thuần khiết, một bộ dạng như là trời sập cũng không liên quan đến cô vậy.

Trịnh Hải đứng yên lặng bên cạnh cô một lúc lâu, suy nghĩ xem nên gọi cô dậy, hay là bế cô vào phòng ngủ.

Lúc anh đang do dự, chiếc điện thoại vút một bên của Hòa Hòa liền reo lên, là bài hát đã 20 năm rồi anh không nghe “Cảnh sát mèo đen”

Anh không biết phải làm sao nhìn một cái tập ký họa rơi trên đất của Hòa Hòa, trong lòng nghĩ cái dốt 5 năm của anh và Hòa Hòa quả nhiên là linh nghiệm. Trước đây Hòa Hòa không có cảm tình gì với cái loài mèo đó, ngay cả mấy con mèo nổi tiếng như mèo kitty, mèo Garfield, mèo doremon, cô chưa từng có hứng thú, tại sao bỗng nhiên lại mê mèo đến thế, thật là tà môn.

Bài hát cũ mềm đó đã hát hết một lần, Hòa Hòa vẫn ngủ bất tỉnh nhân sự. Lần thứ hai lại reo lên, Trịnh Hải không chịu nổi tiếng ồn, cầm điện thoại lên nhét vào tai Hòa Hòa, véo tai cô gọi cô dậy.

Không ngờ là điện thoại hẹn hò, Hòa Hòa vừa ậm ừ trả lời, vừa liếc nhìn Trịnh Hải, Trịnh Hải thấy vậy liền đi sang phòng khác, nhưng vẫn nghe thấy giọng nói của Hòa Hòa: “Em đã vẽ xong hết rồi, hay là đưa cho anh xem trước nhé. Ồ, em chẳng có việc gì cả.....không sao, đừng ngại, lát nữa gặp.”

Rất nhanh Hòa Hòa liền nói có việc phải đi, Trịnh Hải cười mà như không cười nhìn bên ngoài một cái: “Mưa to như thế còn đi ra ngoài hẹn hò, không sợ cảm sao?”

“Ai hẹn hò chứ. Em ra ngoài bàn công việc, em vẽ mấy bức tranh giúp một người bạn.” Hòa Hòa chau mày nhìn Trịnh Hải, “Cũng là bạn của anh, anh Thời Lâm ấy.”

“Vậy được, chúc em công việc thuận lợi. Bên ngoài lạnh, mặc nhiều áo một chút.”

Sau khi Hòa Hòa đi, Trịnh Hải càng nhàn rỗi hơn, gọi mấy cuộc điện thoại cho chủ quản xác nhận tiến độ mấy công việc, làm họ sợ đến mức nghe giọng nói đều run rẩy, chỉ lo thời tiết thế này bị ông chủ vô lương tâm tóm đến công ty làm thêm giờ. Người ngoài chỉ biết Trịnh Hải thường nhiệt tình thái quá đối với công việc, nhưng không hề biết nhưng lúc đó thường đều là vì anh quả thực không có việc gì để làm.

Anh đi kiểm tra một lát tủ lạnh và tủ đồ ăn của mình, bên trong nhét không ít đồ ăn, sủi cảo nước, pizza, khoai tây nghiền, cùng với nước ngô ép, còn có sữa, ngày sản xuất rất gần, chắc là Hòa Hòa mới để vào.

Anh ít khi ăn mấy thứ đồ rác này, về cơ bản đều không động vào, cho nên Hòa Hòa thỉnh thoảng lại mang y nguyên trở về, đổi đồ mới cho anh, tránh khỏi quá hạn. Nha đầu này mặc dù đa phần đều rất cầu thả, nhưng khi cần thận cũng khiến người ta phải kinh ngạc.

Nhưng thời tiết như thế này, tâm trạng cũng không tốt, anh thà ăn đồ ăn rác này, cũng không muốn đi ra ngoài cho tâm trạng ứ đọng thêm chút nữa, do đó sau khi anh nghiền cứu các hướng dẫn sử dụng của từng thứ, chọn những thứ có cấp độ rác thấp nhất cố gắng ăn tạm.

Anh đã nói với Hòa Hòa vô số lần về loại đồ ăn không dinh dưỡng này, ép cô học nấu ăn, kết quả là nói đến nỗi bản thân mình cũng thấy nhàm, cũng chỉ nói đến mức Hòa Hòa có thể biến mì sợ khô cong queo thành mỹ vị mà thôi, nhưng cô cũng chỉ có tài nghệ nấu ăn đó.

Trịnh Hải vừa mới ăn liền nhận được điện thoại của Hòa Hòa, nói đi quá vội, quên không cho Tiểu Bảo uống sữa, mong anh nhất định phải giúp. Không cần anh mất nhiều công sức, chỉ cần đổ sữa ra khỏi bình là được.

Trịnh Hải miễn cưỡng sang nhà Hòa Hòa, vô cùng yên tâm khi nhìn thấy con mèo Tiểu Bảo cũng cuộn trong thành một đống, rất ngoan ngoãn ngủ trong ổ của mình, cái cảnh đó rất quen thuộc. Nghĩ một lát, hóa ra là rất giống với dáng vẻ lúc này Tiêu Hòa Hòa cuộn mình trong ghế sofa, ngay cả vẻ mặt cũng giống

Anh cẩn thận lấy ra hộp sữa rót vào trong đĩa. Cái đĩa này năm đó Hòa Hòa đi du lịch ôm bê từ thôn Cảnh Đức, đáy đĩa có hình con cá được vẽ bằng tay. Cô vô cùng yêu quý, có lần bị anh dùng làm đĩa để vỡ hoa quả, làm cô tức muốn chết. Bây giờ trực tiếp bị cô dùng làm đĩa thức ăn ư, cũng không thấy chỗ để cao quý là bao. Trịnh Hải hơi cảm thấy bản thân mình đang ghen với con mèo đó, chỉ vì sự đã ngộ của nó tốt hơn mình.

Ở giữa anh nhận được điện thoại của chị Tường Vi, vừa nhận đã mắng cho anh một trận. Đó là sự bắt đầu bình thường của chị ấy, Trịnh Hải cũng thấy bình thường, cầm điện thoại cách xa tai, nghe thấy chị ấy nói chuyện, nhưng lại nghe không rõ lắm, vừa hợp lý.

Nhưng vì hôm qua anh bị Hòa Hòa hăm hại vừa mới mắc một lỗi lớn, cho nên hôm nay chị họ trách mắng anh một thời gian vô cùng dài. 15 phút sau, điện thoại của Trịnh Hải đã nóng lên, bản thân chị Tường Vi chắc cũng đã mệt, do đó trở lại trạng thái yếu điệu thực nữ: “A Hải, con tiểu yêu tinh tối qua nói chuyện anh em em với cậu trong truyền thuyết đó là ai vậy? Lại bảo vệ cô ta như thế, chắc là rất quan trọng hả? Lúc nào cho chị gặp mặt, giúp em kiểm định một chút.”

“Nói gì thế hả, chị à, không có chuyện đó đâu.”

“Ồ, chị biết rồi, lại là Hòa Hòa, đúng không. Trịnh Hải, cậu thật là, có người anh nào như cậu không? Hòa Hòa cả ngày mang tiếng oan với cậu, sau này gả đi được không?”

“Chị à, thật ra.....”

“Có phải Hòa Hòa đã 25 tuổi rồi không, cũng đã đến lúc kết hôn rồi. Đúng rồi, A Hải, bây giờ Hòa Hòa có bạn trai không? Nếu không có, chị giúp nó tìm một người tốt.”

“Không cần, sắp có rồi.”

“Là người trong hội của em hả, tìm nổi một người đàn ông hoàng sao?”

“Chị yên tâm, không phải trong giới của em, không giống em.”

“Ồ, vậy thì được, vậy thì được.”

Lúc Trịnh Hải gác máy, phát hiện con mèo con màu vàng đó không biết đã dậy từ lúc nào, đang ở cách anh 1m, hơi ngẩng đầu lên nhìn anh. Chắc là sự phản ứng thái quá của anh lúc sáng sớm làm nó sợ, cái con vật nhỏ bé này bây giờ cũng không dám đến gần nịnh bợ anh nữa, chỉ thể hiện ra một dáng vẻ vừa đáng thương vừa vô cùng cảnh giác, cẩn thận quan sát anh, dáng vẻ đó lại làm anh nhớ đến bộ dạng sau khi làm hỏng việc của Tiêu Hòa Hòa, dường như khiến Trịnh Hải mềm lòng, muốn cúi người xuống vỗ vỗ đầu nó.

Sau khi anh đưa tay ra mới ý thức được bản thân mình muốn làm cái gì, lập tức lại lùi về phía sau rất xa, giữ khoảng cách an toàn với con mèo đó. Con mèo này thật là tà khí, trực giác nói với anh, con mèo này không thể đến gần.

Ngoài Tiêu Hòa Hòa và mẹ anh, không hề có người nào biết anh sợ mèo, chỉ coi hành động tránh xa mèo của anh là ghét thôi. Thật sự bản thân anh cũng không hiểu, trên thế giới này thứ có thể làm cho anh sợ hãi không nhiều, tại sao anh lại sợ mèo chứ.

Tiêu Hòa Hòa biết là do ngẫu nhiên. Năm Hòa Hòa khoảng 10 tuổi, cô đuổi theo một con mèo lên tận cây. Cô có bản lãnh trèo lên, nhưng lại không xuống nổi, đứng trên cây tận gần nửa tiếng, đợi đến khi Trịnh Hải phát hiện ra cô.

Trịnh Hải đành trèo lên cây bế cô xuống. Anh luôn cảm thấy trèo cây là một việc vừa không có phong độ vừa không nho nhã, cho nên cho dù trước mặt Hòa Hòa thời kỳ đó, cũng chưa từng làm việc gì không có

phong độ như vậy. Nhưng sau khi Hòa Hòa đã chạm đất, lại méo máo miệng nước mắt dàn dụa chỉ vào cành cây: “Mi mi, mi mi.”

Trịnh Hải ngẩng đầu nhìn, sao lại đen đui thế. Trên cành cây có một con mèo bé xiu, bộ dạng đáng thương gấp chục lần đáng vẻ Hòa Hòa trên cây vừa nãy, run rẩy động đậy, cũng là một tên gốc treo lên được nhưng không xuống được.

Mặc dù anh rất đau đầu, nhưng vẻ mặt chờ đợi đáng thương đó của Tiêu Hòa Hòa lại càng làm anh đau đầu hơn, anh đành lấy quyết tâm lại bước lên hành trình cứu giúp.

Vốn dĩ tất cả đều rất thuận lợi, mặc dù anh rất sợ hãi, nhưng che giấu rất tốt, trong mắt người khác là vô cùng trấn tĩnh ung dung, chỉ còn cách đích đến 3,4 mét, thắng lợi ngay trước mắt. Trịnh Hải nghĩ, đợi sau khi mang thành công con mèo này xuống, chứng sợ mèo của bản thân có khi lại hết bệnh, lấy một hơi định trực tiếp bỏ tay ra nhảy xuống

Có lẽ là lúc anh lấy hơi đã làm đau con mèo vong ân bội nghĩa đó, tóm lại nó quay đầu về phía ngón tay anh liền cào mạnh một cái, tinh thần quá đổi căng thẳng của Trịnh Hải bị bắt ngờ, bị kích trong chớp mắt được tạo thành, thế là, Trịnh Hải cao thủ võ lâm thân thủ phi phàm trong truyền thuyết, trong quá trình tiến hành sự nghiệp yêu thiên nhiên bảo vệ động vật cao cả, đã anh dũng bị thương. Lúc anh tiếp đất không khống chế tốt góc độ và lực, chân phải bị gãy.

Lần bị thương này không được vẽ vang, Trịnh Hải từ chối lộ ra tình tiết cho người khác, cũng ép buộc Tiêu Hòa Hòa người duy nhất biết rõ tình hình phải dấn kín miệng lại. Nhưng thứ càng khiến anh không chịu được đó chính là Tiêu Hòa Hòa.

Vừa đúng là nghỉ hè, thứ Tiêu Hòa Hòa có đó chính là thời gian, liền tự nguyện làm nghĩa vụ ở bên cạnh anh trông nom anh, ngày ngày đi đi lại lại trước đầu giường anh, bày ra cái dáng vẻ đại nghĩa hào hùng “Em sẽ làm chân của anh, em sẽ chăm sóc anh cả đời”, ngày ngày nói đến sự sám hối vì không biết điều và tùy hứng của cô, vô cùng quan tâm chăm sóc anh, giúp anh lau mặt, bón cơm, đọc truyện cho anh, chỉ thiếu nước hát ru anh ngủ. Thật ra Trịnh Hải nghi ngờ lúc anh ngủ cô thật sự đã làm như thế.

Cọp ra khỏi rừng bị mèo bắt nạt, Tiêu Hòa Hòa đó là chăm sóc anh cái gì chứ, hoàn toàn là ép anh chơi trò gia đình với cô. Còn về Hòa Hòa mà nói, anh là một thứ đồ chơi lớn chân thật sống động biết bao.

Trịnh Hải bị cô ép đến mức muốn nhảy lầu. Để khiến Hòa Hòa không có cảm giác tội lỗi cũng là vì để cho bản thân anh được yên tĩnh, anh đành nói thật với Tiêu Hòa Hòa, hại anh ngã không phải là vì giúp cô cứu mèo, mà là anh có chứng sợ mèo.

Lúc Trịnh Hải nhớ lại những việc cũ đó, cảm thấy bản thân mình đã nhàn rồi đến một giới hạn nào đó.

Anh vô cùng không hài lòng về việc Hòa Hòa bỏ lại anh trong cái thời tiết ẩm ướt cực độ này để ra ngoài hẹn hò với người khác.

Trịnh Hải không thể không thừa nhận, quan hệ của anh và Hòa Hòa, có lúc giống như là quan hệ cha con rất buồn cười đó, anh giống với bề trên của Hòa Hòa hơn dì Lâm, quán giáo cô nhiều hơn. Mà Hòa Hòa nũng nịu anh, nói với anh những bí mật, chắc cũng nhiều hơn so với mẹ của cô, dù gì, ngoài mẹ của Trịnh Hải ra, anh coi như là người ở bên cạnh Hòa Hòa nhiều nhất, còn về, nhìn thấy Hòa Hòa đội mưa to gió lớn đi ra ngoài hẹn hò với người con trai khác, giống như là cảm giác con gái ruột sắp xuất giá vậy, cho dù người con trai đó là bạn của anh, hơn nữa còn là đối tượng mà anh nhiệt tình kiến nghị Hòa Hòa nên suy xét xem sao.

Thật ra trước đây Hòa Hòa cũng yêu mấy người, lâu nhất không đến nửa năm, ngắn nhất chỉ có 2 tuần, đa phần cô đều cười hì hì nói với anh: Em lại thất tình rồi, mau mời em ăn cơm; thỉnh thoảng cũng mất hình tượng khóc mấy tiếng trước mặt anh.

Lúc đó, anh lại chưa từng buồn bực. Chắc là vì, đối tượng của Hòa Hòa đa phần anh đều gặp qua, tuy Hòa Hòa vừa dần vừa gốc không có cách nghĩ gì, nhưng trong lòng anh lại vẫn rõ ràng biết rằng, cái đồng Trương Tam Lý Tứ Vương Lão Triệu Lục đó, không có cơ hội trở thành chàng trai của Hòa Hòa, đều chỉ là kẻ chơi cùng trò chơi trên con đường trưởng thành của Hòa Hòa, chia tay là việc sớm muộn cũng xảy ra.

Nhưng Thời Lâm không giống thế. Trình Hải hiểu Thời Lâm, cũng hiểu Hòa Hòa, cho nên vô cũng rõ ràng, Thời Lâm là kiểu con trai rất hợp với Hòa Hòa, mà Hòa Hòa lại vừa đúng là kiểu con gái mà Thời Lâm thích, nếu thiên thời địa lợi nhân hòa, vậy.....đó mới là nguyên nhân anh hụt hẫng. Trước đây có người nói với anh về câu chuyện người cha khóc lóc nức nở khi con gái xuất giá, anh chỉ coi như là một câu chuyện cười, bây giờ lại có thể hiểu được. Hơn nữa Thời Lâm thường xuyên sống ở nước ngoài, vậy chính là, Hòa Hòa cũng phải đi xa.

Thật là vô vị. Trình Hải lại thở dài một tiếng, anh phải đến công ty tìm chút việc làm, hoặc là đến câu lạc bộ đánh bóng bơi lội. Anh nhớ có người nói, nếu một người bắt đầu bắt gặp nghĩ đến chuyện xưa, đó là biểu hiện của tâm hồn bắt đầu già đi.

Ai nói với anh câu đó nhỉ? Đúng rồi, là Trình Thiếu Thần. Mấy năm đầu Trình Thiếu Thần mới từ nước ngoài về, lúc họ cùng nhau uống rượu, vị tiên sinh tâm trạng lúc nào cũng điềm nhiên đó vô cùng tiêu điều nói ra sự cảm than như thế.

Làm người quả thật phải phúc hậu. Nhất định là lúc đó anh đập bàn cười ngặt nghẽo, đến mức bị báo ứng nhanh như vậy, bản thân mình cũng bắt đầu chưa già mà đã yếu.

Vấn đề là, người ta tâm hồn già đi và hồi tưởng chuyện cũ, là sự việc có nguyên nhân, mục tiêu rõ ràng, hơn nữa cuối cùng đã thỏa nguyện. Mà cái chuyện xưa anh nhớ lại đó, già đi là vì cái gì chứ.

Bỗng nhiên cơ thể và tâm hồn lại bất thường như thế, chắc là vì đã đến lúc cần phải yên ổn. Có lẽ anh nên nghe lời kiến nghị của Hòa Hòa, nghiêm túc tìm một người bạn gái thuận mắt để qua lại xem sao, vừa có thể hết nhàn rỗi, lại có thể chặn miệng của mấy bậc bề trên, vận may đủ tốt có khi còn thuận tiện giải quyết luôn chuyện trọng đại cả đời. Nhất cử đa tiện, sao lại không làm chứ?

6. Chương 11-12

Chương 11:

Thời kỳ tinh thần sa sút này cũng gần như tuổi dậy thì, và thời kỳ mãn kinh, thật là khó trải qua.

Tiêu Hòa Hòa bỗng nhiên trở nên bận rộn, đến nỗi Trình Hải gặp cô cũng phải hẹn trước.

Anh tìm Tiêu Hòa Hòa mấy lần, cô không phải là không nghe điện, thì là nói một câu đang bận rồi nhanh chóng dập máy. Còn có một lần, đã hẹn buổi tối cùng ăn cơm, nhưng lúc gần đến giờ thì cô cho anh leo cây.

May mà là Hòa Hòa. Nếu là người phụ nữ khác, chỉ cần dám đùa với anh một nửa như vậy, sẽ có thể bị xóa bỏ triệt để trong danh sách trí nhớ của Trình Hải.

Sau này, Trình Hải tìm Hòa Hòa có việc gì, liền dứt khoát bảo Vi Chi Huyền truyền đạt, tránh khỏi bản thân mình bị một vô vị.

Anh nghi ngờ Hòa Hòa và Thời Lâm thật sự đã bắt đầu qua lại, nhưng vì cái trở ngại tâm lý “con trai lảm chuyện rất vô vị”, nên chỉ có thể nhẫn nhịn.

Trước đây lúc Tiêu Hòa Hòa yêu cũng thường lạnh nhạt với anh, lúc tìm người cũng luôn không thấy. Cho nên mỗi lần Hòa Hòa có bạn trai, chính là khoảng thời gian anh càng buồn chán hơn, buồn chán đến mức anh cũng không thể không đi tìm một cô gái để qua lại, để tống cổ cái thời gian bỗng nhiên trở nên nhàn rỗi không có việc gì làm đó. Đợi Hòa Hòa yêu đương kết thúc, anh hoặc là an ủi cô đừng quá đau lòng, hoặc là dạy cô không được quá tùy tiện, một tuần luôn gọi cô ra ngoài đến vài ba lần, vì thế sự qua lại miễn cưỡng đó của anh cũng dần dần biến mất.

Hòa Hòa là một người chuyên tâm chăm chú, là một ưu điểm sáng nhất trong số ít những ưu điểm của cô, bất luận làm việc gì, đều làm hết sức mình, chưa thấy quan tài chưa đổ lệ, vô cùng ương ngạnh.

Điểm này chính là điểm anh thiếu hụt nhất. Cha thường răn dạy và quả mắng anh sống quá thiếu nhiệt tình, từ nhỏ đến lớn chưa từng chuyên tâm vào bất cứ việc gì, bất kể làm gì cũng thiếu hứng thú.

Cái đó thật sự không thể trách anh được. Anh vừa sinh ra đã có tất cả, gia thế tốt, ngoại hình tốt, đầu óc tốt, từ nhỏ đã được nâng như nâng trứng, không có thứ gì muốn mà không được, cả ngày chơi cũng có

thể thi được vào trường hạng nhất, tham gia đại hội thể thao tùy tiện cũng có thể đem được mấy cái quán quân về nhà, còn về học ngoại ngữ, học âm nhạc, anh cũng luôn dùng ít thời gian hơn người khác, liền có thể đạt được thành tích tốt hơn người khác rất nhiều.

Nhiều năm trước có một lần Tiêu Hòa Hòa gặm khoai miêng, lật truyện tranh thiếu nữ, mơ hồ không rõ đọc một câu: “Cuộc đời của anh giống như là gặm mìn thần uống nước lọc vậy, thật sự không có sự kinh ngạc vui mừng nào.”

Lúc đó anh đang ngồi trước máy tính của Hòa Hòa, chỉ dùng không đến 2 tiếng, đang đánh qua hết tất cả các cửa của trò chơi bắn súng mà Hòa Hòa chơi phát điên cả tháng nay vẫn chưa chơi hết đó, hơn nữa đó là lần đầu tiên anh chơi, ngay cả quy tắc cũng không rõ lắm.

Cho nên anh thường bùi ngùi, nếu anh có thể ngốc đến mức có lợi như Tiêu Hòa Hòa, vậy cảm giác hạnh phúc của anh chắc sẽ mãnh liệt hơn rất nhiều.

Ví dụ, lúc tốt nghiệp cấp 2 Tiêu Hòa Hòa sợ nhất là kiểm tra chạy 800m, bởi vì bình thường cô chưa từng chạy đạt tiêu chuẩn, cho nên đợt đó bất cứ lúc nào nhìn thấy cô, cô đều chạy đi chạy lại, Sau này Trịnh Hải dưới mệnh lệnh của mẹ liền làm huấn luyện viên cho cô. Nhận thức của Hòa Hòa thật ra rất nhanh, 5 ngày sau liền có thể đạt đủ tiêu chuẩn, đợi đến lúc kiểm tra chính thức, không ngờ cô đạt được điểm tuyệt đối.

Cái cảm giác hài lòng vì bỏ ra công sức mà đạt được đó, bản thân Trịnh Hải rất khó có thể hưởng thụ được, chỉ có thể được chia sẻ một chút từ con ngốc Hòa Hòa đó thôi, lẽ mà thể nghiệm được một chút cảm giác.

Mấy ngày sau, anh không gặp được Hòa Hòa, nhưng lại ngẫu nhiên gặp Thời Lâm ở một nhà hàng, sau khi bữa cơm của hai người đều đã tàn, liền quyết định đổi một nơi khác tụ họp.

Thời Lâm không thích chơi, Trịnh Hải cũng thích yên tĩnh, hai người quyết định đi xuống nơi vui chơi đùa tầng hầm của nhà hàng chơi bi-a, phòng bi-a là phòng đơn sang trọng, rất yên tĩnh. Hai người nghiêm túc chơi hai ván, Thời Lâm là cao thủ bi-a, những cũng chỉ miễn cưỡng thắng 1 thua 1 với tay bi-a nửa mùa như Trịnh Hải, nên cứ tấm tắc khen.

“Nhiệm vụ ở trong nước của tớ sắp kết thúc rồi, giữa tháng sau sẽ về Mỹ.” Thời Lâm uống một ngụm nước nói.

“Nhanh như vậy? Vậy kế hoạch của cậu với Hòa Hòa thì sao?”

“Nói ra thì, lần này coi như là tớ gây ông đập lưng ông, vì viện có có thể gặp cô ấy, tự cho là mình thông minh tìm cho cô một công việc thêm bên ngoài, kết quả là hại cô ấy bận đến mức cơm cũng không có thời gian để ăn, chứ đừng nói đến hẹn cô ấy ra ngoài.”

“Đã nhiều năm như thế, học vấn của cậu càng ngày càng nhiều, thủ đoạn theo đuổi con gái lại chẳng thấy được nâng cao lên tí nào.” Trịnh Hải nhẹ nhàng đánh một quả bóng vào lưới, “Nhưng, con bé không có thời gian ăn cơm cùng cậu, cũng sẽ không có thời gian ăn cơm cùng người khác, ngay cả tớ cũng không gọi nó ra được. Cho nên đừng nhụt chí, tiếp tục cố gắng.”

“Thủ đoạn của tớ đương nhiên là không thể so bì với của cậu được.” Thời Lâm cười, “Trước đây có người nói, Trịnh thiếu gia từ trước luôn coi thường những anh chàng thèm muốn em gái nuôi của anh ta, thấy một người liền hủy một người. Hóa ra cái đó đều là tin đồn à.”

“Là tên tiểu nhân nào hại tớ như thế hả? Tớ chỉ là giúp con bé trấn giữ cửa ải mà thôi. Con nha đầu ấy thường rất ngốc rất ngây thơ, cũng phải đề phòng trước chẳng may nó gặp phải con sói già chứ, phải không?”

Thời Lâm đập bàn cười lớn: “A Hải A Hải, trước đây tớ chưa từng phát hiện trên cơ thể cậu lại phát ra ánh sáng của tinh cha đó, chói đến mức mắt tớ không mở nổi nữa rồi.”

“Cậu ấy. Nếu cậu thật sự có ý với Hòa Hòa, thì từ giờ hãy bắt đầu xu nịnh tớ cho tốt.”

Thời Lâm lúc này cười chảy cả nước mắt, dụi dụi mắt tiếp tục nói: “Rất ngốc rất ngây thơ? Tớ lại không thấy thế. Hòa Hòa cô bé ấy tương đối có chủ kiến, nhưng dường như đều để ở trong lòng, không thích nói chuyện. Cậu xem cô ấy ngồi đó, bỗng nhiên rất hoạt bát, bỗng nhiên lại rất trầm tĩnh, có lúc giống như là

nhỏ hơn tuổi của cô đến 10 tuổi, có lúc lại cảm thấy hoàn toàn vượt qua tuổi của cô ấy hiện nay, một cô gái khiến cho người ta suy nghĩ không thấu.”

“Thời Lâm, cậu chắc chắn là cậu đang nói đến Tiêu Hòa Hòa, là cùng một Hòa Hòa mà tớ quen biết?”

“Không chắc chắn lắm. Hòa Hòa nhà cậu có chị em sinh đôi sao?”

Tín hiệu điện thoại dưới tầng hầm không tốt, Trịnh Hải ra ngoài nhận điện thoại, vẫn đang nghĩ về sự hình dung của Thời Lâm về Hòa Hòa, không nhận được cười. Hóa ra đó chính là trong mắt người yêu thì ai cũng là Tây Thi, qua miệng của Thời Lâm, Tiêu Hòa Hòa đó đâu còn là Tiêu Hòa Hòa, hoàn toàn chính là cô gái thần bí khó hiểu ở trong truyền thuyết.

Không xa có tiếng cãi nhau âm í, tiếng mắng mỏ, cùng với tiếng phụ nữ khóc.

Đây vốn dĩ chính là nơi thị phi hỗn loạn, cũng chẳng lạ gì, ai cũng không muốn gây thêm chuyện ỉn, nếu làm ồn lên, tự nhiên sẽ có chủ tiệm đến khổng chế. Người có thể làm ăn lớn ở giữa khu này như thế này, không phải là tầm thường. Cho nên ồn ào một lúc lâu, cũng chỉ đứng xa quan sát.

Trịnh Hải dập điện thoại, chuẩn bị tiếp tục đi quyết thắng thua cuối cùng với Thời Lâm, ở giữa trung tâm tiếng ồn đó lại có một giọng nói giòn tan đột nhiên vang lên: ‘Dừng tay! Anh tiếp tục đánh cô ấy nữa, tôi sẽ báo cảnh sát đó!’

Giọng nói đó dịu dàng nhưng tương đối quyết đoán, xung quanh trong chốc lát trở nên yên tĩnh.

“Mày ở đâu đến hả? Tao dạy dỗ vợ thì liên quan chó gì đến mày chứ? Cút, nếu không tao giải quyết cả mày luôn!”

“Anh có sức lực mà không có chỗ để phát tiết hả, có thể ra ngoài cảnh vác hàng, đi làm công nhân xây dựng, còn có thể đi ra chiến trận đánh nhau. Đất nước chúng ta không có chiến tranh, còn có chỗ dụng binh quốc tế. Chỉ biết ngang ngược trước mặt phụ nữ, anh là cái loại nam tử hán đại trượng phu gì chứ?”

Có người cười khe khẽ. Người con trai dường như xông lên đánh cô gái dừng cảm đó, bị người ta kéo ra, mà cô gái đó thật sự rút ra điện thoại bấm số.

Bảo an và giám đốc nhanh chóng đến nơi, khuyên bảo an ủi, trong chốc lát, sự việc bình thường trở lại.

Trịnh Hải đi về phía trước xem một lát. Cô gái đó mặc một chiếc váy liền màu đỏ, dáng người xinh đẹp, tóc đen nhánh chấm vai. Mặc dù nhìn không rõ diện mạo, nhưng vóc dáng đẹp giọng nói hay, cơ bản có thể coi như mỹ nữ rồi, đáng tiếc dừng cảm vô mưu, ở nơi vui chơi giải trí ăn mặc như vậy đã đủ ngu ngốc rồi, còn muốn xuất hiện làm Bao Thanh Thiên một lần, quả thật là không có đầu óc.

Anh luôn cho rằng Tiêu Hòa Hòa chính là điển hình của “rất ngốc rất ngây thơ”, hôm nay mới biết, hóa ra còn có người còn ngốc hơn ngây thơ hơn cả cô tồn tại.

Lúc rất muộn, Trịnh Hải tạm biệt Thời Lâm ở bãi đỗ xe.

Xe của Trịnh Hải đỗ ở phía trong, đi muộn hơn một chút. Lúc anh chậm chậm lái xe đi ra, từ gương phát quang nhìn thấy một bóng dáng màu đỏ đứng ở một góc bãi đỗ xe, đang nhìn quanh, dường như tìm cái gì đó.

Anh tiếp tục chú ý cái điểm đó, sau đó liền phát hiện lại có hai bóng đen dường như đang tiếp cận cô ấy.

Anh suy nghĩ mấy giây, than một tiếng, quay mạnh bánh lái, quay đầu xe.

Trịnh Hải quay lại nhìn thấy cảnh tượng hai người thanh niên ăn mặc kỳ quái đó ép cô gái yếu ớt không có đường lùi.

Anh bỗng nhiên cảm thấy phiền não. Quan sát tình hình một lúc, mở cửa xe âm thầm đi gần về phía họ, hét lên một tiếng “Tiểu Vi!”

Hai người đó sững sờ. Cô gái váy đỏ phản ứng rất nhanh nhạy, nhân lúc hay tên đo quay đầu lại, lập tức chạy về hướng ngược lại.

Ngay lúc đó một tên liền đuổi theo, một tên khác lại đâm một cú về phía Trịnh Hải, bị anh nhẹ nhàng tránh được, ngược lại khiến tên đó ngã nhào.

Anh bốt thì giờ nhìn về phía người con gái đó một cái. Không gian bãi đỗ xe không quá lớn, nhưng cô gái đó lại rất bình tĩnh, chạy lòng vòng cũng chẳng chạy xa, nhưng cuối cùng lại cách tên cao lớn đó một chiếc xe.

Trịnh Hải nhảy qua nóc mấy chiếc xe, kéo cô gái đó: “Chúng ta đi thôi.” Lại quay người lại nói với hai tên kia: “Đừng đuổi nữa, tôi đã báo cảnh sát rồi.”

Hai tên đó chửi một câu shit, ngược lại lao lên. Trịnh Hải nói tay nhẹ nhàng đẩy cô gái đó, thuận theo hướng một tên đang lao lên lùi một bước, tóm lấy vai hắn, một tay kia nhằm vào cổ hắn, đưa chân lên đá hắn ra ngoài, đúng lúc đâm vào tên kia. Tên này chắc là bị thương không nhẹ, lúc lâu sau mới bò dậy, một tên lại xông lên, lại bị một chiêu của Trịnh Hải không chế cánh tay, bẻ ngoặt tay dùng khủy tay đập vào bụng hắn, đau đến nỗi rất lâu sau vẫn không ngẩng lên được. Anh vặn cánh tay tên đó quan sát tên còn lại, vừa ra hiệu cho cô gái bên cạnh đi ra xa hơn, vừa chậm chậm nói: “Nếu Trịnh Khải Hùng biết đàn em dưới tay mình chỉ biết bắt nạt phụ nữ yếu đuối, chắc sẽ cảm thấy rất mất mặt nhỉ.”

“Mày.....anh.....anh biết đại ca chúng em sao?” Cái tên đau đến nỗi toát mồ hôi dưới tay anh dưới sự hoang mang ngay cả cách xưng hô cũng đã thay đổi.

“Cũng không coi là quá thân quen, Chỉ là lúc chúng tao chơi bắn bi ném bùn, chắc chúng mày vẫn còn chưa biết đi.” Trịnh Hải nói nhàn nhạt.

Hai tên đó khí thế ầm ầm xông lên, thoi thóp yếu ớt bỏ đi, trước khi đi cười nói: “Anh, chúng em chỉ là đùa với vị tiêu thứ đó, chỉ muốn dọa dọa cô ta một chút mà thôi, thật sự không có ác ý.”

Họ không dám dừng ở bãi đỗ xe quá lâu, tránh khỏi gây ra thêm nhiều chuyện, do đó Trịnh Hải bảo cô gái đó lên xe của anh.

“Thật sự phải cảm ơn anh.”

“Không cần khách sáo.”

“Anh học võ phải không, rất lợi hại đó.”

“Cũng được.”

“Sao anh dám vật lộn với chúng? Không sợ chúng đem theo súng sao?”

“Tôi đã quan sát rồi, trên người bọn chúng không thể có súng.”

“Sao anh biết lai lịch của đám người đó.”

“Đoán mò thôi.”

“Anh thật sự quen biết đại ca bọn chúng?”

“Không thân thiết lắm, chỉ là học cùng cấp 1 mấy năm.”

“Sao anh biết tên mẹ của tôi? Anh quen tôi?”

“Hả? Tôi tùy tiện nói thôi, tên một bài hát.”

Cô gái yên tĩnh lại, bỗng nhiên kêu nhẹ một tiếng: “Anh bị thương rồi?” Cô hơi hoảng loạn vội vàng tìm khăn giấy ở trong túi xách ấn vào vết thương của anh, lại dường như lấy đai thắt váy xuống giúp anh băng lại.

Vết thương không lớn, chỉ là tróc một mảng da trên cánh tay, bây giờ bắt đầu chảy máu. Nói ra thì mất mặt, dường như lúc này anh dùng khủy tay tấn công một tên, trên quần áo của tên đó có treo một phụ kiện bằng vàng, bị ám khí cắt thương như thế.

Trịnh Hải kinh ngạc khâm phục. Cô gái này vừa này còn giống như là thẩm phán hào hùng chính nghĩa đấu lại tên côn đồ ở trong khu vui chơi, ở bãi đỗ xe bị người bao vây cũng trấn tĩnh giống như là đi dự tiệc, bây giờ lại biết lo lắng, ngay cả tay cũng hơi run lên.

Con gái là một loài rất khó đoán, biện pháp tốt nhất chính là không cần phải tốn suy nghĩ vì họ.

Trịnh Hải bị sự run rẩy của cô làm cho chóng mặt, không nhận được hỏi: “Lúc này rõ ràng là đắc tội với người khác, tại sao lại còn dám một mình đi lại ở bãi đỗ xe?”

“Tôi luôn không nhớ được xe của mình để ở đâu, tìm rất lâu không thấy. Tôi cho rằng sự việc đó đã không còn nữa, không ngờ trong nước ở nơi như thế cũng có loại đàn ông không có phong độ không có sự khoan dung.”

Trịnh Hải phát hiện anh đang nói chuyện với người sao Hỏa. Anh lấy giọng, nhưng vẫn nuốt những lời muốn nói vào trong, cuối cùng hỏi một câu: “Biển số xe cô là bao nhiêu? Loại gì? Màu gì?”

Anh lái xe quay vòng mấy phút, cuối cùng tìm thấy chiếc xe chói mắt giống như quần áo của vị nữ anh hùng đó. Hóa ra xuất thân của cô ta cao quý, không biết nguy hiểm của nhân gian cũng coi như là có nguyên do.

Cô gái kiên quyết đưa Trịnh Hải đi bệnh viện băng bó vết thương, bị Trịnh Hải nói mọi cách từ chối, hơi lo lắng rút danh thiếp ra đưa cho anh: “Vết thương của anh nếu có vấn đề gì, nhất định nhớ phải liên lạc với tôi đây.”

“Vết thương nhỏ như thế, có thể có chuyện gì chứ?”

“Uốn ván, nhiễm trùng huyết, tất cả đều có thể. Anh nhất định không được lơ là không chú ý.” Cô gái đó dùng vẻ mặt vô cùng nghiêm túc nói.

Trịnh Hải một lần nữa khẳng định cô gái này từ sao Hỏa quay về để thăm thân nhân. Cuối cùng anh đã đợi được cô gái đó chậm chậm lái xe ra, bản thân mình cũng khởi động xe.

Lúc họ lái xe ra có đi cùng đường một đoạn, cô gái vẫy vẫy tay với anh, mở cửa sổ xe, anh cũng mở ra.

Tôi tên là Dương Ủy Kỳ.”

“Tôi biết, trên danh thiếp của cô có ghi.”

“Anh tên là gì? Hôm khác tôi nhất định phải cảm ơn anh.”

“Chỉ tiện tay giúp đỡ thôi, không cần để ý, tạm biệt.”

Trịnh Hải vẫy vẫy tay về phía bên cạnh, đạp ga đến hết cỡ, chiếc xe lao vọt đi.

Anh lái xe cửa sổ gió thổi vào, nghe tiếng âm nhạc điện tử mê hoặc mệt mỏi rời rã đó cả đường lái xe về nhà, đồng chí Lão Trịnh nếu nghe thấy anh nghe loại nhạc này, nhất định lại phải nói cuộc sống của anh chán chường thiếu sức sống.

Những ngày gần đây anh quả thật vô cùng chán chường thiếu sức sống, hai năm trở lại đây anh chưa từng trải qua thời kỳ sa sút tinh thần, không những không có dấu hiệu tốt lên, ngược lại càng trở nên nặng hơn. Theo lý mà nói gặp phải việc kích thích, lại đánh nhau, lại là mỹ nữ, anh nên có chút cảm giác kích động và hứng phấn mới phải, nhưng anh vẫn buồn chán như cũ, chỉ vết thương ở trên cánh tay phải là nhắc nhở anh thôi, tối hôm nay hình như có chút việc hứng thú hơn trước.

Chương 12.1:

Hàng ngày Vi Chi Huyền đến công ty trước 20 phút, bật máy tính, thay quần áo, kiểm tra phòng làm việc của Trịnh Hải có chỗ nào không ngay ngắn hay không. Lúc cô quay lại ngồi ổn định vào nơi làm việc, thu dọn xong đồ của mình, đúng lúc Trịnh Hải quần áo chỉnh tề đi vào công ty, lúc này cách lúc đi làm thường còn 10 phút, sai lệch nhiều nhất 1 phút.

Nhưng hôm nay Trịnh Hải đến sớm ít nhất 3 phút, đến nỗi lúc anh đến Vi Chi Huyền vẫn còn chưa đi ra khỏi phòng làm việc của anh.

Hiện tượng bất thường kiểu này nhất định có điều kỳ quái. Vi Chi Huyền cẩn thận quan sát, quả nhiên phát hiện ra trên cánh tay phải của Trịnh Hải có một vết sẹo mới rất rõ ràng. Bởi vì quá gần với khớp xương, liên quan đến sự khởi động toàn thân, chắc vì thế mà ảnh hưởng đến tốc độ lái xe bình thường của anh.

Cô cố hết sức giấu đi sự tò mò của mình, tránh khỏi việc quá lăm chuyen. Mặc dù nói thể hiện sự quan tâm đối với ông chủ là bổn phận của thư ký, nhưng đáng tiếc khoảng cách tuổi của hai người bọn họ thật sự quá nhỏ, sự quan tâm đó không thể hiện cũng được, tránh khỏi xảy ra điều thị phi vô cớ.

“Chi Huyền, giúp tôi đặt 2 vé máy bay khứ hồi đi tỉnh cuối tuần này, chủ nhật quay lại, thời gian cụ thể cô hỏi Hòa Hòa ấy.”

“Trịnh tổng, tính khoảng thời gian đi đến sân bay và thời gian đợi cũng mất 5 tiếng đồng hồ, hơn nữa, gần đây chuyến bay thường bị lỡ, lái xe đi cũng chỉ mất khoảng 5 tiếng.”

“Lần trước về Hòa Hòa say xe, hai ngày vẫn không hồi lại được.”

“Tàu hỏa?”

“Tôi say tàu hỏa.”

Vi Chi Huyền nhận lệnh đi làm. Nhưng, đây là lần đầu tiên cô nghe thấy loại cơ mật này. Hòa Hòa là người ngồi du quay cũng có thể mở miệng đọc thuộc “Xuân Giang Hoa nguyệt dạ”, Trịnh Hải thì hờ ra một tý là liền lái xe trên đường cao tốc với tốc độ 220 km/giờ, hai việc này nhất loạt đều khiến cô kinh ngạc. Mà bây giờ, bỗng nhiên cô được biết, một người say ô tô, một người say tàu hỏa, cho nên lúc này cô vô cùng choáng.

Buổi chiều cô đi báo cáo công việc, mắt vẫn thường thường nhìn về vết thương của Trịnh Hải. Đừng trách cô nhàn rỗi, thật sự là, Trịnh Hải rất hiếm khi bị thương, bởi vì thân thủ anh nhanh nhẹn, hơn nữa vô cùng cẩn thận, nếu thỉnh thoảng trên tay dán miếng urgo, hoặc là bị đau chân, cái đó đa phần là Tiêu Hòa Hòa gây chuyện, còn anh chịu oan uổng.

Trịnh Hải có lẽ phát hiện ra Vi Chi Huyền cứ chú ý vào cánh tay anh, bản thân mình cũng nhìn một cái, bỗng nhiên nhớ ra cái gì, từ túi văn kiện lấy ra một chiếc khăn lụa: “Tôi nhớ cái nhãn hiệu này chắc là không rẻ. Có thể tìm một cái mới được không?”

Vi Chi Huyền nhận lấy, chiêm ngưỡng một lát: “Không những không rẻ. Đây là loại sản xuất có hạn, toàn thế giới chỉ có 900 cái, đừng nói là mới, hàng qua tay rồi cũng khó tìm.”

Trịnh Hải yên lặng một lát: “Vậy mua một chiếc khăn khác cùng hãng, gửi tặng đi cùng cái này.” Anh đưa tấm danh thiếp cho Vi Chi Huyền.

Vi Chi Huyền lật xem tấm danh thiếp, than nhẹ một lát: “Người ở đó không ngờ cũng có tiền như vậy?”

“Cái gì?”

“Chủ nhân chiếc khăn này, anh không chú ý đến cô ấy là luật sư của văn phòng luật Thanh Chính Bình sao?”

“Ồ, tôi không xem kỹ.”

“Anh biết Thanh Chính Bình chứ, nghe nói văn phòng luật đó thích nhất là những nhóm người yếu thế không tiền không quyền, thường thường nhận những vụ khó nhằn lại còn bồi thường tiền, chỉ làm những việc công bằng chính nghĩa bảo vệ xã hội giống như Bao Thanh Thiên, cái tên này bắt nguồn từ đó. Tháng trước họ vừa mới giúp công nhân thắng một vụ. Vừa đầu năm vụ cáo trạng chính phủ náo nhiệt nhất đó cũng là họ nhận làm.”

“Hình như có nghe qua.”

“Tôi chỉ biết họ không thiếu tiền lại thù giàu thích nghèo, nhưng không ngờ hóa ra một luật sư bình thường trong đó lại có tiền như vậy?” Tính buồn chuyện Vi Chi Huyền cuối cùng đã hoàn toàn được dạy lên.

“Có thể họ kiếm được tương đối nhiều.” Trong đầu Trịnh Hải hiện ra chiếc xe màu đỏ tối qua, đó quả thật không giống với xe mà nữ luật sư lái.

“Tên tuổi của họ tuy rất vang dội, nhưng thực sự không kiếm được nhiều, dù gì theo những vụ án như thế, lại luôn thiên về bên yếu thế, có thể kiếm được mấy đồng chứ. Tôi đã từng gặp ông chủ của họ, quả thật vô cùng có cá tính.”

“Đúng thế, nhân viên cũng đủ có cá tính rồi.” Trịnh Hải cúi đầu tiếp tục công việc, kết thúc đề tài này, đợi lúc Vi Chi Huyền phải ra ngoài, lại bổ sung thêm một câu: “Đúng rồi, cô chỉ cần chuyển phát nhanh qua là được, không cần đề tên của tôi, cũng không cần lưu lại cách thức liên hệ.”

Sáng sớm thứ 6, Trịnh Hải và Hòa Hòa đã ngồi trên máy bay. Mặt và mắt Hòa Hòa đều sưng lên, chắc là trước khi ngủ uống quá nhiều nước.

“Quầng mắt này không phải là sưng thì là thâm, gần đây lúc có thể gặp được em càng ngày càng ít rồi.”

“Em đã 25 tuổi rồi mà, nghe nói đó là cái tuổi hoa tươi bắt đầu tàn, thể năng bắt đầu đi xuống.” Hòa Hòa ngáp một cái.

“Một đứa trẻ con, còn hoa tươi sắp tàn. Hoa của em nở lúc nào hả?” Trịnh Hải khịt mũi khinh thường, “Chắc tối qua em lại thức đêm phải không?”

“Đâu có. Tối qua cuối cùng em cũng đã làm tăng ca xong, cho nên ngủ hơi sớm. Ồ, cũng không phải quá sớm, tầm hơn 7 giờ, kết quả là ngủ đến híp cả mắt.”

“Nghỉ ngơi không có quy luật gì cả. Thời quen xấu.”

Nhiều năm lại đây, Hòa Hòa đối với sự giáo huấn của Trịnh Hải sớm đã hình thành sách lược đối phó tối ưu nhất vào tai trái ra tai phải quyết không cãi lại nửa lời. Đợi Trịnh Hải trầm tĩnh trở lại, cô lại cười hì hì kéo kéo gấu áo anh: “Gần đây em kiếm thêm được một khoản, mời anh ăn một bữa nhé. Anh muốn đi đâu ăn?”

Trịnh Hải liếc cô: “Em kiếm được bao nhiêu?”

“7 nghìn tệ, không ít chứ.” Hòa Hòa đắc ý khoe khoang.

“Nhiều như vậy? Vậy thì đi Tịnh Lư ăn.”

“Tịnh Lư? Nghe như là am ni cô, không phải toàn là đồ chay chứ, vậy anh cũng quá dễ dàng cho em rồi.”

“Cũng được. Một người chỉ cần 3 nghìn tệ thôi, em vẫn còn lại được 1 nghìn tệ.” Trịnh Hải nói rõ ràng vào trọng điểm.

“Anh đổi tên thành Hoàng Thế Nhân từ lúc nào vậy.” Hòa Hòa ép giọng nói xuống thấp kêu lên.

“Em thức đêm 2 tuần mới kiếm được 7 nghìn, còn đắc ý như thế, cũng chỉ có chút tiền đó. Chút tiền ấy đủ để em mua đồ dinh dưỡng bồi bổ nguyên khí sao?”

“7 nghìn tệ không phải là tiền sao, rất nhiều người phải kiếm cả năm mới được đó. Quý giàu có! Gian thương! Đồ phát nhanh! Không hiểu nỗi khổ của dân thường!” Sự nhiệt tình của Hòa Hòa bị sự vô tình đả kích, tức đến nổi cả đường không thêm để ý đến Trịnh Hải.

Trịnh Hải không hề thông báo cho gia đình về số chuyến bay, nhưng ra khỏi sân bay, vẫn đã có xe đợi ở đó. Anh không hỏi nhiều, kéo Hòa Hòa lên xe.

Hai người hầu như là nhẹ nhàng ra trận, Hòa Hòa chỉ xách một chiếc túi da nho nhỏ, Trịnh Hải thì ngay cả túi cũng không mang, hoàn toàn khác với đại đa phần những người ra khỏi sân bay.

Lên xe mới biết, đồng chí Lão Trịnh hôm nay đến một thôn nào đó thăm hỏi, tối mới về. Hòa Hòa gọi điện ẹ mình, lại là trợ lý nghe điện, nói rằng giáo sư Lâm đang trong phòng thí nghiệm, tối mới ra được.

Hai người im lặng nhìn nhau, nghe lái xe Lý nói: “Bí thư Trịnh mời Hòa Hòa buổi tối đến cùng ăn cơm.”

“Có lẽ cháu ở lại với mẹ thôi.”

“Thư ký Trịnh cũng mời cả giáo sư Lâm. Giáo sư Lâm nói nếu có thời gian sẽ đến. Nếu không rảnh, Hòa Hòa đương nhiên càng phải đi, một mình ăn cơm rất buồn.”

Lái xe Lý đã làm việc cho nhà Trịnh Hải nhiều năm, có một dạo đưa đón cô đi học, đương nhiên lúc đón Trịnh Hải tiện thể đón luôn cô. Cho nên cũng coi như là nhìn Hòa Hòa lớn lên.

Cái thành phố tỉnh lỵ này coi như là quê hương thật sự của Trịnh Hải, mẹ anh lớn lên ở đây, kết hôn, sau đó cùng cha anh chuyển công tác mấy lần, bắt đầu cuộc sống tứ phương đều là nhà. Cái thành phố bốn cảnh lớn mà Trịnh Hải ở bây giờ coi như là nơi họ dừng chân lâu nhất, cũng chỉ là 12, 13 năm. Nhiều năm sau đồng chí Lão Trình thăng chức, lại quay về đây.

Nói ra thì trùng hợp. Lúc đó Trịnh Hải đã là năm cuối cấp ba, mà Hòa Hòa vừa mới học năm 2 trung học. Trước khi đồng chí Trình thăng chức, phòng nghiên cứu của mẹ Hòa Hòa, vì nguyên nhân chính sách, vừa đúng sát nhập vào một trường cấp ba ở tỉnh thành.

Lúc mẹ Hòa Hòa muốn đưa Hòa Hòa đi cùng, Hòa Hòa bằng mọi cách không đồng ý. Cô là một đứa trẻ sợ sự thay đổi, mỗi lần phân lớp hoặc lên lớp, cho đến giáo viên, bạn cùng bàn đổi thành người mới, cái tương lai không thể dự đoán trước đó đều sẽ khiến cô sợ đến mức không ngủ được, huống hồ lần này xung quanh cô xảy ra sự thay đổi hoàn toàn..

Sau này mẹ Trịnh Hải đã cứu cô. Di Sản Nhu nói với mẹ Hòa Hòa: Vừa mới khai giảng, trẻ con rất khó lắm thích ứng được hoàn cảnh mới, lại thay đổi một lần nữa, sợ rằng sẽ không thích ứng nổi, hay là đợi học kỳ này kết thúc rồi hãy nói, dù gì còn có dì ấy ở đây chăm sóc cho Hòa Hòa.

Từ lúc Hòa Hòa nhớ được chuyện, mẹ cô luôn bận tối ngày, lúc rất nhỏ đưa cô cho bảo mẫu, năm thứ nhất trung học sớm đã gửi vào trường nội trú. Mẹ trong ấn tượng của cô là một người phụ nữ xinh đẹp nghiêm túc, còn đáng sợ hơn giáo viên chủ nhiệm, ngược lại là dì Sản Nhu, từ nhỏ đã đối xử với cô dịu dàng thân thiết càng giống mẹ cô hơn, sau khi cô vào trường ở, số lần đem đồ ăn ngon đến trường thăm cô cũng nhiều hơn mẹ cô rất nhiều

Cho nên mẹ bỏ cô lại một mình trong cái thành phố lớn này, Hòa Hòa không chỉ không thấy buồn, ngược lại còn vụng trộm vui mừng rất lâu.

Nhưng Hòa Hòa không vui được quá lâu, liền được biết tin tức bác Trình sắp quay lại tỉnh. Cái đó có nghĩa là dì Sản Nhu cũng sẽ đi cùng bác, hoặc là còn cả Trịnh Hải.

Kết quả người đi lại chỉ có một mình dì Sản Nhu. Bởi vì Trịnh Hải nói: “Anh cũng không muốn đổi trường, cần phải một khoảng thời gian điều chỉnh dài, ảnh hưởng đến thành tích của anh.”

Trịnh Hải đứng nhất nhiều năm, mọi người tự nhiên sẽ tôn trọng ý nguyện của anh ấy. Thế là cô Trịnh cơ thể vô cùng yếu ớt đó hàng tháng đều đi đi về về hai lần giữa hai thành phố, nhưng chủ yếu là cuối tuần, là Trịnh Hải và Hòa Hòa ngồi ở hai đầu bàn ăn, đợi bảo mẫu đem đồ ăn lên. Lúc đợi, Trịnh Hải vô cùng buồn chán lật báo kinh tế tài chính, còn Tiểu Hòa Hòa lại vô cùng hứng thú xem truyện tranh thiếu nữ.

Trịnh Hải thường không hề báo trước quảng tờ báo lại: “Đổi một lát.”

Hòa Hòa không dám trái ý, đành ngoan ngoãn đi đến trước mặt anh tự tay đưa cuốn truyện tranh đáng yêu của mình cho anh, sau đó nhặt lấy tờ báo nhìn ngang nhìn dọc, tuy mỗi chữ đều biết, nhưng đọc cả nửa ngày cũng không hiểu nổi một đoạn.

Trịnh Hải những ngày cáo đội lột hùm làm người giám hộ cũng không quá dài, dì Sản Nhu theo chồng về quê lại quay lại thành phố đó. Lý do của dì ấy là, sống ở thành phố ven biển nhiều năm, cơ thể ốm yếu lắm bệnh của dì đã hoàn toàn không thể thích ứng được với khí hậu thành phố lục địa, cho nên có lẽ ở trong khí hậu đại dương an dưỡng thì tốt hơn.

Không lâu sau Trịnh Hải thi đỗ đại học rời xa đi học, mẹ Trịnh đa phần làm công việc của mẹ Hòa Hòa, nói bản thân mình đi đơn lại không có việc để làm, mà bản thân mẹ cô lại quá bận, không có thời gian chăm sóc Hòa Hòa, không bằng để Hòa Hòa lại thành phố này cùng với dì.

Mấy năm đó là thời gian mẹ Hòa Hòa rất bận rộn, có hạng mục nghiên cứu khoa học quan trọng khiến bà sút đầu mề trán phải tranh thủ từng giây. Mà Hòa Hòa vừa đúng đến thời kỳ thanh xuân, bà quả thật không có tâm sức chăm sóc, nên vui vẻ đồng ý.

Sau này nữa, mẹ Trịnh Hải kiên quyết thuyết phục mẹ Hòa Hòa, cho Hòa Hòa không phải quay lại trường nữa, mà sống cùng với dì.

Cứ như thế, trong khoảng thời gian mấy năm sau, dì Sảng Nhu thật sự làm mẹ của Hòa Hòa, lúc giới thiệu với người khác nói: “Đây là con gái tôi Hòa Hòa.”

Có lúc Hòa Hòa soi gương nhìn bản thân mình, quả thật không nhìn ra điểm nào khiến dì Sảng Nhu thích, khiến dì ấy mỗi lần đề cập đến bản thân mình liền cười ôn hòa dịu dàng.

Cô chỉ lờ mờ biết được sự liên hệ giữa hai nhà trước đây từ những người bảo mẫu lắm lời buôn chuyện đó cho nên nhà họ Trịnh muốn bù đắp, biết được dì Sảng Nhu vì toàn tâm đối xử lương thiện với thiên hạ như phật cho nên cũng bao gồm thương hại cô, còn lờ mờ biết được bác Trịnh có người trong lòng vì vậy dì Sảng Nhu đến cái xó này, mắt không thấy tâm sẽ không phiền.....

Hai bảo mẫu đó không lâu sau liền biến mất khỏi nhà họ Trịnh. Hòa Hòa không phải là đứa trẻ nhiều chuyện cho nên không hề hỏi. Chỉ là có một lần Trịnh Hải về nhà, về mặt dì Sảng Nhu không hài lòng nhưng giọng nói vẫn dịu dàng khuyên bảo Trịnh Hải đối xử với người khác phải có tấm lòng bao dung, phải chấp nhận khuyết điểm của người khác. Lúc đó Hòa Hòa mới biết, hai người bảo mẫu đó là Trịnh Hải sắp xếp người thay đi.

Anh học ở nơi cách xa ngàn dặm, lại nắm rõ những biến động nhỏ trong nhà. Tiều Hòa Hòa cảm thấy Trịnh Hải thật sự là thần thông quảng đại.

Mua dây buộc mình – Chương 12.2

Bí thư Trịnh tìm Trịnh Hải thường chẳng có việc gì quan trọng cả.

Trịnh Hải xưa nay luôn biết chừng mực, từ nhỏ đến lớn chưa từng làm việc gì đủ để kinh động đến cha mẹ.

Nhưng anh vẫn cần định kỳ đến bên cạnh cha báo cáo tình hình công việc và cuộc sống gần đây, phải ngắn gọn súc tích, không ít hơn 5 phút, cũng không thể vượt quá 10 phút, sau đó trả lời từ hai đến ba câu hỏi của cha, giống như là phỏng vấn cũng giống như là bảo vệ luận văn.

Đây chắc là bệnh nghề nghiệp của cha anh mà nên, cũng là cách thức giao tiếp ít ỏi giữa cha con họ.

Lúc Trịnh Hải và cha anh đi ra từ phòng đọc sách, thấy Hòa Hòa và mẹ cô Lâm Diệc Tâm cũng đã đến, đang nói chuyện với Hòa Hòa. Về mặt bà bình tĩnh, giọng nói dịu dàng, nhưng Hòa Hòa cúi thấp đầu không nói, một dáng vẻ làm sai chuyện gì đó.

Trịnh Hải biết mẹ Hòa Hòa 20 mấy năm, ấn tượng về bà vẫn giống như là có một lớp sương mù, nhìn không rõ.

Bà Lâm có khuôn mặt đoan trang và khí chất thanh cao, ở bên cạnh Hòa Hòa càng giống hai chị em hơn là mẹ con.

Khuôn mặt bà Lâm biểu hiện rất ít, Trịnh Hải chỉ thấy mỉm cười và không cười hai cái biểu hiện đó, ngay cả dáng vẻ tức giận và sốt ruột cũng chưa từng thấy.

Bà Lâm nói rất ít, thường là người khác hỏi, bà mới trả lời. Bà chưa từng nghị luận người khác, càng không nói chuyện của bản thân mình cho người khác nghe.

Bà Lâm là chuyên gia trong lĩnh vực của mình, dẫn đầu ngành nghiên cứu, không thua kém gì đàn ông.

Một người phụ nữ không có tâm lý tình cảm, chỉ chuyên tâm nghiên cứu học vấn, lúc nhỏ anh thường bắt gặp liên hệ hình tượng của bà với truyền nhân phái Cổ Mộ.

Nhưng Trịnh Hải cố gắng không tưởng tượng Lâm Diệc Tâm thành Tiểu Long Nữ. Bởi vì anh luôn cảm thấy cha của Hòa Hòa rất giống Quách Tĩnh.

Chồng của Hoàng Dung và vợ của Dương Quá kết hôn sinh con.....đó là loạn quan hệ loạn luân kiểu gì chứ, hoàn toàn là sự thiếu tôn trọng.

Trong đầu Trịnh Hải vẫn còn quay quanh mấy chuyện xưa, Hòa Hòa vốn dĩ cúi đầu nghe thấy bước chân liền ngẩng đầu lên, còn nhìn anh với ánh mắt vui mừng và chờ đợi, khiến anh cảm thấy được sùng ái mà lo sợ.

Hòa Hòa luôn sợ hãi mẹ cô, thậm chí mức độ giống như là Giả Bảo Ngọc với Giả Chính. Nhưng bản thân Hòa Hòa rõ ràng cũng thừa nhận, mẹ cô không chỉ chưa từng đánh cô, mắng cô, thậm chí cũng chưa từng nói nặng lời. Nhưng cô gặp mẹ là càng sợ hãi hơn.

Người lớn bắt đầu hàn huyên, tiểu bối liền có thể được giải phóng.

Bí thư Trịnh và giáo sư Lâm ở cạnh nhau, là có thể bày một hoàn cảnh đầy đủ nhất về phong cách lễ nghĩa của Trung Quốc.

“Diệc Tâm, nghiên cứu của cô tiến triển thế nào rồi? Tôi nghe Lão Lý nói các cô thường thường thức đêm thí nghiệm, sức khỏe là nền tảng của cách mạng đó.”

“Cảm ơn Bí thư Trịnh đã quan tâm, cũng coi như thuận lợi. Anh cũng phải giữ gìn sức khỏe, đừng làm việc quá sức.”

Bữa tối diễn ra ở nhà họ Trịnh, rất thịnh soạn, trên bàn có rất nhiều món ăn mà Hòa Hòa thích.

Trịnh Hải và Hòa Hòa trong bữa ăn rất yên tĩnh. Bởi vì từ nhỏ đã bị cấm nói chuyện trong khi ăn, tránh việc thức ăn mắc vào khí quản. Thói quen tốt để nuôi dưỡng thành sẽ rất khó thay đổi, cho nên sau khi lớn lên cho dù lệnh cấm bị gỡ bỏ, họ cũng vẫn luôn im lặng, chỉ cúi đầu ăn cơm, tiện thể nghe cuộc tọa đàm của tầng lớp cao nhất ở tỉnh giữa Bí thư Trịnh và giáo sư Lâm, nội dung bao gồm tình hình kinh tế chính trị cho đến kỹ thuật khoa học vân vân vân vân.

Bữa cơm tàn rất nhanh, bởi vì giáo sư Lâm còn phải đến phòng thí nghiệm đợi kết quả. Bà nói nhàn nhạt với Hòa Hòa: “Con đi ngủ trước, không cần đợi mẹ. Nhớ đóng kỹ ba lần khóa.” Điều này có nghĩa là bà gần sáng mới có thể về được.

Trên thực tế Trịnh Hải đem Hòa Hòa đi tham gia một cuộc hẹn.

Chị họ Tường Vi đợi anh ở một tiệm trà nổi tiếng, nói lâu rồi không gặp trực tiếp anh, vô cùng nhớ nhung, bắt anh nhất định phải xuất hiện.

Lên lầu, trong phòng không chỉ có một mình chị họ, còn có một chị họ khác Lương Băng Băng mà anh lâu lắm rồi không gặp, cùng với một cô gái trẻ tuổi chưa từng gặp mặt.

Quả nhiên không ngoài dự liệu của anh, lại là một buổi Hồng Môn Yến. May mà anh có sự chuẩn bị, đem theo Hòa Hòa.

Tên mẹ của chị Tiêu Vi là Tường Tường, là con thứ 2 của nhà bên mẹ Trịnh Hải, từ khi Doremon Xekô mở nhón có cái tên “Cường Cường”, mà các diễn đàn lại thịnh hành bài hát “Tiểu Vi”, chị ấy liền bắt đầu ép buộc mọi người gọi thành “Tường Vi” (từ “cường” và “tường” trong tiếng Trung phát âm giống nhau)

Nhiều năm trước chị Tường Vi đã làm đội trưởng đội kịch ở trường, luyện khả năng thể hiện kịch sân khấu vừa khoa trương vừa cao siêu. Do đó chị giả vờ vui mừng đứng dậy: “A Hải, trùng hợp thế. Làm quen một chút, đây là đàn em và cũng là bạn thân của chị Băng em —Trần Tử Hựu

Lại quay đầu lại nói với cô gái thanh tú mặc áo trắng đã đứng dậy đó: “Tiểu Hựu, đây là em họ chị Trịnh Hải.” Trần tiểu thư mỉm cười xinh đẹp: “Ngưỡng mộ đã lâu, cuối cùng đã được gặp mặt.”

Sau đó tiếp tục giới thiệu, “Đây là Hòa Hòa, cô em gái nhỏ của nhà chúng tôi.” Cố tình nhấn mạnh chữ “nhà chúng tôi” chứ không phải của một người nào đó.

Hòa Hòa chột dạ cười cười với người đẹp, trong lòng nổi sáng tiếng chuông cảnh tỉnh.

“Mấy phút trước gọi điện thoại, mới biết A Hải vừa về nhà hôm nay, đúng lúc cũng ở gần đây, nhất định đến thăm chị và Băng Băng. Thật là chọn ngày không bằng bất ngờ.”

“Đúng thế.” Toàn thể mỹ nữ đều cười nhe nhả, nụ cười của các thực nữ đều y hệt nhau.

Cười nhe nhả nhất là chị Tường Vi, dường như người mà nửa tiếng trước gọi điện cho Trịnh Hải nói “Nếu hôm nay mà em dám không đến thì chết chắc” không phải là chị ấy, huống hồ đã biết Trịnh Hải về nhà từ 3 hôm trước. Hơn nữa, mà chị Băng Băng người cũng như tên đó cũng tham gia vào hàng ngũ mai mối này, quả thật là gần mực thì đen gần đèn thì sáng.

Thật ra Trần Tử Hựu cũng là do hai bà chị họ này lừa đến. Theo lẽ thường, hai người nên mượn cớ đi vào phòng vệ sinh, rất lâu không quay lại. Nhưng lại thêm một Tiêu Hòa Hòa, vẫn chơi trò đó chắc sẽ quá thiếu đẳng cấp, họ cũng không thể cũng lôi Hòa Hòa vào phòng vệ sinh được.

Do đó hai vị thực nữ đành cố gắng biến buổi xem mặt dự định trước đó thành buổi họp mặt người thân bạn bè, nỗ lực tìm đề tài vừa thanh cao vừa thú vị để nói, chờ đợi có thể nhận được kết quả ngoài ý muốn.

Sự không chế tình hình cũng khá ổn, giống như là buổi trà chiều của thân sĩ và thực nữ trong tiểu thuyết của Austin, chỉ là thời gian đổi thành buổi tối, đối thoại từng câu từng ánh mắt, hỏi một đáp một, có lẽ có tiết, trong rất ung dung nho nhã.

Lương Băng Băng và Trần Tử Hựu là những người có giọng nói dịu dàng và ít lời. Còn về Tiêu Hòa Hòa, ngay từ đầu đã nhìn rõ tình hình của bản thân mình, chỉ ngoan ngoãn cúi đầu uống trà ăn bánh điểm tâm, quyết không dẫn lửa lên người. Trịnh Hải bị vây giữa 4 người phụ nữ, cũng coi như là ung dung, nhàn nhã tự tại. Người nỗ lực nhất vẫn là chị Tường Vi, đến tận lúc chị không tìm được đề tài mới, mà người khác lại từ chối giúp chị hoàn thành, chị lấy lấy giọng nói : “Hòa Hòa cao hơn lần trước chị gặp mặt nhỉ.”

Hòa Hòa vốn dĩ trông trẻ, lại cố tình làm giảm đi chút tuổi tác của cô, trực tiếp biến cô thành vị thành niên sẽ tương đối có lợi trong tình hình tối nay.

Trịnh Hải cười cười: “Hè này Hòa Hòa đi nắng nên hơi đen, lại gầy đi rất nhiều, cho nên dường như trông hơi cao hơn một chút, chị Tường Vi thị giác của chị nhầm rồi.” Nói xong còn đưa tay ra vén lên tai tóc mái bị rũ xuống mặt của Hòa Hòa.

Anh ngẩng đầu lên chiêm ngưỡng một lát vẻ mặt đang dần dần cứng đờ lại của chị Tường Vi, dùng đũa gấp một miếng điểm tâm nhỏ trên bàn đặt vào chiếc đĩa sứ cổ trước mặt Hòa Hòa: “Em nhớ nhưng điểm tâm ở đây rất lâu rồi, lần này ăn nhiều một chút.” Lại gọi phụ vụ đến bảo họ lấy thêm một mấy đĩa nữa, vẫn nhớ rất khách khí mà niềm nở nói về phía người khách: “Trần tiểu thư cũng ăn nhiều một chút.” Một dáng vẻ hễ giai nhân gật đầu liền lên trước phục vụ.

“Cảm ơn, tôi đang nhịn ăn, buổi tối không ăn đồ ngọt.” Trần tiểu thư dịu dàng nói

Người vô tội nhất là Tiêu Hòa Hòa. Vốn dĩ điểm tâm của tiệm trà này có mùi vị rất ngon, lại đắt đến mức chết người, trước đây lúc Hòa Hòa đến ăn, luôn cảm thấy đang trực tiếp gặm nhân dân tệ, vui vẻ trong tội lỗi.

Nhưng hôm nay cô vốn đã ăn no, lại uống rất nhiều trà. Bởi vì tự biết rằng bị người khác hăm hại làm chiếc bóng đèn điện cao áp một lần, nhiệt độ cơ thể đã tăng lên rất nhiều, lại âm thầm cảm thấy ánh mắt trong phòng đều đang hướng về cô, cho dù cô chỉ lộ ra cái đỉnh đầu cho họ, nhưng cái da đầu đó cũng bị đốt đến nóng ran. Trong tình trạng này, cô làm sao mà còn nếm được mỹ vị chứ, chỉ muốn nhanh chóng chạy trốn.

Nhưng Trịnh Hải lại không bỏ qua cho cô, cứ gấp điểm tâm vào đĩa của cô. Trong miệng cô còn ngậm một miếng, không nói được, đành dùng ánh mắt ra hiệu anh bỏ qua cho cô. Trịnh Hải nói: “Em uống nước hoa quả không?” Thuận tiện rút một tờ giấy ăn giúp cô lau đi ít bột bánh dính trên miệng.

“Trịnh tiên sinh đối xử với em gái thật tốt.” Trần tiểu thư vẫn cười với phong độ tuyệt vời, nhưng Lương Băng Băng điểm đạm đã bắt đầu mỉm cười miễn cưỡng.

Cái cuộc xem mặt được trù tính tỉ mỉ này liền tan cuộc triệt để không còn chút lưu luyến nào. Tiêu Vi và Lương Băng Băng ở trên đường không nhận được cảm than.

Tiêu Vi nghiêng răng nói: “Tên tiêu tử chết tiệt Trịnh Hải này sắp thành tinh rồi, lần nào cũng phá hỏng kế hoạch của chị, thật là tức chết đi được.”

“Hòa Hòa cũng thật đáng thương, lần nào cũng bị Trịnh Hải lợi dụng như thế.” Lương Băng Băng than một tiếng, “Tường Vi, theo chị, A Hải có phải là thích Hòa Hòa không, luôn đợi con bé lớn lên?”

“Hòa Hòa đã 25 tuổi rồi, vẫn còn chưa đủ lớn sao? Nếu cậu ấy thật sự có ý như thế, sớm đã hạ thủ rồi, đâu còn phải dăm bữa nửa tháng thay bạn gái. Trước đây chị cũng có ý nghĩ ấy, nhưng A Hải về nước cũng đã 4,5 năm rồi, chị cũng quan sát 4,5 năm, không tìm ra được một chút đầu mối nào.”

“A Hải cái tên này IQ cao EQ kém. Chị xem từ nhỏ cậu ấy có quan tâm chăm sóc ai không? Ngoài dì Sảng Nhu, cũng chỉ có Tiêu Hòa Hòa thôi.”

“Em không cảm thấy A Hải và Hòa Hòa ở bên nhau giống như là chơi trò gia đình sao, đa phần A Hải làm cha, thỉnh thoảng ngược lại, Hòa Hòa giống như mẹ.” Tiêu Vi nhìn trời than thở, “Cậu ấy nếu thật sự muốn lấy Hòa Hòa lại tốt. Mặc dù Hòa Hòa vẫn còn chút tính trẻ con, nhưng cũng là chúng ta nhìn con bé lớn lên từ nhỏ, biết rõ nguồn gốc. Chị lo nhất là.....”

“Hòa Hòa tính trẻ con?” Lương Băng Băng đang lái xe nguy hiểm tránh một chiếc xe đi sai. “Em cảm thấy Hòa Hòa cũng chỉ giống như trẻ con ở trước mặt A Hải thôi, những lúc khác, nha đầu ấy có chủ kiến lắm, hơn nữa cố chấp. Việc mà nó đã quyết, mấy con trâu cũng không kéo nổi. Trong xương cốt rất giống với mẹ con bé.”

“Hòa Hòa sao giống mẹ con bé được chứ, hoàn toàn không giống. Người phụ nữ Lâm Diệc Tâm đó vô cùng thần kỳ. Nhiều năm nay, những chuyện xảy ra trên người cô ấy, bao gồm lần bệnh nặng năm trước, cô ấy cũng chỉ coi như là người khác gặp phải, bản thân mình có thể hoàn toàn không ảnh hưởng. Nhưng cô ấy rõ ràng là người việc gì cũng không quan tâm, bao gồm cả con gái của mình, nhưng lại chú tâm vào công việc của mình như thế.”

“Đó là gửi gắm, gửi gắm, Tường Vi chị nhìn vấn đề luôn không nhìn bản chất. Đúng rồi, chị vừa nói chị lo A Hải cái gì hả?”

“Hả, cái đó, chị đang nghĩ, có phải Trịnh Hải có gì khiếm khuyết không? Về vấn đề sinh lý? Tâm lý? Nếu không thì sao không thấy cậu ấy.....”

Lương Băng dừng mạnh xe: “Có kiểu chị gái trù em trai mình như chị không hả? Còn khiếm khuyết.....chị không nghe nói cậu ấy thay bạn gái như thay đồ theo mùa hả?”

“Đúng thế, đều không quá 3 tháng, ít thời gian đó vẫn không đủ tìm hiểu sâu.....”

Ở bên này Trịnh Hải và Hòa Hòa đi đi lại lại ở chợ đêm nhộn nhịp.

Trịnh Hải cảm thấy tai mình nóng lên, nghi ngờ chị Tường Vi đang mắng anh, có lẽ còn dán tên anh lên búp bê vải rồi dùng kim đâm.

Ở chợ đêm rất đông người, Hòa Hòa lại tạt vào các quầy hàng, hơi không chú ý liền không thấy cô đâu, do đó Trịnh Hải kéo giữ lấy dây túi xách của cô, giống như là dắt thú cưng.

Hòa Hòa vùng khỏi tay anh, lát sau anh lại nắm vào, thường thường là lúc Hòa Hòa len vào chỗ tập trung đông người nhất, một tay kéo cô quay lại.

“Đáng ghét, bỏ em ra. Em đâu phải là chó anh nuôi.”

“Em đã đi hơn 20 phút rồi, vẫn chưa đủ sao? Về nhà thôi, ở đây làm gì có đồ tốt chứ.” Lần đầu tiên trong đời Trịnh Hải đi “chợ đêm”, bị đoàn người làm cho chóng cả mặt.

“Đều tại anh, hại em ăn nhiều như vậy. Em phải đi dạo 2 tiếng mới có thể tiêu hóa nổi. Anh về trước đi, tự em gọi xe về, dù gì chúng ta cũng không thuận đường.”

“Được rồi, người như em ấy ở đâu cũng có thể lạc đường, chẳng may bị mấy tên buôn người bắt đi, tội anh quá lớn.”

“Sao anh cứ nhớ những chuyện xấu của người khác vậy, tâm linh đen tối.”

Thật ra lúc Hòa Hòa khoảng 5,6 tuổi, Trịnh Hải lén lút đưa cô ra ngoài chơi hội núi, kết quả lại lạc mất cô, làm anh lo lắng đến mức toát mồ hôi, mười mấy phút sau mới tìm thấy cô đang méo mồm nghe ngáo khóc.

“Đời này anh cũng chưa từng gặp lần nào lo lắng như thế, lúc đó cái ý nghĩ duy nhất, là em nhất định bị người ta bắt đi như con gái cả Chân Thổ Ấn.”

Hòa Hòa nghĩ một lúc mới nhớ ra Chân Thổ Ấn là ai: “Xì, lúc đó anh mới mấy tuổi, đã bắt đầu xem Hồng Lô Mộng hà? Nói phét.”

“Tiêu Hòa Hòa, sao em cứ dùng cái IQ của bản thân mình để đối chiếu so sánh với người khác thế.”

Hòa Hòa nghĩ lúc lâu cũng không nghĩ ra lời hay ý đẹp để có thể nói lại ỉnh một lần, đành đổi đề tài: “Con người anh đúng là thù dai, lần trước anh xem mặt em làm loạn anh một lần, hôm nay liền đến hại em, không độ lượng.”

“Dù gì em cũng rảnh rồi.”

“Hôm nay vị Trần tiểu thư đó, xinh đẹp, khí chất nho nhã, có giáo dục, so với đối tượng xem mặt lần trước tốt hơn nhiều, sao anh không thử quyến rũ xem sao.”

“Quyến rũ?”

“Có phải là anh sợ người ta không thích anh, cho nên rút lui là tốt hơn phải không?”

“Tiêu Hòa Hòa, em ăn no rồi nhỉ.”

“Bây giờ anh mới biết sao, đều là anh hại cả.”

“Không đi nữa, về nhà thôi, nếu em về nhà quá muộn, dì Diệc Tam sẽ trách anh làm hư em.”

“Mẹ em chưa từng nói xấu người khác bao giờ.” Nhưng vừa nghe thấy tên của mẹ, Tiêu Hòa Hòa liền ngoan ngoãn đi theo Trịnh Hải lên xe.

“Phòng em trước đây cũng có hai người “chuyên gia Hồng lâu mộng”, lúc nói chuyện trong phòng liền nói đến Hồng lâu mộng.” Tiêu Hòa Hòa vẫn no đến mức khó chịu, ở trong xe đành dùng lời nói làm vận động, “Có một lần chúng em thảo luận, con trai thời nay rốt cuộc là muốn lấy Lâm muội muội, hay là Bảo tỷ tỷ.”

“Kết luận?”

“Kết hôn với Bảo tỷ tỷ, tìm Lâm muội muội làm tình nhân.”

Trịnh Hải phì cười một lát: “Chẳng trách thói đời càng ngày càng đi xuống. Bọn anh năm đó hội đàm trong phòng cũng nói đến nội dung này, nhưng trong sáng hơn bọn em nhiều, mọi người đa phần đều hy vọng có một người có IQ của Lâm muội muội và EQ của Bảo tỷ tỷ.”

Còn phải trông thì giống Lâm muội muội, sờ vào thì giống Bảo tỷ tỷ. Trong lòng Tiêu Hòa Hòa bổ sung thêm một câu, nhưng không dám nói câu đó ra.

7. Chương 13-14

Chương 13.1

Nghe nói mọi người theo thói quen thường đi một bước mạnh, một bước nhẹ, cho nên nếu lúc đi ở nơi hoang vu mà không có mục tiêu, sẽ luôn đi một vòng về điểm xuất phát. Nếu như thế, cùng một xuất phát điểm, một người đi rẽ trái, một người rẽ phải, cũng sẽ có khả năng gặp lại nhau.

Nhưng cái điều kiện trước tiên của mệnh đề là: A, ở vùng hoang vu, B, không có mục tiêu.

Sau khi quay về, liền ngày đêm bị điện thoại của chị Tường Vi của anh làm phiền. Tiêu Vi có một nghề nghiệp tự do, ông xã đa phần thời gian lại không ở bên cạnh, làm việc và nghỉ ngơi hoàn toàn không có quy luật. Một ngày nay trước khi cô đi ngủ, sau khi cô tỉnh dậy việc đầu tiên lại gọi điện cho người em họ yêu quý, bất kể lúc đó Trịnh Hải đang họp hay là đang ngủ, nói bóng nói gió, nói mãi không thôi, lái nhà lái nhải, vô cùng lẩm cẩm, ép Trịnh Hải đến mức không thể không xin tha: “Chị à, xin chị thả lỏng cho em nhờ.”

Nửa tiếng sau Trịnh Hải nhận được một email rất nặng.

Anh mở ra liếc một cái, trang đầu tiên là một danh mục dài dằng dặc, có mấy chục cái tên người, đặt chuột vào sẽ hiện ra mười mấy chữ giới thiệu và hai bức ảnh, lại tick vào liền hiện ra hàng nghìn hàng vạn chữ tài liệu, kèm theo vô số ảnh.

Đây là một “danh sách thực nữ” của thành phố mà anh đang ở giống như là “niên giám nhân vật” vậy. Trịnh Hải nghiên cứu qua một lát, giới thiệu rất ngắn, ví dụ “XXX, tên, 26 tuổi, tính cách hoạt bát, thích thể thao.”

Tài liệu tỷ mỉ còn rắc rối hơn nhiều, từ nhà trẻ bắt đầu tính vào lý lịch kỹ càng, sở trường sở thích hứng thú của bản thân ví dụ như thích ăn đồ ăn gì thích bộ phim nào thích màu gì thích minh tinh nào, thậm chí có mấy tiền bối anh quen nhận xét mấy cô gái đó. Cô A nói: “Đây là một cô gái tốt, tâm lòng lương thiện, tôn trọng người già.” Bác B nói: “Không yếu điệu, cá tính thẳng thắn, giống như con trai.” Cuối cùng còn có ý kiến riêng của chị Tường Vi: kiểu con gái này không cần phải dỗ dành, rất đỡ tốn công, làm vợ đồng thời có thể làm bạn.”

Trịnh Hải vừa uống nước vừa xem sơ qua email này, lúc anh xem đến đoạn đó, cuối cùng bị sặc cả nước.

Vì sự an toàn của bản thân, anh tiện tay đưa văn kiện đó cho Vi Chi Huyền, kèm theo một câu chú giải: “Chọn mấy người rồi sắp xếp cho tôi.”

Trịnh Hải quyết không tin vào con mắt của Tiêu Vi. Bắt đầu từ đầu năm nay, chị họ anh đối với yêu cầu bạn gái của anh đã sớm hạ xuống rất thấp “chỉ cần là con gái là được”. Hơn nữa anh cũng lo lắng cái danh mục này của chị có mấy đối tượng anh đã từng qua lại.

Trí nhớ của anh trên phương diện này luôn chẳng ra sao, có lẽ để Vi Chi Huyền kiểm định lại thì tốt hơn.

Thư ký Vi làm việc đáng tin cậy lại hiệu quả cao, buổi chiều cô ôm một đồng văn kiện cho Trịnh Hải ký, đồng thời cũng đưa cho Trịnh Hải một tập tài liệu rất mỏng: “Email anh gửi cho tôi, tôi sàng lọc một lát, chọn ra 5 cô gái. Tài liệu tôi đã rút ngắn lại.”

Trịnh Hải nhìn trang thứ nhất liền cười: “Ô Nhảm Nhiễm? Cô có nhầm không đấy.”

“Tính cách Ô Nhảm Nhiễm rất tốt. Lần này chẳng lẽ không phải vì ứng phó chị Tiêu sao?”

“Ai nói thế, lần này tôi là nghiêm túc tìm một người bạn gái, làm một lần luôn. Cô ta có phiền đến đâu cũng không thể phiền bằng Tường Vi, có khó bỏ đến đâu cũng không thể khó dứt ra như chị Tường Vi được, không phải sao?”

Vi Chi Huyền cẩn thận cười cùng anh, không dám nói gì. Nhảm Nhiễm là bạn tốt của cô, cô có chút tư lợi.

Trịnh Hải vừa tiếp tục lật vừa giải thích, tránh khỏi việc thư ký Vi cho rằng anh không coi trọng bạn cô: “Tôi và Ô tiểu thư đã từng ăn cơm cùng nhau 2 lần, tính cô ấy không tồi. Nhưng cô ấy và Hòa Hòa là bạn tốt, tôi đi quyến rũ cô ấy như thế, cô không cảm thấy rất giống loạn luân sao?”

Loạn luân? Vi Chi Huyền nhìn thấy mấy con quạ vỗ cánh bay qua đầu, trong đầu nghĩ đi nghĩ lại vẫn không nghĩ ra cái này thì có liên quan gì đến loạn luân chứ. Nhưng cô không dám nói xen vào.

Hiệu suất của Trịnh Hải cũng rất cao, vừa nói, vừa dùng một phút xem hết tập giấy 10 trang, đa phần đều xem rất nhanh, sau đó ánh mắt anh dừng lại 2 giây ở trên mấy hàng chữ ở giữa tờ giấy, sau đó đưa cái phần đó cho Vi Chi Huyền: “Người này.”

“Vị tiểu thư này trước đây anh đã từng gặp.” Vi Chi Huyền nhìn một cái, nói nhỏ, “Cô gái mà anh tặng chiếc khăn.”

“Ồ, chẳng trách tôi cảm thấy hơi quen.”

“Vây.....”

“Cô ấy đi, giúp tôi liên hệ, hẹn một thời gian.”

Trịnh Hải và Dương Ủy Kỳ bắt đầu qua lại thuận buồm xuôi gió như thế.

Dương Ủy Kỳ có gia thế tốt, học lực tốt, vẻ ngoài tốt, thân hình đẹp, còn có đầu óc thông minh và tâm lòng tốt, xem ra không có gì để mà phải bối bối. Tính cách cô rất ôn hòa, không yếu điệu, có cách nhìn, không nói những lời rỗng tuếch. Lúc nói chuyện vừa không một mực theo anh, cũng không thao thao bất tuyệt, cố chấp như nghề nghiệp của cô, đa phần đều cùng yên lặng với sự trầm tĩnh của Trịnh Hải.

Hơn nữa cô không trang điểm đậm, không nhuộm tóc, không có móng tay xanh xanh đỏ đỏ, không dùng nước hoa quá nồng, ngay cả lúc lên lút hẹn hò, màu sắc quần áo cũng rất mộc mạc, chỉ trừ chiếc xe màu đỏ tươi mà cô thường lái.

Dương Ủy Kỳ nói, mỗi ngày lái nó đi làm giống như là đi chiến đấu, màu sắc rực rỡ cũng đủ nâng cao ý trí chiến đấu rồi. Lúc cô đi làm cũng luôn mặc quần áo rất nghiêm chỉnh có màu rực rỡ. Lần đầu gặp mặt đó, cô đúng lúc vừa đi làm về chưa kịp thay quần áo.

Tóm lại, đây là một cô gái không làm cho người ta cảm thấy nhàm chán.

Lần đầu Trịnh Hải mời cô ăn cơm. Hai người tương đồng lại gặp lại lần nữa, họ ở bên nhau khá ổn.

Sau đó cô mời anh một lần, người trả tiền đương nhiên vẫn là Trịnh Hải. Do đó ăn xong cô mời Trịnh Hải đi ăn kem.

Lần hẹn hò chính thức thứ ba và thứ 2 cách nhau khá nhiều ngày.

Lúc đó trong lòng Trịnh Hải có sự do dự, cảm thấy chỗ nào đó không được thỏa đáng, nhưng tìm không ra nguyên nhân. Hoặc là Dương Ủy Kỳ quả thật không giống với những cô gái qua lại với anh trước đây, trên cơ thể cô có một chút ít khí chất khiến anh cảm thấy quen thuộc và an toàn, đến mức khi qua lại với cô anh đối đãi rất thận trọng.

Hơn nữa cô không giống với những phụ nữ trước đây, sau khi gặp 2 lần liền mấy tiếng một cuộc điện thoại hoặc một tin nhắn đến truy sát, thái độ chủ động quá rõ ràng. Cô không bám lấy người khác, nếu lúc gọi điện cho anh anh đang bận, cô liền bảo anh rồi thì gọi lại, quyết không gọi lại nữa.

Cô gái này hoặc là không để ý, hoặc là cẩn trọng, hoặc là lạt mềm buộc chặt, nhưng cho dù là bất cứ loại nào trong đó, cũng không chủ động quấy rầy.

Trịnh Hải không chịu được nhất chính là phụ nữ chủ động. Anh luôn cảm thấy người phụ nữ thông minh cho dù thích một người đàn ông nào đó, cũng chỉ nên nghĩ cách khiến người đàn ông chú ý mà theo đuổi cô ta, chứ không phải bản thân mình lại cứ dính vào.

Trịnh Hải luôn có chủ nghĩ gia trưởng và chủ nghĩa đại nam nhân, đối với vấn đề thái độ nam nữ, bảo thủ đến mức buồn cười.

Tối đó có một bữa tiệc xã gia, theo lệ cũ anh bảo Vi Chi Huyền cùng ứng phó với mình. Kết quả là thư ký Vi bị cảm, cố gắng chống đỡ nước mũi nước mắt sụt sịt, nói chuyện thì khà khà, anh đành cho cô về nhà trước.

Anh lại tìm Tiêu Hòa Hòa, mấy ngày rồi anh không gặp cô, nha đầu này gần đây rất phấn chấn rất siêng năng, nhận được sự trả lời quả nhiên là “Em đang làm tăng ca.”

“Không thiếu một buổi tối, nơi anh đưa em đi có thức ăn ngon của đầu bếp lớn Thái Lan làm ngay tại chỗ.”

Sau đó Hòa Hòa nói lần này Thời Lâm về nước có một hạng mục phát triển hướng về những đứa học sinh nhỏ, công ty họ là bên hợp tác, thời gian rất gấp gáp.

Nghe thấy tên Thời Lâm, Trịnh Hải cũng không kiên quyết nữa, sau đó liền nghĩ đến Dương Ủy Kỳ.

Dương Ủy Kỳ cũng đang ở công ty làm tăng ca, không kịp thay quần áo, Trịnh Hải đưa cô đi mua.

“Bình thường em thường phối theo tạp chí, hoặc là chỉ mặc màu đen, như thế xác suất sai lầm rất nhỏ. Nhưng ông chủ của em luôn không có sáng tạo.” Dương Ủy Kỳ đang hoa mắt trước giá quần áo, thẳng thắn nói thật bản thân mình không hiểu thời trang, mặc dù cô luôn mặc hàng hiệu.

Trịnh Hải tiện tay lấy ra hai bộ váy: “Hai cái này hợp với khí chất của em. Em thích cái nào?”

“Màu vàng nhạt. Anh thấy sao?”

Trịnh Hải do dự một lát: “Đều được. Nhưng anh cảm thấy màu xanh da trời, đừng ngại thử tất đi.”

Dương Ủy Kỳ ướm thử vào người xem xét một lát, cong môi cười nhạt: “Vây màu xanh da trời nhạt đi, chỉ thử một cái là được, không cần lãng phí thời gian.”

Cô không tranh giành chuyện trả tiền với Trịnh Hải, nhưng nhất quyết không để anh mua cho đồ trang sức, chỉ đeo chiếc dây chuyền và đồng hồ cũ của mình. Hơn nữa cô không có có lỗi tai, cho nên không đeo hoa tai.

Hình dáng chiếc dây chuyền của cô cũng rất thường thấy, một chiếc vòng hạt soàn rất nhỏ, mỗi hạt soàn đều có thể chuyển động, nhưng Trịnh Hải biết giá của chuỗi hạt đó, mỗi hạt ngọc đều là ngọc lam bảo thượng đẳng hàng thật giá thật, vì đảm bảo màu sắc hài hòa, mỗi một miếng nguyên liệu tốt mài thành một hạt ngọc nho nhỏ, quả thật là tàn phá thiên nhiên.

Dương Ủy Kỳ thấy anh nhìn chuỗi hạt của mình, cười cười: “Có phải rất trẻ con không?”

“Không, rất đẹp.” Để ánh mắt trước ngực của một cô gái là rất thất lễ. Trịnh Hải đưa mắt nhìn đi nơi khác.

Nguyên nhân anh biết chuỗi hạt đó là vì chuỗi hạt đó xuất xứ từ một đại sư thủ công trong thành phố, tất cả có ba chuỗi, xanh đỏ lam ba loại, là kiệt tác đại sư cất giữ riêng. Bởi vì tạo hình trẻ con, giá cả không hợp thói thường, chỉ sau khi đại sư qua đời mới được đưa ra.

Hòa Hòa có một dạo thích chuỗi hạt màu xanh lục bảo đó, thề rằng lấy cái đó làm mục tiêu phấn đấu của cuộc đời. Sau này Trịnh Hải mua chuỗi hạt đó về. Hòa Hòa không chịu nhận, nói anh làm tổn hại đến chí hướng cuộc đời của bản thân mình.

Trịnh Hải cũng không ép cô nhận, chỉ nói đợi cô góp đủ tiền, chuỗi hạt đó không biết đã sớm lưu lạc đến góc nào của thế giới rồi.

Đợt đó Hòa Hòa vì chuyện đó mà nói anh là gian thương. Nhưng trí nhớ cô xưa nay rất kém, thời gian lâu rồi sẽ quên đi, Thật sự nếu không phải là Dương Ủy Kỳ cũng đeo một chuỗi như thế, bản thân Trịnh Hải cũng quên đi còn có chuyện đó nữa.

Dương Ủy Kỳ nói: “Em biết có tất cả ba chuỗi, nhưng em chỉ mua được 2 trong số đó. Em đã từng nỗ lực nghe ngóng một người bán khác, hy vọng cô ấy có thể tiết lộ cho, nhưng bên bán từ chối lộ ra tài liệu khách hàng. Như vậy cũng tốt, không phải chuyện gì cũng được như ý.”

Trịnh Hải cúi đầu cười cười, không nói.

Cuối cùng anh đã hiểu vì sao anh cảm thấy Dương Ủy Kỳ khiến anh có cảm giác quen thuộc.

Rất nhiều sở thích của cô rất giống với Hòa Hòa, bao gồm lúc họ xem mặt cô gọi những món ăn đó, bao gồm lần thứ 2 đi ăn cơm cô mặc chiếc váy ghép từ những mảnh vải, bao gồm cô đứng giữa giá quần áo không biết phải chọn cái nào, hoặc là còn bao gồm cái tài liệu tỷ mỉ mà chị Tường Vi đưa cho anh viết về cô “lúc nhỏ thích hội họa, năm XX đạt được giải nhì hội thi vẽ lần thứ XX thiếu nhi toàn quốc.” Anh có ấn tượng rất sâu đậm về cuộc thi lần đó, bởi vì Hòa Hòa đạt được giải nhất lần đó, là lần đầu tiên cô đạt được giải thưởng lớn.

Hai người cùng tham dự, ở buộc tiệc không tránh khỏi việc gặp người quen. Người quen cũng biết Dương Ủy Kỳ, thấy hai người họ đi cùng nhau rất ngạc nhiên: “Ồ, mấy ngày không gặp, càn khôn đã thay đổi rồi.”

Người đó xưa nay khéo mồm, cho nên Trịnh Hải nhất quyết không nói chuyện, ngược lại Dương Ủy Kỳ tự nhiên thoải mái: “Chúng tôi là bạn.”

“Hóa ra chỉ là bạn à.” Người quen vỗ vỗ vai Trịnh Hải, “Tăng nhanh tốc độ, lúc gửi thiệp cưới đừng quên người anh em này nhé.” Trịnh Hải đẩy anh ta một cái.

Dương Ủy Kỳ then thùng: “Ngại quá, bình thường trêu đùa quen rồi.”

“Em không để ý là được.” Trịnh Hải cười cười một cách lịch thiệp phong độ.

Chương 13.2

Thời Lâm luôn tin rằng một người có thiên bẩm ở một phương diện nào đó, ở những mặt khác mà người khác không biết nhất định sẽ thiếu sót, ví dụ bản thân anh.

Từ nhỏ đến lớn anh đều là học sinh ngoan đẳng cấp, đa tài ở nhiều mặt, được thầy cô và bạn bè tán dương. Anh là thiên tài trong môn toán học vật lý và hóa học, môn văn lại cũng đạt được giải lớn; môn văn hóa của anh đạt trình độ cao nhất, thành tích thể dục cũng ưu tú lạ thường; anh học hành xuất sắc, sở thích sở trường nhiều, cầm kỳ thi họa không gì không biết. Thậm chí anh không có dáng vẻ điềm nhiên như học sinh loại ưu Trịnh Hải, càng tỏ ra lễ phép nhiệt tình, thì lại càng thấy lạnh nhạt xa vời. Hoàn toàn ngược

lại với cậu ấy, tính cách anh ôn hòa dễ chịu, nụ cười ấm áp. Nhưng thứ càng khiến người ta tức giận đó là, anh còn có một vẻ ngoài đẹp trai.

Tóm lại, trong trường Thời Lâm là học sinh hoàn hảo phát triển toàn diện các mặt đức trí thể mỹ lao, trong xã hội Thời Lâm là thanh niên trụ cột với tài đức vẹn toàn.

Thời Lâm nghĩ trên thế giới vạn vật đều bình đẳng, có được tất có mất, cùng với quy luật trăng tròn thì thường dễ bị nguyệt thực, cho nên luôn cẩn thận đi tìm nhược điểm của bản thân mình.

Trước đây anh không hề tìm thấy nhược điểm thật sự của mình, bởi vì anh luôn có thể dùng thời gian ngắn nhất để khắc phục. Nhưng bây giờ anh đã biết, năng lực yếu nhất nhất của anh, đó là theo đuổi con gái.

Tuy gia thế nhà anh không bằng Trịnh Hải, nhưng vì nụ cười ấm áp và tính cách ôn hòa của anh, con gái theo đuổi anh ngược lại nhiều hơn. Nhiều năm qua đi, từ trong nước đến nước ngoài, ngoài việc nghiên cứu học vấn, liền toàn tâm toàn ý trốn những hoa đào mùa xuân và rau chân vịt mùa thu mà anh tiêu hóa không nổi đó, trong sự bận rộn như thế, bản năng theo đuổi phụ nữ của anh lại hoàn toàn bị thoái hóa.

Thời Lâm vừa nhìn vào màn hình máy tính, vừa dùng ánh mắt còn lại nhìn Tiêu Hòa Hòa đang vui đùa chăm chú làm việc, ở nơi sâu thẳm trong lòng chia buồn thương tiếc thay cho bản thân mình.

Anh chưa từng tin tình yêu sét đánh, mà Tiêu Hòa Hòa dường như cũng không hề có phẩm chất đặc biệt gì khiến bản thân mình không thể quên nổi.

Nhưng ngày hôm đó, anh vốn cũng chỉ là nhàn rỗi không có việc gì làm, mới cứ bắt chuyện với cô gái khiến người khác cảm thấy thoải mái đó, lại vì lịch sự mà đưa cô về nhà. Sau đó anh rất muốn gặp cô lần 2.

Muốn gặp cô lần thứ 2 cũng không hề dễ dàng, anh hẹn cô mấy lần mới hẹn được, sau đó phát hiện cô gái này so với lần trước càng khiến anh cảm thấy thoải mái hơn. Do đó anh lại muốn gặp cô lần thứ 3, lần thứ 3 này lại càng khó hẹn hơn.

Thời Lâm nghĩ lại một lúc, bản thân mình dường như cũng phạm phải cái lỗi thường gặp ở đàn ông, đó chính là càng không đạt được thì lại càng muốn đạt được, càng không coi trọng thì càng muốn gặp.

Có một đạo anh khinh thường bản thân mình. Kết quả chính lúc anh đè nén cái xuân tình đang đâm trồi nảy lộc đó của mình xuống, cơ hội lại đến trước mặt anh.

Lần về nước này của Thời Lâm là tiến hành một hạng mục nghiên cứu về kiểu mẫu hành vi của trẻ con, cần phải có người chuyên về hội họa phối hợp.

Bạn bè giới thiệu cho anh một công ty nghe nói có phong cách thiết kế và phong cách làm việc đều hợp với anh, mà ông chủ của công ty đó lại giới thiệu mấy người cho anh chọn, trong đó có đúng Tiêu Hòa Hòa.

Lần này Thời Lâm không muốn tin duyên phận cũng không được.

Cuối cùng anh có rất nhiều cơ hội quan sát Tiêu Hòa Hòa. Dựa vào đầu óc sở trường chuyên nghiên cứu về học vấn, anh rất nhanh liền đưa ra kết luận: Tiêu Hòa Hòa cô gái này quả thật có đặc điểm nổi bật thu hút anh, mà quyết không phải là hứng thú nhất thời của anh.

Trông cô rõ ràng rất bình thường, mũi nhỏ mắt nhỏ, xương bả vai mỏng manh, lạc vào giữa dòng người cũng không thể tìm thấy, nhưng chính là không giống với những cô gái anh quen.

Cô tươi cười ngọt ngào, đối xử với người khác ôn hòa, giống như cô bé hàng xóm khiến người ta cảm thấy gần gũi, nhưng hề đi vào khoảng cách an toàn của cô, cô liền toàn thân phòng bị giống như một con mèo.

Trông cô luôn luôn vui vẻ cởi mở, đơn giản thuần khiết, lúc không nói cũng hơi hơi mỉm cười, nhưng khi nhìn kỹ đôi mắt cô, lại có điều không thể hiểu nổi, dường như đang giấu một bí mật mà người khác không biết.

Cô mơ mơ hồ hồ, chậm chạp lè mề, nhưng thứ cô làm ra lại gọn gàng xinh xắn, tràn đầy linh khí và tính sáng tạo.

Cô không ồn ào, hề có người có ý kiến không đồng nhất lập tức liền không nói, mà không giống với những cô gái trong ngành của anh bất kể việc gì cũng phải tranh phải trái trắng đen với người khác, bất cứ lúc

nào cũng không chịu thua đàn ông, cô rất có thần thái của một cô con gái nhỏ, dịu dàng, nhưng lại không hề thuận theo, có chủ kiến riêng của bản thân mình.

Tóm lại, cô gái trông rất trong sáng thuần khiết đó, ngược lại khiến người ta mê hoặc.

Thời Lâm trình bày và chứng minh khả năng bản thân mình và Hòa Hòa có thể ở bên nhau ở mọi góc độ, chính diện, phản diện, trắc diện, càng cảm thấy đó là một hạng mục đáng để khai phá. Đáng tiếc nhân sĩ chuyên gia như anh, mỗi lần muốn bắt đầu một cách tài tình, lại đúng vào lúc Hòa Hòa bỗng nhiên dùng ánh mắt trong veo nhìn anh lạnh tránh. Ánh mắt trong trẻo không vương chút bụi trần nào đó, lại khiến anh cảm thấy, cái ý nghĩ bản thân mình muốn tranh giành Hòa Hòa rất bản thủ.

Tối ngày hôm nay anh và nhóm họp xong, phát hiện Hòa Hòa vẫn đang làm tăng ca ở phòng nghiên cứu, liền hợp tình hợp lý vào giúp đỡ cô. Lúc kết thúc mới 7h, khi anh đưa Hòa Hòa về hỏi: “Chắc em chưa ăn cơm nhỉ, muốn đi đâu ăn?”

“Em ăn rồi.” Thấy Thời Lâm nhìn cô không tin, lại bổ sung, “Ăn một bát mì, bây giờ vẫn còn no.”

Thời Lâm cười đau khổ: “Đây là cố ý khiến anh áy náy phải không?”

Hòa Hòa mỉm cười: “Hay là, mời em ăn kem. Món nợ trước đây coi như hòa nhé.”

“Cô bé lương thiện thế này, anh nợ em mấy bữa cơm, dễ dàng cho anh như thế sao?”

“Em không phải người lương thiện đâu, em muốn đưa anh đi nơi có giá cao nhất không chút thương lượng.”

Tiệm kem đó nổi tiếng một cách kỳ lạ với giá thành và phong cách, sàn nhà ô vuông kỳ quái, giấy dán tường ô vuông, đầu đầu cũng trang trí ô vuông lập thể, đi vào giống như là mê cung, hoa mắt chóng mặt.

Hòa Hòa nói: “Anh ăn kem không?”

“Không ăn, lấy đâu ra con trai ăn kem chứ?”

“Thật đáng tiếc, vậy em không thể gọi kem thuyền chuối rồi.”

“Tại sao? Gọi là được mà.”

“Vậy làm sao được? Một mình em vốn ăn không hết.”

“Ăn bao nhiêu thì ăn.”

“Rõ ràng biết rằng sẽ lãng phí vẫn cố tình lãng phí, cái hành vi này rất đáng xấu hổ đó.” Hòa Hòa chau mày.

“Lúc này không phải em vừa nói, đến đây vốn để lãng phí sao, cho nên cũng không kém quá lãng phí một lần.”

“Không giống nhau. Bán đất là vấn đề nhân phẩm của nhà hàng, nhưng em ăn không hết chính là vấn đề nhân phẩm của em.”

Thời Lâm bị bộ dạng nghiêm túc của cô làm cho vô cùng thích thú, giúp cô gọi kem thuyền chuối: “Anh ăn giúp em. Em ăn không hết đưa hết cho anh.”

Dáng vẻ ăn đồ ăn của Hòa Hòa rất dễ thương, giống như một con vật nhỏ, đem theo vẻ mặt hài lòng. Thời Lâm âm thầm uống nước, thường thường rời ánh mắt đi nơi khác, tránh khỏi việc quá vô lễ, sau đó anh nhìn thấy Trịnh Hải và Dương Ủy Kỳ ở một góc khác trong cái lồng ô vuông hoa mắt đó.

Trịnh Hải tựa vào trên ghế, nho nhã nghiên cứu chiếc ly thủy tinh đầy nước ở trong tay, lúc thì dùng chiếc thìa gõ một nhẹ quan sát âm thanh mà nó phát ra, lúc thì đặt ngón tay vào sau chiếc cốc thủy tinh phóng to ra quan sát vân tay mình.

Dương Ủy Kỳ nhìn thấy rất buồn cười. Rõ ràng giống như một đứa trẻ làm mấy động tác linh tinh, nhưng cái dáng ngồi đoan trang đó của Trịnh Hải, cùng với vẻ mặt trầm tĩnh, khiến cái động tác nhỏ trẻ con đó có một cảm giác trang nghiêm của thí nghiệm khoa học.

Cô nhất thời không chú ý liền nói cách nghĩ của mình ra: “Em rất ít khi thấy con trai nghịch cốc lại có thể chuyên tâm như vậy.”

Trịnh Hải nhẹ nhàng nhếch khóe môi lên: “Anh cũng ít khi thấy phụ nữ ăn một đĩa kem lớn như vậy vào buổi tối mà còn cố sức ăn.” Trên thực tế những người phụ nữ anh quen trước đây chỉ có một người sa đọa như vậy. Phụ nữ? Trong đầu anh lại hiện ra mấy chữ đó một lần nữa.

“Thật ra em cũng không phải lúc nào cũng sa đọa như thế.” Dương Ủy Kỳ đang chiến đấu với một chiếc thuyền kem chuối cực lớn, cô lại dùng sức múc một thìa, trước khi nhét vào trong miệng nói, “Hôm nay gặp một việc trong văn phòng khiến em phiền muộn cực độ, em cần phải giảm nhiệt xuống.”

“Lần trước em nói vì gặp một chuyện vui, cho nên ăn kem chúc mừng.”

“Anh không hiểu phụ nữ.” Dương Ủy Kỳ trong miệng vẫn còn đồ ăn, nói hơi lơ mơ, cô dùng khăn ăn che đi nuốt mãi mới nuốt trôi, hít một hơi không khí lạnh nói: “Vui vẻ và buồn phiền đều cần phải giải thoát, hơn nữa cách thức thường giống nhau, ví dụ như tiêu tiền, còn có tự mình hành hạ.” Cô quan sát chiến cuộc một lát, nói với Trịnh Hải, “Anh thật sự không ăn một miếng sao? Mùi vị thật sự rất ngon, ăn nó sẽ nhớ lại lúc nhỏ. Bên đó em chưa động vào.”

“Lúc nhỏ anh ăn cái này một lần bị đau dạ dày, cho nên không bao giờ động vào đồ này nữa.”

“Lần anh bị bệnh đó cũng chưa chắc là vì nó, có lẽ là do socola mà thôi.” Dương Ủy Kỳ thán phục: “Khả năng ngăn chặn sự mê hoặc của anh quả thật quá mạnh.”

Thời Lâm đợi cho đến tận lúc họ rời đi, mới đến chào Trịnh Hải, đúng lúc Trịnh Hải bọn họ cũng phải ra về.

Bởi vì trong đó có rất nhiều người là lần đầu gặp mặt, cho nên bắt đầu luôn giới thiệu khách khách sáo sáo. Lúc giới thiệu đến Hòa Hòa, Trịnh Hải nói: “Đây là Tiêu Hòa Hòa.” Hòa Hòa cứ cúi đầu liên ngắc lên then thùng cười cười với Dương Ủy Kỳ. Trịnh Hải hơi khựng lại mấy giây, nói bổ sung: “Em gái anh.”

Trong mắt Dương Ủy Kỳ lóe lên một chút kỳ lạ, dường như tìm kiếm gì đó trong trí nhớ. Sau đó cô mỉm cười, nhẹ nhàng bắt tay Hòa Hòa: “Rất vui được làm quen với cô, Hòa Hòa. Cái tên thật đặc biệt.” Cô lại quay mặt về phía Trịnh Hải, dò xét một lát, “Kỳ thực hai người trông thật sự hơi giống nhau.” Những người còn lại đều cười.

Thời Lâm vẫn theo kế hoạch đưa Hòa Hòa về nhà. Trước khi đi Trịnh Hải dường như có điều muốn nói với Hòa Hòa, nhưng lại nhịn lại. Hòa Hòa quay đầu nhìn anh, anh dừng lại một lúc, nói một câu: “Đừng thức đêm, ngủ sớm chút. Mắt em vừa sưng vừa thâm rồi đấy.”

Lúc Thời Lâm lái xe nhớ đến câu nói đó lại cười: “Thật là vô quýt dày có móng tay nhọn. A Hải cái tên đó xưa nay đều có một dáng vẻ mọi thứ đều không liên quan gì đến cậu ta, không ngờ lúc làm bà mẹ già cũng chuẩn mực đến vậy.”

Hòa Hòa cúi đầu cười một lát: “Từ nhỏ anh ấy đã thích giả làm phụ huynh trước mặt em.” Buổi tối của kính xe giống như là mặt gương, Hòa Hòa liếc nhìn mặt mình, “Em thật sự hơi giống anh ấy sao?”

Thời Lâm quay mặt lại nhìn cô mấy cái: “Tai là giống nhất, kiểu dáng vàng tai hai người dường như y hệt nhau.”

Hòa Hòa thật sự phì cười.

Thời Lâm bổ sung thêm: “Em tin không? Rất nhiều đôi vợ chồng sống với nhau cả đời, dung mạo sẽ càng ngày càng giống nhau. Em và Trịnh Hải chắc là ở bên nhau quá lâu, đứng gần nhau, cái cảm giác đó lại giống như là hai anh em thật sự, vô cùng hài hòa.”

“Ồ.” Hòa Hòa không biết phải nói cái gì tiếp, nghĩ lúc lâu nói một câu: “Vị Dương tiểu thư hôm nay đó, khí chất rất được, lại thân thiện, giống như là những tiểu thư quý tộc thật sự trong phim vậy. Anh không thấy sao?”

“Không chú ý lắm.” Thời Lâm lại phát hiện ra Hòa Hòa có một ưu điểm nữa, cô tràn đầy thiện ý và sự tán thưởng đối với đồng tính, chứ không bài trừ như anh thường thấy, “Anh chỉ là không ngờ rằng Trịnh Hải tên tiểu tử ấy lại đưa phụ nữ đến nơi như thế, cậu ta xưa nay không thích nghe theo người khác, chỉ có người khác nghe theo cậu ấy thôi.”

“Anh ấy thích cốc ở đây.” Hòa Hòa đáp một câu không hề để ý.

Thời Lâm bỗng nhiên rất muốn thỉnh giáo vấn đề về phụ nữ với Trịnh Hải, nhưng anh rất nhanh chóng ý thức được, kinh nghiệm bạn gái ba tháng đó của Trịnh Hải, không hề thích hợp với anh, do đó lập tức xua tan cái ý nghĩ đó.

Ba tháng. Anh nghĩ lại một lát, trong ấn tượng của anh những người bạn gái mà Trịnh Hải qua lại, ở trung học, còn cả quen biết ở nước ngoài, quả thật không có một người nào quá ba tháng. Trịnh Hải là người có tính nguyên tắc rất mạnh, thời kỳ học sinh bản thân cậu ta lúc đầu thuận miệng nói ra một câu đùa kỳ lạ “hạn giữ tươi mới là ba tháng”, đã có thể trở thành kim chỉ nam hành động cương quyết và chân lý vững vàng trong những ngày tháng sau này của cậu ta.

Chắc là anh không cẩn thận nói ra cách nghĩ trong lòng mình, Hòa Hòa nghĩ một lát, lắc lắc đầu: “Em cảm thấy vị Dương tiểu thư đó sẽ là một trường hợp ngoại lệ.”

“Chẳng lẽ lần này Trịnh Hải nghiêm túc?”

“Ừ, trực giác. Vị Dương tiểu thư này, vừa đúng là kiểu người mà anh ấy từ nhỏ đến lớn đã rất thích và ngưỡng mộ, bất kể là ngoại hình vóc dáng hay là tính cách.” Hòa Hòa nói về Trịnh Hải với giọng điệu của chuyên gia.

Thời Lâm muốn ngắt đi. Anh nhận thức được một việc, Hòa Hòa nói ít, một vấn đề thường chỉ nói mấy câu, cô liền mất đi hứng thú. Nhưng có liên quan đến Trịnh Hải lại là một trường hợp ngoại lệ, ví dụ như bây giờ, cô nghiên cứu vấn đề tương lai của Trịnh Hải còn chuyên tâm hơn cả bản thân Trịnh Hải.

“Vậy em biết kiểu người em thích là như thế nào không?” Thời Lâm cố gắng hỏi với giọng điệu ung dung tự nhiên nhất.

“Em?” Hòa Hòa dừng lại một lúc, không ngờ rằng câu chuyện lại chuyển đến hướng này, “Chỉ cần không giống Trịnh Hải là được.” Cô mập mờ bỏ qua vấn đề này một cách thoải mái.

“Hả?”

“Nếu không cả đời em sẽ không thể được làm chủ gia đình.”

Chương 14:

Tiêu Hòa Hòa cho rằng, nguyên nhân của sự phiền muộn thường là vì ích kỷ, không liên quan đến tình yêu.

Tiêu Hòa Hòa sau khi về nhà vẫn còn rất sớm, ào ăn xong, ôm nó nghịch một lúc, bật một lượt các kênh truyền hình, không có tiết mục nào hay cả, do đó mở máy tính tiếp tục làm việc. Tranh là do dùng bút chì vẽ phác họa xong, sau đó scan, lên màu. Cô luôn thích chỉnh ra mấy màu sắc và phong cách khác nhau trên cùng một bức tranh, rồi kệ cho người ta thoải mái lựa chọn, vì thế mà rất được khách hàng yêu quý, khen tính cô tốt, chịu giúp người ta nghĩ. Thật ra chỉ vì cô thích mà thôi, chẳng có liên quan gì đến thái độ phục vụ cả.

Những người thiết kế giống như cô ở trong công ty, luôn thích thiết kế cái mới và độc đáo, nỗ lực thuyết phục khách hàng chấp nhận sự sáng tạo của họ, nhưng Hòa Hòa không thế, cô luôn tuân theo ý nguyện của khách hàng, thỉnh thoảng thêm một chút ý tưởng của mình, cho nên Tiêu Hòa Hòa luôn là người dễ dàng khiến khách hàng hài lòng nhất. Cô rất được chào đón, những cũng không có thành tích lớn nào, bà chủ của cô Miêu Tổng người phụ nữ mạnh mẽ đó thường nhìn tác phẩm của cô một lúc gật đầu lúc sau lại lắc đầu: “Hòa Hòa à, em thông minh lại lanh lợi, chỉ thiếu hoài bão, không có chí lớn.” Lúc đi ra khỏi cửa lại dường như tự nói một mình: “Như vậy cũng tốt, như vậy tốt biết bao.”

Hòa Hòa không có quá nhiều sở thích, ngay cả cái sở thích hot nhất trong giới phụ nữ là giảm cân và thẩm mỹ, cô đều không có hứng thú, cái sở thích hiếm hoi lại đồng nhất với công việc. Người khác cho rằng cô vui đầu làm việc trong phòng quên ăn quên ngủ, thật ra là cô đang chơi, kỳ thực trên nguyên lý so với thức đêm chơi game, thức đêm nói chuyện cũng chẳng khác gì nhau.

Hòa Hòa vẽ nhân vật hoạt hình tiểu tượng, sau khi điền xong màu, tiện tay lại vẽ thêm một đường chân trời, trên đường chân trời có cầu vồng bảy sắc vắt ngang qua, còn có một cái cây nhỏ.

Hòa Hòa nhớ lại bản thân mình tại sao lại đi vào con đường nghề nghiệp như thế này. Khoảng rất lâu rất lâu về trước, lâu đến mức cô không nhớ nổi năm nào nữa, Trịnh Hải đưa cô đi leo núi, lúc trên núi gặp phải

mưa nhỏ, nhưng họ vẫn tiếp tục trèo lên.

Lúc đó tuổi cô nhất định rất nhỏ, bởi vì cô nhớ lúc trèo lên đến đỉnh núi, cô không thể nào trèo xuống được, kêu ầm ỹ đòi về nhà, sau đó được Trịnh Hải cõng lên lưng.

Nếu lúc đó cô đã là một cô bé lớn hơn một chút, cô nhất định không dám nũng nịu với Trịnh Hải như thế, hơn nữa Trịnh Hải chắc chắn cũng vứt cô ở trên đường không thèm quản.

Tóm lại, hôm đó Trịnh Hải cởi áo khoác che lên đầu cô, cõng cô lên núi. Đến đỉnh núi, mưa đã tạnh, hình ảnh cô nhìn thấy chính là một cảnh sắc như thế này, cầu vồng như một chiếc cầu cong, từ một bên của trời bước qua một bên kia, còn có một cái cây nhỏ ở đường chân trời.

Trịnh Hải nói: “Thật đáng tiếc, không đem theo máy ảnh.”

Hòa Hòa nói: “Không sao, em có thể vẽ cho anh.”

Cô chỉ là thuận miệng nói vậy mà thôi, nhưng mấy ngày sau Trịnh Hải lại tặng cô một túi bút lớn và màu vẽ, bút mực lông, bút chì màu, bút sáp màu, thỏi sơn dầu, màu nước, các loại bút vẽ quy cách, còn có cả rất nhiều giấy vẽ rất đẹp, không thiếu thứ gì.

Để xứng đáng với những thứ đồ này, cô liền bắt đầu sự nghiệp hội họa của mình như thế.

Hòa Hòa nhớ cô hoàn toàn không định lấy vẽ vời làm mục tiêu của cuộc sống, mặc dù lúc còn rất nhỏ cô đã bắt đầu mèo mù vớ được cá rán đạt được không ít các giải thưởng có liên quan đến mỹ thuật. Lúc thi tốt nghiệp cấp ba, nguyện vọng của cô là vào khoa luật.

Thật ra cô chưa từng có mục đích của cuộc sống gì hết, người khác ai ai khi nói đến tương lai đều vô cùng ao ước, còn Hòa Hòa lại ở bên cạnh mù tịt không biết gì.

Bỗng nhiên lại muốn đi học luật, vì lúc đó cô mê phim Hồng Kông của những năm đầu, xem những trận tranh luận bàn cãi trên tòa án vô cùng thích thú, mơ ước bản thân mình cũng có thể oai vệ như thế.

Nhưng một câu nói của Trịnh Hải khiến cái lý tưởng như hoa quỳnh đang nở đỏ của cô bị tắt ngấm. Trịnh Hải nói: “Bạn Hòa Hòa, từ nhỏ đến lớn bạn cãi nhau chưa từng thắng bao giờ, sau này ở trên tòa án coi như là chiếm toàn bộ lý lẽ, cũng sẽ bị luật sư đối phương ép dẹp mức cứng họng không nói được gì. Mất mặt là chuyện nhỏ, không thắng được kiện mới là hại người.”

Hòa Hòa bị anh làm cho tức đến đỏ mặt, lại nghĩ không ra lời để phản bác anh, nghĩ lại một lát thấy anh nói quả thật có lý.

Lúc đó người lớn đều hy vọng cô học mỹ thuật, nhưng bản thân cô không thích, cảm thấy “Sinh viên mỹ thuật” giống như là một từ mắng người khác. Chỉ có Trịnh Hải ủng hộ cô: “Đừng học mỹ thuật, học sinh khoa mỹ thuật đều hâm hâm, không giống người bình thường. Huống hồ, tính cạnh tranh quá cao, em vốn dĩ không thể thi vào nổi.”

Chính vì câu nói này của anh, Tiêu Hòa Hòa cố gắng hết sức thi vào chuyên ngành mỹ thuật. Vốn dĩ cô không cần cố sức như thế, cô có tư chất tốt, mẹ cô lại là nhân vật quan trọng trong trường, mà dì Sáng Nhi lại giúp cô tìm người giúp đỡ. Kết quả Tiêu Hòa Hòa rất không chịu thua kém hoàn toàn dựa vào sức mình, đưa bản thân mình đến một trường cách xa hàng vạn dặm.

Năm đó cô tràn đầy vinh dự của lòng tự tôn và sự tự cố gắng ôm hành lý rời xa quê hương, đến tận lúc huấn luyện quân sự kết thúc mới bắt đầu hồi hận: “Sao mình lại đi vào con đường này nhỉ.”

Hòa Hòa không phải là một người hay ôm chuyện cũ, cô ghét nhất là hồi ức lại, ngay cả xem phim xem tiểu thuyết đều ghét những tình tiết nói về chuyện cũ, mỗi lần đều tua qua, trực tiếp xem sự phát triển phía trước.

Tô Nhắm Nhiễm thường cười đùa nói cô lúc nào cũng bình thản như thế, nói người ta đều xem câu chuyện của người khác mà khóc khóc cười cười bản thân mình chìm đắm vào trong đó, còn Hòa Hòa lại thường đặt bản thân mình ở bên ngoài câu chuyện của chính mình, và chỉ là người khách xem. Ví dụ năm đó ở trường Hòa Hòa bị đập vào đầu, bị thương một vết lớn, hôn mê nửa phút, mấy người bạn họ luống

cuống, vừa vội vã gọi cấp cứu vừa sợ đến phát khóc, lát sau Hòa Hòa tỉnh dậy, chau mày nói: “Đừng khóc, ồn ào quá. Cho tớ chai nước, tớ khát.”

Cô là cô gái từ trước đến nay chưa từng sầu não đau khổ, tất cả những nguyên tố thuộc về cô gái trẻ làm nghệ thuật dường như đều không có liên quan gì đến cô.

Hôm nay nguyên nhân cô nhớ lại chuyện cũ, chắc là vì nghề nghiệp của vị Dương tiểu thư đó khiến cô nhớ lại cái mầm lý tưởng nhất thời nòng nôi đó của bản thân mình.

Trịnh Hải vốn không thích ngành luật, trước đây anh từng nói, đó là một nghề nghiệp không thể không làm xáo trộn đúng sai, làm trái với lương tri, có thể làm bản tính con người dần dần bị phai mờ đi.

Điều đó càng có thể thấy vị Dương tiểu thư ấy có vị trí khác trong lòng anh.

Hòa Hòa và Trịnh Hải thường thường có sự ăn ý vô cùng lạ lùng. Trịnh Hải là người không bao giờ lộ ra vẻ mặt trước mặt người khác, buồn vui đều rất khó có thể nhìn thấy từ trên khuôn mặt anh, nhưng Hòa Hòa luôn có thể cảm thấy.

Ví dụ Trịnh Hải nói chuyện rất vui vẻ với một người, sau đó Hòa Hòa nói: “Anh ghét anh ta.” Hoặc là Trịnh Hải với dáng vẻ chán chường không có chút hứng thú, Hòa Hòa nói: “Hôm nay nhất định anh đàm phán xong một vụ làm ăn lớn, bây giờ thiếu hạng mục mới, không có động lực tiến lên.” Thực tế luôn chứng minh Hòa Hòa đoán quá chuẩn.

Lần này, Hòa Hòa chắc chắn Trịnh Hải nghiêm túc với Dương Ủy Kỳ, bởi vì cô lại cũng có cảm tình với vị Dương tiểu thư đó, cảm thấy cô ấy và Trịnh Hải ở bên nhau rất hợp. Cô thường rất khó có cảm tình với những cô gái bên cạnh Trịnh Hải, bởi vì dáng vẻ lúc họ ở bên cạnh Trịnh Hải thường rất không ăn khớp, mà đa phần đều là liên quan đến bệnh nghề nghiệp của cô, đặc biệt để ý tới vấn đề đó.

Hòa Hòa đương nhiên không phải là đồ kỵ những người phụ nữ xuất hiện bên cạnh anh, đến nỗi còn lạnh nhạt với cô.

Thật ra những người phụ nữ bên cạnh Trịnh Hải đến đến đi đi, Trịnh Hải chưa từng chủ động giới thiệu với cô về bạn gái mới của mình.

Nhưng mấy nơi cô thích đó, đều là Trịnh Hải đưa cô đi, cho nên cơ hội bắt gặp nhau cũng nhiều, cái dáng vẻ đó gần gũi hơn nhiều so với Trịnh Hải và Dương Ủy Kỳ hôm nay.

Nhưng lúc đó cô chỉ coi như xem kịch, cô là khán giả, cô gái đó là diễn viên chính, mà Trịnh Hải là đạo cụ, cô chỉ là xem thấy thú vị, chưa từng như bây giờ, còn tỷ mỉ nghĩ lại dáng vẻ của cô gái ấy.

Nếu Tô Nhảm Nhiễm biết được cái ý nghĩ của cô bây giờ, nhất định sẽ vô cùng bất ngờ nói: “Tiêu Hòa Hòa, cậu đang ghen, quả nhiên cậu thích Trịnh Hải.”

Đương nhiên là cô thích Trịnh Hải. Cha mẹ cô đều là trẻ mồ côi, cho nên ngoài mẹ ra, cô coi dì Sáng Nhu, Tô Nhảm Nhiễm mấy người bọn họ làm những người bạn tâm giao ít ỏi, thậm chí bà chủ của cô, cũng như là người nhà. Còn người thân là nam giới, cô chỉ có một mình Trịnh Hải. Từ nhỏ đến lớn, Trịnh Hải trong lòng cô, làm ông nội, ông ngoại, bố, chú, cậu, anh của cô, thậm chí có lúc là em trai.....tất cả các vai như thế.

Chỉ trừ người tình trong mộng.

Cho nên Hòa Hòa không hề buồn phiền, cô chỉ là mượn cơ hội buông thả bản thân cũng lập dị một lần.

Muốn khiến cô lập dị cũng không dễ. Lần trước sự lập dị của cô phát tác là mấy năm trước thần tượng Châu Kiệt Luân của cô yêu đương.

Hòa Hòa thích bạn Châu, hơn nữa không phải là kiểu thích của mấy cô gái nhỏ, mà là kiểu thích tình cảm âm áp của người mẹ, thường thường nói chuyện ở mấy diễn đàn: “Đứa con trai của chúng ta lúc nào lập gia đình nhỉ.” Thật ra bạn Châu có vô số tin đồn, ai cũng không coi là thật, cười là hết, cho đến một ngày, anh ta thừa nhận trước chỉ chít micro và máy ảnh ngắn dài đủ kiểu dưới sân khấu là bản thân mình thật sự có duyên phận với một cô gái.

Hòa Hòa vui mừng rơi lệ, xông lên trang chủ của người ta lưu lại tin nhắn đầu tiên: “Tôi thật quá hạnh phúc, chúc phúc anh nhé, hai người nhất định phải hạnh phúc đó.” Trên thực tế tối hôm đó cô buồn bực không yên, cả đêm mất ngủ, cái cảm giác không rõ ràng đó, cuối cùng chỉ quy về: “Mình thật sự chỉ ích kỷ giả dối thôi, tình yêu nông cạn như vậy, trong tận nơi sâu thẳm đáy lòng vẫn độc chiếm một thứ không thuộc về mình. May mà mình có thể nhận thức được điểm yếu ấy, hơn nữa cố gắng khắc phục.”

Tối đó, cô day dứt giữa vui mừng và buồn bã, đa phần đều là sự ích kỷ và giả dối nhỏ nhỏ trong tận sâu đáy lòng cô phát tác.

Hòa Hòa chưa từng có ý nghĩ có một tương lai nào đó với Trịnh Hải, ngay cả một chút xú cũng chưa từng có. Sớm từ lúc có vấn đề còn mơ hồ về sự nhận thức giữa nam nữ, sự nhận thức đó đã bị cô đá ra ngoài cái thế giới tinh thần cô.

Hòa Hòa có thể nhớ chuẩn thời gian, bởi vì năm đó Trịnh Hải kết thúc cấp ba, ngày ngày đều bận rộn, Hòa Hòa một học sinh cấp 2 cũng đang nghỉ hè, nhưng mẹ Hòa Hòa kỳ nghỉ hè đó đa phần thời gian đều đem học sinh đi thực tiễn, cho nên hơn một nửa thời gian vẫn là cô chơi ở nhà Trịnh Hải.

Kỳ nghỉ đó Trịnh Hải rất bận rộn, luôn phải ra ngoài, lại không cho phép bản thân cô đi linh tinh, cho nên cô luôn ở trong phòng lên mạng, khiến mất thâm quảng, sau này Trịnh Hải thỉnh thoảng cũng đưa cô ra ngoài chơi.

Hòa Hòa lúc đó không có mấy người bạn gái, cuộc sống của cô trong một cái vòng cô đơn, người cô quen biết nhiều nhất, là những anh em bạn bè của Trịnh Hải, đa phần đều lớn hơn cô rất nhiều.

Mỗi lần Trịnh Hải đem theo cô, cô đều bị người khác cười: “Ồ, A Hải lại đem theo tiểu thư đồng à.”

Những người con trai lớn đó đều đem theo những cô gái thành thực lớn tuổi hơn bọn họ, hoặc là rõ ràng chỉ có 15, 16 tuổi, nhưng lại trang điểm khiến bản thân mình thành những thiếu nữ 20 tuổi trưởng thành sớm. Hòa Hòa cũng đã từng thấy Trịnh Hải cũng có bạn gái như thế.

Mà cô gái nhỏ Tiêu Hòa Hòa, 13 tuổi, trông lại như chưa đến 10 tuổi, bị cười là điều đương nhiên. May mà Trịnh Hải tinh thần ổn định, cô cũng có thể cáo mượn oai hùm.

Họ đánh đàn bài, hơn nữa còn cực tiền. Đây là trò chơi không thích hợp thiếu niên, Hòa Hòa trốn ở xa xa, một mình chơi trò chơi điện tử, chơi rồi chơi liền ngủ thiếp đi, trong tiếng ồn ào âm ỉ mơ thấy bản thân mình thành người lớn, làm kiểu tóc của Scarlett, trang điểm như Cleopatra, mặc bộ váy nổi tiếng mà Eliza mặc khi lần đầu tiên tham gia vào bữa tiệc giao lưu xã hội trong “My Fair Lady”, nhưng đi chân trần, không có giày.

Trong sự mơ hồ dường như có người khoác một chiếc áo lên người cô, lập tức có người chế giễu: “A Hải làm làm bảo mẫu cùng xúng với chức danh nhĩ.”

“Bảo mẫu gì chứ? Tổ thấy cậu ta vốn dĩ là muốn học Quang Nguyên Thị*”

“Ai là Quang Nguyên Thị.”

“Không có văn hóa còn không biết ngậm miệng vào, thật là quá mất mặt.”

“Trời, cậu mới không có văn hóa ấy. Không phải chính là kế hoạch nuôi dưỡng mỹ nữ sao, ai không biết chứ?”

Trịnh Hải cười mắng: “Một lũ cặn bã.”

“Bị nói trúng rồi hả, cho nên ngại đến mức tức giận.” Có người cười hô hố: “Xem đi, A Hải luôn luôn có tâm nhìn hơn chúng ta, mấy anh em chúng ta sao lại không nghĩ ra chiêu này chứ.”

“Biến.” Lần này là giọng của Trịnh Hải, nghe không rõ là tâm trạng gì, “Nếu tổ mà có cái ý đó với Hòa Hòa, sẽ bị sét đánh trúng.”

Chú thích:

*Quang Nguyên Thị: nhân vật chính trong cuốn tiểu thuyết Nguyên Thị Vật Ngữ (Genji Monogatari) của Nhật Bản, từ cuốn tiểu thuyết đó là có điển cố Kế hoạch Nguyên Thị, dùng để chỉ những người con trai

nuôi lớn một cô gái nhỏ, bồi dưỡng cô gái đó thành phụ nữ lý tưởng của mình, sau này sẽ trở thành bạn đời của mình.

8. Chương 15-16

Chương 15

Có lẽ trong tim mỗi người đều có một góc đặc biệt.

Luật sư Dương Ủy Kỳ cũng không hiểu rõ cô và Trịnh Hải như thế có được coi là đang qua lại hay không, nhưng gần đây sự qua lại của họ quả thật thân thiết, hơn nữa ai cũng không muốn phá vỡ trước.

Họ ở bên nhau rất hợp, hơn nữa cũng rất ăn ý.

Trịnh Hải rất trầm tĩnh, Dương Ủy Kỳ cũng ít nói. Chắc vì công việc của cô cần phải nói nhiều, cần phải cẩn thận tỷ mỉ, nghiền ngẫm từng từ từng chữ, cho nên thời gian ngoài công việc cô cũng vô cùng chán ngán không thích giải thích với người khác.

Mà Trịnh Hải là người thông minh, bất cứ việc gì chỉ cần cô mở đầu, anh liền biết tiếp theo cô sẽ nói gì, chỉ cần anh hơi hơi cong cong khóe miệng lên, cô liền biết anh đã lĩnh hội được ý của cô, sau đó cô không cần phải nói nhiều nữa.

Hưởng hồ, lúc họ yên lặng quá lâu cần một đề tài nào đó để điều chỉnh, độ phối hợp của Trịnh Hải cũng rất cao. Dương Ủy Kỳ phát hiện, Trịnh Hải thường xuyên cùng một bộ phim về chuyên ngành giống cô, cũng thường nghe những bài hát có phong cách kỳ quái giống cô, anh có thể nói chuyện với cô một ít về lịch sử và chính trị, không hề coi thường quan điểm phái nữ của cô, thậm chí còn nhẫn nại nghe cô kể nội dung chính của một cuốn tiểu thuyết trên mạng, nghe cô oán trách quan điểm một tác giả nào đó khiến người ta khó hiểu, có lúc còn tốt bụng nói vài ba câu giúp cô giải quyết phiền não, ví dụ “Em nhất định không làm được việc mặc áo ở nhà đi dép lê ra đường dạo phố, không phải là do lỗi của quần áo, mà là bản thân em không hợp với quần áo.” Sau đó cô liền không thấy phiền lòng nữa.

Dương Ủy Kỳ không hề tin cái gọi là tình yêu sét đánh. Tất nhiên lần đầu tiên gặp Trịnh Hải cô liền có cảm tình với anh, hơn nữa cái cảm tình đó tiếp tục được tăng lên, nhưng cô không hề cảm thấy đó là một tín hiệu tốt. Người hiện đại thường như vậy, không gặp được người khiến mình rung động, liền cảm thấy hối tiếc, nhưng hệ gặp phải, lại cảm thấy bất an. Trước khi quyết định chìm vào và bỏ ra công sức, trước tiên phải làm cho trái tim mình yên ổn đã, để nó dừng lại an toàn ở một vị trí.

Cái thế giới này rất kỳ diệu. Trước khi gặp Trịnh Hải, cô chưa từng gặp anh. Nhưng sau khi họ tiếp xúc, liền phát hiện hai người đều ở trong một vòng, thường thường sẽ gặp những người bạn hoặc người quen cùng quen biết, trước đây cũng đã đi qua nhau vô số lần.

Do đó không tránh khỏi bị người khác trêu đùa, cũng có người có thiện ý nhắc nhở:

Trịnh Hải con người này lạnh nhạt, có một chút chút không hòa đồng; anh ta rất không để ý đến phụ nữ, cô cũng đừng quá nghiêm túc.

Trịnh Hải đâu phải chỉ không quan tâm đến phụ nữ, anh vốn dĩ không quan tâm đến bất cứ việc gì. Anh rõ ràng cái gì cũng biết, nhưng lại không có hứng thú. Nhưng rõ ràng là việc anh không hứng thú, anh lại vẫn rất chăm chỉ làm một cách cẩn thận, hơn nữa làm rất hoàn mỹ.

Trịnh Hải trong mắt cô, chính là như thế giống như một hồ nước sâu thẳm, yên bình, mát lạnh, nhìn không thấy đáy, khiến cô rất muốn đi tìm hiểu sâu hơn.

Cái kết quả trực tiếp của việc thường xuyên gặp người quen đó là bác của Dương Ủy Kỳ mời Trịnh Hải ăn cơm.

Dương Ủy Kỳ sau khi về nước rất ít khi gặp cha mẹ. Từ sau khi cô trưởng thành, liền rời xa nhà đi học, có quan hệ thân thiết hơn với bác trai và bác gái, đôi vợ chồng không có con đó coi cô như con đẻ.

Nói ra thì bây giờ cô được đẩy đến cái đường dây số hai đó là bác cô và cha Trịnh Hải đã từng cùng nhau làm việc nhiều năm, coi như là nhìn Trịnh Hải lớn lên, sau này cha Trịnh Hải chuyển công tác, mới

ít liên lạc. Bây giờ nghe nói hình như Trịnh Hải đang qua lại với cháu ông, dự định lộ diện ra mặt tiền bối, muốn nói lại chuyện cũ với anh bạn nhỏ lâu ngày không gặp mặt này.

Dương Ủy Kỳ chần chừ khi nói chuyện này với Trịnh Hải, vốn cho rằng Trịnh Hải sẽ từ chối, cô cũng đứng lúc phải đi công tác, nhưng không ngờ Trịnh Hải vui vẻ nhận lời.

Không khí bữa cơm đó tương đối tốt. Tuy Trịnh Hải xưa nay lãnh đạm, nhưng đối mặt với các bề trên lại vô cùng khiên tốn lễ phép, cái sự lãnh đạm đó lại lộ ra sự chín chắn vững vàng.

Trong bữa ăn nhắc đến một số chuyện của Trịnh Hải hồi nhỏ, cũng thỉnh thoảng nhắc đến mẹ Trịnh Hải và “Hòa Hòa”. Dương Ủy Kỳ sớm đã phát hiện, vẻ mặt của Trịnh Hải hiếm khi thấy có nội dung gì, bởi vì luôn bình tĩnh khéo léo, giống như là đeo một chiếc mặt nạ, nhưng mỗi lần anh nghe thấy tên của mẹ và Hòa Hòa, trên mặt sẽ có một số cảm xúc khó phát hiện, khiến anh trông chân thật hơn nhiều.

Bác Dương thấy cậu bé nhỏ đã trưởng thành, vô cùng vui vẻ, nỗ lực chúc Trịnh Hải rất nhiều rượu, lại mượn cơ hội say nửa trêu nửa đùa hỏi anh lúc nào định lấy cháu ông, trở thành người một nhà với ông. Trịnh Hải hơi mỉm cười, không hề nói gì, nhưng Dương Ủy Kỳ lập tức trình trọng nói rõ hai người chỉ là bạn.

Uống quá nhiều rượu, cô không tìm được khuyên ngăn. Bởi vì sức khỏe của bác không tốt, mà cô và Trịnh Hải lúc ở cùng nhau, chưa từng thấy anh động vào rượu. Nhân lúc Trịnh Hải ra ngoài nhận điện thoại, bác cười nhẹ nói: “Bác cháu xưa này cho rằng tửu phẩm tựa nhân phẩm, thấy rất nhiều người lúc bình thường thì rất ra dáng, hễ đến lúc say rượu liền biến lại nguyên hình. Đây là giúp cháu khảo sát đó. Trịnh Hải cái thằng bé này từ nhỏ đã tâm tư trầm lắng, chúng ta lại đã nhiều năm không tiếp xúc với cậu ta, cũng phải kiểm chứng một chút. Trông vào tình hình trước mắt, cũng khá.”

Dương Ủy Kỳ dở khóc dở cười, cuối cùng không thể không giúp Trịnh Hải lái xe về.

Trịnh Hải uống nhiều hơn rất nhiều so với bác cô, nhưng bác đã chịu đến cực điểm, sắc mặt anh lại vẫn không thay đổi, chỉ là ánh mắt hơi mơ màng, một khuỷu tay tựa vào cửa sổ xe, hai bàn tay nắm lấy nhau, hơi than thở nói: “Lần trước anh uống nhiều, khoảng là tầm 7,8 năm trước.” Anh dường như tỷ mỉ nhớ lại một lát, lại bổ sung, “7 năm trước.”

“Tửu lượng của anh rất tốt. Người có thể uống qua được bác em không nhiều.”

“Thêm chút nữa là sẽ nôn đó. Bác Dương đó, lần này uống cùng bác đã đủ rồi, sau này bác sẽ không ép anh nữa, nếu không thì vẫn còn bị bác chỉnh nữa.”

Dương Ủy Kỳ lái xe chậm chậm, dường như hiểu được ý trong lời nói vừa nãy của anh, lại cảm thấy bản thân mình nghĩ quá nhiều, do đó cẩn thận chuyển đề tài: “Em luôn cho rằng Hòa Hòa là người em họ xa của anh. Không ngờ không có quan hệ ruột thịt à?”

“Không có. Nhưng cũng chẳng khác gì em gái ruột, nhìn con bé lớn lên từ nhỏ.” Trịnh Hải nói xong, dường như thì thầm một mình, “Anh còn là người đầu tiên nhìn thấy con bé sau khi ra đời.”

Dương Ủy Kỳ cười: “Anh thật sự kiếm được nhé. Người tuổi như anh rất ít có em gái, thỉnh thoảng có người cũng có, cũng rất ghê gớm, xem anh trai là bao trút giận, lấy đầu ra người ngoan ngoãn như thế.”

“Anh nhớ em là có một người anh trai, nhưng anh không tưởng tượng nổi dáng vẻ ghê gớm của em.”

“Cái đó không giống nhau.” Giọng nói của Dương Ủy Kỳ yếu đi rất nhiều, cô do dự một lát, nhẹ nhàng bổ sung thêm một câu, “Em và anh trai không phải là cùng một mẹ sinh ra. Mẹ emkhông phải là mẹ đẻ.”

Ngừng lại rất lâu, Trịnh Hải nói: “Xin lỗi.”

“Không sao. Anh trai em và mẹ em đối xử với em rất tốt, chỉ là bản thân em cảm thấy hổ thẹn, không muốn về nhà, tránh khỏi việc thường thường nhắc nhở bản thân, em chính là bằng chứng và một sản phẩm dư thừa của sự bất trung bất nghĩa của Dương tiên sinh.”

“Em gọi cha em là ‘Dương tiên sinh’?”

“Đúng thế, từ sau khi em biết về thân thế của mình, liền luôn gọi ông ấy như thế.”

“Mẹ đẻ của em.....em biết từ lúc nào?”

“Sinht nhật lần thứ 18.Anh nói người sinh ra em đó hả? Bà ấy đã qua đời lúc em còn rất nhỏ, trong ký ức của em không hề có bà. Em chỉ có một người mẹ.”

“Cái dáng vẻ ngoan cố đó của em quả thật giống.....” Trịnh Hải nói được một nửa, liền dừng lại, sau đó rất lâu không nói nữa.

Họ đi về chung cữ mà thường Trịnh Hải ở.

Trịnh Hải quả thật đã uống nhiều, nhưng cả đường anh còn cố gắng với một dáng vẻ bình thường, sau khi về nhà nói một câu: “Cảm ơn.” Liền đi vào phòng ngủ nằm xuống.

Dương Ủy Kỳ đi lấy cho anh một cốc nước, nhưng phát hiện anh đã ngủ rồi.

Cô ở trong chung cư của anh rất lâu. Cô không có sở trường bếp núc, mất rất nhiều công sức ở trong bếp mới làm ra được một nồi cháo cho anh, lại mở cửa từng phòng đi vòng một lượt, không hề động vào bất cứ thứ đồ cá nhân nào của anh.

Nơi Trịnh Hải ở vốn dĩ không thể được coi là nhà.

Chung cư nằm ở khu đất sang trọng, bên ngoài có phong cảnh hoa viên, trong phòng trang trí tinh xảo, từng cái đỉnh miếng gỗ đều là hàng xịn, nhưng lại không có không khí của người, quá đơn giản sạch sẽ, cũng quá nghiêm túc sang trọng, không có một chút trang trí thừa thãi nào, lạnh lạnh lẽo lẽo, lại giống như một phòng làm việc.

Dương Ủy Kỳ không ngờ rằng, Trịnh Hải lại là một quý công tử nhanh nhẹn như ngọc, khí chất vượt trội, phong cách phi phàm, nhưng phong cách sống lại thiếu vị như thế.

Nhưng cô than thở thêm lần nữa, người đẹp trai sẽ có thể nhận được sự ưu đã khác biệt. Đối thành người khác cô nhất định sẽ trừ điểm anh. Nhưng sự việc này xảy ra trên người Trịnh Hải, lại càng khiến anh siêu phàm thoát tục.

Sau đó Dương Ủy Kỳ cuối cùng cũng tìm thấy một nơi rất có nhân tính hóa, ở một góc phòng bên rất không bắt mắt, rơi lả tả mấy chiếc đệm cói hàng mây tre, tay ghế rất kém, giống như tác phẩm đời đầu của DIY. Trên mấy đệm cói còn vớt mấy cái đệm tựa bằng vải, hình thù và màu sắc kết hợp rất tao nhã, cũng là đồ thủ công khâu từng mũi, nhưng tay nghề lại tinh xảo hơn rất nhiều. Chiếc giá mây thấp thấp bên cạnh có treo một chuỗi con cá làm bằng vải, hai con chuột làm bằng vải hoa, một ngôi nhà nhỏ trong rừng bằng gỗ, được ghép bằng những thanh gỗ tròn nhỏ, một chiếc bình sứ giả cổ hình con cá, cô cầm lên xem, dưới đáy bình khắc 4 chữ “Hòa Hòa làm thủ công”, còn có một chồng sách, có 6,7 cuốn, mỗi cuốn đều bọc bìa bằng bìa vải, phong cách và hình thù khác nhau. Cô cầm một cuốn lật một lát, không nhận được liền cười, bên trong cái bìa bao tinh xảo độc đáo này chính là mấy cuốn tiểu thuyết ngôn tình nổi tiếng hai năm gần đây.

Trong căn phòng lạnh lẽo này của Trịnh Hải có một nơi thú vị trẻ con như thế, lại trở nên rất hài hòa. Dương Ủy Kỳ nhớ lại dáng vẻ của Hòa Hòa, giống như một cô bé, nhưng lại lơ mờ nhớ rằng cô ấy rõ ràng là một cô gái thành thị trưởng thành. Cô cho rằng trí nhớ của mình vô cùng tốt, lúc này không ngờ lại trở nên lộn xộn.

Trời dần tối, cô thấy Trịnh Hải vẫn ngủ say, để lại một tờ giấy cho anh, tự mình về nhà..

Buổi tối cô nhận được điện thoại của Trịnh Hải. Trịnh Hải hỏi: “Là em đưa anh về nhà hả. Cơm là em nấu?”

“Anh tỉnh rồi?”

“Ồ. Anh nhớ bác Dương ép anh uống ly rượu cuối cùng, chuyện sau đó anh không có ấn tượng gì nữa. Em về nhà lúc nào thế? Đúng rồi, em làm sao mà đưa anh lên lầu được hả?”

Anh rõ ràng là rất trấn tĩnh tự mình đi lên lầu, lúc đó một chút dáng vẻ say cũng không có. Dương Ủy Kỳ cảm thấy vô cùng kinh ngạc.

Sau đó cô lại thừa nhận một lần nữa, bất cứ nhược điểm nào rơi vào trên người Trịnh Hải, quả thật đều trở nên vô cùng đặc biệt.

Dương Ủy Kỳ rất buồn vì sự vô nguyên tắc của bản thân mình.

Chương 16.1

Trịnh Hải nhìn cái thiệp mời trên bàn, tận trong đáy lòng cảm thấy thế giới thay đổi quá nhanh.

Chú rể là một nhà vận tải đường biển mới phát lên, đã từng gặp qua mấy lần. Cái khiến anh tương đối kinh ngạc là tên của cô dâu, lại là Tô Nhảm Nhiễm.

Anh lại nhớ đến không lâu trước đó, Tiêu Hòa Hòa còn tích cực tiến cử cho anh người bạn tâm giao này của cô, mà chị Tường Vi cũng trịnh trọng đưa vị tiểu thư này liệt vào danh sách đối tượng xem mặt của anh.

Cái mặt trăng tròn tròn khuyết khuyết này vẫn còn chưa chuyển đủ một hai vòng tròn khuyết, rất nhiều sự việc đã có sự thay đổi lớn.

Hôn lễ tổ chức vô cùng khác lạ ở trên một hòn đảo màu xanh không có người ở, dùng thuyền đưa từng người khách lên đảo. Khác với những hôn lễ đưa bằng xe oto bình thường, hôn lễ này là đưa bằng thuyền, xung quanh hòn đảo nhỏ chỉ có mấy nghìn m2 chỉ chít những chiếc thuyền lớn sang trọng, cục diện khiến người ta kinh ngạc.

Sự lý giải của Trịnh Hải về tiệc cưới chính là nó dùng để cung cấp nơi ọi người lên hệ tình cảm và tụ tập náo nhiệt, cô dâu chú rể là ai anh thường thường đều không rõ lắm.

Những người cùng bàn anh đều quen, còn bao gồm cả anh trai của Tô Nhảm Nhiễm là Tô Mậu Uy, chỉ là trên mặt người anh này không hề có chút vui mừng, chào đón khách ra vẻ tươi cười, quay lại bàn họ liền không còn nụ cười nữa.

“Shit, cái đánh vẽ đỏ của câu đầu phải là gả em gái đi, vốn dĩ chính là cái đáng vẽ bán đi em gái.”

Anh trai nhà họ Tô uống không ít rượu buồn rầu lườm một cái người vừa nói: “Cái loại không có em gái để thương yêu như cậu, không hiểu được nỗi lòng của người làm anh. Yêu thương em gái từ nhỏ đến lớn, bỗng nhiên trở thành của người khác. Chết tiệt, rõ ràng chẳng khác nào bị cướp đi.” Anh nhìn chú rể với một ánh mắt thù hằn.

“Ai nói tớ không có em gái? Em gái của tớ rất nhiều đó. Mình rất cục có bao nhiêu em gái nhĩ.....” Bị nhận được câu trả lời đã uống nhiều, nói thẳng trực tiếp.

Tô Mậu Uy cứng đờ mặt. Cách mấy chiếc ghế Trịnh Hải cười cười, an ủi anh ta nói: “Bắt đầu luôn hơi không thích ứng, quen rồi sẽ không sao nữa.”

“Quên mất cái tên này cũng có “em gái”, Mậu Uy cậu học người ta một chút về chuẩn bị tâm lý đi.” Có người góp vui vào.

“A Hải, Hòa Hòa nhà cậu thay đổi nhiều quá, hôm nay tớ vừa nhìn thấy liền sững sờ không nhận ra.”

Trịnh Hải quay đầu nhìn Hòa Hòa đang đứng bên cạnh cô dâu, cô là một trong những phù dâu, bộ lễ phục màu trắng Hy Lạp cổ rất tự nhiên, búi tóc lên, duyên dáng yêu kiều, đoan trang nhã nhặn, quả thật không giống với đáng vẽ bình thường

“Ai là Hòa Hòa? Người bên trái hả? Ôi trời, tớ nhớ tháng trước gặp cô ấy vẫn còn đáng vẽ một tiểu nha đầu, theo sau Trịnh Hải như một con búp bê.”

“A Hải, xưa nay luôn biến Hòa Hòa thành đáng vẽ một con búp bê nhỏ, cậu ta thích kiểu Loli.”

Trịnh Hải không thèm để ý đến, chuyển ánh mắt đến chú rể. Phù dâu phù rể có hai tổ, Tiêu Hòa Hòa đứng sau chú rể, trang phục và cách trang điểm khác nhiều so với cô hằng ngày, ngay cả vẻ mặt cũng hơi kỳ lạ. Tuy nụ cười của cô trông rất đoan trang, nhưng anh lại cảm thấy Hòa Hòa cười hơi miễn cưỡng. Hơn nữa, Trịnh Hải rất không thích nhìn cô dưới sự hô hào của mọi người, giúp cô dâu uống hết rượu trong ly, dẫn đến một tràng vỗ tay. Uống thay là phải uống gấp đôi, vốn dĩ ly rượu đó chỉ có 1/3, nhưng có người cướp lấy chai rượu cố ý rót đầy nốt 2/3 còn lại đó. Hòa Hòa cầm ly rượu đang do dự, phù rể ở bên cạnh nhận lấy ly rượu trong tay cô, uống cạn một hơi. Hòa Hòa hơi cúi người về phía anh ta, không hề cười.

Thư ký Vi Chi Huyền của Trịnh Hải cũng ở đó, hơn nữa còn chạy đi chạy lại giúp đỡ. Bàn của Trịnh Hải đa phần cô đều quen, do đó lúc đi qua bàn này, thuận tiện qua lại chào hỏi, chúc một ly rượu.

Vi Chi Huyền cài một bông hoa “người thân” ở trước ngực, chỉ có những người thân quen với cô dâu chú rể mới được cài. Có người trêu đùa cô, Vi tiểu thư xinh đẹp như thế, sao không đi làm phù dâu?

Vi Chi Huyền cười cười: “Tôi đã làm ba lần rồi. Theo lời của những người già, làm thêm một lần nữa, sẽ không gả đi được.” Trước khi rời đi cúi người cảm ơn, lại chào riêng với Trịnh Hải.

Trịnh Hải hỏi nhỏ: “Phù rể kia trông hơi quen, có quan hệ công việc với chúng ta phải không?”

Vi Chi Huyền lập tức biết anh đang chỉ người nào, bởi vì người còn lại họ vô cùng quen biết. Cô cũng trả lời nhỏ: “Là bạn thân của chú rể, không có quan hệ công việc với chúng ta. Chắc là anh gặp ở một nơi khác? Hình như họ Sầm.....Sầm Thế, đúng rồi, là cái tên đó.”

Sắc mặt Trịnh Hải hơi sầm lại, giọng nói cũng hơi khựng lại: “Tôi biết rồi, cô cứ bận đi. Đừng để Hòa Hòa uống quá nhiều, bình thường cô ấy ít động vào rượu, không biết chừng mực.”

“Tôi sẽ chú ý.”

Anh quay người lại, hai người anh em trên bàn đang nhìn anh cười mà như không cười, do đó liền ho một tiếng: “Làm phù dâu phù rể quá 3 lần sẽ khó lấy vợ gả chồng, đây cũng là lần đầu tiên tớ biết cách nói dân gian này đấy. Hình như tớ cũng đã làm phù rể ba lần rồi, sau này các cậu kết hôn nhất định không được tìm tớ đâu đấy.”

“Biến ngay, cho dù tỷ lệ nam nữ của nước chúng ta mất đi cân bằng đến mức nhất định cho phép đồng tính nam kết hôn cũng không đến mức Trịnh đại thiếu gia không tìm được vợ, cậu già mồm cái gì chứ?”

“Khó nói, con mắt và phong cách của cậu ta bị lác rồi, người thường khó có thể lọt vào mắt cậu ta được.”

Bọn họ bình thường có thể hợp mặt đầy đủ thế này không dễ, hơn nữa Trịnh Hải hơi lảm lì, bình thường ít khi tham gia hội họp, do đó mọi người mượn cái cơ hội hiếm có này ra sức nói đùa anh.

“Nghe nói gần đây cậu đi lại rất gần với con gái của Dương Trung Hưng? Thật hay giả thế? Tớ gặp vị tiểu thư đó 2 lần, không cùng một loại với những người phụ nữ trước đây cậu qua lại. Cậu kéo người ta xuống nước chơi với cậu, không tốt đâu nha.”

“Đúng thế, muốn chơi đùa cũng đừng chọn những thứ có tính thách thức. Gia thế Dương gia rất lớn, phá hỏng quan hệ với họ không được tốt đâu.”

“Mấy cậu sao biết tớ không nghiêm túc.” Trịnh Hải nói vào trọng tâm, nhận được một tràng “Trời.”

Lúc cô dâu chú rể đến chúc rượu, chỉ có một tổ phù dâu phù rể đi cùng, không phải là tổ của Hòa Hòa. Phù dâu cười ngọt ngào với anh, giống như là với kẻ địch, anh lại không nhớ đã từng gặp ở đâu. Trịnh Hải bất giác quay đầu tìm Hòa Hòa, thấy cô và Sầm Thế đứng ở cách đó mấy mét, giữa hai người cũng cách nhau một bờ vai. Hòa Hòa vẫn là dáng vẻ khỏe môi hơi cong lên mỉm cười, nhưng nụ cười không đạt được biểu hiện cuối cùng, là sự đoan trang và chăm chú mà anh chưa từng thấy. Sầm Thế lại đang nhìn anh, trên mặt không có biểu hiện gì nhiều.

Tiệc cưới buổi trưa dần dần đến hồi kết. Trịnh Hải lấy điện thoại ra thấy một cuộc gọi nhỡ, liền gọi lại, là Dương Úy Kỳ.

Nghe nói họ tham dự hôn lễ trên đảo, Dương Úy Kỳ nói: “Thật đặc biệt. Hình như 6,7 năm rồi em chưa đi thuyền.”

Trịnh Hải nói: “Nếu em thật sự muốn ra biển, anh có một chiếc du thuyền.”

“Thuyền lướt sóng? Sẽ say sóng đó.”

“Loại dài mười mấy mét, không say lắm đâu. Thời tiết hôm nay cũng khá đẹp, thích hợp ra biển. Em muốn đến không? Một tiếng sau tại bến cảnh số ba đợi anh.”

Cô dâu chú rể buổi tối còn có một bữa tiệc ở khách sạn ven biển. Hòa Hòa bọn họ và cô dâu chú rể cũng nhau rời đi, Trịnh Hải thì đi gặp Dương Úy Kỳ.

Đã một tuần rồi họ không gặp mặt. Thời gian không gặp thỉnh thoảng cũng liên lạc, không được coi như là nhớ nhung, nhưng Trịnh Hải cảm thấy bản thân mình có một chút chờ đợi đối với lần gặp mặt sắp tới này, cho dù chỉ vì anh cần làm một chút chuyện để chuyển đi sự chú ý.

Trịnh Hải uống không nhiều rượu, cho nên sau khi thuyền ra biển, người lái liền rời đến phòng điều khiển, để cho Trịnh Hải lái. Trịnh Hải thậm chí rất kiên nhẫn dạy Dương Ủy Kỳ tập lái.

Cô học rất nhanh, 20 phút sau liền có thể lái được, đương nhiên là có Trịnh Hải đứng bên cạnh. Đợi Trịnh Hải rời xa một bước, cô liền kêu lên kinh ngạc, còn đưa tay ra kéo áo Trịnh Hải, hoàn toàn không chú ý đến hình tượng thực nữ, khiến Trịnh Hải bật cười.

Buổi tối ánh trăng dần dần mọc lên từ phía Đông, khuyết mất hơn một nửa, trên bầu trời sao sáng lấp lánh.

Dương Ủy Kỳ nằm trên chiếc ghế ở boong tàu nhìn bầu trời sao: “Nhiều ngôi sao sáng như vậy, em nhớ chỉ có lúc nhỏ mới được thấy.”

“Em không đi du lịch sao?”

“Đúng thế, nếu có thời gian thì ở nhà ngủ nướng. Trước đây em luôn cảm thấy, du lịch là một việc tốn nhiều công sức, không bằng ở nhà xem ảnh phong cảnh, cũng vẫn có cảm giác giống như xem tận mắt.”

Trịnh Hải cười một lát, phát hiện không có cách nào trả lời câu nói đó. Dương Ủy Kỳ lại nói: “Thật đấy, em nhớ trước đây một nhà khoa học đã từng nói, rất nhiều người nhìn những sự việc xảy ra với người khác, lại giống như xảy ra với chính bản thân mình, cũng sẽ nảy sinh ra những cảm giác bị thương, vui mừng, đau khổ, buồn bã, có lẽ mức độ nhẹ hơn một chút, nhưng cảm giác là giống nhau.”

Trịnh Hải nói: “Anh lại nghe thấy đúng một câu ngược lại, chỉ cần xảy ra đối với mình coi như là xảy ra đối với người khác, bản thân mình chỉ là người xem, sẽ không tức giận đau lòng buồn bã nữa. Nhưng đó không phải là một nhà khoa học nào đó nói.” Anh nhớ Hòa Hòa đã từng nói câu đó, lúc đó tuổi cô còn nhỏ, khiến anh rất kinh ngạc. Nghĩ đến Hòa Hòa, trong lòng anh ít nhiều có một chút buồn phiền.

Một lát sau, Dương Ủy Kỳ lại phá vỡ sự yên tĩnh: “Có lúc trong lòng phiền não, liền nghĩ đến làm một ngôi nhà nhỏ bên cạnh biển, trong rừng hoặc là ở giữa đồng, xung quanh không có người ở, hàng ngày bắt cá, hái quả hoặc là trồng rau, sáng sớm nhìn mặt trời mọc, chiều nhìn mặt trời lặn, tối ngắm sao, sống cả đời như thế.” Cô thấy Trịnh Hải không đáp lại, tự mình lẩm bẩm bổ sung thêm một câu, “Rất lập dị đúng không?”

“Em chịu nổi cuộc sống không có nước và điện, không có mạng, không có tivi và sóng điện thoại sao?”

“Không chịu được, cho nên em chỉ nghĩ mà thôi.”

“Anh đều có những căn nhà nhỏ ở biển, trong rừng và ở cánh đồng, chỉ là mỗi lần đều chỉ ở 1,2 ngày mà thôi.”

“Không nhìn ra anh lại biết hưởng thụ đến thế, em còn cho rằng anh là người lấy công việc làm niềm vui.”

“Cũng không cảm thấy là hưởng thụ, ra ngoài nghỉ ngơi hai ngày là để có tinh thần tốt hơn mà làm việc, làm việc là vì kiếm được nhiều tiền, nhiều tiền là để có điều kiện hưởng thụ tốt hơn, hưởng thụ lại là để có thể làm việc tốt hơn.....quả thật là vòng tròn xấu xa, không biết cuối cùng muốn làm gì, kết quả lúc nghỉ ngơi cũng giống như là một loại công việc, không có chút hứng thú nào.”

Dương Ủy Kỳ cố gắng cười, tiếp tục ngẩng đầu nhìn trời. Mà Trịnh Hải dựa vào thành lan can ngồi trong bóng tối, cúi đầu, không biết đang nghĩ gì.

“Trịnh Hải, hôm nay tâm trạng anh không tốt phải không?”

“Hả?”

“Lúc tâm trạng anh không tốt liền cúi đầu nhìn ngón tay.”

“Vậy sao, cái này cũng bị em phát hiện? Thật ra anh cũng không có lúc nào tâm trạng đặc biệt tốt cả.”

“Nhưng hôm nay trông anh vô cùng không ổn.” Dương Ủy Kỳ nhìn nhìn thời gian, “Hay là chúng ta về thôi, anh đã ở cùng em mấy tiếng rồi, quay về nghỉ ngơi sớm đi.”

Trịnh Hải nhẹ nhàng than một tiếng: “Thật ra cũng chẳng có gì. Gặp một kẻ địch, nghĩ lại một số chuyện cũ không vui lắm.”

“Trong hôn lễ?” Dương Ủy Kỳ thấy Trịnh Hải không phản bác, lại thử hỏi: “Người tình cũ của anh?”

Trịnh Hải động động khoe môi: “Nếu là người tình cũ của anh đã tốt, anh còn nhớ nổi ai là ai.”

Dương Ủy Kỳ bị hàm nghĩa trong câu nói của anh làm cho buồn cười, nhưng không cười thành tiếng, cũng không nói gì. Một lúc sau nghe thấy Trịnh Hải lại nói: “Nếu em biết, rất nhiều năm trước em vốn có cơ hội quay lại với người yêu đầu, lại bị người khác cố ý ngăn cản, em có hận người đó không?”

Dương Ủy Kỳ chậm chậm hỏi: “Bao nhiêu năm trước? Tuổi không giống nhau, sự cảm nhận sự việc tự nhiên cũng sẽ không giống nhau.”

“Rất nhiều năm trước, 7 năm.”

“Thời gian 7 năm, trẻ con năm đó bây giờ cũng đã trưởng thành rồi, nhất định có thể phân biệt rõ ràng thiện ý và ác ý. Huống hồ, nếu thật sự là khắc cốt ghi tâm, làm sao có thể bị người khác dễ dàng ngăn cản chứ. Cho nên, anh nhất định không phải là nguyên nhân chính.”

Trịnh Hải nói: “Cảm ơn, em thật sự rất biết ơn người khác.”

“Anh quên em làm nghề gì hả.” Dương Ủy Kỳ nói, “Em gái Hòa Hòa của anh?”

“Lúc đó một lòng vì tốt cho con bé, trong lúc đầu óc con bé không tỉnh táo giúp nó đưa ra lựa chọn đúng đắn, nhưng hôm nay, lại không dám chắc lúc đó làm đúng hay không.” Trịnh Hải dường như nói một mình, nghĩ lại đáng về kỳ lạ của Tiêu Hòa Hòa hôm nay.

Tiêu Hòa Hòa là người hay quên, là người không để chuyện gì trong lòng, hơn nữa rất có tinh thần AQ, giỏi tự mình làm tê dại bản thân mình, cho nên việc có thể khiến cô có sắc mặt bất thường, có thể thấy rằng trong lòng cô để ý biết bao. Hòa Hòa xưa nay không nhắc chuyện cũ, cảm thấy nhớ lại ký ức là việc người già mới làm, cô chỉ nói đến những ý nghĩ và kế hoạch tương lai, khi người khác nói đến chuyện lúc nhỏ của cô, cô cũng thường thường lơ mơ không rõ, trí nhớ cô rất kém. Cho nên ngay cả Trịnh Hải cũng cho rằng cô hoàn toàn đã quên đi.

Dương Ủy Kỳ nói: “Lúc nhỏ em ghét người lớn dạy dỗ em, cảm thấy họ bảo thủ buồn cười, trên mặt gặt đầu, trong lòng phản kháng. Đến tận nhiều năm sau, trải qua một số việc, mới phát hiện hóa ra những điều người lớn nói đều đúng, hơn nữa hoàn toàn là đều vì tốt cho em, chỉ là em lúc đó không có cách nào hiểu được.”

Cô nhìn về phía Trịnh Hải vẫn giữ dáng ngồi trên mạn thuyền. Một nửa khuôn mặt anh ẩn trong bóng tối, một nửa còn lại phản chiếu trên ánh trăng, bao quanh một quang sáng lơ mơ. Da anh rất đẹp, sắc mặt trông rộng không có biểu hiện gì, khiến người ta thấy không chân thật, giống như là tượng sáp tinh xảo, cũng không biết những lời nói lúc này của cô anh có nghe vào hay không.

Dương Ủy Kỳ ngẩn ngơ một lát, bỗng nhiên chỉ về phía bắc bầu trời hét lên: “Nhìn kia, sao băng! Mau ước đi!”

Trịnh Hải nhìn theo phía tay cô chỉ, không nhìn thấy gì, liền quay đầu lại: “Ồ đâu hả?”

“Chắc là tốc độ quá nhanh.” Dương Ủy Kỳ thấy tiếc cho anh, “Anh đã từng ước nguyện với sao băng chưa? Rất linh nghiệm, thật đấy, em đã từng thử.”

Cuối cùng Trịnh Hải cười, nụ cười của anh thường không có tiếng, nhưng có thể khiến người ta cảm thấy. Trịnh Hải nói: “Trẻ con.”

“Trẻ con còn thú vị hơn không có việc để làm.” Cô cười cười, bỗng nhiên lại hét lên, “Lại một ngôi nữa! Ôi, vút qua nhanh quá.”

Trịnh Hải lại quay đầu lại. Dương Ủy Kỳ cười thành tiếng: “Anh không trẻ con sao còn quay đầu lại nhìn?”

“Vốn dĩ không có sao băng đúng không, em chơi trò kế hoạch không thành.” Trịnh Hải lại cười.

“Dáng vẻ anh cười so với xì mặt đẹp hơn nhiều, anh nên cười nhiều một chút. Sao hả? Anh cảm thấy tâm trạng tốt hơn chút nào không?” Dương Ủy Kỳ không để ý đến câu hỏi của anh.

Nụ cười của Trịnh Hải hiện lên trên mặt, tiếp tục cũng không được, thu lại cũng không xong, cứ cứng đờ như thế, đúng lúc chuông điện thoại reo lên, là số của Tiêu Hòa Hòa.

Chương 16.2

Biển dần dần nổi gió, tín hiệu điện thoại không tốt, đứt đoạn ngắt quãng nghe không rõ tiếng, rất nhanh liền mất sóng.

Anh lại gọi lại, vẫn là tiếng lè rè không rõ ràng, giọng nói con gái ở đầu dây bên kia dường như không phải là của Hòa Hòa.

Trong lòng Trịnh Hải hơi sốt rột. Anh cố gắng ra vẻ không có chuyện gì trước mặt Dương Ủy Kỳ, thậm chí không cho cô biết là điện thoại của ai. Nhưng vẫn chưa đợi anh nói, Dương Ủy Kỳ liền mở miệng trước: “Hình như nổi gió rồi, chúng ta về thôi, tránh nguy hiểm. Em cũng buồn ngủ rồi.”

Sau khi lên bờ, Dương Ủy Kỳ mượn cơ phải về nhà ngay để xem chương trình giải trí trực tiếp liền tự mình lái xe đi trước. Trịnh Hải rất cảm kích sự hiểu ý của cô, bản thân mình lái xe theo men con đường ven biển đến khách sạn tổ chức lễ cưới của Tô Nhảm Nhiễm.

Bậc thềm khách sạn sang trọng ven biển đó kéo dài ra đến tận biển, từ xa xa Trịnh Hải đã nhìn thấy Hòa Hòa.

Cô và một người phù dâu khác đang ngồi cùng nhau trên bậc thềm thứ nhất rất gần biển, đã thay đi bộ lễ phục màu trắng, mặc chiếc váy liền không rõ màu gì, chất liệu đó sáng lên dưới ánh trăng, rất xa đã có thể nhìn thấy.

Anh đi đến trước mặt họ, đưa một tay ra cho Hòa Hòa. Tiêu Hòa Hòa không nắm lấy bàn tay anh, mà giống như bình thường kéo lấy gấu áo anh, ôm lấy cánh tay anh đứng dậy, lúc đứng thẳng lên không được vững, liền lảo đảo một lát, chắc là đã uống khá nhiều.

Phù dâu còn lại vỗ tay cười lớn: “Tiêu Hòa Hòa cậu thua rồi, không được lấp liếm tiền đánh cược nhé!”

Hòa Hòa nói: “Chịu cược chịu thua, ai sợ ai chứ?”

Trịnh Hải lại đưa tay ra đỡ cô gái đó, không tìm được chau mày: “Uống đến thế này, sao không có người đưa hai người về nhà hả?”

Cô gái kia nói: “Hòa Hòa nói, con gái uống nhiều không được lên xe của đàn ông lạ mặt, cho nên bất kể thế nào cũng không cho người khác đưa về.”

Hòa Hòa hơi mơ hồ nói: “Cái câu nói vớ vẩn ấy không phải là do tố phát minh, là anh trai tớ dạy đó. Đỉnh Đỉnh, cậu cũng nhất quyết phải nhớ rõ lời dạy của anh trai tớ đấy.”

Trịnh Hải cam chịu số phận đưa hai người say rượu này từng người một về nhà. Lúc đưa họ rời đi bị giữ nhân viên ở đó giữ lại kiểm tra tỷ mỉ chứng minh nhân dân một lát. Anh lái xe ra khỏi bãi đỗ xe, từ kính chiếu hậu nhìn thấy Sầm Thế lên một chiếc xe khác. Ánh mắt họ giao nhau một lát, hai bên gật gật đầu.

Sau khi Đỉnh Đỉnh xuống xe, Hòa Hòa bò từ ghế sau lên ghế trước. Trịnh Hải vốn đã khởi động xe, thấy cô nghịch linh tinh, lập tức phanh xe lại, khó chịu nhìn hành động không nhe nhả đó của cô.

Hòa Hòa bất chấp đạo lý nói: “Dù gì em cũng đã uống say, anh mắng em em cũng không nhớ.”

“Ngày mai anh có thể mắng tiếp.”

“Lúc đó em đã không nhớ nổi chuyện hôm nay rồi, em có thể không thừa nhận.”

Trịnh Hải lắc lắc đầu, tiếp tục lái xe.

Trong xe quá yên tĩnh, Hòa Hòa bắt đầu hát, lúc thì hát “Con thuyền trắng nhỏ”, lúc thì hát “Hai con hổ”. Anh thấy cô say không biết gì, dứt khoát mặc kệ cô, một lúc sau hỏi: “Em chơi trò chơi đánh cược với người ta, lần nào cũng rất vô vị, lần nào cũng thua. Lần này lại thua cái gì hả?”

“Lần này còn tốt, phải đến nhà Đinh Đinh làm nửa ngày công.” Hòa Hòa nói thật, “Đều là anh hại em thua. Chúng em cực anh có đến hay không, em nói anh không đến, Đinh Đinh nói anh nhất định sẽ đến.”

“Sao em biết anh không đến?”

“Bởi vì Nhắm Nhắm nhất định sẽ cho lái xe đưa em về nhà, cho nên anh chắc chắn không làm cái việc đó. Buổi hẹn của anh sao lại kết thúc sớm thế? Liệu Dương tiểu thư có không vui không?”

“Sao em biết anh đang hẹn hò.”

“Trực giác. Trực giác của em xưa nay rất chuẩn.” Hòa Hòa hưng phấn nói, “Anh vẫn nhớ Đinh Đinh chứ?” Cô ấy ra nước ngoài đã nhiều năm, gần đây mới quay về. Hồi nhỏ bọn em hay chơi cùng nhau, có một lần chơi nhảy dây cô ấy bị thương ở chân, bởi vì cô ấy là đứa rất béo, mọi người không di chuyển nổi cô ấy, không có người lớn ở nhà, sau này là anh công cô ấy đến phòng khám. Vì chuyện này mà cô ấy yêu thầm anh nhiều năm.”

“Béo? Trông cô ấy còn gầy hơn em.”

“Lúc đó anh công cô ấy lên lầu, lưng ướt hết. Đinh Đinh từ lúc đó liền rút kinh nghiệm xương máu quyết tâm giảm béo, cuối cùng lại thành gầy. Đó đều là sức mạnh của tình yêu đó, anh trai ạ.” Tiêu Hòa Hòa khoa trương đưa hai cánh tay ra tạo hình.

Trịnh Hải kéo cánh tay vươn ra quá dài đó của cô lại: “Con gái say đến thế này, không ra thể thống gì hết. Đã lâu lắm rồi không thấy em gọi anh là anh trai lễ phép như vậy, gọi khiến anh sờn cả gai ốc.”

“Em gọi tên anh anh nói em không lễ phép, em gọi anh là anh trai anh lại không thoải mái, anh thật khó hầu hạ.” Cô dường như đang nói chuyện với chính bản thân mình, mơ mơ hồ hồ, “Nếu Đinh Đinh về sớm hơn một tháng thì tốt, em có thể làm người tham mưu cao cấp của cô ấy, dạy cô ấy tiếp cận anh, bám lấy anh, có trò vui để xem, còn có thể kiếm thêm khoản thu nhập. Cô ấy thích anh nhiều năm như thế, đã tu luyện bản thân mình thành mẫu người anh thích. Thật đáng tiếc, người và người quả nhiên phải gặp nhau ở cùng một thời gian thích hợp mới đúng.”

Lúc này họ đã đến dưới lầu chung cư của Hòa Hòa. Trịnh Hải thở dài một lát, do dự một lát nói: “Hòa Hòa, có phải là em có chuyện muốn nói với anh không?”

“Chính là nói với anh Đinh Đinh yêu thầm anh, cô ấy không có dũng khí, em giúp cô ấy nói, như thế cô ấy cũng không hối tiếc, anh cũng chẳng mất gì.”

“Bản thân em có gì muốn nói không?”

“Không, thật sự không có.” Hòa Hòa lắc đầu giống như là trống lắc, trông rất ngây thơ hồn nhiên. Cô lắc đầu một lát đến mức khiến bản thân mình chóng cả mặt, đưa tay ra ôm lấy đầu, dùng ngón tay ấn nhẹ thái dương.

Trịnh Hải vươn người lại, bỏ tay cô xuống, đưa tay ra ấn giúp cô một lát, thuận ba vòng, ngược ba vòng, sau đó lại xoay tròn, là trước đây Hòa Hòa dạy anh.

Hòa Hòa nói: “Sao tối nay anh tốt thế?”

“Trước đây anh đối xử với em không tốt sao?”

“Trước đây nếu em uống rượu, anh trước tiên đều mắng em một trận, sau đó vút em vào phòng không thèm quần em, ngay cả nước cũng không rót cho em, để cho em tự sinh tự diệt.”

“Trước đây em không uống nhiều thế này. Hơn nữa không phải là em nói, bây giờ mắng em không có tác dụng sao.”

“Trước đây những lời anh mắng em đều nhớ. Anh xem, hôm nay em không để cho người lạ đưa về nhà.”

Trịnh Hải thu lại bàn tay đang đặt ở thái dương của cô, xuống xe mở cửa cho cô: “Trông em vẫn còn tỉnh táo lắm, xuống xe đi, chúng ta về nhà.”

Hòa Hòa xuống xe, đi theo sau Trịnh Hải mấy bước, bỗng nhiên lao lên lưng anh, ôm lấy vai anh, làm bộ dạng trẻ con: “Anh trai, anh công em lên lầu nhé.”

Trịnh Hải vùng ra theo phản xạ: “Tiêu Hòa Hòa, em còn gây chuyện nữa anh sẽ vút em ở đây không quản đấy.” Sau khi anh tránh nửa bước lập tức quay đầu lại, thấy Hòa Hòa nghiêng về một bên, lập tức đưa tay ra nắm lấy cô, Tiêu Hòa Hòa thuận thế ngã vào lòng anh, sau đó ngoan ngoãn không động dậy nữa.

Trịnh Hải cúi đầu nhìn một lát, không ngờ cô ngủ thiếp đi rồi.

Anh đành bế cô lên, đi từng bước từng bậc lên tận tầng trên cùng, đi rất lâu, lại tìm chìa khóa trong túi xách nhỏ của Trịnh Hải mở cửa đi vào, đặt cô xuống giường ở phòng ngủ.

Một loạt hành động đó rất tốn sức, may mà không làm khó được anh, hơn nữa Hòa Hòa vừa gầy vừa yếu rất nhẹ. Chỉ là lúc đặt cô xuống, mái tóc rối của cô mắc vào cúc áo anh, gỡ rất lâu mới gỡ ra được.

Trịnh Hải dựa vào ánh trăng nhìn Hòa Hòa. Cô đã tẩy trang, phấn trên mặt vẫn chưa hết, tóc xõa ra. Mặt cô rất nhỏ, lông mi dài dài khép lại, dường như che mất gần nửa khuôn mặt, giống như búp bê sứ. Trịnh Hải dường như có một ảo giác, dường như quay lại lúc nhỏ, mỗi lần đưa cô ra ngoài chơi đều mệt đến mức ngủ thiếp đi, sau đó phải công cô về nhà. Nhà cô thường không có người, Trịnh Hải luôn phải giúp cô tháo giày cởi bỏ áo khoác, đắp chăn cho cô.

Lúc đó Trịnh Hải thường buồn ngủ, bản thân mình không thể không chơi trò chơi gia đình bằng người thật đó

Tâm trạng anh lay động một lát, bật đèn ở đầu giường. Hòa Hòa đang ngủ hình như bị ánh đèn chói vào mắt, chau mày quay người đi, nằm hơi sấp, vùi mặt vào trong gối, tóc xõa ra xung quang chiếc gối.

Trịnh Hải lo cô sẽ ngạt thở, cẩn thận lật cô lại, vuốt tóc cô qua một bên giúp cô cởi giày.

Chiếc váy liền đó của cô rất chặt, đến nỗi cô cứ thở sâu liên tục trong mơ. Trịnh Hải theo tiềm thức giúp cô nới lỏng và kéo chiếc khóa đằng sau lưng cô xuống, để cho cô có thể thở dễ dàng hơn, lúc ngón tay anh chạm vào da của Hòa Hòa, anh liền thu tay lại giống như là động vào nước nóng, đứng dậy kéo chiếc chăn hề đắp kín cho cô từ cổ đến chân.

Lúc này Hòa Hòa ở dưới ánh đèn đó không phải là cái dáng vẻ cười nói vô tư mà anh biết. Giống như những bộ phim phải nữ mang tính truyền kỳ, lúc nhân vật chính từ trẻ thơ trở thành người lớn, cô gái nhỏ nhỏ, nháy múa quay vòng trong một điệu nhảy, hoặc là dưới ánh nến hơi lay động, bỗng nhiên trở thành người lớn, trưởng thành một dáng vẻ khiến anh lạ lẫm.

Trịnh Hải hơi buồn bực. Anh tắt chiếc đèn bàn, mò mẫm trong bóng tối đi lòng vòng không có mục tiêu ở trong căn phòng của Hòa Hòa, sau đó đi vào bếp giúp cô rót một cốc nước đặt lên bàn, muốn rời đi nhưng lại không yên tâm để người say đến mức không biết gì như cô lại một mình, cuối cùng dứt khoát đi ra ban công phòng khách ngắm bầu trời đêm.

Bầu trời rất trong. Trăng đã lên giữa trời, chiếu ánh sáng soi rọi cả mặt đất, những ngôi sao lại nhìn không rõ. Có gió thổi qua, phương hướng không ổn định, thỉnh thoảng đem theo chút ẩm áp, thỉnh thoảng mang theo sự mát mẻ.

Ban công lộ thiên, diện tích rất lớn, Hòa Hòa đặt ở đó một chiếc ghế đu kết bằng mây hình nửa vầng trăng, và mấy cái ghế gỗ tạo hình gốc cây.

Hòa Hòa rất lười đối với việc mà cô không có hứng, cho nên trên ban công không có những bình hoa cỏ như bình thường, rất sạch sẽ. Trịnh Hải nhớ trước đây ở đây có bày một cây xương rồng lớn và một cây tiên nhân cầu, bởi vì loại thực vật đó không cần tưới nước liên tục, khả năng sinh tồn mạnh. Nhưng bây giờ ngay cả mấy cái cây đó cũng không thấy nữa, chắc là Hòa Hòa sợ làm bị thương đến con mèo, sự sợ ý và cẩn thận của cô rất có tính lựa chọn.

Nghĩ đến con mèo đó, Trịnh Hải sau khi đi vào cửa lại không hề phát hiện ra, không biết nó trốn ở góc nào. Anh không thích nó, chắc là nó cũng không thích anh, bị anh né tránh mấy lần, bản thân nó cũng biết thấy anh phải vòng đi đường khác.

Trịnh Hải đi một vòng cũng không tìm thấy con mèo Tiểu Bảo, lại tìm thấy căn nhà nhỏ của mèo đó, nghĩ là chắc nó nhất định chưa ăn cơm tối, liền lấy hai gói thức ăn mèo ở trong tủ lạnh ra vút ở cửa căn nhà cho nó, bản thân mình lại quay lại ban công, ngồi xuống chiếc ghế mây có thể đung đưa đó, ngắm trăng.

Anh nghĩ lúc lâu cũng không nghĩ ra mình có việc gì để làm, liền lấy điện thoại ra gọi cho Dương Ủy Kỳ.

“Em về đến nhà rồi hả?” Trịnh Hải hỏi.

“Về từ sớm rồi. Ở chỗ anh không có việc gì chứ?”

“Không. Có thể có việc gì được? Em đang làm gì thế?”

“Xem đĩa, “She is all that”. Anh thì sao?”

“Ngắm trăng.”

Dương Ủy Kỳ cười ở đầu dây bên kia: “Anh nhìn thấy chị Hằng Nga rồi hả?”

“Không, chỉ nhìn thấy những lỗ hồng trên bề mặt trăng, anh cảm thấy chị Hằng Nga ở đó không có chỗ để ở.”

“Có lẽ chị ấy sống ở đằng sau mặt trăng, mặt mà chúng ta không nhìn thấy. Anh dùng kính viễn vọng nhìn à? Nếu không thì làm sao nhìn thấy những vết lõm trên mặt trăng được?”

“Không có kính viễn vọng, anh quan sát với tưởng tượng.” Trịnh Hải chuyển điện thoại sang bên kia tai, “Em xem bộ phim “She is all that”? Không ngờ em xem phim dành cho giới trẻ, hơn nữa là bộ phim cũ như vậy.”

“Xem những bộ phim dành cho giới trẻ hơi cũ một chút sẽ làm ức độ nồng nặc và trẻ con của em nhẹ hơn một chút, hơn nữa cũng đặc biệt không giống ai.” Cách điện thoại, Dương Ủy Kỳ hoạt bát hơn bình thường, “Trịnh Hải không ngờ ngay cả bộ phim đó anh cũng đã từng xem? Không giống với phong cách của anh.”

“Chưa xem, chỉ là nghe nói.” Trịnh Hải nói, “Phim đó có kết thúc vui vẻ không?”

“Đương nhiên, xem film dành cho giới trẻ chính là để thoải mái, ai muốn xem kết thúc đau buồn chứ?”

“Ồ.” Trịnh Hải nuốt câu nói đã ra đến miệng đó lại, tiếp tục ngẩng đầu ngắm trăng, định phán đoán tốc độ nó di chuyển.

Điện thoại chưa tắt, anh xưa nay vẫn đợi Dương Ủy Kỳ nói tạm biệt trước. Một lát sau, Dương Ủy Kỳ nói: “Trịnh Hải, kỳ nghỉ quốc khánh nếu không có việc gì, chúng ta đi một nơi xa một chút chơi hai ngày nhé.”

“Được. Em muốn đi đâu?”

“Đâu cũng được, chỉ cần ít người là được. Chúng ta đi chúc mừng một lát.”

“Chúc mừng cái gì?”

“Chúc mừng thời gian chúng ta qua lại đã được hơn một nửa. Bây giờ chúng ta đã quen nhau được một tháng rồi, bản thân em có lúc cảm thấy rất thần kỳ.”

Trịnh Hải lập tức hiểu ý trong câu nói đó của cô. Anh dừng lại một lát, chậm chậm nói: “Em không có niềm tin với anh, hay là không có niềm tin với bản thân mình.”

“Đều không có.” Dương Ủy Kỳ nói rất nhanh, nhưng lập tức lại thay bằng một giọng điệu nhẹ nhàng, chuyển sang chủ đề khác, “Tuần sau em mời anh ăn cơm nhé. Gần đây em mới học được mấy món, hy vọng có vị anh hùng dũng cảm lấy thân mình để thử.”

“Được.”

“Anh nhớ tự mình chuẩn bị thuốc đau dạ dày.”

Trịnh Hải tắt máy, không lâu sau cái cảm giác mệt mỏi đó lại dần dần trào lên. Anh quay lại phòng xem Hòa Hòa, cô vẫn đang ngủ, ngủ rất sâu rất yên tĩnh. Sau khi quay lại ban công, anh lại ngẩng đầu lên ngắm trăng, nhớ đến bài hát thịnh hành năm đó cứ dễ nghe đến là đau đầu, “Đều là họa do ánh trăng gây nên”, yên lặng cười cười, lại sờ vào túi mình tìm ra mấy thứ đồ, lần này anh tìm thấy một hộp thuốc và hộp diêm quẹt, lấy từ hòm lễ của Tô Nhảm Nhiễm, mỗi vị khách đều có.

Thuốc loại cực tốt. Anh lấy ra một điếu ngậm vào trong miệng, dùng diêm quẹt châm lửa. Gió không mạnh, nhưng rất lâu rồi anh không dùng thứ đồ này, quẹt hai que mới được.

Thật ra anh rất ít khi hút thuốc, cho nên hút vào hơi đầu tiên, vì đứng trước gió, thậm chí bị sặc một lúc.

Trịnh Hải đang nghĩ xem bỏ tàn thuốc lá vào đâu, sau đó trực giác bảo anh là anh đang bị dòm ngó. Trực giác của anh xưa nay rất chuẩn.

Quả nhiên, ở giữa cửa con mèo Tiểu Bảo khiến anh đau đầu đó, đang thò đầu thò cổ vào nhìn anh.

Trịnh Hải rất lâu rồi không thấy nó, cảm thấy nó lớn hơn một chút, ngay cả ánh mắt cũng dường như trưởng thành hơn.

Cho dù con mèo Tiểu Bảo hình như không có ý định đến gần anh, nhưng Trịnh Hải vẫn toàn thân cảnh giác. Kết quả con mèo nhỏ đó vèo một cái đến một góc của ban công, cấp ra một chiếc đĩa đưa đến trước mặt anh, lại nhanh chóng trốn đi.

Anh cúi đầu xuống nhặt lên, không ngờ là một chiếc đĩa thiếc nho nhỏ vô cùng tinh xảo, bốn góc đều khắc hoa và mèo thiên sứ, trông giống như gạt tàn thuốc lá.

Trịnh Hải cứ đứng đưa đưa như thế trên chiếc ghế mây, hút hơi được hơi không, thả ra khói thuốc trắng thành hình liền bị gió thổi đi, bãi cỏ dưới lầu có tiếng côn trùng lờ mờ. Cái cảm giác này dường như quay lại thời niên thiếu, đặc biệt là bị con mèo Tiểu Bảo ban nãy quấy rầy, buổi tối như vậy thậm chí có chút màu sắc cổ tích.

Anh nhìn mặt trăng dường như lại nhìn nghiêng qua mấy độ về phía tay, đếm đếm một chỗ nào đó rốt cuộc có thể thấy được bao nhiêu ngôi sao, sau đó liền hơi buồn ngủ, trong mơ hồ dường như quay lại rất nhiều năm trước đây, người cha lúc nào cũng nghiêm túc của anh nói: “A Hải, cha tặng con một món quà sinh nhật.” Sau đó anh thấy Tiểu Hòa Hòa nhỏ bé được bọc trong chiếc tã lót màu hồng nhạt, chiếc tã nho nhỏ được in lên rất nhiều những con mèo con, ở giữa thắt một sợi dây lụa màu đỏ, kết thành hình bông hoa.

Trong sự mơ hồ cũng muốn cười, vừa hoang đường vừa thú vị như vậy, rõ ràng là mơ, nhưng lại giống y như thật. Sau đó lại mơ thấy Hòa Hòa lớn lên rất nhanh, chân tay lóng ngóng bò, bước đi loạng choạng, nói bị ba bị bo, ký ức cũ như thế, liền tái hiện lên từng tấm trong một khoảng thời gian có giới hạn, có những cảnh mơ hồ, có những cảnh rõ ràng, đa phần đều là Hòa Hòa đang cười, cười nghịch ngợm, cười đắc ý, cười vui vẻ, còn có cười giả vờ theo kiểu của Châu Tinh Tinh.

Nhưng anh nhớ rõ nhất lại là một cảnh, từ xa xa anh nhìn Hòa Hòa cuộn thành hình con tôm trên ghế sofa, ôm thật chặt lấy gối, vừa xem tivi, vừa âm thầm rơi lệ, nước mắt chảy tràn trên mặt, chảy tận xuống khoe miệng, cô cũng không hề biết. Cho đến tận lúc phát hiện ra anh nhìn cô, mới nặn ra nụ cười nói: “Em lại bị chảy nước mũi rồi.” Tạm dừng màn hình lại, quay người đi vào phòng vệ sinh rửa mặt.

Trịnh Hải cúi đầu nhìn bìa chiếc đĩa DVD ở trên bàn đó, một khuôn mặt tràn đầy sự trẻ trung, động tác hoạt bát, tuổi tác tương đương với Hòa Hòa năm đó, “She is all that”. Rõ ràng trông là một bộ phim hài, nhưng lại khiến cô khóc đến như thế.

Trịnh Hải vẫn còn lơ mơ giữa mơ và thực, lại vì trong hư vô vẫn cảm thấy bị nhìn chăm chú nên mở trừng mắt tỉnh dậy. Quả nhiên lần này là Hòa Hòa đang ôm một đồng hồ đeo tay cách anh 2 mét nhìn anh. Cô đã thay đi bộ lễ phục, mặc váy ngủ in đầy những bông hoa nhỏ màu nhạt, tóc vẫn xõa ra rối tung, có một nửa bị gió thổi che vào mắt.

Thấy anh tỉnh dậy, Hòa Hòa nói: “Sao anh lại ngủ ở đây? Sẽ bị cảm đó.”

Trịnh Hải đứng dậy, phát hiện bản thân mình ngồi một kiểu quá lâu, hơi tê. Anh thấy đôi mắt trong sáng của Hòa Hòa, giọng nói cũng rõ ràng, một dáng vẻ đã hoàn toàn tỉnh rượu, quả thật thấy thần kỳ. Anh kèm chế không đi lên trước vén ra đằng sau phần tóc rũ xuống mắt cô đó, anh không chịu được kiểu tóc khó chịu ấy.

Hòa Hòa bỗng nhiên lại lùi về sau một bước lớn, lùi đến hắt tường.

Trịnh Hải không thấy lạ gì, cười với cô: “Em tỉnh rượu nhanh thật đó.”

“Em không say.”

“Anh biết, em chỉ là uống nhiều thôi.” Trịnh Hải nói nhẹ nhàng, “Lần sau uống ít thôi. Con gái uống nhiều sẽ dễ bị thiệt thòi.”

“Em không uống nhiều, em chỉ là buồn ngủ.” Hòa Hòa kiên quyết sự trong sạch của mình.

“Được rồi, lần sau nếu em buồn ngủ thì đừng uống rượu, nếu không sẽ dễ ngủ bên ngoài đó.” Trịnh Hải cũng cảm thấy mình bắt đầu buồn ngủ, không muốn cãi nhau với cô nữa, “Em muốn uống gì không? Sữa? Mật ong?”

“Em tự làm được.” Hòa Hòa vẫn ôm chiếc chăn vốn định đắp cho anh đó, cứng đờ đứng bên cạnh tường.

“Vậy anh về trước đây. Tối nay anh ở bên kia, có việc gì thì gọi điện cho anh.” Hòa Hòa không thích bóng tối, sợ nhìn mặt trăng và những ngôi sao trên trời, không chịu tham gia những hoạt động ngoài trời buổi đêm. Ở những hoạt động ngoài trời về đêm, cô thường hiểu hiện rất bất thường, ví dụ như hai ba tiếng trước cô còn ra sức làm nũng, bây giờ lại phòng bị anh như người ngoài như vậy.

Trịnh Hải vuốt vuốt quần áo bị nhăn, chào Hòa Hòa, quay người rời đi. Hòa Hòa ôm chiếc chăn đó lẻ mề đi sau lưng anh, đưa anh ra đến cửa.

Trịnh Hải mở cửa, nghe thấy Hòa Hòa gọi một tiếng nhỏ sau lưng anh: “Anh trai.”

Anh dừng lại một lát, quay đầu lại.

“Lúc anh đưa em về, em không gây chuyện, không nói những lời kỳ lạ chứ.” Ánh mắt cô hơi sợ hãi, vô cùng không chắc chắn.

“Không, em rất ngoan, lên xe liền ngủ.”

“Ồ.” Cô cúi mắt xuống, trước khi Trịnh Hải đóng cửa lại nhẹ nhàng nói: “Cảm ơn anh đã đưa em về.”

Động tác đóng cửa của Trịnh Hải dừng lại một lát, cuối cùng chỉ nhắc nhở cô một câu: “Nhớ khóa cửa.”

Sau khi Trịnh Hải đi, Hòa Hòa vút chăn lên ghế sofa, đi đến tủ lạnh tìm thức ăn mèo đi đến trước căn nhà của con mèo nhỏ, phát hiện nó đã ăn no đang ngủ say, liền cẩn thận ôm nó lên. Cô dùng khăn ôm nó, ôm ra tận ban công, ngồi xuống chiếc ghế mây mà Trịnh Hải vừa ngồi, chờ đợi.

Lúc nhỏ cô sợ đêm tối, càng sợ bầu trời về đêm. Lúc bầu trời đen kịt không nhìn thấy gì khiến cô không thở nổi, nhưng khi bầu trời sáng trắng, những ngôi sao cũng sáng đến mức có thể nhìn rõ những chòm sao, cô cũng sẽ đột nhiên cảm thấy hoảng sợ, cô luôn nghi ngờ rằng mặt trăng sẽ rơi xuống, còn hình dạng mà những ngôi sao tạo thành đó sẽ nuốt cô vào trong.

Trịnh Hải từng nói đó là cô sợ hãi, thử rất nhiều cách giúp cô khắc phục, có một dạo còn lôi cô đi dã ngoại, buổi tối kéo cô đến du thuyền của anh đi hóng gió, kết quả hại cô sống 1 giây mà như cả một năm. Sau này cô dần dần lớn lên, cuối cùng Trịnh Hải cũng chịu thừa nhận đó là một loại bệnh, cũng không còn coi hành động kiểu đó của cô là tùy hứng nữa, cũng không ép buộc cô tiếp nhận cái cảnh quan tự nhiên tuyệt vời về đêm. Thật ra bây giờ cô đã không còn sợ nữa, chỉ là vẫn không thích mà thôi.

Con mèo Tiểu Bảo ngáy khò khò trong lòng cô, bỗng nhiên tỉnh dậy, vùng vẫy một lát, nhảy từ đùi cô xuống, chạy vào căn nhà nhỏ của mình tiếp tục ngủ.

Hòa Hòa mất đi chỗ dựa có thể ôm ấp, nhất thời cũng không biết nên làm cái gì. Sau đó cô nhìn thấy hộp diêm quẹt và thuốc lá của Trịnh Hải bị rơi ở một bên, khom người nhặt lên.

Cô quẹt từng que của hộp diêm đó, đốt cháy một que, lại quẹt cháy thêm một que nữa, trong lòng những đến câu chuyện Cô bé bán diêm. Chỉ là cô bé có rất nhiều lý tưởng rõ ràng, có thể tưởng tượng từng thứ thông qua hộp diêm, còn Hòa Hòa nhìn đốm lửa lay động trên que diêm, trong lòng trống rỗng, không có ý nghĩ gì. Từ nhỏ cô liền cảm thấy bản thân mình không thiếu thứ gì, cho nên cô cũng không hề biết bản thân mình thật sự cần gì, cô chỉ là thường xuyên nhàn rỗi, cần tìm chút việc để làm mà thôi.

Hộp diêm cuối cùng chỉ còn lại một que. Hòa Hòa điểm một lượt hộp thuốc đó, 18 điếu, Trịnh Hải đã hút mất hai điếu.

Thế là cô cũng lấy ra một điếu, dùng que diêm cuối cùng đó châm lửa, dựa vào chiếc ghế mây, chậm chậm đung đưa, chậm chậm hút thuốc, chậm chậm nhả ra khói thuốc.

Nếu Trịnh Hải nhìn thấy cái dáng vẻ này của cô, cô nhất định lại bị ăn mắng.

Hòa Hòa nhớ bản thân mình học hút thuốc là năm lớp 12, khoảng 16,17 tuổi.

Cô trưởng thành muộn, cho nên thời kỳ phản loạn cũng đến muộn hơn người khác một chút. Lúc bạn học cô nghịch ngợm âm ỹ, thường thường bộc phát ra những lời kinh ngạc phản nhân loại phản xã hội, thì cô là học sinh ngoan ngoãn của thầy cô giáo. Lúc những đứa trẻ khác đều đã qua thời kỳ thanh xuân khó khăn nhất, chuẩn bị đi bước đầu tiên vào sự trưởng thành, cô lại không thể không một mình trải qua cái khoảng thời gian dài dằng dặc thường thường uất ức bức dọc hững hờ ủ rũ đó, trong tâm hồn của niên thiếu thuốc lá dường như là cái đồ vật có quan hệ thân thiết nhất với “tội lỗi”.

Bề ngoài cô giả vờ như không có gì, cẩn thận giấu người mẹ không ở bên cạnh cô, giấu diếm dì Sảng Nhu dịu dàng lương thiện, giấu diếm bảo mẫu trong nhà Trịnh Hải, nhưng lại không thể giấu nổi Trịnh Hải người mà đi học ở bên ngoài thỉnh thoảng mới về nhà đó.

Trịnh Hải không cho cô hút thuốc. Hòa Hòa phản bác: “Bây giờ nam nữ bình đẳng, con gái hút thuốc là bình thường. Anh xem Trương Ngải Gia và Trương Mạn Ngọc trong phim ấy, lúc hút thuốc có khí chất biết bao.”

Trịnh Hải nói: “Những người phụ nữ khác có thể hút thuốc, em không được hút. Những người phụ nữ khác hút thuốc có khí chất, em không có.”

“Bản thân anh lên cấp 2 đã bắt đầu hút thuốc, dựa vào cái gì mà quản em?”

“Nếu anh cai thuốc, có phải từ giờ em sẽ không động vào thứ đồ này nữa?”

Giao ước của hai người từ đó mà thành.

Hóa ra qua nhiều năm như vậy, hai người họ ai cũng không nghiêm túc thực hiện giao ước năm đó.

9. Chương 17-18

Chương 17.1

Lý trí và tình cảm của người bình thường là hài hòa và cân bằng, còn lý trí và tình cảm của Trịnh Hải phù hợp với tỷ lệ 80-20.

Trịnh Hải đến nhà Dương Ủy Kỳ làm khách như đã hẹn, còn đem theo một bó hoa.

Không phải là hoa tươi thật sự, mà là một bó hoa được ghép từ những búp bê hình con heo màu hồng, không phải là loại hàng vỉa hè, mà là loại chủ của hàng hoa tự mình khâu từng mũi một.

Anh đã từng thấy Hòa Hòa tự mình làm một bó hoa như thế này, cảm thấy rất thú vị, hôm nay nhìn thấy có bán, liền tiện tay mua về.

Thật ra anh chưa từng có thói quen tự tay tặng quà hay hoa cho ai, cảm thấy cả cơ thể đều không được thoải mái.

Dương Ủy Kỳ vô cùng vui vẻ khi nhận được món quà không hề đắt đỏ, bởi vì cô thuộc tuổi Hợi, lúc mở cửa trên người còn thắt một chiếc tạp dề có hình ba con lợn, dùng chiếc khăn vuông cuốn trên đầu, dáng vẻ của một người phụ nữ của gia đình rất chuẩn mực, chỉ là động tác cầm chiếc muôi không được đúng cách cho lắm mà thôi.

Trịnh Hải hỏi: “Cần giúp đỡ không?”

“Không cần. Anh tự mình tìm chút việc gì đó làm đi, một lát nữa là xong.”

Lúc Dương Ủy Kỳ đi ra, Trịnh Hải đang xem DVD.

Dáng vẻ anh xem DVD rất đặc biệt, cầm chiếc điều khiển, tua hình với tốc độ 4X, không có tiếng, chỉ là lướt nhanh qua phụ đề, hơn nữa là phụ đề tiếng anh, mà anh xem không hề chú ý.

Dương Ủy Kỳ liên miện nói kỳ lạ, phát hiện Trịnh Hải đang xem bộ phim "She's All That" mà cô xem mấy hôm trước.

Vừa đúng lúc anh xem hết, thấy cô đi ra, liền tắt màn hình đi, thở dài một tiếng.

Dương Ủy Kỳ nói: "Bộ phim có kết thúc viên mãn như thế, có gì để mà than thở chứ?"

Trịnh Hải nói: "Kết thúc tốt đẹp sao, anh không thấy thế."

"Sao lại không phải là kết thúc tốt đẹp chứ? Đại đoàn viên đó. Anh xem phim như thế quả thật rất có dáng vẻ chuyên gia, xem có hiểu không?"

"Dù gì một lời thoại một cảnh quay cũng không bỏ qua." Trịnh Hải lấy đĩa phim ra, lại cẩn thận cất vào hộp đĩa, lẩm bẩm một mình nói một câu: "Cuộc sống như một vở kịch."

"Đương nhiên, tất cả các tác phẩm nghệ thuật đều bắt nguồn từ cuộc sống."

"Anh mà là cô gái đó, anh vĩnh viễn cũng không quay lại bên cạnh anh chàng ấy, mặc kệ anh ta có thể thốt đến đâu." Trịnh Hải nói.

Câu truyện là một bộ phim thần tượng trong trường học ở Mỹ, thần tượng trong trường cùng bạn bè đánh cược đi theo đuổi cô gái kỳ lạ và ngoan ngoãn của khoa nghệ thuật, sự việc bại lộ, chia tay, làm lành, kết thúc viên mãn.

Dương Ủy Kỳ nói: "Đây chính là sự khác biệt tư duy giữa con trai và con gái hả? Chỉ cần trái tim chân thành, cái gì cũng dễ nói."

"Làm sao để phán đoán trái tim chân thành hay không? Nguyên tắc của anh là, khi mà lòng tin và danh dự của đối tượng hợp tác bị hủy hoại một lần thì mãi mãi sẽ được bài trừ ra khỏi phạm vi hợp tác của anh. Bởi vì có một lần sẽ khó tránh khỏi có lần thứ 2."

"Theo như anh nói, những người phạm lỗi một lần, sẽ vĩnh viễn không có cơ hội thay đổi sao, vậy tất cả phạm nhân trên thế giới đều phạt tử hình cho xong." Nói xong câu này, Dương Ủy Kỳ cười khanh khách, "Hóa ra chúng ta đều có bệnh nghề nghiệp."

Trịnh Hải cũng cười cười một cách khách khí, không tranh luận với cô nữa.

Dương Ủy Kỳ nhìn một lúc màn hình xanh trống rỗng, giả vờ trêu đùa nói: "Em luôn cảm thấy lý trí và cảm tính của con người là một tỷ lệ cân bằng, nhưng Trịnh Hải tỷ lệ của anh rõ ràng là không giống với người bình thường, sức mạnh lý tính của anh quá lớn."

Trịnh Hải nói: "Như thế không tốt sao? Lý tính mạnh mẽ có thể tránh khỏi phạm sai lầm."

"Nhưng anh chẳng lẽ không cảm thấy cuộc sống mà việc gì cũng nắm vững trong tay rất vô vị sao? Hoàn toàn không có biến cố, cũng không có sự kinh ngạc vui mừng. Em đoán từ nhỏ đến lớn anh chưa từng gặp phải việc không theo ý muốn hoặc ngoài dự liệu phải không?"

Trịnh Hải im lặng rất lâu mới chậm chạp nói: "Việc ngoài dự liệu cũng có, không như ý muốn cũng có. Chỉ là không nhiều mà thôi. Người dù gì cũng không thắng nổi trời."

Chất lượng bữa ăn đó quả thật chẳng ra sao.

Dương Ủy Kỳ có một dáng vẻ xinh đẹp duyên dáng, làm việc ngăn nắp nhanh nhẹn, màu sắc món ăn trông cũng rất đẹp, nhưng không ngờ rằng mùi vị chẳng ra sao.

Trịnh Hải ăn từng miếng rất kiên nhẫn, nhưng Dương Ủy Kỳ lại ăn không nổi, ăn được mấy miếng nói: "Hay là chúng ta ra ngoài ăn đi."

"Không cần đâu, ngoài việc hơi mặn hơi cứng ra thì cũng chẳng có gì là không ổn cả."

"Ra ngoài đi, em ăn không nổi."

“Đáng tiếc quá, em bận cả nửa ngày.”

Không sao, dù gì em nấu ăn cũng chỉ là chơi thôi mà.”

Cuối cùng là lái xe đến nhà hàng mà họ thường ăn.

Lúc Trịnh Hải ăn lại có cảm giác bị người khác chú ý.

Anh ngẩng đầu lên nhìn xung quanh một lát, không hề nhìn thấy người quen. Một lát sau, điện thoại lại reo lên, anh nhận máy, nói một câu rồi tắt đi.

Dương Ủy Kỳ hỏi: “Có việc à?”

“Không gấp. Có một người bạn, lát nữa anh qua đó chào hỏi.”

Anh đợi Dương Ủy Kỳ ăn xong, mới đứng dậy vòng qua một khu khác của nhà hàng, sau tấm màn nhìn thấy Sầm Thế.

Sầm Thế ngồi rất nhàn nhã, giống như là đợi anh đã lâu. Thấy anh đi đến, đứng dậy, gạt đầu khách sáo, vẻ mặt điềm nhiên: “Vốn dĩ tôi nên qua đó, nhưng anh có bạn, tôi nghĩ không tiện lắm.”

“Sầm tiên sinh lần này ở lại thành phố cũng đủ lâu nhỉ.” Vẻ mặt Trịnh Hải còn lãnh đạm hơn anh ta.

“Bạn tôi đi nghỉ tuần trăng mật, tôi giúp cậu ấy quản chút việc kinh doanh.”

“Bạn bè, hay là người hợp tác?”

Sầm Thế cười: “Trịnh tiên sinh rất muốn hợp tác với tôi sao?”

Trịnh Hải cũng cười cười: “Nếu anh muốn nói chuyện công việc, vậy hẹn thời gian với thư ký của tôi, chúng ta nói chuyện ở phòng làm việc.”

Nụ cười của Sầm Thế càng tươi hơn: “Nhiều năm qua đi, anh lại vẫn không thay đổi chút nào.”

“Nhưng anh lại thay đổi không ít.”

“Đó là điều đương nhiên. Năm đó tôi là học sinh còn anh đã là người của xã hội, tài đại chiết nhân, thế đại áp nhân. Bây giờ mặc dù anh vẫn ở trên cao, nhưng khoảng cách của chúng ta dường như đã nhỏ đi không ít, không phải sao?”

“Tôi nói rồi, nếu anh không phục, đợi sau khi đủ lông đủ cánh có thể đến tìm tôi. Sao hả, anh cảm thấy đã đến lúc rồi?”

Sầm Thế lại cười: “Làm sao có thể chứ? Tôi nịnh bợ anh còn không kịp.” Anh thấy Trịnh Hải nhìn anh không biểu hiện gì, liền thu lại nụ cười, vẻ mặt tự nhiên nói: “Tôi phát hiện tôi không thể quên nổi Hòa Hòa. Về phép lịch sự, tôi thông báo cho anh một tiếng, tránh khỏi việc anh cảm thấy tôi làm việc quá không đáng tin.”

Trịnh Hải nói lạnh lạnh: “Có phải anh đã hơi quá tự tin rồi không. Anh chắc chắn rằng bên cạnh Hòa Hòa không có người khác, mấy năm nay vẫn một lòng một dạ như anh, đợi anh, chỉ cần anh quay lại con bé sẽ lập tức lao vào lòng anh sao?”

Sầm Thế nói: “Tôi không thể khẳng định. Nhưng những người khác đều không đáng ngại, đừng nói đến bạn trai, ngay cả chồng không phải cũng có thể trở thành chồng cũ sao? Nhưng anh trai Hòa Hòa lại chỉ có một mình anh, một câu nói của anh có thể khiến mọi cố gắng nỗ lực của tôi mất đi mà không thể hồi lại được, khiến tôi không thể không cẩn thận.”

Trịnh Hải cười lạnh: “Anh quá đề cao sức ảnh hưởng của tôi với Hòa Hòa rồi. Con bé không chấp nhận anh, là vấn đề ở bản thân anh.”

“Anh đừng quá hạ thấp sức ảnh hưởng của mình đối với cô ấy thế.” Sầm Thế trả lời một cách khoan thai rất đúng mực.

Lúc Trịnh Hải quay lại, Dương Ủy Kỳ quan sát anh một lúc lâu, hơi mỉm cười: “Vừa rồi anh đi gặp là bạn hay là thù hả?”

“Rõ ràng như vậy?”

“Đúng thế. Thật ra em rất hiếu kỳ, muốn làm cho anh thích rất khó, nhưng muốn làm cho anh ghét cũng không phải là một chuyện dễ.”

“Đừng ấu trĩ như Tiêu Hòa Hòa thế, sự hiếu kỳ có thể giết chết người đó.” Trịnh Hải cũng nói không tranh cãi.

Sau khi Trịnh Hải đưa Dương Ủy Kỳ về nhà, nhìn nhìn đồng hồ, cũng không muộn lắm.

Anh lấy điện thoại ra gọi cho Tiêu Hòa Hòa, muốn bảo cô tối mai sau khi tan ca đi ăn cơm cùng anh, kết quả là gọi hai cuộc, vẫn là máy bận. Hai cuộc điện thoại cách nhau 1 tiếng.

Nói chuyện điện thoại với ai mà nói lâu như thế, cũng không sợ bức xạ của sóng điện thoại sao.

Anh chuyển qua nhắn tin. Chức năng nhắn tin của điện thoại anh vốn dĩ không dùng, không hề quen, nghiên cứu một lát mới hiểu được quy tắc thao tác, bấm bấm viết xong mấy chữ, nhưng lúc nhấn đi lại sai thao tác, bị mất hết.

Anh chau chau mày, từ bỏ kế hoạch tối mai.

Chương 17.2

Quá giờ tan ca 5 phút, Tiêu Hòa Hòa xách túi đi ra khỏi tòa nhà làm việc của công ty.

Từ công ty đến nhà bắt taxi mất 5 phút, ngồi xe bus mất 10 phút, đi bộ cũng chỉ mất có nửa tiếng đồng hồ. Trên đường tắc nghẽn, cho nên cô không mua xe không lái xe. Hơn nữa, Hòa Hòa có một chút khủng hoảng với tốc độ, ngay cả taxi cũng ít khi đi.

Dưới lầu có trạm đợi xe. Nhưng mấy tháng trước tòa nhà đối diện treo một bức ảnh tuyên truyền mà cô vô cùng không thích, cho đến tận bây giờ vẫn chưa thay đi, khiến cô mỗi lần đợi xe đều cảm thấy vô cùng bức bối, do đó luôn đi về phía trước một đoạn, đợi xe ở trạm sau.

Cứ đi cứ đi, liền đi tạt qua một con đường gần, đi bộ cả đường về nhà.

Bên đường có rất nhiều cửa hàng, cửa hàng quần áo và cửa hàng thủ công mỹ nghệ thông thường đang chuẩn bị dọn hàng, lúc này vào mặc cả là có lợi nhất, mà cửa hàng đồ ăn vặt lại bay ra những mùi thơm mê người, con đường nhỏ cô đi qua có một con phố nhỏ nổi tiếng với những cửa hàng đồ ăn vặt lâu năm. Do đó Hòa Hòa thường thường mỗi lần về nhà, trong túi xách đều những thứ đồ chơi nhỏ vô dụng mới tậu được, còn trên tay xách một túi đồ ăn ngon.

Cô thích thích đi bộ giữa hai bên đỗ xe còn có một nguyên nhân khác nữa, giữa hai bên này vừa đúng có một quảng trường bán quần áo rất lớn, Hòa Hòa rất ngưỡng mộ những tủ kính tinh xảo mà họ thay theo mùa đó, từng tấm từng tấm, màu sắc hình dạng khác nhau, giống như sân khấu tinh thanh nhã mà hoa lệ.

Cô vừa đi vừa xem, đi rất chậm, cuối cùng dừng lại. Chiếc tủ kính đó trưng bày đồ trang sức và tơ lụa, chỉ là đơn giản quần lên người mấy người mẫu, thật một chiếc nút thanh nhã, màu sắc và hoa văn như trong mộng ảo, xinh đẹp mà phóng khoáng.

Người mẫu ngoài cùng khoác tấm vải có hai màu xanh lá nhạt và tím nhạt, sự phối màu rất tầm thường, nhưng lại vén lên một cách mờ ám không rõ ràng, rất có cảm giác. Trên tay người mẫu còn đeo một chuỗi vòng đeo tay, 10 mấy viên bích ngọc dưa hấu, chia thành từng mảnh xinh xắn, một sợi dây màu xanh lục nhạt ánh hồng, giống như là một miếng dưa hấu có vỏ, rất hợp với màu sắc của vải, trông vô cùng đáng yêu.

Cô nghiêng đầu chiêm ngưỡng tỷ mỉ. Bích ngọc dưa hấu không phải là vô cùng quý báu, nhưng từng viên ngọc của chuỗi vòng đó trong suốt thuần khiết, là hàng cao cấp.

Cô nhìn đến thất thần, bỗng nhiên sau lưng có người nói: “Trùng hợp như vậy.” Cô giật bản mình, quay đầu lại nhìn, Sầm Thế xuất hiện sau lưng cô như là ma.

Hòa Hòa chép miệng, muốn nở ra một nụ cười với anh, nhưng vì cô bị làm cho khiếp sợ, không cười nổi: “Đúng là trùng hợp.” Thời gian tan tâm, dòng người ồn ào tấp nập, cô lại gặp được anh ở trong nơi đi bộ.

“Khó mà gặp được em, cùng nhau ăn cơm nhé.” Sầm Thế vui vẻ hòa nhã.

“Ngại quá, em không rảnh, em hẹn người khác rồi.”

“Có hẹn mà lại nhàn nhã như vậy, vừa đi vừa ngắm cảnh?” Sầm Thế cười trực tiếp bóc trần lời nói dối của cô. Hóa ra anh đã đi theo cô rất lâu, cô lại không phát hiện ra.

Mặt Hòa Hòa đỏ lên, trấn tĩnh nói: “Buổi hẹn của em ở nửa tiếng sau, có thời gian, không được sao?”

Sầm Thế lại cười: “Vậy đi uống tách cà phê với anh trước được không hả?”

Hòa Hòa nói: “Cảm ơn ý tốt của anh, nhưng bụng rỗng uống cà phê sẽ đau dạ dày.”

Cô đi phía trước, Sầm Thế đi theo sau không nhanh không chậm. Hòa Hòa cảm thấy bức dọc, quay mạnh đầu lại, Sầm Thế cũng dừng lại cách cô nửa mét.

Hòa Hòa sầm mặt hỏi: “Anh đi theo em làm gì?”

“Con đường này em đi được, anh thì không được sao? Đâu phải nhà em.” Giọng nói Sầm Thế có chút trêu đùa.

Hòa Hòa quay đầu lại đi về phía trước. Khả năng ăn nói của cô không ổn, so với thực lực với Sầm Thế còn kém xa, cô cũng không có định dùng trúng chọi với đá.

Hòa Hòa vì có thể sớm đuổi được Sầm Thế, đi thẳng đến bên đường gọi taxi. Tại lúc như thế này, lại là đoạn đường sầm uất, vốn dĩ không có xe trống.

Sầm Thế vẫn đi theo cô không xa không gần, nói: “Em đi đâu? Anh đưa em.”

Hòa Hòa trong lúc hấp tấp đã làm một việc vô cùng ấu trĩ. Cô lấy điện thoại từ trong túi xách ra bấm bừa mấy nút, nhưng không ấn gọi đi. Cô nói: “Anh còn theo em nữa, em sẽ báo cảnh sát anh quấy rối em đó.”

Sầm Thế đi về phía trước một bước. Hòa Hòa vốn dĩ đã dừng ở mép đường, thấy anh đi về phía trước, cô lại lùi về phía sau, không ngờ rằng mặt đường thấp hơn 10 cm, kết quả là trọng tâm không vững trong chốc lát liền ngã xuống, được Sầm Thế kéo lên: “Vẫn hấp tấp như thế.”

Hòa Hòa đẩy mạnh anh ra, phát hiện điện thoại của mình đã ở trong tay Sầm Thế.

Sầm Thế nói: “Đợi ở đây, anh đi lấy xe. Nếu không đừng có nghĩ đến việc lấy lại điện thoại.”

Hòa Hòa muốn vứt điện thoại đi quay người bỏ đi. Cô cân nhắc một lát, lại cảm thấy lợi bất cập hại, vốn dĩ không cần phải hành động theo cảm hứng như vậy, Sầm Thế đâu có thể làm gì cô chứ.

Lúc trong lòng cô vẫn còn đang tranh đấu tâm ký, Sầm Thế lại đã lái xe đến. Hóa ra xe anh đỗ xe sai luật ở không xa đó, đại ca cảnh sát cũng không kịp lui đi, không làm tròn bốn phận.

Tiêu Hòa Hòa lên xe, ngồi vào ghế phụ lái. Mặc dù cô rất muốn ngồi ghế sau, nhưng như thế cũng hơi quá kỳ quái, không biết rằng Sầm Thế sẽ cười cô đến mức nào, thôi bỏ đi.

“Đi đâu?”

“Về nhà.” Hòa Hòa nhìn dáng vẻ không nhịn được cười của Sầm Thế, dứt khoát thành thật thừa nhận, “Em hôm nay không được khỏe. Cho dù có khỏe em cũng không muốn ăn cơm với anh.”

“Anh hiểu.” Sầm Thế cũng không hỏi cô sống ở đâu, trực tiếp lái xe lên đường, phương hướng rất chuẩn.

Đã đi vào khu chung cư nhỏ của cô, bỗng nhiên Sầm Thế nói: “Hòa Hòa, nếu em vẫn còn để ý đến chuyện trước kia, không chịu tha thứ cho anh...”

Hòa Hòa cắt ngang anh: “Không có chuyện đó!”

Sầm Thế không thêm để ý đến sự chen vào của cô, tiếp tục nói: “Vậy cứ coi như là chúng ta là bạn bè vừa mới quen biết không lâu được không? Anh sẽ không bám lấy em, em cũng đừng thấy anh là xù lên như con nhím thế.”

Hòa Hòa nói: “Được, nói rõ rồi đây.” Cô nói một câu cảm ơn liền mở cửa xe xuống xe, đi được vài bước lại nghe thấy Sầm Thế gọi cô “Hòa Hòa”, cô quay đầu lại, thấy Sầm Thế đã đi ra, dựa vào cửa xe, giữa hai ngón tay kẹp chiếc điện thoại nhỏ nhỏ của cô. Không ngờ cô lại quên đi việc này.

Tiêu Hòa đi lên trước mấy bước lấy điện thoại, trước khi đi còn không quên nhắc nhở anh một câu: “Đúng rồi Sầm tiên sinh, đã là bạn mới quen, vậy xin anh gọi em là “Tiêu tiểu thư” là được rồi.”

Tiêu Hòa Hòa về đến nhà, vứt túi xách xuống đất, ngồi chờ đợi ở trên sofa một lúc. Cô kìm nén sự nóng nảy muốn đi ra cửa sổ xem Sầm Thế đã đi chưa, ngồi lì trên ghế sofa.

Anh đi rồi là điều rất bình thường, chưa đi cũng phân nửa là làm ra vẻ cho cô xem. Tuy cô không phải là đối thủ của anh, nhưng với tính cách của anh, cô cũng đủ hiểu.

Thật ra anh hiểu cô hơn. Cho nên anh cũng không giải thích việc năm đó, cũng không vội vã biểu hiện dụng ý lần này của anh, bởi vì thứ nhất cô hiểu, thứ hai anh mở miệng cô cũng không thèm nghe, không bằng tiết kiệm chút sức lực.

Sau đó Hòa Hòa lại nhớ ra, bị Sầm Thế làm rối lên như vậy, cô chưa mua được bữa tối, đành tự mình làm, hoặc là gọi đồ ăn đến.

Bây giờ cô vẫn chưa đói, lại cảm thấy tâm trạng buồn bực không yên, liền lấy bức tranh vẽ bút máy phác họa rắc rối mà cô vẽ mấy tuần vẫn chưa vẽ xong đó ra tiếp tục hoàn thành.

Tập vẽ vẽ phác họa của cô có rất nhiều trang cô đã vẽ xong trước hình thù đường nét bằng bút chì, có người, cũng có phong cảnh. Mỗi lần cô cảm thấy lo lắng buồn phiền liền lấy ra bắt đầu chau chuốt lại bản phác họa từng đường nét. Đây là một việc không cần kỹ thuật gì hơn nữa lại tốn thời gian, có lợi cho việc bình tâm lại.

Hòa Hòa vừa vẽ vừa nghĩ việc trong lòng.

Cô cảm thấy bản thân mình có phần hơi khắc nghiệt với Sầm Thế, khiến cô rất không có giáo dục, những cũng là do Sầm Thế ép cô trước.

Thật ra Sầm Thế rốt cục cũng chẳng làm tổn thương cô ra sao. Anh trêu đùa cô một lần, lúc đó tuy thật sự đau lòng, nhưng so với những thứ sau này cô nghe thấy nhìn thấy, đó thật sự chẳng là gì, chút thủ đoạn đó của anh chỉ là đoạn cầu bảo lưu kinh điển trong vở kịch tuổi thanh xuân mà thôi. Sau đó anh thất hẹn một lần, coi như là lại lừa dối cô một lần nữa, thật ra cô biết lỗi lầm lần sau cũng không hoàn toàn tại anh, dù gì anh còn non hơn nhiều so với Trịnh Hải, nhấn rất nhiều tin nhắn, thật cũng được giả vờ cũng được, từ câu chữ xem ra đó hoàn toàn là thành tâm thành ý, chỉ là cô không chịu cho anh cơ hội mà thôi.

Rõ ràng là trong lòng cô có nút thắt, nhưng lại phải trút giận lên mình Sầm Thế.

Hòa Hòa suy nghĩ lung tung vẽ xong bức tranh, trang mỹ nữ trong thần thoại Trung Quốc. Cô xưa nay cuối cùng mới vẽ mắt, cảm thấy như vậy có cảm giác thành công, nhưng cũng thường vì thế mà hủy toàn bộ bức tranh. Điền mắt xong nhìn kỹ một lát, cô bắt giác vẽ mắt cô gái thành dáng vẻ của dì Sảng Nhu. Sau đó cô nhớ đến mẹ, quyết định dựa vào hình dáng của mẹ để vẽ một bức tranh, lại nhất thời không nhớ ra đặc trưng dung mạo của mẹ, do đó đi lật album ảnh.

Lúc cô lật mấy tấm ảnh nhớ ra bản thân mình chưa ăn cơm, bụng hơi đói, liền đi tìm số điện thoại đặt cơm, lật mấy ngăn kéo cũng không tìm thấy, bởi vì mỗi lần cô đều tiện tay vứt luôn đi không quản nữa.

Hòa Hòa mất công vô ích quay mấy vòng, trong điện thoại không lưu, gọi 114 cũng không tìm được số. Cuối cùng nghĩ ra cô có thể đi đến căn phòng đối diện của Trịnh Hải để tìm. Anh có một cuốn sổ có rất nhiều số điện thoại thường dùng, là cô chép từng số cho anh. Còn đồ của anh xưa nay luôn ngay ngắn, chưa từng để lung tung. Cô biết anh đặt ở đâu.

Tiêu Hòa Hòa vẫn chưa chính thức hành động liền nhận được điện thoại của Trịnh Hải, thật là thần kỳ.

Trịnh Hải nói, anh và Dương Úy Kỳ đang ở một nhà hàng thịt nướng cách khu này của cô mười mấy mét, bảo cô ra ngoài ăn cơm cùng họ.

Chương 18.1:

Hôm đó là Dương Ủy Kỳ gọi điện cho Trịnh Hải, nói cô tìm được một hàng đồ nướng rất ngon, muốn mời anh ăn cơm.

Đi rồi mới biết, nhà hàng đó ở bên ngoài khu chung cư nhỏ của Hòa Hòa, một địa điểm rất không khó thấy, cửa hàng tuy nhỏ, ngay cả biển hiệu cũng không tìm thấy, nhưng mùi vị đặc biệt, rất đông khách, phải đặt trước nửa này mới được. Trước đây Tiêu Hòa Hòa đã từng lôi anh đến đây mấy lần.

Cửa hàng đồ nướng đó nổi tiếng chậm chạp, chỉ có một người làm đồ nướng chính, mà mỗi lần chỉ chịu nướng một loại, khách hàng phải nhẫn nại chờ đợi, đợi đến mức cảm giác đói đã lên đỉnh điểm, sau đó ăn đến không còn một chút nào dính vào đĩa. Đồ nướng đó ăn một miếng vào là mỡ chảy xuống xèo xèo, anh chỉ nhìn thôi đã thấy buồn nôn rồi, chẳng trách bọn họ khi họ vừa vui vẻ lại vừa hài lòng như thế.

Dương Ủy Kỳ nghe nói Hòa Hòa cũng thích nhà hàng này, lại ở gần đây, kiên quyết muốn mời Hòa Hòa ra góp vui, Trịnh Hải đành gọi điện thoái cho cô.

Lúc đầu Tiêu Hòa Hòa không chịu đi, nhưng nghe nói Dương Ủy Kỳ mời cô, cảm thấy không đi sẽ rất thất lễ, do đó lại đồng ý.

Dương Ủy Kỳ là một người phụ nữ khiến người khác cảm thấy thoải mái, hơn nữa cô ấy rất biết dẫn chuyện, luôn tìm những đề tài cô có hứng thú và có thể nói đến được. Thật ra cô và Hòa Hòa cũng tuổi, nhưng lại chăm sóc cô giống như chị gái, đồ ăn đến đều đưa cô trước.

Trịnh Hải lại bị gạt sang một bên, không tham gia vào cuộc nói chuyện của họ, cũng không ăn gì, rất nhẫn nại ngồi trước cái lò nướng điện mà nhà hàng đưa kèm theo đó giúp họ nướng táo và chuối.

Anh thấy Hòa Hòa ăn không ít, hỏi: “Thật ra em chưa ăn đúng không.” Lúc trước Hòa Hòa nói với anh, bản thân mình đã ăn rồi.

Hòa Hòa giả vờ ngốc nói: “Em nhớ là em đã ăn rồi, bản thân em cũng không biết nữa.” Dù gì cô vốn dĩ cũng thường quên mất việc ăn cơm. Cô nhận lấy quả táo nướng mà Trịnh Hải đưa cho cắn một miếng rất lớn, trước khi Trịnh Hải kịp ngăn cản thì đã bị bỏng.

Dương Ủy Kỳ đứng dậy giúp cô tìm đá lạnh, lúc quay lại thấy Trịnh Hải không biết tìm được đồ từ đâu đang cẩn thận giúp cô lau khô miệng.

Hòa Hòa bị bỏng vào môi không muốn ăn nữa, nói bản thân mình còn phải làm một bản phác thảo, 9h phải gửi cho khách hàng, rất xin lỗi nói một câu cáo từ rồi ra về, bảo hai người bọn họ cứ ăn tiếp.

Dương Ủy Kỳ nói với Trịnh Hải: “Đã muộn rồi, một mình cô ấy đi không an toàn, anh đưa Hòa Hòa một lát đi.”

Hòa Hòa liên tục nói không cần, bởi vì rất gần. Trong lúc cô còn đang nỗ lực từ chối, Trịnh Hải đã đứng ở cổng đợi cô.

Thật sự chỉ có mấy bước, 3,4 phút là đến dưới lầu. Hòa Hòa nói: “Anh đừng để Dương tiểu thư một mình đợi ở đó, không lịch sự.”

Trịnh Hải nói: “Không sao, anh đưa em lên lầu. Môi em đã đỡ hơn chút nào chưa? Lúc nào cũng lâu ta lâu tấu, chịu thiệt rồi phải không?”

“Ừ.” Hòa Hòa cúi đầu giấu cái bóng của mình, “Dương tiểu thư là người rất tốt, anh nên sớm lấy cô ấy về đi.”

“Anh không sốt ruột, em sốt ruột cái gì chứ?” Trịnh Hải cảm thấy buồn cười.

“Kết hôn cũng giống như là mua nhà, lúc anh vẫn còn đang quan sát, căn nhà mà anh ưng ý nhất đã bị người khác mua mất rồi.” Hòa Hòa nói nghiêm túc.

Trịnh Hải cười: “Bây giờ thị trường nhà đất không tốt, ai còn đi tranh cướp nhà chứ. Hơn nữa, căn nhà đắt nhất, luôn không có người mua.”

Hòa Hòa nói: “Mỗi lần em nghiêm túc nói chuyện với anh, anh đều coi như em đang nói đùa.”

Trịnh Hải nói: “Được rồi, anh nghe lời khuyên của em, lát nữa liên cầu hôn với cô ấy.”

Hai người họ nhất thời không có chuyện gì để nói, đi tận đến trước cửa nhà Hòa Hòa.

Hòa Hòa vừa tìm chìa khóa vừa nói: “Con mèo Tiểu Bảo anh ghét nhất định vẫn chưa ngủ đâu, em không mời anh vào nhà nữa. Anh mau quay lại đi, đừng để người ta đợi lâu.”

Hai người đi bộ đều rất nhẹ, đèn cảm ứng âm thanh ở hành lang cũng không bị kinh động đến, Trịnh Hải nhẹ nhàng ho một tiếng đèn liền sáng lên. Trịnh Hải nói: “Gần đây em là lạ, có việc gì phải không?”

“Không. Em có thể có chuyện gì được chứ?”

“Nếu....” Trịnh Hải mở đầu nhưng lại không biết phải nói gì mới được, “Tóm lại có phiền phức gì, nhớ nói với anh. Buổi tối trước khi đi ngủ dùng đá đắp lên môi một lát, nếu không thì ngày mai em sẽ giống như con heo đấy.”

Hòa Hòa đã đi vào trong cửa, thò ra nửa người cười hì hì nói: “Gần đây anh cũng là lạ, yêu rồi quả nhiên khiến cho IQ giảm xuống.”

Trịnh Hải làm ra vẻ muốn đánh cô, Hòa Hòa liền tránh vào trong cửa.

Trịnh Hải nói: “Đóng cửa đi.”

Hòa Hòa nói: “Anh đi trước rồi em mới đóng.”

Hai người bọn họ cứ như thế một lát, bỗng nhiên Hòa Hòa nói: “Á, muỗi!” Sau đó bình một tiếng đóng cửa lại. Lúc đó Trịnh Hải mới quay người xuống lầu.

Buổi tối lúc anh lái xe đưa Dương Ý Kỳ về nhà hỏi cô: “Chúng ta quen nhau bao lâu rồi?”

Dương Ý Kỳ nói: “Tính từ lần đầu tên chúng ta gặp mặt hay là từ lần đầu tiên chúng ta ăn cơm? Về trước là 7 tuần kém 2 ngày, về sau là 5 tuần thừa một ngày.”

Trịnh Hải kinh ngạc cười cười: “Em nhớ quả thật chuẩn xác.”

Dương Ý Kỳ gật đầu: “Em có bệnh nghề nghiệp, hơn nữa lúc đầu em làm luật sư hình sự.”

“Mới quen có 7 tuần sao, vẫn còn chưa được 2 tháng.”

“Cũng đã đủ lâu rồi, có lúc em thà hy vọng thời gian trôi chậm một chút.”

“Tại sao?”

Dương Ý Kỳ vắn vắn eo làm ra vẻ thờ ơ nói: “Thời gian trôi qua chậm một chút, sẽ có thể giữ lại tuổi thanh xuân đẹp dễ mà.”

Trịnh Hải nói: “Anh lại hy vọng thời gian trôi nhanh một chút.”

Ngày hôm sau khi Hòa Hòa đi làm, khóa môi bị sưng một đêm đã hết.

Cô chuyên tâm làm việc cả buổi sáng, lúc sắp đến trưa, phòng bảo an thông báo cô đi ký nhận văn kiện chuyển phát nhanh.

Một chiếc hộp rất nhỏ, rất nhẹ, chỉ dùng một tờ giấy xinh đẹp bao lại, không có tên.

Lấy lên lầu mở ra xem, tìm cô đập nhanh hơn mấy nhịp. Không ngờ là chuỗi vòng tay ngọc bích đưa hấu, nhẹ nhàng đặt trong một chiếc hộp nhung màu trắng, màu sắc tươi sáng, kiểu dáng đẹp đẽ, chất lượng cực tốt, chính là chuỗi vòng mà hôm qua cô nhìn thấy trên tay cô người mẫu ở tủ kính.

Ngoài Sầm Thế ra đương nhiên không thể là người khác.

Hòa Hòa đay nấp hộp lại, vút vào ngăn tủ. Cô cảm thấy tâm trạng đang lâng lâng.

Trước đây cô và Sầm Thế còn có cả một đoàn người cùng nhau ra ngoại ô du lịch, Hòa Hòa hái một bó hoa dại mang về, chăm chỉ cắm thành lẵng hoa. Sầm Thế thuận tay ngắt mấy bông hoa cắt chớ và mấy cành hoa bó vào với nhau thành một chiếc vòng tay đeo vào cho cô, đùa nói: “Còng tay, bắt em về.” Lúc đó cô vô cùng cảm động, rất hy vọng có thể bay nhanh đến mấy năm sau để gả cho anh.

Bây giờ anh tùy tiện tặng chuỗi vòng tay đắt đỏ như vậy cho cô, cô lại chỉ cảm thấy hoang đường.

Hóa ra khi mọi người hoài niệm chuyện xưa, lại không hề hoài niệm tình cảnh và sự việc trước đây, chỉ là hoài niệm bản thân mình lúc đó, thời gian vui vẻ, cõi lòng đơn thuần.

Lúc cô tan ca đi ra khỏi tòa nhà, quả nhiên nhìn thấy xe của Sầm Thế lại đang đợi cô.

Sầm Thế thấy cô đi ra, ấn cửa xe xuống, bỏ kính đen ra, lộ ra một nụ cười mê người với cô: “Tiêu tiểu thư, lại trùng hợp vậy? Cho anh đưa em một chuyến nhé.”

Lần này Tiêu Hòa Hòa trực tiếp mở cửa xe ngồi vào ghế phụ lái, thuận tay vít chiếc hộp đặt chuối vòng tay vào ghế sau. “Người mới quen không tặng đồ đắt như thế, người nhận quà sẽ hoài nghi anh có tâm địa không tốt, có ý sỉ nhục.”

Sầm Thế nhanh chóng khởi động xe, vừa cười vừa nói: “Anh không theo đuổi phụ nữ đã nhiều năm rồi, không hiểu được quy tắc bây giờ, còn phải xin em tha lỗi. Em muốn đi đâu?”

Hòa Hòa nói: “Bến xe bus tiếp theo.”

Chương 18.2

Sầm Thế nhanh chóng khởi động xe, vừa cười vừa nói: “Nhiều năm rồi anh không theo đuổi phụ nữ, không hiểu rõ quy tắc của bây giờ, còn phải xin em tha lỗi. Em muốn đi đâu?”

Hòa Hòa nói: “Bến xe bus tiếp theo.”

Sầm Thế nói: “Được.” Anh đạp ga, chiếc xe có tính năng tốt trong chốc lát liền tăng tốc, rất nhanh đã đi qua địa điểm mà Hòa Hòa yêu cầu dừng xe.

Hòa Hòa liếc bên đồ xe lướt nhanh qua trước mặt phía bên ngoài cửa xe: “Anh vẫn chưa học được làm sao để tôn trọng phái nữ hả?”

Sầm Thế tỏ ra vẻ nghiêm túc: “Xin lỗi, thành phố này anh không quen thuộc lắm, vừa này quên mất không đổi đường đi. Vi phạm luật lệ giao thông là hành vi không có đạo đức.”

Hòa Hòa dừng dừng nói: “Vậy thì làm ơn đưa em về nhà, đa tạ.”

Sầm Thế nói: “Xin em cho phép anh mời em ăn cơm, để biểu đạt sự xin lỗi về hàng vi “không tôn trọng phái nữ” của bản thân mình. Em muốn ăn cái gì? Đi đâu ăn?”

Hòa Hòa nói: “Đi đến nơi có thể ăn được hai đầu bào ngư thanh sâm, nếu không thì miễn đi.”

Sầm Thế bị cô làm cho sặc một lúc, sau khi sững sờ trong giây lát liền không nhịn được cười lớn, Hòa Hòa liếc anh một cái, anh chỉ coi như không nhìn thấy, nhẹ nhàng cười nói: “Anh dám cam đoan, anh trai Hải Hải yêu quý đó của em, chưa từng được thấy bộ dạng gian xảo vô lễ này của em bao giờ. Có lẽ anh hạnh phúc hơn anh ta nhiều.”

Hòa Hòa nói: “Xin anh đừng dùng cái từ ngữ buồn nôn đó để nói về anh ấy, anh cho rằng ai cũng giống anh chắc.”

Sầm Thế tiếp tục cười: “Em đã lớn thế này rồi, vẫn còn coi anh ta như là thiên thần mà sùng bái, em cho rằng anh ta là thiên thần trong sáng sao? Em chắc chắn chưa từng thấy bộ dạng lạnh nhạt vô tình của anh ta, khiến mấy cô gái nhỏ phải cắt động mạch, ép đối phương phải nhảy lầu.”

Hòa Hòa cười lạnh đáp: “Sao anh biết em chưa từng thấy? Cho dù lạnh lùng tàn nhẫn, anh ấy cũng là quang minh chính đại, dám làm dám chịu, không hề lừa dối, cũng không thất tín, so với một số kẻ xấu thích dở thủ đoạn mưu kế thì còn tốt hơn nhiều.”

Sầm Thế hoàn toàn không tức giận, nụ cười trên mặt dần dần thu lại, nhưng nụ cười trong mắt lại hiện ra rõ ràng: “Hòa Hòa, sự hiểu biết của em về anh trai em tuyệt đối không thể rõ bằng anh hiểu anh ta đâu.”

Hòa Hòa nói: “Đổi chủ đề, hoặc là dừng xe, xin anh chọn một trong hai.”

Sầm Thế cười thành tiếng, nhưng không nói gì nữa, lái xe không nhanh cũng không chậm. Qua mấy con phố cách khu Hòa Hòa sống, anh chọn một con phố đông đúc nhất chật hẹp nhất, đi qua chợ và trường học, đi đi dừng dừng.

Hòa Hòa im lặng, kệ cho anh mưu tính. Ở trong tình hình này, đường nhiên cô càng tức giận càng kháng nghị, anh lại càng có cảm giác thành công, cô không thể khiến anh được như ý.

Dù gì đường có khó đi hơn nữa, trong vòng một tiếng đồng hồ cũng sẽ đến nhà cô, cô không vội.

Trong lúc này điện thoại của cô lại reo lên, Hòa Hòa nhìn thấy tên của Thời Lâm ở màn hình bên ngoài. Một ngày trước anh đi tỉnh khác, một khoảng thời gian rồi cô không gặp anh.

Sầm Thế dịu dàng nói: “Anh có chút việc gấp ngày mai phải quay lại Mỹ ngay, anh mời em ăn bữa cơm nhé. Anh biết rất gấp gáp cũng rất lỗ mẫn, nhưng anh hy vọng em có thể ra ngoài.”

Hòa Hòa ngừng lại một giây, nói: “Được. Nên do em mời anh mới đúng.”

Sầm Thế nói: “Vậy coi như là em mời đi, em chọn một nơi nhé.”

Hòa Hòa nghĩ một lúc, nói một địa điểm.

Cô ngẩng đầu nhìn nhìn đường, lại quay đầu lại nhìn nhìn Sầm Thế, trong lòng nghĩ nên nói thế nào anh ta mới cho cô xuống xe một cách thuận lợi. Vẫn còn chưa đợi cô mở miệng, Sầm Thế đã lái xe rẽ vào một con đường nhỏ yên tĩnh, thành thạo lái xe ra đường lớn, chưa đến 10p sau liền đến trước cửa nhà hàng mà cô nói, sau khi dừng xe lại, giúp cô mở khóa cửa xe.

Lúc Hòa Hòa xuống xe nói với anh rất nghiêm túc: “Cảm ơn anh.” Đây là một câu nói thật lòng nhất của cô từ khi gặp lại Sầm Thế.

Lúc Tiêu Hòa Hòa và Sầm Thế gặp nhau, Trịnh Hải và Dương Ủy Kỳ đang xem phim.

Hai ngày trước Dương Ủy Kỳ nhìn tờ báo quảng cáo than thở nói cô nhầm thời gian, đến mức lỡ mất tuần lễ điện ảnh Pháp được tổ chức ở trung tâm quảng trường điện ảnh. Trịnh Hải nói: “Tìm họ chiếu thêm một lần là được, em muốn xem phim nào?” Cho nên hôm nay anh gọi điện cho cô ra ngoài.

Kết quả là rạp chiếu phim lớn có sức chứa cả nghìn người, chỉ có hai người bọn họ. Dương Ủy Kỳ búi ngùi: “Đã đảo giai cấp đặc quyền.”

Trịnh Hải nói: “Đặc quyền gì chứ? Đâu có, chỉ là hoán đổi đẳng cấp mà thôi.”

Tên bộ phim là Jeux denfants, tên tiếng Trung là “Lưỡng Tiểu Vô Xai”

Câu chuyện kể về một đôi trai gái thanh mai trúc mã, từ nhỏ đến lớn vì một câu nói đùa mà đánh cược cả một đời, ép hai bên làm việc xấu việc không hay, mạo hiểm những thứ vô vị, ép đối phương làm loạn với người khác, ép đối phương hủy hôn với vợ chưa cưới, sự việc làm lớn lên do đó hẹn ước 10 năm mất đi, cuối cùng hai người đều lập gia đình, lại vì một lần đánh cược mà từ bỏ vợ chồng. Một đôi thần kinh.

Điện ảnh Pháp xưa nay thường khó chịu, Trịnh Hải xem đến mức suýt ngủ gật. Dương Ủy Kỳ lại vô cùng tập trung, ngay cả nói chuyện cũng không nói với anh một câu.

Kết thúc phim, đôi nam nữ hăm hăm dờ dờ dày vò nhau cả đời đó làm hành động tự sát khiến người khác kinh động, tình hình trước mắt chắc sắp kết thúc bi kịch, ai ngờ rằng vẫn còn lại mười mấy phút, cảnh quay lại chuyển đến mấy chục năm sau, hóa ra hai người này vẫn còn sống, hơn nữa cuối cùng cũng ở bên nhau.

Đèn sáng lên, lúc họ đi ra ngoài, Dương Ủy Kỳ còn ngấn nước mắt. Vừa mới lau đi, lại chảy xuống. Trịnh Hải thấy buồn cười: “Bộ phim vớ vẩn như thế có gì mà cảm động chứ?”

Dương Ủy Kỳ vừa lau mắt vừa nói: “Anh còn ngủ rồi, làm sao mà xem hiểu được chứ? Đây là bộ phim kinh điển nhất năm 2003 đó!”

Trịnh Hải phản đối nói: “Anh còn cho rằng là phim mới, đáng để em chú ý như vậy. Bộ phim năm 2003, ở nhà xem DVD là được rồi.”

Dương Ủy Kỳ nói: “Như thế làm sao mà giống nhau chứ, cảm giác trong rạp chiếu phim tốt biết bao nhiêu. Hơn nữa màn hình chiếu phim ở đây là cái lớn nhất trong toàn tỉnh. Vẫn là lúc nhỏ tốt, phim đều xem ở những rạp lớn, một màn hình lớn như thế, em luôn thích ngồi hàng đầu tiên, mặc dù xem rất mệt, nhưng phía trước không có người khác đảo qua đảo lại, lại yên tĩnh, giống như là bản thân mình cũng ở trong phim vậy. Bây giờ người xem phim càng ngày càng ít, đa phần các rạp chiếu phim đều chuyển thành phòng nhỏ,

màn hình hơn đã chẳng còn mấy cái, hơn nữa ngoài lúc những bộ phim lớn công chiếu mới sử dụng, bình thường vốn dĩ không chiếu phim nghệ thuật.”

Trịnh Hải nói: “Ý vị của tiểu tư bản.”

Dương Ủy Kỳ lau đi giọt nước mắt cuối cùng: “Tiểu tư bản thì tiểu tư bản, vẫn còn hơn nhiều đại tư bản gia không có ý vị như anh. Câu chuyện vừa nãy em đã cho rằng là bi kịch, không ngờ lại kết thúc hạnh phúc.”

Trịnh Hải nói: “Phim hài em xem cũng khóc, em đúng là nhân tài.”

Dương Ủy Kỳ phản bác: “Đây đâu phải là phim hài? Một đôi yêu nhau từ nhỏ, đi một đường vòng như vậy cuối cùng mới ở bên nhau, quá đáng thương.”

Họ đã lên xe, Trịnh Hải vừa lái xe vừa nói: “Anh không cảm thấy họ có gì để mà đáng thương, hai người đó đâu óc có vấn đề, Họ ở bên nhau chỉ là một thói quen mà thôi, cùng giống như cái vụ đánh cược theo thói quen đó của họ. Nếu thật sự yêu nhau, thì sẽ không có chuyện mười năm không gặp ai cũng đã lập gia đình. Hơn nữa, lập gia đình rồi còn bỏ rơi gia đình, thật là không có trách nhiệm. Bộ phim này chỉ dùng để lừa phụ nữ và trẻ con thôi.”

Dương Ủy Kỳ nhất thời không có gì để phản bác, đành trả lời một câu: “Rõ ràng là anh luôn nhắm mắt dưỡng thần, sao có thể nhớ tình tiết rõ ràng như vậy hả?”

Họ đi ăn đồ ăn Pháp ở một hàng ăn kiểu Pháp. Dương Ủy Kỳ vẫn còn chìm trong cảm giác thương cảm của bộ phim.

“Trịnh Hải, anh hiểu sai rồi. Tên dịch tiếng Trung xưa nay đều kỳ kỳ, tên tiếng anh mới đúng ý, Love Me If You Dare. Cho nên nói, họ rõ ràng là yêu nhau, chỉ là không dám thừa nhận mà thôi. Do đó sau này mới....”

Trịnh Hải cảm thấy tranh luận về tư tưởng phái nửa trong một bộ phim điện ảnh quay cho phụ nữ với một nữ luật sư quả thật vô vị, rất phối hợp nói: “Được rồi, họ yêu nhau từ ngày đầu tiên gặp mặt, chỉ là chưa từng phát hiện ra mà thôi.”

Trịnh Hải dễ dàng đầu hàng như thế, Dương Ủy Kỳ hơi có cảm giác chiến thắng không được vẻ vang, không có cách nào tiếp tục thừa thắng tiến lên nữa, dứt khoát cúi đầu ăn cơm.

Ăn đồ ăn Pháp rất rắc rối, trình tự phức tạp, ngay cả Trịnh Hải người tuân thủ nguyên tắc trật tự tối cao như vậy cũng ăn đến mức không còn kiên nhẫn, quyết định từ bỏ món tráng miệng.

Anh nhìn Dương Ủy Kỳ đang chuyên tâm ăn điểm tâm hỏi: “Đợt trước em nói khi nào nghỉ ra ngoài chơi hai ngày. Em đã chọn xong địa điểm chưa?”

Trong miệng Dương Ủy Kỳ vẫn còn có đồ ăn, do đó không ngẩng đầu lên nói: “Vẫn chưa. Anh thật sự muốn đi?”

Trịnh Hải nói: “Đương nhiên. Em đã nói cái lý do trình trọng là “qua lại được hơn nữa”, sao anh lại không phối hợp cho tốt chứ? Hơn nữa là ý gì hả?”

Lần này Dương Ủy Kỳ ngẩng đầu lên, quan sát vẻ mặt của Trịnh Hải một lát, anh hơi không chú tâm, nhưng đôi mắt rất sáng.

Cô cẩn thận nói: “Ý đó là, em hiểu, hơn nữa nghe theo quy tắc trò chơi của anh.”

Trịnh Hải nhìn cô một lát, cười cười nhàn nhạt. Anh cầm chiếc ly lên uống một ngụm nước, trước khi Dương Ủy Kỳ cúi mặt xuống liền nói: “Hay là như thế này đi? Chúng ta cũng đánh cược một lần, nếu ba tháng sau, chúng ta vẫn còn giữ được như bây giờ, vậy chúng ta sẽ suy nghĩ nghiêm túc vấn đề sau này. Thời gian tính từ lần đầu tiên chúng ta gặp mặt nhé.”

Dương Ủy Kỳ cân nhắc từ ngữ chầm chầm nói: “Anh đó coi như là lời hứa? Tổ tình?”

“Em nghĩ là cái gì, thì là cái đó.”

Dương Ủy Kỳ cũng cười, nghĩ nghĩ rồi nói: “Được. Nếu theo quy định hợp đồng, “Giao hẹn” vừa này của anh đã đầy đủ hiệu lực pháp luật, anh đã không có cách nào đơn phương hủy bỏ.”

Trịnh Hải hơi nhếch khóe miệng lên, nửa đùa nửa nghiêm túc nói: “Nếu em có ghi chép để điều tra, sẽ phát hiện ra tín dụng của anh luôn không tồi. Còn nữa, bệnh nghề nghiệp của em quá nghiêm trọng rồi đấy.”

Chương 18.3:

Hòa Hòa và Thời Lâm ăn tối xong, Thời Lâm đưa cô về nhà.

Bữa cơm rất vui vẻ, Thời Lâm đối xử với cô từ trước đến nay luôn giống như người anh trai lớn thân thiết. Hòa Hòa thuận miệng nói một câu, anh đều đối đãi một cách nghiêm túc. Đối với thuật ngữ chuyên ngành mà Hòa Hòa không thể hiểu nổi, anh cũng sẽ dùng phương thức dễ hiểu nhất để giải thích cho cô nghe. Anh xưa nay là thế.

Trên đường đi qua một hàng kem mới mở, trên phía đầu cửa làm thành một khối hoa quả lập thể, rất rực rỡ đáng yêu, Hòa Hòa không kiềm được nhìn thêm một lát.

Thời Lâm dừng xe ở cách đó mấy mét, quay đầu lại hỏi cô: “Em muốn ăn không?”

Hòa Hòa vốn dĩ không hề muốn ăn, nhưng thấy anh dừng xe lại, liền gật gật đầu, nói: “Lần này để em mời anh.”

Đầu con đường này là một góc công viên nho nhỏ, họ dừng xe, đến bên đó ăn kem.

Hoà Hoà ăn từng miếng nhỏ, nhưng vẫn ăn rất nhanh, Thời Lâm chỉ nhìn cô ăn, đợi cô ăn hết một phần, liền đưa phần còn lại trên tay cho cô, nói: “Thật ra ăn nhiều không tốt cho dạ dày, em cũng nên ăn ít thôi.”

Hòa Hòa thẹn thùng nói: “Ôi, em quên mất anh không ăn đồ lạnh.” Cô lơ mơ nhớ rằng Thời Lâm đã từng nói bản thân mình không ăn kem.

Thời Lâm nói: “Anh chỉ là nhìn dáng vẻ em lúc ăn thấy vô cùng vui vẻ, đến mức khiến tâm trạng người khác cũng trở nên vui hơn, cho nên giữ giúp em, như thế có thể nhìn thêm được một lần nữa.”

Hòa Hòa hơi hơi ngại ngùng, cúi đầu chuyên tâm ăn phần thứ 2, không nói chuyện nữa.

Thời Lâm cười nói: “Anh không nên nói câu đó với em, kết quả là bây giờ cả khuôn mặt em đề phòng cảnh giác, hoàn toàn khác với dáng vẻ lúc này.”

Hòa Hòa hơi cười cười, chuyển đề tài: “Lần này anh đi, bao giờ quay lại?”

“Em hy vọng anh quay lại không?” Thời Lâm nghiêm túc hỏi.

“Đương nhiên là em hy vọng những đồng bào tình anh ở nước ngoài đều có thể trở về đem hết sức mình phục vụ cho tổ quốc rồi.” Hòa Hòa đùa cợt định giả vờ qua cửa.

“Cái lý do này được.” Thời Lâm ngừng lại một lát, chần chừ mở miệng, “Hòa Hòa, có một câu nói, anh biết là mạo muội, nhưng nếu bây giờ anh không nói, anh chỉ sợ sau này sẽ càng không có dũng khí, hoặc là không có cơ hội nữa.”

Hòa Hòa cúi đầu không nói.

Thời Lâm yên lặng một lúc: “Hòa Hòa, ở tuổi của anh, không thể chưa từng yêu ai được. Nhưng khi ở bên em anh cảm thấy rất thoải mái, em khiến anh có ý nghĩ muốn ổn định cuộc sống.”

Hòa Hòa tiếp tục không nói.

“Anh không cần bây giờ em phải quyết định cái gì, anh chỉ là muốn cho em biết. Nếu.....nếu em vẫn chưa có đối tượng qua lại đủ để khiến em đặc biệt rung động, hoặc là, em cảm thấy ở bên cạnh anh không quá buồn chán, quá vô vị, vậy thì.....anh hy vọng.....có thể thử cùng anh.....”

Hòa Hòa bỗng nhiên nhìn về phía anh. Mặc dù là buổi tối, nhưng ánh đèn trong công viên rất đầy đủ, Thời Lâm không thể né tránh cái nhìn chăm chú của ánh mắt trong sáng đó, câu nói ấy anh lại không có cách nào nói hoàn chỉnh được.

Hòa Hòa nhẹ nhàng nói: “Anh Thời, em luôn tôn trọng và thích anh như một người anh trai, giống như anh Trịnh Hải vậy.”

Thời Lâm yên lặng một lát, cười đau khổ nói: “Hòa Hòa, thật ra em không cần cho anh một đáp án nhanh như thế, vốn dĩ em ít nhất có thể khiến cho anh có lý do đầy đủ để sống mấy ngày chờ đợi chứ.”

Hòa Hòa cúi đầu nhìn hộp kem đang cầm trong tay, sữa tươi và kem bên trong đã sớm bị nhiệt độ của lòng bàn tay cô làm cho tan ra, tan thành một đồng. Cô dùng giọng nói nhỏ hơn: “Anh Thời Lâm, anh là người tốt, rất tốt. Nếu em có chị em, em sẽ hy vọng họ được gả cho anh.”

“Đáng tiếc em lại không muốn gả cho anh, cho nên anh chưa đủ tốt.”

“Đây không phải là vấn đề của anh.” Giọng nói của Hòa Hòa dường như khiến anh không nghe thấy, “Bạn của anh trai em, mãi mãi cũng chỉ có thể là anh trai của em, cách nghĩ này, từ nhỏ đến lớn, em chưa từng có thay đổi gì. Cho nên, chắc chắn không phải là anh không tốt, mà là vì bản thân em.”

“Nếu như.....Hòa Hòa, nếu anh không phải là.....Vậy em có.....” Cái dáng vẻ hiềm thấy đó của Hòa Hòa ngược lại khiến Thời Lâm có cảm giác áy náy, lần đầu tiên anh phát hiện, khả năng ăn nói của bản thân mình hóa ra rất kém, từ ngữ không đặt được ý.

“Không có nếu như.” Cuối cùng Hòa Hòa ngẩng đầu lên, nhưng không hề nhìn anh, mà nhìn ra một nơi có ánh đèn ở không xa. Cô lại lặp lại một lần như cái máy, “Không có nếu như.”

Thời Lâm bỗng nhiên dường như có chút tỉnh ngộ. Anh chần chừ mở miệng: “Hòa Hòa, có phải là em thích Trịnh Hải không, mà cậu ấy lại không hiểu tâm ý của em?” Nói xong câu đó anh vội vàng giải thích, “Anh không có ý gì khác, nếu là đúng vậy, ít nhất anh cũng có thể thử làm cho cậu ấy biết.”

“Không có.” Hòa Hòa cũng không hoảng loạn, cũng không ngại ngùng tức giận, ánh mắt cô kiên định nhìn Thời Lâm, “Thật sự không có, em chưa từng nghĩ như vậy. Em chỉ hy vọng anh ấy là tiểu thư Dương Uy Kỳ sớm kết hôn, hạnh phúc cả đời.”

Thời Lâm hơi than thở một lát, không nói gì nữa.

Cái bữa cơm này, bắt đầu nhẹ nhàng, kết thúc hụt hẫng như thế. Thời Lâm lịch thiệp đưa Hòa Hòa về nhà, trên đường cô không nói gì. Thời Lâm muốn điều tiết một chút không khí trong xe, mở màn hình tivi trên xe, chuyển liên tục mấy kênh, nhưng đều đang phát những bài tình ca đau thương.

Anh lúng túng nhìn Hòa Hòa cười cười, cô cũng đúng lúc nhìn anh, trên tay cầm một chiếc đĩa không biết đã rút ra từ khi nào: “Bật cái này đi.”

Lại là nhạc giao hưởng cổ điển, vô cùng không phù hợp với âm thanh đường phố xe cộ ồn ào ở bên ngoài xe, nhưng lại thành công khiến cho không khí giữa họ trở nên thoải mái hơn rất nhiều.

Thời Lâm nói: “Hòa Hòa, coi như anh chưa từng nói những lời lúc nãy nhé, lần sau anh quay lại đừng giả vờ không quen anh. Không phải là em đã nói trước cửa nhà em có một cửa hàng thịt nướng nhỏ có mùi vị rất ngon sao? Lần sau mời anh đến đó ăn cơm nhé.”

Hòa Hòa nói: “Được.” Lại cố gắng nháy nháy mắt nói, “Tối nay ngoài công việc của anh ra, anh chẳng nói gì khác cả.”

“Đúng thế, anh già rồi, trí nhớ không được tốt.” Thời Lâm cười rồi nói một cách rất phối hợp.

Thời Lâm lái xe rất chậm, những vẫn rất nhanh đưa cô về đến nơi. Anh xuống xe giúp cô mở cửa.

Hòa Hòa đi ra cách mấy mét quay đầu lại đứng đó, nói: “Anh Thời Lâm, anh đi trước đi.”

“Anh nhìn em lên lầu, đợi em bật đèn rồi anh đi.”

Thời Lâm nhìn cô dùng bước chân nhanh hơn lúc bình thường đi lên lầu. Không ngoài dự tính của anh, đèn phòng Hòa Hòa cũng sáng nhanh hơn bình thường rất nhiều.

Trong bóng tối anh cười cười chế giễu bản thân mình, quay người lên xe, trước khi khởi động lại xe, chuông báo tin nhắn điện thoại anh reo lên một lát. Là tin nhắn của Tiểu Hòa Hòa, ba chữ đơn giản: “Em xin lỗi.”

Anh nhìn ba chữ đó chờ đợi, cho đến tận lúc màn hình tối đi, mới nhớ ra bản thân mình cũng nên nhắn lại một tin. Anh thử dùng chức năng vẽ hình mà anh chưa từng sử dụng đó, lóng ngóng vẽ lên trên màn hình một khuôn mặt cười, gửi đi cho Hòa Hòa. Dưới hình mặt cười anh viết một câu: “Nếu em cần giúp đỡ, nhớ đến tìm anh.”

10. Chương 19-20

Chương 19

Cái mùa này khiến tinh thần của con người hơi hỗn loạn, phản ứng hơi thất thường.

Sáng sớm liền có người gửi tặng một bó hoa tươi lớn đến cho Tiêu Hòa Hòa, bách hợp và hoa oải hương, dùng dây lụa bó lại tinh xảo, thiếp rất đẹp, không có in quảng cáo của cửa hàng hoa, càng giống như là đặc biệt đi mua về, bên trên có mấy chữ tuần tú nhỏ nhắn: “Chúc em may mắn, nhất định phải hạnh phúc.” Sau đó là chữ ký của Thời Lâm.

Hòa Hòa cẩn thận cắt tỉa thiếp đó đi, cắm hoa vào chiếc bình gốm mà cô tự tay làm.

Nhân viên thiết kế mỗi người có một ngăn phòng vuông, về cơ bản không giấu nổi bí mật gì, lúc cửa hàng hoa đưa hoa đến, liền có đồng nghiệp nam huyết mảy tiếng sáo về phía cô. Thấy cô cẩn thận đối xử với bó hoa đó, lại thêm mấy tiếng huyết sáo nữa.

Hòa Hòa giả vờ không nghe thấy, chỉ ngại ngừng cười cười. Cô tìm ý nghĩa loài hoa. Hoa oải hương: đợi tình yêu, bách hợp: vạn sự như ý.

Hòa Hòa từng sờ một lát, hiểu được dụng tâm của anh, trong lòng hơi có cảm giác không thể nói rõ được.

Buổi chiều, sếp tự mình triệu tập các nhân viên thiết kế để họp. Quy mô công ty không lớn, sếp cũng xuất thân từ thiết kế, kiêm luôn người đứng đầu bộ phận thiết kế. Đang nói chuyện, cô gái thu phát văn kiện mở cửa thò đầu vào, nói một tiếng xin lỗi liền định rời đi.

Công ty xưa nay rất tùy hứng, không có kỷ luật nghiêm khắc. Sếp nói: “Có việc gì thì nói đi.”

Cô gái nói nhỏ: “Có người tặng hoa cho chị Hòa Hòa.”

Tất cả mọi người đều cười ồ lên, sếp nói: “Sắp hết mùa hè rồi, có người vận đào hoa vẫn còn nở rất rực rỡ?”

Hòa Hòa ngược ngừng không chịu ngẩng đầu lên, do đó sếp tự mình nhận lấy hoa, nhét vào tay Hòa Hòa. Lần này là một bó hoa hồng lớn chỉ chút, loại rất đắt, màu sắc hiếm gặp. Mọi người đều không nói nên lời.

Hòa Hòa ngay cả thiếp cũng không thèm nhìn, liền biết cái kiểu cách hung hang khoa trương này, nhất định là Sầm Thế. Cô nhẹ nhàng thở phào một tiếng, đứng dậy vứt hoa vào chỗ ngồi của mình.

Sếp cười vỗ vỗ tay cô: “Xem ra lần này không hợp ý bằng buổi sáng hử. Nếu Hòa Hòa thật sự không muốn, dứt khoát giới thiệu cho chị đi.”

Mọi người lại cười ầm lên một lần nữa, trong lòng Hòa Hòa oán thầm Sầm Thế cả trăm lần.

Lúc tan ca quả nhiên lại gặp Sầm Thế trước tòa nhà làm việc. Hòa Hòa kéo cánh cửa xe anh ngồi vào trong: “Đi ăn cơm. Anh chọn địa điểm, em trả tiền, có gì thì chúng ta nói một lần cho rõ ràng. Chứ như thế đi.”

Trịnh Hải và Dương Ủy Kỳ đang ăn cơm ở một nhà hàng rất có phong vị. Dương Ủy Kỳ đi ra ngoài nghe điện thoại, lúc quay lại nói với Trịnh Hải: “Em vừa thấy một người rất giống Hòa Hòa, chính là tại căn phòng ở đây ngay bên cạnh chúng ta.”

“Đi với con trai?”

“Một người thanh niên trẻ tuổi. Em không dám nhận, nên không qua đó. Anh muốn qua đó nói với cô ấy mấy câu không?”

Cái phương hướng mà Dương Ủy Kỳ nói chính là trước phía mặt nghiêng của Trịnh Hải, anh hơi nghiêng người nhìn một lát, không nhìn thấy gì, nói: “Thôi đi, con bé sẽ ngại.” Sau đó tiếp tục cúi đầu ăn cơm.

Lúc đầu Trịnh Hải đoán là có lẽ là Thời Lâm, lại nghĩ đến Thời Lâm bây giờ đã ở Bắc Kinh, mấy ngày nữa sẽ quay về nơi làm việc ở nước ngoài.

Đàn ông tò mò thật ra rất vô vị, anh kìm nén lòng hiếu kỳ, nhưng vẫn không kìm được thường thường liếc nhìn về bên đó, cho nên anh cuối cùng cũng có cơ hội biết được người đàn ông trong căn phòng đó là ai, sau đó Trịnh Hải liền không nhìn về phía đó nữa, cũng càng nói ít hơn.

Lúc Trịnh Hải lại một lần nữa không theo kịp chủ đề của Dương Ủy Kỳ, Dương Ủy Kỳ nói: “Trịnh Hải, anh lại bắt đầu nghiên cứu ngón tay anh rồi.”

Trịnh Hải vì bị cô nhìn rõ liền cười cười, thu tay về trước mặt bàn, vẫn không nói gì.

Dương Ủy Kỳ yên lặng một lát, phá vỡ sự yên lặng đó nói: “Người con trai đó, chính là người mà trước đây anh nhắc đến, người yêu đầu tiên của Hòa Hòa?”

Ánh mắt Trịnh Hải sáng lên một lát, không nói gì. Dương Ủy Kỳ nói: “Dáng vẻ rất lịch sự tuấn tú, xem ra cũng không tồi. Anh rất không thích anh ta?”

Trịnh Hải nói: “Những thứ anh thích rất ít.”

Ánh mắt còn lại của anh liếc nhìn động tĩnh mới bên căn phòng của Hòa Hòa, lần này anh nhìn thấy Sầm Thế và Hòa Hòa đã đứng dậy, Hòa Hòa quay lưng lại với anh, lúc hơi nghiêng mặt dường như đang cười, còn Sầm Thế lại giúp cô mặc vào chiếc áo khoác.

Vị trí của Trịnh Hải tương đối tựa vào phía sau, cho nên lúc đôi đó rời đi không hề đi qua bọn họ.

Lần này Dương Ủy Kỳ thật sự cười lên. Cô không nói gì chỉ cười, sau khi dần dần thu lại nụ cười, dường như lại nhớ ra chuyện gì đó, thế là lại cười, vừa cười vừa nâng chiếc cốc lên uống nước.

Trịnh Hải nói: “Đừng cười nữa, bị sặc vừa xấu vừa khó chịu.”

Dương Ủy Kỳ nói: “Ôi chao, cái dáng vẻ lúc này của anh, thật sự giống như là phụ huynh bắt được con gái yêu sớm vậy, vừa rất tức giận, vừa rất muốn giả vờ một bộ dạng tiến bộ thoải mái, vô cùng buồn cười.”

Trịnh Hải động động khóe môi, trông ra vẻ cố gắng mỉm cười: “Em lại mắc bệnh nghề nghiệp rồi.”

Dương Ủy Kỳ không trêu anh nữa, dùng dao cắt thành từng miếng nhỏ phần bít tết mà mình không ăn hết. Cô nói: “Em có một câu nói, anh phải đảm bảo trước là không được tức giận.”

“Nếu là những lời khó nghe thì em không cần nói.”

Dương Ủy Kỳ nói: “Không hẳn là khó nghe, em chỉ là hiếu kỳ, anh quan tâm Hòa Hòa như vậy, ngay cả việc cô ấy kết bạn cũng chen vào, chẳng lẽ anh chưa từng nghĩ đợi sau này cô ấy lớn lên rồi cưới cô ấy về nhà sao? Như vậy anh có thể danh chính ngôn thuận quản cô ấy đến cùng.”

Trịnh Hải hơi chau chau mày: “Nói linh tinh gì thế, anh chỉ là hy vọng con bé có thể tìm được một người yêu thương con bé thật sự, không ức hiếp nó. Người vừa này, anh không tin được.”

Dương Ủy Kỳ nói: “Trịnh Hải, em cảm thấy anh đảm nhận trách nhiệm quá. Thật đấy, anh làm quá tròn bốn phận rồi.” Cô lại cười.

Trịnh Hải lạnh mặt nói: “Em đã sớm ăn no rồi phải không? Vậy chúng ta đi thôi.”

“Đợi một lát, em phải uống nốt chút canh này.”

Trịnh Hải dùng tay chống cằm nhìn Dương Ủy Kỳ ăn canh. Cô vừa không nói vừa không cười, ngược lại khiến anh không thích ứng lắm, cảm thấy quá yên tĩnh.

“Cha mẹ anh thật ra cũng cùng lớn lên với nhau từ nhỏ đến lớn, quan hệ hai nhà rất tốt, lúc người lớn không ở nhà, mẹ anh làm cơm cho cha anh, cha anh phụ đạo bài tập ẹ anh. Sau này họ lớn lên ai cũng yêu mấy lần, đều không thành công, rồi người lớn nói, hay là hai đứa chúng nó đi, cho nên liền kết hôn.”

Trịnh Hải nhớ lại chuyện xưa, cũng không biết là nói cho bản thân mình nghe, hay là nói cho Dương Ủy Kỳ nghe.

Anh rất ít khi nhắc đến gia đình và việc của bản thân mình, Dương Ủy Kỳ cảm thấy hơi bất ngờ, ngẩng đầu lên nhìn anh nói: “Bác gái bác trai hòa thuận, từ nhỏ em đã nghe người khác nhắc đến như một kiểu mẫu. Bác trai bác gái em thường nói, đó chính là tấm gương cho hôn nhân của họ.”

Trịnh Hải nói: “Đối với vấn đề này chắc anh có quyền phát ngôn nhất. Họ có một nền tảng tốt, tình thân, tình bạn, chỉ là thiếu mỗi tình yêu mà thôi.”

Dương Ủy Kỳ trầm tĩnh nói: “Trong hôn nhân tình yêu vốn là thứ yếu, tín nhiệm, tôn trọng, nhường nhịn, những thứ đó được xếp ở phía trước.”

Trịnh Hải nói: “Em nói chuyện quả thật giống mẹ anh, nếu bà còn sống sẽ rất thích em. Mẹ anh cũng luôn nói như vậy, cho nên hôn nhân hơn 20 năm của họ, có hơn một nửa thời gian đều không ở bên cạnh đối phương. Mẹ anh thường thường kế hoạch, đợi mẹ và cha già rồi sau này sẽ thế nào thế nào, kết quả là bà không sống được đến 50 tuổi.”

Dương Ủy Kỳ yên lặng một lát, nói nhẹ: “Xin lỗi.”

Trịnh Hải nói: “Sao phải nói xin lỗi. Anh vốn dĩ chỉ là muốn nói cho em, bởi vì cái nguyên do ấy, với cái giả thiết của em, anh chưa từng nghĩ qua.”

“Em hiểu. Cảm ơn anh.”

Thật ra cuộc đối thoại của Sầm Thế và Hòa Hòa là như thế này, khác xa cái sự tốt đẹp mà Trịnh Hải nhìn thấy.

Hòa Hòa nói: “Sầm Thế anh biết rồi đấy, em ghét nhất là chơi trò chơi vòng vo, bởi vì đầu óc em thẳng, không chơi nổi. Rốt cuộc là anh muốn làm gì, anh nói một lần cho rõ ràng đi. Đúng rồi, nếu anh hy vọng chúng ta có thể tiếp tục duyên cũ, xin lỗi, em không ăn lại cỗ. Nếu anh muốn lấy danh nghĩa người xa lạ tiếp tục tiếp cận em, vậy em nói thật nhé, trong tiêu chuẩn của em, loại người như anh, chỉ thích hợp để làm bạn, không thích hợp làm người yêu. Anh coi trọng em như thế, em rất cảm kích, nhưng thấy anh lãng phí thời gian đối với em, em cảm thấy vô cùng bất an. Được rồi, bây giờ anh có thể nói.”

Sầm Thế bị cô làm ắc nghẹn rất lâu, vô cùng thán phục thời gian đã tu luyện cho tính cách con người như vậy, ngay cả Hòa Hòa trước đây yên lặng ngoan ngoãn như một con mèo con, lúc mạnh mẽ lên cũng vô cùng có khí chất nữ vương.

Anh nói: “Em đâu cần phải phòng anh như phong trộm vậy? Cho dù là bạn học bình thường, gặp lại nhau sau bao nhiêu năm, cũng nên nói đến mấy chuyện cũ chứ? Hòa Hòa, em thật sự không giống với trước đây, mặc dù nhìn qua thì dường như không thay đổi gì. Nhiều năm nay, em sống vui vẻ chứ.”

Hòa Hòa nói: “Trước khi anh xuất hiện, luôn rất vui vẻ. Sao hả, anh muốn cứu giúp trái tim không vui vẻ này của em sao?”

Sầm Thế nói: “Anh muốn cứu giúp trái tim của mình.”

Hòa Hòa làm ra vẻ ăn phải đồ chua nói: “Sầm Thế, đây là lời thoại năm đó của cô Quỳnh Dao, bây giờ sớm đã không còn thịnh hành rồi.”

Sầm Thế giả vờ ngây thơ hỏi: “Vậy bây giờ thịnh hành cái gì?”

Hòa Hòa cũng cảm thấy lúc này mình hơi quá, giọng điệu ôn hòa hơn nhiều: “Bây giờ thịnh hành cool boy, không nói chuyện, cũng không tùy tiện xuất hiện, chính là cái đáng vẻ trước đây của anh, bây giờ lại thịnh hành trở lại rồi.”

Sầm Thế nói: “Em nhớ đáng vẻ trước đây của anh rõ như vậy sao?”

Hòa Hòa biết rằng đã lỡ miệng, nhanh chóng chuyển đề tài: “Sao anh cứ ý ở đó không đi hả? Thời gian đẹp nhất của đàn ông nên dùng vào lập nghiệp, chứ không phải là tán gái.”

Sầm Thế nói: “Gần đây anh đều ở lại tỉnh này, đợi bạn em hưởng tuần trăng mật về, anh sẽ đi thành phố tỉnh lỵ, ở đó khoảng nửa năm.”

Hòa Hòa nói: “Ồ, chẳng trách, anh xưa nay không thể thiếu những tiết mục góp vui.”

Sầm Thế không biết phải làm sao nói: “Hòa Hòa, anh thừa nhận trước đây anh không tốt, hơn nữa gần đây anh bám em cũng khiến em phiền lòng, nhưng chúng ta có thể nói chuyện bình thường được không? Anh chỉ hy vọng nhìn thấy dáng vẻ cười nói vui vẻ của em giống như trước đây.”

Hòa Hòa nặn ra một nụ cười vô cùng rục rờ cho anh xem: “Có phải là như thế này không? Anh nói sớm một chút, hà tất phải vòng vo như thế? Người thông minh đều không trực tiếp lắm thì phải?”

Sầm Thế bị cô làm cho đau cả đầu, ấn thái dương cười đau khổ: “Được được, sau này anh thật sự không làm phiền em nữa. Nhưng nếu có một ngày em cần anh giúp đỡ, nhất định nhớ đến tìm anh. Anh hy vọng có thể làm chút gì đó cho em, để bù đắp sự tổn thương mà anh gây cho em.”

Chương 20

Người trong lòng có ma, cho rằng người khác đều là ma.

Ngày hôm sau Tiêu Hòa Hòa xin nghỉ trước một tiếng, tìm bạn cô là Đinh Đinh để đi xem xe với cô.

Đinh Đinh nói: “Ồ, không phải nói cả đời này chỉ ngồi xe người khác, không làm lái xe sao? Còn tính cho tớ xem một khoản tiền lớn có lợi hơn giữa gọi xe và mua xe, khuyên tớ cũng không nên mua xe. Sao bỗng nhiên lại thay đổi ý định thế?”

Hòa Hòa nói: “Có tuổi rồi, cách nghĩ tự nhiên cũng sẽ thay đổi mà. Cậu nhớ không trước đây tớ chỉ thích vẽ hình đen trắng, nhưng bây giờ tớ rất mong bôi hết tất cả các màu lên.”

Đinh Đinh nói: “Thật kỳ lạ, cậu vẫn còn giữ lại được cái dáng vẻ thiếu nữ thanh xuân, trái tim lại già thành bà lão rồi.”

“Vạn vật trên thế gian đều là cân bằng mà, muốn giữ lại dáng vẻ thanh xuân thì phải trả một cái giá khác. Bây giờ cậu đã hiểu chưa hả?”

Đinh Đinh bùi môi cười: “Shiii, shiii.....” Cô từ nhỏ đã được giáo dục nghiêm khắc, kìm nén rất lâu cuối cùng vẫn không nói ra được cái từ “shit” không nho nhã mà cô muốn nói đó ra, “Trước khi tớ về nước nói chuyện trên mạng và gọi điện thoại cho cậu không phải đều rất tốt sao? Sao bỗng nhiên lại biến thành bề dẫu thế này? Chẳng lẽ nguyên nhân thật sự là vì cái tên họ Sầm đó quay về làm rối loạn tư tưởng cậu?”

“Đâu có. Quá khứ chỉ là quá khứ, ai còn để anh ta trong lòng chứ? Chỉ là gần đây bỗng nhiên xuất hiện một đồng người vốn dĩ nên biến mất, khiến tớ nhớ lại một chút chuyện cũ, vốn dĩ những chuyện đó bản thân tớ cũng đã quên rồi. Haizz, đừng nói đến nữa, phiền. Chắc là thật sự giống như một số người đã nói, 25 tuổi là một quả khảm lớn của con gái, cần phải điều chỉnh một khoảng thời gian mới có thể trở lại bình thường được.”

“Cậu đừng có mà dọa tớ, tháng sau chính là sinh nhật lần thứ 25 của tớ rồi.” Đinh Đinh kề sát vào gần tai của Hòa Hòa nói: “Ấy, sao trước đây tớ không phát hiện ra, cậu lại có khí chất của Lâm muội muội như vậy đó?”

Hòa Hòa bị cô dọa đến mức suýt nữa nhảy lên từ ghế sau xe: “Lái xe của cậu cho tốt đi! Tớ chưa bị quan chán đời đâu, tớ tràn đầy niềm hy vọng với cuộc sống, tớ còn định sống đến 80 tuổi tứ đại đồng đường ấy, cậu đừng có hại tớ!”

Đinh Đinh rất hài lòng với phản ứng của Hòa Hòa: “80 tuổi tứ đại đồng đường? Cậu đã 25 tuổi rồi vẫn còn chưa kết hôn, thế hệ sau của cậu phải kết hôn sinh con sớm như thế nào mới có thể thỏa mãn cái tâm nguyện xa xỉ đó của cậu hả.”

Đùa đùa nghịch nghịch hai người liền đến một cửa hàng 4S có quy mô không nhỏ. Hòa Hòa thật ra không hiểu gì về xe, nhưng mấy người đồng nghiệp đều lái cùng một loại xe, cô cũng đi xem loại đó, chỉ cần nghiêm túc chọn màu, không cần để ý đến nhân viên cửa hàng nhiệt tình giới thiệu những loại khác, 10 phút là xong.

Đinh Đinh lú lười không nói nên lời: “Nếu vị khách nào cũng có hiệu suất giống như cậu, cửa hàng sẽ vui đến chết đi được. Cậu không thử lái một lát sao?”

Hòa Hòa nói: “Không cần đâu, đâu phải là loại xe mới. Tớ đã từng lái xe của đồng nghiệp rồi.”

Đinh Đinh nghiêm chỉnh nói: “Tục ngữ nói, xe như người bạn đồng hành, luôn cần tìm loại thích hợp nhất với mình. Sao lại có thể tùy tiện tiện tiện như vậy chứ?”

Hòa Hòa phì cười huých cô một cái: “Nói vừa thôi, thật ra cái gì đều chỉ cần thích ứng là được, lúc học lái xe những chiếc xe kém đến vậy, sau này tớ đều cảm thấy vô cùng thuận tay. Tớ lại cảm thấy Ferrari rất hợp với tớ, cậu mua cho tớ nhé.”

Đinh Đinh nói: “Bảo anh trai Trịnh Hải của cậu mua cho, anh ấy nhất định đồng ý.”

Hòa Hòa nói: “Dựa vào cái gì chứ? Anh ấy đâu phải là anh trai ruột của tớ.”

“Anh Trịnh Hải mà nghe thấy câu này, nhất định sẽ rất không thoải mái đấy.”

Hòa Hòa không mang theo tiền mặt, đang viết hợp đồng giao trước bao nhiêu tiền đặt cọc, đến lúc xem thủ tục tiếp theo phải làm như thế nào, ông chủ hãng xe đúng lúc đến tuần tra công việc, lúc đi qua Hòa Hòa nhìn cô thêm mấy cái: “Ấy, cô không phải là.....người đó của Trịnh tổng.....cô tên là Tiêu Hòa Hòa đúng không?”

Hòa Hòa gật đầu, lơ mờ nhớ ra người này.

Thật ra sau khi trưởng thành Trịnh Hải liền không đưa cô đi gặp mấy người bạn lung tung vớ vẩn nữa, gặp qua 1,2 lần, cô cũng không nhớ được.

Người này dáng người cao lớn, dáng vẻ đại ca chất phác thật thà, hình như trước đây là một người cung ứng cho công ty Trịnh Hải. Hòa Hòa có thể nhớ được là vì bữa tiệc hôm đó của mấy năm về trước, vị tiên sinh này đem theo một cô gái nhỏ ít tuổi của mình, đúng lúc Hòa Hòa không có việc gì, cho nên Trịnh Hải cũng đem cô đi, người khác uống rượu, Hòa Hòa liền cứ chơi với cô bé đó.

Vị đại ca này lúc đó mới góa vợ không lâu, uống vào vài li rượu, liền tức cảnh sinh tình, cứ nói lúc Hòa Hòa cười rất giống người vợ đã mất của anh ta, mượn rượu kết nghĩa huynh muội với Hòa Hòa, hỏi han ân cần Hòa Hòa lúc lâu. Đây là một người đàn ông vô cùng chất phác lại thẳng thắn, Hòa Hòa thấy hơi hơi buồn cười, lại vô cùng cảm động, cho nên đến bây giờ cũng có ấn tượng rõ nét.

Vị đại ca đã đổi ngành này nhận ra Hòa Hòa vô cùng vui vẻ, liên tục nói vẫn thường liên lạc với Trịnh Hải, lại luôn không gặp cô, liên miên nói nhân viên viết lại phiếu, cho Hòa Hòa giảm giá lớn, tặng thêm một đồng tặng phẩm. Lúc Hòa Hòa hỏi về thủ tục sau này, ông chủ nói: “Đâu cần cô phải tự mình đi? Để lại chứng minh thư và số điện thoại là được, đợi họ làm xong, sẽ đưa qua cho cô. Nếu cần cô trực tiếp ra mặt, để họ đến đón cô. Tiền? Tiền không vội, đợi khi nào rảnh gửi vào tài khoản công ty là được.”

Kinh ngạc đến mức Đinh Đinh cứ lú lờ: “Đó chính là đãi ngộ VIP của VIP đó. May mà Trịnh Hải không phải anh ruột cậu, nếu không thì cậu ra đường có thể đi ngang được đấy.”

Hòa Hòa nói: “Ồ ồ, tớ chỉ là cáo mượn oai hùm mà thôi.”

Ông chủ cửa hàng làm việc vô cùng ổn thỏa, sáng ngày hôm sau chiếc xe đó đã thuộc sở hữu của cô, thậm chí còn tặng thêm hai tuần lái cùng, mỗi ngày lúc đi làm và tan ca đều tự động có người xuất hiện trước mặt cô, ngồi vào ghế lái phụ lái xe cùng cô.

Còn Sầm Thế rất giữ lời hứa, thật sự không còn xuất hiện nữa.

Sớm biết thế này, cô thật sự cũng không cần vội vàng mua xe, cô vốn dĩ không thích lái xe.

Mấy ngày sau, Hòa Hòa vẫn giống như bình thường, sau khi ăn tối xong, ngồi trên một cái đệm ở nền nhà phòng khách, tựa vào sofa, vừa xem tivi, vừa đặt máy tính trên đùi. Cô đang đọc tiểu thuyết, nói chuyện câu được câu không với bạn trên mạng, còn thường thường ngẩng đầu lên nhìn một lát tin tức thời sự trên tivi, nước uống, đồ ăn vặt và giấy ăn đều đặt ở nơi chỉ cần với tay ra là được.

Lúc Trịnh Hải gọi điện đến cô rất bất ngờ. Trịnh Hải nói: “Qua đây giúp anh tìm ít đồ.” Hóa ra anh ở bên đối diện, thuận đường đi qua khu này, đến lấy chút đồ.

Hòa Hòa vứt bỏ đồ trong tay liền qua đó. Trịnh Hải rất ít khi đến căn phòng bên này, bên đó của anh bị Hòa Hòa lấy làm nhà kho, cho nên Hòa Hòa cũng thường giúp anh dọn dẹp đồ đạc. Lần này, Trịnh Hải không tìm thấy bộ gậy đánh gôn mới của mình.

Đồ của bản thân Hòa Hòa thu dọn rất loạn, nhưng luôn nhớ rõ ràng đồ của Trịnh Hải đặt ở đâu. Lúc cô đang chuẩn bị giẫm lên ghế để lấy cái bộ đồ nặng trĩu trên chiếc tủ cao đó, Trịnh Hải nói: “Em tránh ra, để anh.”

Dáng người anh cao, kiễng chân lên đưa tay ra là lấy được đồ xuống. Nhưng anh vốn dĩ mặc vết đi dày gìa, vốn không hợp với kiểu vận động này, chỉ nghe thấy roạt một tiếng, cúc trên cổ tay áo anh liền rơi xuống, còn lặn xuống gầm bàn, Hòa Hòa quỳ xuống đất tìm rất lâu cũng không thấy.

Trịnh Hải hỏi: “Đồ nặng như vậy, tự em đặt lên trên sao?”

Hòa Hòa vẫn còn quỳ dưới đất tìm cúc, nói khó nhọc: “Nếu không thì còn ai nữa hả?”

“Nhiều nơi như vậy, đặt cao như thế làm cái gì? Còn giẫm lên ghế, nguy hiểm quá.”

Hòa Hòa nói: “Giẫm lên ghế có gì mà nguy hiểm chứ, ầy, em tìm thấy rồi.”

Cô bò dậy từ dưới đất, khoe khoang với Trịnh Hải sự phát hiện của mình, không quên nói chế giễu: “Hóa ra cúc áo được đặt làm đặc biệt trên áo sơ mi trong truyền thuyết đó cũng có thể rơi à.”

Trịnh Hải nói: “Đừng lảm chuyện, giúp anh tìm một chiếc áo khác.” Vừa nói vừa gầy gầy tóc Hòa Hòa, bởi vì lúc này cô bò dưới đất, đã làm tóc rối tung lên.

Hòa Hòa nói: “Mấy bộ quần áo đó đã lâu lắm rồi không mặc, em giúp anh ủi một lát.”

Trịnh Hải nói: “Thôi đi, em giúp anh đính chiếc cúc này lên, nửa tiếng sau anh phải tham gia một bữa tiệc.”

Trịnh Hải cùng Hòa Hòa đi đến căn nhà của cô ở phía đối diện, Hòa Hòa nói: “À, nên đem theo một chiếc áo cho anh thay ra, nếu không thì anh mặc đồ của em được không?”

Trịnh Hải đưa tay ra nói: “Cứ khâu như thế này đi.”

Hòa Hòa chau chau mày: “Em sợ làm bị thương anh.”

Trịnh Hải nói: “Anh còn không sợ, em sợ gì chứ?”

Khả năng may vá của Tiêu Hòa Hòa không tồi, ngay cả khâu kim luôn sợi cũng vậy, chưa đầy một phút liền đính chắc chiếc cúc đó thật chắc.

Trước khi khâu cúc cô bảo Trịnh Hải ngậm một chiếc tấm, nói một người già dạy cô môn thủ công có quy tắc như vậy, cụ thể vì sao cô cũng không rõ, nhưng lời người già nói, nghe theo cũng không sai.

Trịnh Hải cảm thấy dáng vẻ của mình nhất định rất thú vị, không kìm được cười, cắn chiếc tấm nói: “Cái cảnh này rất có điển cố đúng không?”

Hòa Hòa sững lại một lúc, xì mặt nói: “Đáng ghét.”

Trịnh Hải kỳ lạ đáp: “Anh nói là dáng vẻ Châu Nhuận Phát giả vờ lạnh lùng, sao lại đáng ghét? Em lại nghĩ đi đâu thế hả?”

Mặt Hòa Hòa hơi nóng lên. Lúc này cô trực giác nghĩ Trịnh Hải đang nói bản thân cô giống Tinh Văn, cảm thấy cái tình cảnh trong tưởng tượng của anh rất mờ ám, cho nên mới nói đáng ghét. Kết quả lại là bản thân cô nghĩ quá nhiều. Thật ra cũng đúng, tuy Trịnh Hải thỉnh thoảng cũng trêu cô, nhưng chưa từng không nghiêm túc.

Vốn dĩ cái công trình nho nhỏ đó vô cùng thuận lợi, sau khi Hòa Hòa cảm thấy đã đủ chắc cũng đủ đẹp, nhìn ngó xung quanh một lát, không tìm thấy kéo, liền định dùng răng cắn đứt chỉ.

Trịnh Hải dùng ngón tay giữ lấy trán cô: “Đừng làm như vậy, sẽ cắn hỏng răng đó.” Sau đó đứng lên cùng tìm kéo với cô, Hòa Hòa cẩn thận cầm chiếc kim đó.

Kết quả Trịnh Hải bỗng nhiên giẫm phải một đồng mềm mềm, hơn nữa còn đang động đậy, anh lập tức ý thức được mình giẫm phải cái gì, quá bất ngờ liền tránh đi, chiếc kim đó đâm đúng vào tay anh xước một vết máu rất đậm, thậm chí còn chảy ra giọt máu.

Kể gây nên cái vụ án chết người đó, con mèo tên là Tiểu Bảo đó, còn chưa ý thức được bản thân mình đã gây chuyện, vô tội nằm ở một bên, đảo đảo đôi mắt. Bởi vì lâu rồi Trịnh Hải không đến, nó là muốn mượn cơ hội tạo quan hệ với Trịnh Hải, cho nên mới rất nịnh nọt chạy đến bên cạnh chân anh, ai ngờ rằng thái độ của Trịnh Hải với nó vẫn không hữu hảo như trước.

Hòa Hòa vội vàng đi tìm giấy khử độc và urgo, bản thân Trịnh Hải dùng khăn giấy ấn vào mu bàn tay nói: “Không sao, một lát là khỏi thôi.”

Hòa Hòa thấy cái tên gây sự đó còn ngây thơ vô tội xem trò vui, nắm lấy cổ nó nhấc lên, vút vào phòng ngủ của cô, con mèo Tiểu Bảo đau khổ kêu lên hai tiếng “meo meo”

Hòa Hòa đứng một lúc, thấy tay Trịnh Hải dường như không sao cả, mà anh cũng đã mặc áo khoác vào chuẩn bị rời đi, nhớ ra một việc, nói: “Hai ngày trước em mua một chiếc xe, ông chủ Lý của hãng xe là bạn của anh, nể mặt anh cho em rất nhiều ưu đãi.”

Trịnh Hải nói: “Biết rồi. Không phải nói là không lái xe sao? Sao lại muốn mua xe?”

Hòa Hòa giải thích: “Cứ đi nhờ xe của đồng nghiệp, cũng hơi ngại.”

Trịnh Hải dừng dừng nói: “Chiếc xe trong nhà xe dưới lầu đó luôn không có người dùng, em hà tất lại phải tiêu nhiều tiền như vậy? Kiểm cả năm cũng không đủ.”

Hòa Hòa lắc đầu nói: “Chiếc xe đó đắt quá, lái đi quá huênh hoang, em lái không ra làm sao cả, sẽ luôn lo lắng gặp phải người khác, hoặc là bị người khác gặp phải.”

Trịnh Hải nói: “Nhà xe của em vẫn còn giữ mà? Bỏ chiếc xe kia ra đi.”

Hòa Hòa nói: “Không cần đâu, trị an trong khu không tồi, xe em vừa bình thường vừa không bắt mắt, đặt ở bên ngoài là được rồi. Hơn nữa trình độ quay xe của em rất kém, vào nhà xe sẽ quẹt vào xe.”

Trịnh Hải không nói nhiều nữa, đứng dậy chào một tiếng rồi chuẩn bị rời đi. Lúc đi lại thiếu một chiếc giày, Hòa Hòa giúp anh tìm đi tìm lại, mới tìm thấy ở một góc giàn hoa. Nghịch cái trò này, ngoài con mèo Tiểu Bảo ra không còn ai khác.

Trịnh Hải nói: “Con mèo này, càng ngày càng giống em. Em lúc nhỏ anh nói em mấy câu, em cũng giấu đồ của anh đi, hại anh tìm mấy ngày không thấy. Sao em không dạy nó tốt một chút hả.”

Mấy thứ đồ anh muốn mang đi rất nặng, Hòa Hòa lo lắng cho tay anh, liền đi theo sau, tranh giành giúp anh xách, đưa anh xuống lầu.

Lúc cô chuẩn bị lên lầu, sờ sờ trong túi thấy chiếc điều khiển nhà để xe, liền mở ra, muốn lấy mấy thứ lên lầu. Chiếc xe hai khoang đẹp dễ giống màu chiếc xe cô mới mua, cũng yên lặng để ở đó.

Chiếc xe đó là năm ngoái sau mấy hôm cô nhận bằng lái xe Trịnh Hải liền lái về, nói giúp bạn bè một việc, lấy được chiếc xe này. Bởi vì nhà xe của Hòa Hòa luôn để trống, cho nên nhét vào chỗ của cô.

Trịnh Hải bình thường không động vào chiếc xe đó, những lúc thỉnh thoảng quay lại ở, sẽ lái nó đưa Hòa Hòa ra ngoài hóng gió, đường dài sẽ mượn cơ muốn xem trình độ lái xe của cô, bảo Hòa Hòa lái. Anh nói xe để lâu sẽ mốc, bắt Hòa Hòa không có việc gì thì thường lái nó ra ngoài đi một lát.

Hòa Hòa luôn biết rằng chiếc xe đó là Trịnh Hải tặng cho cô, chỉ là cô xưa nay không muốn nhận quà tặng đắt tiền mà anh cho cô, cho nên Trịnh Hải không nói rõ, cô cũng giả vờ không biết.

Hôm nay Trịnh Hải không nói gì, nhưng Hòa Hòa đoán anh nhất định rất tức giận.

Cô chờ đợi ở nhà xe một lát, Sầm Thế mất tích mấy ngày liền gọi điện đến. Sầm Thế nói, mấy ngày nữa sẽ xuất phát đi thành phố B, ở lại đó mấy tháng. Xin Hòa Hòa nhất định phải đi uống trà cùng anh, coi như là tiễn anh.

Hòa Hòa cảm thấy khoảng thời gian gần đây thái độ của mình với Sầm Thế quả thật rất tồi tệ, nếu anh đã phải rời đi rồi, cô cũng không có lý do từ chối. Hơn nữa nói thật là, bỏ qua cái trò đùa năm đó của Sầm Thế, anh đối với cô vốn rất tốt, có đợt khiến cuộc sống của cô tràn đầy âm áp. Thậm chí sau khi việc đó bị bại lộ, sự xin lỗi của anh cũng đủ chân thành, chỉ là cô không muốn tiếp tục chấp nhận mà thôi.

Hòa Hòa vừa lên lầu thay quần áo, Sầm Thế đã đến dưới lầu của cô. Cô ngồi vào xe anh, chiếc xe chậm chậm lái ra khỏi khu nhỏ. Cửa ra vào khu là một đoạn đường đôi hẹp hẹp, lúc 2 chiếc xe cùng đi sẽ rất chật.

Lại trùng hợp như vậy, lúc họ đi ra ngoài, xe của Trịnh Hải đứng lúc quay lại. Lúc hai chiếc xe đi qua nhau, đều dừng lại, Sầm Thế khách sáo nói: “Chào anh, Trịnh tiên sinh.”

Trịnh Hải hơi hơi gật đầu tỏ ý, lại nói với Hòa Hòa: “Anh có đồ quên trên lầu.” giọng điệu anh rất lạnh nhạt, sau đó liền tăng tốc rời đi.”

Quên trước quên sau xưa nay là thói quen của Tiêu Hòa Hòa. Trịnh Hải cũng quên đồ, chỉ có thể nói ông trời đang đối đầu với cô.

Hòa Hòa yên lặng cả đường, Sầm Thế quay đầu lại dò xét cô mấy cái. Cười chế giễu một tiếng

Hòa Hòa hơi tức giận, bực mình nói với Sầm Thế: “Không phải như anh nghĩ đâu!”

Sầm Thế cười nhạt nói: “Anh đâu có nghĩ lung tung? Trịnh tiên sinh vốn là một chính nhân quân tử, chơi thì chơi, nếu hề nghiêm túc, tuyệt đối không làm nổi mấy chuyện tầm thường lăng nhăng đó. Tuy anh không thích anh ta, nhưng rất tôn trọng nhân phẩm anh ta. Em thật sự không cần giải thích với anh.”

Hòa Hòa lại không nói gì.

Sầm Thế không kìm được: “Anh chỉ là cảm thấy đáng về lúc này của em rất đáng yêu, giống như là đứa trẻ con làm việc xấu bị người khác bắt được tại hiện trường vậy. Em có cần anh gọi điện cho anh ta, nói cho anh ta chân tướng sự việc không giống như anh ta tưởng tượng không?”

Hòa Hòa trấn tĩnh lại, suy nghĩ xem bản thân rõ ràng là định đối đãi với anh như bạn tốt trước khi Sầm Thế đi, tại sao lại tức giận lung tung chứ? Sầm Thế cũng đủ đáng thương, luôn phải làm cái bao trút giận cho cô.

Cô lạnh lùng hỏi phản lại: “Có cần phải giải thích sao?”

Sầm Thế nói vô cùng phối hợp: “Hoàn toàn không cần thiết. Có gì để mà giải thích chứ?”

Hòa Hòa cúi đầu nghịch đầu ngón tay mình. Cô cảm thấy sao trùng hợp như vậy, hôm nay Trịnh Hải thật sự đã bị cô làm cho tức điên lên rồi, cô vô cùng bất an.

Nhưng cho đến tận khi cô chia tay Sầm Thế về nhà, nửa đêm lên giường đi ngủ, Trịnh Hải cũng không gọi điện đến chất vấn, mà cô cũng không có dũng khí gọi cho anh.

11. Chương 21-22

Chương 21.1

Sầm thường thường không thể dự đoán, dự báo thời tiết không đáng tin.

Có một hôm lúc Dương Ý Kỳ và Trịnh Hải ở bên nhau, nói với anh một vụ mà cô mới hoàn thành gần đây, cha mẹ vì phản đối con gái đã trưởng thành yêu đương mà nhốt cô ấy ở trong nhà, con gái đập vỡ cửa kính trèo ra ngoài đi báo cảnh sát, làm cả cơ thể bị thương. Cuối cùng con gái và cha mẹ bắt hòa, cha mẹ tuyệt vọng.

Trịnh Hải hơi than thở: “Đã là con gái sớm muộn gì cũng trở thành của người khác, hà tất không nghĩ thông được như thế chứ, lại mang thêm tiếng xấu.”

“Anh là vì điều đó mà cảm than hả?” Dương Ý Kỳ nhếch môi cười, “Hòa Hòa và người đó làm lành rồi à?”

Trịnh Hải nói: “Đừng nhắc đến chuyện đó nữa, con bé muốn làm thế nào thì làm.”

Dương Ý Kỳ sợ động vào dây thần kinh mẫn cảm đó của anh khiến anh không vui, do đó cắn môi không nói, chỉ cười.

Một lúc lâu sau, bản thân Trịnh Hải lại thông thả nói: “Anh đang nghĩ, sau này nhất định anh sẽ không sinh con gái. Con trai có thể để cho nó tự sinh tự diệt, nhưng nếu là con gái, anh sẽ không nhẫn nhịn được

mà quản lý nó thật chặt, sợ nó học điều xấu, sợ nó bị tổn thương, lo lắng cái này lo lắng cái kia, sau đó nó sẽ làm phiền anh, cãi nhau với anh, bỏ nhà ra đi, đoạn tuyệt quan hệ cha con, cuối cùng khiến anh tức chết.” Anh tưởng tượng một hình ảnh tương lai đau khổ của mình.

Dương Úy Kỳ cắn môi cũng không kìm được cười. Cô dựa vào bàn cười lúc lâu sau đó nói: “Xin lỗi, xin lỗi, em vốn dĩ nên an ủi anh, nhưng tại sao em chỉ muốn cười.”

Trịnh Hải nhếch môi lên, nhưng vẻ mặt vẫn nghiêm túc: “Bởi vì em không hiền lành.”

Dương Úy Kỳ lại cười.

Lúc nói chuyện bên cạnh họ có người đi qua, bỗng nhiên quay đầu lại, nhìn họ một lúc, đi lên phía trên vỗ vai Trịnh Hải: “Trịnh Hải?”

Họ cùng nhau quay đầu lại. Người đàn ông đó còn trẻ, nhưng cơ thể đã phát phì, trong lòng còn ôm một cô bé xinh đẹp.

Trịnh Hải kinh ngạc: “Cậu về lúc nào thế?”

Người đàn ông nói: “Mới về, còn chưa kịp liên lạc với các cậu. Lần này ở lại lâu, còn đem theo cả vợ và con gái.” Anh ta chỉ chỉ người phụ nữ đi phía trước, lại trêu đùa đứa bé gái trong lòng, “Gọi cô chú đi con.”

Cô bé không nhéo gọi họ một tiếng.

Trịnh Hải nói với Dương Úy Kỳ: “Đây là bạn lúc nhỏ của anh, bạn học nhiều năm.” Lại kinh ngạc nhìn cô bé khoảng 3,4 tuổi đó, “Con đã lớn thế này rồi? Tổ còn nhớ chúng mình bằng tuổi.”

Người đàn ông đó nói: “Cho cậu đồ kỵ chết đi, ai bảo cậu không kết hôn sớm.”

Sau khi người đàn ông đó đi, Trịnh Hải giải thích với Dương Úy Kỳ: “Anh ta ra nước ngoài sống đã nhiều năm, bọn anh rất lâu rồi không liên lạc.”

Dương Úy Kỳ hỏi: “Trông anh ta già hơn anh nhiều. Hai người thật sự cùng tuổi? Lúc này anh không giới thiệu tên anh ta.”

Trịnh Hải nói một cái tên, Dương Úy Kỳ tập trung suy nghĩ một lát, bưng tỉnh nói: “Em đã từng nghe thấy cái tên này, chính là.....nhân vật chính trong một câu chuyện nhiều năm trước?”

Trịnh Hải nói: “Em cũng biết? Hóa ra việc đó nổi tiếng như vậy, anh cho rằng rất ít người biết, hơn nữa chắc mọi người đều quên rồi.”

Dương Úy Kỳ nói: “Thật ra em cũng không hiểu lắm, chỉ là lúc đó nghe người lớn nói. Chỉ là gần đây bọn em thảo luận một vụ, ông chủ em lấy vụ năm đó ra làm ví dụ, thốn thức lúc lâu, nói luật sư không bảo vệ được người yếu đuối.”

Trịnh Hải cúi mắt xuống, Dương Úy Kỳ cũng không hỏi thêm nữa.

Trên đường về, Dương Úy Kỳ nhớ ra, lại hơi bùi ngùi một lát: “Người đó trông chất phác, không giống với người có thể làm ra việc đó.”

Trịnh Hải nhìn thẳng phía trước: “Em thật là lảm chuyện.”

Dương Úy Kỳ biện bạch: “Em là đang thảo luận nghiên cứu vấn đề nhân tính. Anh nghĩ nghĩ xem, một đám thanh niên trẻ tuổi say rượu hút hít, lại làm loạn.....loạn cái đó, kết quả có người vào tù, có người sa ngã, có người ở ẩn, có người lại có thể bắt đầu cuộc đời mới như chưa có chuyện gìcái xã hội này thật không công bằng.”

Trịnh Hải hơi thất thần, lúc lâu mới bình thường lại. Anh nói: “Thật ra hôm đó lúc bắt đầu anh cũng có mặt, chính là một cuộc tụ họp bình thường mà thôi. Họ chúc anh rất nhiều rượu, anh uống đến mức khó chịu, liền về trước, hai ngày sau anh ra nước ngoài. Sau này mới có người nói chuyện đó cho anh nghe, không ngờ rằng lại làm lớn đến vậy, anh có mấy người bạn vốn dĩ không hề rõ là rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, liền bị kéo vào. Nếu hôm đó anh không về sớm, không chắc vụ đó cũng có phần của anh.”

Dương Ủy Kỳ không ngờ rằng lại khơi ra được cái kết quả này. Cô than một tiếng: “Anh đó mới là mệnh tốt trời cho, tiêu tai tị họa khứ tà.”

Trịnh Hải đã mấy ngày rồi không liên lạc với Tiêu Hòa Hòa.

Anh nghĩ lại ngày hôm đó trong lòng khó tránh khỏi tức giận, lo lắng bản thân mình gọi điện thoại không tìm được dây số cô, kết quả còn khiến cô bối rối, liền dứt khoát không gọi. Mà Hòa Hòa chắc cũng hơi chột dạ, cũng không gọi điện cho anh.

Mấy ngày sau, Trịnh Hải cảm thấy bản thân mình đã bình tĩnh lại, quyết định không chấp Tiêu Hòa Hòa, vẫn là chủ động quan tâm cô một chút thì tốt hơn.

Hơn nữa, được biết từ người hợp tác của anh mới đi tuần trăng mật về đó, vị Sầm tiên sinh đó hiện nay đã rời khỏi thành phố này. Anh vừa cảm thấy tốt đẹp, lại vừa thấy hơi tiếc cho Hòa Hòa.

Nếu Hòa Hòa thật sự có ý muốn quay lại với tên Sầm Thế đó, mà Sầm Thế bây giờ lại cách cô mấy tiếng như vậy, chung quy đối với cô ấy mà nói cũng không phải là việc tốt.

Do đó người lớn Trịnh Hải rộng lượng, ôm cái tâm trạng đồng tình và khoan dung, trong một buổi tối nào đó gọi điện cho Hòa Hòa. Anh hy vọng giọng nói của Hòa Hòa không quá buồn.

Trịnh Hải vừa mới nguôi giận lại bị làm cho tức giận.

Đừng nói đến Tiêu Hòa Hòa xưa nay ngoan ngoãn, thật ra từ nhỏ đến lớn đã không có mấy người dám không nghe điện thoại của anh, cuối cùng còn tắt máy.

Anh hít mấy hơi thật sâu, cũng không làm cho tâm trạng hoàn toàn trấn tĩnh lại được, cuối cùng anh gọi điện cho Dương Ủy Kỳ, quyết định nói chuyện với cô mấy câu.

Điện thoại của Dương Ủy Kỳ cũng gọi 2 lần mới được, bên đó ồn ào ầm ĩ. Dương Ủy Kỳ lại đang ở một căn phòng ở hộp đêm, điện thoại của cô truyền lại âm nhạc sôi động. Cô chuyển mấy chỗ, dùng giọng nói rất lớn để nói chuyện, Trịnh Hải mới có thể miễn cưỡng nghe thấy.

Dương Ủy Kỳ nói, đương sự của cô vô cùng cần bằng chứng của một nhân chứng làm việc ở đây, cho nên cô nghĩ cách đến thuyết phục người đó.

Trịnh Hải nói: “Em ở đó đợi anh, anh qua đó đón em.”

“Không cần đâu, lát nữa em sẽ rời đi.”

“Anh đến đón em.” Trịnh Hải kiên quyết.

Trịnh Hải ở sà nấp đó đợi nửa phút, lúc đi ra vẫn còn cảm thấy choáng đầu ong tai.

Anh đi vừa đúng lúc, bởi vì đang có một người đàn ông uống hơi say cứ bắt chuyện với Dương Ủy Kỳ, anh giúp cô thoát khỏi người đó, kéo tay cô ra ngoài.

Một tay kia anh bịt tay để tránh ù tai: “Sau này đừng một mình đến nơi thế này, không an toàn.”

Dương Ủy Kỳ phản đối: “Vẫn tốt mà, trật tự ở đây vẫn coi như là tốt.”

Trịnh Hải nói: “Lần trước đi nông thôn suýt lạc đường, lần trước nữa bị người ta viết thư khủng bố, lần này lại đến chỗ như thế này. Công việc của em quá nguy hiểm, ông chủ bọn em hình như cũng không chăm sóc lắm đến nhân viên nữ. Gần đây không phải em luôn nói mệt sao? Đổi một công việc khác cho xong.”

“Thế này coi gì là nguy hiểm chứ, uống nước cũng có thể bị nghẹn chết. Em lại chẳng có sở thích gì, không làm cái đó cũng không biết có thể làm gì.”

“Vậy thì nghỉ ngơi một đợt đi, không cần làm gì cả.”

Dương Ủy Kỳ mỉm cười: “Sao hả? Anh thật sự có kế hoạch nuôi em sao?”

“Nếu em đồng ý, không vấn đề.”

“Em thích đồ ăn ngon, thích đá quý, thích hàng hiệu....”

“Dựa vào tình trạng tiêu dùng của em bây giờ, cho dù có nghiêm trọng hơn 100 lần nữa cũng nuôi nổi.”

Dương Ủy Kỳ nửa đùa nửa thật cười: “Thật là một đề nghị hấp dẫn, anh để cho em suy nghĩ kỹ một lát nhé.”

Xe của họ không hề đỗ tại một nơi. Dương Ủy Kỳ lại không tìm được xe của mình, Trịnh Hải vừa cười cô, vừa cùng cô tìm.

Buổi tối gió hơi lạnh, Dương Ủy Kỳ mặc rất ít, run lẩy bẩy, Trịnh Hải hơi ôm lấy cô, bước chân anh bỗng nhiên chậm lại, cơ thể cũng hơi cứng đờ.

Dương Ủy Kỳ ngẩng đầu nhìn nhìn anh, nhìn theo hướng ánh mắt anh. Khiến tâm trạng Trịnh Hải hơi bất thường chỉ là một chiếc xe không hề bắt mắt.

Nhưng biển số chiếc xe đó Trịnh Hải lại nhớ rất rõ. Hôm đó lúc Hòa Hòa đưa Trịnh Hải xuống lầu, chỉ chỉ chiếc xe ở một bên nói: “Chính là chiếc đó.”

Chiếc xe đó đỗ ở rất xa, nhưng thị lực Trịnh Hải rất tốt, hơn nữa anh vô cùng mẫn cảm với các con số.

Dương Ủy Kỳ đại khái biết chiếc xe đó là của ai, cô nhẹ nhàng nói: “Nếu anh thật sự không yên tâm, thì đi vào xem xem đi.”

Trịnh Hải thở ra một hơi, không nói gì.

Dương Ủy Kỳ nói: “Ở đây tối nay trên tầng 5 có biểu diễn ca vũ Nga, có lẽ cô ấy và đồng nghiệp đến đây xem biểu diễn.”

Trịnh Hải nói: “Cô ấy đâu phải là trẻ con. Chúng ta về thôi.”

“Nghe nói đoàn ca vũ này rất đặc sắc, em chưa từng xem, hay là chúng ta cũng đi xem xem.” Dương Ủy Kỳ kéo tay Trịnh Hải đang không tình nguyện lắm đó đến thẳng cửa thang máy.

Trịnh Hải thật ra đến đây mấy lần, hơn nữa đối với nơi này có ấn tượng không được tốt lắm.

Hôm nay ở đây còn hoang đường hơn cả trong ấn tượng của anh, diễn viên trên sân khấu quần áo không chỉnh tề nhảy múa ca hát, người xem phía dưới cũng tùm năm tùm ba ôm nhau vỗ mặt mơ màng, những nam nữ phục vụ sexy xinh đẹp, trong không khí tràn đầy mùi khó chịu của rượu bia và thuốc lá.

Dương Ủy Kỳ cúi đầu nói: “Thôi đi, chúng ta đi thôi.”

“Bây giờ đi ra cũng phải tính tiền, không bằng xem một lúc rồi đi, hiếm khi em đến đây một lần.”

Vị trí tạm thời của họ rất đẹp, bởi vì Trịnh Hải vừa mới ngồi xuống liền tìm thấy người mà anh muốn tìm.

Ánh đèn mờ mờ ảo ảo nhấp nháy không ổn định, hơn nữa Tiêu Hòa Hòa cách họ cũng không quá gần, nhưng điểm đó cũng không cản trở anh nhìn rõ hành động của cô.

Tiêu Hòa Hòa yếu ớt dựa vào chiếc sofa sát tường, hai chân tùy ý đung đưa, cả cơ thể dường như được khảm vào ghế sofa, giống như là động vật thân mềm, tư thế lười nhác mà xinh đẹp.

Nơi cô ngồi đó vốn là một nơi rất kín đáo, nhưng vẫn có ánh đèn yếu ớt quay vòng thường thường chiếu vào mặt cô. Cô đang xem biểu diễn trên sân khấu, vẻ mặt hơi mơ hồ, một tay nâng ly rượu để cao, bàn tay đang đặt trên chân lại kẹp một điếu thuốc.

Thỉnh thoảng cô hít mạnh một hơi, vô cùng thành thạo nhả ra một luồng khói trắng. Sau đó cô rất chăm chú nhìn luồng khói đó dần dần biến mất từng chút một, giống như là đang chiêm ngưỡng tác phẩm vừa mới hoàn thành của bản thân mình.

Chương 21.2

Thật ra không phải là Tiêu Hòa Hòa tự mình muốn đến nơi như thế này, hơn nữa cô cũng không to gan đến mức không nhận điện thoại của Trịnh Hải, thậm chí ngang nhiên tắt máy. Lúc đó xung quanh quá ồn, cô không nghe thấy tiếng chuông. Lúc Trịnh Hải gọi đến lần thứ 2, điện thoại liền hết pin.

Tối hôm đó sau khi tan ca cô chưa về, mà ở lại công ty làm nốt bức hình mới làm được hơn nửa. Cũng có hai đồng nghiệp nữa ở lại làm tăng ca.

Sếp của cô người phụ nữ mạnh mẽ Tào Miêu Miêu đang tức giận trong điện thoại ở phòng làm việc riêng cách tấm cửa kính, chân mày nhăn lên, tức giận tới cùng, cuối cùng rút điện thoại ra, dùng sức vút mạnh vào tường.

Họ ở bên ngoài cẩn thận giả vờ như không thấy.

Kết quả mới qua 3 phút, sếp đã bình tĩnh lại, chỉnh tề nghiêm túc đứng ngay ngắn trước cửa, cười nói vui vẻ với mọi người: “Lão nương hôm nay mời khách, ai đi cùng tôi.”

Hai người kia một người phải về nhà trông con, người còn lại nói phải làm cơm cho bạn gái, nhanh chóng trốn đi.

Tieu Hòa Hòa nhất thời không nghĩ ra lý do hợp lý, liền bị sếp cưỡng ép.

Vốn dĩ sếp Tào lái xe, nhưng cô ấy ra sức quay đầu xe, liền quẹt xe vào tường, đuôi xe lôm vào một vết lõm. Sếp nói: “Chết tiết, hôm nay cả ngày gặp ma. Đi, chúng ta gọi xe đi.”

Hòa Hòa nói: “Để em lái xe đi.”

Sau đó liền đến cái hộp đêm nổi tiếng nghe nói có con trai và con gái Nga xinh đẹp nhảy múa đó.

Sếp của Hòa Hòa tâm trạng rất xấu. Tâm trạng cô ấy càng xấu thì cười lại càng vang, nói chuyện càng lưu loát, uống càng nhiều rượu, trái một ly phải một ly, trong nháy mắt liền cả chai, sau đó lại mở một chai mới, còn kéo Hòa Hòa chơi đoán số với cô, ai thua thì người đó uống.

Cô nói đông nói dài về truyện quá khứ, từ nhà trẻ nói đến tận một tiếng trước có tên khốn cùng ngành khinh miệt giới tính của cô. Hòa Hòa không chen vào, yên tĩnh làm người nghe, nghe đến lúc mệt liền lấy rượu làm nước uống.

Sếp liú lười không nói nên lời: “Hòa Hòa, tửu lượng của em cũng không kém nhỉ, trước đây không nhìn ra.”

Hòa Hòa cúi đầu nhìn một cái: “Ấy, đây là rượu sao? Em cho rằng là đồ uống.”

Sếp Tào dáng người cao, tóc ngắn, giọng nói trầm đục, cử chỉ khí khái, nên không có ai coi cô ấy là con gái. Cô ngậm một miếng thuốc phóng khoáng châm lửa, mùi vị miếng thuốc đó nồng mạnh, Hòa Hòa ho một lát.

Sếp nói: “Thuốc đó rất dễ sặc. Bỏ đi, không hút nữa.”

Hòa Hòa nói: “Chị Miêu Miêu, mùi vị loại thuốc này đặc biệt, cho em một miếng đi.”

Sếp uống đã nhiều, cô kể sất lại vừa giúp Hòa Hòa châm lửa, vừa tấm tắc nói:

“Anh trai đó của em nếu biết chị lừa gạt em gái Hòa Hòa của anh ta đến nơi như thế này, liệu có dỡ bỏ công ty chúng ta không? Mỗi lần anh ta nhìn thấy chị ánh mắt đó giống như chị là người đồng tính vậy, có phải là anh ta lo lắng chị có ý đồ với em không hả.”

Hòa Hòa bị trêu làm cho vui vẻ: “Không đâu. Đâu có chứ.”

“Chị thật sự hy vọng tên tiểu tử Trịnh Hải bây giờ liền xuất hiện, để cho anh ta nhìn nhìn cái dáng vẻ bây giờ của em gái Hòa Hòa ngoan ngoãn như con thỏ trắng nhỏ của anh ta, sau đó chị ở một bên chiêm ngưỡng vẻ mặt trúng gió của anh ta.”

“Anh ấy không đến đây đâu, anh ấy ghét nơi như thế này và những tiết mục này. Hơn nữa cho dù bây giờ anh ấy ở đây cũng không thể có biểu hiện gì, chị nhất định không được nhìn.”

Sếp Tào nói: “X, Trịnh Hải chính là không phải loài người, chưa từng có biểu hiện của người bình thường nên có.”

Hòa Hòa mỉm cười: “Thật ra anh ấy rất khách sáo với chị, chị mắng anh ấy trước mặt anh ấy cũng không phản bác, chị đá xe anh ấy anh ấy cũng giả vờ không thấy. Sao cứ đối đầu với anh ấy vậy?”

Sếp Tào mắng: “Đó gọi là không thềm để ý một cách triệt để có được không? Là biểu hiện khinh thường người khác đến cực điểm. Nói ra thì, cả đời này của chị lần duy nhất nở mày nở mặt trước mặt Trịnh Hải, chính là em nói thẳng vào mặt anh ấy, em nhất định phải đến công ty chị làm việc, nếu không thì em sẽ không ở lại thành phố này nữa. Ha ha, đáng vẻ lúc đó của anh ta giống như là bánh gato mới lấy từ trong tủ lạnh ra vậy, vù vù bốc lên hơi lạnh.”

Hòa Hòa nói: “Lần đó anh ấy thật sự rất tức giận, mấy ngày liền không thềm để ý đến em. Thật ra anh ấy không hề phản đối em làm việc với chị. Đều trách em đi gây chuyện với anh ấy trước, lần nào cũng là em khiêu khích anh ấy trước.”

Sếp Tào nói: “Chị đã từng kể với em chị yêu thầm Trịnh Hải từ cấp 1 lên cấp 2 tất cả 10 năm chưa nhỉ? Trong 10 năm đó chị viết cả mấy trăm bức thư tình, cuối cùng lấy hết dũng khí đưa hết cho anh ta.”

Hòa Hòa nói: “Ấy, chưa từng nói. Em chỉ nhớ lúc chị đi học, lần nào nhìn thấy anh ấy cũng trừng mắt nhìn anh ấy khinh thường, em cho rằng từ nhỏ chị đã không thích anh ấy rồi.”

Sếp Tào nói: “Tình cảm thiếu nữ mà, ngại ngùng, lạt mềm buộc chặt vờ tha để bắt thật. Em chưa từng dùng chiêu đó sao?”

Hòa Hòa lắc đầu.

Sếp Tào nói: “Em thật là đứa trẻ ngoan. Chị nói cho em biết, sau này Trịnh Hải sắp xếp ngay ngắn tất cả đồng thư của chị đó theo thời gian, mở từng bức ra, chắc là đọc qua một lượt. Sau đó anh ta viết cho chị một bức thư, chỉ có một câu: “Bạn Tào Miêu Miêu, thư pháp của bạn càng luyện càng kém.” Shit! Sau này chị yêu, yêu một lần thất bại một lần, đều trách anh ta để lại cho chị nỗi ám ảnh tâm lý.”

Hòa Hòa cười lớn: “Hóa ra anh ấy cũng có tế bào dí dỏm như vậy, em chưa từng thấy đó.”

Sếp Tào nói: “Ồ, hóa ra không phải là mặt nào của Trịnh Hải em cũng đều đã từng thấy hả.”

Hòa Hòa “Ừ” một tiếng, không nói tiếp nữa.

Sếp Tào nhìn một lát điệu nhảy trên sân khấu: “Chẳng có tinh thần, còn cho rằng có cái kích thích hơn nữa. Đúng rồi, theo tin của Tiểu Đạo nói, lần này Trịnh Hải cùng với Dương gì gì đó, có thể sẽ kết hôn, thật hay giả vậy?”

Hòa Hòa nói: “Chắc là đáng tin đấy, lần này anh ấy thật sự nghiêm túc.”

Sếp Tào lắc lắc đầu: “Chị không thể tưởng tượng nổi dáng vẻ Trịnh Hải chìm trong con sông tình yêu, anh ta không giống với người biết yêu.”

Hòa Hòa hơi hơi cười nói: “Kết hôn cái chuyện đó, thành tâm thành ý còn quan trọng hơn là tình yêu, thái độ nghiêm túc là được.”

Sếp Tào gật đầu, lại lắc đầu: “Tóm lại chị chính là đồ kỵ, đồ kỵ.” Cô thấy Hòa Hòa không nói, tự mình bổ sung, “Sao em không có chút phản ứng nào thế?”

Hòa Hòa hỏi: “Phản ứng gì?”

Sếp Tào nói: “Anh trai bây giờ sẽ trở thành của người khác rồi, em không có cảm giác hụt hẫng sao? Ngay cả chị cũng rất hụt hẫng đó.”

Hòa Hòa mỉm cười: “Em có gì để mà đáng hụt hẫng chứ, anh ấy vốn dĩ luôn qua lại với người khác mà. Chị Miêu Miêu, chị thật là bác ái. Chị trung bình một năm yêu 6 lần, hâm mộ hơn một tá đàn ông, kết quả là đối tượng yêu thâm 10 năm trước của chị sắp kết hôn, chị lại vẫn còn ghen bóng gió.”

Sếp Tào nói: “Trái tim con người làm từ thịt mà ra, Hòa Hòa em thật là độ lượng. Haizz, ồn ào quá, chị đi nghe điện thoại, em ngoan ngoãn ngồi ở đây đừng đi lung tung.”

Hòa Hòa nhìn sếp kiêm bạn bè rời đi, điều chỉnh dáng ngồi của bản thân mình cho thoải mái hơn, lại rút một điều thuốc nữa châm lửa.

Thuốc loại rất ngon, rất nồng mạnh. Toàn thân Hòa Hòa đều dần dần được thả lỏng, vẻ mặt cũng dần ra.

Cô xưa nay hoạt bát ngọt ngào, cần mẫn lại hiền lành, vô cùng nhận được sự yêu quý của người già trẻ nhỏ. Trong tòa nhà làm việc con gái thích cô còn nhiều hơn con trai. Nhưng khi không có người, cô thường không có biểu hiện gì.

Đây là nơi rối loạn. Không muốn bị nhiễm độc thuốc qua tay của người khác, cách tốt nhất là tự hút thuốc của mình.

Rượu lúc này cô uống dần dần dâng trào lên một chút cồn rượu, hơn nữa tạp âm ở đây quá lớn, đầu cô bắt đầu hơi đau.

Hòa Hòa nhìn thấy Tào Miêu Miêu quay lại, lại điều chỉnh một chút tư thế, vẻ mặt cũng rất tự nhiên ngoan hơn một chút. Cô muốn đề nghị cô ấy cùng rời đi.

Nhưng sếp Tào lại không hề nhìn cô, mà nhìn chằm chằm vào một điểm phía trước, lẩm bẩm nói: “Chết tiệt, hôm nay quả thật là đi đâu cũng đều gặp ma, chuyện gì cũng không thuận lợi.”

Hòa Hòa thuận theo phương hướng của cô ấy quay đầu lại.

Cô nhìn thấy Trịnh Hải đứng thẳng ở một nơi cách cô 2 mét nhìn cô, vẻ mặt rất lạnh nhạt.

Chương 21.3

Hòa Hòa trấn tĩnh điều chỉnh tư thế ngồi của mình trở về dáng vẻ bình thường, nhẹ nhàng đặt chân xuống đất, để chiếc cốc rượu xuống, dập tắt điếu thuốc, sau đó cúi đầu không nói.

Cô nhìn thấy Dương Ủy Kỳ đứng ở đằng sau lưng Trịnh Hải, sắc mặt trầm lặng kèm theo chút bất an, kéo gấu áo anh nhẹ, dường như lo lắng Trịnh Hải sẽ xông lên bóp chết cô vậy.

Cho nên cô vốn dĩ không cần phải lo lắng Trịnh Hải sẽ làm khó cô ở đây, chỉ cần yên lặng ngoan ngoãn một chút là được.

Hòa Hòa chỉ cúi đầu làm ra vẻ đang nghĩ lại mấy giây, liền nghe thấy giọng nói không hề ảm áp của Trịnh Hải ở ngay bên tai, trong âm thanh ồn ào vẫn rất rõ ràng: “Nếu không muốn tiếp tục xem biểu diễn, thì về nhà thôi.”

Hòa Hòa lập tức nghe theo đứng dậy, nhưng nghiêng người tránh bàn tay của Trịnh Hải đưa ra về phía cô đó.

Lúc cô đứng dậy mới biết loại rượu đó ngấm rất chậm lại rất mạnh, hơn nữa vì cô nghiêng mạnh người, gần như đứng không vững. Cô tránh Trịnh Hải hơi ngã về phía Dương Ủy Kỳ, Dương Ủy Kỳ vội vàng đỡ lấy cô, cô thuận thế dựa vào người Dương Ủy Kỳ.

Trịnh Hải nói nhàn nhạt: “Tào tổng cũng cùng đi chứ.”

Tào Miêu Miêu hiểu rõ rằng người thông minh biết người biết ta, so với việc giả vờ chưa ngoa một lần để khiến Trịnh Hải bỏ lại bản thân mình ở đây, không bằng giả vờ yếu đuối một lần mà thuận theo. Cô 3 phần say thật 5 phần giả vờ để cho Trịnh Hải kéo ra ngoài, kệ cho Trịnh Hải giúp cô thanh toán.

Gió ở bên ngoài còn lạnh hơn lúc này. Hòa Hòa thu mình lại một chút, rất hiền thực nói: “Chị Ủy Kỳ, chị đưa em về nhà nhé.”

Dương Ủy Kỳ đang không biết phải phản ứng thế nào, Trịnh Hải đã lạnh nhạt nói: “Cô ấy còn nhỏ hơn em mấy tháng, không cần gọi là chị.”

Hòa Hòa nghiêm túc nói: “Đó là một sự tôn trọng, không có liên quan đến tuổi tác. Sau này em phải gọi là “chị dâu”, cho nên bây giờ cũng không thể gọi là em được.”

Tào Miêu Miêu phì cười.

Trịnh Hải không để ý đến hai người đó, hơi dụ giọng lại nói với Dương Ủy Kỳ: “Phiền em đưa Tào tổng về nhà, lái xe cẩn thận.”

Dương Ủy Kỳ gật đầu, nói: “Muộn một chút gọi điện cho em.”

Trịnh Hải đi lên phía trước, đỡ lấy Tiêu Hòa Hòa đang dựa vào người Dương Ủy Kỳ. Anh nắm lấy đôi vai gầy gầy của cô đẩy về phía trước, giống như là dắt một con mèo.

Hòa Hòa ngoan ngoãn đi theo anh đến tận bên cạnh chiếc xe, không phản kháng, cũng không nói gì, vào trong xe liền cúi đầu yên lặng, dường như đã ngủ rồi.

Trịnh Hải cũng không nói, ngoài việc sau khi thắt dây an toàn cho cô, liền chỉ coi cô như là không khí.

Hộp đêm đó cách nơi Hòa Hòa sống rất xa, đi qua mấy đường lớn xe cô đi lại tấp nập, mà Trịnh Hải lại đi vòng, lái xe trực tiếp lên đường cao tốc bên ngoài thành. Tuy xa hơn một chút, nhưng không tắc đường.

Đường cao tốc vào giờ này rất ít xe chạy. Mắt Hòa Hòa chỉ thoáng thấy lan can và cây cối huyền ảo biến thành một hình ảnh hơi trong suốt, những chiếc đèn phản xạ cách nhau mấy mét nối thành một đường ánh sáng, nhưng anh lái xe vẫn rất vững, vốn dĩ không cảm giác được là anh đang đua xe. Hòa Hòa cúi gằm mặt xuống, ngay cả dũng khí ngẩng đầu lên nhìn đồng hồ tính tốc độ cũng không có.

Sau khi chiếc xe đột ngột rẽ ngoặt rồi lại nhanh chóng tăng tốc, hóa ra phía trước có một chướng ngại vật cản đường, mà tốc độ xe của Trịnh Hải quá nhanh, lúc phát hiện ra đã rất gần.

Bị phanh đột ngột như vậy, dạ dày của Hòa Hòa nhất thời lộn tung lên, cô nhanh chóng che lấy miệng.

Cuối cùng Trịnh Hải cũng nghiêng mặt nhìn cô một cái, chậm chậm lái xe về phía trước mấy mét, dừng lại ở bên đường.

Lúc Hòa Hòa xuống xe liền nôn. Buổi tối cô chưa hề ăn thứ gì, chỉ có một chút ít đồ ăn vặt, uống rất nhiều đồ uống, còn có rượu, nôn ra toàn là nước. Trên mặt cũng có một ít nước, chắc là nước mắt, cô lau đi.

Phía sau thò ra một bàn tay, đưa một tờ khăn giấy. Hòa Hòa nhận lấy lau lau mặt và tay.

Trịnh Hải lại đưa cho cô một chai nước khoáng đã mở nắp, Hòa Hòa súc miệng một hơi, lại uống một ngụm lớn, dùng mu bàn tay lau lau miệng. Lần này cô nhớ bản thân mình đã thắt dây an toàn.

Trịnh Hải lên xe từ phía bên kia, vẫn không nói gì, nhưng lái xe chậm lại.

Lúc đi qua ngã ba đầu tiên, anh lái xe ra khỏi đường cao tốc, mở cửa kính xe xuống một lát, dùng tốc độ rất chậm lái đi, lại ở ra hộp chứa đồ, vứt một gói đồ cho Tiêu Hòa Hòa

Cô nhận lấy, là một hộp socola, là nhãn hiệu và mùi vị cô rất thích.

Trịnh Hải xưa nay không ăn đồ ăn vặt, đặc biệt là đồ ngọt, socola này chắc là của Dương Ủy Kỳ.

Sau khi nôn xong bụng trống rỗng rất khó chịu, cho nên rất không khách sáo ăn hết sạch socola như là ăn bánh quy. Sau khi bổ sung năng lượng, sức lực và dũng khí của cô cũng dần dần trở lại, chỉ là chóng mặt ghê gớm, dường như có rất nhiều chú lùn đang nhảy điệu waltz ở trong đó.

Không khí trong xe hơi ngọt ngào. Trịnh Hải lấy ra một hộp thuốc, rút một điếu ngậm vào trong miệng, dùng bật lửa châm lên.

Nhiều năm rồi không thấy anh hút thuốc trước mặt cô, lần cuối cùng nhìn thấy là khi cô học cấp 2. Cô lại cúi thấp đầu.

Một tay Trịnh Hải nắm lấy tay lái, điếu thuốc kẹp ở giữa ngón tay, mắt nhìn thẳng đường: “Muốn một điếu không?”

Hòa Hòa cắn nhẹ môi nói: “Không, cảm ơn. Một ngày nhiều nhất em chỉ hút hai điếu.”

Trịnh Hải cười khan một lát: “Em hút ít như vậy, lại có thể huấn luyện mèo của em linh như thế, còn biết cấp ra gạt tàn thuốc, cũng coi như là rất giỏi rồi đó. Còn nữa, em có cách gì mà khiến anh chưa từng phát hiện ra em vẫn luôn hút thuốc vậy hả?”

Hòa Hòa nói: “Hút ít, hút lúc nửa đêm, sau đó đánh răng.”

Cô quan sát đường một lát, là một đoạn đường cô không quen thuộc lắm, nhưng ánh đèn chiếu sáng hai bên đường là nơi tụ tập của sàn nhảy và quán bar.

Trịnh Hải hơi liếc nhìn cô: “Tôi nay vẫn chưa chơi vui đến cùng, cho nên muốn tiếp tục chơi một trận nữa?”

Hòa Hòa nói: “Em mệt, muốn về nhà.”

Trịnh Hải không nói. Nhưng lúc ánh mắt Hòa Hòa tiếp tục lưu luyến những biển hiệu và ánh đèn huyền ảo đó, anh vẫn cứ nói: “Gần đây tâm trạng không tốt sao? Cần phải đến những nơi như thế để giải tỏa?”

Hòa Hòa nói: “Em chỉ là tò mò phong cách trang trí ở trong đó.”

Giọng nói của Trịnh Hải không có cảm xúc gì: “Nếu em thật sự muốn biết, đợi lúc ban ngày anh tìm người đưa em đi thăm quan từng nơi một, bất cứ nơi nào. Em không cần đến đây vào buổi tối để sa đọa.”

Hòa Hòa nói: “Mọi người đều là kinh doanh hợp pháp, nộp thuế đầy đủ, anh dựa vào cái gì mà cảm thấy xuất thân và địa vị của người ta thấp cấp hơn công việc mà anh làm.”

Trịnh Hải nói lạnh lạnh: “Bây giờ anh đang thảo luận với em về vấn đề hành vi có liên quan đến em, em đừng nghĩ lệch vắn đề. Đã là người lớn 25 tuổi rồi, em không cảm thấy em bây giờ mới bắt đầu phản nghịch, đã rất quá tuổi rồi sao?”

Hòa Hòa nói: “Anh cũng biết em đã 25 tuổi rồi sao? Người trưởng thành 25 tuổi, có cần phải để cho người khác nói với em rằng, cái gì nên làm, cái gì không nên làm. Anh sợ em sẽ phạm sai lầm, một lần sa chân để hận nghìn đời? Nhưng chẳng lẽ anh không cảm thấy, cuộc sống không có sai lầm, quả thật là vô cùng vô vị. Bản thân anh là một ví dụ đúng biết bao. Em nhớ từ nhỏ anh đã ghét nhất là bị người khác chỉ huy này nọ, nhưng anh lại thích chỉ huy người khác như thế. Tại sao anh luôn tự tin cho rằng, tất cả những điều anh lựa chọn cho em đều là đúng hả?”

Họ rất ít khi có kiểu đối thoại thế này. Hòa Hòa xưa nay rất ngoan ngoãn, trước đây Trịnh Hải nói cô mấy câu, cô cũng chỉ cười cười đùa đùa, thỉnh thoảng chơi xấu, rất ít khi trả đũa nói lại.

Trịnh Hải nói: “Cho nên bây giờ em nỗ lực muốn phạm lỗi, để thử nghiệm cuộc sống thú vị? Bởi vì Thời Lâm là người anh cho rằng hợp với em, em liền nhất định phải từ chối cậu ấy, còn Sầm Thế là người anh bài trừ, cho nên em biết rõ rằng anh ta không hợp với em, vẫn một lòng một dạ ở bên cạnh anh ta.”

Nghe thấy tên hai người này, Hòa Hòa mím chặt môi.

Trịnh Hải lại nói: “Bạn của anh, vĩnh viễn đều không nằm trong phạm vi cân nhắc của em. Lời em nói với Thời Lâm đó, thật ra là ý này phải không? Hình thức phản kháng của em quả thật rất tốt.”

Khuôn mặt Hòa Hòa trắng bệch ra. Cô nói nhỏ: “Không phải như anh nghĩ.....”

Trịnh Hải nhìn nghiêng cô, vẻ mặt phức tạp: “Hòa Hòa, trong lòng em luôn oán hận anh đúng không, tuy em chưa từng biểu lộ ra. Cha em, Sầm Thế, còn cả những điều quản giáo mà em cho rằng anh áp đặt cho em đó nữa, có phải là em luôn.....”

“Không có!” Hòa Hòa bỗng nhiên ngắt lời anh.

Ánh mắt Trịnh Hải hơi mơ hồ. Anh nói: “Hòa Hòa, nếu em mang hận, muốn đòi lại công bằng ình, em có rất nhiều cách, em không cần chọn cái cách ngu ngốc là giày vò bản thân mình thế.”

Hòa Hòa nói lớn: “Em không oán hận, không có là không có! Cha hy sinh vì nhiệm vụ, đó là công việc của ông, không phải là vì anh cũng là vì người khác. Sầm Thế anh ấy chịu để anh lừa gạt và uy hiếp, chứng minh rằng trong lòng anh ấy em không quan trọng như vậy, anh chỉ là bóc trần cái sự thật đó cho em xem mà thôi. Anh xem, anh lại thế rồi, anh luôn áp đặt quan điểm của bản thân mình lên đầu em thế! Anh cảm thấy con gái không nên hút thuốc, cho nên em hút thuốc là học điều xấu, anh cảm thấy con gái không nên đến hộp đêm, cho nên em đến hộp đêm là sa đọa! Anh cho rằng em là cái gì? Là thiên nga nhỏ thuần khiết không tỳ vết được nuôi lớn lên trong phòng vô trùng sao, có phải là anh định nhốt em vào, từ giờ không cho gặp đàn ông nữa không?” Cô hơi kích động, cơ thể cũng hơi run lên. Thử cồn rượu đã ngấm vào mạch máu cô lại bắt đầu trào lên, cô cảm thấy choáng váng dường như là một người khác đang nói.

Bàn tay nắm vô lăng của Trịnh Hải nắm thật chặt. Anh hít sâu mấy cái, trấn tĩnh nói: “Hòa Hòa, lần này em thật sự say rồi.”

Hòa Hòa nói: “Anh rất thất vọng sao? Anh không cảm thấy bây giờ tiếp tục giáo dục em, đã muộn rồi sao?”

Trịnh Hải hơi mệt mỏi, anh nói: “Anh thừa nhận anh quản việc lung tung. Nếu lúc đó anh biết, em và Sầm Thế đã thân mật như vậy, anh sẽ không uống công vô ích ngăn cản hai người. Nếu anh ta vẫn còn lưu luyến em, mà em cũng không gạt bỏ anh ta, vậy em muốn làm gì thì làm.”

Hòa Hòa cười lạnh: “Sao nhất định phải là Sầm Thế? Giá của em không đến nỗi thấp thế chứ.”

Trịnh Hải nhắm nháy mắt, đè nén giọng nói: “Hòa Hòa, uống nhiều rượu nên nói ít thôi, tránh khỏi việc sau khi tỉnh rượu sẽ hối hận.”

Hòa Hòa nói: “Hối hận em đã hủy hoại hình tượng đẹp đẽ của mình trong lòng anh sao? Em vốn dĩ chính là như thế, anh không biết mà thôi. Xin anh đừng dùng cái anh mắt như nhìn yêu quái đó nhìn em nữa, ngày mai em sẽ tiếp tục làm một Hòa Hòa ngoan ngoãn.”

Xe của họ đi qua một rạp chiếu phim, có một bức quảng cáo lớn, “Họa bì”, rất dễ thấy, hai người họ đồng thời nhìn thấy.

Trịnh Hải ấn thái dương một lát, lắc lắc đầu nói: “Hòa Hòa, em cũng rất hợp diễn bộ phim đó.”

Hòa Hòa nặn ra một nụ cười giả tạo: “Ai không hợp chứ? Mọi người đều đang diễn họa bì. Anh Trịnh Hải không phải cũng thế sao, làm hết gian thương quay người liền biến thành nhà từ thiện, lúc bỏ bạn gái cũ máu lạnh vô tình quay người đi liền trở thành người yêu của tất cả mọi người cũng rất ra dáng ra vẻ, nết rượu hút hít chất độc hại làm trò đồi bại xong tỉnh dậy cũng vẫn là một thanh niên đầy triển vọng.....” Cô lẩm bẩm như là đọc kinh, nói xong câu nói đó, liền mệt mỏi gục đầu xuống, nhắm mắt lại.

Trịnh Hải đạp mạnh phanh xe.

Anh trấn tĩnh lại, cả cơ thể lạnh đi, đến tận nơi cuối cùng của thần kinh, lại dần dần tụ tập lại ở trái tim.

Anh tóm lấy vai của Hòa Hòa: “Em lặp lại câu vừa nãy một lần nữa.”

Hòa Hòa đang mê mê man man bỗng nhiên bị sự công kích đột ngột của anh làm cho tỉnh dậy: “Lặp lại cái gì.”

Trịnh Hải nói ra từng chữ từng chữ một từ trong kẽ răng: “Nát rượu, hút hít chất độc hại, làm trò đồi bại.”

Hòa Hòa bỗng nhiên mở to mắt ra, lại trong chốc lát trở lại bình thường. Cô ấp úng nói: “Em nói linh tinh, anh đừng để ý, đừng để ý.” Sau đó cúi mắt xuống, hàng lông mi dài dài rạp rờn.

Trịnh Hải vẫn nắm chặt lấy cánh tay cô, càng nắm càng chặt. Hòa Hòa đau đến mức co người lại một lát, dùng sức vùng vẫy, không vùng ra được.

Trịnh Hải nín thở, vô cùng cẩn trọng nói: “Hòa Hòa, anh nhớ rất lâu trước đây, có một buổi tối em không về nhà.”

Hòa Hòa tiếp tục cúi đầu: “Em không nhớ nữa. Em thường qua đêm ở nhà bạn.”

Trịnh Hải nói: “Anh nhớ, chính là hay ngày trước khi anh sắp ra nước ngoài, trong trí nhớ của anh là lần đầu tiên em không về nhà. Em nói em ngủ ở nhà Tô Nhắm Nhiễm một hôm.”

Hòa Hòa hơi hoảng loạn nói: “Ồ, em nhớ ra rồi. Có một lần như thế, em và Nhắm Nhiễm chơi điện tử cả đêm.”

Trịnh Hải nói nhẹ nhàng: “Nhưng mùa hè năm đó anh trai Tô Nhắm Nhiễm đưa cô ấy đi Nhật, thậm chí không đi tiễn anh.”

Hòa Hòa cắn môi nói: “Ồ, em nhớ sai. Hôm đó em ở với Đình Đình.”

Trịnh Hải nói: “Tên người bạn học lúc đó em nói, cũng nhất định không phải là Đình Đình.”

Hòa Hòa bắt đầu phiên muộn: “Lâu như vậy rồi, làm sao em nhớ được chứ? Bây giờ em rất chóng mặt, anh đừng hỏi em những vấn đề kỳ quái.”

Vai Trịnh Hải hơi trùng xuống, cả cơ thể dường như mất đi sức lực. Lúc lâu sau, anh chậm chậm nói, mỗi chữ đều nói ra rất khó khăn: “Hòa Hòa, hóa ra tối hôm đó thật sự là em. Anh luôn cho rằng là ảo giác, mà

nhiều năm nay em lại giả vờ đến mức như không có việc gì vậy. Nếu không phải là hôm nay em say rượu lỡ lời, chắc anh vĩnh viễn cũng không đoán được.”

Hòa Hòa hơi hoảng loạn: “Em không hiểu anh đang nói gì. Em chóng mặt, em muốn về nhà.”

Bàn tay Trịnh Hải nắm lấy cô càng nắm càng chặt, khiến cô rất đau. Cô vừa vùng vẫy, vừa dùng bàn tay còn lại tháo dây an toàn. Nhưng cô chỉ uống công vô ích, vừa không thoát ra khỏi sự khống chế của Trịnh Hải, cũng không mở nổi dây an toàn.

Cô bỗng nhiên khóc như một đứa trẻ, từng giọt nước mắt lớn lăn xuống, chảy tràn trên mặt. Cô vừa khóc vừa cố chấp lặp lại: “Em muốn về nhà! Em muốn về nhà!”

Trịnh Hải chán nản nới lỏng tay, Hòa Hòa vùng vẫy một lát không mở nổi dây an toàn, liền ra sức kéo dây luôn ra theo khe hở.

Cô mở cửa xe chạy ra ngoài, trước khi Trịnh Hải kịp phản ứng lại, đã chui vào một chiếc taxi bên đường, trong giây lát liền lao vọt đi.

Chương 22.1

Nếu thời gian quay ngược trở lại, chỉ mong một ngày nào đó có thể bắt đầu lại từ đầu.

Có một lần Dương Ủy Kỳ hỏi Trịnh Hải, nếu thời gian quay ngược trở lại, vậy anh hy vọng thời gian quay lại điểm nào trong cuộc đời.

Trịnh Hải nhớ rằng anh trả lời là: Không có.

Không phải là anh sống quá suông sẻ, mà là xưa nay anh cảm thấy, cuộc sống nên thế nào thì thế ấy, đảo ngược lại sẽ làm trái với thiên mệnh, cho nên thời điểm nào anh cũng không muốn quay lại, cho dù có lẽ lúc đó anh rất hối hận.

Nhưng bây giờ Trịnh Hải hy vọng một ngày của nhiều năm trước ấy, có thể bắt đầu lại từ buổi sáng.

Khoảng thời gian đó Trịnh Hải luôn sống không được vừa ý cho lắm.

Cha yêu cầu anh tốt nghiệp đại học xong đi làm trước 1,2 năm, sau khi qua được sự sát hạch của ông mới ra nước ngoài học, anh tuân theo lời chỉ dạy.

Trịnh Hải làm hết 2 năm trong một công ty lớn nổi tiếng với áp lực cao, còn mệt hơn cả 4 năm đại học của anh cộng lại. Anh làm xong hết mọi thủ tục, chia tay với bạn gái lúc đó, dự định về nhà ở với mẹ mấy ngày, sau đó xuất phát.

Kết quả là cô gái mà anh cho rằng là một người lý trí lạnh nhạt, hơn nữa rõ ràng lúc mới qua lại đã nói rất rõ, lại đột nhiên dùng cái chết để đe dọa, suýt nữa kinh động đến mẹ anh.

Tiếp theo đó là sức khỏe của cha có chút vấn đề, mẹ đến chăm sóc cho cha, sau đó mẹ cũng ốm.

Anh ít khi ở lại mấy ngày để làm người con hiếu thuận ở cái thành phố mà anh vô cùng ghét ấy, sau đó quyết định quay lại thành phố mà anh đã lớn lên từ nhỏ tạm biệt với bạn bè.

Hòa Hòa cũng ở lại đó. Mùa hè này, cô sắp sắp ỉnh đầy nhiệm vụ. tình nguyện viên, lớp học tập, chỉ đến thành phố B ở với mẹ một tuần. Mẹ Trịnh Hải sau khi đến thành phố B chăm sóc cha anh, liền chỉ có Hòa Hòa và bảo mẫu ở nhà.

Anh chỉ quay lại hai ngày, liền phát hiện mùa hè này trạng thái của Hòa Hòa không bình thường.

Cô cười nhiều hơn bình thường, nhưng cười rất không chân thật. Cô cũng nói nhiều hơn bình thường, nhưng thường thường lời nói không đặt được ý. Hơn nữa, bình thường Hòa Hòa thật ra rất lười biếng, thích nhìn một thứ đồ lạng lẹ dờ dẩn. Nhưng trong hai ngày đó, cô luôn khiến cho bản thân mình trở nên bận rộn nhưng lại không biết là bận cái gì, còn thường tranh việc nhà với bảo mẫu.

Trịnh Hải không moi được gì từ miệng của Hòa Hòa, nhưng lại biết được tên một người bạn học rất thân của cô ở đại học.

Anh chẳng mất mấy công sức liền biết rõ được đại khái ngọn nguồn của sự việc. Chẳng qua là Hòa Hòa yêu rồi, lại thất tình, Hòa Hòa bị một người con trai xuất sắc nào đó làm tổn thương một chút, nhưng nỗ lực giả vờ như không có chuyện gì.

Trịnh Hải cảm thấy buồn cười. Cái trò đùa quái đản ấy, bạn anh cũng đã từng chơi, kết quả là bản thân mình bị kéo vào. Mọi người chỉ coi như là xem một vở kịch, cười rồi thôi.

Chỉ là khi đối tượng đổi thành Hòa Hòa, mức độ cảm thông được nâng cao lên một chút. Anh rất hài lòng bây giờ Hòa Hòa đang nỗ lực cố gắng tự mình chữa lành vết thương để trở lại trạng thái cũ, tuy rằng trông rất kém bản lĩnh.

Nhưng cái tên con trai trong truyền thuyết ấy lại tự động xuất hiện trước mặt anh.

Lúc anh đang đọc sách trong phòng bảo mẫu nói với anh: “Có một anh chàng, nói là bạn của Hòa Hòa, thuận đường qua đây thăm cô ấy. Nhưng điện thoại Hòa Hòa không mang theo, không liên lạc được.” Bảo mẫu đưa cho Trịnh Hải chiếc điện thoại mà Hòa Hòa quên đem theo đó.

Trịnh Hải rất không biết điều kiểm tra một lát danh sách cuộc gọi nhớ, ngoài số đó ra, mấy số còn lại đều là số cố định, số công cộng. Anh lập tức đoán ra người đó là ai, bỗng nhiên có hứng thú.

Do đó anh chàng ấy rất vinh hạnh được Trịnh Hải tiếp kiến.

Một nam sinh rất sáng sủa, thật ra chỉ nhỏ hơn Trịnh Hải 2,3 tuổi. Nhưng học sinh đại học năm ba so với người của xã hội đã tốt nghiệp đại học 1 năm, cái khoảng cách đó lại gấp biết bao nhiêu lần cái khoảng cách 2,3 tuổi.

Trịnh Hải hẹn nam sinh đó đến quán trà gần đây, uy hiếp kèm theo cám dỗ, thành thạo giải quyết xong cậu ta.

Nam sinh đó không phải là dễ đối phó, cho nên thủ đoạn của Trịnh Hải thật ra cũng chẳng vẻ vang gì, có cái kiểu của lớn ép bé, khí thế mạnh ức hiếp người, sau này anh thỉnh thoảng nghĩ lại, lúc đó bản thân mình quả thật không phù hợp với đạo nghĩa giang hồ là mấy.

Bởi vì anh vừa nhìn đã không rất không thích nam sinh này, nghe cậu ta nói câu đầu tiên lại càng không thích hơn. Trực giác của anh mách bảo người con trai này không hợp với Tiêu Hòa Hòa. Nếu Hòa Hòa đã đấu tranh rất khổ sở như vậy rồi, người con trai này lại xuất hiện nhất định sẽ khiến những nỗ lực của cô ấy tuột dốc không ít, vậy để anh đến giúp cô một tay được rồi.

Buổi trưa có mấy người bạn đại học đến đây, anh mời họ đi ăn cơm. Đúng lúc Hòa Hòa quay về, do đó anh cũng đưa cô đi cùng.

Hòa Hòa từ trước đến nay luôn đáng yêu ngoan ngoãn, rất được người khác yêu quý, chỉ là lúc bữa cơm sắp đến hồi kết liền nói ra ngoài gọi điện thoại, sau đó một đi không trở về, rất lâu sau liền nhắn một tin nhắn, nói cô có chút việc.

Truy tìm căn nguyên, hôm đó Trịnh Hải quả thật là quá nhàn rỗi, anh lại ra về rất sớm, sau đó lái xe đi tìm Hòa Hòa.

Không ngoài dự liệu của anh, Hòa Hòa nhìn thấy cuộc gọi đến của Sầm Thế, quyết định phải đi gặp mặt Sầm Thế. Mà sự phán đoán của anh lại chuẩn như thế, rất ung dung liền kịp tìm thấy Hòa Hòa trước khi cô gặp Sầm Thế.

Trước đây thật ra Trịnh Hải luôn coi những lần thất tình của Hòa Hòa là một chuyện bình thường, cảm thấy là việc nhỏ có mức độ nghiêm trọng chẳng khác gì việc trước đây cô thi không đạt hay là không được chọn vào đội cổ vũ. Nhưng lại đã gặp qua Sầm Thế, đã nhận định Sầm Thế đó chắc chắn không phải là anh chàng của Hòa Hòa, lần này Hòa Hòa đi nhất định là không có việc tốt, anh liền hạ quyết tâm phải ngăn cản đến cùng. Trịnh Hải thành công khiến Hòa Hòa không đi gặp Sầm Thế.

Phương pháp của anh thật ra rất đơn giản. Phương pháp của người lớn đối phó với trẻ con thông thường đều không khó, đồ dành kèm theo dọa dẫm. Sau khi anh nói đạo lý của sự việc, rất bình tĩnh nói: “Hòa Hòa, em có thể lựa chọn. Nếu hôm nay em hạ quyết tâm muốn đi gặp cậu ta, vậy sau này anh không quen biết em nữa.”

Trịnh Hải đánh cược một ván vô vị với bản thân mình. Thật ra Tiêu Hòa Hòa cho dù có đi gặp Sầm Thế thật, anh cũng không thể thật sự không để ý đến cô nữa, nhiều nhất bản thân anh mất mặt mà thôi.

Nhưng Hòa Hòa quả thật từ nhỏ đã chưa từng khiến anh thất vọng bao giờ. Cô cúi đầu, bàn tay cầm điện thoại run lên, nhưng yên lặng ngồi đó, không hề có ý định mở cửa xe chạy ra, cho đến tận lúc ở nơi xa truyền đến tiếng tàu nhỏ neo, mà điện thoại của Hòa Hòa đồng thời cũng kêu lên tín hiệu tin nhắn ì ì, cô cuối cùng không kìm được khóc lên. Hòa Hòa chỉ khóc mấy giây, liền mắt đỏ hoe ngẩng đầu nhìn Trịnh Hải, trong mắt còn có giọt nước mắt trong veo. Cô nói: “Anh đâu phải cha em, anh quản em kết bạn với ai chứ, anh quản em có bị lừa hay không hả. Cho dù em bị người khác ức hiếp đến chết, đó cũng là một thể nghiệm mới, vẫn tốt hơn anh coi em là con rồi giật dây không có đầu óc. Em ghét anh, ghét anh, ghét anh!” Cô hét lớn mấy câu liền mở cửa xe chạy ra ngoài không thèm quay đầu lại.

Trịnh Hải nhìn cái bóng nhỏ bé yếu ớt đến mức không chịu nổi gió của cô đó, cười một lát, lắc lắc đầu, từ bỏ ý định đuổi theo cô.

Ghét anh?

Lần đầu tiên anh phát hiện hóa ra Hòa Hòa cũng tính khí, hơn nữa lúc nóng tính liền làm loạn lên như một đứa trẻ.

Trịnh Hải luôn cảm thấy trong tính cách Tiêu Hòa Hòa thiếu chút mạnh mẽ, quá yếu đuối, giống như là mẹ anh vậy, mà không phải là giống mẹ của bản thân Hòa Hòa, cho nên anh luôn muốn giúp cô quyết định cái này cái kia, tránh khỏi việc cô bị ức hiếp, tránh khỏi việc cô đi đường vòng, mà cô cũng rất ít khi chống lại.

Bây giờ cuối cùng anh đã thấy cô tức giận, anh cảm thấy đó là một sự tiến bộ lớn của cô.

Buổi chiều anh bị mấy người bạn gọi đi đánh bài, vừa đánh vừa uống rượu. Rất nhiều người, ra về một đoàn, lại đến một đoàn. Buổi tối lại bị kéo đến một hộp đêm, có người mượn cớ chúc mừng sinh nhật bạn gái mời khách, trong bữa tiệc có người quen biết, cũng có người không quen, nam nam nữ nữ, các tiết mục liên tục không ngừng, tạo ra các trò bịp bợm uống rượu quái đản, khoét hơn nữa quả dưa hấu to thành đồ chứa, bên trong rót đầy nước ngọt và rượu mạnh xanh đỏ tím vàng đủ loại màu sắc, còn khó uống hơn cả thuốc độc. Cả căn phòng đều là mùi của thuốc lá và rượu khó chịu.

Trịnh Hải tự mình biết rằng uống rượu pha trộn vào nhau sẽ không chịu được, mấy lần tìm cớ ra về. Vì ngày kia anh phải ra nước ngoài du học, không biết ngày nào mới về, mọi người sống chết không chịu tha cho anh, bị phạt uống cả một phần rượu cocktail thiên tài đó, nhận lấy điều thuốc người khác đưa cho, hút liền hai điếu mới kìm được sự kích thích muốn nôn hết ra. Sau đó anh lại bị ép hát đôi một bài tình ca với cô gái có sinh nhật rồi mới được thoát thân.

Những việc sau đó Trịnh Hải liền bắt đầu mơ hồ. Anh lơ mơ nhớ rằng bản thân mình bắt một chiếc taxi về nhà, nôn một trận. Bảo mẫu vừa chăm sóc anh, vừa nhắc mãi sao Hòa Hòa vẫn chưa về nhà. Anh hình như có gọi cho Hòa Hòa mấy cuộc điện thoại, nhưng không tìm thấy cô. Sau này nữa anh liền ngủ thiếp đi.

Chắc là vì có chuyện trong lòng, anh ngủ rất không yên, trong giấc mơ gặp phải rất nhiều chuyện lộn xộn lung tung, bà nội mà anh chưa từng gặp đó đang tự tay mình nhuộm rất nhiều trứng gà đỏ để chúc mừng anh chào đời, cha của Hòa Hòa người mà anh chỉ gặp một lần đó ôm anh đi đến công viên chơi đu thuyền, anh tham gia hôn lễ của bạn gái đầu tiên kết quả là bị người ta nhảm thành chú rể khiến anh sợ toát cả mồ hôi, bạn gái cũ của anh đứng ở trên lầu mấy trăm uy hiếp nhảy xuống, còn có cả anh lái xe đâm vào thể giới huyền ảo thấy rất nhiều quái vật.....khó bề tưởng tượng, kỳ quái lạ lùng.

Ly kỳ nhất thậm chí còn có giấc mộng xuân. Cho dù anh đang trong thời kỳ dậy thì thanh xuân mạnh mẽ, cũng chưa từng mơ giấc mơ ấu trĩ như vậy. Anh trôi dạt giữa ảo mộng ly kỳ của mình, trong lòng rõ ràng biết là mấy cái thứ đó ở bữa tiệc có thể đều có vấn đề, anh chúc mừng bản thân mình vì đã ra về sớm.

Đương nhiên, đợi khi Trịnh Hải nhìn rõ đối tượng trong giấc mộng xuân của mình là Hòa Hòa, anh liền giật mình tỉnh giấc. Lúc tỉnh dậy mặt trời bên ngoài mới mọc lên không lâu, thời gian vẫn sớm.

Anh đứng dậy kiểm tra xung quanh, ngoài mùi thuốc lá rượu bia khó chịu, quần áo rất không gọn gàng, nhưng không hề có gì khác thường rõ rệt cả.

Trịnh Hải âm thầm thở phào nhẹ nhõm, choáng váng đi tắm, thay quần áo ngủ muốn tiếp tục đi ngủ. Nhưng cho dù đầu anh nặng như trĩ, lại vẫn không ngủ thể nổi.

Anh lại vùng dậy, lúc đẩy cửa thấy bảo mẫu đã đang quét dọn phòng khách tầng một. Bảo mẫu thấy anh dậy sớm như vậy rất kinh ngạc.

Trịnh Hải xoa cái trán ong ong hỏi bảo mẫu: “Hòa Hòa về chưa?”

Bảo mẫu cẩn thận quan sát sắc mặt anh đáp: “Hình như chưa.....phòng của cô ấy mở cửa, nhưng không có người...”

Người bảo mẫu đã làm ở nhà Trịnh Hải 20 năm ấy, sáng sớm hôm đó cũng cảm thấy đầy nghi hoặc.

Tối qua bà cứ đợi Hòa Hòa và Trịnh Hải về nhà, sau khi Trịnh Hải về liền bảo bà đi nghỉ, tự anh đợi Hòa Hòa. Theo tính cách bình thường của Trịnh Hải, theo lý mà nói quyết không thể tự mình đi ngủ trong khi chưa đợi được Hòa Hòa, anh nhất định là sẽ tóm được Hòa Hòa rồi mới đi ngủ.

Hơn nữa, bà vốn cho rằng Trịnh Hải sau khi biết Hòa Hòa một đêm không về sẽ vô cùng tức giận, tuy bà chưa từng thấy Trịnh Hải tức giận, nhưng bà cũng biết Trịnh Hải 20 năm, trên cơ bản có thể từ vẻ mặt yên lặng đó của anh mà phán đoán ra tâm trạng anh. Cho nên bà không thể hiểu nổi, tại sao sau khi Trịnh Hải nghe thấy Hòa Hòa cả đêm không về, trên mặt lại lộ ra vẻ như trút được gánh nặng. Rõ ràng là như trút được gánh nặng, bà quyết không thể nhìn lầm được.

Chương 22.2

Từ nhỏ Tiêu Hòa Hòa đã thích xem Doraemon, cô luôn hy vọng có một chiếc máy thời gian. Nhưng cô không hề hy vọng quay lại quá khứ để bắt đầu lại, mà là hy vọng thời gian chạy nhanh hơn một chút. Bởi vì khi tính cách của con người không dễ bị thay đổi, tránh được một lần những sai lầm vốn dĩ nên xảy ra, cũng chưa chắc tránh được lần thứ hai, muốn hủy hoại tương lai bắt đầu lại là một hành động xấu xa vô liêm sỉ—Cách thức suy nghĩ của cô từ xưa đến nay luôn chịu ảnh hưởng rất lớn của Trịnh Hải. Mà thời gian là liều thuốc lãng quên tốt nhất, lúc nó chạy nhanh hơn một chút, cô sẽ càng dễ dàng quên đi những chuyện mà bản thân mình không muốn nhớ, ví dụ như lúc nhỏ nói dối bị mẹ vạch trần, ví dụ như lên sân khấu biểu diễn ở mẫu giáo rất mất mặt, ví dụ như mối tình đầu thất bại của cô, lại ví dụ như, một đêm tội lỗi nào đó khiến cô không vững tâm.

Mùa hè năm thứ nhất đại học, Tiêu Hòa Hòa nỗ lực nhét đầy từng phút của mình, tham gia lớp học tập, làm tình nguyện viên, nỗ lực quên đi những việc khiến bản thân mình không vui vẻ.

Đều trách cái tết nghệ thuật vớ vẩn ở học viện nghệ thuật vào học kỳ 2 năm thứ nhất đại học.

Tiêu Hòa Hòa vốn là người gọn gàng thoải mái, dịu dàng ngọt ngào, càng nhìn kỹ càng thấy dễ chịu, nhưng đặt vào trong đám nữ sinh rất khó có thể vừa nhìn là nhận ra ngay được, đặc biệt là ở học viện nghệ thuật nổi tiếng là nơi sản sinh ra những nhân vật đặc biệt lạ thường, cô âm thầm lặng lẽ, nhất quyết ít xuất đầu lộ diện, hoạt động đoàn thể cũng chỉ làm nhân viên phục vụ bên trong, bố trí vị trí, thiết kế phong nền, vô cùng không xuất chúng.

Buổi biểu diễn của tết nghệ thuật đó chấn động cả trường đại học, không phải vì đặc sắc ưu tú bao nhiêu, mà là vì những tiết mục đó quá vượt mức quy định kỳ dị, hậu hiện đại, quá bạo lực quá đẫm máu, vô cùng kích thích thần kinh của người xem. Sau khi biểu diễn kết thúc, trang chủ của BBS trường rải rác đầy các bài viết công kích: Biểu diễn của học viện nghệ thuật làm ô nhiễm nghiêm trọng đến quan niệm thẩm mỹ bình thường của con người chúng ta. Những ví dụ như thế này, hưởng ứng của mọi người.

Khi những lời chửi mắng dần dần biến mất, sự chú ý của mọi người quay đến một bài viết của một nam sinh văn nghệ nhằm chán nổi tiếng trong trường: một ánh nắng trong ma thiêng nước độc, một thiên sứ trong lũ quỷ múa loạn, cô xinh đẹp dịu dàng giống như là liễu rủ bên hồ, nụ cười xinh đẹp của cô đường như là bóng hoa dưới nước.....làm say đắm lòng người đến mức rụng cả răng, dưới bài viết là từng bức ảnh hậu trường trong đó đều có mặt Tiêu Hòa Hòa.

Hóa ra hôm biểu diễn đó Tiêu Hòa Hòa luôn trốn sau cánh gà giúp các diễn viên trông đồ, có lúc còn giúp kéo màn sân khấu. Sân khấu trong trường đơn sơ, nhưng lại có một phóng viên trường luôn ở góc cánh gà chụp ảnh, do đó trong rất nhiều tấm ảnh, trên sân khấu là cảnh phong nền mờ mờ, những bóng người

lộn xộn, bên cạnh sân khấu lại là Tiêu Hòa Hòa mặc áo trắng nhàn nhạt khuôn mặt ngoan hiền nhìn các bạn học biểu diễn, thiên đường địa ngục, sự đối lập rõ ràng.

Cho nên Tiêu Hòa Hòa “cô gái thần bí” bị thảo luận trắng trợn, bị người ta lục soát, bỗng nhiên liền nổi tiếng.

Không phải là bản thân cô muốn nổi bật, thật ra là những người nhàn rỗi trong trường đại học quá nhiều.

Người sợ nổi tiếng lợn sợ béo. Do đó, hàng ngày trong 3 điểm lớp học nhà ăn ký túc xá, Tiêu Hòa Hòa bình thường ngoan ngoãn hiền lành chỉ chơi với nữ sinh, trong chốc lát liền xuất hiện một đồng người theo đuổi.

Cô cảm thấy thú vị, cũng trốn tránh rất vất vả, nhưng cuối cùng vẫn bị thu hút bởi một nam sinh đa tài đa nghệ có tên là Sầm Thế.

Ở trường học Hòa Hòa cũng rất lạnh lẽ, không quan tâm mấy đến tin đồn, cho nên cô không rõ lắm người này cũng là một nhân vật có tiếng trong trường, nếu không thì cô sẽ tránh xa hơn một chút.

Đây vốn là một câu chuyện như phim truyền hình dành cho giới trẻ: câu chuyện tình yêu lãng mạn của Tiêu Hòa Hòa một thiếu nữ ngọt ngào bình dị với hoàng tử trường học, giống như là câu truyện cô bé lọ lem bản trường học vậy.

Nếu sau này không có người nói cho Hòa Hòa biết một số nội tình.

Hóa ra từ sau khi Tiêu Hòa Hòa nổi tiếng một cách kỳ lạ, một nhóm nam sinh vô vị tự cao tự đại nào đó liền góp vào một khoản, đánh cược sự hấp dẫn của ai lớn nhất, có thể tán đổ nữ sinh đáng yêu đó trước. Sầm Thế đã không phụ sự hy vọng của mọi người.

Tiêu Hòa Hòa không phải là người nóng tính, nhưng cô có lòng tự trọng. Cô không khóc cũng không làm loạn lên, chỉ là tát anh một cái, sau đó từ chối nghe tất cả những lời giải thích của anh.

Lúc đó đã sắp thi, Sầm Thế tìm cô mấy lần đều bị từ chối, cũng nản lòng dần.

Vốn chỉ là một trò cười, kéo căng ra sẽ càng vô nghĩa. Hòa Hòa cũng không khóc lóc kể lể với bất cứ ai, cũng không viết ra tâm trạng vào nhật ký, cô dùng cách thức của bản thân mình để chữa lành vết thương, lạnh lẽ, bận rộn, thử nhanh chóng quên đi cái gọi là tình đầu đó. Chỉ là thỉnh thoảng nghĩ đến quãng thời gian cùng nhau chơi đùa của cô và Sầm Thế, không tránh khỏi thần thờ một lát, cảm thấy cuộc sống như một giấc mơ.

Hòa Hòa thi được thành tích không tồi, sau đó đón mùa hè đầu tiên của đại học.

Lẽ ra cô nên về với mẹ ở thành phố B. Mẹ cô làm giáo viên ở trường đại học, có kỳ nghỉ dài. Nhưng cái mùa hè đó, mẹ đem theo một đoàn học sinh đến phía nam khảo sát. Còn mẹ Trịnh Hải di Sản Nhu, vì nguyên nhân sức khỏe, đặc biệt không thể thích ứng được với khí hậu hai mùa đông hè của thành phố B, nên vẫn ở lại thành phố cũ. Tiêu Hòa Hòa vui vẻ ở cùng bà qua mùa hè.

Bởi vì mẹ cô với ánh mắt sắc bén nhất định sẽ phát hiện ra sự không bình thường của cô, lại nhất định sẽ không hỏi nhiều, chỉ quét quanh cô giống như là dụng cụ thí nghiệm hóa học tinh vi nhất, khiến cô cảm thấy hổ thẹn như là phạm nhân vậy. Còn di Sản Nhu tính cách dịu dàng xưa nay chỉ hỏi han ân cần, nhưng quyết không đi thăm dò ước đoán nội tâm của cô, cho cô sự tôn trọng lớn nhất.

Sau này sức khỏe của bác Trịnh không được tốt, di Sản Nhu cũng rời đi, trước khi đi dặn lên dặn xuống không cho phép cô về nhà của mình sống, do đó cô vẫn ở lại nhà Trịnh Hải, làm bạn cùng với người bảo mẫu già, cho đến tận lúc Trịnh Hải quay lại.

Lúc cô lên đại học Trịnh Hải đã đi làm một đợt, không có kỳ nghỉ dài, chỉ là cuối tuần thỉnh thoảng về thăm mẹ anh. Cô và anh, cơ hội gặp mặt đã rất ít.

Nhưng Trịnh Hải đối xử với cô cũng chẳng khác gì mấy so với trước đây, anh vẫn coi cô là trẻ con, dẫn cô đi chơi, mua cho cô đồ chơi và đồ ăn vặt, thấy cô làm tóc xoắn cứ chau mày. Chỉ là hơi kinh ngạc khi phát hiện ra cô đã cao đến tai anh.

Hòa Hòa là đứa trẻ lớn muộn, lúc Trịnh Hải tốt nghiệp đại học, Hòa Hòa vẫn còn chưa đến vai anh.

Sau đó chính là ngày hôm đó, buổi trưa Trịnh Hải đưa cô đi ăn cơm, gặp mấy người bạn học cũ của anh, những người đó sớm đã không còn là sinh viên nữa, một dáng vẻ nhân tài xã hội, nói những thứ đối với cô mà nói là quá sâu xa, cô không hứng thú. Nhưng mùi vị thức ăn rất ngon, cô cảm đầu chuyên tâm ăn từng miếng, nếu phát hiện ra có người nhìn cô, liền mỉm cười thân thiện với đối phương.

Cô ngồi bên cạnh Trịnh Hải, một bên còn lại là một anh họ Thời, thời trong thời gian, một họ rất kỳ lạ. Lúc anh phát hiện cô đặc biệt có hứng thú với một món ăn nào đó trên bàn nhưng lại ngại ăn quá nhiều, sẽ đưa món đó đến trước mặt mình, sau đó gấp đầy vào đĩa trước mặt Hòa Hòa.

Sau đó Hòa Hòa phát hiện ra cuộc gọi nhỡ. Ngoài Sầm Thế ra, còn có số lạ trong thành phố.

Cô biết Sầm Thế đặc biệt đến đây, liền gọi lại.

Sầm Thế nói: “Anh đến để xin lỗi em. Nhưng anh đồng ý với anh trai em, không gặp em nữa. Cho nên, Hòa Hòa, chúc em hạnh phúc.”

Câu nói đó của Sầm Thế khiến vết thương đã dần dần lành đó của Hòa Hòa lại bị rách ra một lần nữa.

Nếu Sầm Thế vốn dĩ không đến, cô cũng sẽ không để ý. Nhưng bây giờ anh đã đến, lại một lần nữa vì lý do nào đó mà dễ dàng bỏ rơi cô, bất kể là lý do gì.

Nhưng so với việc cô lại bị trêu đùa thêm một lần nữa này, điều khiến cô càng đau lòng và bối rối đó là, Trịnh Hải lại biết chuyện này.

Cô luôn lớn lên dưới cái bóng của Trịnh Hải, cô luôn bị Trịnh Hải coi như là trẻ con, cho nên cô luôn muốn chứng minh cho anh thấy, bản thân mình đã trưởng thành.

Lúc đầu chọn trường học cô khẳng khái làm theo ý mình, mà không nghe theo lời ý của người lớn là đến trường mà mẹ cô dạy, hoặc là đến trường nơi Trịnh Hải ở, không thêm để ý đến Trịnh Hải đã liên hệ giúp cô, Trịnh Hải chỉ là lạnh lùng cười, nói cô giống như là chơi trò chơi nhún nhảy trên giường trong chốc lát liền đến một hoàn cảnh xa lạ, nhất định muốn gặp vài chuyện khiến cho lấm lem mặt mày.

Cho nên ở trường Hòa Hòa luôn rất cẩn thận, an thân an phận, nỗ lực học tập, đối xử tốt với người khác, quyết không gây chuyện thị phi. Cô không muốn là học sinh mẫu mực, cô chỉ là không muốn bị Trịnh Hải chê cười.

Nhưng lần này, cô quá khiến anh chê cười rồi. Trước đây anh luôn đánh giá cô, ngây thơ trẻ con, tự cho rằng mình thông minh, không biết phân biệt trái phải.....tất cả đều đạt được chứng nhận.

Chắc khi Trịnh Hải vừa xử lý Sầm Thế, sẽ vừa vui mừng trong lòng.

Sau này, lúc bạn của Hòa Hòa vì thất tình mà khóc lóc thừa sống thiếu chết, Hòa Hòa chỉ lặng lẽ làm người nghe. Bởi vì cô hiểu sâu sắc rằng, con người vì thất tình mà khóc lóc, không nhất định là vì mất đi tình yêu mà buồn bã, mà đa phần là vì lòng tự trọng bị tổn thương nên phiền muộn thôi.

Nhưng Tiều Hòa Hòa trong khi chưa qua sinh nhật 18 được mấy ngày không hề nghĩ thông chuyện đời như vậy, lúc đó cô quyết tâm nói với Sầm Thế: “Anh đợi em, em có lời muốn nói với anh.”

Thật ra Hòa Hòa cũng không biết là rốt cuộc cô muốn nói gì với Sầm Thế, có gì đáng để nói. Cô chỉ cảm thấy, cô kém cỏi đi gặp Sầm Thế nhất định sẽ khiến Trịnh Hải phẫn nộ, còn mục đích của cô chỉ là hy vọng anh tức giận.

Nhưng trước mặt Trịnh Hải, cô vĩnh viễn chỉ là Tôn Hầu Tử trong bàn tay phạt, cuối cùng cô cũng không gặp được Sầm Thế, do đó sau khi Hòa Hòa tức giận với Trịnh Hải một trận rất bất thường liền bỏ chạy đi.

Hòa Hòa đi loang quanh bên đường nghĩ lại, cảm thấy bản thân mình đã hơi quá với Trịnh Hải. Anh là vì muốn tốt cho cô, mà bản thân cô lại thật sự coi anh là anh trai mà không hề nhéo trẻ con, cô cũng khó tránh khỏi hơi hối hận. Nhưng cô hề nghĩ đến cái bộ dạng cười đắc ý đó của Trịnh Hải, dường như rất vui khi xem cái trò hề của cô vậy, khiến cô không còn mặt mũi nào nữa, cô lại cảm thấy bản thân mình làm loạn lên rất thoải mái.

Hòa Hòa trong lòng trống rỗng đi một tiếng đồng hồ trên phố. Trịnh Hải không gọi điện cho cô, cô không có đường lui, lại không có cách nào về nhà, liền không chịu được sự cô đơn gọi điện ấy người bạn cấp 3 rất thích chơi đùa đó, hẹn họ tụ tập.

Họ đến phòng game chơi game cả buổi chiều, vô cùng điên cuồng, buổi tối đi ăn đồ nướng, uống bia, lại đi đến KTV hát kara, vừa hát vừa uống rượu, hát đến mức khàn cả cổ, uống đến mức trời đất quay cuồng.

Bởi vì luôn ở trong hoàn cảnh ồn ào, ngay cả sau này Trịnh Hải gọi điện cho cô, cô cũng không nghe thấy.

Hòa Hòa đã rất say, tuy cô có thể giả vờ rất tỉnh táo.

Đây cũng là điều Trịnh Hải dạy cô. Trịnh Hải nói: Cho dù em có thật sự say đến mức quên bản thân mình là ai, cũng nhất định không được để cho người khác thấy em say. Con gái say không đẹp, quan trọng hơn đó là, con gái say để người khác nhìn thấy, sẽ bị ức hiếp.

Kế hoạch của cô là quay lại căn phòng trước đây sống với mẹ, tuy có thể bụi bặm bám đầy, nhưng cũng tốt hơn là lang bạt đầu đường. Nhưng cô cũng không hiểu vì sao lúc taxi dừng lại, ngẩng mắt lên nhìn vẫn là biệt thự của nhà Trịnh Hải, mấy năm gần đây là nơi cô sống còn nhiều hơn cả Trịnh Hải.

Nhưng Tiêu Hòa Hòa thật sự không còn sức để mà dằn vò thêm một lần nữa, cái mục đích ban đầu của cô cách xa nơi này cả nửa thành phố, Hòa Hòa không thể đảm bảo bản thân mình có thể giả vờ tỉnh táo đến bao giờ.

Cô nhìn nhìn điện thoại đã quá 12h, mọi người chắc đều đã ngủ, cô cố gắng mở cửa, chân tay rón rén đi qua nhà của con chó, lại mở cửa nhà lớn.

Hòa Hòa văng đầu chóng mặt dựa vào cầu thang nghỉ một lúc, quyết định cố gắng chống đỡ về đến phòng mình. Đôi giày xăng đan giẫm trên nền cầu thang có tiếng vọng lại lóc cóc, Hòa Hòa cởi giày ra đi chân không từng bước.

Lúc cuối cùng cô đã đi đến bậc thang cuối cùng, đã có thể nhìn thấy ánh sáng thẳng lợi, đèn trên đầu cô bỗng nhiên sáng lên, Trịnh Hải đang ngồi trên chiếc ghế ở thềm cửa, lạnh lùng nhìn cô.

Sau này Hòa Hòa cũng không nhớ rõ là cô cãi nhau với Trịnh Hải cái gì. Bình thường cô không dám đối đầu với anh như thế, anh nói một câu cô liền trả một câu, hơn nữa rất không khách khí. Mà Trịnh Hải cũng không bình thường, anh xưa nay tiết kiệm lời như ngọc, chỉ nói đến một mức nào đó, nếu biểu hiện của cô không phục, anh cũng chỉ liếc nhìn cô lạnh lạnh, khiến cô không chiến mà bại.

Nhưng hôm đó hình như họ luôn tranh luận, tóm lại tất cả đều không bình thường. Hòa Hòa nhớ rõ nhất một câu Trịnh Hải nói: “Tiêu Hòa Hòa em khiến người khác quá thất vọng.” Anh chưa từng nói như vậy bao giờ, trước đây anh chỉ nói: Hòa Hòa em là đồ ngốc. Hoặc là: Hòa Hòa em là cô gái ngu ngốc.

Còn Tiêu Hòa Hòa sau đó trèo lên tay vịn cầu thang dọa Trịnh Hải: “Anh ép em nữa em sẽ nhảy xuống từ đây.”

Tầng 2 không hề cao, Trịnh Hải nhảy xuống thậm chí có thể đứng rất vững. Nhưng nơi cô đứng đó lại bố trí đúng một bậc cầu thang, ngã bị thương đó là điều không thể.

Trịnh Hải chỉ lạnh lùng cười: “Em nhảy xuống thử xem, em không dám.”

Tiêu Hòa Hòa đầu óc đã bị rượu ngấm vào chân chừ quay một lát. Nếu cô nhảy, bản thân mình sẽ chịu khổ. Nếu cô không nhảy, Trịnh Hải lại được đắc ý. Nếu cô nhảy, Trịnh Hải nhất định sẽ hối hận. Nhảy? Không nhảy? Nhảy? Cô vừa nghĩ vừa không kìm được trèo lên lan can đó, trong đầu chỉ có một tên tiểu quỷ đang giở trò xấu, trong lòng có một đứa trẻ ngoan lại lo lắng không yên, nỗ lực muốn không chế bản thân mình đừng làm việc ngu ngốc.

Bản thân cô tranh đấu rất khổ sở, Trịnh Hải lại giúp cô một việc lớn. Anh đứng dậy kéo cô xuống, quay tay tát cô một cái.

Từ khoảng cách mà Trịnh Hải kéo cô xuống đó Hòa Hòa phán đoán, hóa ra bản thân mình thật sự đã trèo cao, nửa người đã thò ra ngoài. Bản thân cô sợ đến mức toát hết mồ hôi lạnh, nhưng anh thật sự đã dùng sức tát mạnh cô lại khiến cô khóc.

Hòa Hòa thu mình vào góc tường khóc không thành tiếng, càng khóc càng ghê, cả cơ thể thu thành một đống.

Sau đó Trịnh Hải ngồi xuống bên cạnh cô, dùng tay lau nước mắt cho cô, ôm cô vào lòng nhẹ nhàng vỗ vỗ, giọng nói rất mệt mỏi: “Đừng khóc nữa, anh đánh em là không đúng, anh sai rồi vẫn chưa được sao.”

Tiêu Hòa Hòa uống say chính là một đứa trẻ, vẫn không chịu bỏ qua, nghe thấy lời xin lỗi của Trịnh Hải, cô ngược lại càng khóc lớn hơn.

Trịnh Hải che lấy miệng cô: “Có phải là em muốn làm cho cô Trần tỉnh dậy xem trò cười không?”

Hòa Hòa há miệng ra cắn chặt lấy tay anh. Trịnh Hải giằng ra một lát không được, kệ cho cô cắn. Hòa Hòa cắn mệt rồi, tự mình bỏ miệng ra, lại khóc hu hu.

Trịnh Hải bị cô khóc đến mức phiền não, đứng dậy nói: “Lúc nào em khóc chán thì nhớ về phòng ngủ. Anh mệt, anh đi ngủ trước đây.”

Anh nhắc chân định đi, Tiêu Hòa Hòa bỗng nhiên ôm chặt lấy chân anh không cho anh đi. Thời tiết giữa hè, anh mặc quần sooc và áo ba lỗ, vừa nãy làm loạn với Hòa Hòa một trận, lúc Hòa Hòa ôm lên, đập dính đập dính.

Lần này Trịnh Hải mặc kệ cô, dùng sức kéo chân mình ra, vừa tiếp tục đi lên phía trước vừa nói: “Tiêu Hòa Hòa em còn làm loạn nữa, sau này anh vĩnh viễn cũng không quản việc linh tinh của em nữa. Em thích thế nào thì thế ấy, dù gì ngày kia anh cũng ra nước ngoài, lúc quay lại không biết có còn nhớ em hay không nữa.”

Hòa Hòa bị lực phản của hành động lôi ra ban nãy của anh làm cho đập vào phía sau, đầu sau đập đúng vào tường, một lúc lâu mới tỉnh táo lại được, nghe anh nói như vậy, lập tức bỏ từ đất lên, loạng choạng đuổi theo, trong lúc Trịnh Hải đã mở cửa phòng mình, cô từ phía sau ôm lấy eo anh, sau khi trèo lên người anh liền tủi thân khóc hu hu.

Trịnh Hải giằng ra lúc lâu không được, dứt khoát tự mình đi về phía trước, đằng sau còn kéo theo Tiêu Hòa Hòa, cuối cùng lúc anh đi đến bên cạnh chiếc ghế sofa của mình, anh quay tay lại kéo Hòa Hòa ra, vứt xuống ghế sofa. Hòa Hòa thu mình vào ghế sofa tiếp tục khóc.

Trịnh Hải tự mình rót một cốc nước, vứt cho Hòa Hòa một chiếc khăn: “Khóc đủ rồi thì về phòng ngủ, giúp anh đóng cửa lại.” Sau đó anh nằm lên giường, kéo chiếc chăn hề đắp kín mặt, rất lâu không thấy động tĩnh gì, hình như là ngủ rồi.

Hòa Hòa mượn rượu làm loạn mất đi người xem, cũng không còn hứng khóc nữa, chỉ là càng ngày càng tức giận. Cô nhìn Trịnh Hải ngủ ngon giấc trên giường, một bộ dạng như không có việc gì, còn cô lại ở đây tức lộn ruột lên, trong đầu cô hiện lên một ý nghĩ xấu xa, lấy đúng khí nhẩy lên giường Trịnh Hải, vừa đúng nhẩy vào người anh, sau đó ôm lấy anh.

Trịnh Hải giật mình tỉnh dậy đẩy cô: “Tiêu Hòa Hòa em uống nhầm thuốc gì thế hả? Có phải là em điên rồi không?” Nhưng tay anh vừa đúng chạm vào phần mềm mại nhất trên cơ thể cô, lại vội vàng thu về.

Cuối cùng Hòa Hòa cũng có cảm giác thắng lợi một lần, cô dương dương tự đắc: “Anh muốn sau này không quản em nữa sao? Quên đi!”

Trịnh Hải đã dậy, định vứt cô trên giường, bản thân mình đổi chỗ khác tiếp tục ngủ. Nhưng đầu óc Hòa Hòa đã bị tiên tiểu quỷ xấu xa không chế, không chịu buông tha cho anh, lại kéo áo anh không cho anh đi.

Thật ra Tiêu Hòa Hòa chưa hề nghĩ xong là mình rốt cuộc muốn làm gì, cô chỉ biết bản thân mình ngày hôm nay đã mất hết thể diện trước mặt Trịnh Hải, cô nhất định phải đòi lại. Trước mặt cô Trịnh Hải xưa nay làm chính nhân quân tử, cho nên chỉ cần cô cũng làm cho Trịnh Hải mất kèm chế, trong lòng cô liền được cân bằng.

Thật ra Trịnh Hải xưa nay thân thủ nhanh nhẹn, nhưng may mắn đó là động tác tối hôm đó của anh rất dịu dàng. Lúc Trịnh Hải quay đầu lại muốn đẩy cô ra, lại bởi vì động vào phần da thịt lộ ra ngoài ở một nơi nào đó của cô mà khựng lại, Hòa Hòa nhân cơ hội ôm lấy vai anh, cắn cổ anh. Trịnh Hải run mạnh một lát.

Sự việc tiếp theo đó không hề trong dự liệu của Hòa Hòa. Cô chỉ muốn gây sự với Trịnh Hải, khiến anh lúng túng. Cho dù là trong lúc say, cô cũng biết Trịnh Hải xưa nay rất lý trí, chắc chắn không thật sự làm gì cô. Nhưng đợi khi đầu óc chậm chạp của cô phát hiện ra lúc cần khôn thay đổi, sự việc không bình thường, tất cả đều đã loạn. Cô cố gắng vùng vẫy, nhưng đã muộn, cô bị sự đau đớn hỗn loạn xuyên thấu, trong nước mắt chịu đựng sự thay đổi của cuộc sống.

Cuối cùng Trịnh Hải ôm lấy cô, giúp cô lau nước mắt, giọng nói rất nhẹ, không có tình cảm gì: “Làm loạn sẽ phải trả giá, cho em nhớ bài học này.” Nhưng vòng tay của anh rất ấm áp.

Hòa Hòa dần dần ngủ thiếp đi trong sự đau đớn và nước mắt.

Cô ngủ không say, lúc tỉnh dậy trời vẫn còn tối om, mà rượu của cô đã hoàn toàn tỉnh lại, cô say rượu xưa này luôn tỉnh rất nhanh.

Trong phòng đầy mùi rượu rất nồng, mùi rượu loại mạnh. Trịnh Hải ngủ rất say, nhưng trông không thoải mái, nhẹ nhẹ chau mày, giống như là bị giấc mơ làm phiền.

Tối qua thứ cô uống là bia, mùi rượu này không phải của cô, cho nên nhất định tối qua Trịnh Hải cũng uống rượu, hơn nữa uống nhiều.

Hòa Hòa rất tuyệt vọng phát hiện, cô có thể nhớ rõ ràng tất cả những việc đã xảy ra từ tối qua cho đến tận sáng sớm nay, cho nên cô rõ ràng biết rằng, cho dù sau này Trịnh Hải làm gì cô, nhưng kẻ phá hoại đầu tiên lại chính là bản thân cô. Cô tự mình hại mình, mượn rượu giả vờ điên đi gây chuyện với một người đàn ông say rượu khác, vốn dĩ chính là cô đáng chết.

Cô thất thân là chuyện nhỏ, nhưng vấn đề trước mắt là, đợi sau khi Trịnh Hải tỉnh dậy, cô phải đối mặt với anh thế nào?

Tối qua đau lòng nhất thật ra chính là Trịnh Hải cảm thấy thất vọng về cô, lại nói sau này không thêm để ý đến cô nữa, cho nên cô mới điên lên một trận. Nhưng trước mắt xảy ra chuyện như vậy, cô và Trịnh Hải sau này thật sự không có cách nào mà bình thường trở lại được.

Cô nhanh chóng nghĩ lại tình cảnh chia tay của Trịnh Hải và mấy người bạn gái cũ trước đó, có lúc cô cũng vừa đúng lúc kịp đến cảnh cô gái khóc lóc kêu gào bám riết lấy. Trịnh Hải ghét con gái giả vờ điên loạn khóc lóc thảm thiết, ghét con gái uống rượu mượn rượu làm loạn, càng ghét con gái cứ kéo kéo lôi lôi anh. Cô vừa đúng mấy cái đó đều có hết.

Đợi sau khi Trịnh Hải tỉnh dậy, sẽ xua đuổi cô đi như thế nào đây? Tóm lại cô vĩnh viễn mất đi người anh trai này, tuy rằng cô luôn không coi anh như là anh trai ruột, nhưng anh lại luôn là chỗ dựa lớn nhất của bản thân cô, người đồng hành thân thiết nhất.

Hòa Hòa tuyệt vọng đến mức có hản ý nghĩ muốn chết, như thế cô không cần đối mặt với tất cả những việc của mấy tiếng sau.

Cô cẩn thận chỉnh đốn xong quần áo của mình, nhẹ nhàng đi về phòng mình, liền ngồi ở trong phòng rất lâu chờ dần dần óc rối loạn không rõ ràng, cho đến tận lúc trời dần dần sáng, cô cảm thấy cơ thể vô cùng khó chịu, muốn đi tắm, cô tắm xong phát hiện ra trên chiếc khăn trắng của mình có để lại một vết màu đỏ nhỏ.

Vết máu đỏ đó giống như là bơ đổ lên đầu cô làm cô tỉnh dậy. Cô thay quần áo, lại nhẹ nhàng quay lại phòng Trịnh Hải, dựa vào bầu trời dần sáng, lên lút kiểm tra liệu cô có để lại vết tích gì trên giường không. Cô kiểm tra một lượt lại một lượt, không có, ngoài mấy sợi tóc.

Sau đó cô giúp Trịnh Hải chỉnh lý quần áo một lát, vụ lộn xộn tối qua rất vội vàng, vốn dĩ cũng không cởi hết quần áo.

Hòa Hòa phải đánh cược một lần với bản thân mình. Cô nhớ lại tình tiết thường gặp ở mấy bộ phim võ vắn. Cô gái xấu xa muốn phá hoại tình yêu của người khác, luôn cởi hết quần áo của nam nhân vật chính trong lúc anh ta say không biết gì, sáng sớm ngày hôm sau bản thân mình nằm cạnh anh ta, luôn miệng nói hai người đã thân mật, mà nam chính say rượu cũng luôn không nhớ bản thân mình vốn dĩ không hề làm.

Cho nên cô cần phải sử dụng cách ngược lại. Bất kể sau khi Trịnh Hải tỉnh dậy nói cái gì, cô đều định nói chắc chắn rằng hai người chưa từng xảy ra việc gì. Dù gì không hề để lại chứng cứ rõ ràng, mà Trịnh Hải cũng không thể lôi cô đi xét nghiệm DNA.

Cô đánh cược sau khi Trịnh Hải uống say sẽ không thể tỉnh táo giống bản thân mình.

Cô biết như vậy rất vô liêm sỉ, nhưng cũng còn tốt hơn là cô và Trịnh Hải không có cách nào đối mặt với nhau được nữa.

Tiêu Hòa Hòa vì sự nhanh trí của mình vừa lo lắng vừa hưng phấn, vừa lo lắng khi trời sáng, vừa hy vọng thời khắc đó lập tức đến ngay. Trái tim cô đập thình thịch, dường như muốn nhảy ra ngoài, khiến cô không thể đi ra ngoài vườn hít mấy phút không khí trong lành.

Hòa Hòa ngồi ở ghế trong vườn ngắm mặt trời mọc, cảnh tượng rực rỡ như thế làm chói mắt cô, tràn đầy hy vọng lại khiến người ta tuyệt vọng, cô giống như là phạm nhân tử hình đợi phán quyết cuối cùng, sống và chết chỉ cách nhau có một sợi dây mỏng manh.

Hòa Hòa gần như cả buổi tối không ngủ cuối cùng khi ánh mặt trời lộ ra khỏi tầng mây, cô gục đầu trên chân mình ngủ thiếp đi, cho đến tận lúc có người vội vã đẩy cô: “Hòa Hòa, sao cháu lại ngủ ở đây? Sao cháu không về nhà hả? Không đem theo chìa khóa thì gõ cửa chứ, haizz, cái con bé này, ốm thì sao hả?”

Cô mở mắt ra, là bảo mẫu.

Bảo mẫu không giải thích gì dắt tay cô liền kéo cô vào phòng, Hòa Hòa dừng chân lại ở cửa một lát, cuối cùng vẫn đi vào.

Trịnh Hải ăn mặc chỉnh tề ngồi xuống bên bàn ăn, đang xem một tờ báo, sắc mặt hơi bệch, tinh thần không được tốt lắm.

Lúc Hòa Hòa đi vào, anh ngẩng đầu lên, sắc mặt bình tĩnh nhìn Hòa Hòa một lát, dường như quan sát gì đó.

Trái tim của Hòa Hòa lại đập như là đánh trống, cô nắm chặt tay, móng tay cắm sâu vào trong da thịt, hơi cúi đầu, trong lòng lẩm bẩm những lời đã chuẩn bị rất đầy đủ đó, âm thầm cầu nguyện bản thân mình nhất định không được mất bình tĩnh.

Nhưng Trịnh Hải lại nói một câu khiến cô không thể nào tưởng tượng nổi. Trịnh Hải nhàn nhạt nói: “Ngồi xuống ăn cơm đi. Lần sau nếu buổi tối không về nhà, nhớ phải gọi điện thoại về.”

Hòa Hòa không ngờ rằng, hôm nay là ngày may mắn của cô.

Trịnh Hải thật sự không nhớ bất cứ việc gì xảy ra vào sáng sớm hôm đó, còn quên nhiều hơn so với cô hy vọng.

Món tiền đặt cược của cô không những thu về toàn bộ, thậm chí còn kiếm thêm một khoản lớn.

Chương 22.3

Tiêu Hòa Hòa liền tránh mọi tai họa ngập đầu mà cô dự liệu trước đó một cách không ngờ như thế.

Tất cả đều ngoài dự liệu. Trịnh Hải không những quên đi chuyện tối qua, thậm chí cũng không truy cứu cái tội cả đêm không về của cô. Cô qua loa bịa một lý do, anh gật gật đầu, ra hiệu cô ăn cơm trước đi, liền không nói gì nữa.

Sau này Hòa Hòa cũng không tránh được nghĩ, có lẽ anh nhớ ra điều gì, chỉ là cô và anh giống nhau, đều không có cách nào đối mặt với sự lung tung giống như là loạn luân đó, dứt khoát giả vờ ngốc.

Bất kể thế nào, cô đều vui vẻ phối hợp.

Lúc đó, Tiêu Hòa Hòa một người không mê tín bắt đầu tin vào sự tồn tại của thần linh. Cô nghĩ, nhất định là cô làm tình nguyện viên nửa mùa hè để tích đức, cho nên ông trời mới đối xử tốt với cô như vậy.

Hôm đó ăn sáng xong, Trịnh Hải liền lên lầu nghỉ ngơi. Cô cũng ngủ một lát, cơ thể và đầu óc đều mệt mỏi cực độ, nhưng lại không ngủ nổi, trong lòng lo lắng không yên. Cô lại bò dậy, lên mạng tìm tài liệu lúc lâu, lấy một chiếc kính đen đeo lên, cầm một chiếc mũ lớn, nói với bảo mẫu cô phải ra ngoài mua đồ.

Bảo mẫu tốt bụng bảo cô cả đêm không nghỉ ngơi tốt, nhất định muốn đi mua giúp cô, Hòa Hòa từ chối lúc lâu mới có thể thoát thân. Cô lén lén lút lút đi rất xa mới gọi taxi, bảo lái xe đưa đến hiệu thuốc cách đó hai khu, đội mũ lên và đeo kính dâm vào, che kín mít ấp a ấp úng muốn mua thuốc. Người bán hàng nhiều tuổi không lấy làm lạ liền vít cho cô một hộp thuốc nhỏ, đợi lúc cô rời đi còn tốt bụng nhắc nhở: “Thuốc này không được uống nhiều.” Sau này Tiểu Hòa Hòa hết sức tránh đến con phố đó, sợ rằng có người sẽ nhận ra cô.

Tóm lại hôm đó sau khi cô uống thuốc xong, cuối cùng có thể yên tâm đi ngủ, lúc tỉnh dậy trời đã tối.

Ngày mai Trịnh Hải sẽ đi, buổi tối lại không ra ngoài, mà ở lại nhà ăn cơm. Anh hình như cũng ngủ cả một ngày, mắt hơi sưng, ánh mắt không được sắc bén như trước, ăn uống cũng không được tốt.

Bảo mẫu cũng coi như là người nhà, vừa xới cơm cho anh vừa nói mãi: “Đã biết mùi vị uống say rượu khó chịu thế nào rồi phải không? Kỳ lạ, uống đến mức đó, hôm qua bác thật sự không nhìn ra cháu đã uống nhiều, như thế vẫn còn giữ được sỹ diện, nhưng tự mình chịu thêm tội đấy.”

Trịnh Hải yên lặng, Hòa Hòa cũng ra sức cúi đầu, hận không thể chôn mình vào trong chiếc đĩa.

Sau đó Trịnh Hải cuối cùng cũng mở miệng, lại là nói chuyện với Hòa Hòa. Anh nói: “Ngày mai em đi cùng anh, anh đưa em đến thành phố B.”

Hòa Hòa nói nhỏ: “Em còn hai tiết học chưa xong, hơn nữa mẹ em không ở nhà, bà đưa học sinh xuống phía nam khảo sát rồi.”

Trịnh Hải nói: “Mấy môn đó thêm một tiết thiếu một tiết cũng chẳng sao, một mình em ở lại đây không được. Mẹ anh ở bên đó, anh đưa em về đó.”

Hòa Hòa không phản bác lại, âm thầm chấp nhận sự sắp xếp của anh.

Trịnh Hải xuất phát đi nước ngoài du học từ thành phố B, ngày đi đó cả một đoàn người trong nhà đến đưa anh, mỗi người đều dặn đi dặn lại, coi anh như là đứa trẻ con không có khả năng tự lo liệu vậy. Trịnh Hải không phiền cũng thấy phiền, đợi đến lúc đi ra sân bay kiên quyết chỉ cho lái xe đưa anh, không cho bất cứ ai đưa ra sân bay. Lý do của anh vô cùng đơn giản: “Con ghét nhất là cảnh tượng chia lìa, con sợ nhất là người ta khóc.”

Hôm đó mọi người ồn ào ầm ĩ, chỉ có Hòa Hòa ở trong góc, cứ yên lặng. Có người lớn cười nói: “A Hải đi Hòa Hòa là luyến tiếc nhất, A Hải hễ đi con bé liền mất đi chỗ dựa lớn. Nhìn Tiểu Hòa Hòa đã buồn đến mức không nói được lời nào rồi kìa.”

Hòa Hòa lúng túng ngẩng đầu lên, không biết nên đáp thế nào, ngơ ngẩn ngồi ở đó.

Trịnh Hải cười cười: “Hai ngày trước giận dữ một chút với cháu, bây giờ vẫn còn tức giận đó.”

Mẹ Trịnh Hải dì Sảng Nhu quở trách nói: “A Hải con là người lớn, sao không biết ngại mà ức hiếp Hòa Hòa?”

Hòa Hòa càng cười lúng túng hơn, cảm thấy rất không thoải mái.

Dì Sảng Nhu dụi dãi nhìn Hòa Hòa, nói với Trịnh Hải: “Mẹ cũng rất sợ cảnh chia li như vậy, mẹ không đi. Nhưng để Hòa Hòa đưa con đi nhé, cũng phải có một người đưa đi chứ, đúng không?”

Cuối cùng Tiểu Hòa Hòa trở thành người đi tiễn Trịnh Hải duy nhất ngoài lái xe. Cô không rơi một giọt nước mắt nào đúng như Trịnh Hải mong muốn, ngoan ngoãn đi đằng sau anh, cúi đầu, yên lặng không nói.

Trước khi lên máy bay Trịnh Hải nói với cô: “Vẫn còn thù oán anh hả, ngay cả anh đi cũng không cười một cái.”

Hòa Hòa lắc lắc đầu, sau đó nặn ra cho anh một nụ cười mà cô cho rằng đã đủ tươi nhưng thật ra rất miễn cưỡng.

Đúng lúc có một cơn gió thổi đến, khiến cho tóc mái cô che hết mắt. Trịnh Hải đưa tay ra giúp cô vén lên, lại thu về giữa đường, chỉ nhàn nhạt nói với cô: “Mỗi tuần viết cho anh một bức thư. Mỗi tuần anh đều lên mạng một lần, có việc gì thì nhắn tin lại cho anh, có việc gấp thì gọi điện cho anh. Sau khi anh sắp xếp ổn thỏa sẽ nói cho em cách thức liên hệ.”

Hòa Hòa lại ngoan ngoãn gật đầu.

Tiêu Hòa Hòa sau khi về trường, tiếp tục an phận thủ thường làm học sinh ngoan, không coi là đặc biệt nổi tiếng, nhưng rất được thầy cô và bạn học yêu quý. Thỉnh thoảng, cô cũng tạo ra một tác phẩm đặc biệt đẹp đẽ. Mỗi lần mọi người ôm đầy hy vọng đợi cô tiếp tục tỏa sáng cuộc đời nghệ thuật của mình, cô lại từ con thiên nga trắng biến thành con vịt xấu xí.

Hòa Hòa làm theo sự dặn dò của Trịnh Hải, mỗi tuần viết cho anh một bức thư, viết không nhiều, chỉ đơn giản báo cáo tình hình học tập, ví dụ: “Em đạt học bổng loại 2, em có một môn suýt nữa không qua, cây thiết mộc lan dưới ký túc xá nở hoa rồi”, có lúc cũng bao gồm “Hôm nay em đi dạo phố mua 6 cái áo, có 3 cái là cùng kiểu dáng khác màu, nhưng đều rất rẻ”, cho dù là lúc bản thân mình bị ốm nằm ở bệnh viện trường truyền mất cả tuần, thư của cô cũng không đến muộn. Đương nhiên việc đó cô không viết vào mail.

Trịnh Hải trả lời thư cũng rất ngắn, rất giống như là lời phê, bảo cô đừng học những bạn học khác mà giảm cân, đừng ở bên ngoài chơi thâu đêm. Thỉnh thoảng cũng nói những việc bên đó của anh cho cô, thường chỉ có một câu, mặc cô nỗ lực phát huy khả năng tưởng tượng.

Cách khoảng cách xax, quan hệ của họ rất bình thường mà tốt đẹp, hơi có cảm giác xa lạ, nhưng lại dường như rất thân thiết.

Lại một kỳ nghỉ nữa, Hòa Hòa về nhà ăn tết, nhưng không gặp được Trịnh Hải, bởi vì anh tham gia một môn học, không về nhà. Sau khi anh về nhà, Hòa Hòa lại ở trường.

Dì Sảng Nhu gọi điện cho Hòa Hòa nói đến việc cô và Trịnh Hải người đến người đi, giọng nói buồn mà nuối tiếc.

Hòa Hòa lại âm thầm thở phào nhẹ nhõm.

Trước đây khi về mặt cô khác thường, Trịnh Hải chỉ coi như là cô đang giận dữ với anh. Nhưng bây giờ nếu gặp lại Trịnh Hải, Hòa Hòa không thể đảm bảo bản thân mình đã hồi phục lại trạng thái bình thường, mặt đối mặt dường như không thể so với trên mạng.

Lại một học kỳ mới, những bạn học cùng với ký túc xá của Hòa Hòa, có một người ra ngoài thuê nhà ở với bạn trai, có người mỗi cuối tuần đều có xe đẹp đến đón, mỗi buổi tối hoặc là mỗi sáng sớm lại đưa cô ấy về, có người tần suất thay bạn trai như thay áo, có người vì thất tình mà ngẩn ngơ, còn có người yêu xa xôi với bạn học trung học, ngọt ngào, cãi vã, bất kể là vui hay buồn, đều thích kéo Hòa Hòa cùng chia sẻ.

Chỉ có Hòa Hòa, hàng ngày chìm đắm trong thế giới riêng của mình, đọc sách, vẽ vời, làm thủ công, thỉnh thoảng tham gia hoạt động đoàn thể, ngày tháng qua rất an nhàn.

So ra thì, Tiêu Hòa Hòa người không có đặc điểm nổi bật gì nhất lại trở thành kỳ dị trong cái trường đại học này.

Sự cảm dỗ dường như có rất nhiều, trong trường, ngoài trường, nhưng cô đều không có hứng. Nhìn bạn cùng phòng vui vui buồn buồn, sự việc mà cô đã trải qua dần dần cũng quên đi, chỉ là không tìm được trạng thái đúng.

May mà Trịnh Hải luôn đi rất vội vàng, lúc nghỉ cũng chỉ về mấy ngày, đa phần là cô không gặp mặt được, lúc gặp mặt cũng có một đồng người bên cạnh.

Chỉ cần bối cảnh thỏa đáng, nhập vai rất dễ dàng.

Lại sau một học kỳ nữa, cô cuối cùng vẫn gặp Trịnh Hải, hơn nữa là ở nước ngoài.

Trường đại học của cô có quan hệ thân thiết với một trường đại học ở Châu Âu, hai trường phái 2 đoàn sinh viên giao lưu. Theo lý mà nói Hòa Hòa vốn không có phần, nhưng hoạt động lúc trước của hai trường, tổ

tác phẩm của cô khiến một nhân vật quan trọng nào đó của trường đối phương vô cùng có hứng thú, thậm chí mời cô làm sinh viên trao đổi.

Hòa Hòa vô cùng đau đầu với môn ngoại ngữ, thậm chí cô không thương lượng với gia đình liền nói khéo léo từ chối, cô từ trước đều không phải là cô gái có chí hướng cao xa. Nhưng cô lại vì thế mà bị trường liệt vào danh sách đoàn sinh viên giao lưu.

Trường đó và trường Trịnh Hải học nhìn trên bản đồ dường như rất gần. Việc như vậy cô không dám giấu Trịnh Hải, do đó nói cho anh biết.

Sự sắp xếp của hành trình rất dày đặc, chỉ có ngày cuối cùng là thời gian tự do.

Không ngờ rằng Trịnh Hải lại lái xe máy tiếng đồng hồ để đến, mất rất nhiều công sức đến chỗ đoàn trưởng xin chữ ký chấp nhận và giấy đảm bảo, đưa Hòa Hòa và một bạn học rất thân khác của cô ra ngoài, đưa họ đi thăm quan thắng cảnh địa phương, ăn cơm ở nhà hàng tốt nhất, còn xem biểu diễn, lại đưa họ về khách sạn trong thời gian quy định.

Có một bạn học nữ đi cùng, biểu hiện của Hòa Hòa vô cùng tự nhiên, giống như trước đây Trịnh Hải đưa cô đi gặp bạn bè anh vậy. Trịnh Hải lại càng lịch sự nho nhã, có lẽ có tiết, tràn đầy phong độ.

Chỉ là khiến người bạn học nữ kia mắc bệnh tương tự hai tháng liền, hể nhắc đến Trịnh Hải trong mắt liền mọc lên những bong bóng màu hồng: “Các cậu không biết đâu, anh trai Hòa Hòa đẹp trai lắm, quá có hình tượng, lại phong độ có văn hóa, đứng ở đầu đường, ngay cả những anh chàng đẹp trai tóc vàng mắt xanh cao lớn đó đều không thể so sánh được. Có một người anh trai như vậy, cái tiêu chuẩn này phải đặt cao đến đâu hả.”

Hòa Hòa trong sự dò hỏi hiếu kỳ chỉ hơi mỉm cười, chưa từng mở miệng.

Cô cảm thấy đây là một bắt đầu tốt. Đợi sau khi Trịnh Hải quay lại, nếu họ vẫn có thể gặp mặt, nhất định sẽ khiến quan hệ quay trở lại như trước, hoàn toàn không có sơ hở.

Ông trời lại thỏa mãn yêu cầu của Hòa Hòa thêm một lần nữa, nhưng không phải với cách thức mà cô hy vọng.

Đó lại là một kỳ nghỉ ngắn, sau khi Hòa Hòa đến chỗ mẹ ở mấy ngày, lại quay lại với dì Sảng Nhu. Thật ra cô cũng giống như dì Sảng Nhu không thích không khí và thời tiết ở thành phố B, ở đó nhiệt độ độ ẩm và áp suất đều thất thường, ở đó cô luôn chảy nước mũi, còn thường thường không thở được.

Hòa Hòa nhớ chính vào trước một ngày, cô và dì Sảng Nhu, còn có một người dì nào đó cùng làm điểm tâm, cô làm cho cả mặt và cơ thể dính toàn bột, bị họ trêu cười một lượt rồi đi rửa mặt thay quần áo.

Cô thay rất nhanh, lúc quay lại, nghe dì nói ở trong bếp: “Từ lúc Trịnh Hải bắt đầu học đại học, Hòa Hòa liền càng giống như con gái chị. Trịnh Hải lại thỉnh thoảng mới về một lần, rồi lập tức đi ngay, giống như chàng rể ngày xưa vậy.”

Dì Sảng Nhu nói: “Hòa Hòa một lát là quay lại thôi, em như thế, con bé sẽ ngại đó.”

Người dì đó nói: “Mấy năm nay chị yêu thương Hòa Hòa như bảo bối, chỉ sợ rằng trong lòng sớm đã đổi xử với con bé như con dâu rồi phải không.”

Dì Sảng Nhu cười nhẹ: “Chuyện của bọn trẻ, chị không làm chủ được. Chỉ sợ con bé và Trịnh Hải đều không có ý đó, cố ép ở bên nhau cũng chẳng hay gì. Bản thân chị không phải là một ví dụ điển hình sao? Chị thật sự rất thích Hòa Hòa, rất mong con bé là do chị sinh ra, chứ không phải vì lý do gì khác mà đối tốt với con bé.”

“Haiz, nói cũng đúng. A Hải nếu thật sự có ý định đó với Hòa Hòa, dựa vào tính khí nó, bây giờ không nên trái một người bạn gái phải một người bạn gái.”

“A Hải từ nhỏ đã có chủ kiến, để cho nó tự mình lăn lộn đi. Chỉ là Hòa Hòa cô bé bảo bối đó, ngoan như vậy hiểu chuyện như vậy, phải yêu chàng trai như thế nào chị mới có thể yên tâm đây.”

Hòa Hòa đứng ở cửa rất lâu, mới đi vào giả vờ như không có việc gì.

Buổi tối đi Sảng Nhu muốn Hòa Hòa ngủ với bà một cách rất bất thường. Bà kể cho cô một số chuyện lúc nhỏ của Trịnh Hải, còn có cả chuyện lúc nhỏ của Hòa Hòa mà bản thân cô cũng không nhớ, kể đến mức hơi mệt, mới dần dần ngủ thiếp đi.

Ngày hôm sau, sau khi bà tỉnh dậy liền cảm thấy không thoải mái lắm, sau đó dưới lời khuyên bảo của người trong nhà liền đến bệnh viện. Lần này bà đi, không còn quay về nữa.

Lúc cha Trịnh Hải vội vàng quay về, chỉ gặp được mặt vợ lần cuối. Còn Trịnh Hải đáp máy bay về, anh nhìn thấy chỉ là thi thể lạnh ngắt của mẹ.

Người nha làm theo di nguyện của người đã mất, chôn cất bà ở thành phố mà bà đã sống gần 20 năm.

Tang lễ rất đơn giản, chỉ có người thân thiết nhất mới biết tin.

Mẹ Trịnh Hải xưa nay đối xử tốt với người khác, người thân bạn bè đều quá đỗi bất ngờ với tin bà đã qua đời, khóc lớn thất thanh. Bảo mẫu trong nhà cũng khóc đến mức tiêu tụy.

Người lặng lẽ nhất là hai cha con Trịnh Hải. Cha Trịnh Hải cũng rơi mấy giọt nước mắt, nhưng Trịnh Hải đến tận lúc cuối cùng ngay cả một biểu hiện cũng không có.

Đến buổi chiều, khi tất cả sự hỗn loạn đã yên bình trở lại, có người phát hiện Trịnh Hải không về cùng mọi người, điện thoại cũng không mang. Đợi mấy tiếng vẫn không thấy, người thân khó tránh khỏi sốt ruột, lo lắng anh nghĩ không thông, các cô các bác còn muốn báo cảnh sát.

Bởi vì năm nay Trịnh Hải chỉ ở bên mẹ mấy ngày. Kế hoạch của anh là lấy bằng trước, sớm về nhà, cho nên ngay cả kỳ nghỉ cũng không về, dùng để viết luận văn. Nhưng rồi kế hoạch của anh lại không bao giờ nhanh bằng sự thay đổi.

Hòa Hòa đứng dậy: “Cháu đi tìm anh ấy, cháu có thể tìm được anh ấy.” Hòa Hòa sau khi ra khỏi cửa thấy lái xe và thư ký của bác Trịnh cứ đi theo cô, kiên quyết nói: “Một mình cháu đi. Anh ấy không thích nhiều người.” Mắt cô khóc đến mức sưng lên, nói chuyện kèm theo âm mũi nặng nề. Mấy người quen biết cô đó chưa từng thấy cô kiên quyết như vậy bao giờ, dưới sự sưng sờ liền trở mắt nhìn cô tự mình bắt taxi đi.

Hòa Hòa đến ngọn núi mà lúc nhỏ thường hay trèo lên cùng Trịnh Hải, đằng sau ngọn núi có tảng đá hình dạng kỳ quái và phong cảnh vô cùng đẹp đẽ. Ngọn núi đó không lái xe lên được, chỉ có thể đi bộ, bậc đá rất dốc, bên cạnh có tay vịn sắt, lên núi rất vất vả.

Trước đây lúc Trịnh Hải vui vẻ và buồn phiền, đều thích đến đây. Hòa Hòa lúc nhỏ thích đi theo sau anh, cho nên anh cũng thường đem Hòa Hòa theo, nếu cô leo đến một nửa liền không leo được nữa, anh sẽ công cô lên. Thật ra lúc anh vui vẻ và buồn phiền, từ lời nói hành động rất khó có thể nhìn ra, nhưng mỗi lần đến đây, anh đều không thích có người làm phiền. Do đó Hòa Hòa một mình ở bên cạnh hái hoa dại, dọa bướm bướm, có lúc cũng bị côn trùng cắn, còn Trịnh Hải lại yên lặng ngồi trên phiến đá đỡ đầu, nhìn mặt trời chiều khuất núi. Khi trời tối dần, khi Hòa Hòa chơi mệt rồi nửa tỉnh nửa thức, anh liền công cô xuống.

Sau này Hòa Hòa lớn lên, anh không chịu công cô nữa, mà Hòa Hòa luôn trèo được một nửa liền thở hổn hển, bị anh kéo đi như là dắt con heo con, đến đỉnh núi liền mệt nhoài. Do đó Hòa Hòa không còn leo núi với anh nữa, có lúc cũng đoán rằng anh chắc là sẽ đem theo một người bạn gái nào đó có thể lực tốt cùng leo ngọn núi đó.

Bây giờ Hòa Hòa mất rất nhiều sức trèo từng bậc lên đỉnh núi, đến đỉnh núi vẫn còn phải trèo qua hai đỉnh núi nhỏ nữa mới vòng qua được sau núi. Đỉnh núi nhỏ đó chọc nhẵn, không có bậc, chỉ có một số hốc trên phiến đá lớn, trèo qua giống như là leo núi vậy. Hòa Hòa trèo qua đỉnh núi thứ nhất nghĩ, nếu Trịnh Hải không ở đây, vậy cô cũng không còn sức đi xuống nữa, chỉ có thể đợi người đến cứu cô.

Nhưng Trịnh Hải không làm cho cô thất vọng, anh thật sự ngồi trên hòn đá mà trước đây anh thích nhất đó, quay lưng về phía cô, nhìn mặt trời ở phía Tây. Gió trên núi rất mạnh, thổi tung gấu áo anh, dường như lúc nào anh cũng có thể bay lên vậy.

Hòa Hòa đứng lại ở phía sau anh mấy chục mét, không dám đi lên phía trước nữa, mắt hơi cay cay, bởi vì không biết nên nói với anh cái gì.

Trong lúc đó Trịnh Hải lại nhanh chóng quay đầu lại, thấy là cô, dịch sang bên cạnh một chút, vỗ vỗ vào chỗ bên cạnh mình, ra hiệu bảo cô ngồi xuống.

Hòa Hòa liền yên lặng ngồi bên anh như thế, cùng anh đợi mặt trời khuất núi. Ánh tà dương đã sắp lặn xuống núi, chân trời trải đầy ráng mây chiều màu đỏ.

Trịnh Hải không nói, Hòa Hòa cũng không nói. Khi cái hình tròn đỏ rực đó cuối cùng lặn vào phía chân trời, gió bỗng nhiên trở nên rất lạnh.

Hòa Hòa co lại một lát, dựa dựa vào phía Trịnh Hải, cô đi ra ngoài chỉ mặc một chiếc áo phông đen và quần bò.

Sau khi cô dựa vào Trịnh Hải, phát hiện ra không bình thường, lại dịch ra bên ngoài, Trịnh Hải đưa tay ra nhẹ nhàng ôm lấy cô, cho cô một chỗ dựa ấm áp.

Trịnh Hải vẫn nhìn cái đường chân trời đã mờ không rõ ràng đó, nhẹ nhàng nói: “Em còn nhớ chỗ này không? Rất lâu rồi em không đến phải không. Lần đầu tiên anh đến, là mẹ dẫn anh đi. Mỗi bước đường đều là anh tự mình trèo lên, lúc đó bà rất vui. Không lâu sau bệnh tim bà liền phát tác, từ đó bà không còn sức lực để trèo ngọn núi này nữa, luôn đi được một nửa liền muốn quay lại. Bà nói ánh chiều tà ở đây đẹp hơn ở bất cứ nơi nào.”

Trong lòng Hòa Hòa chua xót, nước mắt lại muốn chảy xuống. Cô gắng sức ngẩng đầu lên nhìn trời, thử ép nước mắt chảy ngược vào trong, mới phát hiện ra không biết từ lúc nào trên trời đã xuất hiện rất nhiều những ngôi sao.

Cô hơi sợ những ngôi sao, bất giác lại cúi đầu xuống, khóe mắt sáng lên, cho rằng là sao băng vụt qua, ngẩng đầu nhìn, lại nhìn thấy nước mắt Trịnh Hải, hai hàng trong suốt, chảy xuống theo khóe mắt không chút tiếng động, nhìn thấy rõ ràng dưới ánh sao.

Trong một khoảng thời gian dài sau đó, Hòa Hòa gần như quên đi cái đêm hoang đường ấy của cô và Trịnh Hải, nhưng lại nhớ rất rõ thời khắc này. Trịnh Hải cúi đầu vào vai cô, nước mắt từng giọt từng giọt rơi xuống cổ cô, chảy xuống xương quai anh và ngực, từng giọt từng giọt thấm ướt quần áo cô, một lớp lạnh lẽo. Còn cô ôm anh vào lòng giống như trẻ con, nước mắt của cô rơi xuống tóc anh mặt anh, cuối cùng hòa vào nước mắt anh, cùng nhau chảy xuống. Thời khắc đó, là thời khắc họ thật sự gần gũi nhất, vượt qua cả sự thân mật sai lầm mà họ từng có ấy.

Hòa Hòa không biết là về nhà từ lúc nào và như thế nào. Lúc cô tỉnh dậy, toàn thân mềm nhũn không có chút sức lực, trên tay còn truyền, trời đã sáng trưng.

Một đồng người thấy cô tỉnh dậy, vui mừng gọi: “Tỉnh rồi tỉnh rồi cuối cùng tỉnh rồi, Tiểu Hòa Hòa sao cháu biết cách dọa người khác thế hả?”

Mẹ ngồi bên giường cô, nhìn thấy cô tỉnh, lộ ra vẻ mặt vui mừng, mắt hơi ướt ướt, lại rất nhanh liền che giấu đi, nói nhẹ nhàng: “Sao lại không biết tự chăm sóc bản thân mình như thế? Sốt cao cũng không biết, cuối cùng ngất trên núi, hại Trịnh Hải công một người lớn như con từng bước từng bước xuống núi đó. Ngọn núi đó dốc như vậy, trời lại tối, nguy hiểm biết bao. Hai đứa nếu có chuyện không may gì.....” Bà ngừng lời, quay đầu sang một bên, một lúc sau mới quay đầu lại.

Hòa Hòa truyền liên tục 5 ngày liền mới hạ sốt. Thật ra hôm tang lễ ấy sáng sớm cô đã hơi không thoải mái, nhưng cứ cố gắng chịu đựng, sau này liền quên mất.

Mẹ ở lại bên cô hai ngày không rời nửa bước, luôn có điện thoại gọi mẹ hỏi ý kiến vấn đề nào đó hoặc là báo cáo kết quả thí nghiệm, sau này Trịnh Hải liền khuyên bà về trường tiếp tục làm thí nghiệm đó, tránh khỏi việc nỗ lực mấy tháng trời không thể hoàn thành xong. Hòa Hòa ở đây để anh chăm sóc.

Trong 3 ngày còn lại, Trịnh Hải luôn giống như bảo mẫu làm tròn trách nhiệm nhất. Hòa Hòa ăn hoa quả, anh sẽ cắt thành từng lát mỏng cho cô, Hòa Hòa muốn đọc sách, anh nói khi sốt cao đọc sách sẽ hại mắt, do đó nhân dịp đọc cho cô nghe, Hòa Hòa sợ nhất là bị kim tiêm đâm vào và lấy máu, anh cẩn thận giúp cô che mắt.

Ngày thứ 4 Hòa Hòa cuối cùng có thể nói được. Cô nói: “Chắc anh chán lắm rồi phải không, để cho người khác ở lại với em là được, anh cứ bận đi.”

Trịnh Hải nói: “Anh chẳng có việc gì khác để làm. Rất thú vị, giống như là em lúc nhỏ ôm một đồng búp bê chơi trò chơi gia đình vậy.”

Anh thấy Hòa Hòa lộ ra vẻ hơi cong cong môi lên, đưa tay ra kéo miệng cô nói: “Dáng vẻ lúc này của em giống y hệt như dáng vẻ lúc em mới chào đời. Lúc em mới sinh chỉ bé tẹo.” Anh đưa tay ra miêu tả còn bé hơn một con mèo.

Hòa Hòa nói: “Lịch học của anh luôn rất kín mà, tại sao không quay lại trường?”

Trịnh Hải nói: “Học xong hết học phần rồi, luận văn cũng đã thông qua, không cần quay lại, đợi lúc tốt nghiệp, quay lại nhận bằng là được. Học kỳ sau có phải là em thực tập không, qua chỗ công ty mới của anh làm việc vật đi.”

Hòa Hòa nói: “Em phải suy xét một lát, em rất được hoan nghênh đó.”

Sau này Hòa Hòa thường thường nghĩ, cô là lấy cái giá mất đi một người thân giết chết trái tim quý của bản thân mình, để đổi lấy sự bình yên thật sự cho tâm hồn, có thể thản nhiên tiếp tục duy trì tình nghĩa anh em với Trịnh Hải, hoặc là bắt đầu lại.

Người ta nói 25 tuổi là một quả khảm của phụ nữ, trong năm đó, tâm trạng của phụ nữ luôn không được yên ổn. Trước đây Hòa Hòa luôn không tin, bây giờ cô đã tin.

Cô bình yên vô sự sống qua mấy năm, cô cho rằng bản thân mình đã hoàn toàn quên đi sự việc đó, lúc đối mặt với Trịnh Hải cô có thể giống như lúc nhỏ trong lòng không một khúc mắc nào, cãi lại và nũng nịu ở mức độ hợp lý, thản nhiên dựa vào anh sưởi ấm. Nhưng hai nhân chứng của sự việc đó lại xuất hiện trước mặt cô vào cùng một buổi chiều, khiến tất cả những gì mà cô che giấu đều mất hết.

12. Chương 23-24

Chương 23.1

Lúc nhỏ Trịnh Hải thường thường gặp ác mộng, mỗi lần tỉnh dậy đều chúc mừng bản thân mình có thể trở lại thế giới thật. Nhưng không ngờ rằng ngay cả trong lúc tỉnh thần và trí óc mê man cũng thấy đó là một giấc mơ kỳ kỳ hoang đường, lại biến thành sự thật.

Trong trí nhớ của Trịnh Hải, anh chưa từng giống như người mất hồn như vậy như bây giờ. Anh giống như là bị kéo vào một không gian kỳ lạ, suy nghĩ dường như bị xóa hết, bốn bề mênh mông, không nhìn thấy gì, nhưng lại có một âm thanh máy móc không biết từ đâu truyền đến, tần suất rất ổn định, luồn đập vào màng nhĩ anh, rất lâu sau anh mới biết đó chính là tiếng đập trong mạch máu anh.

Lúc Trịnh Hải hoàn hồn trở lại, Hòa Hòa đã biến mất trong tầm mắt anh. Anh thử tiếp tục lái xe lên đường, nhưng ngay cả tay anh cũng đều hơi run, sau khi lái được mấy trăm mét, lại dừng lại, động tác chậm chạp lấy ra một điều thuốc rồi châm lửa.

Anh thử cố gắng đè nén xuống cái ý nghĩ đáng sợ lộn xộn đó, tất cả đợi anh về nhà rồi nghĩ, nhưng những ý nghĩ vụn vặt đó lại tự động tụ hợp thành một đường rõ ràng, giống như là một con rắn đang bò, cắn anh từng miếng.

Anh lần mò rất lâu mới tìm thấy điện thoại của mình. Trong suy nghĩ lộn xộn mờ nhạt thấy rằng bản thân mình trước tiên nên xác định Hòa Hòa đã an toàn về đến nhà hay chưa.

Anh gọi không lâu, liền nghe thấy tiếng máy kêu vang lên ở một góc nào đó, anh lập tức ngắt điện thoại, cả cơ thể cứng đờ một lát, nhưng tiếng mèo kêu cũng biến mất. Anh nghi ngờ là ảo giác của bản thân mình, chần chừ một lát, lại gọi lại lần nữa, tiếng mèo kêu nhỏ đó vang lên từ dưới chân anh, rất yếu ớt. Trịnh Hải bật đèn, cúi người xuống nhặt lên chiếc túi xách vừa mới rơi xuống đất của Hòa Hòa.

Anh hơi hồi hộp lật chiếc túi xanh to dùng đó, quả nhiên trong một đồng hồ vô dụng tìm thấy điện thoại, chìa khóa và ví tiền của Hòa Hòa. Sau lưng anh đầm đìa toát một lớp mồ hôi lạnh.

Anh rất nhanh liền trấn tĩnh lại, dùng tốc độ nhanh nhất lái xe đến dưới lầu nhà Hòa Hòa. Anh hy vọng Hòa Hòa đem theo bên người một chút tiền lẻ, hoặc là lái xe taxi đủ tốt bụng, không làm khó cô, sau đó Hòa Hòa bây giờ sẽ đang ở dưới lầu đợi anh.

Anh nhớ Hòa Hòa thường hay quên trước quên sau, trước đây không chỉ một lần khiến bản thân mình bị nhốt ở ngoài cửa, sau đó liền mượn điện thoại gọi cho anh, bảo anh cho người đem chìa khóa đến cho cô. Bởi vì ở chỗ anh có hai chùm chìa khóa dự phòng của Hòa Hòa. Trịnh Hải nói cô mấy lần, nhưng cô luôn không nhớ lâu.

Lần trước Hòa Hòa nhốt mình ở ngoài, là mùa xuân năm nay, lúc Trịnh Hải nhận được điện thoại đang đi trên đường, do đó tự mình lái xe đến. Nhiệt độ đầu xuân vẫn còn rất thấp, lúc anh đến, Hòa Hòa ngồi trên chiếc ghế xích đu ở hoa viên dưới lầu đợi anh, chỉ mặc một bộ quần áo trong nhà mỏng có in đầy hình hoạt hình rực rỡ, chân trần đi đôi dép đi trong nhà có chữ Nhân, tóc bị gió thổi tung lên, hơi hơi run rẩy, thấy anh dường như mừng muốn khóc, lao lên ôm lấy cánh tay anh như một đứa trẻ con.

Lúc đó trong lòng anh than thở rất lâu, nhưng thấy dáng vẻ tủi thân của cô, mà đầu ngón tay của bàn tay đang ôm lấy anh đó lạnh ngắt, cuối cùng không nhẫn tâm dạy dỗ cô, chỉ nói rằng vô cùng lo lắng cho tương lai của cô.

Nhưng hôm nay, lại không có sự xuất hiện của kỳ tích. Anh lái xe chậm chậm đi đi lại lại mấy vòng ở khu chung cư nhỏ, đều không tìm thấy bóng dáng của Hòa Hòa. Toàn thân anh càng lạnh hơn.

Cuối cùng Trịnh Hải nghĩ Hòa Hòa có lẽ đến chỗ bạn. Anh lật danh bạ điện thoại Hòa Hòa, thử gọi cho Nhắm Nhắm và Đình Đình hai người bạn ở thành phố này của Hòa Hòa mà anh biết, thậm chí anh còn hỗn loạn gọi điện cho đồng nghiệp của Hòa Hòa, nhưng kết quả lại khiến anh thất vọng một lần nữa.

Trịnh Hải trong lòng lo lắng đang nghĩ dùng các mối quan hệ để nhờ sự giúp đỡ, trong đầu bỗng nhiên lóe lên, rất nhanh lại mất đi, anh gọi điện cho Tào Miêu Miêu, trong lòng không hề ôm nhiều hy vọng.

Không ngờ Quý cô Tào một tiếng trước đây đi còn xiêu vẹo, bây giờ giọng nói đã rõ ràng, tuy duy nhay bén. Trong điện thoại cô tràn đầy sức lực: “Hòa Hòa có lẽ ở chỗ tôi, có lẽ không ở chỗ tôi, tóm lại tôi không nói cho anh biết!”

Khẩu khí của Trịnh Hải vô cùng ôn hòa: “Tào tổng, tôi có chuyện quan trọng muốn tìm cô ấy. Nếu cô ấy ở chỗ cô.....”

Tào Miêu Miêu được đăng chân lần đầu tiên: “Trịnh Hải tiên sinh không có gì là không thể cũng có lúc sốt ruột đến mức không biết làm thế nào như thế này à, ha ha ha ha, ông trời có mắt!”

Trịnh Hải gần như cầu xin: “Miêu Miêu....”

Câu đó giống như là câu thần chú, trái tim của người phụ nữ mạnh mẽ Tào Miêu Miêu bỗng nhiên liền mềm thành một đồng mí vừa nấu xong: “Được rồi, cô ấy ở chỗ tôi, cô ấy đã ngủ rồi.”

Trịnh Hải nói: “Tôi phải gặp cô ấy.”

Tào Miêu Miêu than thở: “Trịnh Hải, Hòa Hòa đã là người lớn rồi có được không? Anh mắng cô ấy như mắng một đứa trẻ khiến cô ấy vừa vào nhà tôi liền khóc cho đến tận bây giờ, anh vẫn chưa thấy đủ sao? Có chút việc nhỏ, chẳng qua chỉ là đến hộp đêm chơi một lát, là bà đây lấy lương tháng này ra ép cô ấy bắt cô ấy đi đấy đã được chưa hả? Anh có gan thì đi tố cáo tôi dụ dỗ thiếu nữ vị thành niên đi! Shit, anh vẫn thật sự cho rằng anh là anh trai ruột người ta hả? Anh nghiện làm phụ huynh rồi sao, anh kết hôn sớm một chút rồi tự mình sinh một đứa ấy!”

Trịnh Hải vô cùng bất lực: “Đồ của cô ấy quên trên xe tôi.”

Tào Miêu Miêu nói: “Đưa qua đây.”

Lúc Trịnh Hải kịp đến dưới nhà Tào Miêu Miêu, cô đã đứng sẵn dưới lầu, một bộ dạng như nữ vương đang đợi anh. Anh vừa mới dừng xe, cô liền đi lên trên kéo cửa xe anh ra, thấy chiếc túi anh đặt ở ghế phụ, liền cướp đi, đập cửa bỏ đi.

Trịnh Hải đi ra chặn cô lại: “Tôi muốn gặp cô ấy.”

Tào Miêu Miêu đưa ba ngón tay ra trước mặt anh đừng đưa: “Thứ nhất, tôi còn chưa kết hôn, khuê các của tôi không hoan nghênh đàn ông. Thứ 2, anh đừng cho rằng địa cầu là nhà của anh. Thứ 3, Hòa Hòa nói cô ấy không quen biết anh.”

Trịnh Hải từ bỏ ý định, anh mệt mỏi nói: “Vậy ngày mai tôi lại tìm cô ấy, bảo cô ấy nghỉ ngơi cho khỏe, mong cô chăm sóc cô ấy giúp tôi.”

Tào Miêu Miêu không đồng tình nói: “Còn cần anh phải nói sao, tôi đương nhiên là sẽ chăm sóc Hòa Hòa, nhưng không phải là “giúp anh”, quý mới giúp anh làm việc.”

Trịnh Hải không lằng nhằng với Tào Miêu Miêu nữa, không nói gì liền rời đi. Lúc anh lái xe trong đầu hiện ra dáng vẻ vừa khóc vừa còn phải bịa lý do nói cho Tào Miêu Miêu, trong lòng đau đớn, còn cả câu nói đó của Hòa Hòa “Không quen biết anh”, càng khiến anh buồn hơn.

Dương Ủy Kỳ gọi điện đến, tùy ý hỏi anh một câu “Anh về nhà chưa”, anh trả lời cô qua loa một câu “Có bạn tìm anh” liền tắt máy. Sau khi tắt máy cảm thấy càng phiền lòng hơn, nghĩ đến lúc sớm thật sự có bạn tìm anh, nói buổi tối có họp mặt, lúc đó cảm thấy nơi ấy quá lộn xộn, viện cớ có việc từ chối.

Mà bây giờ, anh bỗng nhiên rất sợ về nhà đối mặt với bức tường lạnh lẽo, anh lo lắng bản thân mình trong đêm tối yên ắng sẽ phát điên. Mà gần đây lúc anh buồn phiền thường tìm đối tượng làm bạn là Dương Ủy Kỳ, anh tìm không tìm được vẻ mặt thích hợp nhất để đối mặt với cô. Do đó quyết định đi tìm đám bạn rượu thịt đó của anh.

Mấy người bạn bao một phòng vip ở câu lạc bộ để tổ chức party độc thân đưa tiễn người anh em sắp kết hôn. Hiện trường loạn giống như là bị cướp vậy, theo lệ cũ sẽ có tiết mục một cô vũ nữ trên người thắt dây nơ ra nhảy khỏi một hộp quà lớn.

Chỉ là sự xuất hiện của cô vũ nữ không được hoan nghênh bằng sự xuất hiện của Trịnh Hải, tân lang đường như rơm rớm nước mắt: “Các anh em thể diện của tớ cũng quá lớn rồi, ngay cả A Hải cũng xuất hiện.”

Trịnh Hải vẫn còn chưa có phản ứng gì, người bên cạnh đã nói: “Cái tên Trịnh Hải này hôm nay nhất định đầu óc bị co lại rồi mới bỗng nhiên nghĩ đến chỗ này, hơn nữa đã muộn như thế.” Trịnh Hải cố nhếch khóe miệng, anh nghi ngờ bản thân mình vẫn chưa cười.

Đám người đó chơi đã gần đủ rồi liền bắt đầu chơi oản tù tì hỏi những câu hỏi kinh hãi, ví dụ như kiểu lần đầu tiên là lúc mấy tuổi ở đâu đối phương bao nhiêu tuổi, nếu tân lang oản tù tì thua, hoặc là trả lời câu hỏi độc địa, hoặc là phải uống rượu.

Tân lang đã bị họ chuốc không ít rượu, nói chuyện cũng bắt đầu mơ hồ, lúc hỏi đến câu “Việc xấu hổ nhất với bà xã” liền to mồm nói “Sau một cuộc tụ họp bạn cấp 3 nào đó, lúc tỉnh dậy phát hiện bạn học nữ nhiều năm không gặp không mặc gì nằm ở trên giường, chúng tớ đều rất ngại ngùng, không biết phải làm thế nào, nói hay là dứt khoát qua lại một thời gian xem sao, liền ở bên nhau như thế. Kết quả là lần thứ 2 làm, phát hiện ra cô ấy vẫn còn trinh. Chết tiệt, không vứt đi nổi nữa.”

Những người ở đó cười đến mức nghiêng ngả, đập chai kêu leng keng leng keng. Người cười vang nhất nói: “Cũng đã đủ mất mặt rồi. Cậu không làm mà bản thân cũng không biết sao? Hay là chỉ làm được một nửa hả?”

Tân lang nói: “Say đến mức không biết gì, ai còn nhớ được làm trong mơ hay là làm thật chứ? Tớ luôn cho rằng là thật đó.”

Đám người đó vừa cười vừa đập bàn, cái vỏ bẻ ngoài nho nhã quần áo chỉnh tề đã hoàn toàn biến mất.

Chỉ có Trịnh Hải là không hòa vào làm loạn với họ. Anh yên tĩnh ngồi ở một góc ghế sofa, nhìn vào màn hình lớn không có tiếng ở trên tường.

Anh xưa nay thích yên tĩnh, ngoài hoàn cảnh bị ép buộc, thời gian còn lại rất ít khi cùng chơi đùa với họ, chỉ làm người xem, mọi người cũng thấy quen rồi. Chỉ cần anh chịu tham gia, đã cảm thấy vô cùng nể mặt rồi.

Có người đưa ra một cốc bia trước mặt anh, anh lắc lắc đầu: “Không uống, cai rồi.”

Đối phương cười: “Thật là biết giả vờ, hôm trước còn uống không ít đó.” Trịnh Hải ngẩng đầu lên, là Tô Mậu Uy anh trai của Tô Nhấm Nhiễm

Trịnh Hải nói: “Hôm nay mới cai.”

Tô Mậu Uy ngồi xuống bên cạnh Trịnh Hải: “Sao lại buồn bã không vui thế.”

Đám người đang trêu chọc tân lang nói: “A Hải đó là trong lòng đang sợ hãi, bởi vì người tiếp theo bị chính chắc chính là cậu ấy.”

Trịnh Hải ngược mắt lên, không nói.

Tô Nhấm Nhiễm nói: “Nghe nói ngay đến ngôi nhà gần biển đó của cậu cũng đang tìm người sửa lại? Trước đây mọi người đều nói lần này cậu nghiêm túc, tớ còn không tin. Hai người quen nhau vẫn chưa lâu mà, như thế đã đủ để quyết định trọn đời?”

Trịnh Hải hơi hơi than một tiếng.

Tô Mậu Uy không hề nhận biết được. Anh xưa nay nói nhiều, lại có quan hệ thân thiết hơn với Trịnh Hải. Anh vừa nhìn nhìn đám người tiếp tục xử lý tân lang, vừa cười nói: “Tớ nói một câu cậu đừng lật mặt nhé. Trước khi Dương Ủy Kỳ xuất hiện, cậu chưa từng yêu đương thật sự mấy lần, mọi người đều cho rằng cậu đang đợi Hòa Hòa lớn lên đó.”

Trịnh Hải cầm chai bia đó lên uống một ngụm, thấy Tô Mậu Uy nhìn anh kinh ngạc, nghĩ lại bản thân mình vừa nói cai rượu.

Tô Mậu Uy sững sờ một lát: “Tớ đi lấy cho cậu chai nước.” Anh đi một lát liền quay lại, ngay cả nắp cũng giúp anh mở sẵn, “Sắc mặt cậu trông không được tốt, không khỏe hả?”

Trịnh Hải nói: “Không sao, hôm nay hơi mệt.”

Tô Mậu Uy lại tự mình mở một chai bia nữa, uống một hơi hết hơn nửa, bản thân anh cũng uống khá nhiều, nói chuyện cũng không lưu loát lắm, vô vai Trịnh Hải nói: “Vừa nghe đến tên Hòa Hòa sắc mặt liền thay đổi, có phải là lại bị con nha đầu ấy làm cho tức giận không? Haizz, tớ nói cho cậu biết, em gái đều là chủ nợ, cũng không biết là kiếp trước nợ nó cái gì. Cậu yêu thương nó 20 năm, yêu chiều nó như châu báu, đến lúc nó quay người đi chạy theo người đàn ông khác, vì “người đàn ông khác” đó mà nói lật mặt với cậu liền lật mặt, khiến cậu vô cùng thất vọng.”

Tân lang tai thính mắt tinh, hét lớn về phía Tô Mậu Uy: “Cậu đừng cho rằng tui tớ không biết, cậu cái tên biến thái này tâm nguyện lớn nhất cả đời này của cậu chính là hy vọng cậu và em gái Nhấm Nhiễm của chúng ta không cùng một cha mẹ sinh ra, như thế cậu sẽ có thể lấy cô ấy về nhà.”

Lại có người không biết điều nói: “Cái đó cũng phải xem em gái chúng ta có chịu theo cậu ấy không, tớ nghĩ chưa chắc.”

Tô Mậu Uy mắng: “Biến!”

Trịnh Hải cảm thấy miệng khô kinh khủng. Anh bình tĩnh cầm chai nước trước mặt uống một ngụm lớn, lúc cảm giác lành lạnh một lần nữa lan đến thần kinh, anh nhận ra rằng thứ mình vừa mới uống vẫn là bia, anh lại cầm nhầm rồi.

Chương 23.2

Trịnh Hải gặp được Hòa Hòa đã là buổi chiều của ngày hôm sau.

Tối đó anh và bạn bè tụ họp đến tận hơn 4h sáng, sau đó trực tiếp lái xe đến công ty.

Văn phòng công ty vốn là một căn phòng, phòng ngủ, phòng tắm không thiếu thứ gì. Anh cảm thấy ảnh hưởng không tốt, nên chuyển phòng ngủ thành phòng họp cơ mật, kiêm phòng nghỉ ngơi.

Anh mặc nguyên quần áo ngủ tạm mấy tiếng trên chiếc sofa trong căn phòng nghỉ ngơi đó. Sáng sớm ngày hôm sau lúc Vi Chi Huyền như thường lệ đến trước mấy phút kiểm tra phòng làm việc của anh, thấy anh quần áo chỉnh tề nhưng cả khuôn mặt mệt mỏi đi ra khỏi cửa phòng bên, kinh ngạc đến mức suýt nữa làm rơi tập tài liệu xuống đất.

Trịnh Hải mất chút công sức mới liên hệ được với Hòa Hòa.

Cũng không coi là anh liên hệ. Anh gọi 2 cuộc điện thoại, phía bên kia chỉ có một giọng nói con gái máy móc nhắc nhở anh từng lần, số điện thoại này đã tắt máy. Anh nhìn đồng tài liệu tích tụ trên bàn chỉ cảm thấy toàn thân không có sức lực, cuối cùng giao hết nhiệm vụ cho Vi Chi Huyền, nói anh không liên lạc được với Hòa Hòa, nhưng hôm nay nhất định phải gặp được cô.

Tác phong làm việc của Vi Chi Huyền xưa nay rất hợp ý anh. Chỉ nửa tiếng sau, cô liên báo cho anh biết địa điểm và thời gian anh và Hòa Hòa gặp nhau.

Trịnh Hải cảm thấy hơi kinh thường bản thân mình. Anh biết rõ rằng Hòa Hòa nhất định sẽ giữ thể diện cho anh trước mặt người khác, cho nên lúc này anh cũng phải dùng thủ đoạn ép buộc cô. Nhưng anh không có cách nào, anh nhất định phải xác nhận sự việc đó trước khi bản thân phát điên, tuy rằng trong lòng anh đã sớm khẳng định rồi.

Nơi Hòa Hòa chọn là một phòng trà yên tĩnh, trong phòng chỉ có hai màu đen trắng, tường trắng tinh, chiếc bàn thấp màu đen, trên tường đơn giản treo một chiếc quạt vải trắng có viết bài thơ, nệm ngồi cũng màu trắng, cả căn phòng toát ra vẻ thanh lạnh.

Thật sự quá yên tĩnh, yên tĩnh đến mức Trịnh Hải cảm thấy chiếc kim rơi xuống đất cũng có thể nghe thấy.

Lúc Trịnh Hải đến đó, Hòa Hòa đã đang đợi anh. Lúc người phục vụ mở cửa ra, Hòa Hòa cúi đầu quỳ trước chiếc bàn, thấy anh đến, hơi hoảng loạn đứng dậy, căng chân đập vào góc bàn, cô hơi chau mày một lát, không nói gì.

Căn phòng là phòng theo phong cách cổ. Trịnh Hải nhớ trước đây bản thân mình buột miệng nói với Hòa Hòa, không thích nhất là nói chuyện công việc trong căn phòng mang phong cách cổ, khom lưng gập chân, sức mạnh sẽ bị yếu đi mất mấy phần. Lúc đó anh đưa cô đi ăn đồ ăn Nhật, anh kiên quyết đòi lựa chọn căn phòng bình thường phù hợp với thói quen theo phong cách Trung Quốc. Không ngờ rằng Hòa Hòa lại nhớ rõ như vậy, hơn nữa hiểu được phải dùng nó để đối phó với anh. Nếu đổi lại là lúc bình thường, anh còn muốn tuyên dương cô.

Hòa Hòa không ngờ còn trang điểm, tuy rất nhạt, nhưng vẫn không giống với bình thường, mắt trông to hơn bình thường một chút, có lẽ là tối qua không ngủ được, cũng có lẽ là vì cô trang điểm mắt. Da cô rất đẹp, nhìn gần cũng không thấy lông tơ, lưỡi chăm sóc cũng rất ít khi trang điểm. Có lúc anh từ nước ngoài về tặng cô đồ trang điểm đắt tiền, cô liền trực tiếp yêu cầu anh lần sau đổi thành đồ ăn ngon.

Sau khi Hòa Hòa lại ngồi xuống, liền cúi mắt xuống không chịu ngẩng đầu lên nhìn anh, lông mi dài dài che trên mặt, giống như là hai con bướm màu đen, nhẹ nhàng run run. Cô thử pha trà, nhưng làm rất kém, nước thường tràn ra, có mấy lần suýt bị bỏng.

Trịnh Hải đẩy tay cô ra, nhận lấy công việc pha trà. Lúc tay anh động vào cô, Hòa Hòa tránh ra như giật điện.

Trong căn phòng yên tĩnh chỉ còn lại tiếng rót nước, và tiếng thở rất nhẹ.

Động tác rửa trà pha trà vô vị khiến tâm trạng Trịnh Hải bình tĩnh lại rất nhiều. Anh ngẩng đầu nhìn Hòa Hòa ở phía đối diện, cô vẫn cúi đầu, hơi co lại giống như con mèo con mới sinh, vừa nhìn liền biết cô đang lo lắng, nhưng khóe môi mím chặt của cô lại hiện ra một sự kiên định lạ thường.

Bỗng nhiên Trịnh Hải đau đầu. Anh nhận ra rằng bản thân mình 20 năm nay có lẽ chưa từng thật sự hiểu Hòa Hòa, chỉ nhìn thấy mặt mà cô muốn cho anh thấy nhất.

Trịnh Hải quyết định phá vỡ sự lặng im, anh cố gắng nói dịu dàng: “Hòa Hòa, chúng ta thảo luận một lát những lời mà tối qua em nói.”

Tiểu Hòa Hòa chậm chậm ngẩng đầu lên, ánh mắt cô nhẹ nhàng lướt qua Trịnh Hải, nhanh chóng tránh đi, lại nhẹ nhàng cúi thấp đầu, nói mấy mớ như là học thuộc bài khóa: “Em không nên uống rượu hút thuốc, càng không nên tùy hứng quấy rối, sau này sẽ không thể nữa, mong anh đừng chấp em.”

Trịnh Hải cảm thấy thái dương bên phải giật giật 2 cái. Anh cố gắng đè nén sự tức giận tiếp tục dịu dàng hỏi: “Anh chỉ muốn biết, lúc đó em không tình nguyện, đúng không? Sau này có hậu quả nghiêm trọng hơn

không?”

Mặt Hòa Hòa hơi tái nhợt đi: “Không có! Không phải.....Lúc đó em đã uống nhiều, không nhớ gì hết.....Không, thật ra là chưa xảy ra việc gì hết.”

Cổ họng Trịnh Hải hơi khô đi. Anh cầm chiếc cốc của mình, lại phát hiện ra bên trong đã hết nước. Lúc anh đưa tay ra lấy chiếc ấm, Hòa Hòa đứng lúc cũng đi lấy, suýt nữa động vào tay anh, lại sợ hãi thu về.

Trịnh Hải cũng rút tay về, từ bỏ ý định rót thêm nước. Anh than nhẹ: “Hòa Hòa, lúc đó em vẫn là một đứa trẻ, em không nên một mình gánh vác việc đó, em nên cho anh biết.”

Hòa Hòa thử vùng vẫy trước khi chết: “Không phải là như anh nghĩ.....” Cô ngẩng đầu lên nhìn mặt Trịnh Hải, cô rất ít khi thấy vẻ mặt và ánh mắt đó của anh, rất mệt mỏi không biết phải làm sao, giống như lúc nhỏ cô phạm lỗi, còn anh ngay cả nói cũng không thêm nói với cô. Cuối cùng cô không chịu được, giọng nói rất thấp, dường như cầu xin: “Đã qua lâu như vậy rồi, xin anh quên đi được không.”

Trịnh Hải dùng ngón tay ấn thái dương mấy giây. Anh nói: “Là anh quá kém cỏi, không ngờ có thể để cho em giấu anh nhiều năm như vậy. Lúc đó em vẫn là một đứa trẻ.” Anh nhớ bản thân mình dường như đã nói câu này.

Giọng nói Hòa Hòa còn thấp hơn lúc này: “Bây giờ em đã không còn là trẻ con rồi. Em không cố ý giấu anh, em gần như đã quên việc đó rồi, thật đấy.”

Trịnh Hải lại đưa tay ra ấn thái dương. Lúc lâu sau anh nói: “Hòa Hòa, em cho anh một chút thời gian, để anh giải quyết một số việc, để anh nghĩ xem sau này chúng ta thế nào.”

Hòa Hòa mở to mắt. Cô không tìm được nói lớn hơn: “Anh muốn làm gì?”

Trịnh Hải mím môi nhìn cô, không nói.

Giọng nói của Hòa Hòa kèm theo tiếng nghẹn ngào: “Xin anh, xin anh quên việc này đi.” Cô bò dậy khỏi chiếc đệm, quỳ xuống bên cạnh Trịnh Hải, giống như là lúc nhỏ làm nũng, kéo gấu áo anh, “Xin anh quên đi, coi như em chưa từng nói gì, coi như là không có việc gì, chúng ta tiếp tục như trước đây có được không. Anh kết hôn với Dương tiểu thư theo kế hoạch của anh, còn em yêu đương chuyện của em, như vậy không tốt sao?”

Trịnh Hải hơi chần động một chút khi nghe thấy tên Dương Uy Kỳ. Anh nói chậm chậm: “Hòa Hòa, em cảm thấy anh còn có thể yên tâm lấy cô ấy sao?”

Nước mắt của Hòa Hòa chảy xuống. Cô buông gấu áo Trịnh Hải ra: “Tại sao không thể, trước đây anh có rất nhiều bạn gái, anh lại đâu phải trong sáng với từng người bọn họ, nhưng cũng không ảnh hưởng đến việc anh và Dương tiểu thư ở bên nhau.”

Trịnh Hải nói: “Hòa Hòa, em và những người phụ nữ đó không giống nhau.”

Hòa Hòa ôm mặt khóc. Cô khóc rất kiềm nén, vai run lên nhẹ nhẹ.

Trịnh Hải có một cảm giác bất lực nặng nề. Anh theo bản năng đưa tay ra muốn vỗ vỗ đầu Hòa Hòa, nhưng lại đổi phương hướng ở giữa đường, cuối cùng chỉ nhẹ nhàng đặt lên cánh tay Hòa Hòa, lát sau lại thu lại.

Đúng vào lúc đó, điện thoại của anh vang lên không đúng thời điểm. Anh nghe một lát, giọng nói trầm nặng: “Được, tôi lập tức quay lại.” Sau đó đứng dậy.

Hòa Hòa cũng bỏ tay ra khỏi mặt, ngẩng đầu nhìn anh, trên mặt còn mấy giọt nước mắt.

Anh đưa tay ra kéo cô dậy: “Anh đưa em về trước. Em đi đâu? Công ty? Hay là nhà?”

Hòa Hòa không phản kháng, ngoan ngoãn đi giày, đi theo anh, đợi xe đã lái đi được 10 phút nói: “Em xuống ở đây, em quên mất là lái xe đến.”

Trịnh Hải không dừng xe: “Đưa chìa khóa cho anh, anh bảo Tiểu Trần đưa xe đến cho em. Em đừng nghĩ lung tung, nghỉ ngơi cho khỏe. Mấy ngày này anh sẽ không làm phiền em.”

Việc của công ty rất nhanh liền giải quyết xong. Bởi vì là do lỗi hổng quản lý dẫn đến, cho nên mở cuộc họp tức thời, chỉ là người cẩn thận phát hiện ra, trạng thái của Trịnh Hải dường như không được đúng lắm.

Lúc họp luôn chăm chú nhìn thẳng vào mắt người đang nói, chưa từng cắt ngang lời đối phương. Cho dù là có ý kiến khác với anh, anh cũng tuyệt đối không nói gì, mà chỉ khéo léo nói: “Nếu là tôi làm.....”

Không có ai dám làm việc riêng trong lúc họp, bởi vì anh chỉ cần liếc nhìn lạnh lạnh, đã đủ khiến người ta không còn mặt mũi nào rồi.

Nhưng hôm nay làm việc riêng lại chính là bản thân Trịnh Hải, không chỉ có một người nhận ra.

Cuộc họp là do phó tổng chủ trì, giám đốc các bộ ngành đang trình bày phân tích một bài dài, còn Trịnh Hải đa phần thời gian đều không ngẩng đầu, chỉ dùng bút vẽ một số ký hiệu ở trên giấy.

Người phát ngôn đang thao thao bất tuyệt thấy hơi lúng túng, nghi ngờ có phải là bài nói của mình quá rỗng tuếch khiến cấp trên trẻ tuổi thấy nhàm chán như vậy. Sau khi anh ta nói xong, có một thời gian nghỉ ngắn, không biết phải kết thúc thế nào. Trịnh Hải bỗng nhiên nói: “Có thể giải thích rõ hơn một chút về nội dung điều thứ 2 và thứ 3 mà anh vừa nói không? Tôi không hiểu được ý mà anh muốn biểu đạt.”

“Hả?” Người phát ngôn nhất thời không phản ứng lại được.

Trịnh Hải nói lại một lần nữa câu nói đó không thiếu một chữ.

Những người có mặt vô cùng kinh ngạc, cảm thấy đã trách nhầm cấp trên.

Chỉ có Vi Chi Huyền nhìn rõ, Trịnh Hải thật sự đang làm việc riêng, chỉ là cách thức ghi nhớ của anh khác với người bình thường, có lúc đầu óc anh rất giống chiếc máy ghi âm, máy móc ghi lại nội dung, sau đó lật lại xử lý, ví dụ như lúc này.

Vì ngày hôm sau Vi Chi Huyền xin nghỉ nửa ngày, cho nên tự giác ở lại công ty làm tăng ca rất muộn, làm xong trước công việc của ngày hôm sau nữa. Lúc cô chuẩn bị về, phát hiện Trịnh Hải vẫn chưa đi, do đó đi vào nhắc nhở anh, thấy Trịnh Hải đang chăm chú xem tài liệu.

Bình thường cô sắp xếp tài liệu đặt vào những chiếc kệ tài liệu có màu sắc khác nhau theo cấp độ gấp. Cứ qua hai ngày cô đều chỉnh lý một lần, sắp xếp lại một lần nữa những văn kiện anh chưa xử lý xong. Tài liệu ở chiếc kệ màu đen thường là việc không cần làm gấp nhất.

Trịnh Hải đặt vào giá văn kiện những văn kiện đã ghi ý kiến, đã chất thành một đống rất dày. Mà bây giờ, anh đang xem tài liệu ở chiếc kệ màu đen.

Vi Chi Huyền nói: “Tài liệu đó không hề gấp.”

Trịnh Hải nói: “Tôi biết.” Thật ra bình thường Trịnh Hải không ủng hộ làm tăng ca, cho rằng làm tăng ca là sự thể hiện của tinh thần chủ nghĩa vô nhân đạo và hiệu suất công việc thấp.

Vi Chi Huyền đứng một lúc, lại nói: “Tôi đặt một suất cơm cho anh nhé.”

“Không cần, tôi không đói. Cảm ơn.” Trịnh Hải không thèm ngẩng đầu lên.

Lúc anh nhận được điện thoại của Dương Úy Kỳ, anh đã xem xong hết những văn kiện để trên bàn mà anh cần xem, đang nhàn rỗi chơi cờ trên máy tính. Anh hơi mệt, đầu óc hơi rối loạn, tóm lại là không muốn về nhà.

Dương Úy Kỳ nói: “Mấy hôm trước không phải là anh nói, hôm nay có một nhà hàng năm mới khai trương, muốn đi ăn thử một chút sao? Em vẫn cứ đợi điện thoại của anh.”

Trịnh Hải nhớ ra: “Anh quên mất, xin lỗi.”

Dương Úy Kỳ rất độ lượng nói: “Không sao, hôm khác vậy. Anh vẫn còn ở công ty sao? Công việc rất bận à?”

Trịnh Hải ngẩng đầu lên nhìn chữ “YOU LOST” to đùng trên màn hình máy tính, hơi mệt mỏi nói: “Cũng bình thường, đã sắp xong rồi.”

Dương Ủy Kỳ nói: “Có phải là anh vẫn chưa ăn cơm không? Em cũng chưa ăn. Em đợi anh cùng đi ăn nhé.”

Trịnh Hải nói: “Không cần đâu, em tự mình đi ăn đi.”

Trịnh Hải lại lè mề phòng làm việc một lát, trước đây anh chưa từng có thói quen xấu này, lúc anh định đi về, Dương Ủy Kỳ lại gọi đến. Cô nói: “Anh còn ở công ty không?”

Trịnh Hải nói: “Đang định về.”

Dương Ủy Kỳ nói: “Công việc kết thúc rồi à? Em đem chút đồ ăn đến cho anh, đang ở dưới lầu.”

Trong tòa nhà đã không còn mấy người, trống rỗng vắng vẻ, anh đến cửa thang máy đón Dương Ủy Kỳ, thấy cô cầm một chiếc hộp nhỏ đẹp đẽ.

“Em không cần phải phiền phức như vậy, lát nữa anh về nhà ăn là được.”

“Đợi anh về nhà anh sẽ quên ăn cơm.”

Cơm vẫn còn nóng. Trịnh Hải ăn mấy miếng liền bỏ đĩa xuống.

Dương Ủy Kỳ nói: “Anh không ăn thêm một chút sao? Em xếp hàng nửa tiếng mới mua được đó.”

Trịnh Hải lại cố gắng ăn hết một nửa.

Buổi tối anh lái xe đưa Dương Ủy Kỳ về nhà. Vì nơi cô mua cơm là một con phố náo nhiệt nhất ở khi khu thành phố cũ, không thể dừng xe được, cô bắt xe đến.

Cả đường Trịnh Hải đều rất im lặng, anh có lời muốn nói, nhưng không biết nên nói thế nào. Dương Ủy Kỳ thấy anh yên lặng, cũng không nói nhiều.

Lúc đến trước nhà cô, cô hỏi: “Hôm nay anh có muốn lên ngồi chút không?”

Trịnh Hải lắc lắc đầu, nói: “Hôm nay anh hơi mệt.” Anh nhớ ra gì đó, quay đầu lại nhìn cô: “Mấy ngày trước em nói muốn đi chơi 2 ngày, em chọn xong địa điểm chưa?”

Dương Ủy Kỳ thận trọng nhìn anh: “Vẫn chưa. Hình như gần đây anh rất bận, hay là thôi đi.”

Trịnh Hải nói: “Anh đồng ý với em là đi cùng em một chuyến. Thật ra anh cũng có một số điều muốn nói với em.”

Dương Ủy Kỳ bất ngờ mở cửa ra. Cô nói: “Ngày mai có lẽ em phải đi công tác. Đợi em quay về rồi nói. Anh nghỉ sớm nhé.” Nói xong cũng không đợi Trịnh Hải ra ngoài tiễn cô, liền không quay đầu lại đi mất.

Cô đi rất vội, Trịnh Hải nhìn cái bóng nho nhỏ của cô dần dần đi vào cổng, ngồi ở trong xe một lúc, hút một điếu thuốc, mới rời đi.

Tối qua anh gần như không ngủ, về đến nhà cảm thấy buồn ngủ đến mức không mở nổi mắt, đầu lại bắt đầu đau. Anh lật tung tủ thuốc, tìm ra 2 viên thuốc Aspirin và 2 viên thuốc ngủ, cũng không xem là hết hạn chưa, liền uống vào với nước.

Hộp thuốc đó là có một lần anh bị nhiễm lạnh phát sốt, lại không đi khám bác sỹ cũng không uống thuốc, cố gắng tự mình chống đỡ một buổi tối, ngày hôm sau toàn thân không có sức lực, gọi điện bảo Hòa Hòa đến. Sau này Hòa Hòa giúp anh chuẩn bị tủ thuốc này, đặt toàn những thuốc thường dùng. Cô không thường tới nơi anh ở, những mỗi lần đến đều kiểm tra thuốc của anh một lượt, đem đi những thuốc sắp hết hạn, xuống hiệu thuốc dưới lầu mua về thuốc mới.

Nghĩ đến Hòa Hòa, anh càng đau đầu hơn, ngay cả trái tim cũng bắt đầu âm ỉ đau.

Trịnh Hải cũng không tắm liền đi ngủ thiếp đi. Chỉ là anh ngủ không hề ngon giấc, lại mơ thấy một đồng việc lộn xộn, logic của câu truyện trong rất mơ rất hỗn loạn, tỉnh dậy sau một giấc mơ, phát hiện ra giấc mơ đó hóa ra ở trong một giấc mơ khác.

Ngày hôm sau tinh thần anh vẫn không tốt lắm, hơn nữa sáng sớm đã không thuận lợi.

Vi Chi Huyền không ở đó, anh làm gì cũng càng không thuận lợi hơn, còn nhân viên cũng liên tục làm sai, sai lầm đơn giản đến mức ngay cả sửa chữa anh cũng cảm thấy vô vị.

Sự kiềm chế của Trịnh Hải rất tốt, chưa từng tức giận với cấp dưới, nhưng hôm nay tất cả những người đến văn phòng anh, đều thà rằng anh tức giận với họ, cũng còn tốt hơn bị anh dùng cái ánh mắt khó có thể dự đoán đó quan sát mấy giây.

Buổi trưa anh bất ngờ nhận được điện thoại của cha tự mình gọi đến. Công việc của cha rất bận, trừ khi anh có chuyện lớn, nếu không thì vốn dĩ không gọi điện cho anh, cho dù lúc tìm anh cũng là để thư ký thông báo cho Trịnh Hải. Mà Trịnh Hải từ nhỏ đến lớn, chưa hề làm việc gì lớn có thể kinh động đến cha cả.

Trong lòng Trịnh Hải có dự cảm không tốt.

Cha hỏi tình hình của anh mấy câu, anh giống như là báo cáo ngắn gọn xúc tingle báo cáo tình hình công việc gần đây. Sau đó cha nói: “Nghe nói gần đây con đang qua lại với một cô gái, đã nói đến dự định kết hôn, mấy ngày nữa đưa về cho cha gặp mặt.” Trong giọng nói của cha có chút vui mừng hiếm thấy.

Trịnh Hải từ đầu ngón tay bắt đầu lạnh đi. Anh hơi khựng lại, cẩn thận hỏi: “Tin cha lấy từ đâu vậy?” Anh rất chắc chắn cha vốn dĩ không có cơ hội nghe được lời đồn thổi, hơn nữa cho dù nghe được cũng chỉ là cười cho qua.

Cha nói: “Hòa Hòa.”

Chút lạnh lẽo ở đầu ngón tay đó của Trịnh Hải, dần dần lan ra toàn thân.

Chương 24

Tất cả nằm ngoài tầm kiểm soát, là một sự linh hội khó tả.

Trịnh Hải nhớ rất lâu về trước có người đã từng hỏi anh, đối với anh mà nói Hòa Hòa có ý nghĩa gì.

Anh chưa từng nghĩ vấn đề này một cách nghiêm túc. Hòa Hòa đối với anh, chính là sự tồn tại đương nhiên, giống như anh không thể thay đổi được cha anh là ai, hoặc là giống như tính cách của bản thân mình không thay đổi nổi đó. Anh và Hòa Hòa bên nhau, tự nhiên giống như là hàng ngày ăn cơm uống nước, hít thở vậy.

Có lẽ ở trong một số thời khắc đặc biệt, lúc tinh thần trạng thái anh xuất hiện vết nứt, anh sẽ nảy sinh là sự mê muội hoặc hốt hoảng trong chốc lát. May mà đó chỉ là ảo giác, anh có thể nhanh chóng nhẹ nhàng trong khi bản thân mình vẫn còn kịp phân biệt rõ ràng, liền bóp chết cái trạng thái thất thần đó.

Từ xưa đến nay, anh chưa từng nghĩ muốn thay đổi cái gì, cũng cảm thấy không cần phải thay đổi cái gì, bởi vì Hòa Hòa luôn ở đó, giữ khoảng cách hợp lý nhất với anh, lùi một bước sẽ hơi xa, tiến một bước lại hơi gần, khoảng cách như vậy vừa đúng đạt được sự cân bằng, cho dù điều kiện bên ngoài đều thay đổi, cũng không thể xê dịch quan hệ của hai người họ.

Cho đến tận tối hôm đó, anh mới bất ngờ nhận thấy rằng, hóa ra trên thế giới này không có thứ gì là thật sự tồn tại một cách đương nhiên cả, bất cứ sự việc nào cuối cùng cũng sẽ đều biến chất.

Anh vẫn còn chưa nghĩ xong nên làm như thế nào. Nhưng trong một đồng suy nghĩ lộn xộn, có một giọng nói rõ ràng bảo với anh, anh nhất định phải thay đổi một số thứ, nếu không có thể sẽ xuất hiện một kết thúc mà anh không mong muốn nhất.

Từ nhỏ đến lớn Trịnh Hải chưa từng gặp phải chuyện gì khiến anh phiền lòng.

Có người bạn đã từng nói, đầu óc của anh giống như cái máy vi tính tinh vi, bất luận là việc phức tạp đến đâu, anh đều có thể nhanh chóng phân thành vô số phần, sau đó dùng cách thức đơn giản nhất nhanh nhất đi giải quyết, giống như là phép tính.

Cho nên lần này, anh vẫn dựa vào trình tự mà bản thân mình cho rằng hợp lý nhất để tiến hành.

Trước tiên là xác nhận chân tướng sự việc, an ủi xong Hòa Hòa, sau đó tranh thủ thời gian.....Anh quả thật chưa nghĩ được là rốt cuộc nên làm thế nào, anh hề nghĩ đến mấy thứ đó có thể sẽ đau đầu nhức óc. Nhưng

anh tin, chỉ cần cho bản thân mình chút thời gian, anh nhất định ra nghĩ ra cách thức giải quyết tương đối là tốt nhất.

Chỉ là anh chưa từng nghĩ, Hòa Hòa lại cắt ngang chen vào bất ngờ, làm hoàn toàn loạn hết kế hoạch của anh.

Trong lòng anh, anh luôn cố ý giữ lại hình tượng của Hòa Hòa ở rất nhiều năm trước. Lúc đó cô vẫn còn là đứa trẻ, tuy nhất gan, rất nũng nịu, gặp phải phiền phức thường không biết phải làm sao, luôn dựa dẫm vào anh, quần lầy anh đi giúp cô giải quyết, còn bản thân cô chỉ ngoan ngoãn đứng một bên đợi kết quả.

Anh không biết bắt đầu từ bao giờ, Hòa Hòa đã hoàn toàn không còn là cái đáng vẻ trong ký ức đó nữa, lúc chiều Trịnh Hải gọi điện cho bác sỹ Tôn.

Bác sỹ Tôn là bạn tốt nhiều năm của cha anh và là bác sỹ điều trị chính của mẹ anh khi còn sống, sau khi nghỉ hưu liền đảm nhiệm bác sỹ chăm sóc sức khỏe cho cha. Hai người họ cùng chung trí hướng và sở thích, hơn nữa gần đây sức khỏe cha anh không tốt, thời gian ngoài công việc, bác sỹ Tôn về cơ bản là luôn ở bên cạnh cha.

Trịnh Hải hỏi thăm một chút tình hình sức khỏe của cha, có ý chuyển chủ đề qua chuyện của mình. Quả nhiên bác sỹ Tôn hỏi: “A Hải, cháu giấu cũng rất kín nhĩ, có bạn gái nói đến chuyện kết hôn rồi còn không nói một tiếng, cũng phải để cho bác mừng cho cháu chứ.”

Trịnh Hải không nói gì hỏi: “Bác nghe nói từ đâu vậy?”

Bác sỹ Tôn ha ha nói: “Thôi đi, còn giả vờ ngốc. Trước đây bác cũng nghe được chút tin đồn, nhưng không để ý lắm, cho đến tận lúc Hòa Hòa xác nhận, mới dám tin đó.”

“Hòa Hòa? Cô ấy đặc biệt gọi điện cho bác báo cáo sao?” Trịnh Hải giả vờ bất ngờ. Anh cảm thấy Hòa Hòa chắc là không chủ động gọi điện cho cha, anh cần xác nhận một lát mức độ nghiêm trọng của sự việc.

“Cháu còn nói. Hòa Hòa còn tận tâm với cha cháu nhiều hơn cháu, lần trước bác nói bệnh cũ của cha cháu lại tái phát, cho nên sáng sớm hôm nay con bé đặc biệt đưa cho bác một phương thuốc dân gian, bảo bác tham khảo dùng xem. Hôm nay lúc con bé gọi điện đến, đúng lúc cha cháu cũng ở đó, sau khi biết được là điện thoại của Hòa Hòa, liền nghe điện thoại, nói với con bé rất lâu. Cha cháu thật sự rất thích Hòa Hòa.”

Trịnh Hải biết Hòa Hòa thường liên lạc với bác sỹ Tôn, bởi vì bác sỹ Tôn và mẹ của Hòa Hòa là hàng xóm, mẹ Hòa Hòa xưa nay chỉ báo tin mừng không báo tin buồn, cho nên rất nhiều tình hình gần đây, Hòa Hòa ngược lại đều biết được thông qua bác Tôn.

Nhưng Hòa Hòa luôn chọn lúc bác sỹ Tôn không ở bên cạnh cha để gọi điện thoại, bởi vì từ nhỏ đến lớn Hòa Hòa luôn hơi kính sợ cha anh. Có một lần Hòa Hòa đã từng nói, cô gặp mặt cha anh, luôn có cảm giác đi gặp người hỏi phỏng vấn vậy, khiến cô không tìm được mà lo lắng.

Cho nên cô rất rõ ràng lúc nào bác sỹ Tôn ở bên cạnh cha anh, lúc nào lại hành động một mình.

Mà cha anh từ nhỏ lại rất thích cô. Khi cô còn nhỏ, lúc cha anh thấy cô luôn trêu cô nhảy múa, dễ dàng đọc truyện cho cô, sau khi cô lớn lên, lần nào gặp cô, cũng đều ân cần hỏi han cô rất nhiều chuyện.

Cho nên hôm nay Hòa Hòa cố ý chọn lúc cha đang ở bên cạnh bác sỹ Tôn để mà gọi điện tới.

Anh không biết rằng Hòa Hòa bình thường giống như một chú thỏ trắng nhỏ từ lúc nào lại trở nên biết dùng thủ đoạn như thế.

Bác sỹ Tôn lại cười nói trong điện thoại: “Dương Ủy Kỳ đó là một cô gái rất tốt, trước đây bác từng gặp mặt mấy lần, có tri thức hiểu lễ nghĩa, không lập dị. Hơn nữa, nhà con bé và nhà cháu có nguồn gốc rất sâu. Ông nội con bé là cấp trên cũ của cha cháu, bác là đồng nghiệp cũ của cha cháu, nhà họ Dương và bên chú cháu lại là bạn hợp tác nhiều năm. Trước đây chưa từng thấy cháu nghiêm túc kết bạn gái, còn lo lắng cháu đại khái với vấn đề hôn nhân đại sự, bây giờ xem ra bác lo lắng là thừa rồi. Ngay cả cha cháu hôm nay cũng nói, cháu là đứa trẻ biết chừng mực. Cháu từ nhỏ đến lớn chưa nhận được mấy câu khen của cha phải không, muốn khiến ông ấy khen người khác không dễ đâu.”

Trịnh Hải ấn nhẹ trán, mạch máu của anh lại bắt đầu giật lên nhẹ nhẹ, mỗi lần giật một lát đầu anh lại dường như bị co lại.

Bác sỹ Tôn lại nói: “A Hải, sự nghiệp và tình yêu của cháu thuận buồn xuôi gió, sao vẫn còn đi can thiệp vào chuyện yêu đương của người ta hả?”

Trịnh Hải hơi chau mày: “Bác có ý gì....”

“Ha ha, hôm nay hỏi đến việc Hòa Hòa có bạn trai không, Hòa Hòa e a lúc lâu nói cháu không thích bạn trai con bé, làm chúng ta cười mãi. Cháu như thế là làm cái gì hả?”

Rất lâu sau khi kết thúc cuộc gọi đó, Trịnh Hải vẫn cầm ống nghe, cho đến tận lúc âm thanh báo bận tít vang lên, mới ý thức được bản thân mình vẫn chưa dập điện thoại.

Trong đầu Trịnh Hải vang lên câu nói cuối cùng đó của bác sỹ Tôn: “Hòa Hòa nói, rất muốn về sống với mẹ.”

Trịnh Hải không có lập trường cũng không có cách nào ngăn cản Hòa Hòa về bên cạnh mẹ cô, cho nên anh chỉ có thể giống như là đang đợi báo cáo điều tra, hoặc là nói giống như là đang đợi phán xử vậy, đợi Hòa Hòa đến thông báo với anh: Cô phải ra đi.

Cảm giác bỗng nhiên mất đi quyền chủ động không hề dễ chịu, Trịnh Hải cảm thấy quá bất lực.

Nhưng thông báo cho anh không phải là Hòa Hòa, mà là sếp của Hòa Hòa Tào Miêu Miêu. Chỉ có một ngày sau đó.

Tào Miêu Miêu nói: “Hòa Hòa xin nghỉ dài ngày, tôi phê chuẩn rồi. Nhà cô ấy có việc gì sao? Hay là anh quản lý quá đà, khiến cô ấy sợ quá chạy mất.”

Trái tim Trịnh Hải co lại. Anh hỏi: “Cô ấy bắt đầu xin nghỉ từ bao giờ? Nghỉ bao lâu?”

Tào Miêu Miêu nói: “Bắt đầu từ hôm qua, 3 tháng.”

Trịnh Hải đè nén hơi thở cố gắng hết sức bình tĩnh hỏi: “Lý do cô ấy xin nghỉ là gì?”

“Hòa Hòa nói, gần đây sức khỏe của mẹ cô ấy không được tốt, cô ấy muốn về nhà ở với bà. Còn nữa, bạn trai trước đây của cô ấy khoảng thời gian này cũng ở bên đó. Hòa Hòa nhà anh luôn rất ngoan, yêu cầu của cô ấy xưa nay tôi không thể từ chối, huống hồ những công việc trong tay cô ấy đến hôm qua đã hoàn toàn kết thúc.”

Trịnh Hải phát hiện bản thân mình càng ngày càng đánh giá thấp khả năng hành động của Hòa Hòa.

Cuối cùng anh gọi điện thoại. Anh hỏi Hòa Hòa: “Em định sau khi trốn đến đích rồi mới thông báo cho anh?”

Hòa Hòa nói thấp giọng: “Rất lâu rồi em không nghỉ phép. Em chỉ là muốn về nhà thăm mẹ, cũng chỉ có mấy tiếng đồng hồ đi đường. Nếu em thật sự muốn trốn, em sẽ trốn đến nơi anh cũng không thể tìm được em.”

Câu nói “về nhà” đó của cô đồng nhiên khiến Trịnh Hải đau lòng. Từ trước đến nay, Trịnh Hải chưa từng coi thành phố đó là “nhà”, đó chỉ là nơi cha làm việc, là trung tâm chính trị của tỉnh này. Anh, mẹ của anh, còn cả Hòa Hòa, họ đều lớn lên ở đây, sau đó đi học, ra nước ngoài, cuối cùng lại về đây.

Trong lòng anh, cái thành phố này mới là nhà của anh và Hòa Hòa, tuy anh ở thành phố này chỗ nào cũng có nhà, hơn nữa anh và Hòa Hòa một tháng cũng chẳng gặp nhau mấy lần, nhưng anh luôn cảm thấy, cho dù mẹ không còn nữa, nhưng nhà ở thành phố này vẫn còn tồn tại.

Anh chưa từng nghĩ, nhà trong lòng của Hòa Hòa, và trong lòng anh, lại không hề giống nhau.

Hòa Hòa không lén lút trốn đi.

Như Hòa Hòa nói vậy, khoảng cách gần như vậy, trốn đi cũng chẳng có ý nghĩa gì.

Chỉ là cô cũng không ngoan ngoãn tạm biệt anh.

Lúc đó anh đang gặp khách hàng, Hòa Hòa gửi đến một tin rất ngắn: Em phải đi rồi.

Trịnh Hải nói xin lỗi một tiếng liền bỏ khách hàng lại ra ngoài gọi điện thoại.

Hòa Hòa nói với giọng điệu như bình thường: “Em đã ở bến tàu hỏa rồi, đã bắt đầu kiểm tra vé.”

Trịnh Hải hỏi: “Mọi mình em?”

Hòa Hòa nói: “Vâng, cũng chẳng có đồ gì để mang, ở nhà đều có.” Cô lại một lần nữa nhắc đến từ “nhà”, khiến trái tim anh lại bị khuấy động vào một lát.

Trịnh Hải bỗng nhiên có một sự kích động, anh phải giữ Hòa Hòa lại. Anh nói: “Em ở đó đợi anh, anh lập tức qua đó.”

Giọng nói của Hòa Hòa hơi hoảng: “Anh đừng đến, tàu sắp chạy rồi.”

Trịnh Hải nói: “Anh chưa đến em không được phép đi.”

Hòa Hòa nói: “Thật sự là không kịp, còn có 15 phút nữa là tàu chạy rồi.”

Trịnh Hải nói một câu: “Em đợi anh.” Liền tắt máy.

Anh quay lại phòng họp nói với mọi người mấy câu rồi lao xuống lầu như tên lửa, lái xe Tiểu Trần đã dừng xe ở dưới lầu. Anh không hề gọi xe, chắc là Vi Chi Huyền sắp xếp.

Anh bảo Tiểu Trần xuống xe, tự mình lái xe vội đến bến tàu. Con đường đó luôn tắc nghẽn, mặc kệ kỹ thuật lái xe của anh tốt hơn nữa, cũng chỉ có thể di chuyển khó khăn giữa một đồng xe, mấy lần nhận được ánh mắt tức giận của chủ những chiếc xe anh vượt qua.

Điện thoại reo lên mấy lần, anh không nghe. Đến lúc khi cuối cùng anh đã tính toán sai lầm, bị ép dừng lại trước một đèn đỏ, anh lấy điện thoại ra nhìn nhìn, 3 cuộc gọi nhỡ, đều là của Hòa Hòa.

Gọi lại, giọng nói của Hòa Hòa đã hơi nghẹn ngào: “Em đổi vé chuyển sau rồi. Anh không cần vội đâu, lái xe chậm chút, em đảm bảo sẽ không đi trước khi chưa gặp mặt anh.”

Thần kinh của anh cuối cùng đã thả lỏng ra, phát hiện lúc này bản thân mình đã bị kéo quá căng, trong lòng bàn tay hơi ướt.

Hòa Hòa quả nhiên chưa đi, ngồi ở một góc phòng đợi tàu cúi đầu nhìn điện thoại, phía trước cũng chẳng có đồ gì.

Trong phòng đợi không ít người, đầu người di chuyển, rối loạn. Anh vừa nhìn đã thấy cô, vòng qua đám người xung quanh và hành lý đầy mắt đất đi về phía cô.

Lúc Trịnh Hải còn cách cô mấy mét, Hòa Hòa vốn đang cúi đầu bỗng nhiên ngẩng đầu lên, sau đó liền nhìn thấy anh.

Hòa Hòa mỉm cười: “Em không phải là trẻ con, lại là đi đến nơi gần như vậy, anh không cần đến tiễn em.”

Trịnh Hải lại không cười nổi. Anh yên lặng nhìn cô: “Em là muốn về ở bên cạnh cô Diệc Tâm, hay là muốn trốn tránh anh?”

Hòa Hòa cũng dần dần thu lại nụ cười. Cô cúi đầu xuống: “Đều có. Ở bên cạnh mẹ, hiện nay sức khỏe của bà không được tốt. Tránh anh, bởi vì bây giờ anh cần phải được thanh tịnh. Bản thân em cũng muốn nghỉ ngơi một lát, đợt trước em làm tăng ca rất nhiều. Còn có....”

Cô hơi khựng lại, nỗ lực ngẩng đầu lên nhìn về phía Trịnh Hải: “Sầm Thế cũng ở bên đó.”

Về mặt của Trịnh Hải dần dần lạnh đi. Anh nói: “Tiểu Hòa Hòa, em như thế là cầu cứu lung tung hả?

“Không phải.” Hòa Hòa dừng cảm nhìn thẳng vào mắt anh, “Trước đây em thích anh ấy, thích thật lòng. Anh biết đấy, những thứ em thích, không hề dễ dàng thay đổi. Trước đây là vì.....em có gút thắt trong lòng, cho nên lúc anh ấy lại tìm đến em, em từ chối anh ấy. Nhưng bây giờ cái gút thắt ấy đã được mở, em đồng ý cho anh ấy một cơ hội, cũng cho bản thân mình một cơ hội.”

Trịnh Hải không nói, anh không biết nên nói cái gì mới được, anh chỉ là dùng vẻ mặt bình thản nhìn cô, nhưng Hòa Hòa lại nhìn thấy rất nhiều nỗi ưu tư trong mắt anh, những nỗi ưu tư đó hòa quyện vào nhau, khiến cô bất an.

Hòa Hòa tiếp tục mỉm cười. Cô cười rất miễn cưỡng, may mà Trịnh Hải không chiêm ngưỡng nổi. Tuy anh dường như đang nhìn cô, nhưng Hòa Hòa biết, ngay cả bản thân anh cũng không biết là mình đang nhìn cái gì.

Hòa Hòa nói: “Những lời hôm đó em nói với anh đều là thật lòng. Chúng ta đừng nhắc đến chuyện đó nữa, có được không? Anh cứ coi như là chưa từng biết gì, còn em, thật ra cũng đã sớm quên rồi. Nếu.....nếu không phải là ngày hôm đó anh Thời Lâm và Sầm Thế đồng thời xuất hiện, thật ra em thật ra đã quên rồi.”

“Vậy sao em phải ra đi.”

“Em nhớ mẹ, em muốn nghỉ ngơi.” Hòa Hòa tiếp tục kiên quyết lý do của bản thân mình.

“Hòa Hòa, em sợ cái gì?”

Hòa Hòa cúi đầu, nghĩ rất lâu mới ấp úng nói: “Trước đây anh nói, anh sẽ mãi mãi là anh trai em, bảo vệ em cả đời. Em không muốn thay đổi quan hệ đó của chúng ta.”

Trịnh Hải nói: “Anh sẽ bảo vệ em cả đời, mãi mãi cũng không thay đổi. Em ở lại đi, đừng ra đi.”

“Chúng ta vẫn nên chia tay một thời gian thì tốt hơn, anh thường xuyên gặp em, sẽ làm phiền đến anh, sẽ làm anh đưa ra quyết định sai lầm.”

Câu nói đó của cô khiến Trịnh Hải nghĩ lại cái vấn đề mà anh đã né tránh 2 ngày nay đó: “Hòa Hòa, em không nên quyết định giúp anh. Việc của anh.....em không nên xen vào.”

Mắt Hòa Hòa ngấn ngấn nước mắt nhìn anh: “Em không giúp anh quyết định bất cứ điều gì. Em chỉ trần thuật một sự thật với bác Trịnh. Anh muốn lấy Dương tiểu thư, đó là sự thật.”

Trịnh Hải gọi một tiếng “Hòa Hòa”, nhưng không nói tiếp được nữa.

Hòa Hòa nói giống như là học thuộc bài khóa: “Có phải là anh muốn nói với em, anh yêu em 20 mấy năm rồi yêu em từ lúc em mới sinh ra, luôn đợi em lớn lên. Những cô gái trước đây anh qua lại đều chỉ là người thay thế của em mà thôi, Dương tiểu thư cũng thế. Bây giờ anh đã biết rõ thật ra người anh muốn lấy vẫn luôn là em.....”

Sắc mặt Trịnh Hải tái nhợt đi mấy phần, nhưng một câu cũng không nói nổi.

Hòa Hòa nhẹ nhàng nói: “Anh trai, trước đây anh đã từng dạy em, làm người quan trọng nhất là thành thật, những lời đã hứa nên thực hiện. Lời anh hứa với em là làm anh trai trọn đời trọn kiếp, bảo vệ em cả đời, còn lời anh hứa với Dương tiểu thư là lấy cô ấy đúng không, cho dù anh có thể chưa chính thức cầu hôn, nhưng thái độ của anh với cô ấy, ánh mắt của anh khi nhắc đến cô ấy trước mặt người khác, đều nói rõ là anh thật sự muốn lấy cô ấy. Anh có thể lừa người khác, nhưng anh không lừa nổi bản thân mình, không phải sao. Cho nên xin anh, đừng vì một chuyện nhỏ mà đi ngược lại nguyên tắc làm người của bản thân mình.”

Trong phòng đợi tàu rất ồn, có người lớn tiếng nghe điện thoại, có tiếng trẻ con khóc, nhưng cái góc mà Trịnh Hải và Tiều Hòa Hòa đứng, cả thế giới đều yên tĩnh, không một tiếng động, hai người họ cứ nhìn thẳng nhau như thế, muốn đọc được kết quả mà bản thân mình muốn từ mắt đối phương, kết quả không tìm được cái gì.

Cảm xúc trong mắt Trịnh Hải quá nhiều, đến mức không phân biệt được một loại nào. Còn trong mắt Hòa Hòa lại trong suốt, không có gì hết.

Máy phóng thanh lại một lần nữa phát ra giọng nói của nhân viên kiểm tra vé: “Còn hành khách nào đi chuyến tàu số XXX chưa kiểm tra vé không? Tàu sắp chạy rồi.”

Hòa Hòa hoảng hốt hiểu ra, đó là chuyến tàu mà cô ngồi. Cô nói: “Em đi đây, anh tự mình bảo trọng, ít hút thuốc và uống rượu thôi.”

Trịnh Hải đưa cô ra tận sân ga, tàu đã dừng ở đó. Bởi vì làm trạm đầu tiên, các hành khách sớm đó lên tàu, chỉ có nhân viên tàu đứng ở mỗi cửa từng toa.

Trịnh Hải nhìn Hòa Hòa lên xe. Bóng lưng gầy gò của cô rất thẳng. Lúc cô bước lên bậc, anh lại gọi một câu: “Hòa Hòa!” Giọng nói của anh rất nhẹ, dường như chỉ có bản thân mình có thể nghe thấy, bản thân anh cũng không hiểu anh gọi câu đó để làm gì.

Trong lúc đó Hòa Hòa lại quay đầu lại. Cô nhìn anh, bỗng nhiên quay đầu lại chạy xuống, giang hai vai ra ôm anh một lát, lúc tóc cô dính vào ngực cô dường như nói nhè nhẹ một câu: “Anh trai, tạm biệt.” Vẫn chưa đợi anh nghe rõ, cô liền đã chạy lên tàu. Lúc cô lên tàu dường như trượt chân một cái, nhân viên trên tàu đỡ cô từ phía sau, sau đó cũng lên tàu, cửa tàu đóng lại, bắt đầu chậm chậm lặn đi.

Trịnh Hải đứng ở đó nhìn đoàn tàu chạy ngày một xa, anh nhớ lúc nhỏ thường cùng mẹ xem những cảnh phim như thế trên tivi: Tàu hỏa lặn bánh, người trên tàu thò đầu ra ngoài nỗ lực vẫy tay, người dưới tàu chạy đuổi theo, cho đến tận lúc không đuổi nổi nữa.

Nhưng lúc này, anh thậm chí không nhìn rõ vị trí ngồi của Hòa Hòa ở đâu, Hòa Hòa cũng không hề thò người ra ngoài cửa sổ vẫy tay với anh. Còn anh cứ đứng nguyên tại chỗ, chân dường như đã cắm vào mặt đất, không có cách nào đi về phía trước.

Còn trái tim anh trống rỗng, không có chỗ dựa, giống như là trong nhà mất trộm, đâu đâu cũng bị lật tung lên lộn xộn, anh lo lắng không yên, nhưng không hề biết rốt cuộc bản thân mình mất cái gì.

13. Chương 25-26

Chương 25.1

Mọi con đường đều có thể dẫn đến thành Roma

Bãi đỗ xe bên tàu thành phố B, Sầm Thế ngồi trong xe chờ đợi.

Trong xe bài hát cũ phát ra nhẹ nhàng như đang chảy. Anh liên tục nhìn đồng hồ, còn 10 phút nữa chuyến tàu của Hòa Hòa mới đến ga.

Sầm Thế xưa nay rất có quan niệm về thời gian. Trước kia khi đi học, anh chưa từng đến lớp học sớm hơn 1 phút, luôn bước vào phòng học trong tiếng chuông báo và sự chú ý của các thầy cô, sau đó cười thật tươi với họ, họ liền không tức giận nữa.

Hôm nay lại đến sớm như vậy, anh dường như tự chế giễu bản thân mình.

Hòa Hòa nói không cần anh đến đón, hơn nữa nghe nói tàu hỏa mấy năm gần đây luôn đến nơi sớm hơn, do đó anh ở đây ôm cây đợi thỏ.

Anh nhìn cửa đi ra. Đoàn người lũ lượt đi ra khỏi cửa, chắc là lại có tàu đến bến, tính tính thời gian, chắc là chuyến tàu mà Hòa Hòa ngồi.

Anh đi ra, thử tìm Hòa Hòa trong đoàn người hối hả.

Lúc mắt tập trung cao độ, ý nghĩ anh lại bắt đầu lại không tập trung.

Anh nỗ lực nhớ lại, lần đầu tiên anh gặp Hòa Hòa, rốt cuộc là lúc nào nhỉ?

Có lẽ là đi qua nhau vô số lần ở sân bóng, nhà ăn, phòng tự học, nhưng lại chưa từng chú ý.

Cho đến tận hôm đó, họ chơi bóng ở sân bóng rổ, rổ bên đối diện lại bị một đám con gái chiếm mất.

Trình độ của đám con gái đó rất kém, chắc là luyện tập để ứng phó với thi cử.

Bỗng nhiên một anh em nói: Mau nhìn mau nhìn kia, đó không phải là tiểu thiên sứ vô cùng nổi tiếng trên mạng BBS của trường đợt trước sao?”

Sầm Thế nhìn theo hướng đó, đúng vào lúc đó cô gái ấy dường như cảm thấy bản thân mình bị chỉ chỗ, cô bất giác nhìn về phía họ một cái, thế là quả bóng đó cô ném vô cùng thiếu trình độ, bóng đập mạnh vào

thành rổ bật ngược lại, bay thẳng về phía bọn Sầm Thế. Cô gái đó chạy theo quả bóng, Sầm Thế đưa chân ra chặn bóng lại, nhẹ nhàng nhắc chân lên tâng một cái lên tay, đưa tay ra cho cô.

Cô gái đó then thùng nói một tiếng cảm ơn, mặt đường như hơi đỏ lên.

Sầm Thế nhớ bài thảo luận liên quan đến cô gái này trên BBS. Một cô gái vô cùng bình thường, đáng vẻ trong sáng đơn giản, đặt vào dòng người không dễ tìm ra. Nhìn ở khoảng cách gần như vậy, cô có một cảm giác gần như là trong suốt, vô cùng đáng yêu.

Các anh em nói: “Cô bé này nhìn gần cũng không tồi. Đây, mọi người có nghe nói không, thân thể của cô ấy rất thần bí, có người nói cô ấy là trẻ mồ côi, cũng có người nói cha cô ấy là quan chức cấp cao ở một tỉnh nào đó, con nhà cán bộ cao cấp.”

Một người khác nói: “Hai thân phận này cũng không giống lắm, giống với dáng vẻ của cô em gái nhà hàng xóm.”

Người thứ 3 nói: “Đừng nhìn cô em bé này trong sáng đơn thuần, không đơn giản đâu, đợt trước thằng em khóa dưới ở phòng bên cạnh viết cho cô ấy mấy bức thư tình tặng hoa một tuần liền, kết quả là vấp vấp đến mức tím mũi sưng mặt, bây giờ ngày nào đến lúc nửa đêm cũng hát nhạc đoạn trường ở hành lang. Thằng em khóa dưới của chúng ta đó, cũng là cao thủ tình trường đấy, cho nên nói, nha đầu này rất ghê gớm đấy.”

Sầm Thế nói: “Nói lung tung vừa thôi, rõ ràng chính là dáng vẻ một tờ giấy trắng chưa yêu bao giờ.”

“Xời!” Một đám người xuyt anh. Thế là một vụ đánh cược quái đản trong chốc lát được thành lập.

Khi lần thứ 2 Tiêu Hòa Hòa chân tay lóng ngóng lặn bóng về phía họ, Sầm Thế chủ động nhặt bóng lên đưa cho cô: “Tư thế của em không đúng, có cổ hơn nữa cũng vô dụng. Để anh dạy em.”

Lúc đó không hề để ý đến cái vụ đánh cược đó. Hòa Hòa lúc bình thường, không nũng nịu lắm, không giận dỗi, nhưng rất dịu dàng, anh ở bên cạnh cô rất vui vẻ.

Sau này thật ra là anh bị đá, nhưng cũng không để ý mấy. Lúc đó quá trẻ, cho rằng nghìn vàng đổ đi rồi cũng có thể nhặt lại được, cái gì cũng không quan trọng. Anh đã từng thử văn hồi, nhưng không thành công, do đó cũng không buồn phiền nữa.

Cho đến nhiều năm sau, khi anh ngẫu nhiên gặp lại cô, anh mới nhận thức được, hóa ra sự hối tiếc của bản thân mình lớn hơn rất nhiều so với tưởng tượng, chỉ là chưa từng chấp nhận suy nghĩ mà thôi.

Tính khí Hòa Hòa anh không phải là hoàn toàn hiểu rõ. Nhưng anh có thể rất tự tin nói rằng, thật ra anh hiểu Hòa Hòa hơn Trịnh Hải. Cho nên trước khi anh rời đi thuận miệng nói với Hòa Hòa một câu “Có việc thì tìm anh”, nhưng đó hoàn toàn chỉ là lời nói suông, anh vốn dĩ không hy vọng Hòa Hòa thật sự sẽ tìm đến anh.

Tính cách Hòa Hòa rất bướng, một khi cô đã quyết định mục tiêu, người khác bất luận thế nào cũng không có cách nào thay đổi được. Cô đã không coi trọng anh, vậy cô vốn dĩ không thể tìm anh giúp đỡ, huống hồ cô có một người anh trai thần thông quảng đại không có gì là không thể.

Cho nên ngày hôm trước khi Hòa Hòa gọi điện cho anh nói: “Sầm Thế, anh chấp nhận giúp em một việc không?” Anh vô cùng bất ngờ.

Mấy phút sau, đoàn người lại ít dần đi, nhưng vẫn không thấy Hòa Hòa. Lại mấy phút sau nữa, dòng người lại bắt đầu đông đúc, chắc là chuyển tiếp theo.

Sầm Thế bắt đầu gọi điện cho Hòa Hòa, muốn hỏi cô có phải là tàu bị muộn không. Tiếng chuông ở đầu bên kia vang lên từng hồi từng hồi, nhưng vẫn không có người nghe máy.

Anh quyết định đi xem tình hình tàu đến, đúng lúc đó Hòa Hòa gọi điện lại.

Cô vẫn đang trên tàu, toa tàu không yên tĩnh lắm, có tiếng tàu chạy, có tiếng trẻ con khóc và đùa nghịch.

Hòa Hòa nói: “Em nhầm thời gian, cho nên đi chuyển tàu sau.”

Sầm Thế cuối cùng mới yên tâm.

Lúc Hòa Hòa đi ra khỏi cửa chỉ cúi thấp đầu đi, đi đến trước xe anh vẫn chưa phát hiện ra anh.

Sầm Thế bấm còi bíp bíp, làm Hòa Hòa giật bản mình. Cuối cùng cô mới phát hiện ra sự tồn tại của anh, mở cửa xe ra ngồi vào.

Cô chỉ đem một chiếc túi xách rất lớn, nhét đầy lên phòng phòng, nhưng cũng chẳng khác gì lúc bình thường.

Sầm Thế nghi hoặc: “Có phải là em bỏ quên đồ trên tàu rồi không?”

Hòa Hòa nói: “Không. Chỉ có thể này thôi, em không đem gì cả.”

“Không phải là nói sẽ ở một thời gian dài sao?”

“Vốn dĩ cũng chẳng cần gì. Hơn nữa đều có thể mua được.”

Sầm Thế cười: “Có phải là em lại vướng phải vụ nào cho nên cao chạy xa bay không?”

Anh vô tình nói vậy lại nói đúng chuyện trong lòng của Hòa Hòa, cô trừng mắt nhìn anh. Sầm Thế không thêm để ý.

Xe lái rất ổn định. Hòa Hòa nói: “Anh đi sai hướng rồi.”

Sầm Thế nói: “Ăn cơm. Em vẫn chưa ăn trưa phải không?”

Hòa Hòa nói: “Em không đói, em muốn về nhà thăm mẹ trước.”

“Coi như là đi cùng anh vậy. Hơn nữa, bây giờ, bác gái chắc vẫn còn đang làm việc. Ăn cơm xong anh đưa em về nhà, nhân tiện chào bác gái luôn.”

Hòa Hòa cảnh giác hỏi: “Anh muốn làm gì?”

Sầm Thế nói: “Cái gì “làm gì” chứ? Chúng ta bây giờ không phải là “người yêu” sao? Anh đến chào hỏi bác gái cũng là chuyện đương nhiên.”

Hòa Hòa chau mày: “Thật ra em chỉ là đang lợi dụng anh mà thôi, để tránh khỏi bị người lớn xấp sếp cho em đi coi mắt.”

Sầm Thế cười đau khổ: “Ngày hôm trước em đã nói rồi, anh sẽ không hiểu lắm đâu. Cho nên em thật sự không cần nhấn mạnh thêm lần nữa để làm tổn thương lòng tự trọng của anh.”

Hòa Hòa áy náy: “Cho nên anh không cần quá nhập vai, giả vờ chút là được.”

Sầm Thế cười: “Đạo đức nghề nghiệp của anh rất tốt, cho dù là công việc tạm thời, anh cũng đảm bảo làm hết sức mình.”

Anh trêu cho Hòa Hòa cười cười, sau đó đưa cô vào một nhà hàng gà đồi.

Hòa Hòa nói: “Em không ăn thịt, nhiều dầu mỡ lắm.”

Sầm Thế nói: “Bổ sung một chút đi. Trông em gầy hơn nhiều so với đợt trước khi anh đi. Khí sắc cũng không tốt.”

Ăn cơm xong, Hòa Hòa lấy ra mấy tờ giấy đưa cho Sầm Thế: “Anh xem một lát đi, không có vấn đề gì chứ, chúng ta ký tên nhé.”

Sầm Thế nói: “Đây là cái gì? Thỏa thuận kết hôn?”

Hòa Hòa trừng mắt nhìn anh: “Nói ít thôi. “5 nguyên tắc chung sống hữu nghị” của hai chúng ta, chúng ta cùng nhau thống nhất một chút thì tốt hơn.”

“Chỉ có 5 điều?”

Hòa Hòa nói: “Dưới mỗi điều đều có một số nguyên tắc nhỏ.”

Sầm Thế phì cười: “Tiêu Hòa Hòa, em xem quá nhiều phim Hàn quốc rồi phải không?”

Hòa Hòa chế giễu lại: “Anh mới xem quá nhiều phim Hàn quốc ấy? Cả nhà anh đều xem quá nhiều phim Hàn Quốc rồi.”

Sầm Thế tiếp tục cười: “Không phải là trong phim Hàn quốc hơi động một tý liền ký mấy cái thỏa thuận vô vị này sao?”

Hòa Hòa giận dữ: “Thỏa thuận trở thành của riêng người Hàn Quốc từ khi nào vậy? Anh là con cháu của người Hàn Quốc hả? Cái gì cũng là của mấy người, ngay cả sao hỏa cũng là của mấy người!”

Sầm Thế nói: “Được rồi, anh thu lại lời vừa nói. Anh mới nói có 2 câu thôi mà, xem em nói một tràng kìa, khả năng ăn nói của em tốt như vậy từ khi nào thế. Em vẫn còn chưa qua cầu đâu đã muốn rút ván rồi hả?”

Hòa Hòa nói: “Hơ, đây là vấn đề mang tính nguyên tắc có liên quan đến lòng tự tôn dân tộc.”

Sầm Thế nói: “Được rồi anh sai rồi, anh là tội phạm dân tộc. Anh ký là được chứ gì.”

Lúc này điện thoại của Hòa Hòa reo lên mấy tiếng, cô vừa mới nghe máy chào một tiếng, điện thoại liền bị ngắt vì hết pin.

Cô tìm một lúc lâu trong cái túi xách vừa to vừa rộng của mình cũng không tìm được cục pin còn lại.

Trong túi của Hòa Hòa rất loạn, đồ đạc chen chúc vào nhau lộn xộn. Cô liếc nhìn thấy Sầm Thế đang cười trộm.

Hòa Hòa ngược mắt lên nhìn anh, Sầm Thế lập tức thu lại nụ cười, khuôn mặt tôn trọng đưa chiếc điện thoại của mình lên.

Cuộc điện thoại lúc này là của Tô Nhảm Nhiễm gọi đến. Hòa Hòa gọi lại, nói mấy câu đơn giản với cô ấy.

Cô cầm điện thoại chờ dẫn một lúc, nghĩ đến bản thân mình nên báo một tiếng bình an với Trịnh Hải.

Loại điện thoại của Sầm Thế giống với của cô, cô dùng rất thuận tay, soạn một tin nhắn gửi đi. Lúc cô ấn phím gửi đi, mới phát hiện ra đây không phải là điện thoại của mình, những đã không còn kịp nữa rồi.

Trước đây Sầm Thế đã phát hiện, lúc Hòa Hòa bực mình sẽ kéo nhẹ dải tai mình. Anh nói: “Không nhớ được số điện thoại à? Ngốc, đổi sim điện thoại sang.”

Hòa Hòa nói: “Không cần, tránh khỏi làm lỡ công việc bình thường của anh. lát nữa em đi mua pin khác.”

Trịnh Hải chắc là sẽ biết rằng đó là tin nhắn của cô, sự ăn ý đó của họ chắc cũng vẫn còn.

Sau khi Trịnh Hải tiễn khách đi, toàn thân mệt mỏi quay lại phòng làm việc.

Anh nhìn nhìn thời gian, Hòa Hòa chắc đã đến nơi rồi. Anh gọi điện cho cô, nhắc nhở từng lần lần nói, đối phương đã tắt máy. Trong lòng Trịnh Hải hơi lạnh đi.

Sau đó anh kiểm tra cuộc gọi nhỡ và tin nhắn, cuối cùng nhìn thấy tin “Em đã đến nơi an toàn”, số điện thoại lại là một số lạ, cũng không có tên.

Đó là số trong thành phố B, hơn nữa tương đối mới. Trịnh Hải đoán Hòa Hòa có lẽ để tiết kiệm tiền chuyển vùng, vừa đến bên đó liền thay sim khác, để chứng minh sự suy đoán, anh ấn số đó gọi đi.

Anh liên tiếp gọi 3 cuộc, số điện thoại đó luôn bận máy.

Anh nhẫn nại gọi thêm một lần nữa, cuối cùng có người nghe máy, là một giọng đàn ông hình như quen biết: “Alo? Ai vậy?”

Trịnh Hải thất thần trong giây lát. Cái đầu óc tinh vi như máy vi tính đó của anh nhanh chóng nhớ ra người này là ai, cho dù hơi bị lạc tiếng trong điện thoại.

Anh đang suy nghĩ là nên nói 2 câu hay là tắt máy đi coi như gọi nhầm, nhưng dường như ông trời muốn đối đầu với anh vậy, anh nghe thấy điện thoại bên kia truyền đến giọng nói mà anh muốn nghe, rất xa xôi, không hề chân thật, nhưng anh nghe rất rõ ràng, dường như cô thu lại thành một người bé nhỏ, trốn vào một góc nào đó trong chiếc điện thoại.

Đầu bên kia của điện thoại, Sầm Thế thanh toán xong liền luôn nhận điện thoại, ít nhất là nghe 20 phút.

Hòa Hòa ngồi ở khu nghỉ đợi anh, lật hết 2 tờ tạp chí du lịch.

Cô cuối cùng không đợi nổi, sau khi Sầm Thế lại nhận một cuộc điện thoại nữa liền nói với anh: “Sầm Thế, em tự mình bắt xe về, anh cứ bận đi.” Sau đó liền muốn rời đi.

Sầm Thế che ống nghe để điện thoại ra xa mình: “Đợi anh một lát là được. Nay, tính khí em càng ngày càng kỳ quái đấy.”

Hòa Hòa nói: “Em đến thời kỳ mãn kinh rồi, anh tha thứ cho em nhé.”

Sầm Thế nói: “Đây là thời kỳ mãn kinh gì chứ? Đât rõ ràng là triệu chứng của thời kỳ phản loạn thanh xuân.”

Lúc này anh mới nhớ ra hình như số điện thoại lúc này gọi đến vẫn chưa tắt máy, do đó xin lỗi đối phương. Nhưng không biết đối phương đã tắt máy từ lúc nào, đầu dây bên kia yên lặng không một tiếng động.

Chương 25.2

Trên con đường quốc lộ rộng rãi vắng bóng người, Trịnh Hải một mình lái xe đi về phía trước.

Thời tiết rất âm u, dự báo thời tiết nói tối nay có bão.

Côn trùng bay rất thấp, trên cửa kính chắn gió của xe đi trên đường cao tốc để lại từng chút rồi lại từng chút vết tích, lúc lại có một con chuồn chuồn đập vào cửa kính, Trịnh Hải giảm tốc độ xe xuống.

Hôm nay là ngày sinh nhật của mẹ anh. Lúc còn sống mẹ thích yên tĩnh, cho nên người nhà chọn chôn cất bà ở một khu mộ ở ngoại ô yên tĩnh.

Cả đường rất ít xe, cho dù bên đường cây xanh phủ bóng, nhưng vô cùng tĩnh mịch.

Mấy năm nay, Trịnh Hải đi đi về về trên con đường này không biết bao nhiêu lần, sinh nhật của mẹ, ngày giỗ, tết thanh minh, tết quỷ, trung thu, nhưng anh chưa từng bao giờ giống như hôm nay cảm thấy con đường này lại hoang vu vắng vẻ như vậy.

Anh nhớ ra, trước đây lần nào cũng có Hòa Hòa ở bên cạnh anh, chưa từng một mình đến đó.

Thật ra chính vào không lâu trước, anh còn từng nghĩ, lần sau đến thăm mẹ, có thể đưa Dương Ủy Kỳ đi cùng.

Lúc nghĩ đến mấy chuyện đó, trái tim anh lại rối loạn lên.

Anh có rất nhiều chuyện phải nghĩ rõ ràng, nhưng mỗi lần nghĩ đến, liền đau đầu, theo tiềm thức từ chối nghĩ.

Trước đây có một người bề trên luôn thích nói một câu: “xe đến trước núi tất có đường.” Lúc còn trẻ anh thường cảm thấy ý nghĩa của câu nói này quá bị động, không muốn thừa nhận. Nhưng bây giờ, anh hiểu được cái tâm trạng của vị bề trên ấy khi nói câu nói này.

Những chuyện gần đây đối với anh mà nói là một bài toán đa nguyên, cách làm không giống nhau, sẽ đi đến những kết quả hoàn toàn không giống nhau. Mà trong nhiều năm trước đây, anh làm quen những đề chỉ có một đáp án rõ ràng, hơn nữa thường dùng cách thức đơn giản nhất để đi giải quyết.

Cho nên bây giờ anh hỗn loạn, dường như cơ thể chìm vào trong bùn, không làm được gì, càng vùng vẫy, tình hình càng nghiêm trọng.

Một chiếc xe tải hạng nặng lao vọt qua xe anh, Trịnh Hải hơi giật mình, ý thức được bản thân mình lái xe nhưng lại không chú ý.

Trước mộ của mẹ đặt lăng hoa và bó hoa. Hóa ra đã có người đến đây.

Lăng hoa đó rất đặc biệt, bên trong chiếc lăng dài xếp đầy hoa cúc màu trắng và xanh nhạt rất thú vị, khi còn sống mẹ thích nhất là hoa, giống như là một bồn cảnh cắm hoa loại nhỏ, trên lăng được thắt nơ rất cẩn thận, là dùng dây lụa kết thành bông hoa.

Bên cạnh lăng hoa có hai con thỏ được làm bằng vải hoa, một béo một gầy, dễ thương nghịch ngợm, một con nhếch mép cười, một con kia mím môi dường như bị tủi thân, đường may cẩn thận, trên quần áo của con thỏ thậm chí còn có thêu hình.

Hóa ra Hòa Hòa đã quay lại, mà anh lại không biết.

Cách lần trước đến đây đã mấy tháng, nhưng xung quanh mộ rất sạch sẽ, một chiếc là cũng không thấy. Trịnh Hải dùng ngón tay miết theo nét chữ tên mẹ trên bia mộ từng lượt, trên đầu ngón tay không để lại bụi.

Chắc Hòa Hòa đã ở lại đây rất lâu, mỗi vị trí nhỏ đều được lau rất sạch sẽ.

Anh nhìn về phần đề tên trên mộ. Trên văn bia không có tên của cha, mà lấy danh nghĩa của anh và Hòa Hòa lập mộ.

Lúc mẹ còn sống Hòa Hòa chưa từng gọi bà là “mẹ”, cô luôn gọi mẹ anh là “dì”. Nhưng trên mộ của mẹ, lạc khoản lại là “Con gái Hòa Hòa.”

Trước đây anh chưa từng lưu tâm đến chi tiết nhỏ này, bây giờ trong lòng liền trào lên một cảm giác khó nói.

Lúc giọt mưa đầu tiên rơi xuống, Trịnh Hải nghĩ ra mình đã quên ô trên xe, mà bãi đỗ xe cách đây ít nhất mấy trăm mét. Dự báo thời tiết nói chiều nay mới có mưa không ngờ lại mưa sớm hơn.

Anh điều chỉnh mấy vị trí hai con thỏ vải hoa mà Hòa Hòa làm, cuối cùng tìm được một nơi tránh mưa nhất, sau đó Trịnh Hải nhanh chóng chạy phía xe.

Trận mưa này rất vội, lúc đầu chỉ là mấy hạt nhỏ, rất nhanh liền mưa to hơn. Lúc Trịnh Hải lên xe, trên người đã ướt một nửa.

Mưa càng ngày càng lớn, phía trước giống như là một lớp sương mù mênh mông, anh gần như nhìn không rõ đường.

Trong lòng Trịnh Hải bất an. Cái nơi hoang vu thế này, Hòa Hòa rốt cục là đến như thế nào? Nếu cô tự mình lái xe đến, vậy cô đã an toàn xuống núi chưa? Lúc lên núi anh không nhìn thấy bóng dáng một chiếc xe nào.

Anh càng nghĩ càng không yên tâm, cuối cùng cũng chịu đựng được đến lúc xuống núi, anh gọi vào điện thoại Hòa Hòa từng lần, luôn không gọi được.

Trịnh Hải khuyên bản thân mình, là Hòa Hòa không muốn nghe điện thoại của anh, chứ nhất định không phải là có việc gì khác.

Bởi vì là cuối tuần, lại mưa lớn, vừa mới vào thành phố liền bị tắc đường. Đoàn xe như con rồng dài không nhìn thấy đầu thấy đuôi, đi từng bước khó khăn.

Anh bị mắc kẹt ở giữa đường, bật thứ âm nhạc làm thoải mái tinh thần nhất cũng không tránh khỏi trong lòng lo lắng

Sau đó điện thoại cuối cùng được nhắc máy. Là một giọng lạ hỏi: “Xin hỏi anh là ai của chủ nhân chiếc điện thoại này?” Trái tim Trịnh Hải trong chốc lát rơi vào vực sâu không đáy.

Trịnh Hải nghe có người nói: “Tôi là anh trai cô ấy.” Anh không thể khẳng định rằng đó có phải thật sự là giọng của anh không.

“Em gái anh và bạn xảy ra chút sự cố nhỏ, ở bệnh viện XX. Anh qua đây một lát đi.”

Đường vẫn rất tắc nghẽn, mỗi lần di chuyển một mét cũng khó. Mưa vẫn cứ rơi, bên ngoài cửa sổ là cả một vùng mơ hồ.

Bất kể đối phương luôn nhấn mạnh Hòa Hòa không có gì nghiêm trọng, nhưng trên trán, sau lưng thậm chí lòng bàn tay của Trịnh Hải cũng bắt đầu toát mồ hôi, anh phát hiện bản thân mình đã không nắm chắc được tay lái.

Sau khi xe anh miễn cưỡng đi về phía trước mấy bước, liền gọi điện cho trợ lý: “Tôi ở đường số 7, đang tắc đường. Lập tức đến đây giúp tôi giải quyết chút việc.”

Sau đó anh lấy ô ra mở cửa xe đi ra ngoài.

Đây là đoạn đường trung tâm nhất của thành phố, cảnh sát mặt áo mưa chỉ huy giao thông không chỉ có một người. Có người lập tức chạy về phía anh: “Anh, làm cái gì vậy hả?”

Trịnh Hải nhét chìa khóa xe và một tấm danh thiếp vào tay anh ta: “Xin lỗi, làm phiền anh rồi.” Liền xuyên qua dòng xe nhanh chóng rời đi. Người cảnh sát trẻ tuổi cả khuôn mặt kính ngạc lúc lâu mới phản ứng lại được, tức giận hét lên sau lưng anh: “Có tiền thì có thể hồng hách như vậy sao?”

Ở đây cách bệnh viện mà người đó nói trong điện thoại chỉ có 2 con phố. Bởi vì cả con đường đang tắc nghẽn, Trịnh Hải liền chạy cả đường đến, đem theo ô cũng không có tác dụng, quần áo vốn dĩ đã không khô lúc này lại càng ướt hơn.

Trước khi anh vào phòng cấp cứu có một cảm giác như là lên pháp trường, trong đầu trống rỗng, chỉ đợi một kết quả.

Lại không ngờ rằng lúc anh đi vào, Hòa Hòa đang lặng lẽ ngồi trên ghế trước đầu giường, mặc chiếc áo rất rộng không hề vừa người, hơi hơi cúi đầu Nhìn từ góc của anh, tuy sắc mặt Hòa Hòa nhợt nhạt, nhưng trên mặt trên cơ thể đều không có vết thương.

Trên giường có một người nằm, chắc là “bạn của Hòa Hòa” mà trong điện thoại nhắc đến.

Nhưng trái tim Trịnh Hải cuối cùng đã về đúng vị trí.

Hòa Hòa nhận ra có người đi vào, chậm chậm ngẩng đầu lên, lúc bốn mắt họ nhìn nhau, anh không nhìn ra được biểu hiện gì từ trong mắt và mặt của Hòa Hòa. Bất ngờ, tủi thân, đáng thương, tất cả đều không có, chỉ có trống rỗng.

Trịnh Hải nhất thời cũng không nói được gì. Lúc này anh thấy Hòa Hòa không sao, cảm thấy vô cùng may mắn, bây giờ nói thêm những lời an ủi, chỉ cảm thấy giả dối, cho nên anh không nói.

Hòa Hòa nhìn anh một lát, lại cúi mắt xuống, chuyển ánh mắt đến người nằm trên giường.

Trịnh Hải nhìn theo ánh mắt cô. Trên cơ thể người đó trông thì không bị thương, mặt rất sạch sẽ, đầu quấn một lớp băng, mắt nhắm chặt, rõ ràng vẫn còn hôn mê.

Trạng thái như thế này cho dù là người rất quen biết cũng sẽ cảm thấy xa lạ. Nhưng Trịnh Hải vẫn vừa mới nhìn liền nhận ra anh ta.

Sầm Thế, mối tình đầu của Hòa Hòa, và, có lẽ có thể là bạn trai bây giờ.

Trong phòng cấp cứu rất loạn. Trịnh Hải an ủi Hòa Hòa mấy câu, đi ra ngoài gọi điện thoại, không lâu sau, liền có người chuyển Sầm Thế qua phòng đơn. Lại một lúc sau, viện trưởng đến, đồng thời đi theo còn có bác sỹ trực ban và cảnh sát giải quyết vụ việc, kiên nhẫn giải thích cho Trịnh Hải tình hình bệnh nhân và sự việc.

Là vì trời mưa đường trơn, trên một con đường nhỏ, xe của đối phương lái sai làn đường dẫn đến sự cố giao thông. Lúc đâm vào xe, Sầm Thế quay tay lái theo bản năng, lại ôm lấy Hòa Hòa, cho nên bị thương nặng hơn, còn Hòa Hòa chỉ là đầu bị đập vào, hôn mê 1 tiếng đồng hồ.

Hòa Hòa chỉ ngồi chờ đợi, không chịu uống nước, cũng không nói chuyện.

Viện trưởng nói: “Cô gái này chắc là quá sợ hãi. Vết thương của anh chàng này cũng không quá nguy hiểm, chưa đến trời tối là tỉnh dậy thôi.”

Rất nhanh người của Trịnh Hải liền đến, đem cho anh một bộ quần áo, lại chạy trước chạy sau giúp đỡ giải quyết sự việc.

Trịnh Hải giúp họ sắp xếp xong tất cả, lấy một chiếc ghế ngồi xuống bên cạnh Hòa Hòa, lặng lẽ đợi cùng cô.

Hòa Hòa trông rất mệt, nhưng vẫn cố gắng chịu đựng. Môi cô rất khô, liên tục nhấp môi cho ướt.

Trịnh Hải đứng dậy đưa cho cô một cốc nước: “Em nằm một lát đi. Đợi lúc anh ta tỉnh dậy, anh sẽ gọi em.” Anh vốn muốn hỏi, em quay lại sao không nói cho anh biết, nhưng cuối cùng không mở miệng hỏi được.

Hòa Hòa nhìn anh giống như một đứa trẻ. Trịnh Hải nhét cốc nước vào tay cô. Cuối cùng cô cũng chịu uống chút nước, nhưng uống quá vội, bị sặc.

Trịnh Hải vỗ lưng cô nhẹ nhẹ. Sau khi Hòa Hòa bình thường trở lại, nhẹ nhàng tránh đi.

Trịnh Hải nói: “Đừng lo lắng, anh ta sẽ không sao đâu. Viện trưởng Vương là người có uy tín trong lĩnh vực này.”

Hòa Hòa hơi gật đầu, lát sau nói: “Anh ấy nói hôm nay ở đây có bão, nhưng em kiên quyết muốn quay lại. Gần đây anh ấy cảm cúm, hơn nữa đường ở đây anh ấy lại không quen. Nếu.....tóm lại, đều trách em quá tùy hứng.” Nói xong, cô cắn môi mình, hẳn lên một vệt màu trắng.

Trịnh Hải đứng dậy, đưa tay ra muốn động vào tóc cô an ủi cô một lát, nhưng cuối cùng vẫn thu tay về. Anh nói: “Anh ra ngoài một lát.”

Trịnh Hải ra ngoài ban công hút một điếu thuốc. Bên ngoài vẫn còn đang mưa, quần áo anh mới thay lại hơi ướt. Đợi mùi thuốc lá trên người bay hết mới quay lại phòng bệnh, đúng lúc Sầm Thế tỉnh dậy. Trịnh Hải đứng ở cửa không đi vào.

Sầm Thế bị thương không nặng, sau khi tỉnh dậy liền có thể tự mình nhẹ nhàng ngồi dậy.

Hòa Hòa rất vui mừng đi đỡ anh, liên tục nói: “Anh nhẹ nhàng một chút.”

Khuôn mặt Sầm Thế đầy nghi hoặc: “Em là ai? Đây là đâu?”

Tay Hòa Hòa dừng lại ở giữa không trung, sắc mặt càng nhợt nhạt hơn. Trịnh Hải cũng dừng lại một lúc.

Lúc đó Sầm Thế nhìn thấy Trịnh Hải, anh hơi hơi gật đầu, chắc là động đến vết thương, hơi nức mũi, sau đó anh cười với Hòa Hòa: “Đùa em thôi, tưởng thật hả? Chỉ đập nhẹ một chút, có đến mức ấy sao?”

Hòa Hòa nắm chặt tay muốn đánh anh, lại cố gắng dừng lại, nhưng nước mắt chảy xuống. Nhưng nghĩ đến trò đùa của anh, lại không kìm được cười một lát, trên mặt vẫn còn nước mắt.

Đầu giường có một hộp khăn giấy, Sầm Thế đưa tay ra lấy một tờ cho cô: “Vừa khóc vừa cười, vẻ mặt của em thật phong phú. Anh không sao, trêu em đó. Em không bị thương chứ?” Lại cười cười với Trịnh Hải ở cửa, “Ngại quá Trịnh tiên sinh, còn làm kinh động đến cả anh. Cảm ơn anh đến thăm tôi.”

Trịnh Hải miễn cưỡng nặn ra nụ cười: “Tôi nên cảm ơn anh đã bảo vệ Hòa Hòa.”

Nhất thời không có ai nói gì, tĩnh cảnh yên lặng lại. Trịnh Hải mở miệng nói: “Bác sỹ sẽ đến ngay, lát sau sẽ có y tá đến chăm sóc Sầm tiên sinh. Hòa Hòa, anh đưa em về nhà thay quần áo trước đã.”

Sầm Thế khách sáo nói: “Không cần phiền đâu, tôi sẽ liên hệ với công ty ở bên này đến giúp đỡ rồi.”

Trịnh Hải càng khách sáo hơn nói: “Không phiền. Đây coi như là việc của Hòa Hòa, nếu cuối tuần lại làm phiền quý công ty, tôi sẽ cảm thấy rất có lỗi.”

Sầm Thế nói: “Vậy thì khách khí không bằng tuân lệnh.”

Hòa Hòa quay đầu nhìn Trịnh Hải: “Em không về, em ở lại đây với Sầm Thế.”

Trịnh Hải nhìn cô một lát: “Cũng được, anh đi lấy cho em mấy bộ quần áo rồi mang đến. Em nghỉ sớm đi. Tiểu Lưu luôn ở bên ngoài, em có việc gì tìm cậu ấy giúp đỡ.”

Sầm Thế nói với Hòa Hòa: “Hay là em về một chuyến đi, nhân thể giúp anh nấu ít cháo.”

Hòa Hòa nói: “Bên ngoài bệnh viện có hàng cháo, em đi mua cho anh.”

Sầm Thế lộ ra vẻ đáng thương hơi ngây thơ: “Anh thích ăn cháo tự tay em nấu hơn.”

Lúc Hòa Hòa và Trịnh Hải cùng nhau rời đi, Trịnh Hải quay đầu lại nhìn Sầm Thế một cái, đúng lúc Sầm Thế cũng đang nhìn anh, trong mắt dường như đang suy nghĩ gì đó.

Bất luận là anh ta muốn biểu đạt cái gì, nhưng ít nhất Sầm Thế cứu Hòa Hòa, vừa nãy lại như có ý giúp đỡ anh, Trịnh Hải thử cười cười với Sầm Thế một cách thân thiện, nhưng thế nào cũng cười không nổi. Biểu hiện của Sầm Thế đồng thời cũng cứng đờ lại.

Trịnh Hải lái chiếc xe của Tiểu Lưu đưa Hòa Hòa về nhà. Anh lấy một chiếc chăn từ phía sau ra đưa cho Hòa Hòa: “Em ngủ một lát đi.”

Hòa Hòa lắc đầu, quay về phía anh, trên mặt có chút áy náy: “Sầm Thế ngày mai còn phải kịp quay lại, thời gian rất gấp, cho nên.....em vốn dĩ định lúc đi mới nói với anh.”

Trịnh Hải ôn tồn nói: “Không sao, em không sao là tốt rồi. Gần đây vẫn ổn chứ?”

Hòa Hòa gật đầu nhẹ nhàng.

Trịnh Hải đưa Hòa Hòa về nhà, vì lo lắng cô xảy ra chuyện, nên không rời đi ngay.

Hòa Hòa lấy gạo rửa nồi lấy nước cho đến tận lúc bật bếp, sau đó lấy một chiếc ghế ngồi trông bếp, trên tay cầm một cuốn sách, nhưng rất ít đọc, chỉ là rất nhẫn nại nhìn đóm lửa, thường thường đứng dậy mở vung xem cháo.

Trịnh Hải hỏi: “Dùng nồi điện đỡ tốn công hơn một chút mà?”

Hòa Hòa đáp: “Nấu như thế này mùi vị thơm hơn.”

Hòa Hòa vẫn còn mặc bộ quần áo cô đi về từ bệnh viện về, thần sắc mệt mỏi, nhưng vẻ mặt kiên cường.

Trịnh Hải nói: “Hôm nay em bị ướt mưa rồi phải không, đi tắm đi, anh giúp em trông.”

Hòa Hòa nói nhỏ: “Không cần, thật sự không cần. Em không sao, anh không cần lo lắng.” Lúc cô nói mắt nhìn chăm chăm vào nồi cháo, không hề nhìn anh.

Không khí trong phòng rất ngọt ngào. Trịnh Hải có lời muốn nói, nhưng lại hoàn toàn không biết nói từ đâu, sau khi đi lại trong phòng một vòng hỏi: “Mèo Tiểu Bảo của em đâu? Lúc đi em không đem theo đúng không?”

Hòa Hòa nói: “Em gửi ở chỗ bạn. Mẹ cũng không thích mèo.”

Nồi cháo đó ninh hơn 1 tiếng mới được. Hòa Hòa rửa mấy lần chiếc bình giữ nhiệt, cẩn thận múc cháo vào trong.

Trước khi xơi cô hỏi Trịnh Hải: “Anh cũng ăn chút nhé. Cháo này rất ngon, lần đầu tiên em nấu như thế này.”

Trịnh Hải lắc đầu, đợi sau khi Hòa Hòa chuẩn bị xong hết, kiên quyết đưa cô quay lại.

Anh đưa Hòa Hòa đến tầng mà Sầm Thế nằm, nhưng không đi vào nữa. Sau khi Hòa Hòa đi vào, anh đi lại phía Tiểu Lưu đang ở lại bệnh viện giúp đỡ: “Bác sỹ nói, Sầm tiên sinh ngày mai có thể xuất viện, tiểu thư Hòa Hòa không bị thương, anh đừng lo lắng.”

Trịnh Hải nói: “Cậu ở lại đây với Hòa Hòa, có tình hình gì thì thông báo cho tôi. Ngày mai sắp xếp xe đưa họ về, ở đây còn có vấn đề gì cậu giải quyết.”

Tiểu Lưu gật đầu: “Vâng anh về nghỉ ngơi sớm đi, sắc mặt anh không được tốt.”

Trịnh Hải sau khi về căn nhà mà anh thường sống đó cảm thấy mệt, mặc cả quần áo liền ngủ thiếp đi.

Nhiều năm nay anh ít khi mơ, chỉ khi có tâm trạng không yên mới thỉnh thoảng nằm mơ, nhưng lúc này trong giấc mơ đều bắt đầu hỗn loạn. Anh mơ thấy dáng vẻ lần đầu tiên gặp Hòa Hòa, đứa bé sơ sinh nhỏ nhỏ, lần đầu tiên mở mắt, cười với anh như thiên sứ. Sau đó cô dần dần lớn lên, anh ôm cô, công cô, dắt cô, trong nhiều trường hợp cô đều đi theo anh. Sau này nữa cô không chịu cho anh dắt cô nữa, bắt đầu cãi nhau với anh, không thêm để ý đến anh. Lúc cô lại một lần nữa quay lưng lại với anh càng đi càng xa, Trịnh Hải đi lên trước kéo tay cô muốn giữ cô lại, lần này Hòa Hòa ngược lại nắm lấy tay anh, quay đầu cười với anh, nhưng trong chốc lát khuôn mặt đó của Hòa Hòa lại biến thành Dương Uy Kỳ.

Sau đó Trịnh Hải liền tỉnh dậy, toát hết mồ hôi, đầu cũng choáng choáng, đứng dậy nhìn nhìn bầu trời đã tối, xem đồng hồ, không ngờ đã là nửa đêm.

Anh đứng dậy tự làm chút đồ ăn, thật ra không muốn ăn, nhưng anh nỗ lực nuốt xuống.

Rất nhiều ngày anh đều cố gắng hết sức không nghĩ đến cái tên Dương Ủy Kỳ, không ngờ lại mơ thấy cô ấy.

Lần trước anh chưa nói hết, Dương Ủy Kỳ liền vội vàng bỏ đi. Tuy cô có lúc ngốc ngốc, nhưng đa phần tâm tư nhạy bén, có lẽ sớm đã biết anh muốn nói gì. Sau đó cô liền đi công tác, vẫn chưa quay về. Cô không gọi điện cho anh, anh cũng không gọi, liền cứ như thế.

Trong lòng Trịnh Hải luôn áy náy với Dương Ủy Kỳ.

Mỗi người đều không hiểu nhầm, anh quả thật là có ý thật sự muốn lấy cô. Có lẽ không coi là yêu, nhưng anh rất thích cô, cảm thấy cô là người hợp nhất để làm vợ. Anh chưa từng hy vọng có một tình yêu kinh thiên động địa.

Cuộc sống của anh từ sau khi 5 tuổi, liền luôn sống trong quy đạo không chút bất ngờ sóng gió nào, hôn nhân cũng vậy.

Anh chưa từng nghĩ rằng sự việc lại trở nên như thế này, khiến anh không còn cách nào bình tĩnh đi hoàn thành cái kế hoạch cuộc đời của anh nữa.

Mấy ngày nay Trịnh Hải thỉnh thoảng nhớ lại, lúc anh biết được chân tướng sự việc đó, anh rốt cuộc là nghĩ như thế nào? Là vì sự tủi thân của Hòa Hòa nhiều năm nay mà đau lòng, hay là vì bản thân mình làm sai nhưng lại không hề biết mà thấy hổ thẹn?

Thật ra lúc đó anh thật sự không nghĩ gì nhiều, lúc đó đầu anh đã hoàn toàn trống rỗng, chỉ có một ý nghĩ rõ ràng nói với anh, lần này cuối cùng anh phải thất tin với người khác, anh nên nhanh chóng kết thúc mối quan hệ với Dương Ủy Kỳ.

Anh không thể lấy thân phận bạn trai của Dương Ủy Kỳ, mà nói đến vấn đề tương lai với Hòa Hòa, nếu như vậy anh đồng thời sẽ làm nhục cả ba người,

Anh là có ý định muốn lấy Hòa Hòa. Ngoài như thế ra, anh không có cách nào khiến bản thân mình an tâm.

Rốt cuộc là muốn bồi thường Hòa Hòa, hay là vì nguyên nhân khác, anh chưa hề nghĩ kỹ, bản năng của anh cảm thấy bản thân mình nhất định phải làm như thế.

Giống như là nhiều năm trước đây, anh chưa từng nghĩ Hòa Hòa sẽ trở thành vợ anh. Nhưng lúc anh quyết định đó, anh không hề bài trừ cái ý nghĩ ấy, chỉ ngoài việc anh không thể không phụ Dương Ủy Kỳ.

Tại sao thế? Hòa Hòa đối với anh, rốt cuộc có ý nghĩa gì? Anh chưa từng hiểu rõ.

Những có lẽ đã không quan trọng nữa, không cần thiết phải hiểu rõ. Hiểu càng rõ, càng không có lợi cho bản thân.

Giống như một số lời nói, chưa từng có cơ hội nói rõ, bây giờ đều không cần nói nữa.

Trên đường anh đưa Hòa Hòa về bệnh viện hỏi cô: “Ở bên đó sống có hợp không?” Bởi vì Hòa Hòa và mẹ anh lúc còn sống đều giống nhau không thích khí hậu lục địa ở thành phố B, ở đó sống mấy ngày liền khô nẻ môi, còn thường thường chảy máu mũi, cho nên trong nhiều năm qua, mới luôn ở bên này với mẹ anh, mà không phải là ở bên cạnh mẹ cô.

Hòa Hòa nói: “Uhm, cũng coi như là thích ứng. Quen hơn nhiều so với trước đây.”

“Kỳ nghỉ của em lúc nào kết thúc?”

Hòa Hòa im lặng một lát, cân nhắc từ ngữ nói nhỏ: “Khi kỳ nghỉ của em kết thúc, Sầm Thế cũng sẽ kết thúc công việc ở bên này. Anh ấy hỏi em có muốn quay về cùng anh ấy không.”

Lúc Trịnh Hải tránh một chiếc xe quay tay lái hơi mạnh một chút, xe nghiêng nghiêng. Anh im lặng.

Hòa Hòa lại nói: “Anh ấy rất tốt với em. Hơn nữa, thành phố đó, em cũng đã từng sống ở đó sống 4 năm, em rất thích nơi đó.”

Trịnh Hải không nhớ sau này bản thân mình lại nói tiếp với Hòa Hòa cái gì. Anh là chúc phúc cô, hay là khuyên cô suy nghĩ cận thận một chút? Có lẽ là thật ra anh vốn chẳng nói gì hết, chỉ là luôn im lặng? Bản thân anh cũng không nhớ rõ.

Trịnh Hải suy nghĩ lung tung mơ mơ hồ hồ, không biết từ lúc nào lại ngủ thiếp đi. Giấc ngủ của anh xưa nay rất có quy luật, bình thường chưa từng như thế này.

Ngày hôm sau vẫn là cuối tuần. Lúc trời sáng, anh bị điện thoại làm cho tỉnh giấc.

Hôm qua lúc đi thăm mộ, sợ tiếng chuông điện thoại làm quấy nhiễu đến linh hồn người đã khuất, anh liền tắt chuông đi, quên chưa đổi lại.

Điện thoại là trợ lý gọi đến: “Xe của anh tôi đã đỗ ở công ty. Anh có biết không hả, hôm qua lúc tôi đến nơi đúng lúc có mấy tên nhà báo lá cải chụp ảnh anh, suýt nữa anh đã lên báo đó, tôi biện pháp mềm có cứng có đều dùng hết, ngay cả cha anh cũng muốn lôi ra, khó khăn lắm mới dẹp yên được. Anh trai, lần sau muốn giả vờ cool thì đổi một địa điểm khác nhé.”

Trịnh Hải nói: “Hôm qua gặp chút chuyện.”

Trợ lý nói: “Tôi biết, Hòa Hòa mà, va đập nhẹ một chút, anh liền hốt hoảng như thế, phàm là việc có liên quan đến Hòa Hòa, anh liền loạn lên.”

Trịnh Hải không nói.

Trợ lý lại nói: “Hòa Hòa bọn họ sáng sớm hôm nay đi rồi, bạn trai cô ấy chiều nay còn có việc phải xử lý, hai người trông đều không sao. Cô ấy gọi điện cho anh anh không nghe, chắc là anh chưa ngủ dậy, cho nên nhờ tôi nói với anh một tiếng. Hiếm khi anh cũng ngủ nướng, anh ngủ tiếp đi nhé.”

Trịnh Hải kiểm tra danh sách cuộc gọi, có hai cuộc gọi nhớ, đều là của Hòa Hòa, rất sớm, anh quả thật không nghe thấy. Còn có một tin nhắn của Hòa Hòa, nói rằng họ phải rời đi.

Anh chuyển điện thoại sang trạng thái chuông, vứt sang một bên, lại nằm xuống.

Lần sau tỉnh dậy vẫn là điện thoại làm tỉnh giấc, lần này lại là Dương Ủy Kỳ đã lâu không gặp. Cô nói: “Em quay về rồi. Lúc nào chúng ta gặp mặt?”

Trịnh Hải nhất thời hơi hốt hoảng. Anh nói: “Tối mai đi.”

Dương Ủy Kỳ hỏi: “Giọng anh sao thế? Ốm hả?”

Trịnh Hải nói: “Không sao, tối qua bị dính chút nước mưa, một lát là khỏi.”

Dương Ủy Kỳ “ồ” một tiếng: “Anh ăn cơm chưa? Đến bệnh viện chưa?”

Trịnh Hải đáp một tiếng, ứng phó mấy câu liền tắt máy.

Không biết qua bao lâu có tiếng gõ cửa, anh mặc áo khoác vào ra mở cửa, bên ngoài cửa lại là Dương Ủy Kỳ. Trước đây anh đưa cho cô chìa khóa cửa căn phòng này, nhưng cô rất ít khi tự mình mở cửa, thường đều là thông báo trước cho anh, sau đó gõ cửa đợi anh mở, nghiêm túc đầu ra đẩy.

Họ đứng ở thềm cửa im lặng một lúc. Nhiều ngày không gặp, có lẽ vẫn còn chút khúc mắc, đều hơi xa lạ.

Cuối cùng vẫn là Dương Ủy Kỳ cười cười trước: “Chúng ta quen nhau lâu như vậy, vẫn chưa từng thấy anh ốm bao giờ, em đến xem một chút, tránh khỏi sau này không có cơ hội được thấy nữa.”

Trịnh Hải cũng cười cười, để cô vào phòng.

Hóa ra Trịnh Hải bắt đầu sốt từ tối qua. Bởi vì bình thường anh rất ít khi ốm, cho nên bản thân cũng không lưu ý.

Dương Ủy Kỳ tìm cho anh mấy viên thuốc, vào bếp nấu một nồi cháo. Cô nấu không hề ngon, tuy cô luôn rất cẩn thận trông ở bếp. Nhưng cái bóng gầy gò của cô ở trong bếp đó, khiến Trịnh Hải nhớ lại dáng vẻ nấu cháo của Hòa Hòa hôm qua. Lúc đó, anh cũng luôn nhìn cô như thế.

Trịnh Hải sau khi ăn hết một bát cháo, Dương Ủy Kỳ nói: “Trước khi em đi anh nói, có lời muốn nói với em.” Cô nhìn thẳng Trịnh Hải, đợi Trịnh Hải nói tiếp.

Trịnh Hải không đáp, cúi đầu ăn thêm một bát cháo nữa, ăn được gần một nửa mới nói: “Lần này em đi công tác lâu vậy, công việc không thuận lợi sao?”

Dương Ủy Kỳ trông cũng hơi mệt mỏi: “Lần này em thật sự bắt đầu tự mình phủ định. Em không rõ rằng rốt cuộc là em duy trì chính nghĩa, hay là đang giúp kẻ xấu làm điều ác.”

Trịnh Hải nói: “Tính cách của em quả thật không hợp làm nghề này. Đổi công việc đi, đừng tự ép bản thân mình mệt như thế.”

Dương Ủy Kỳ nghĩ một lát, rất nghiêm túc nói: “Lần trước anh cũng khuyên em đổi công việc. Còn về việc anh nói muốn nuôi em, thật ra là đùa phải không? Những lời anh muốn nói với em có phải chính là cái này không?”

Trịnh Hải nhìn cô, mím chặt môi.

Dương Ủy Kỳ cười nhàn nhạt: “Thật ra em vốn dĩ cũng không coi là thật, cho nên anh không cần để ý.” Cô cũng cúi đầu ăn cháo, ăn hai miếng phát hiện quả thật không ngon, do đó đẩy bát qua một bên, nói với Trịnh Hải: “Rất khó ăn, em đi nấu một nồi khác nhé.”

Lúc Dương Ủy Kỳ đứng dậy, nghe thấy Trịnh Hải nói với cô một câu. Lúc đó ghé kêu lên một lát, mà giọng của Trịnh Hải rất khàn, cho nên cô nghi hoặc bản thân mình nghe nhầm.

Trịnh Hải nói thấp giọng: “Gần đây em có thời gian không? Cha anh muốn gặp em.”

Chương 26.1

Có lẽ tình thân là cơ sở để duy trì hôn nhân, nhưng chưa bao giờ là tiền đề của hôn nhân.

Cuối tuần Trịnh Hải đưa Dương Ủy Kỳ về nhà.

Anh tự mình lái xe. Hành trình mấy tiếng đồng hồ, Trịnh Hải rất ít nói chuyện, vẻ mặt chuyên tâm.

Thật ra Trịnh Hải xưa nay thường làm hai việc một lúc. Trông anh càng chuyên tâm chăm chú, lại càng có khả năng không tập trung tinh thần. Giống như lúc họp bình thường, 2/3 sự tập trung dùng để nghỉ ngơi, chỉ dùng 1/3 để quan sát và quản lý cuộc họp. Để có tình hình xuất hiện, sự chú ý 2/3 đó trong chốc lát liền trở lại.

Lúc này cũng như vậy. Anh trông thì rất chuyên tâm nhìn đường, nhưng giảm tốc hay là tăng tốc đều hoàn toàn từ phản ứng bản năng, 2/3 sự chú ý của anh luôn đang nghĩ nhưng việc khác.

Anh đang nghĩ đến tình cảnh anh bỗng nhiên mở miệng yêu cầu Dương Ủy Kỳ về nhà với anh.

Tại sao nhỉ? Rõ ràng là trong lòng đang rối loạn, không có chỗ dựa, cũng không có kết luận, lại đang lúc sốt cao nói buột miệng ra một câu quan trọng như thế. Lúc nói ra câu đó, bản thân anh cũng khựng lại một lát, nhưng nhanh chóng lại có một cảm giác cam chịu số phận, dường như tất cả đều đã có kết quả, cuối cùng lại thành một việc.

Không bằng như vậy đi. Hòa Hòa đã chấp nhận ở bên cạnh Sầm Thế, vậy anh cũng không đi làm phiền cuộc sống của cô nữa, chỉ đứng nhìn từ xa là được, trong lúc cô cần thì bảo vệ và chăm sóc cho cô.

Còn Dương Ủy Kỳ, anh đã hứa với cô rồi, bất kể chỉ như là một trò đùa, nhưng hai người đều biết không phải là thuận miệng mà nói ra. Vậy vì thành tín, vì trách nhiệm, anh sẽ đi thực hiện.

Anh xưa nay đều không quen việc cục diện nằm trong sự khống chế của người khác. So với chờ đợi, không bằng lựa chọn, để tất cả về đúng vị trí.

Anh vẫn còn nghĩ đến tình cảnh tối qua nói trong điện thoại với cha là muốn đưa Dương Ủy Kỳ về gặp ông.

Xưa nay người cha ít nói chuyện đó của anh nghe có vẻ dường như rất vui, thậm chí cẩn thận xác nhận thời gian mà họ đến.

Sau đó cha nói: “Ngày mai cha hẹn cả Hòa Hòa và mẹ con bé cùng ăn cơm, còn cả bạn trai Hòa Hòa. Con và Tiểu Dương cũng cùng đến đi.”

Trịnh Hải yên lặng một lát, nghe cha lại nói: “Hòa Hòa con nha đầu này giấu bạn trai rất kỹ, cha nhắc đến ba lần nó mới chịu cho cha gặp.”

Trịnh Hải chần chờ một lát nói: “Như vậy sẽ rất lúng túng.”

Tâm trạng của cha không tồi, thoải mái nói với anh: “Con trở nên ngại ngùng từ lúc nào thế? Chỉ là một bữa cơm gia đình mà thôi. Hòa Hòa và mẹ con bé con đều thân quen, hơn nữa Hòa Hòa cũng quen Tiểu Dương. Nếu con ở đó, Hòa Hòa chắc sẽ càng thoải mái hơn.”

Trịnh Hải nghĩ đến cảnh tượng tối nay sẽ xuất hiện, than một tiếng, lại cảm thấy trong xe quá yên tĩnh, liền đưa tay ra mở đài.

Có lẽ là tốc độ lái xe của anh quá nhanh, hoặc có lẽ thời tiết không tốt, luôn có tiếng rè rè không rõ ràng.

Dương Ủy Kỳ thấy vậy liền mở hộp để đồ trong xe anh, chọn ra một chiếc đĩa đặt vào, giọng hát thanh lạnh mà ấm áp của Trần Dịch Tấn vang lên.

Trịnh Hải rất ít khi nghe nhạc trên xe, lúc anh lái xe không muốn bị chuyện khác làm phiền.

Nhưng trước đây Hòa Hòa luôn nói những người giống như anh lúc lái xe nghe nhạc ngược lại có thể tránh khỏi mất tập trung, đĩa trên xe anh đa phần đều là của cô. Thật ra sau này Hòa Hòa nói thật, chủ yếu là thích hiệu quả âm thanh trên chiếc xe này của anh.

Bây giờ đang phát bài hát “Chúng ta đều cô đơn”, rất nhẹ nhàng. Trước đây Hòa Hòa thích nhất bài hát này, bật đi bật lại trên xe anh, anh bị sự thê lương trong bài hát này làm cho phiền não, thường chế giễu cô là giả tiểu tư bản, giả vờ giả vịt.

Trước đây anh chưa từng chú ý về mặt nghe nhạc của Hòa Hòa. Cô có tâm trạng như thế nào khi nghe bài hát này. Trái tim Trịnh Hải hơi xao động một lát.

Sau khi bài hát đó dừng lại, trong xe lại yên lặng mấy giây, liền vang lên bài hát nổi tiếng “Huynh muội”, thậm chí Dương Ủy Kỳ còn nhẹ nhàng hát theo nhạc: “Một đôi thương yêu giống như anh em không thể yêu nhau.....quan hệ như thế em nói xem hoàn mỹ biết bao....”

Trịnh Hải không báo trước đưa tay ra bật sang bài sau của CD.

Dương Ủy Kỳ hỏi: “Sao vậy, không thích bài hát này?”

“Anh cảm thấy bản tiếng Đài Loan hay hơn.”

” ? Ồ, nhưng dù là hai bản cùng ca từ, bản tiếng Đài Loan thường vẫn hay hơn một chút, bởi vì tiếng phổ thông của người Hồng Kông không đủ chuẩn. Nhưng lời bài này viết quá hay, anh không cảm thấy sao?”

Trịnh Hải cảm thấy bản thân mình lúc này quá kích động, áy náy cười với cô, lại giúp cô bật lại bài lúc này.

Dương Ủy Kỳ tắt nhạc đi: “Không nghe nữa, em nhớ là anh không thích nghe nhạc trên xe.”

Trịnh Hải nói: “Không sao, em cứ tự nhiên.”

Nhưng Dương Ủy Kỳ không bật nhạc lên nữa, trong xe lại yên tĩnh trở lại. Rất lâu sau Dương Ủy Kỳ bỗng nhiên hỏi: “Anh xem bộ quần áo trên người của em có được không?”

Trịnh Hải nghiêng mặt nhìn một cái: “Rất đẹp.”

“Nhưng em cảm thấy hơi chật, có phải là trông không được trang trọng? Gần đây em béo hơn một chút.”

“Không đâu. Nhưng nếu em thật sự cảm thấy không ổn, sau khi đến anh đưa em đi mua bộ mới.”

“Anh cảm thấy được là ổn rồi, không cần thay nữa.” Lát sau cô lại vì sự kích động của mình mà cảm thấy buồn cười, giải thích nói: “Em hơi hồi hộp.”

Trịnh Hải an ủi cô: “Cha anh sẽ thích em, em không cần lo lắng.”

Dương Ủy Kỳ cúi đầu vắn ngón tay: “Em có cảm giác gặp giám khảo.”

Cô lo lắng không yên, nên không hề để ý đến dáng vẻ đầy tâm trạng của Trịnh Hải.

Trịnh Hải lái xe xưa nay rất nhanh, cho nên đến nhà sớm hơn thời gian bình thường nửa tiếng. Cha Trịnh Hải đang ở trong nhà đợi họ.

Đến nhà đã là buổi trưa, sau khi cùng nhau ăn cơm trưa, ông Trịnh và Dương Ủy Kỳ nói chuyện linh tinh một lúc, hòa nhã dễ gần, cười rất nhiều.

Sau này Dương Ủy Kỳ nói với Trịnh Hải: “Bác Trịnh rất khác so với tưởng tượng của em. Đầu năm lúc em tham gia cuộc họp ở tỉnh ông còn từng nói chuyện, vô cùng nghiêm túc, cho nên hôm nay em rất lo lắng.”

Trịnh Hải nói: “Em tham gia cuộc họp đó chắc là cuộc họp nghiêm túc. Thật ra bình thường ông rất dễ gần.”

Dương Ủy Kỳ gật đầu: “Có phải là anh cảm thấy em rất kém cỏi không?”

Trịnh Hải nói: “Không.” Lại bổ sung thêm một câu: “Làm sao có thể chứ?”

Lúc muộn hơn một chút, Trịnh Hải uống trà với cha ở trong phòng sách. Anh hơi cúi đầu, cha hỏi một câu, anh đáp một câu.

Trước mặt Trịnh Hải ông Trịnh rất ít khi thể hiện hình tượng gần gũi của mình, xưa nay tuyên dương ít, phê bình nhiều. Nhưng hôm nay ông vô cùng hỏi han ân cần, thậm chí khen một chút mấy công việc gần đây anh làm.

Anh vốn cho rằng cha không rảnh rỗi để ý đến việc của anh, không ngờ ông có tai mắt bên cạnh anh. Người tốt thật nhiều, tóm lại anh rất không thoải mái.

Sau này cha liền nhắc đến Dương Ủy Kỳ. Ông nói: “Từ nhỏ con đã có cách nghĩ của riêng mình, cho nên cha không thật sự can dự vào việc của con, bao gồm hôn nhân. Lúc mẹ con còn sống, chúng ta đã từng thống nhất ý kiến trên vấn đề này, chỉ cần không quá đà, chúng ta tôn trọng sự lựa chọn của con.”

Đúng lúc cha dừng lại, Trịnh Hải nói: “Cảm ơn cha, cả mẹ nữa.”

Cha uống một ngụm trà tiếp tục nói: “Tính cách Tiểu Dương khéo léo, dung mạo cũng được, có quan hệ không khá sâu với nhà chúng ta. Con chọn không tồi.”

Trịnh Hải hơi động động khóe môi, bày tỏ trả lời lời khen của cha.

Ông Trịnh đặt chiếc cốc xuống tiếp tục nói: “Cha biết, con là đứa biết chừng mực, nhưng có một số lời, cha vẫn phải nhấn mạnh. Ở nhà chúng ta, con có tự do lựa chọn hôn nhân, nhưng không có tự do ly hôn, đây là luật bất thành văn ở trong nhà, ai cũng không thể làm trái lại, cô con chính là một ví dụ. Đó đã là sự lựa chọn của con, vậy bất luận trong lòng con còn có bao nhiêu việc không từ bỏ được, đều làm cho thỏa đáng trước hôn nhân. Hôn nhân không phải là điều quan trọng nhất đối với một người đàn ông, nhưng nếu một người đàn ông có hôn nhân thất bại, những mặt khác của anh ta có thành công hơn nữa, cũng không bù đắp nổi sự thiếu sót đó.”

Trịnh Hải nhìn thẳng cha, anh luôn nhìn thẳng vào mắt cha. Ông Trịnh cuối cùng cười: “Hôm nay vốn là một ngày vui vẻ, nói những lời này mất hứng đúng không?”

Trịnh Hải nói: “Cha, con hiểu được ý nghĩa và trách nhiệm của hôn nhân.”

Ông Trịnh đứng dậy, đặt tay lên vai Trịnh Hải: “Vậy thì tốt, cha tin con.”

Buổi chiều chú đến nhà nói chuyện công việc với cha Trịnh Hải, đúng lúc gặp Dương Ủy Kỳ

Trịnh Hải từ nhỏ đã có quan hệ tốt với chú, tuy rất ít khi gặp mặt, nhưng qua lại với anh còn nhiều hơn cha, giống như là bạn bè nhiều năm. Hai nhà ở gần nhau, chú đi bộ đến. Lúc ông về, Trịnh Hải tiễn ông, đi cùng ông một đoạn dài.

Chú cười nói: “Không tồi đâu, rất có khả năng hành động. Năm ngoái cô cháu còn bảo cháu đi xem mặt, cháu vẫn phản bác rất có lý lẽ, nhanh như vậy bản thân đã rơi vào phần mộ hôn nhân. Cô gái đó có sức hấp dẫn lớn như vậy sao?”

Trịnh Hải nói: “Cháu đã đến lúc nên kết hôn rồi, mà cô ấy rất phù hợp.”

Chú nói: “Nói cái gì vậy hả? Nếu để người ta nghe thấy, cô ấy nhất định sẽ buồn. Cái đứa trẻ này, từ nhỏ chỉ có lí tính thẳng cảm tính. Chú hỏi cháu, cháu thật sự chưa từng có thứ gì muốn mà không đạt được sao?”

Trịnh Hải nói: “Không có. Nếu không đạt được, cháu liền không nghĩ đến nữa.”

Chú than thở: “Tính cách cháu quá giống cha, không giống mẹ cháu chút nào. Cô cháu cũng thế, gen di truyền của cả nhà cháu thật giống nhau. Tiểu Hải, chú vẫn còn nhớ trước đây có một lần, lúc đấy cháu mới mấy tuổi, hình như chưa lên cấp 3, chúng ta thảo luận một cuốn tiểu thuyết, quan điểm của cháu và chú hoàn toàn khác nhau. Cháu nói đối với đàn ông tình yêu có thể có có thể không, có rồi thậm chí là thừa, phụ nữ đối với đàn ông lại có tác dụng khác nhau, có lúc dùng để bảo vệ, có lúc dùng để chiêm ngưỡng, có lúc dùng để cùng làm việc, còn có dùng để giết thời gian. Cháu nhớ không, lúc đó chú bị cháu bị cháu hù dọa một cách triệt để, muốn giúp cháu tìm bác sỹ tâm lý. Sao hả, bây giờ vẫn là cái cách nghĩ ấy? Vậy Dương Ủy Kỳ đó là loại nào trong đó hả?”

Trịnh Hải cảm thấy vấn đề này khiến anh rất mệt. Anh miễn cưỡng lấy lệ bỏ qua vấn đề này của chú, giả vờ không để tâm nói: “Chú và cô cháu gần đây thế nào?”

Chú quả nhiên không trêu đùa và truy hỏi anh nữa, giọng điệu cũng thấp hơn chút: “Vẫn như thế, kệ cô ấy đi. Con của chúng ta đều kết hôn rồi, còn có thể thế nào nữa.”

Trịnh Hải nói: “Chú, có một vấn đề hơi thất lễ cháu luôn muốn hỏi chú. Chú rõ ràng là biết tính cách, sở thích của cô và chú rất khác nhau, lại vẫn cố sức đi theo đuổi cô, lấy cô. Tại sao vậy? Là tức giận? Lúc đó có nghĩ sau này sẽ thế nào không?”

“Tiểu Hải, cháu là muốn hỏi chú, chú yêu cô cháu mà cô không yêu chú, tại sao vẫn còn muốn lấy cô phải không? Lúc đó chính là muốn lấy cô, bây giờ cũng không hối hận. Còn tại sao, chú chưa từng nghĩ. Nếu mỗi việc trên thế giới này đều phải làm cho rõ ràng, vậy thì quá thiếu niềm vui rồi.”

“Hai người già vò nhau nhiều năm như vậy, tình yêu của chú không ngờ vẫn chưa chết đi?”

“Chú nói là tình thân. Vợ chồng là quan hệ tình thân kiên cố nhất trên thế giới này ngoài quan hệ huyết thống, không phải nói cắt đứt là cắt đứt được.”

“Nhưng con người đa phần đều là vì yêu mà kết hôn, chứ không phải vì tình thân mà kết hôn, đúng không?”

Chú nói: “Tiểu Hải, có phải là cháu hơi có chứng khủng hoảng hôn nhân không hả? Hôm nay cháu rất kỳ lạ, không giống cháu.”

Chương 26.2

Bữa tối hôm đó không có điều vui vẻ kinh ngạc nào.

Địa điểm chọn ở Vân Chí Hiên, bên trong tứ hợp viện kiểu cũ, thông thường khách đến phải đặt chỗ trước nửa tháng mới được.

Lúc mẹ con sống, rất thích nơi này. Càng đến gần tết cha lại càng không thể rời đi, cho nên bữa cơm đoàn viên của cả nhà ngoài lúc ở nhà ra, đa phần đều đến đây ăn cơm. Rất nhiều lúc, còn thêm hai mẹ con Hòa Hòa.

Từ sau khi mẹ qua đời, anh liền rất ít khi đến đây.

Cha và mẹ Hòa Hòa giống như thường lệ bắt đầu hàn huyên từ thời tiết, lịch sự, khách sáo chu đáo. Đợi họ động đũa, bề dưới mới bắt đầu động đũa.

Có bề trên cùng với hai người mới có mặt, tình cảnh không hề thân thiết hay nồng ấm, tuy mọi người đều nỗ lực muốn thể hiện thân thiết và nồng ấm

Ông Trịnh nói: “Lần trước Tiểu Hải và Hòa Hòa về, chúng ta cũng cùng nhau ăn cơm, dường như vẫn còn là chuyện của hôm qua. Trong chốc lát, đội quân của chúng ta đã hùng mạnh lên.”

Mẹ Hòa Hòa nói: “Cục diện thế giới đều cũng đổi nhanh như thế, mỗi ngày một khác, huống hồ là người. Tiểu Hải, hôm nay cháu ăn không nhiều, có phải là không thoải mái không?”

Trịnh Hải nói: “Đâu có, cô Lâm. Ồ, đúng rồi, gần đây dạ dày cháu không được ổn.”

Ông Trịnh nói: “Nó từ nhỏ đã thế, kén chọn thứ ăn, ăn cơm giống như là uống thuốc, luôn cho rằng nó sẽ nhỏ con, không ngờ lại cao như vậy.” Lời của ông là nói với Dương Ủy Kỳ, kèm theo chút yêu thương, lại giống như là khiển trách.

Trịnh Hải cúi đầu không nói, Dương Ủy Kỳ mỉm cười.

Mẹ Hòa Hòa nói: “Dáng người cao chủ yếu là do di truyền, thêm nữa là luyện tập. Hòa Hòa xưa nay ăn uống tốt, chưa từng kén chọn đồ ăn, cũng vẫn thấp bé.”

Hòa Hòa nghe thấy có người nhắc đến cô, ngẩng đầu lên từ đĩa thức ăn. Từ đầu bữa ăn đến bây giờ, cô chưa từng dừng lại, ngay cả đầu cũng không ngẩng lên.

Chủ đề như vậy tương đối nhạt, người hưởng ứng cũng rất ít. Do đó ông Trịnh gấp thức ăn cho Sầm Thế và Dương Ủy Kỳ, nói với Dương Ủy Kỳ: “Lúc nhỏ có một khoảng thời gian cháu ở nhà bác cháu đúng không, ta còn bế cháu. Chắc chắn là cháu không nhớ.” Lại nói với Sầm Thế: “Từ lúc Hòa Hòa sinh ra, ta luôn nhìn nó lớn lên đến bây giờ, giống như là con của mình vậy. Từ nhỏ con bé đã ngoan, cháu không được bắt nạt con bé đâu đấy.”

Sầm Thế mỉm cười khiêm tốn: “Bác yên tâm, không có đâu ạ.”

Sau đó liền nói đến không ngờ Hòa Hòa và Sầm Thế là bạn học đại học.

Ông Trịnh nói: “Hóa ra là có duyên như vậy, bắt đầu yêu nhau từ đại học. Giáo sư lâm cô cũng không biết chuyện này sao? Tiểu Hải chắc con biết đúng không?”

Trịnh Hải qua loa đáp một tiếng.

Sầm Thế nghiêm túc mà cẩn thận nói: “Chúng cháu lỡ mất rất nhiều năm. Nhưng may mắn đó là lại gặp lại nhau.”

Hòa Hòa dường như cắm đầu vào đĩa, mà Trịnh Hải lại không tập trung dùng đũa xâu thành xiên những viên thịt trong đĩa của mình.

Mẹ Hòa Hòa hỏi: “Tiểu Hải và Tiểu Dương lúc nào định tổ chức hả?”

Trịnh Hải ngẩng đầu, hơi sững lại, cùng nhìn Dương Ủy Kỳ một lát, sau đó mở miệng: “Chúng cháu đang suy nghĩ.”

Ông Trịnh hỏi: “Mùa xuân năm sau không tồi.” Lại nhìn Hòa Hòa và Sầm Thế: “Hai cháu thì sao?”

Hòa Hòa dùng khước mắt nhìn Sầm Thế một cái, cướp lời anh trước khi anh mở miệng: “Đương nhiên là đợi chuyện vui của anh trai và chị dâu làm xong rồi hãy nói.”

Ông Trịnh cười: “Lúc nhỏ không phải thường lấy ga giường làm váy cưới sao? Sao bây giờ không vội nữa hả?”

Hòa Hòa cười hì hì, không nói. Mẹ Hòa Hòa cười giải vây giúp cô: “Hòa Hòa bây giờ vẫn còn giống như đứa trẻ con, không vững vàng như Tiểu Dương. Tôi nghĩ trước khi con bé kết hôn cần phải bồi dưỡng một đợt đã. Đúng không, Hòa Hòa.”

Hòa Hòa cúi đầu tiếp tục cười, những người ở đó cũng cười với cô một lát.

Lúc bữa cơm kết thúc, thời gian vẫn sớm. Cha Trịnh Hải lên xe rời đi, mẹ Hòa Hòa cũng tự mình lái xe đi.

Màn đêm rất đẹp, bầu trời quang đãng, chỉ còn lại Trịnh Hải bốn người bọn họ.

Trịnh Hải hỏi Sầm Thế: “Vết thương của anh ổn rồi chứ?”

Sầm Thế nói: “Không sao, cảm ơn anh đã quan tâm.”

Trịnh Hải quay về phía Dương Úy Kỳ: “Em muốn đi đâu dạo một chút không?”

Dương Úy Kỳ nói: “Tùy.” Nghĩ một lát, mỉm cười về phía Hòa Hòa, “Hòa Hòa, cô có thể cho tôi chút ý kiến không?”

Hòa Hòa nói: “Các thành phố phía Bắc đều giống nhau, kiến trúc, đồ ăn vật, còn có cây bên đường. Không bằng đi chợ đêm, chợ đêm ở đây rất dài rất náo nhiệt, có thể đi dạo cả buổi tối.”

Dương Úy Kỳ nói: “Nghe cũng không tồi. Hay là mấy người chúng ta cũng đi nhé.”

Hòa Hòa tươi cười: “Sau này tôi có thể đưa cô đi riêng, nhưng tối nay tôi có chút chuyện với Sầm Thế.”

Dưới sự chú ý của Trịnh Hải và Dương Úy Kỳ, cô kéo gấu áo Sầm Thế kéo anh đến hẳn bên cạnh xe.

Sầm Thế lái xe không nhanh không chậm, bị từng chiếc xe phía sau vượt qua, lúc chiếc xe vượt qua, ánh đèn chiếu vào mặt anh và Hòa Hòa.

Sầm Thế nói: “Bây giờ cuối cùng anh đã hiểu vì sao em thà cả ngày ở bên cạnh Trịnh Hải, cũng không chịu ở cùng mẹ em. Ngày ngày đều giống như là phỏng vấn, cảm giác đúng là không dễ chịu.”

Hòa Hòa nói: “Anh lái nhanh một chút, cửa hàng đó sắp đóng cửa rồi.”

Sầm Thế nhướn mày: “Em còn dám bảo anh lái nhanh? Việc lần trước không để lại cho em ám ảnh tâm lý sao?”

Hòa Hòa nói: “Ăn cơm còn sẽ nghẹn chết đó, làm gì có nhiều ám ảnh tâm lý thế chứ. Anh còn rùa bò như vậy, em sẽ bắt xe đi đấy.”

Sầm Thế than: “Chỉ có tiểu nhân và phụ nữ là khó nuôi, Tiêu Hòa Hòa, hai cái đó em đều chiếm hết.”

Hòa Hòa quay đầu đi không nhìn anh. Sầm Thế nhấn ga hết cỡ, chiếc xe lao đi, Hòa Hòa suýt nữa đập vào kính xe.

Sầm Thế hơi nhàm chán ngồi trong xe đợi Hòa Hòa, lúc Hòa Hòa chạy kịp đến cửa hàng tinh xảo đó còn 10 phút nữa là đóng cửa, nhưng không cho anh đi theo. 3 phút cũng chưa đến, cô lại chạy ra, trong tay xách hai túi lớn.

Sầm Thế không nói lên lời: “Tốc độ này của em quả thật không phải là giả.”

Hòa Hòa sau khi chạy ra rõ ràng là vui hơn rất nhiều, còn chủ động mua đồ cho Sầm Thế, là hai đôi giày cùng kiểu dáng, một đôi màu xanh lá cây, một đôi màu sữa.

Sầm Thế gật đầu: “Không tồi. Tiêu tiểu thư, dáng vẻ mua đồ của em càng ngày càng có phong độ nổi tiếng đấy.”

Hòa Hòa giả vờ không nghe thấy lời chế giễu của anh, nghiêm túc giải thích cho anh: “Mấy hôm trước em chán chừ không mua màu đó, định đợi nghĩ rõ ràng rồi mới mua. Hôm nay bỗng nhiên nghĩ, chẳng may bị người khác mua mất thì sao, nên mua sớm thì tốt hơn.”

Sầm Thế trịnh trọng nói: “Đương nhiên đương nhiên, nắm vững quyền chủ động là quan trọng nhất. Mua giày đầu phải là chọn chồng, chỉ có thể chọn một đôi. Chỉ cần em thích hơn nữa đủ tiền, mua 10 màu cũng không sao. Tiền không đủ không sao, anh có thể cho em vay.”

Hòa Hòa hứ một tiếng, vút mạnh túi giày vào ghế sau, lại quay đầu đi không để ý đến anh nữa.

Sầm Thế chuyển tâm lái xe, một lúc sau lại cười: “Hai vị bề trên đó của em, còn có ngài Tiểu Trịnh, có phải là chưa từng nhìn thấy dáng vẻ ghê gớm này của em không? Lúc này ở đó em quả thật giống như một con thỏ trắng nhỏ, quá ngoan. Nói ra thì, anh may mắn hơn họ nhiều. Em nói xem?”

Hòa Hòa tức giận: “Sầm Thế anh có thể ngậm miệng lại được không?”

Sầm Thế làm bộ dạng kinh hãi một cách khoa trương, ngược lại lại khiến Hòa Hòa hết giận. Cô cắn cắn môi, lại nhìn ra phía cửa sổ.

Một lúc lâu sau, Sầm Thế nói: “Tức giận thì phải phát ra, có lời muốn nói thì nói ra. Kiềm nén không sợ bị bệnh tim sao?”

Hòa Hòa nói: “Anh mới bị bệnh tim ấy.”

Sau khi Sầm Thế chuyên tâm rẽ ngoặt nói: “Trịnh Hải có gì tốt? Giống như là một bức tượng cẩm thạch dát vàng đính ngọc vậy, lạnh băng băng, không có cảm xúc của người bình thường. Ồ xin lỗi, anh quên mất nội tâm mạnh mẽ của anh ta, nội tâm anh ta là người máy vạn năng, hơn nữa vĩnh viễn là phiên bản mới nhất.” Hòa Hòa lườm anh một cái.

Sầm Thế không thêm đề ý: “Tiêu Hòa Hòa, em tìm anh diễn kịch cùng em, rốt cuộc là diễn ẹ em xem, hay là diễn cho Trịnh Hải xem? Hay là, em là diễn cho bản thân em xem hả?”

“Sầm Thế, nếu anh chán ghét rồi, có thể ra đi trước. Cảm ơn anh đợt này đã diễn với em.”

Sầm Thế nói: “Không phiền, anh đang cảm thấy thú vị đây. Chỉ là hôm nay bỗng nhiên anh phát hiện ra, anh không tìm thấy vai diễn định vị, muốn làm bài kỹ hơn một chút, tránh khỏi việc bị bại lộ.”

“Xin lỗi.”

Sầm Thế bị câu trả lời không suy nghĩ của Hòa Hòa làm cho không có lời đáp trả. Lúc lâu sau nói: “Hòa Hòa, trước đây em thật sự thích anh sao?”

Hòa Hòa nghĩ rất lâu, nói: “Đúng. Rất lâu trước đây rồi.”

Sầm Thế nói: “Hòa Hòa, lúc đó em đi rất dứt khoát, anh cho rằng em vốn dĩ không thích anh, chỉ là lòng tự trọng bị tổn thương. Nếu lúc đó anh biết em thích anh thật sự, bất luận thế nào, anh cũng sẽ không.....”

“Đều qua rồi. Đừng nói nữa, đều đã qua rồi.” Hòa Hòa thấp giọng ngắt lời anh.

“Thật ra anh muốn nói với em, thích một người, nên để cho anh ta biết.” Sầm Thế thấy Hòa Hòa rất lâu không trả lời, cũng nói một câu không suy nghĩ, “Anh mời em ăn kem nhé. Em muốn ăn không?”

Hòa Hòa nói: “Không muốn.”

Sầm Thế nói: “Anh muốn ăn. Hay là, em mời anh nhé.”

Ở một góc khác của thành phố. Dương Ý Kỳ khoác tay Trịnh Hải, đi xuyên qua chợ đêm.

Chợ đêm ồn ào náo nhiệt, quầy hàng đồ ăn thực phẩm đủ loại mùi hòa quyện vào nhau, trở thành một mùi kỳ quái, những sạp hàng nhỏ bán hàng hóa bày đầy trước mắt, trên trời dưới đất, không có gì là không có.

Dương Ý Kỳ sau khi mua một đôi cá vảy quay lại bên cạnh Trịnh Hải nói: “Trong nhà anh cũng có cái này, là Hòa Hòa tự làm phải không?”

Trịnh Hải vừa gật đầu, vừa đưa tay ra vuốt gấu áo mình.

Dương Ý Kỳ cười: “Tối nay anh đã kéo gấu áo mấy lần rồi. Hóa ra anh cũng có động tác nhỏ đó, thật thú vị.”

Trịnh Hải cười cười, nhưng nụ cười rất nhanh được thu về khóe môi.

Anh cũng không biết bản thân mình có hành động đó từ bao giờ.

Lúc Hòa Hòa còn rất nhỏ, khi đi ra ngoài luôn nắm chặt lấy tay anh.

Khi cô lớn hơn một chút, biết được sự khác biệt giữa con trai con gái, liền không chịu nắm tay anh nữa.

Nhưng ở nơi nhiều người, anh sợ cô lạc mất, thường kéo túi xách của cô, hoặc là kéo dây đai váy cô, Hòa Hòa luôn nói anh dắt cô như dắt một con chó con.

Sau này cô liền kéo gấu áo anh. Đặc biệt là lúc cô mệt, dựa cả cơ thể vào người anh, thường kéo gấu áo anh đến mức nhần nhúm, hại anh không thể không vuốt thẳng lại.

Anh vẫn nhớ, lần trước cô nắm gấu áo anh bám lấy người anh cho anh kéo đi, chính là ở chợ đêm này.

Mới có thấy thảng, dường như cách cả đời.

Anh đồng thời nhớ lại dáng vẻ lúc này Hòa Hòa kéo gấu áo Sầm Thế. Hóa ra đó chỉ là động tác quen thuộc của cô mà thôi, đối với ai cũng thế.

Anh cũng nên nỗ lực thay đổi cái thói quen này.

Đến nơi đông người, Dương Ủy Kỳ lại nắm chặt lấy tay anh, sợ anh đi mất. Tay hai người chảy mồ hôi, dập dính dập dính. Trịnh Hải hốt hoảng trong chốc lát, anh rút tay ra, quay tay nắm lấy bàn tay cô. Tay cô gầy gầy, mềm mại dụi dằm, có một cảm giác quen thuộc.

Ngày hôm sau, Hòa Hòa về mẹ cùng ngồi trong phòng, vừa sưởi nắng vừa uống trà nói chuyện.

Mẹ Hòa Hòa hỏi: “Con và Trịnh Hải sao vậy?”

“Không sao cả.”

“Lần trước cùng nhau quay lại, còn còn nũng nịu với nó. Tối qua lại không nhìn nó một cái, giả vờ như người xa lạ.”

“Cái đó.....con và anh Trịnh Hải quá thân thiết, sợ Dương tiểu thư hiểu lầm.....không phải, sợ cô ấy để ý.”

“Con và Trịnh Hải thân thiết gần 20 năm rồi, cô ấy muốn để ý cũng không kịp nữa.”

Hòa Hòa cúi mắt xuống: “Thêm một việc không bằng bớt một việc.”

Sau đó Hòa Hòa lật tiểu thuyết, mẹ Hòa Hòa đang xem tạp chí chuyên ngành của bà.

“Sầm Thế đó, chắc không phải là đối tượng kết hôn của con phải không.” Mẹ Hòa Hòa lạnh lùng bắt ngờ hỏi một câu như thế.

“Cái đó.....” Hòa Hòa sững lại lúc lâu, “Vẫn chưa nghĩ xa như vậy.....”

“Con chịu để cho cậu ta lấy danh nghĩa bạn trai cũ gặp mẹ, chắc cũng có tiền đề kết hôn trước khi qua lại chứ.”

Hòa Hòa cẩn thận hỏi: “Mẹ, có phải là mẹ không thích anh ấy không?”

“Nếu là người con thích, mẹ sẽ không phản đối. Nhưng theo sự lý giải của mẹ, người con đồng ý cưới, chắc cũng sẽ là kiểu khiến con tôn trọng thậm chí kính nể, mà thái độ con đối với cậu ta, không giống.”

Hòa Hòa lúc lâu không nói. Cô yên lặng rất lâu, bỗng nhiên hỏi: “Mẹ, mẹ vì tôn trọng và kính nể mà gả cho cha con sao?”

“Trước đây con chưa từng hỏi mẹ về việc có liên quan đến cha con.”

“Thật ra con luôn muốn hỏi, chỉ là không dám. Mẹ và cha quen nhau như thế nào? Có một lần con thấy cuốn niên giám thành phố rất cũ ở trong thư viện, bên trong có giới thiệu qua về cha, bên trên viết, ba chỉ học hết trung học. Lúc mẹ gả cho cha mẹ đã là nghiên cứu sinh. Lúc đó con rất muốn hỏi, sao mẹ lại gả cho cha.”

“Học lực không thể hiện được khoảng cách của hai con người. Cha con là người tốt.”

“Con biết. Xin lỗi, mẹ coi như con chưa hỏi nhé.”

“Không sao. Nhiều năm nay, ai cũng cho rằng mẹ không thích nói, cho nên chưa từng hỏi mẹ. Mẹ và cha con đều là trẻ mồ côi, từ nhỏ lớn lên cùng nhau. Mẹ thấp bé, thường bị ức hiếp, cha luôn bảo vệ mẹ. Sau này cha con nói, về sau gả cho ông nhé, ông có thể bảo vệ mẹ cả đời. Sau này mẹ học lên, cha con đi làm, có lần viết thư nói với mẹ, cha con đi coi mắt quen một cô gái, cảm thấy không tồi, muốn qua lại với cô ấy,

thích hợp liền kết hôn. Ngày hôm sau mẹ nói với trường anh trai mẹ bị ốm xin nghỉ phép, quay lại cảnh cáo cha con, đàn ông nói phải giữ lời, cả đời cha con hoặc là không kết hôn, nếu kết hôn chỉ có thể lấy mẹ.”

“Sau này thì sao?”

“Cha con không chịu, nhưng mẹ kiên trì. Cho nên cha con đợi đến lúc mẹ tốt nghiệp, thật sự lấy mẹ. Cha con nói hoàn thành được một nửa lời hứa, sau đó dùng cách thức khiến người khác tôn trọng nhất hủy hoại nửa lời hứa còn lại.”

“Tại sao mẹ lại muốn gả cho cha? Lúc này mẹ không nhắc đến vấn đề này.”

“Cha con là người tốt, là người tốt nhất mà từ nhỏ đến lớn mẹ gặp. Lúc đó mẹ chỉ nghĩ, bỏ lỡ người này, sau này không gặp được người tốt hơn, nhất định sẽ hối hận.”

“Mẹ, mẹ yêu cha không?”

Mẹ Hòa Hòa nghĩ rất lâu: “Mẹ chỉ nghiên cứu vật chất định lượng, còn “yêu” quá hư vô. Mẹ không biết.”

“Cảm ơn mẹ nói cho con biết những chuyện này.” Hòa Hòa nói nghiêm túc.

Mẹ Hòa Hòa nhìn cô một lát: “Hòa Hòa, trước đây con chưa từng nói những lời này với mẹ, cũng không hỏi mẹ những vấn đề này.”

“Đó là vì chúng ta rất ít khi cùng nhau nói chuyện, công việc của mẹ đều rất bận.”

“Lúc con còn nhỏ, có lúc muốn mẹ làm cho con điều gì đó, đều không chịu tự mình mở miệng, mà là Trịnh Hải giúp con chuyển lời.”

Hòa Hòa lại không nói.

“Hòa Hòa.” Mẹ Hòa Hòa dụi dằm gọi tên cô, Hòa Hòa ngẩng đầu lên.

“Mẹ cũng luôn có một điều nghi vấn, từ trước đến nay chưa tìm được cơ hội thích hợp để hỏi. Mùa hè năm con học năm thứ nhất, xảy ra chuyện gì hả?”

“Dạ?”

“Chính là mùa hè năm mà Trịnh Hải ra nước ngoài du học.”

“Không có gì.....lâu quá rồi.”

“Năm đó con cùng Trịnh Hải quay lại, cũng bỗng nhiên trở nên xa lạ, giống như hai đứa con tối qua vậy.”

“Có sao? Con không nhớ nữa. Trí nhớ của mẹ thật tốt.” Hòa Hòa cười hai tiếng.

“Lần này không nói một tiếng liền quay lại, còn thêm một người bạn trai, lại bỗng nhiên giận dữ với Trịnh Hải. Hai việc này có liên quan với nhau không? Hay là mẹ nghĩ nhiều?”

Hòa Hòa nhìn bìa sách trong tay, không dám nhìn vào mắt mẹ. Cô yên lặng một lúc, nói nhỏ: “Mẹ, con không muốn nói gì. Mẹ cũng đừng hỏi.”

“Được, mẹ không hỏi.”

Một lúc sau Hòa Hòa lại chủ động nói: “Không có liên quan đến anh ấy.”

Hai mẹ con lại trở lại sự yên lặng lúc đầu, trong căn phòng yên tĩnh đến mức chỉ nghe thấy tiếng kim đồng hồ chạy máy móc.

“Hòa Hòa, mẹ có thể làm cho con cái gì không?” Mẹ Hòa Hòa bỗng nhiên nói.

“Không cần gì cả, mẹ.”

“Con thích Trịnh Hải, hy vọng người Trịnh Hải lấy là con phải không?”

“Con thích anh ấy như một người anh trai. Con chưa từng nghĩ sẽ gả cho anh ấy, từ nhỏ đến lớn đều chưa từng nghĩ vậy.”

14. Chương 27-28

Chương 27.1

Cuộc sống của Trịnh Hải trở lại yên bình như ý muốn.

Anh càng nỗ lực làm việc hơn trước, qua lại hòa thuận với Dương Úy Kỳ, gặp mặt bề trên và đồng nghiệp cô, nghiêm túc bàn bạc chuyện hôn sự với cô.

Chỉ là anh càng ngày càng ngủ kém, cứ mơ về mấy chuyện hồi nhỏ vụn vặt, những cảnh rời rạc vụn vỡ, lúc tỉnh dậy hốt hoảng hệt hăng.

Đường như lại quay lại năm anh 6 tuổi. Năm đó anh liên tục gặp ác mộng, người trong nhà đưa anh đi gặp bác sỹ tâm lý, anh mím chặt môi không nói, bác sỹ không có cách nào với anh. Sau này cha mời một huấn luyện viên võ thuật cho anh, hàng ngày luyện công vừa mệt vừa uể oải, buổi tối đặt đầu xuống gối liền ngủ thiếp đi, từ đó mà chữa khỏi bệnh mất ngủ.

Trịnh Hải đi ra từ phòng họp, quay về phòng làm việc liền đi vào phòng vệ sinh, anh ở đó ho một trận, lau nước mũi một lúc, rửa mặt lại, lúc đi ra mũi và mắt đều hơi đỏ.

Trợ lý đã đợi anh, thấy dáng vẻ anh không kìm được cười: “Tôi quen anh nhiều năm như vậy, thấy anh cảm cúm hiếm gặp như là nhật thực ấy.”

Trịnh Hải nói: “Có việc gì?” Anh vừa nói câu đó, liền lại bắt đầu ho, lúc lâu sau mới dừng được, ngay cả thư ký Vi ở bên ngoài cũng nghe thấy, vội vàng đem nước vào. Cô nhìn một cái thuốc trên bàn, phần của buổi sáng bây giờ anh vẫn chưa uống, cô cũng không dám nói gì, lại đi ra.

Trợ lý nói: “Lần này dịch cảm cúm nghiêm trọng vậy sao? Người khác 1,2 tuần là khỏi, anh cũng sắp một tháng rồi, không những không thấy khỏi, ngược lại càng ngày càng nặng hơn. Bớt chút thời gian đi khám bác sỹ đi.”

Trịnh Hải nói: “Không sao, qua mấy ngày nữa là khỏi. Bởi vì ít bị cảm cúm, cho nên mới lâu khỏi.”

“Anh cố gắng chống đỡ như vậy ảnh hưởng đến tinh thần làm việc của người khác. Anh không thấy mấy ngày hôm nay hề thấy anh ho là mấy người phụ nữ ấy có dáng vẻ tan nát trái tim hả.” Trợ lý lải nhải lúc lâu đang muốn nói vào chuyện chính, “Lúc này cái kế hoạch anh nói trong cuộc họp.....là thật hả?”

“Tôi nói đùa trong chuyện công việc bao giờ chưa?”

Trợ lý nói: “Anh nói cái gì tôi đương nhiên là tuân theo. Nhưng, tôi nói một câu cá nhân, gần đây anh làm việc gì cũng tuyệt tình giống như là đập nổi chìm thuyền vậy, không để ọi người một chút đường lui nào, tôi sắp không chịu nổi rồi. Cậu không thấy cái dáng vẻ như sắp khóc của mấy vị giám đốc sao.”

Trịnh Hải nhàn nhạt hỏi: “Có sao?”

“Chẳng lẽ không có sao?” Trợ lý thấy Trịnh Hải bắt đầu lau nước mũi, than thở nói, “Xin anh về nhà trước nghỉ ngơi đi, nước mũi chảy nhiều quả thật ảnh hưởng đến phương thức suy nghĩ đó.”

Cuộc họp vừa rồi rất lâu, Trịnh Hải cũng cảm thấy không thoải mái, dường như lại hơi sốt. Anh gật đầu, nói: “Lát nữa tôi về. Có việc gấp thì anh xử lý.” Lát sau lại bổ sung, “Tôn tổng lần trước chúng ta hợp tác vụ biệt thự ven biển. Anh nói với anh ta, tôi nhượng lại một căn cho anh ta.”

“Anh dựa vào giá nhà đất bây giờ bán cho anh ta? Anh lỗ to rồi.”

“Ừ, như vậy không phải là vừa tốt sao.”

Trợ lý tỉnh ngộ ra: “Đúng thế đúng thế. Ấy, lúc đó anh mua hai căn, không phải nói là một căn giữ lại làm của hồi môn cho Hòa Hòa sao?”

“Không cần nữa, cô ấy có thể sẽ không quay lại. Cho dù quay lại, cũng chưa chắc đã sống gần tôi như vậy.”

“Sao hả, Hòa Hòa cãi nhau với anh?”

“Đâu có. Cô bé lớn rồi.”

Trợ lý nghĩ một lát: “Thật sự là muốn đi cùng người họ Sầm đó?”

Trịnh Hải không nói.

Trợ lý nói: “Quá dễ dàng cho tên tiểu tử ấy rồi.”

Trịnh Hải nói: “Bây giờ anh rất rảnh sao?”

Trịnh Hải làm hết việc trong tay chuẩn bị về nhà. Anh hơi chóng mặt, gọi điện thoại cho Tiểu Trần lái xe đưa anh về. Lúc đi qua bàn làm việc của Vi Chi Huyền, cô đứng dậy tiễn anh.

Trịnh Hải đặt chiếc hộp lên bàn cô: “Buổi chiều gửi cái này cho Hòa Hòa.....quà giáng sinh hoặc là quà năm mới trước.”

Vi Chi Huyền gạt đầu, mở chiếc nắp tinh xảo ra, cảm thấy rất kinh ngạc.

Cô nhớ cái dây chuyền ngọc cẩm thạch tạo hình bàn tính này anh đã mua mấy năm nay, vốn dĩ chính là muốn tặng cho Hòa Hòa, không hiểu vì sao bây giờ lại vẫn ở chỗ anh. Cô có ấn tượng sâu đậm như thế là vì lúc mua cái này gặp phải một loạt trục trặc.

Hơn nữa đồ này chuyển phát nhanh không an toàn. Tuần trước anh đi công tác ở thành phố mà Hòa Hòa đang ở, hành trình cũng không vội, anh cũng hoàn toàn có cơ hội tự tay đưa cho cô ấy.

Cuối tuần, Trịnh Hải xem báo, Dương Ủy Kỳ đang nấu cơm, ở giữa thỉnh thoảng anh cũng nói mấy câu.

Anh luôn rất yên lặng, thỉnh thoảng ho mấy tiếng.

Dương Ủy Kỳ đưa nước cho anh, sờ sờ trán anh: “Hình như lại sốt rồi. Từ lần trước đó, anh vẫn chưa hết bệnh, vừa khỏi được một chút, lại nặng thêm. Cứ như vậy sẽ không tốt đâu.”

“Lúc nhỏ có năm cũng thế, cảm cúm cả một mùa đông, uống thuốc cũng không tác dụng. Thật ra anh rất ít khi cảm cúm, nhiều năm rồi đều không như vậy.” Anh ngửi một lát cốc nước, chau mày đẩy ra: “Anh không cần dầu thơm và dấm.”

“Uống cái này sẽ ngừng ho. Anh lại không chịu uống thuốc đúng giờ.” Cô dỗ dành anh như dỗ trẻ con.

Trịnh Hải nói: “Món ăn em xào có phải sắp nát rồi không?”

Cô “à” một tiếng, vội vàng chạy vào bếp. Trịnh Hải nhân cơ hội đổ cốc nước đi.

Ăn cơm xong, Trịnh Hải ra ngoài đi dạo theo thói quen, Dương Ủy Kỳ đi cùng anh.

Bên ngoài hơi lạnh, họ mặc đều rất ít. Trịnh Hải nhét tay vào túi, trên người Dương Ủy Kỳ không có túi áo, liền cũng nhét tay vào túi áo anh.

Trịnh Hải khựng lại một lát một cách khó phát hiện, sau đó nắm lấy ngón tay lạnh lẽo của cô vào lòng bàn tay mình.

Dương Ủy Kỳ thân mật hỏi anh: “Hai ngày nữa là sinh nhật anh, anh muốn tổ chức thế nào?”

“Anh không tổ chức sinh nhật.” Trịnh Hải quay đầu lại nhìn về mặt hơi hơi thất vọng của Dương Ủy Kỳ, nói dúi dúi lại, “Cha anh luôn nhấn mạnh sinh nhật là ngày khổ của mẹ, phản đối nhất là tổ chức sinh nhật quá phô trương, ngược lại lúc mẹ anh còn sống, anh và cha đều tặng quà cho bà. Còn về mấy năm nàu.....cũng chỉ là mỗi lần sinh nhật ăn một bát mỳ giò heo.”

“Sinh nhật ăn mỳ giò heo? Có kiểu phong tục như vậy sao?”

“Không có sao? Hòa Hòa luôn nói sinh nhật nhất định phải ăn mỳ giò heo, nếu không thì.....” Trịnh Hải dừng lại ở giữa câu.

Dương Ủy Kỳ dừng lại một lát, mỉm cười nói: “Năm nay không được ăn mỳ giò heo của Hòa Hòa rồi, sẽ không quen lắm phải không?”

“Em nấu đi.” Trịnh Hải mơ mơ hồ hồ nói.

Bên ngoài khu Trịnh Hải sống là một công viên, lúc này đúng lúc có đoàn văn nghệ dân gian đang biểu diễn. Dưới sự đề nghị của Dương Ủy Kỳ, hai người đi bộ qua đó.

Trịnh Hải không hề thích kiêu ồn ào như vậy, cho nên lúc Dương Ủy Kỳ hỏi anh có khát không, anh rất chủ động đi mua đồ uống.

Lúc Trịnh Hải quay lại đi qua một khu vườn nhỏ có tên “Lạc viên meo mi”. Đây là nơi những người yêu mèo tụ họp, ở bên trong đâu đâu cũng có thể thấy tượng điêu khắc hình mèo, thường có những giống mèo quý hiếm, lại bán vô số những đồ chơi búp bê có liên quan đến mèo, còn phụ trách gửi nuôi thời gian ngắn.

Anh có thể nhớ rõ ràng như vậy là vì có một đạo Hòa Hòa muốn trị hết bệnh sợ mèo cho anh, kéo anh đến tiến hành giáo dục yêu mèo, kết quả đương nhiên là anh không chịu nổi bỏ đi giữa đường, tức đến mức Hòa Hòa không thèm để ý đến anh mấy ngày.

Lúc có một cô gái ôm một con mèo vọi vàng đi qua, Trịnh Hải bỗng nhiên dừng bước, không kìm được quay lại nhìn.

Có lẽ chỉ là ảo giác, anh lại có cảm giác thân thuộc đối với con mèo mà cô gái đó ôm trong lòng.

Lúc Trịnh Hải quay đầu lại, con mèo đó đúng lúc cũng thò đầu ra nhìn anh, meo lên một tiếng.

Chủ nhân con mèo lập tức quay đầu lại, nhìn anh, trước tiên hơi kinh ngạc, sau đó mỉm cười với anh: “Xin chào, anh Trịnh.”

Trịnh Hải nhận ra đó chính là người bạn làm phù dâu cho Tô Nhắm Nhiễm cùng với Hòa Hòa.

“Xin chào, Đinh tiểu thư.” Anh chào hỏi khách sáo, sau đó lại nhìn con mèo nhỏ trong lòng cô.

Đinh Đinh bị anh nhìn đến mức không thoải mái, e lệ rụt rè cười cười nói: “Đây là Tiểu Bảo của Hòa Hòa, hai tháng nay ở chỗ em. Anh nhận ra nó chứ?”

“Dáng vẻ của nó dường như thay đổi không ít.”

“Đúng thế, nó lớn hơn một chút, hơn nữa béo hơn rất nhiều.”

Trịnh Hải hơi nở nụ cười, đưa tay ra nhẹ nhàng động vào tai con mèo Tiểu Bảo, trước khi nó quay đầu lại liền nhanh chóng thu tay về. “Em đưa nó đến chơi cùng bạn hả?”

“Em phải đi công tác một tuần, muốn gửi nuôi nó ở đây mấy ngày.” Phối hợp với lời nói của Đinh Đinh, Tiểu bảo kêu lên một tiếng bi thảm, đáng vẻ đáng thương tội nghiệp.

“Vậy em bận đi, anh đi trước đây.” Trịnh Hải chào Đinh Đinh định rời đi, vừa quay người liền nghe thấy tiếng kêu kinh hãi của cô. Lúc quay đầu lại, hóa ra con mèo Tiểu Bảo nhảy ra khỏi lòng cô, tung tủy chạy về phía trước, cô vội vàng đuổi theo phía sau.

Tiểu Bảo giống như là chơi trốn tìm chạy mấy vòng, chạy đến gần chỗ Trịnh Hải bỗng nhiên dừng lại, đôi mắt xoay tròn nhìn anh. Người chủ tạm thời của nó thở hổn hển ôm nó lên, nhìn Trịnh Hải càng ngại hơn: “Tiểu Bảo rất nghịch ngợm. Tối qua em đem nó đến thích ứng hoàn cảnh một lát, nhưng hôm nay nó vẫn còn nghịch. Chắc là nó không thích chỗ này.”

“Đưa đến chỗ bạn khác không được sao?”

“Nhắm Nhiễm mấy ngày nay cũng không ở nhà. Bạn về khác.....so ra thì, em cảm thấy ở đây chuyên nghiệp hơn chút, có thể chăm sóc Tiểu Bảo tốt hơn.” Đinh Đinh vừa nghiêm túc nói vừa nhẹ nhàng vỗ vỗ đầu Tiểu Bảo, hy vọng nó phối hợp một chút. Nhưng sau khi nó vẫn kêu lên một tiếng đau khổ không chút phối hợp nào, liền thò đầu ra khỏi lòng cô, một dáng vẻ như bị ngược đãi, khiến Đinh Đinh vô cùng lúng túng.

“Em chỉ đi công tác một tuần thôi hả? Vậy đưa nó cho anh đi.” Trịnh Hải nói xong liền hối hận, anh cũng không biết lúc này trong đầu cái dây thần kinh nào bị hỏng nữa.

Đinh Đinh do dự một lát, nhưng rất nhanh liền lộ ra vẻ mặt vui mừng, cẩn thận đưa Tiểu Bảo cho anh: “Vậy làm phiền anh rồi, em quay lại sẽ đón nó về ngay.”

Lúc Trịnh Hải nhận lấy con mèo rất trấn tĩnh, tay rất vững, sắc mặt cũng không biến đổi, tuy tư thế ôm mèo rất kỳ quái.

Đinh Đinh vẫy tay tạm biệt anh, lúc rời đi nghĩ, người đàn ông ngay cả rắn cũng không sợ như Trịnh Hải làm sao mà sợ mèo chứ? Cô biết mà, đó nhất định lại là Hòa Hòa nói xấu anh ấy.

Dương Ủy Kỳ vừa nhìn thấy Trịnh Hải ôm mèo quay lại liền cười: “Anh nhặt được hay là mua thế? Đáng về anh ôm nó giống như là ôm một trái bom vậy.”

Trịnh Hải giống như là được đại xá nhét con mèo vào tay Dương Ủy Kỳ: “Chỉ là giúp chăm sóc mấy ngày thôi, nó tên là Tiểu Bảo.”

“Con mèo này thật là VIP, lại có thể làm phiền đến anh”. Dương Ủy Kỳ vừa cười vừa xoa đầu con mèo Tiểu Bảo, “Xin chào, chị tên là Dương Ủy Kỳ,” Mèo Tiểu Bảo rất không hân hạnh thò móng ra, suýt nữa cào vào tay cô.

Dương Ủy Kỳ ngượng ngùng cười một lát: “Xem ra nó không thích em.”

“Không phải đâu. Nó chỉ là nghịch ngợm hơn nữa chưa quen thôi, đây là mèo của Hòa Hòa.” Trịnh Hải vừa an ủi cô, vừa thẳng thắn thừa nhận thân phận của Tiểu Bảo. Mèo Tiểu Bảo rất vip vượn người, không thêm để ý nhắm mắt lại.

“Tính khí nó và chủ nhân chẳng giống nhau chút nào.” Dương Ủy Kỳ không biết phải làm sao nói.

Trước khi về nhà Trịnh Hải nghĩ đến nên mua một ít thức ăn cho Tiểu Bảo. Anh nghiên cứu từng thứ một đồ ăn cho trong siêu thị đồ dùng cho thú cưng, nhét đầy một chiếc giỏ để đồ. Mèo Tiểu Bảo vốn dĩ ngoan ngoãn nằm ở trong giỏ để đồ, sau đó khi đi qua giá để đồ chơi cho chó, bỗng nhiên nhảy ra ngoài, cắp lên một túi lớn thức ăn hình khúc xương.

Trịnh Hải trong tiếng cười của Dương Ủy Kỳ, cúi người xuống đặt túi thức ăn đó vào giỏ hàng.

Tiểu Bảo rất đặc ý tiếp tục nhảy lên nhảy xuống, nhìn thấy cái gì thích liền cắp lên, Trịnh Hải đều làm theo không bỏ lỡ.

Dương Ủy Kỳ không kìm được: “Sau này nếu anh làm cha, nhất định sẽ chiều con đến mức không ra thế nào nữa.” Cô nói xong câu này mới nghĩ đến ý đằng sau, liền lập tức đỏ mặt.

Trịnh Hải dường như không phát hiện ra: “Có thể, lâu rồi không chơi với trẻ con. Em xem từng này chắc là đủ rồi nhỉ.”

“Không phải anh nói là chỉ chăm sóc nó một tuần thôi sao? Đồ anh mua đủ cả một tháng rồi.”

Chương 27.2

Ngày hôm sinh nhật Trịnh Hải, Dương Ủy Kỳ quả thật đến nhà Trịnh Hải rất sớm.

Cô bấm chuông, nghe thấy Trịnh Hải nói một câu: “Đến đây.” Một lát sau lại không có động tĩnh gì, lại nghe thấy anh nói: “Tự em có thể mở được không?”

Tần suất cô ấn chuông rất đặc biệt, cho nên Trịnh Hải luôn có thể biết là cô từ tiếng chuông cửa.

Cô tự mình tìm chìa khóa mở cửa, vừa vào cửa liền nhìn thấy một cảnh đáng cười. Mèo Tiểu Bảo cắp một chiếc dép đi trong nhà của Trịnh Hải trốn vào một góc, Trịnh Hải đang một chân trần đứng sóng đôi với nó.

Dương Ủy Kỳ càng cười ghê hơn: “Tiểu Bảo béo hơn nhiều so với lần trước em gặp nó.”

Trịnh Hải thấy tay cô xách đồ, liền bỏ rơi con mèo, vừa giúp cô nhận lấy đồ vừa nói: “Cái tên này phiền chết đi được, làm nhà lộn xộn hết cả lên. Tuần này anh phải trả gấp 3 lần tiền cho người dọn dẹp.”

Mèo Tiểu Bảo để chứng minh cho lời nói của Trịnh Hải đều là thật, đợi lời anh vừa dứt, lập tức kêu lên một tiếng “Meo”

Dương Ủy Kỳ vừa sửa soạn đồ vừa nói: “Thật sự là ở nhà ăn là được sao?”

“Không ra ngoài. Bên ngoài lạnh lắm.”

“Có phải anh lại không uống thuốc? Anh cảm cúm sao vẫn chưa khỏi hả?”

“Anh giúp em làm gì?” Trịnh Hải đổi đề tài.

“Không cần, anh giúp em sẽ căng thẳng. Đi chơi với bạn Tiểu Bảo của anh đi.”

Lúc Dương Ủy Kỳ vừa cởi bỏ tạp dề vừa đi ra gọi Trịnh Hải ăn cơm, nhìn thấy Trịnh Hải lúc này vẫn còn đang oán trách “tên phiền phức”, đang ngồi trên nền nhà nghịch quả bóng với mèo Tiểu Bảo.

Anh lẩn một đồng bóng cao su màu sắc sặc sỡ từng quả một, mèo Tiểu Bảo lại đẩy từng quả một lại.

Có lúc Trịnh Hải vút hơi cao, thử cho nó nhảy lên bắt. Nhưng mèo Tiểu Bảo không có tố chất huấn luyện, một cái cũng không bắt được, ngược lại bị bóng đập vào đầu, hơn nữa đáng về ngã xuống đất không nhả, lúc bỏ dậy liền nghiêng răng kêu lên về phía Trịnh Hải. Sau đó Trịnh Hải liền vui không chịu nổi.

Dương Ủy Kỳ cũng cười thành tiếng: “Xem ra mấy ngày nay anh sống chung với nó rất vui vẻ.”

“Lúc này em nói nó béo, cho nên anh giúp nó giảm cân.”

Trịnh Hải vút mấy quả bóng trong tay ề Tiểu Bảo. Nó thấy bản thân mình không đỡ được, lại sợ đập vào, meo lên một tiếng liền trốn vào gầm ghế sofa.

Trịnh Hải bỏ dậy từ mặt đất, chỉnh lý quần áo một lát, rửa tay chuẩn bị ăn cơm.

Bởi vì nhà Trịnh Hải từ nhỏ liền không có truyền thống tổ chức sinh nhật gì, ngay cả quà sinh nhật cũng không nhận, gần đây lại cảm cúm, ăn rất thanh đạm, cho nên Dương Ủy Kỳ cũng theo sự dặn dò của anh chuẩn bị rất đơn giản, chỉ là nấu mì giò heo tốn rất nhiều thời gian.

Trịnh Hải vừa ăn vừa nói: “Mỳ em nấu không tồi.”

“Giống mùi vị trước đây anh ăn?”

“Ừ. Em học được từ đâu vậy? Hòa Hòa luôn nói đây là phương thức bí mật của nhà cô ấy.”

Dương Ủy Kỳ khựng lại một lát, nói: “Chính là Hòa Hòa chép cho em cách làm.”

Trịnh Hải “ồ” một lát, liền không nói nữa, cầm đầu ăn hết sạch nước canh trong bát mì không để lại một chút, thức ăn lại không ăn một miếng.

Dương Ủy Kỳ lấy bát xới thêm cho anh một bát nữa, Trịnh Hải cảm ơn, nhất thời không nghĩ ra lời gì khác, dường như thuận miệng hỏi một câu: “Em thường liên lạc với cô ấy?”

“Hôm trước em gặp cô ấy, còn nhờ cô ấy giúp một việc.”

Trịnh Hải cúi mắt xuống hỏi: “Cô ấy quay lại rồi?”

“Là em đến chỗ cô ấy công tác, đúng lúc gặp cô ấy.”

“Em không nói cho anh biết việc đi công tác.”

“Xuất phát lúc sáng sớm, chiều hôm đó liền quay lại. Về sau quên không nói cho anh.”

“Biết rồi.” Trịnh Hải không hỏi nhiều nữa.

Sau đó Dương Ủy Kỳ chủ động mở miệng giải thích: “Gần đây chúng em nhận một vụ, em đến viện phúc lợi bên đó lấy chứng cứ, kết quả là gặp Hòa Hòa đang dạy môn thủ công mỹ nghệ ấy đứa trẻ nhỏ. Cô ấy đã làm tình nguyện viên một tháng rồi. Sau đó chúng em nói chuyện một lát.”

“Ồ”

“Sắc mặt cô ấy trông không tồi, mấy đứa trẻ rất thích cô ấy. Cô ấy nhờ em hỏi thăm anh.”

Trịnh Hải không nói, cúi đầu che miệng ho rất lâu, Dương Ủy Kỳ không thể không giúp anh vỗ vỗ lưng.

Hễ im lặng xuống, Dương Ủy Kỳ cũng không biết nên nói gì mới tốt.

Chắc là tiếng ho của anh làm kinh động đến mèo Tiểu Bảo, cái tên đó liền lén lút thò đầu thò cổ ở cửa phòng bếp.

Trịnh Hải ngoắc ngoắc ngón tay về phía nó, nó liền đứng đưa đưa bách bộ vào, chui vào dưới bàn lẩn mấy vòng, nghiên cứu đôi dép đi trong nhà của Dương Ủy Kỳ, cuối cùng ngồi xuống dưới chân Trịnh Hải, cách xa mấy mét.

Tuy rằng tuần vừa rồi Trịnh Hải đối với nó hữu hảo chưa từng có, nhưng anh vẫn chưa đến vạn bất đắc dĩ, rất ít khi ôm nó, lúc ôm nó toàn thân cứng đờ. Mèo Tiểu Bảo là một con mèo khôn, hiểu được khi nhìn ánh mắt người khác, cho nên cho dù nó rất thích nũng nịu, nhưng không hề dám tùy ý nhảy vào lòng anh, chỉ nỗ lực lựa chọn cách thức khác để thu hút sự chú ý của anh.

Trước khi ăn cơm Trịnh Hải nhét vào đĩa của nó không ít đồ, hơn nữa nó dường như cũng đã ăn uống no say. Nhưng lúc anh gấp một miếng cá, nó lại rất không kém cỏi kêu lên, đôi mắt trông đợi nhìn bàn ăn.

Một lát sau, Dương Ủy Kỳ tròn mắt kinh ngạc nhìn Trịnh Hải cúi người cuống, trực tiếp đưa miếng cá đó đến bên miệng nó, rất nhanh nài nhìn nó ăn đi từng miếng, cuối cùng còn lấy một tờ giấy ăn lau miệng cho nó.

Cho đến tận lúc Trịnh Hải ngồi thẳng dậy, vẻ mặt kinh ngạc của Dương Ủy Kỳ cũng vẫn chưa hồi phục lại nguyên trạng.

Trịnh Hải thu đôi đũa lại, lúng túng cười cười nói: “Anh đi đổi một đôi khác.” Lại nhẹ nhàng đá mèo Tiểu Bảo một lát, ra hiệu nó tránh ra, mèo Tiểu Bảo không động đậy.

Dương Ủy Kỳ đứng dậy: “Em đi tìm đĩa lấy cho nó một ít, xem ra nó thích món đó em làm. Anh cần thay đĩa không? Tiếp tục dùng đôi đó nhé.”

Nhưng cuối cùng cô vẫn giúp Trịnh Hải lấy một đôi đũa mới, lại lấy chiếc đĩa của con mèo Tiểu Bảo. Lúc cô quay lại thấy mèo Tiểu Bảo lại bắt lấy Trịnh Hải, đang cắn gấu quần anh lẩn lẩn, Trịnh Hải vẩy ống quần cũng không vẩy nó đi được, kết quả là nó nghịch càng vui hơn.

“Xem ra hai người ở bên nhau rất vui.” Dương Ủy Kỳ cười cười nói.

“Tuần sau nó phải đi rồi.”

“Nếu anh thích, sao không giữ nó lại.”

“Anh không thích mèo lắm, chỉ là hiếu kỳ mà thôi.”

Trịnh Hải không đợi Dương Ủy Kỳ lấy cá vào đĩa cho Tiểu Bảo, liền nhấc cổ nó lên, gỡ nó ra khỏi chân, lại vứt nó ra rất xa.

Dương Ủy Kỳ kêu lên một tiếng kinh hãi, lo lắng mèo Tiểu Bảo bị anh ném bị thương. Nhưng sức lực anh dùng vừa đúng, tên đó nhẹ nhàng đặt 4 chân xuống đất, không chỉ không bị thương, ngay cả vết tích của sự kinh hãi cũng không có, dường như đã quen với trò chơi này.

Dương Ủy Kỳ đuổi theo đưa nó đĩa cá, nó không thèm để ý, chui vào dưới tủ không chịu ra. Cô đành đặt chiếc đĩa bên ngoài tủ.

Bị con mèo Tiểu Bảo làm loạn lên, bữa cơm này lại càng trầm lặng hơn. Bởi vì Trịnh Hải khản cổ, nói mỗi câu đều rất khó khăn, mà Dương Ủy Kỳ cũng không còn không biết xấu hổ trên anh nói chuyện nữa.

Cô thu dọn xong bếp nói: “Em không nên nghe lời anh, không có bánh sinh nhật, chẳng có chút cảm giác nào.”

“Nhà anh xưa nay không tổ chức sinh nhật. Nhiều năm nay đều quen rồi.”

Dương Ủy Kỳ nói: “Như vậy thật chán, em thích nhất là lúc sinh nhật ra sức phung phí. Đợi sau này em cũng phải chú ý.”

“Anh không coi trọng như cha anh, em cứ hết sức mà phung phí. Đúng rồi, anh có đồ tặng em.” Trịnh Hải đứng dậy lấy ra một chiếc hộp nhỏ, ngồi xuống bên cạnh Dương Ủy Kỳ đưa cho cô.

Dương Ủy Kỳ mở ra, là một chiếc nhẫn kim cương xanh vô cùng rực rỡ, kiểu dáng vô cùng đơn giản mà cổ điển, viên kim cương xanh được cắt và nạm vô cùng hoàn mỹ chiếm hết hơn một nửa vòng nhẫn. Cô nhất thời sững sờ.

Trịnh Hải vừa giúp cô đeo lên, vừa hơi cười nói: “Anh chưa từng nghĩ có cần phải làm một hình thức kỳ lạ không, ví dụ như giấu trong bánh gato, trong ly rượu, nhưng anh lo lắng cộm vào răng em. Anh còn thử huấn luyện con mèo Tiểu Bảo cắn ra, nhưng nó không hợp tác. Cho nên cuối cùng vẫn là cách thức vô vị này, dù gì xưa nay anh luôn như thế.”

Dương Ủy Kỳ cúi đầu nói: “Em luôn biết rằng anh không phải là người lãng mạn, anh vốn dĩ không cần vì em mà miễn cưỡng làm những việc mình không thích.”

Trịnh Hải nói: “Vậy là em đồng ý lấy anh?”

“Em nói là không đồng ý sao?”

“Mấy ngày trước bỗng nhiên em nhớ ra, thời gian tổ chức hôn lễ của chúng ta đều định rồi, mà em lại hình như chưa được cầu hôn chính thức. Đây coi là gì hả?”

“Thật ra anh cảm thấy buồn cười đúng không, ngay cả cầu hôn cũng không cần chính thức, em đã hy vọng mau gả cho anh rồi.”

“Đồ tội oan. Anh chỉ là cảm thấy không công bằng với em. Có được không? Nếu không thích, có thể đổi kiểu khác.”

Dương Ủy Kỳ quan sát cẩn thận một lát chiếc nhẫn trên tay: “Đương nhiên là thích. Sao lại có thể không thích chứ?” Cô vừa buồn bực vừa trêu ghẹo nói: “Hôm nay rõ ràng là sinh nhật anh mà? Sao lại cứ là em được nhận quà vậy?”

“Vậy sao? Còn có ai đi trước anh nữa hả?” Trịnh Hải thuận miệng hỏi.

Lúc anh thấy Dương Ủy Kỳ lấy sợi dây chuyền từ trong cổ áo ra, nụ cười anh luôn để trên mặt dần dần thu lại.

Chiếc dây chuyền hình bàn tính nam ngọc, Dương Ủy Kỳ có tất cả 2 cái, đá lam bảo và hồng bảo. Cô thường thường thay dây chuyền, chỉ là hai chiếc này cô đeo nhiều nhất.

Mà lần này cô đeo, lại là mùa lục. Giả sử nếu không phải là cô tìm thấy đồ thay thế, vậy dây chuyền này vốn dĩ thuộc về một người khác, anh giúp Hòa Hòa cất giữ mấy năm nay, đợt trước cuối cùng lấy nó làm quà giáng sinh tặng cho cô.

Đầu óc Trịnh Hải hơi loạn lên, nghe thấy lời mình nói không đạt được ý: “Chúc mừng em, cuối cùng đã sưa tâm đủ.”

Dương Ủy Kỳ nói: “Rất trùng hợp đúng không. Em vốn dĩ đã dự định từ bỏ muốn tìm một người bán khác, không ngờ đến lại là Hòa Hòa. Nếu không phải là hôm đó em gặp cô ấy, em đúng lúc đeo chuỗi dây này, khiến cô ấy chú ý, chắc là sẽ bỏ lỡ mất.”

Trịnh Hải đưa tay ra lấy nước.

“Không ngờ rằng Hòa Hòa lại chịu bỏ đi thứ yêu thích. Em muốn trả tiền, cô ấy kiên quyết nói cái này coi như là tặng quà cưới trước. Hôm đó cô ấy vốn dĩ không nói ra ý định, kết quả là sáng sớm nay em lại nhận được nó. Chắc cô ấy rất thích chuỗi dây này, em cảm thấy ngại.”

“Cô ấy có ý tặng em, em cứ nhận đi. Trước đây cô ấy dường như không để ý đến mấy đồ này.”

“Đồ này không coi là rẻ, chắc là bẽ trên tặng cô ấy. Em định tặng lại cô ấy một món quà, cuối tuần anh có thời gian cùng em đi chọn không?”

“Anh để thư ký Vi đi cùng em, cô ấy có lẽ rõ hơn một chút.” Giọng nói của Trịnh Hải còn khàn hơn cả lúc này.

Buổi tối Dương Ủy Kỳ ở lại nhà Trịnh Hải. Sáng sớm hôm sau cô có việc, nên ngủ từ rất sớm, còn Trịnh Hải bật máy tính, vừa mở web, đồng thời chơi game đánh bài có sẵn trong hệ thống, vừa đợi một email.

Anh uống rất nhiều nước, cảm thấy mũi và cổ rất khó chịu. Dương Ủy Kỳ trước khi đi ngủ dặn anh uống thuốc, lại rót cho anh nước pha dầu mè mật ong và dấm, cũng không có tác dụng, ngược lại khiến dạ dày anh âm ỉ đau.

Cả buổi tối nay đều không bình thường, mèo Tiểu Bảo, Dương Ủy Kỳ, còn có bản thân anh.

Lúc rất muộn Dương Ủy Kỳ phát hiện mèo Tiểu Bảo không ở trong ổ của nó. Hai người bọn họ tìm tất cả các ngõ ngách trong phòng, cuối cùng tìm thấy nó ngủ khò khò trong một chiếc hộp rỗng chuẩn bị vứt đi đặt cùng với rác.

Trịnh Hải toát hết mồ hôi lạnh. Nếu sáng mai nó vẫn không tỉnh, người dọn dẹp đến đổ rác không nhìn thêm một cái, vậy nó rất có thể sẽ mất tích một cách kỳ lạ.

Sau đó Dương Ủy Kỳ tặng anh một món quà sinh nhật kỳ lạ. Anh bóc từng lớp từng lớp, bóc đến cuối cùng chỉ phát hiện một tấm thiệp viết nghệch ngoạc, vẽ hình bánh sinh nhật, viết thời chúc phúc, ở giữa trắng tinh, cuối cùng là chữ ký của cô.

Dương Ủy Kỳ nói: “Em nghĩ rồi lại nghĩ, anh chẳng thiếu thứ gì, lại chẳng thích thứ gì, tặng anh bất cứ đồ gì đều sẽ rất tầm thường. Cho nên em tặng anh một nguyên vọng, chỉ cần em có thể làm được, em nhất định sẽ nỗ lực giúp anh hoàn thành. Thời gian hữu hiệu là một năm.”

Trịnh Hải nói: “Em xem “Thần điêu đại hiệp” tẩu hỏa nhập ma rồi phải không? Học Dương Quá?”

“Đúng thế, anh không được cười. Thật ra em mới đọc xong một cuốn sách, thức đến 3 đêm liền, tối qua mới đọc xong, cho nên bây giờ rất buồn ngủ. Tối qua em vì Quách Tương mà khóc một trận, rất mất mặt đúng không?”

Trịnh Hải lại nhìn tấm thiệp đó một lần nữa. Lúc đầu anh cảm thấy hành động đó của Dương Ủy Kỳ rất trẻ con, nhưng bây giờ sau nửa tiếng, anh cảm thấy hành động đó của Dương Ủy Kỳ vô cùng kỳ lạ, không giống chút nào với tác phong bình thường của cô, lại giống như là bị Hòa Hòa nhập vào vậy, khiến anh nhớ lại cái trò đùa quái đản lúc nhỏ khi Hòa Hòa giận dữ anh.

Trước đây Hòa Hòa bị anh mắng, dám tức không dám nói, liền vẽ hình nhân vật hoạt hình với hình tượng dữ tợn hèn hạ lên giấy, như kiểu sói này sư tử này hồ ly này, bên dưới viết chữ “đại vô lại đại vô lại đại ngu xuẩn” vân vân vân những lời chửi mắng, lén lút nhét vào phòng sách của anh.

Nghĩ đến Hòa Hòa, dạ dày Trịnh Hải càng đau ghê gớm hơn, ngay cả đầu cũng bắt đầu đau.

Anh cảm điện thoại do dự rất lâu, không biết nếu gọi đi sẽ nên nói với cô ấy cái gì, hỏi cô ấy sao lại chuyển tặng đồ của anh tặng cô? Hay là cảm ơn cô đã hoàn thành tâm nguyện của vợ chưa cưới anh? Trách mắng cô không thống nhất ý kiến với anh trước? Lý do dường như đều rất kỳ quái.

Điện thoại của bạn gọi đến cứu anh ra khỏi hoàn cảnh khó khăn. Bạn nói: “Nhận được chưa? Tổ gửi nửa tiếng trước rồi.”

Trịnh Hải nói: “Chưa.”

“Số QQ của cậu là bao nhiêu? Tổ gửi cho cậu. Chắc là file quá nặng.”

“Tổ chưa từng dùng thứ đó, không có số QQ. Bỏ đi, ngày mai cậu liên hệ với thư ký của tổ, bảo cô ấy chuyển lại cho tổ. bây giờ tổ phải đi ngủ đây.”

“Không được, người sao hỏa, cậu phải lập tức xác nhận cho tổ một lát, đêm nay tổ phải làm xong. Ngày mai quá muộn rồi.”

Trịnh Hải vừa đồng ý, vừa dựa theo sự hướng dẫn của bạn cài đặt phần mềm, lập tức đăng ký.

Đăng ký không thuận lợi lắm, bảng kết nối luôn hiển thị hệ thống bận. Bỗng nhiên anh nhớ ra khoảng 2 năm trước Hòa Hòa tặng anh một số. Anh có thể nhớ được là vì 6 số đó chính là sinh nhật anh, mật mã thì lại đảo ngược lại, Hòa Hòa vì điều đó mà rất đặc ý.

Lúc đó anh vốn dĩ không để ý đến, nghĩ đến số đó đã vì quá lâu không đăng nhập mà sớm bị xóa rồi. Nhưng anh vẫn cứ thử nhập vào, lại kinh ngạc phát hiện ra, số đó chưa bị xóa, mật mã cũng chưa mất tác dụng.

Anh lập tức gọi điện thông báo cho bạn, bạn nói: “Cậu thật giỏi, vừa này còn nói chưa từng dùng QQ, bây giờ lại biến đâu ra 6 số vậy? Kịch liệt kinh thường cái giai cấp đặc quyền như cậu!”

Rất nhanh giải quyết xong vấn đề của bạn, nhưng Trịnh Hải lại chưa buồn ngủ. Anh nghiên cứu một lượt cái phần mềm chưa từng dùng này, rất nhanh liền thuận tay.

Anh đổi thành chế độ ẩn, kiểm tra danh sách ghi chép và bạn bè. Ghi chép nói chuyện trống, mà danh sách bạn chỉ có một người, “Cười ha ha”, avatar là một hình con mèo. Con mèo đó anh nhận ra, chính là hình tượng mà mấy tháng trước Hòa Hòa sáng tác đó, lúc này cái hình đó màu xám. Anh tick vào chữ ký xem, một loạt cái từ tượng thành kỳ quái: ha ha he he hu hu hi hi ho ho....

Xem ra gần đây tâm trạng cô cũng không tồi, Trịnh Hải không kìm được nhếch khóe miệng lên.

Công lao chủ yếu của cái số này không bị xóa bỏ là vì Hòa Hòa luôn định kỳ vào đăng nhập, mỗi lần sau khi đăng nhập, cô còn để lại một email ghi chép, khoảng mỗi hai tháng một cái.

Email thứ nhất cô nói: “Em biết anh sẽ lãng phí mất cái số này, đáng thương em vì anh mà cướp lấy nó từ tay người khác, giúp người ta làm lao động một tuần. Miễn phí vẽ mười mấy bức tranh, sau này không bao giờ tặng quà sinh nhật anh nữa.

Mấy email sau đó đa phần là “ngày x tháng x năm x Tiêu Hòa Hòa du lịch qua đây, lúc tâm trạng cô tốt sẽ viết thêm mấy câu về những thứ hôm đó nhìn thấy, ví dụ: “Hôm nay tăng lương, mình lên mạng đặt một chiếc vòng tay hồ phách, cuộc sống thật đẹp đẽ”, lúc tâm trạng không tốt, viết một đồng số lung tung, cuối cùng mắng: “XXX và XXX, Bối Qua Qua và Xuân Trùng Trùng!”*

Trịnh Hải thấy kỳ quái khi bản thân mình lại lập tức hiểu ý đó chính là “đê tiện” và “ngu xuẩn”. Hòa Hòa được dạy dỗ nghiêm khắc, cái đó trên cơ bản là tiêu chuẩn mắng người khác cao nhất của cô rồi.

Cũng có cái đặc biệt hơn chút, ngày này năm ngoái, dung lượng email của Hòa Hòa gửi rất lớn, bên trong nhét đầy ảnh của anh đã bị cô PS xấu đi, từ 1 tuổi đến tận 29 tuổi, cô còn ment ở bên dưới: “Em dám chắc trong này có mấy bức đến bản thân anh cũng không có, em rất giỏi đúng không.”

Email như vậy hiển thị đều là “Hòm thư của tôi” gửi đến, xem ra giống như là người thần kinh tự nói một mình, anh vừa xem vừa thấy rất thú vị.

Lần đăng nhập gần đây nhất là trước đây một tháng, nhưng lần này không có ment.

Ngoài ra trong hòm thư còn có một ít mail được cô gửi từ hòm thư khác đến, đều là những hình thù và chữ viết kỳ lạ. Bình thường anh rất ít khi lên mạng và đọc sách, càng không xem mấy thứ vô vị này. Lúc này xem từng thứ một, đọc đến cái email cuối cùng, phát hiện đã qua nửa đêm.

Anh lại nhìn một lát cái avatar duy nhất trong danh sách, vẫn màu xám. Lúc đang chuẩn bị tắt máy tính, lại thấy góc phải màn hình hiện lên một dòng báo tin, hiển thị là “cười ha ha gửi cho bạn một email”. Trịnh Hải tick vào xem, trong email chỉ có một bức ảnh động cây nến đang cháy trên chiếc bánh gato, cùng với 4 chữ: Sinh nhật vui vẻ.

Trịnh Hải đỡ đầu một lúc, tắt trang đó đi, đóng cả phần mềm.

Mấy giây sau, anh lại đăng nhập vào, mở khung chat với Hòa Hòa, viết một câu: “Muộn vậy rồi vẫn chưa ngủ sao?”

Một giây, hai giây.....qua hẳn mười mấy giây sau, bên đó cuối cùng có trả lời: “Anh là ai?” Trịnh Hải không biết phải trả lời sao.

Lại một lúc lâu sau, Hòa Hòa lại trả lời lại: “Anh trai, thật sự là anh hả?”

Trịnh Hải cảm thấy hoàn cảnh này còn khiến người ta lúng túng hơn cả lúc đàm phán bế tắc. Anh đánh mấy chữ, xóa đi, lại đánh lại, lại xóa đi.

Anh rất không thích ứng với kiểu giao lưu này. Anh giao lưu với bất cứ ai, bao gồm cả lúc ở nước ngoài, chỉ có 2 cách, hoặc là điện thoại, hoặc là email.

Anh nghĩ rất lâu, cuối cùng vẫn là lặp lại câu nói đầu tiên của anh: “Rất muộn rồi, đừng thức đêm.”

“Sao anh cũng ngủ muộn như vậy?” Hòa Hòa không đợi anh trả lời, lại thêm một câu, “Cảm ơn quà anh tặng em. Sau đó.....em lại chuyển cho chị dâu rồi. Anh không để ý chứ, đúng không.”

Trịnh Hải phát hiện ra bản thân mình có cản trở ngôn ngữ. Anh lại qua một lúc lâu sau mới miễn cưỡng gõ một câu: “Không để ý.”

Nghĩ nghĩ vẫn thiếu cái gì, lại thêm một câu: “Cảm ơn em.”

Hòa Hòa gửi một bức ảnh đến, lại chỉ hiển thị một chữ X

Anh yên lặng cả trong lẫn ngoài màn hình, cuối cùng tạm biệt cô tắt máy tính, sau khi đi ra ngoài ban công hút một điếu thuốc, quay về bên cạnh Dương Úy Kỳ nằm xuống.

Dương Úy Kỳ lật mình, mơ mơ hồ hồ nói: “Trời sáng rồi à?”

“Chưa, mới 2h. Làm em tỉnh giấc rồi?”

“Anh cảm cúm còn ngủ muộn như thế?” Cô kê sát vào anh ngủ quần áo anh một lát, “Ho ghê như vậy, còn hút thuốc. Tâm trạng anh không tốt sao?”

“Không sao. Em ngủ đi.”

Trịnh Hải nghe tiếng thở ở bên cạnh nhẹ và đều hơn, rõ ràng là cô lại ngủ say, còn bản thân anh vẫn chưa buồn ngủ chút nào.

Bình thường hề quá nửa đêm vẫn chưa ngủ được, anh liền mất ngủ, cho nên anh luôn cố gắng hết sức tránh thức đêm.

Nghĩ đến sau khi trời sáng còn rất nhiều việc phải làm, anh nhẹ nhàng đứng dậy đi uống hai viên thuốc ngủ, miễn cưỡng ngủ trước khi trời sáng, lúc tỉnh dậy không biết Dương Úy Kỳ đã rời đi từ lúc nào.

Chú thích: Bối Qua Qua và Xuân Trùng Trùng trong tiếng Trung Quốc nếu ghép lại sẽ thành từ “đê tiện” và “ngu xuẩn”

Chương 28.1

Trịnh Hải và Dương Úy Kỳ hoàn thành từng bước công việc chuẩn bị hôn sự, váy đính hôn, chụp ảnh, chuẩn bị đồ dùng kết hôn. Đa phần là Dương Úy Kỳ sắp xếp, Trịnh Hải ủy quyền hoàn toàn

Ngày chụp ảnh cưới đúng vào ngày trời hửng nắng sau trận tuyết rơi, lúc chụp ngoại cảnh chọn một trang viên ở ngoại ô, bốn bề đều là màu bạc và trắng, ánh nắng chiếu xuống từ tầng mây, chiếu vào ánh sáng bạc của tuyết lấp lánh, đẹp lạ thường.

Hôm đó Dương Úy Kỳ chỉ lo lắng bệnh cảm cúm mãi không khỏi của Trịnh Hải sẽ nặng thêm, mỗi lần chụp xong một bộ ảnh không lo lắng đến bản thân mình quần áo mỏng mang liền mặc áo cho anh trước. Trịnh Hải lại đặc biệt phối hợp, vô cùng nhẫn nại, nghe theo sự sắp xếp của người chụp ảnh, nụ cười từ thể hợp lý, mấy vị trợ lý cứ ngưỡng mộ mãi không thôi, thậm chí khen từ lúc vào ngành đến giờ đây là đôi đẹp nhất hợp nhất, dung mạo đẹp, khí chất tuyệt vời, càng khó hơn đó là tôn trọng nhau như khách. Ngay cả người chụp ảnh cũng khen họ vô cùng nhập vai.

Dương Úy Kỳ lật album ảnh, thỉnh thoảng than thở.

Trịnh Hải hỏi: “Chụp không đẹp sao? Anh cảm thấy cũng không tồi.” Thật ra anh cũng chỉ xem lướt qua mấy cái.

“Không phải, là chụp quá đẹp, dường như mỗi tấm ảnh đều không thể tìm ra lỗi nào, hoàn mỹ đến mức không chân thật.” Ảnh chụp quả thật rất lý tưởng, mấy trăm bức, dường như đều không cần xóa đi, mỗi bức đều có thể dùng. Đặc biệt là mấy bức ngoại cảnh trên tuyết, vô cùng mộng ảo.

“Con gái bọn em thật kỳ lạ, chụp không đẹp không thoải mái, chụp đẹp lại nghĩ lung tung.”

“Đúng thế, có lẽ là em hơi có khủng hoảng hôn nhân. Anh không có sao?”

Trịnh Hải khựng lại một lát: “Chắc là không có.”

“Haizz, không xem nữa. Anh có cần tham khảo chút ý kiến về váy cưới và lễ phục của em không?” Dương Úy Kỳ đưa ra một đồng thiết kế váy cưới, “Anh cảm thấy kiểu nào đẹp?”

Trịnh Hải tùy tiện lật lật: “Đẹp.”

“Xin anh đừng qua loa như vậy.”

Trịnh Hải nhanh chóng lật một lượt đồng ảnh đó, rút là một tấm: “Kiểu này tương đối thuận mắt.”

Dương Ủy Kỳ nhận lấy xem xem, cười lên: “Thật trùng hợp, em cũng thích kiểu này. Hòa Hòa còn nói, anh nhất định không thích thiết kế của cô ấy.”

“Ai?”

“Hòa Hòa ấy. Lần trước em gặp cô ấy, cô ấy đang vẽ tranh minh họa cho lũ trẻ ở viện phúc lợi, đều là những cô gái mặc lễ phục, vẽ rất đẹp, em xin cô ấy mấy bức photo lại về tham khảo, kết quả là cô ấy rất nghiêm túc vẽ lại cho em một bộ lễ phục đã qua chỉnh sửa.”

Trịnh Hải chờ đợi một lát nói: “Không phải là muốn đến Paris đặt lễ phục sao?”

“Yêu tổ quốc, ngăn chặn hàng Pháp.” Dương Ủy Kỳ tiếp tục lật đồng ảnh, “Thiết kế của những người nổi tiếng nhìn nhiều rồi ngược lại thấy nhàm chán, em muốn thay đổi phong cách. Anh xem bộ mà tự em thiết kế có đẹp không?” Cô lại đưa ra một tấm.

“Ồ, cũng không tồi.”

Dương Ủy Kỳ phì cười mấy tiếng: “Nói dối.”

“Paris không mua, vậy vậy cưới Milan có phải cũng không tồi không? Hôm khác anh đưa em đi nhé.”

“Sao bỗng nhiên lại tích cực thế hả? Anh đối với việc chuẩn bị hôn lễ này luôn không có hứng thú gì.”

“Thôi vậy, tùy em.”

Lúc Sầm Thế đến thành phố Y hợp 3 ngày, Hòa Hòa tiện đi theo xe quay lại lấy mấy đồ.

Kế hoạch của cô là tết xong sẽ đi thành phố C. Cô muốn thay đổi không khí một chút, ở bên đó làm việc một thời gian, hoặc là tiếp tục học.

Vốn dĩ muốn ở cạnh mẹ thêm ít ngày nữa, nhưng không có cách nào thích ứng được khí hậu lục địa ở thành phố A. Mấy tháng nay cô sống rất khó khăn, chảy máu cam, đờm họng phát tác, mũi khô mất nước, còn bị thương vì lạnh một lần.....chỉ là khoảng cách mấy trăm km mà thôi, bao nhiêu năm rồi cô cũng chưa điều chỉnh được.

Hòa Hòa là một người rất khó thích ứng được với sự thay đổi, ngay cả đi du lịch 3 ngày ở tỉnh bên cạnh, cũng không quen được với thủy thổ.

Nhưng thành phố C phải đi qua mấy tỉnh đó cũng là thành phố ven biển, cô từng học ở đó, ở đó có rất nhiều bạn học cũ, sau tết Sầm Thế cũng sẽ kết thúc công việc ở tỉnh này, quay trở lại nơi đó. Cho nên Hòa Hòa cho rằng cô ở đó nhất định sẽ không cô độc. Mà mẹ của Hòa Hòa cũng không ngăn cản quyết định của cô.

Lần nay cô rút ra được bài học kinh nghiệm, hễ đến nơi là gọi điện cho Trịnh Hải, kết quả là được thông báo cho biết anh đang đi công tác ở nơi khác, nhưng rất nhanh sẽ quay lại.

Ngày hôm sau, Hòa Hòa và Sầm Thế sau khi ăn cơm tối xong, đưa anh đi siêu thị mua quần áo.

“Trưa mai anh trai em mời hai chúng ta ăn cơm.”

Sầm Thế xoa cằm: “Không đi được không?”

“Đợi qua tết, chúng ta đến thành phố C, anh sẽ được giải phóng. Bây giờ làm người tốt thì làm đến cùng đi.”

“Thật ra anh rất thích cảm giác bị trói buộc.” Sầm Thế vẻ mặt tươi cười: “Này, em thật sự không cân nhắc kịch giả thành thật sao?”

“Không phải anh lại có bạn gái mới rồi sao? Làm như em không biết ấy.”

“Ồ, đó là bạn gái cũ. Sao hả? Ghen à?”

“Hừ, tưởng ai cũng thích anh chắc.”

Sầm Thế rất kén chọn, hai người đi một tiếng đồng hồ cũng không mua được một cái áo nào. Sầm Thế tìm chuyện để nói: “Anh ta hôm nay quay về rồi.”

“Em biết, anh ấy sau khi quay về có gọi điện cho em, vốn dĩ bữa cơm vào ngày hôm nay, em nói em có hẹn với anh, cho nên đổi thành ngày mai.”

“Không ngờ em vì anh mà cho Trịnh công tử leo cây sao? Anh thật sự cảm thấy vinh hạnh không có gì sánh bằng.”

“Xin anh đừng tự mình gây ngất như thế. Anh ấy hôm nay mới đi công tác về, buổi tối nên gặp mặt vợ sắp cưới mới đúng, em không muốn làm cái vật cản đường.”

“Thật là cô em gái nhỏ thấu tình đạt lý, nếu anh là anh trai em, anh cũng sẽ yêu em chết đi được.”

“Ấy, sao anh biết hôm nay anh ấy quay lại?” Hòa Hòa chuyển đề tài.

“Một lời khó nói hết. Ôi chao, một lời khó nói hết, không nói cũng được.”

Hôm nay Sầm Thế hơi đen đui. Tuy anh không phục Trịnh Hải, nhưng lại rất sợ anh ta, rất mong vĩnh viễn cũng không cần gặp anh ta mới được. Nhưng anh và Trịnh Hải luôn rất có duyên, ví dụ như mấy tiếng trước.

Hội nghị năm mà Sầm Thế tham gia chọn tổ chức ở một khách sạn ngắm cảnh lớn. Họp xong, mới ăn nửa bữa cơm, anh đang bàn chút chuyện với một người cùng ngành ở tầng ngắm cảnh trên cùng.

Theo lý mà nói Trịnh Hải xưa nay hành sự khiêm tốn, hành tung khó đoán, sẽ rất khó gặp phải mới đúng, kết quả là trong thời gian ngắn như vậy, lại cũng có thể gặp anh ta, Sầm Thế cảm thấy hôm nay nên đi mua xổ số.

Nguy hiểm đó là, người đồng nghiệp đó của anh là nữ, hơn nữa chính là người mà Hòa Hòa nhắc đến, bạn gái cũ của anh. Lúc đó họ đang kéo kéo lôi lôi, cô gái đó hùng hổ dọa người nói: “Sầm Thế anh nói rõ ràng đi, anh rốt cuộc là có ý gì?”

Mấy ngày trước Sầm Thế và cô ta tình cờ gặp lại, hai người lại có chút dây dưa, do đó cô gái đó tình cũ lại cháy lên, còn Sầm Thế lại không lạnh không nóng lạt mềm buộc chặt dồn ép cô ta.

Cô gái mạnh mẽ đó nắc nhen nói: “Anh không thể đối xử với em như thế.”

Anh lấy lấy giọng, đang muốn khuyên cô mấy câu, bỗng nhiên nghe có người nói vô cùng khách sáo: “Làm phiền cho đi qua.” Hòa ra là trong lúc đang dây dưa liền họ đứng chắn ở cửa.

Sầm Thế nói xin lỗi một tiếng, kéo cô gái đó tránh ra một bên. Tình cảnh trước mắt xem ra không được nho nhã, nhưng chắc cũng không gây ảnh hưởng đến tâm trạng khách hàng lên cao ngắm cảnh. Kỳ lạ, rõ ràng không cảm thấy ở đây có người.

Chỉ là, giọng nói lúc này, tuy có mấy phần khàn khàn, nhưng lại đem theo sự quen thuộc.

Lúc anh ngẩng đầu lên, chắc là mặt mình hơi tái xanh đi. Vị khách xin đi qua đó, lại là Trịnh Hải sắc mặt tuy trắng bệch khí sắc không tốt nhưng vẫn vô cùng phong độ! Thậm chí lúc Trịnh Hải rời đi còn nói với họ một câu: “Cảm ơn nhiều.”

Cuộc đời ở đâu mà không gặp mặt chứ.

Tay không đi về ít nhiều cũng có chút không can tâm. Lúc đi xuống dưới lầu đi qua một khu hàng hiệu mới mở, mắt Hòa Hòa sáng lên, kéo kéo gấu áo Sầm Thế nói: “Hay là em tặng anh một chiếc áo sơ mi nhé, lần trước nói rồi phải đền cho anh.”

Một tuần trước Hòa Hòa đổ cả một cốc café vào áo sơ mi của Sầm Thế. Sầm Thế nghiêng rằng nói đó là chiếc áo sơ mi đắt nhất của anh.

Sầm Thế nói: “Đùa mà cũng coi là thật hả.” Anh nhìn cái nhãn hiệu mà Hòa Hòa chỉ, kinh ngạc nói: “Cô nương, mấy năm nay em không đơn giản nhỉ, lại biết cái nhãn hiệu cao cấp lại nhả nhận như vậy? Nhãn hiệu này mới du nhập vào trong nước.”

“Mau chọn đi, đừng ưỡn ẹo nữa. Hình như em vẫn chưa từng tặng anh quà gì.”

“Đợi lúc nào anh biến thành cao cấp như vậy giống anh trai Trịnh Hải của em, em tặng anh nhãn hiệu này cũng chưa muộn. Chúng ta mua hăng khác đi.”

“Không muốn thì thôi, quá thời gian thì không chờ nữa.”

“Em lật mặt còn nhanh hơn lật sách. Được rồi, được lợi ai chê chứ, cho em một cơ hội.”

Kết quả là quả thật oan gia ngõ hẹp, ông trời lại chứng minh thêm một lần nữa Sầm Thế và Trịnh Hải quá là có duyên.

Quầy kinh doanh đó rất lớn, lúc Hòa Hòa và Sầm Thế chọn màu áo sơ mi, ở một bên khác Dương Úy Kỳ và Trịnh Hải xách hai chiếc túi giấy đi qua đây.

Dương Úy Kỳ nói: “Hôm nay toàn mua đồ của em, anh không có đồ gì muốn mua sao?”

“Chẳng có gì thích cả, cũng không thiếu gì hết.”

Dương Úy Kỳ thấy quầy hàng đó rất vui mừng: “Anh xem, ở đây quả nhiên có bán. Anh thích hăng này đúng không, em nhớ trong tủ của anh ít nhất có 2 cái áo sơ mi nhãn hiệu này.”

“Lúc anh xa nhà đi học chiếc áo sơ mi đầu tiên mua là của hăng này, sau này mặc quen rồi. Cũng chẳng phải là thích.”

Dương Úy Kỳ nhẹ nhàng nắm nắm cánh tay anh: “Niềm vui trong cuộc đời anh thật ít. Mua một chiếc ca vat được không?”

“Tùy em.”

Anh bị Dương Úy Kỳ kéo đến trước giá ca vat, hỏi anh cái nào đẹp, anh lắc đầu. Cô đành chỉ từng cái cho anh, Trịnh Hải hoặc là nói “cũng được”, hoặc là nói “bình thường”, kết quả Dương Úy Kỳ lấy hết mấy cái anh bảo “cũng được” đó xuống, nói với phục vụ: “Gói hết vào.”

Trịnh Hải không kìm được cười: “Có phải là em học theo bộ phim nhảm chán đó không. Mấy thứ đồ đó thật hại người.”

Dương Úy Kỳ cũng cười: “Vui mà, hóa ra anh cũng xem bộ phim nhảm chán đó. ” Cô kéo lại bàn tay đang đưa ra chiếc thẻ tín dụng của Trịnh Hải, “Cái này để em, coi như em tặng anh.”

“Tiền của ai mà chẳng giống nhau, có cần phân rõ ràng như vậy không?”

“Đương nhiên là không giống nhau. Bây giờ vẫn không giống nhau mà.” Dương Úy Kỳ kiên quyết.

Lúc họ chuyển đến một bên khác, liền hiệp lộ tương phùng với một đôi khác.

Dương Úy Kỳ nhìn nhìn Trịnh Hải tâm trạng hơi không ổn định những sắc mặt lại cố chịu đựng, lại nhìn nhìn Hòa Hòa, chủ động đưa ra ý kiến: “Đứng ở đây nói chuyện không tiện lắm, chúng ta lên lầu uống trà được không?”

Trên lầu là một quán trà theo phong cách phương Tây nho nhã. Hay người đàn ông không có tiếng nói chung gì, miễn cười hàn huyên vài câu liền cùng nhau im lặng, chỉ còn lại hai cô gái đang tán gẫu. Hai cô gái nói từ buổi biểu diễn của Châu Kiệt Luân nói đến luật bảo vệ trẻ vị thành niên, bởi vì hai người đàn ông từ đầu đến cuối không tham gia vào chủ đề, hai người bọn họ cũng dần dần ngừng lại.

Trịnh Hải bắt đầu ho. Hòa Hòa hỏi: “Tháng trước em nghe chú Tôn nói anh cảm cúm, lâu như vậy vẫn chưa khỏi sao?”

“Không sao, sắp khỏi rồi.” Dường như là cố ý đối đầu với anh vậy, lời anh vừa dứt, lại không kìm được che miệng ho mạnh một đợt, Dương Úy Kỳ ngồi bên cạnh anh không thể không vỗ nhẹ lưng giúp anh thở dễ hơn. Trịnh Hải nói một tiếng xin lỗi với mọi người, đứng dậy rời đi.

Hòa Hòa chưa từng thấy anh ho ghê như vậy, thấy anh đứng dậy, lập tức cũng đứng dậy, nhưng ngay sau đó cô lại ngồi xuống, bởi vì bỗng nhiên cô nhớ đến, đã có vợ sắp cưới của anh ở đây, đương nhiên không đến phiên cô quan tâm anh.

Dương Ủy Kỳ rất biết ý nói với cô: “Tôi đi đến chỗ bàn tiếp tân bảo họ pha ột cốc thức uống làm ngừng hò. Cô đưa cho anh ấy túi khăn giấy nhé, anh ấy quên không mang.” Hòa Hòa gật đầu, vội vàng đi ra.

Cô tìm thấy Trịnh Hải ở bên cạnh một cây cọ lớn ở hành lang, anh dường như đang đợi cô.

Hòa Hòa cúi đầu đi từng bước đến: “Anh không sao chứ? Khám bác sỹ chưa?”

“Sau tết sẽ đi? Cùng với anh ta?”

Hòa Hòa gật đầu qua loa một lát.

Trịnh Hải ngẩng đầu lên nhìn một cái đèn treo tường hành lang, lại nghiêng đầu nhìn lá cây cọ, dường như đang suy nghĩ nên mở miệng thế nào. Anh than nhẹ một tiếng, lựa chọn cách thức trực tiếp nhất: “Anh ta không hợp với em.”

“Anh luôn có thành kiến với anh ấy. Anh ấy là người tốt.”

“Người tốt chưa chắc đã là người đàn ông tốt. Hòa Hòa, anh không hy vọng nhìn thấy em bị tổn thương lần nữa.”

“Em biết bản thân mình muốn gì.”

“Hòa Hòa, em đừng tùy hứng thế.”

Hòa Hòa bỗng nhiên muốn khóc. Cô cố gắng trốn tránh như vậy, anh lại vẫn không chịu thả chiếc dây trên người cô ra.

“Anh trai, sao anh luôn nghĩ em ngốc như thế, kém cỏi như vậy sao? Em có khả năng phán đoán, cũng có đủ sức chịu đựng. Không có sự bảo vệ của anh, em cũng có thể sống tiếp.” Lúc cô nói những lời đó rất có dũng khí, nhưng không dám ngẩng đầu lên.

Môi Trịnh Hải run run, lúc lâu không nói nên lời. Anh hít một hơi thật sâu: “Khả năng chịu đựng của em cũng bao gồm, rõ ràng biết anh ta và người phụ nữ khác đây đưa không rõ ràng, lại giả vờ như không biết? Hay là em vốn dĩ không quan tâm.”

“Đó là việc của em, em sẽ xử lý được. Đó là bạn gái cũ của anh ấy.” Hòa Hòa nói không có sức lực.

“Hòa Hòa, anh hiểu đàn ông hơn em. Anh ta làm tổn thương người con gái khác, tự nhiên sẽ có khả năng làm tổn thương em. Anh ta làm tổn thương em một lần, sẽ có khả năng làm tổn thương em lần thứ 2. Tại sao phụ nữ đều tin bản thân mình có khả năng là người duy nhất đó, bất luận đối phương có lăng nhăng đến đâu.”

Hòa Hòa bỗng nhiên ngẩng đầu nhìn anh: “Anh trai, anh cũng làm tổn thương rất nhiều phụ nữ đúng không, ngay cả em cũng nhìn thấy anh làm họ rơi rất nhiều nước mắt. Còn nữa, anh dạy em vì quá khứ của một người đàn ông liền phủ nhận hiện tại và sau này của anh ta, vậy anh trai thì sao, quá khứ của anh trong sạch không? Vợ chưa cưới của anh cũng đã từng phủ nhận quá khứ của anh sao?”

Trịnh Hải không biết nói gì, anh không ngờ Hòa Hòa lại vì người đàn ông khác mà cãi lại anh.

Hòa Hòa lại nói: “Nếu Dương tiểu thư nghe được những lời vừa nãy của anh, cô ấy sẽ buồn đấy.”

“Hòa Hòa, anh là muốn tốt cho em. Anh không hy vọng.....” Trịnh Hải khó khăn tìm từ thích hợp.

“Em biết. Từ nhỏ đến lớn, anh vì em làm rất nhiều chuyện. Nhưng anh trai, em trưởng thành rồi, em có thể chăm sóc tốt cho bản thân mình, bây giờ anh cũng có người đáng để anh chăm sóc hơn. Em không phải là em gái ruột của anh, anh không cần coi em là trách nhiệm của anh. Nếu là vì chuyện của cha em..... lại càng không cần thiết, đó vốn dĩ là nghề nghiệp của ông. Nhiều năm nay, anh, còn cả gia đình anh, đã làm đủ nhiều cho em rồi. Chẳng lẽ anh chưa từng nghĩ, cái sự chăm sóc đó của anh, có thể sẽ khiến em không chịu nổi sao, có thể sẽ khiến em bất an, trở thành gánh nặng lớn nhất của em sao?” Hòa Hòa nói thấp giọng.

“Em luôn coi quan hệ của em và anh thành một gánh nặng sao?” Trịnh Hải khản giọng nói.

“Đúng.” Hòa Hòa hơi run lên, “Chúng ta vốn dĩ không phải là người cùng một thế giới. Anh không cảm thấy vậy sao? Bởi vì mọi người quá tốt với em, ngược lại khiến em không có cách nào bỏ đi. Nhưng, em thật sự không có cách nào trở thành người như anh muốn. Anh đem em vào một nơi không thuộc về em, em cảm thấy rất đau khổ, cũng rất tự ti. Em giống như là khi lạc đường đâm nhầm vào một căn phòng, ở đó thoải mái lại đẹp đẽ, nhưng đó không phải là nơi thuộc về em, đâu đâu cũng không phù hợp với em.” Cô dừng lại một lát, tiếp tục nói, “Bất kể là anh có không thích Sầm Thế đến đâu, nhưng chúng em giống nhau, anh ấy hiểu cách nghĩ của em, biết bản tính của em là thế nào. Còn anh, anh và Dương Ủy Kỳ mới là cùng một thế giới. Anh không cần thay đổi bất cứ thứ gì của cô ấy, cô ấy đã là kiểu mà anh hy vọng. Cho nên, đừng quàn em nữa, xin anh đấy, có được không?”

“Hòa Hòa, anh hiểu ý của em. Em là nói, sự tồn tại của anh là áp lực lớn nhất của em, cho nên em mới muốn trốn tránh, giống như là em từng trốn tránh cô Lâm vậy, đúng không? Lúc đầu em kiên quyết đến thành phố C học, sau khi tốt nghiệp không chịu chấp nhận công việc anh sắp xếp, anh cho rằng người đàn ông hợp với em em phủ nhận vô điều kiện, đều là vì nguyên nhân này sao?” Trịnh Hải nói từng chữ từng chữ.

“Không phải...”

“Còn về Sầm Thế, anh cũng không thấy em thích anh ta nhiều đến đâu, nhưng vì anh không thích anh ta, cho nên em chấp nhận ở bên cạnh anh ta, bởi vì anh ta có thể giúp em rời xa anh, đúng không?”

Hòa Hòa rơi nước mắt: “Tùy anh muốn nghĩ thế nào, dù gì em cũng sắp ra đi rồi.”

Trịnh Hải một mình quay lại.

Dương Ủy Kỳ nói: “Ấy, anh không gặp Hòa Hòa sao?”

“Cô ấy xuống lầu xem búp bê barbie rồi.”

“Em đi tìm cô ấy, em cũng muốn đi xem mấy con búp bê đó.” Cô nói xong, cáo từ hai người đàn ông rồi đi.

Trịnh Hải không nói gì uống hết cốc trà đã lạnh trước mặt mình.

Một lúc sau, Sầm Thế nói: “Không còn sớm nữa. Chúng ta đến bãi đỗ xe đợi họ thôi.” Anh ngẩng đầu lên gọi phục vụ, rồi đưa tay ra cầm lấy tờ hóa đơn.

Lúc anh lấy tờ hóa đơn Trịnh Hải đang cúi đầu nhìn điện thoại, anh vốn dĩ không biết Trịnh Hải bỏ điện thoại xuống từ lúc nào, chỉ biết vẫn chưa đợi anh động vào hóa đơn, Trịnh Hải đã ngẩng đầu lên, giữ lấy bàn tay anh, “Để tôi.”

Nhìn từ bên ngoài, Trịnh Hải chỉ là nắm nhẹ lấy tay anh, nhưng trên thực tế, bàn tay nắm trên mu bàn tay anh rất có thể dùng hết sức của bản thân mình, bởi vì Sầm Thế cảm thấy xương tay mình sắp bị bóp nát, thậm chí có cả cảm giác ngay cả máu chảy cũng bị ngăn lại, một tay anh đang bóp chặt động mạch chính của mình.

Người phục vụ yên lặng đợi kết quả tranh giành của hai người bọn họ, chắc hoàn toàn không biết dưới cái vẻ bề ngoài bình tĩnh, một bàn tay vô tội lương thiện đang đối mặt với nguy cơ gãy xương.

Sầm Thế cười khan hai tiếng, khó khăn bỏ chiếc hóa đơn đó ra, cùng lúc đó Trịnh Hải cũng nói lỏng tay ra, nói nhân nhạ: “Cảm ơn nhiều.”

Sầm Thế nói: “Người nên cảm ơn là tôi, cảm ơn anh đã bỏ tay tôi ra, và mời tôi uống trà.”

Sau khi người phục vụ rời đi, Trịnh Hải nói lạnh lạnh: “Anh nên hiểu rõ là tại sao. Đối với cô ấy tốt một chút, nếu anh dám làm cô ấy tổn thương thêm một lần nữa, anh có tin không, cho dù anh về thành phố C, tôi cũng vẫn sẽ không làm cho anh được dễ chịu.”

“Đương nhiên là tôi tin. Nhưng Trịnh tiên sinh, cái thủ đoạn uy hiếp dê hèn đó của anh, quá hủy hoại phẩm cách của anh rồi, nói ra sẽ khiến người khác chê cười. Cách thức anh uy hiếp tôi nhiều năm trước còn tao nhã hơn bây giờ nhiều.”

Trịnh Hải đặt điện thoại vào túi, đứng dậy liền bỏ đi.

Sau lưng anh Sầm Thế cười rồi nói: “Anh có biết không, Trịnh tiên sinh, từ xưa đến nay, nhạc phụ đều uy hiếp con rể như thế sao, nhưng sau này, họ đều đau lòng phát hiện, con gái đã không phải là của họ nữa rồi. Cái này không có liên quan một chút nào đến thân phận địa vị.”

Trịnh Hải không thèm quay đầu. Sầm Thế cười vui vẻ, tất cả buồn bực đều biến mất.

Trong chiếc xe đang chạy, Hòa Hòa ngồi ở ghế lái phụ cả cơ thể gục xuống trước xe không hề động đậy.

Sầm Thế đẩy đẩy cô: “Này, đừng ngủ. Thắt dây an toàn vào.”

Hòa Hòa ngẩng đầu lên, hít mấy hơi thật sâu, trong lòng vẫn nặng nề. Cô mở cửa sổ xuống thấp nhất, gió bắc bên ngoài ùa vào kèm theo những bông tuyết lác đác, mấy tờ giấy trên đầu xe bị thổi tung lên.

Sầm Thế kéo cái đầu đang thò ra ngoài cửa sổ của Hòa Hòa vào trong. Vừa có một chiếc xe đi qua xe của họ, cách đầu Hòa Hòa gần như thế, anh sợ đến toát hết mồ hôi: “Em làm gì thế, đầu còn là trẻ con nữa, chơi trò chơi mạo hiểm như vậy.”

Sắc mặt Hòa Hòa nhợt nhạt, nói chuyện cũng không có sức: “Đều là anh không tốt, đi gây chuyện với bạn gái cũ thì thôi, sao lại còn bị anh ấy nhìn thấy chứ? Ngốc chết đi được. Ngựa tốt không ăn lại cỏ, sao anh chuyên đi bám lấy bạn gái cũ thế hả!”

“Giận cá chém thớt, đây chính xác là giận cá chém thớt. Sao thế?”

Hòa Hòa không nói. Anh đoán bừa: “Ép em trong thời gian nhất định phải đá anh? Không cho em đi thành phố C? Bại lộ rồi?”

Hòa Hòa đỏ mắt lên: “Đều trách anh quá ngốc, hại em nói sai một đồng.”

“Không phải là vì nói giúp cho anh, nên đắc tội với Trịnh công tử? Ôi, vậy thì hãnh diện cho anh quá?”

Hòa Hòa khóc: “Em vốn dĩ không định nói như vậy. Anh ấy nhất định là cảm thấy em vong ân bội nghĩa không biết trái phải, bây giờ chắc chắn là anh ấy ghét em lắm!”

“Tiêu cô nương, đừng kích động như thế. Đợi ngày mai anh xin lỗi là được chứ gì. Trịnh công tử đại đức đại lượng, lại thương yêu em hơn 20 năm, sao có thể chấp em được chứ?” Anh thấy từng giọt nước mắt lớn của Hòa Hòa chảy xuống, không có dấu hiệu dừng lại, than mạnh một tiếng, đưa ột túi khăn giấy, “Này, anh nói, đừng không thừa nhận, có phải là vì anh ta sắp kết hôn, nên tức cảnh sinh tình không?”

Hòa Hòa vừa lau nước mắt vừa nói: “Thôi đi.”

Sầm Thế tiếp tục than thở, dừng xe bên đường, lấy khăn giấy lau nước mắt cho cô: “Thích anh ta thì đi nói đi, vị tiểu thư đó bây giờ chỉ là vợ chưa cưới, không phải là Trịnh phu nhân, chắc em vẫn còn kịp đấy.”

Hòa Hòa nắm lấy tay anh dùng ngón tay bấm thật sâu, Trịnh Hải kêu lên như mổ lợn: “Á, tay anh sắp tàn phế rồi!”

Hòa Hòa nghe thấy tiếng anh không giống với giả vờ, lập tức bỏ tay ra. Sầm Thế bật đèn, ánh đèn chiếu xuống, tay anh sưng lên một vùng, có mấy vết móng tay thâm tím.

Hòa Hòa kinh ngạc quên cả khóc: “Thế này là bị làm sao vậy?”

“Bị cừu âm bạch cốt trảo của Trịnh công tử tóm đấy. Trước đây có người nói anh ta có tuyệt chiêu, anh còn không tin, hôm nay coi như được thấy rồi.”

Hòa Hòa cảm thấy ngại, yếu ớt nói: “Để em lái xe. Đợi chút, bên đó có hiệu thuốc.....Em đi mua thuốc xoa cho anh.”

Cô vừa bôi thuốc cho Sầm Thế, Sầm Thế vừa nói: “Tiêu Hòa Hòa, em thấy, nếu anh đi tố cáo anh ta làm bị thương người khác, phải bồi thường bao nhiêu mới đáng với thân phận và giá trị của anh ta hả?”

Hòa Hòa dừng tay lại, trịnh trọng nói: “Sầm công tử, cầu xin anh, tối nay có thể không nhắc đến tên anh ấy nữa có được không? Còn nữa, em thật sự chưa từng nghĩ đến cái vấn đề mà anh đoán mò đó. Anh có tin hay không?”

Sầm Thế thu lại vẻ mặt hi hi ha ha: “Anh tin.” Anh than thở, lại lập lại một lần: “Anh thật sự tin.”

Trong một chiếc xe khác, Trịnh Hải vẫn lái xe nhanh như bình thường, nhưng hôm nay anh lái không được vững lắm, đằng sau có một chiếc xe vượt quá tốc độ, anh tránh ra, suýt nữa quệt vào một chiếc xe khác.

Dương Ủy Kỳ thấy trạng thái của anh không được tốt, sờ sờ trán anh, lại nắm lấy tay anh: “May mà không sốt. Nhưng tay anh sao lạnh như vậy? Hình như còn hơi run, không thoải mái sao? Có cần đi bệnh viện không?”

“Ngày mai đi, hôm nay rất muộn rồi, anh hơi mệt, muốn ngủ sớm.” Trịnh Hải giảm tốc độ xe.

“Cũng đúng, hôm nay anh mới quay lại. Em vốn không nên kéo anh ra ngoài đi mua đồ.”

“Không sao.”

“Trưa ngày mai.....”

“Bữa cơm hủy bỏ rồi.”

“Tại sao?”

“Chẳng sao, hôm nay đã gặp mặt rồi.”

Dương Ủy Kỳ chần chừ một lát, hỏi nhỏ: “Anh và Hòa Hòa giận nhau?”

Trịnh Hải không nói.

“Rất lâu rồi cũng không gặp cô ấy, hà tất hề gặp mặt là giận đối với cô ấy. Lúc em xuống lầu tìm cô ấy, thấy cô ấy đang lau nước mắt.”

“Đừng nhắc đến cô ấy, đổi đề tài khác.”

“Vậy anh cảm thấy, nếu em mời Hòa Hòa làm phù dâu cho em, cô ấy có chấp nhận không?”

Trịnh Hải nhìn thẳng phía trước: “Đổi một đề tài khác nữa.”

Dương Ủy Kỳ than nhẹ một tiếng: “Có lúc em thật sự rất thông cảm cho anh, ngay cả lúc tức giận cũng kìm nén như vậy, những niềm vui trong cuộc sống của anh nhất định rất ít.

Hai người cũng không nói gì cả đường.

Lúc đến nhà Dương Ủy Kỳ, cuối cùng cô phá vỡ sự lặng im nói: “Lúc này em nói sai rồi đã được chứ, anh đừng cứ xị mặt ra thế, cười lên đi.”

Trịnh Hải miễn cưỡng nhếch khóe môi lên với cô: “Tâm trạng anh không tốt, em đừng để ý.”

“Không ngờ anh cũng thừa nhận tâm trạng mình không tốt? Em còn cho rằng tâm tư tình cảm của anh luôn là một đường thẳng.”

Hai người họ ngồi yên lặng trong xe một lúc, Dương Ủy Kỳ lại nói: “Gần đây em cũng cảm thấy hơi hốt hoảng, luôn nghĩ đến lúc chúng ta mới quen. Anh còn nhớ không?”

“Bãi đỗ xe?” Trịnh Hải nghĩ một lát rồi trả lời.

“Còn có đi xem mặt. Giống như là bắt đầu một cuốn tiểu thuyết. Nhưng trong tiểu thuyết có những khúc quanh, còn chúng ta lại thuận lợi như thế, thuận lợi đến mức không thể ngờ, giống như là giấc mơ vậy.”

“Gần đây em làm tăng ca quá nhiều, không nghỉ ngơi tốt, cho nên mới nghỉ ngơi lung tung.”

“Chắc vậy.”

Chương 28.2

Ngày hôm sau Dương Ủy Kỳ có một cuộc hẹn với biên tập chuyên mục của một tạp chí. Cô luôn cho họ những tư vấn pháp luật về phương diện quyền lợi của phụ nữ, có quan hệ riêng không tỗi với biên tập họ Hà đó.

“Cuối tuần không ở bên cạnh chồng sắp cưới, lại đến đây làm tăng ca với tôi, cô cũng coi trọng nghề nghiệp hơi quá rồi đấy.”

“Tôi phải đi công tác một tuần, sợ làm lỡ chuyên mục của cô.”

Biên tập Hà vừa nghe thấy nơi cô đi công tác, lại hít một hơi: “Nơi đó, khí hậu khắc nghiệt, người khó đối phó. Hơn nữa cô sắp kết hôn, đi một chuyến dày vò da dẻ đến mức mấy tuần cũng không hồi lại được. Không phải ông chủ cô xưa nay rất chăm sóc đến cô sao?”

“Là tự tôi yêu cầu. Ở đó gần với tự nhiên, ít không khí thành phố, có một số chuyện có thể nghĩ rõ ràng hơn.”

“Tôi nghe nói con gái dễ mắc bệnh khủng hoảng trước hôn nhân, hóa ra cô cũng không ngoại lệ.”

Dương Ủy Kỳ cúi người nhặt chiếc khăn ăn rơi xuống đất, chiếc dây chuyền trên cổ rơi ra, lộ ra chiếc nhẫn treo trên dây chuyền.

“Ồ, chiếc nhẫn đẹp quá. Anh ấy nhất định rất thích cô.”

“Sao cô không nói anh ấy yêu tôi hả? Hoặc là nói, anh ấy rất có tiền.” Dương Ủy Kỳ nói nhẹ.

“Lỡ lời lỡ lời.” Đối phương nhún nhún vai.

Dương Ủy Kỳ than một tiếng: “Lần trước cô nói, trong lòng của đàn ông luôn có một đóa hoa hồng đỏ và một đóa hồng trắng*, thật ra hai ngày nay tôi nghĩ, không phải. Có một số người đàn ông giống như là hoàng tử nhỏ, nếu trong lòng anh ta đã có một bông hoa hồng, thì những hoa hồng khác, bất luận là màu gì loại gì, cũng chỉ là một bông hoa giữa hàng vạn bông hoa khác mà thôi.”

“Là người sắp kết hôn rồi, đừng nghĩ ngợi lung tung. Người làm về luật pháp như cô, không phải là nên tôn trọng chứng cứ nhất sao? Nhẫn cưới là tiền đặt cọc, giấy kết hôn là quyền tài sản, cô đã có được một thứ rồi, một thứ kia cũng sắp có được, vẫn còn để ý thứ khác làm cái gì.”

“Chắc là gần đây công việc hơi mệt mỏi.”

“Được rồi. Trước đây cô nói, ba phẩm chất ở đàn ông cô thích nhất đó là dũng khí, trách nhiệm, tình thân, Trịnh tiên sinh vừa đúng đều có đủ. Thật ra không có mấy người phụ nữ may mắn như cô có thể gặp được kiểu mà bản thân mình thích nhất.”

“Đúng thế, sao lại may mắn như thế chứ.”

“Bạn thân của tôi nói, đối với đàn ông, không nên quá tích cực, chỉ cần không phải là vấn đề nguyên tắc, nhắm một mắt mở một mắt là được.” Biên tập Hà nói, “Nói chuyện chính nói chuyện chính. Cái dáng vẻ này của cô, khiến cho người không có giá gì như tôi làm sao mà chịu nổi đấy.”

Cuộc sống của Trịnh Hải trôi qua trong mơ mơ hồ hồ, nhưng trong mắt của người khác lại càng máy móc và quy luật hơn. Ban ngày anh họp đàm phán ký hợp đồng giống như là sản xuất dây chuyền, hiệu quả quá cao lại khiến anh thường không có việc để làm, hễ anh không có việc để làm, cấp dưới liền hốt hoảng không yên. Cảm cúm của anh lại vẫn cứ không khỏi triệt để, ho liên tục không ngừng, đa phần các bữa cơm đều không tham gia, nên anh lại càng nhàn rồi.

Dương Ủy Kỳ đi công tác đến một nơi hẻo lánh, sắp một tuần rồi vẫn chưa thấy quay lại. Anh muốn tìm cô nhưng luôn không tìm được, cũng quen dần. Việc gì đều chỉ cần quen dần thôi là được.

Từ sau ngày anh và Hòa Hòa nói đến bế tắc đó, liền không liên lạc với cô nữa.

Có lẽ cũng không coi như là bế tắc, Hòa Hòa chỉ là nói một số thứ trước đây cô chưa từng nói, cho dù lúc đó cô và anh đều hơi kích động, những từng từ từng chữ của những lời nói đó, sau này anh nhớ lại một lát, cảm thấy cô nói rất có lý.

Đối với Hòa Hòa, anh quả thật quá tự cho rằng mình đúng. Giống như là anh luôn tự cho rằng mình là thần bảo hộ của Hòa Hòa, kết quả có lẽ người làm tổn thương cô ấy nhiều nhất lại chính là bản thân anh, mà nhiều năm trở lại đây anh không hề biết gì.

Anh không đau lòng, trái tim anh xưa nay luôn rất khỏe mạnh. Chỉ là lúc anh thật sự nghe Hòa Hòa nói, sự tồn tại của anh đối với cô mà nói là một gánh nặng, anh vẫn cảm thấy trái tim mình trống rỗng, dường như ở đó bị khoét đi mất một mảng lớn.

Thật ra, chỗ đó đã mọc ra một cái u, bất kể anh không nhìn thấy, nhưng vẫn luôn đang dần dần nảy nở, trở thành một nơi bị bệnh, bây giờ bị một dao cắt đứt, ngược lại rất tốt, rất giải thoát.

Buổi tối có người hẹn anh tụ họp. Đám bạn đó mỗi lần họp mặt đều gọi anh, nhưng 3 lần thì anh luôn 2 lần nói không đi, đã là điều bình thường, cho nên hễ đồng ý, mọi người ngược lại thấy kinh ngạc.

Tụ tập ngày đông chẳng qua chính là đánh bóng rồi chơi bài. Một phía phòng đánh bài đang mở tivi, tất tiếng, chỉ có hình ảnh nhấp nháy.

Chỗ Trịnh Hải ngồi đối diện đúng tivi, anh vừa vớt bài ra ngoài, vừa liếc nhìn màn hình. Cứ không tập trung một lúc làm hai việc như thế, vẫn thắng hai ván, có người tức giận: “Không đúng với lẽ trời, tắt đi tắt đi.”

Mọi người chăm chú nhìn tivi một cái, mặc dù tất tiếng, trương chinh lại không có phụ đề. Cái chương trình mà Trịnh Hải vừa đánh bài vừa chăm chú xem đó, là một chương trình đàm thoại tình cảm, tình thân nam nữ, thái độ phụ huynh, lúc này một cô gái nho nhã đang lau nước mắt, kể khổ bản thân mình vì tình cảm dành cho bạn trai bao nhiêu năm đã bị chà đạp.

Bên cạnh có người sờ trán Trịnh Hải: “Đáng sợ quá, đầu óc người này bị sốt hồng rồi, bây giờ lại bắt đầu quan tâm đến cái này.”

Trịnh Hải nhanh nhẹn tránh tay anh ta. Một người khác nói: “Đây là biểu hiện đặc biệt của chứng khủng hoảng trước hôn nhân.”

Bởi vì Trịnh Hải đã rất lâu rồi không tụ tập với họ, mọi người dứt khoát coi tiệc tối nay thành vụ thứ nhất trong party tạm biệt độc thân của anh, gọi một đồng người ăn cơm, còn tìm một cô gái đến đàn nguyệt cầm hát dân ca và anh chàng biến ảo thuật để góp vui.

Trịnh Hải bị chúc một ít rượu. Bởi vì anh đã cai rượu một thời gian dài rồi, lại bị ốm chưa khỏi, uống cũng hạn chế, lại chính là mấy người đó, ai ai cũng say đến lão đảo.

Trong bữa tiệc có mấy người không quen lắm, bạn của bạn, trước đây có lẽ cũng đã từng gặp, nhưng không quen biết. Lúc đám người dần dần người thì gục xuống, người thì trốn đi, ngoài Trịnh Hải ra, chỉ có một người đàn ông trẻ tuổi lạ mặt còn ngồi thẳng được.

Lúc này trước khi ăn cơm có người giới thiệu, Mục Cách, bạn của bạn. Một thân phận khác của anh ta là ông chủ của Dương Ủy Kỳ. Lúc bạn giới thiệu cho anh trêu đùa nói: “Đây là người nhà của nhân viên cậu.”

Lúc đó anh ta nâng ly rượu lên, hướng về phía Trịnh Hải một lát: “Trịnh tiên sinh, chúc anh và Dương Ủy Kỳ đầu bạc răng long.” Giọng điệu nhàn nhạt không hề nhiệt tình.

Trịnh Hải không từ chối, uống một hơi hết rượu trong ly.

Buổi tối Trịnh Hải gọi điện cho Dương Ủy Kỳ. Anh phát hiện tại sao cảm thấy tất cả đều không bình thường, hóa ra mấy ngày liền buổi tối cô không gọi điện cho anh.

“Công việc thuận lợi không? Sao đi lâu vậy?”

“Cũng ổn. Cảnh vật ở đây rất đẹp, em hoàn toàn coi như là đi nghỉ.”

“Thôn làng nghèo khổ vùng hoang vu, lại là mùa đông, làm gì có gì thú vị hả?”

“Tuyết tụ trên núi, mặt hồ đóng băng, rất đẹp. Mọi người đều bận rộn chuẩn bị đón tết, em cùng mấy bác học làm màn thầu, cùng mấy đứa trẻ học câu cá.”

“Nghe cũng không tồi nhỉ, anh cho rằng em sẽ chịu khổ.”

“Vẫn ổn, chỉ là không thuận tiện lắm mà thôi. Anh nhớ em không?”

“Lúc nào em quay lại?”

“2,3 hôm nữa.” Dương Ủy Kỳ im lặng một lúc trong điện thoại, “Trịnh Hải anh yêu em không?”

“Em sao vậy?”

“Không sao, chỉ là hơi nhàn rồi. Anh yêu em không?”

“Anh rất thích em.” Sau mấy giây, Trịnh Hải trả lời ở đầu dây bên kia.

Lại qua 2 ngày nữa, Trịnh Hải lại gặp ông chủ của Dương Ủy Kỳ.

Nói ra thì cũng là bình thường, phạm vi bạn bè của hai người họ rất trùng nhau, có lẽ trước đây cũng đã từng gặp mặt, chỉ là chưa từng thật sự quen biết. Hễ quen biết, liền phát hiện, hóa ra hai người thường xuyên đi qua nhau, giống như là anh và Dương Ủy Kỳ lúc đầu vậy.

Hôm đó Trịnh Hải lại bị lôi đi tụ tập. Anh em nói: “A Hải cái anh chàng này, sau này nếu kết hôn rồi, sẽ càng không tụ tập với chúng ta hơn. Nhiều hơn 1 lần là một lần.”

Người anh em đó của Trịnh Hải gần đây mời Mục Cách kiện một vụ khó, cho nên thường thường mời anh ta ra lôi kéo quan hệ.

Sau này liền chúc say Mục Cách. Cả đám người chỉ có Trịnh Hải thuận đường với anh ta, phụ trách đưa anh ta về nhà.

Mục Cách hơi say, không giống lắm với sự bình tĩnh hôm đó. Anh hỏi: “Ủy Kỳ vẫn chưa về sao?”

“Anh là ông chủ của cô ấy, sao lại không nắm rõ hành tung của nhân viên chứ.”

“Tôi chỉ nắm rõ hành tung lúc cô ấy làm việc. Kế hoạch nghỉ phép của cô ấy không thuộc sự quản lý của tôi.”

Trịnh Hải im lặng.

Mục Cách hiểu ra: “Ồ, chẳng lẽ anh không biết cô ấy nghỉ phép? Công việc của cô ấy đã kết thúc 3 ngày trước rồi.” Trong giọng nói của anh ta có một chút vui vẻ trên sự đau khổ của người khác.

“Luật sự Mục. Làm cái nghề của mấy anh, có phải là đều nói rất nhiều không?”

“Không nhất định, Dương Ủy Kỳ nói tương đối ít, gần đây càng ngày càng ít. Anh biết nguyên nhân không?”

“Nếu bản thân công việc cần phải nói quá nhiều, lúc riêng tư có thể sẽ không muốn nói nhiều nữa, bởi vì mệt.”

Mục Cách cười hai tiếng: “Họ đều nói, anh chưa từng lộ ra bất cứ tâm trạng nào, xem ra lời đồn không thật.”

“Truyền thuyết nói anh rất thích quản chuyện linh tinh, cái này quả thật không sai.”

Để tránh dòng xe trong thành phố, Trịnh Hải đi vào con đường cao tốc bên ngoài thành, vắng người ít xe.

Anh dần dần lái xe nhanh hơn, bởi vì lái rất vững, lúc đầu không nhận ra, cho đến tận lúc luật sư Mục nhìn ra bên ngoài cửa sổ, đèn phản quang bên đường nổi thành một đường ánh sáng, mà cảnh vật bên đường lại hoàn toàn không nhìn thấy, lại liếc đồng hồ tốc độ, toàn thân toát hết mồ hôi lạnh: “Trịnh tiên sinh, lái quá tốc độ không chỉ vi phạm pháp luật, càng vi phạm đạo đức công dân.”

Trịnh Hải đạp ga mạnh hơn, tốc độ xe luôn ở mức 200, thậm chí anh còn giữ tốc độ đó ung dung cúi người xuống giúp Mục Cách nhấc lên chiếc bật lửa rơi dưới sàn xe. Giọng nói của anh không nhanh không chậm: “Tôi muốn về nhà sớm một chút.”

“Tôi càng tin là anh muốn rút ngắn thời gian ở bên cạnh tôi. Thật ra tôi không ngại khi anh cho tôi xuống xe đâu.”

Trịnh Hải hỏi nhàn nhạt: “Anh chắc chắn chứ?” Bên ngoài là đoạn giữa của con đường cao tốc, phía trước không có thôn làng, phía sau không có cửa hiệu. Anh tăng cao tốc độ xe lên một chút.

Thế là Mục Cách vốn dĩ một câu cũng không dám nói, tránh khỏi việc quấy nhiễu sự tập trung của anh. Trong lòng anh vừa cầu khẩn cảnh sát có thể sớm phát hiện ra đoạn đường này có một tên liều mạng trông

thì vô cùng điềm điềm đang đua xe, vừa chúc mừng may mà lúc này vì say rượu mà đầu óc choáng váng, nếu không thì không dám đảm bảo sẽ hết lên giống như là chơi trò đi xe trên núi. Anh càng hối hận hơn, không nên mượn rượu giả điên chọc vào quý công tử chưa từng trở mặt trong truyền thuyết đó.

Chắc chỉ dùng mất 1/2 thời gian bình thường, Trịnh Hải liền đưa Mục Cách về đến nhà. Sau khi Mục Cách xuống xe tựa vào một cái cây, nôn khô một lát, nhưng không nôn ra được cái gì, đầu cũng không ngẩng lên vẫy vẫy tay về phía Trịnh Hải: “Cảm ơn. Nhưng anh chinh tôi cả đường, tôi cũng nhớ rõ. Camera quan sát trong thành phố rất nhiều đây, cẩn thận bị chụp phải, tạm biệt, không tiễn.”

Cuối cùng vẫn là Trịnh Hải đỡ anh ta lên lầu, giúp mở cửa, đưa đến tận giường trong phòng ngủ, còn giúp anh ta rót ly nước.

Mục Cách nằm trên giường vừa ôm đầu vừa nói: “Con người anh, muốn tôi nói, quả thật là không khiến người ta thích. Sao lại có người một lòng yêu anh hả?”

“Anh uống say rồi.”

“Nhưng nói đến khuyết điểm, hình như anh cũng không có. Cho nên lúc tôi không thích anh, lại cảm thấy rất có lỗi.”

“Không cần cảm thấy có lỗi, bởi vì tôi cũng không thích anh.”

“Nhưng bây giờ tôi phát hiện tôi hơi thích anh rồi.”

“Xin lỗi, tôi không có hứng thú với đàn ông.”

“Anh cũng chẳng có mấy hứng thú với phụ nữ phải không?”

“Anh say rồi.”

Mục Cách ôm đầu nói: “Tôi chính là không thể chịu nổi người như anh. Trời sinh ra đã có nhiều thứ hơn người khác, không thiếu cái gì, cho nên cũng chẳng để ý cái gì, chưa từng hiểu được sự trân trọng.”

Trịnh Hải nói lạnh lạnh: “Xin anh tin tôi, tôi cũng vì điều đó mà rất đau đầu.” Anh nói xong câu đó, người đã ở ngoài cửa phòng ngủ, “Luật sư Mục, lần sau nếu tâm trạng không tốt, thì đừng uống quá nhiều rượu, rất dễ say. Ngoài ra, nếu uống say rồi, thì cố gắng nói ít thôi.”

“Trịnh Hải, tôi hỏi anh một vấn đề cuối cùng. Anh đã từng có thứ gì anh muốn có nhưng lại không đặt được không?”

Câu trả lời của Trịnh Hải là một tiếng đóng cửa rất vang.

Cuối tuần, Trịnh Hải lái xe đến thôn làng nhỏ mà Dương Ủy Kỳ ở đó, quãng đường mấy trăm km, vốn dĩ hai tiếng đồng hồ là đến nơi, chỉ là có một số đoạn đường tuyết tụ, mất thêm chút thời gian.

Lúc anh tìm thấy Dương Ủy Kỳ, cô đang học thêu dệt cùng nữ chủ nhà của một hộ gia đình nhà nông. Thôn này là thôn dệt nổi tiếng.

Dương Ủy Kỳ thấy anh, vẻ mặt hơi kinh ngạc, có một chút vui mừng, còn có một chút biểu hiện không nói ra được.

Trịnh Hải nói: “Anh đón em về.”

“Ngày mai em sẽ về. Anh không cần đến.”

“Đường không xa lắm. Anh vốn nên đến sớm.”

Trịnh Hải vốn định ở đây một đêm. Nhưng Dương Ủy Kỳ nghĩ đến việc Trịnh Hải không quen ở nơi như thế này, thu dọn qua loa một chút, buổi chiều liền cùng anh quay về thành phố Y.

Hai người họ đều lái xe, một trước một sau, đi qua đoạn đường trong thôn, lên đường cao tốc, lúc mặt trời sắp lặn về phía tây, cuối cùng thấy bản chỉ đường thành phố. Cùng lúc ấy Trịnh Hải nhận được điện thoại của Dương Ủy Kỳ: “Bạn em giới thiệu một nhà hàng rất ngon, anh đi theo em, buổi tối mời anh ăn cơm.” Cô lái nhanh vượt qua trước mặt Trịnh Hải.

Nhà hàng gần biển ở khu ngoại ô, một hàng nhà một tầng đẹp đẽ, đằng sau là rừng cây phòng hộ, trên đất rơi đầy lá thông. Bãi đỗ xe nằm sát bên khu rừng thông nhỏ đó.

Khu đất này vừa mới nằm trong khu quy hoạch của thành phố. Trong nhà hàng có mùi vị biển chính thống, cách trang trí cũng mộc mạc, bàn ghế bằng gỗ, khăn trải bàn và rèm cửa bằng vải thô. Bà chủ chất phác vừa tự mình đem thức ăn lên vừa nói: “Tự nhiên thật sự, tươi ngon lắm.”

Dương Úy Kỳ gấp thức ăn vào bát Trịnh Hải: “Anh ăn nhiều một chút. Trông anh gầy hơn lúc em đi.”

“Gần đây em tu thân dưỡng tính à, sao lại thích về nơi hoang sơ.”

“Gần với tự nhiên một chút, sẽ nhìn rõ nội tâm hơn. Anh xem, ở đây tốt biết bao, chúng ta có thể vừa ăn cơm vừa nghe biển, còn có thể thấy ánh chiều tà.”

Lúc cô nói, cái quả cầu tròn đỏ rực to lớn ấy đang dần dần chìm vào giữa biển cả, bầu trời bị nhuộm thành một dải lụa đầy màu sắc.

“Trịnh Hải, anh thích ánh chiều tà không?”

“Cũng bình thường.”

“Nhưng vừa nãy anh nhìn đến mức hoàn toàn mê mẩn.”

“Anh nhớ lại một số chuyện trước đây. Không có gì, ăn cơm thôi.”

Màu trời dường như tối đi trong chốc lát, lúc bà chủ đi lại đưa thêm một món ăn nữa, phát hiện trong phòng mờ mịt, lại không có ai bật đèn, cười nói: “Hai vợ chồng ăn bữa tối dưới ánh nến không? Tôi đi lấy nến đến nhé?”

“Quên mất. Mong bác bật giúp, cảm ơn nhiều.” Dương Úy Kỳ nói.

Bà chủ bật đèn, vừa nói ” Ôi chao, tuổi trẻ thật đẹp, hai người tối như vậy cũng ăn nổi.” Vừa đi ra ngoài.

Dương Úy Kỳ hỏi: “Sao anh không hỏi em, làm xong việc rồi sao không quay lại?”

“Nếu em muốn nói tự nhiên sẽ nói.”

“Em cho rằng anh vì điều này mà cãi nhau với em.”

“Em thích cãi nhau như vậy sao? Ở trên tòa cãi vẫn chưa đủ?”

“Chưa từng cãi nhau với anh, có hơi tiếc.”

“Nhưng anh không thích cãi nhau.” Trịnh Hải cúi đầu uống canh.

Dương Úy Kỳ cười một lát: “Trịnh Hải, anh yêu em không?” Cô dường như quên mấy ngày trước đã hỏi vấn đề này trong điện thoại.

“Em rất đáng được người khác yêu.”

“Vậy anh yêu em không?”

Trịnh Hải nhìn thẳng vào mắt cô, không nói.

“Anh đã hoặc là đã từng yêu người nào không?” Cô nhìn thẳng anh.

Trịnh Hải cúi mắt xuống, dùng đũa gắp thức ăn trước mặt: “Có phải là phụ nữ đều thích quan tâm câu hỏi nhàm chán này không?”

“Câu hỏi này rất nhàm chán sao?”

Trịnh Hải không nói.

Dương Úy Kỳ nói: “Mấy ngày nay, em tránh anh, luôn nghĩ một số chuyện. Quá khứ, hiện tại, còn cả tương lai. Em nghĩ nhiều nhất không phải là bản thân em, mà là mẹ em, mẹ em bây giờ. Em đã nói với anh rồi đúng không? Mẹ đẻ em đã qua đời từ sớm, cho nên mẹ đem em về nhà, nói với bên ngoài em là con đẻ của bà, bà đối với em quả thật giống với mẹ đẻ. Ngoài người thân thiết nhất, không có ai biết xuất thân của

em. Tất cả mọi người đều chỉ coi em là nhị tiểu thư nhà họ Dương, không có ai lấy thân phận của em ra nói chuyện, ít nhất không phải trước mặt em, chưa từng có. Trong sự đối đãi, càng không có.”

“Lúc em biết được thân thế của mình, em đã từng hoài nghi, bà rốt cục có ý đồ gì? Đưa em về, chẳng lẽ không phải là vì dầy vò em báo thù em sao? Em cẩn thận đề phòng bà rất nhiều năm, cũng cố tình rời xa cái nhà đó.”

“Cho đến tận mấy năm trước, bà bệnh nặng, em ở bên cạnh bà, hai người bọn em thật sự mở lòng nói chuyện. Em không ngờ rằng bà lại nghĩ như thế, bà không cho rằng Dương tiên sinh và mẹ đẻ em là người có tội, ngược lại cho rằng bà cản trở hạnh phúc của họ, cho nên bà đưa em về, đối xử tốt với em, tác thành Dương tiên sinh, cũng làm cho bản thân mình yên tâm.”

“Trịnh Hải. Anh tin trên thế giới này có người phụ nữ gốc như vậy không? Trong tiểu thuyết, loại người như thế được coi là “thánh mẫu”. Bà nói tuy bà không có được tình yêu của Dương tiên sinh, nhưng ít nhất bà có được sự tôn trọng của ông.”

“Nhưng em không cảm thấy Dương tiên sinh tôn trọng bà đến đâu. Nhiều năm nay, những người phụ nữ của Dương tiên sinh cũng chưa từng thiếu. Cái bà đạt được, chỉ là địa vị và danh tiếng mà thôi.”

Trịnh Hải không nói lời nào.

“Em luôn cảm thấy, bà thật sự rất ngốc. Nếu là em, thà rằng ngọc vỡ, cũng không muốn ngồi lành. Cho đến gần đây, cuối cùng em đã có thể hiểu được tâm trạng của bà.”

Trịnh Hải nói nhỏ: “Chúng ta quay về rồi nói.”

“Sao anh phải thành thật như vậy chứ? Em luôn nói với bản thân mình, chỉ cần anh nói yêu em, cho dù là nói dối lòng, em cũng có thể lừa bản thân mình, tin rằng đó là sự thật, sau đó vui vui vẻ vẻ gả cho anh. Tại sao ngay cả lời nói dối nhỏ nhỏ đó anh cũng không chịu nói?”

“Anh rất thích em. Hơn nữa, anh sẽ không giống như cha em.”

“Anh thích em, là vì em thích hợp làm vợ anh. Nếu có một người khác, giống như em phù hợp với điều kiện chọn vợ của anh, anh cũng sẽ thích cô ấy như vậy, sẽ cân nhắc lấy cô ấy.”

Trịnh Hải cầm phiếu thanh toán: “So sánh kiểu đó rất thú vị sao?”

“Trịnh Hải, hôm nay sao anh lại đến?” Dương Ủy Kỳ than nhẹ, “Bây giờ anh như thế thật sự làm đau lòng người khác nhất. Nếu thứ anh muốn chỉ là hôn nhân, vậy thì đừng đối xử quá tốt với em, chúng ta mỗi người đều có thứ mình muốn. Nhưng anh hại em yêu anh, lại không chịu yêu em, anh bảo em phải làm thế nào?”

“Hôm khác chúng ta nói tiếp. Em mệt rồi, hôm này về nghỉ ngơi sớm đi.”

“Hôm nay nói đi, hôm khác em sợ không có dũng khí. Mấy ngày nay, em nghĩ rất nhiều lần, cho đến tận sáng sớm hôm nay, em nói với bản thân mình, hôn nhân là chuyện cả đời, tình yêu chỉ là một viên gạch góc cửa trong hôn nhân, không có cũng chẳng sao, đạt được mới là thứ thực tế nhất. Anh không phải là Dương tiên sinh, cho nên em không cần uyển chuyển cầu toàn giống như mẹ em. Chúng ta sẽ ở bên nhau rất tốt, vợ chồng tôn trọng nhau, tôn trọng nhau như khách, có lẽ cả đời cũng không cãi nhau, lại trở thành một đôi vợ chồng kiểu mẫu, như vậy thì có gì không tốt chứ? Đó chính là hạnh phúc.”

“Nhưng tại sao anh lại xuất hiện ở đây hả? Anh hễ xuất hiện, đứng dưới ánh mặt trời, tất cả những xây dựng tâm lý của em hoàn toàn bị sụp đổ. Hơn nữa, chính vì như thế, em thà mất đi anh, cũng không muốn trở thành chướng ngại vật cho anh, khiến anh cả đời bắt buộc chấp nhận em, khiến em cả đời này đều cảm thấy làm lỡ dở anh. Em thà khiến anh cảm thấy mắc nợ em, cả đời này nhớ đến em còn hơn.”

Cô dừng lại, dường như hạ quyết tâm rất lớn. Cuối cùng cô trình trọng nói: “Chúng ta chia tay đi.”

Trịnh Hải im lặng rất lâu: “Lúc đầu động cơ anh muốn lấy em, là từ thật lòng, không phải là lừa. Em nói không sai, người vợ trong lý tưởng của anh, chính là như em.”

“Em biết. Chính vì anh thật lòng đối với em, nên em nói động lòng. Nhưng bây giờ, có rất nhiều thứ đã thay đổi đúng không? Ngay cả em anh cũng không lừa được, làm sao mà lừa được bản thân mình? Trách

em quá tham lam, nếu không vì em muốn nhiều hơn nữa, em vốn có thể giả vờ như không biết gì; nếu lúc em mới phát hiện liền quay người ra đi, em vốn không thể chìm vào quá sâu. Vẫn còn tốt, tuy đã hơi muộn, nhưng cuối cùng vẫn còn kịp.”

“Tôi qua em xem một cuốn tiểu thuyết. Bởi vì nhân vật nam chính lựa chọn đồng cam cộng khổ với nữ nhân vật phụ, còn mỗi người một ngã với nữ nhân vật chính mà anh ta yêu. Kết thúc như vậy nên là tốt đẹp, nhưng em buồn cả đêm, trong quan niệm của em, kết thúc của câu chuyện hoàn mỹ nhất không nên là như thế.”

“Trịnh Hải, em cảm kích anh đã hết lòng giữ vững lời hứa với em, và đối tốt với em. Chính vì như thế, cho nên em cũng lựa chọn tác thành. Còn về những việc khác, mong anh tự mình đi giải quyết.” Cô lấy chuỗi dây chuyền trên cổ ra, lấy chiếc nhẫn xuống, nhẹ nhàng đặt trước mặt Trịnh Hải, “Đối mặt với anh, thứ em thật sự muốn, chỉ là một tình cảm tương đương. Mà không may anh lại không cho em được.”

Trịnh Hải yên lặng không nói, lặng lẽ nhìn cô.

Dương Ủy Kỳ giọng nói thoải mái hơn: “Có thể nói ra hết thật tốt, cuối cùng đã giải thoát rồi.”

“Cầm nhẫn lại, tùy em xử lý, đồ anh tặng, không có thói quen nhận lại.”

“Được, em giữ lại, coi như làm kỷ niệm. Cảm ơn anh, chúc anh may mắn, tạm biệt.” Dương Ủy Kỳ không làm khó anh, cẩn thận cầm chiếc nhẫn lên, đặt vào túi áo.

Cô đứng dậy, cúi người chạm nhẹ vào thái dương Trịnh Hải một lát, để lại cho anh một nụ cười rạng rỡ, sau đó bước thật nhanh rời đi.

Cô cố giữ nụ cười đó đến tận lúc đi đến bãi đỗ xe, đến tận lúc ngồi vào trong xe, cuối cùng không chịu nổi nữa, nước mắt đã chảy rơi xuống.

Cô ngồi ở đó khóc không thành tiếng, cho đến tận lúc có người gõ vào cửa kính xe cô. Ngẩng đầu lên nhìn, bên ngoài tuy mờ mờ không rõ ràng, nhưng rõ ràng là Trịnh Hải.

Cô lau lau nước mắt, kéo cửa kính xe xuống.

Trịnh Hải nói: “Em đừng tự mình lái xe. Anh đưa em về.”

“Trịnh Hải, nhân lúc trước khi em chưa thay đổi ý định, xin anh mau chóng đi đi.”

*Chú thích: Trong lòng người đàn ông luôn có một đóa hồng đỏ và một đóa hồng trắng: ý chỉ trong lòng người đàn ông luôn khát khao hai loại phụ nữ, một là loại “Thánh mẫu” dịu dàng, hiền thực, hai là loại “Tiên nữ” lãng mạn xinh đẹp. Tìm được “Thánh mẫu” rồi có thể sẽ cần đi tìm “Tiên nữ”, có “Tiên nữ” rồi sẽ còn phải đi tìm “Thánh mẫu”. Cho nên, đàn ông cho dù ở nhà đã có vợ đảm đang dịu hiền vẫn cứ ra ngoài tìm người phụ nữ khác, cho dù bên ngoài có tình nhân, vẫn sẽ trở về nhà.

Chương 28.3

Chớp mắt đã đến đêm giao thừa. Nhưng tiếng pháo ầm ầm bị đóng bên ngoài cửa sổ, nhưng xuyên qua cửa kính, nhìn thấy những ánh lửa rực rỡ lấp lánh bên ngoài cửa sổ.

Đêm giao thừa hàng năm, đều chỉ có hai người là Hòa Hòa và mẹ, mà không giống với các gia đình khác, một đám người, vô cùng náo nhiệt. Bởi vì cha mẹ Hòa Hòa đều là trẻ mồ côi, không có người thân nào khác.

Đồng nghiệp của mẹ thường mời hai mẹ con họ cùng ăn tết, đặc biệt là lúc mẹ Trịnh Hải còn sống, hàng năm đều mời. Nhưng mẹ Hòa Hòa duy nhất vô cùng kiên trì ở điểm này, cho nên đêm giao thừa đối với Hòa Hòa mà nói, chính là một đêm quanh quẩn mà huyền ảo, ngoài thế ra không hề có ý nghĩa gì nhiều.

Ăn cơm xong, hai người mỗi người chiếm một nửa ghế sofa, trên đùi mẹ Hòa Hòa đặt một cuốn sách, Hòa Hòa lại ôm laptop, ở giữa nói vài câu, thỉnh thoảng ngược mắt lên nhìn chương trình tết một cái.

Mẹ Hòa Hòa hỏi: “Năm nay sao không mua pháo và pháo hoa?”

“Thời kỳ khủng hoảng kinh tế, nhà nước kêu gọi nghiêm khắc thực hiện tiết kiệm. Mẹ xem, nhà đó đã đốt pháo hoa nửa tiếng rồi, con thấy lãng phí, còn ô nhiễm môi trường.” Hòa Hòa chỉ ra bên ngoài cửa sổ nói.

Hòa Hòa rất nhát gan, chưa từng dám đốt pháo và pháo hoa. Nhưng cô thích nhìn người khác đốt pháo hoa, hơn nữa luôn không kìm được mua về. Trước đây khi tết đến, luôn đợi lúc Trịnh Hải đến nhà họ chúc mừng năm mới, thuận tiện giúp cô đốt hết đồng pháo hoa đó, năm nào cũng thế.

Hòa Hòa định qua ngày mùng 7 liền đi thành phố C, đồ đạc đã sắp xếp xong hết. Cô liên hệ được một công việc nhẹ nhàng, muốn vừa thích ứng lại hoàn cảnh sống bên đó, vừa chuẩn bị thi lên thạc sỹ.

Mẹ Hòa Hòa nói: “Tuy con luôn không ở bên cạnh mẹ, nhưng cũng luôn không thiếu sự chăm sóc. Trước đây là Sảng Nhu, sau này là Tiểu Hải. Bây giờ con lại có một mình, mẹ cũng không yên tâm.”

“Con rất quen thuộc bên đó, hơn nữa có rất nhiều bạn học cũ.”

“Con xưa nay không thích học, sao lại muốn quay lại trường?”

” Lớn tuổi hơn một chút, cách nghĩ cũng sẽ thay đổi.”

Đêm giao thừa ngoài tiếng pháo, còn có tiếng chuông tin nhắn điện thoại, dinh dinh dong, cứ reo lên không ngừng. Hòa Hòa soạn sẵn tin nhắn, hờ hộp tin nhắn, chọn theo nhóm gửi đi. Lúc lật đến tên Trịnh Hải, ngón tay cô dừng lại.

Sau tối đó, cô không liên lạc với Trịnh Hải nữa. Cô nhắn một tin xin lỗi anh, anh không trả lời, mà cô không dám gọi điện cho anh.

Cô luôn cảm thấy hối hận. Muốn trốn tránh kiểu gì, tối đó cô cũng không nên nói những lời như vậy. Nếu là bản thân cô, nếu nhiều năm như vậy, rất thật lòng đi đối đãi với một người, kết quả chỉ nhận được những lời không có lương tâm như vậy, cô cũng cảm thấy hụt hẫng, tức giận và tuyệt vọng, huống hồ Trịnh Hải là một người cao ngạo lại mẫn cảm như thế.

Thật ra đó không phải là lời nói thật lòng của cô, nhưng trong tình cảnh ấy, cô chỉ sợ bị Trịnh Hải bóc trần lời nói dối, càng sợ hơn còn có biến cố khác, hễ lo lắng, những lời nói đó dường như không hề đi qua não liền nói ra vậy, giống như là một hạt đậu ma nho nhỏ được giấu trong lòng, một khi cho nó một ít nước, nó sẽ sinh trưởng mạnh mẽ không bị khống chế. Lời vừa ra khỏi miệng, cô liền biết là gay go rồi, đáng tiếc nước đã đổ đi khó lấy lại được.

Cô đương nhiên là không có mặt mũi nào đi nói với Trịnh Hải, đó không phải là chủ ý ban đầu của cô. Hơn nữa lời rất cục vắn là cô nói, cô dường như không có cách nào giải thích.

Lúc Trịnh Hải không nhắn tin lại cho cô, mà lúc cô chuẩn bị sẵn hết tâm lý lấy hết dũng khí gọi điện cho anh nhưng lại không gọi được, cô nản chí nghĩ, như vậy cũng tốt, anh muốn nghĩ thế nào thì nghĩ. So với việc anh cảm thấy mắc nợ bản thân mình, lại không bằng khiến anh cảm thấy thất vọng về bản thân mình, ít nhất như thế cô không cần nơm nớp lo sợ, bởi vì cái trở ngại tâm lý của anh, mà khiến bản thân mình trở thành chứng ngại trong cuộc hôn nhân của anh và Dương Ủy Kỳ.

Mỗi lần gặp Dương Ủy Kỳ, Hòa Hòa đều cảm thấy áy náy, cho nên lúc cô ngẫu nhiên biết được Dương Ủy Kỳ sưu tầm được 2 chuỗi trong ba chuỗi hạt đó, lập tức lấy chuỗi mà mình mới nhận được tặng cho cô ấy, cũng không để ý đến việc Trịnh Hải có vui hay không; lúc Dương Ủy Kỳ tỏ ra thích bộ lễ phục cô vẽ, cô thức cả đêm giúp cô ấy vẽ.

Nhưng, lần đó là một việc ngoài ý muốn xảy ra trước lúc cô ấy xuất hiện, hơn nữa, tuy Trịnh Hải không được coi là lẳng nhăng, nhưng cũng không phải là anh chàng trong trắng gì.

” Sao mình phải chột dạ như vậy chứ, mình thật sự không làm gì có lỗi với cô ấy.” Cô cắn ngón tay, buồn phiền nghĩ.

Nửa đêm, Hòa Hòa nằm trên giường, nghe tiếng pháo nổ bên ngoài cửa sổ liên tục không ngừng, không hề buồn ngủ. Tin nhắn điện thoại đến 12 rưỡi cuối cùng đã dừng lại, cô vì muốn ngủ một giấc không bị làm phiền, tắt điện thoại đi.

Một lúc sau, cô lại bò dậy, bật điện thoại lên, nhưng cái phím tắt gọi đi cho Trịnh Hải đó cuối cùng cũng không có dũng khí ấn xuống. Sau đó cô soạn một tin nhắn, chỉ có 4 chữ: Năm mới vui vẻ, nhấn nút gửi đi, lại lập tức hủy bỏ.

Hòa Hòa nằm trên giường trần trọc không yên, tiếng ồn bên ngoài khiến lòng cô rối loạn.

Cuối cùng cô đi chân trần xuống giường, bật máy tính lên, gửi một email đến cái địa chỉ email mà Trịnh Hải chỉ đăng nhập một lần đó. Cô viết rồi lại sửa, sửa rồi lại sửa, mất rất lâu, cuối cùng chỉ gửi đi một bức ảnh, là một bức ảnh dùng chuột vẽ hai con mèo chấp tay hành lễ khiêm nhường, bên trên một con viết “Năm mới vui vẻ”, bên trên con còn lại viết “Xin lỗi, em sai rồi”.

Cho dù không biết năm nào tháng nào Trịnh Hải mới có thể nhìn thấy cái email này, có lẽ ngay cả xem cũng anh không thèm xem liền xóa đi, nhưng dù gì tấm lòng của cô cũng đã gửi đi, bản thân cô có thể hơi yên tâm.

Buổi chiều mùng 1 hàng năm, Hòa Hòa đều đến chúc tết cha Trịnh Hải, bởi vì chỉ có buổi chiều ông mới có thể ở nhà. Cô thăm dò trước hành tung của ông với thư ký của bác Trịnh, đúng thời gian liền qua đó.

Theo kinh nghiệm của cô, Trịnh Hải khi tết đến rất ghét ở nhà, bởi vì có rất nhiều người đi đi đến đến. Trước đây mỗi lần đến lúc này, đa phần đều là anh đưa cô đi dạo phố, xem film, hoặc là đi đến công viên vui chơi. Năm nay, chắc là anh sẽ đưa Dương Ủy Kỳ đi dạo phố.

Cô quả nhiên không gặp Trịnh Hải, thở phào nhẹ nhõm đồng thời lại hụt hẫng một cách khó che giấu.

Bác Trịnh xưa nay ánh mắt tinh tường không hề phát hiện ra thần sắc cô hơi kỳ lạ. Chắc là ông mệt vì công việc, thần sắc mệt mỏi, nhưng thấy cô rất vui vẻ. Ông và Trịnh Hải giống nhau, bất luận cô đi làm bao nhiêu năm, đều chỉ coi cô là trẻ con, vẫn tặng cô hồng bao như thường lệ, hơn nữa không được phép từ chối.

Lúc tạm biệt, ông tự mình đưa cô ra tận cửa, vỗ vỗ đầu cô nhẹ nhẹ: “Hòa Hòa, nếu cháu là con gái ruột của bác thì tốt.” Ông chưa từng mất kiểm chế như thế, Hòa Hòa vô cùng kinh ngạc, bác Trịnh dường dường như nhận ra lời nói này có nghĩa khác, liền sửa một lát, “Bác và dì Sảng Nhu của cháu đều thích cô gái ngoan như cháu.”

Ông kiên quyết muốn lái xe đưa cô về nhà.

Lái xe Lão Vương nói rất nhiều, trước đây Hòa Hòa ngồi xe ông, ông thường nói cả đường, nhưng hôm nay lại im lặng khác thường, ngay cả Hòa Hòa cũng không thích ứng lắm: “Chú Vương, chú có chuyện không vui à?”

Lão Vương thở dài một tiếng: “Hòa Hòa, trong mấy người ở đây, Tiểu Hải cậu ấy chắc cũng chỉ nghe một câu khuyên của cháu thôi. Cháu gọi điện cho cậu ấy, bảo cậu ấy về nhà tạ tội với cha cậu ấy đi, đừng như thế, ông ấy sắp bị cậu ấy làm cho tức giận đến phát bệnh rồi.”

“Hai người họ sao vậy?”

“Ôi.” Lão Vương lại ra sức thở dài, “Cái đứa trẻ này, từ nhỏ đến lớn đã ít khiến người khác lo lắng, là niềm tự hào của ông ấy, ai biết được lại gây chuyện trong cái việc lớn như vậy.”

Tim Hòa Hòa đập nhanh hơn một nhịp: “Anh ấy.....anh Trịnh Hải bây giờ ở đâu?”

“Không về nhà, cãi nhau với ông ấy một trận, ngay cả tết cũng không về.”

“Xảy ra chuyện gì vậy?”

“Ông ấy không nói, chỉ là tức giận đến mắng chửi người khác. Chú lơ mờ nghe được, hình như là cái đám cưới đó bị hủy rồi? Hòa Hòa, thật sự là ngay cả cháu cũng không biết hả.”

Trái tim của Hòa Hòa dần dần trùng xuống, trên vai dường như bị đè bởi một vật rất nặng, cô không nói nổi gì.

Đây là kết quả mà cô luôn sợ hãi nhất.

Có lẽ là Lão Vương nghe nhầm, Trịnh Hải vì chuyện khác mà cãi nhau với bác Trịnh. Cô đoán như vậy.

Nhưng sự tự lừa mình lừa người của cô không duy trì được bao lâu, vừa về đến nhà, mẹ liền nói với cô: “Hôm nay mẹ nghe Lão Tôn nói, hôn sự của Trịnh Hải hủy rồi. Con biết chuyện này không?”

“Con.....con làm sao mà biết được chứ. Chắc là.....chắc là đồn lung tung thôi, hai người họ đều không phải là kiểu người tùy tiện, không lấy hôn nhân ra làm trò đùa đâu.”

“Có lẽ vậy.” Mẹ Hòa Hòa nói ngắn gọn súc tích, nhưng Hòa Hòa cảm thấy ánh mắt mẹ giống như là chiếc đèn pin, chiếu vào khiến cô có cảm giác bị bóng.

Hòa Hòa lần đầu tiên phát hiện ra, hóa ra sự tồn tại của bản thân mình rất có ý nghĩa.

Cô luôn cho rằng bản thân mình chỉ là cái bóng nhỏ của Trịnh Hải. Mà sau khi cô chạy trốn khỏi Trịnh Hải, cô liền biến thành bồ công anh.

Nhưng sau khi qua ngày mùng 1, liền bắt đầu có người liên tục tìm cô. Thậm chí lúc cô đi đến viện phúc lợi thăm mấy người già quả phụ và trẻ mồ côi, họ cũng có thể tìm đến đấy.

Người tìm cô có các bác các cô, các chị họ của Trịnh Hải, thư ký của bác Trịnh, thậm chí có một người cô một lòng làm nghiên cứu học vấn luôn không nhớ rõ tuổi của Hòa Hòa.

Họ lấy danh nghĩa Hòa Hòa sắp đi xa, tặng cô quà, chúc phúc cô, hỏi cô có cần giúp đỡ hay không, nhưng mục đích cuối cùng đều giống nhau: thăm dò cô về chân tướng việc hủy bỏ của Trịnh Hải; hy vọng cô khuyên Trịnh Hải hồi tâm chuyển ý; nhiều hơn đó là hy vọng cô thuyết phục Trịnh Hải và bác Trịnh làm hòa với nhau.

Tóm lại cô nghe rất nhiều phân tích quan hệ lợi và hại của việc hủy bỏ hôn sự này, về miêu tả tình hình sức khỏe của bác Trịnh sau khi tức giận, và sự bù ngùi khi Trịnh Hải đưa trẻ ưu tú từ lúc sinh ra đến bây giờ cuối cùng đã có chút vết nhơ. Những lời nói đó khiến tâm trạng cô rối bời.

“Nhưng có liên quan gì đến mình chứ! Mình đâu có làm gì!” Đợi đến lúc một mình không có ai, cô nói lớn với bức tường, nhưng trong lòng lại nặng trĩu, lo lắng không yên.

Nếu quay lại 2,3 tuần trước, có lẽ cô còn có thể gắng gượng cố mà hoàn thành trọng trách nặng nề được giao, nhưng là bây giờ, cô thật sự muốn cũng không làm nổi. Trịnh Hải có muốn nghe giọng nói của cô hay không còn khó nói. Huống hồ, theo sự hiểu biết của cô về Trịnh Hải, nếu Trịnh Hải không muốn nghe một người nói chuyện, dựa vào khả năng phòng bị tâm lý to lớn của anh, cho dù người đó ngày ngày quay bên cạnh anh, anh cũng có thể hoàn toàn coi người ấy là trong suốt, bất kể người đó nói gì, anh đều có thể hoàn toàn không nghe thấy.

Hòa Hòa cảm thấy, bây giờ Trịnh Hải định đối đãi với cô như là người vô hình rồi.

Cô nghĩ đi nghĩ lại một cách lộn xộn, cuối cùng lại đăng nhập vào hòm thư đó của Trịnh Hải, thư chúc mừng năm mới của cô quả nhiên anh chưa mở ra.

Hòa Hòa cẩn thận nói trong email, Dương Ủy Kỳ là một cô gái tốt, mong anh nhất định phải trân trọng. Lại nói, bác Trịnh gần đây sức khỏe không được tốt, hơn nữa rất nhớ anh. Cô vừa viết vừa cảm thấy bản thân mình thật sự là vô cùng giả tạo, nhưng quyết tâm vẫn cứ gửi đi.

Chính là vì anh sẽ không xem, cho nên cô mới gửi đến hòm thư này. Thứ nhất sẽ không làm anh càng phiền hơn, thứ 2 nói chung cô cũng có cái để nói lại với mấy người kia không phải sao? Tóm lại cô đã rất nỗ lực thuyết phục anh rồi.

Mấy phút sau, tin nhắn điện thoại của cô reo lên, cô vô cùng lo sợ đi xem, lại là của Dương Ủy Kỳ, trong tin nhắn cô ấy chúc tết cô, và giải thích nói mấy ngày trước cô ấy ra nước ngoài, số máy cũ không dùng được, cho nên hôm nay mới nhìn thấy tin nhắn chúc tết cả cô, hơn nữa cảm ơn cô.

Hòa Hòa xem đi xem lại tin nhắn đó rất nhiều lần, muốn tìm một hàm ý ẩn dấu, nhưng cũng không tìm được gì.

Từng ngày trôi đi như thế, cách ngày Hòa Hòa phải ra đi chỉ còn 3 ngày.

Cô vốn dĩ sợ sự thay đổi của hoàn cảnh, trước đây ngay cả lúc khai giảng thay phòng học bạn học nhưng việc như thế đối với cô mà nói đều là việc lớn đáng sợ, cho nên trong những ngày đợi ra đi, cô luôn vô cùng phiền lòng.

Lại thêm sự việc đó của Trịnh Hải, mấy ngày nay, cô thường hốt hoảng, nửa đêm bị giấc mơ làm tỉnh dậy, đa nghi dự cảm sắp có việc lớn xảy ra, cho nên ăn không ngon, ngủ không yên, cả cơ thể đều tiêu tụy đi mất phần.

Ngày Sầm Thế đến, gọi điện trước cho Hòa Hòa ra sân bay đón anh. Vì có mấy việc chưa xong nên ngay cả kỳ nghỉ anh cũng không nghỉ hết liền quay lại. Hòa Hòa đại khái hiểu được, anh quay lại là vì đi cùng cô. Nói đến điểm này cũng không cảm kích là giả, có lúc cô thậm chí nói với bản thân mình: Nếu Sầm Thế thật sự thích mình, mình sẽ tin anh ấy một lần nữa vậy.

Nhưng mỗi lần nghĩ như vậy, trong lòng lại dường như bị nhét một viên đá lớn. Một khi từ bỏ cái ý nghĩ đó, lại có thể thở dễ dàng hơn.

Sầm Thế vừa thấy cô liền kinh ngạc: “Mấy ngày không gặp, sao lại tiêu tụy đến thế này? Không phải là nhớ anh quá đấy chứ?”

Hòa Hòa trừng đôi mắt thâm lên nói: “Đây gọi là chứng bệnh chương trình tổng hợp có được không?”

Sầm Thế không có hành lý gì, lại nói dối, hai người liền trực tiếp tìm một nhà hàng ở trong sân bay. Nhìn khuôn mặt mệt mỏi của Sầm Thế, Hòa Hòa rất chủ động đi gọi món cho anh.

Cô không thể ngờ rằng, lại có thể gặp được người quen ở đây. Lúc cô và Sầm Thế sắp rời đi, có người vội vàng đi qua người cô, lại nhanh chóng quay lại:” Hòa Hòa.”

Hòa Hòa kinh ngạc quay đầu lại nhìn, không ngờ lại là Thời Lâm lâu ngày không gặp.

Thời Lâm vẫn là cái dáng vẻ nho nhã ôn hòa như mấy tháng trước. Lần này anh về nước một tuần, đi mấy nơi, lại lập tức phải quay lại ngay, đúng lúc đang kịp lên máy bay.

Thời Lâm hơi tiếc nuối: “Hôm trước anh từ thành phố Y đến, bởi vì thời gian bên đó gấp, đang tiếc vì không gặp được em ở bên đó. Nếu sớm biết em ở đây thì tốt.”

Hòa Hòa nói với anh, bản thân mình đã ở đây mấy tháng, hơn nữa hai ngày nữa sẽ đi thành phố C.

“Đây chính là bạn trai của em?”

“Ồ, là.....một người bạn.” Đối mặt với người anh trai lớn luôn đối xử với cô ôn hòa và thân thiện này, Hòa Hòa không có dũng khí thừa nhận, lại không dám bác trần lời nói dối.

Thời Lâm lại nhìn về phía Sầm Thế một cái, đưa tay lên nhìn nhìn đồng hồ: “Anh phải đi rồi, Hòa Hòa. Gần đây em không gặp Trịnh Hải à?”

“Anh ấy.....anh ấy vẫn ổn chứ.” Hòa Hòa trước tiên nghĩ đến dáng vẻ tiêu tụy của anh vì hôn lễ bị hủy.

Thời Lâm than một tiếng: “Tốt cái gì chứ? Hôm trước lúc anh gặp cậu ấy, đang nằm trong bệnh viện ấy, vừa nôn ra máu, vừa phản ứng với thuốc. Tết năm nay cậu ấy ăn tết thật là bi thảm.”

Anh thấy sắc mặt Hòa Hòa đột nhiên tái nhợt đi, mới biết cô không hiểu rõ tình hình thực tế, vội vàng an ủi nói: “Chỉ là làm phẫu thuật mà thôi. Sao vậy, ngay cả em cũng không biết hả? Tên tiểu tử này thật sự giết tất cả mọi người, anh cũng là lúc đi thăm một tiền bối đi nhằm phòng mới đúng lúc gặp cậu ấy.”

Trong đầu của Hòa Hòa dường như đang bị người khác gõ thật mạnh, không biết là tạm biệt Thời Lâm thế nào. Đợi lúc cô tỉnh hoàn hồn lại, đã ngồi trên xe của Sầm Thế. Sầm Thế lúc trước đã dặn dò Hòa Hòa giúp anh lái xe đến sân bay.

Trên đường đông nghịt người, Hòa Hòa lại cảm thấy trống rỗng, dường như xung quanh chính là vũ trụ mênh mông, những cánh cửa của các cửa hàng lớn bên đường là những hố đen không rõ ràng, còn dòng xe và dòng người đi đi lại lại là những ngôi sao băng vút qua, đầy nguy hiểm không thể dự đoán.

Cô hình như nghe thấy Sầm Thế nói: “Hòa Hòa, em định đi đâu trước?”

Cô nói lại như cái máy: “Em đi đâu?”

“Đưa em về nhà, hay là đến nơi khác.” Sầm Thế quay đầu lại nhìn cô, “Này, lại sao vậy?” Anh lấy ra tập giấy lớn đưa cho cô.

Hòa Hòa nhận lấy tập giấy, đỡ dần, không biết phải làm gì. Đến tận lúc từng giọt từng giọt lớn rơi xuống trên mặt tập giấy, lại biến mất trong giấy lát, chỉ để lại vết tròn ướt ướt, cô kinh ngạc phát hiện ra hóa ra bản thân mình đang khóc, lau mặt một cái, cả tay đều là nước mắt.

“Người vừa này là ai? Nói với em cái gì?”

Tâm trạng Hòa Hòa giống như là lũ lụt nhưng không tìm được đường thoát, trong chốc lát sụp đổ, cô khóc lớn lên, khóc đến mức Sầm Thế không biết phải làm sao, đành dừng xe vào bên đường, vừa đưa khăn giấy, vừa vỗ vỗ lưng cô một cách vô dụng. Tiếng khóc của Hòa Hòa càng ngày càng lớn, cả người run lên, giống như một đứa trẻ.

“Trịnh Hải lại sao vậy?” Sầm Thế đoán theo bản năng Hòa Hòa khóc như vậy lại có liên quan đến cái tên đáng ghét đó.

Anh mất chút thời gian mới từ lời nói đứt đoạn ngắt quãng của Hòa Hòa ghép thành nguyên nhân khiến cô khóc thương tâm như thế. Trong lúc vừa này, Hòa Hòa cái đầu óc vốn dĩ không có sở trường liên tưởng đó, xâu chuỗi tất cả những sự việc gần đây lại giống như là những hạt ngọc bị rơi vãi vậy, ghép tất cả vào với nhau.

Trịnh Hải xưa nay khỏe mạnh gần đây lại sốt cảm cúm mãi không khỏi, khuôn mặt hơi gầy và sắc mặt mệt mỏi.

Anh vô cùng coi trọng lời hứa, thể diện cùng với trách nhiệm, lại hủy bỏ hôn ước một cách kỳ lạ.

Anh xưa nay rất tôn trọng gia quy lễ pháp tết năm nay lại không về nhà.

Nôn ra máu, phản ứng với thuốc.

Còn cả ánh mắt mập mờ trước đó của Thời Lâm.

Lúc những việc đó liên tục lóe sáng trong đầu cô, cô dường như là nhìn thấy mấy chữ Hán lớn, giống như là mây đen kéo đến: bệnh nan y.

Bởi vì không muốn liên lụy đến Dương Ủy Kỳ, cho nên anh lựa chọn chia tay.

Bởi vì sợ cha và người nhà lo lắng, cho nên anh thà khiến cho người khác hiểu lầm, cũng không nói rõ chân tướng.

Hòa Hòa nghĩ đến anh một mình chịu những sự tủi thân và áp lực đó, càng đau lòng hơn.

Sầm Thế không biết nói gì mới tốt, đành nói không có chút sức thuyết phục nào: “Anh ta còn trẻ, không có thói quen không tốt nào, tố chất cơ thể cũng không tồi. Đừng nghĩ ngợi lung tung.”

Anh nhìn đồng giấy ướt đầm nước mắt trên xe không biết phải làm sao: “Em muốn quay lại thăm anh ta không? Hôm nay anh có chút chuyện cần phải xử lý, ngày mai anh đưa em về một chuyến nhé.”

Hòa Hòa nức nghẹn: “Em một mình quay lại, hôm nay sẽ đi.” Cho dù cô không làm được gì, ít nhất có thể khiến anh ấy không cô độc.

“Thời tiết hôm nay không tốt lắm, tối có thể có tuyết rơi.”

Hòa Hòa lật ví tiền, tìm thấy chứng minh thư của mình: “Em đi ngay bây giờ, phiền anh đưa em quay lại sân bay.”

Ngoại truyện: Mối tình đầu

Mối tình đầu của Trịnh Hải.

Mối tình của Trịnh Hải đến khá muộn, đại học năm thứ 2, anh mới có một người bạn gái công khai thừa nhận thật sự.

So với vẻ bề ngoài đẹp trai, gia thế tốt, cùng với thành tích tốt văn võ song toàn, cái gọi là mối tình đầu này quả thật quá muộn.

Nguyên nhân đại khái là, từ nhỏ đến lớn anh bị con gái theo đuổi đến nỗi phải chạy trốn, phiền còn không kịp, đâu còn lo đến đi chuyện rung động nữa.

Ngay cả bản thân Cao Mạc Mạc cũng cảm thấy, bản thân mình hoàn toàn là bị một cái bánh rán vàng từ trên trời rơi xuống đập vào đầu.

Trịnh Hải là ai? Trịnh Hải rất khó nhớ được tên của người đẹp, là người ngay cả thư tình của hoa khôi trường cũng từ chối nhận, lại thích cô. Cô bé lọ lem trong cổ tích Grim dù gì cũng có một khuôn mặt vô cùng xinh đẹp. Còn một sinh viên năm thứ nhất mới vào Cao Mạc Mạc, dung mạo bậc trung, tính cách bình thường, thành tích bình thường, gia đình bình thường.....quả thật rất khó khiến mọi người phục.

Cao Mạc Mạc quyến rũ được Trịnh Hải là như thế này.

Năm đó mới khai giảng, trường tổ chức thi bóng rổ đón học sinh mới, Trịnh Hải rất vinh dự được hội học sinh phái đi làm huấn luyện viên cho đội nữ của học viện.

Trịnh Hải là một huấn luyện viên tốt. Biểu hiện của anh rất ít, ít khi tức giận, đối mặt với một đám cô gái trẻ tuổi cứ rì rầm, bất luận là béo gầy thanh tú xinh đẹp, đều coi họ là rau cải thảo. Sau này cái đội ngũ rau cải thảo tốt xấu lẫn lộn nhất thời được thành lập đó, lại lọt vào trận trung kết, đạt được á quân. Tuy là á quân, nhưng học viện ấy của Trịnh Hải được gọi coi là hiếm con gái. Cái thành tích đó đủ để khiến nhiều người vô cùng bất ngờ.

Trong buổi tiệc chúc mừng thành công, lúc luyện tập bình thường những cô gái chịu sự lạnh nhạt của Trịnh Hải cuối cùng được nở mày nở mặt, họ xếp hàng chúc rượu, còn từng người một chọn bài hát hát tặng anh.

Lúc đến lượt Cao Mạc Mạc, cô gái gầy gầy bình thường rất ngại ngùng đó hát lớn bài “Close to you”, hát không chuẩn vô cùng khó nghe, vẻ mặt lại rất tự tin, nhưng lại có một vẻ đẹp trong sáng. Hát hết một bài, cô gái đó chắc đã uống nhiều rượu, nói trong mic: “Anh Trịnh, hôm nay là sinh nhật em, em có thể ước một điều không? Nếu ngày mai không mưa, hy vọng anh đưa em lên núi ngắm lá phong nhé!”

Mọi người cười ồ lên. Họ sớm đã có kế hoạch hôm nay muốn chinh Trịnh Hải, mà cô gái này bốc trúng phải lá thăm đen đủi”bày tỏ tình cảm với Trịnh Hải”. Ngay cả mấy người bạn ngồi ở đó của Trịnh Hải cũng đang nghĩ, chỉ sợ cô bé này từ giờ sẽ bị liệt vào danh sách đen của Trịnh Hải.

Nhưng phản ứng của Trịnh Hải lại ngoài dự liệu của mọi người. Anh im lặng mấy giây, rất ung dung mở miệng: “Sáng sớm nay dự báo thời tiết nói, ngày mai là ngày nắng.”

Do đó Cao Mạc Mạc liền dễ dàng thắng được vinh hạnh một mình đi ngắm lá phong với anh Trịnh như vậy,

Các cô gái không biết tình hình đều rất không phục, mệnh tốt như vậy sao lại không rơi vào đầu bản thân mình? Những cô gái biết chuyện càng đổ kị hơn. Chiếc thăm đó sao mình không rút phải chứ?

Thật ra chuyện bạn trai bạn gái, như cốc nước uống, lạnh nóng tự mình biết. Trong mắt người khác Trịnh Hải tỏa sáng, chưa từng giống như người bạn trai khác sáng sớm mua sẵn cơm đợi dưới lầu, sau khi tan học lập tức đến phòng tự học chiếm chỗ, buổi tối luyện tiếu không nở dưới lầu ký túc xá bạn gái.

Hơn nữa anh rất ít cười, rất ít nói, không nhớ bất cứ ngày kỷ niệm nào, không thích náo nhiệt, ghét đông người và nơi cần phải xếp hàng, không thích có người đến gần anh, chưa từng chủ động nắm tay cô, càng không nói những lời ngọt ngào.

Nhưng ngoài những thứ đó, Trịnh Hải đẹp trai thông minh lại rộng rãi, khí chất tốt, có giáo dục.

Tuy anh không nhớ bất cứ ngày kỷ niệm nào và sinh nhật cô, nhưng Cao Mạc Mạc thường không vào bất cứ ngày lễ nào, nhận được búp bê và socola rất đẹp do Trịnh Hải trực tiếp gửi chuyển phát nhanh đến. Lúc cô ốm, cũng từng có cơm hộp của nhà hàng lớn trực tiếp do nhân viên đưa cơm đem đến chỗ bảo an.

Tuy anh không thích đồ ăn nhanh nước ngoài, nhưng cũng chịu đưa cô đi ăn KFC, chỉ là chưa từng xếp hàng, mà đưa cho cô một tờ tiền, bảo cô đi mua. Tuy anh không thích dạo phố, chưa từng đưa cô đi mua đồ, nhưng rất rộng rãi đưa thẻ ngân hàng cho cô, bảo cô đi mua một bộ quần áo. Thỉnh thoảng, anh thậm chí chủ động đưa cô đi ăn kem, hoặc là đi xem phim cùng cô.

Tóm lại, Cao Mạc Mạc cảm thấy anh đã rất hoàn mỹ rồi, cô luôn trong một trạng thái không chân thật mơ màng màng, qua một ngày là một ngày.

Lúc kỳ nghỉ đông năm đó sắp kết thúc, có buổi sáng một hôm, Cao Mạc Mạc không nói trước xuất hiện ở thành phố Trịnh Hải sống. Trên đường cô quay lại trường trước thời hạn đi qua thành phố này, bỗng nhiên rất muốn xuống xem xem.

Cô mua vé tàu buổi chiều tối, gửi xong đồ, sau đó gọi điện cho Trịnh Hải, thử vận may của mình.

Vận may của cô không tồi, Trịnh Hải không đi xa. Thậm chí anh không cảm thấy kinh ngạc, hẹn cô địa điểm gặp mặt, đúng giờ không sai một giây xuất hiện trước mặt cô.

Trịnh Hải đưa cô đến tận bãi đỗ xe, anh tự mình lái xe đến. Sinh viên năm thứ 2 lái xe, cô cảm thấy rất kinh ngạc.

Trịnh Hải giúp cô mở cửa sau, cô ngồi vào, liền nghe thấy một giọng nói mềm mại ừ ừ: “Em chào chị.”

Có một cô bé ngồi trên ghế phụ, nhỏ nhắn trắng trẻo, khuôn mặt thanh tú, trông rất nhỏ, đang quay đầu lại nhìn cô. Lúc cô bé nói chuyện dùng ngón tay che đi nửa khuôn mặt.

Trịnh Hải giải thích: “Đây là Tiêu Hòa Hòa, em gái anh, nửa tiếng trước mới làm răng, thuốc tê vẫn chưa hết.” Cô bé ở bên cạnh gật đầu phối hợp.

Cao Mạc Mạc nói: “Xin chào, kết cấu tên của chúng ta giống nhau. Em mấy tuổi rồi?” Cô nhớ Trịnh Hải là con một, nhưng cô không hỏi nhiều.

Hòa Hòa dùng hai bàn tay tạo thành một chữ “14”. Nhưng trông cô không hề giống học sinh trung học một chút nào.

“Có phải là em làm phiền kế hoạch hôm nay của anh không? Thật ra em có thể tự mình đi thăm quan được.” Cao Mạc Mạc lễ phép nói.

“Không có gì, nhiệm vụ duy nhất của ngày hôm nay chính là quản lý cô bé này.”

Hòa Hòa che lấy nửa mặt bị tiêm thuốc tê, dùng một nửa mặt kia nói lơ mơ không rõ: “Em có thể tự mình chơi, em không làm cột đèn đường.”

Trịnh Hải nói: “Ngoan ngoan một chút, hôm nay đừng nghĩ đến việc lại một mình chạy lung tung.”

Hòa Hòa nhân lúc Trịnh Hải nghiêng người thắt dây an toàn, kéo tai thè lưỡi ra làm mặt quỷ về phía lưng anh, đợi lúc anh quay người lại, lập tức trở lại dáng vẻ ngoan ngoãn.

Thế là ba người bắt đầu du lịch nửa ngày.

Trạm đầu tiên là công viên hải dương. Cao Mạc Mạc cố gắng đi theo Trịnh Hải, tránh bị lạc mất anh, mà cô bé Tiêu Hòa Hòa ngó đông ngó tây, luôn bị rớt lại phía sau.

Lúc Trịnh Hải thường thường dừng lại đợi cô bé, cuối cùng dứt khoát khéo dây túi sách cô bé, giống như là dắt một con chó, quản lý cô bé chặt chẽ trong tầm mắt.

Hòa Hòa thường thường phản kháng, cô nói: “Em sẽ không đi lạc đâu.”

Trịnh Hải nói: “Gần đây hoạt động mua bán người rất nhiều, dáng vẻ của em rất hợp để bắt đi bán.”

Cao Mạc Mạc cảm thấy kinh ngạc. Bởi vì lúc cô và Trịnh Hải cùng nhau ra ngoài, bất luận chỉ có hai người, hay là cả một đám người, Trịnh Hải luôn theo bản năng từ chối đến gần người khác. Nếu cô chủ động nắm tay anh, anh không hề đẩy ra, nhưng chẳng bao lâu, cô liền phát hiện không biết từ lúc nào anh đã rút tay ra rồi.

Trạm thứ 2 là đi ăn cơm, địa điểm là.....KFC, về mặt của Trịnh Hải hơi bó tay.

Lúc đó anh hỏi Mạc Mạc: “Em muốn ăn gì?”

Mạc Mạc nói: “Tùy. Chỗ nào tiện thì đến chỗ đó đi.”

Hòa Hòa nhiệt tình nói: “Chị thích ăn KFC không?” Ánh mắt chờ đợi.

Mạc Mạc cẩn thận dò xét tình hình một lát. Tuy Trịnh Hải không thích KFC, nhưng rõ ràng Hòa Hòa thích, do đó cô nói: “Được thôi, hay là buổi trưa ăn cái đó đi.”

Hòa Hòa làm một động tác tay YEAH. Trịnh Hải đổ gáo nước lạnh vào cô: “Đi đâu ăn không liên quan gì đến em. Bác sỹ nói trưa nay em không thể ăn cơm.”

Hòa Hòa nói: “Bác sỹ nói, trưa nay em có thể ăn kem, uống nước lạnh.”

Trịnh Hải chau mày nhìn cô: “Mùa đông ăn đồ lạnh?”

Hòa Hòa nói: “Bác sỹ nói mà. Tuy em không thể ăn cơm, nhưng cũng cần bổ sung năng lượng.”

“Vậy lát nữa anh đưa em đi truyền bổ sung năng lượng.”

Cao Mạc Mạc lại kinh ngạc. Trịnh Hải mà cô biết, chưa từng liên tiếp nói nhiều như vậy. Anh thường thường rất tiết kiệm lời, không muốn nói nhiều hơn một chữ.

Lúc cô bé Hòa Hòa rất hào phóng rút ra hai tờ tiền từ túi Trịnh Hải. Nhảy nhót chủ động đi xếp hàng, việc khiến cô càng kinh ngạc hơn liền xảy ra. Trịnh Hải ấn đầu Hòa Hòa xuống ngồi vào chỗ: “Ngoan ngoan ngồi đây.” Sau đó Trịnh Hải lại chủ động xếp hàng! Lần đầu cô thấy Trịnh Hải xếp hàng! Nhưng Hòa Hòa rõ ràng không cảm thấy chút nào để Trịnh Hải tự mình giúp xếp hàng mua đồ ăn là một việc vinh hạnh biết bao, cho nên còn kén kén chọn chọn: “Em không thích sữa, em thích coca.” Còn nữa: “Em thích socola Sundea, không thích vị dâu tây.”

Trạm thứ 3 là đi siêu thị. Trịnh Hải rất nhẫn nại ở khu đồ chơi đợi Hòa Hòa xem hết tất cả các búp bê. Hòa Hòa nói: “Em thích con mặc bộ quần áo màu vàng kia.”

Trịnh Hải nói: “Màu hồng đẹp. Gói lại cho con bé.”

Hòa Hòa nói: “Em thích con màu vàng.”

Người phục vụ nói: “Rốt cuộc là con nào đây?”

Trịnh Hải nói: “Gói cả hai con lại.” Lại quay đầu lại hỏi Cao Mạc Mạc: “Em có thích con nào không?”

Cao Mạc Mạc vẫn chưa thể thích ứng được với cục diện này.

Lúc đi qua một trạm đỗ xăng, Trịnh Hải xuống xe đỗ xăng. Tiêu Hòa Hòa lúc trước đã chủ động ngồi ghế sau, ghế phụ nhường cho Cao Mạc Mạc.

Thời gian đợi hơi lâu, Hòa Hòa vừa nghịch con búp bê mới của mình vừa lẩm bẩm hát, bài cô hát là “Close to you”, tiếng anh rất chuẩn.

Hòa Hòa phát hiện bản thân mình bị chú ý, thật thà nói: “Ngũ âm của em không đủ, lúc tốt nghiệp tiểu học thành tích âm nhạc đạt điểm C. Anh trai hàng ngày dạy em hát bài này 10 lần, hát đến tận lúc không sai điệu thì thôi, sau này có thể ứng phó được với biểu diễn văn nghệ.”

Cô thấy Cao Mạc Mạc không nói gì, lấy một viên kẹo được bao gói xinh đẹp đưa cho cô: “Chị thích socola không?” Là nhãn hiệu mà cô rất quen thuộc, Hòa Hòa lại đưa con búp bê cho cô xem: “Chị thích con nào? Tặng chị một con có được không?”

Cao Mạc Mạc nói: “Em thích nhất là kem, socola và búp bê vải, đúng không?”

Hòa Hòa nghĩ nghĩ nói: “Em còn thích xem phim.”

Cao Mạc Mạc lật tạp chí phụ nữ, chuyên mục tình cảm của một cuốn trong đó: sự đợi chờ vô vọng nhất, không phải là anh ta vĩnh viễn không trở thành người như bạn mong muốn. Mà là rõ ràng anh ta làm tất cả, nhưng không phải là cho bạn. Trên một cuốn khác có một bài viết lại tên là “Người phụ nữ cái bóng.”

Sau khi học kỳ mới bắt đầu không lâu, Cao Mạc Mạc nói chia tay.

Trịnh Hải bình tĩnh hỏi: “Nghiêm túc? Hay là nói chơi?”

“Nghiêm túc.”

“Được.” Trịnh Hải nói, không hỏi lý do, cũng không nói nửa lời vãn hồi.

Rất nhiều năm sau, lúc Cao Mạc Mạc cùng chồng tham gia một bữa tiệc, lại gặp Trịnh Hải. Cô vừa nhìn đã nhận ra Trịnh Hải, Trịnh Hải lại rất lâu sau mới nhớ ra cô là ai.

Cô đã có cuộc sống hạnh phúc có thể thản nhiên cho anh xem bức ảnh con cô, cũng có thể thản nhiên hỏi anh: “Lúc đấy sao lại chọn em làm bạn gái của anh vậy?”

Trịnh Hải cho cô một đáp án cũng chẳng khác gì không trả lời: “Bởi vì lúc đó rất muốn có một người bạn gái.”

Mối tình đầu của Hòa Hòa.

Hòa Hòa cho rằng mối tình đầu của mình là Sầm Thế, nhưng Trịnh Hải lại dựa vào định nghĩa “mối tình đầu” trong tâm lý học, xưa nay cho rằng mối tình đầu của Hòa Hòa là một người con trai tên Tiêu Mạc.

Tiêu Mạc là một chàng trai rất có tài hoa, lúc thiếu niên liền mở một triển lãm hội họa thư pháp riêng, thường được đăng thơ và văn lên báo, khá nổi tiếng ở nơi đó. Chữ của anh ta vừa có tà khí vừa sắc bén, tranh của anh ta rất đặc biệt, nhưng Hòa Hòa vô cùng thích.

Mùa hè năm Trịnh Hải sắp lên đại học năm thứ 2, đài truyền hình địa phương tổ chức một cuộc thi văn nghệ tổng hợp kéo dài một tháng, cái người bán nổi tiếng đó lại tham gia.

Tuy trong mắt Trịnh Hải anh ta chẳng ghê gớm gì, nhưng trong mắt Hòa Hòa anh ta quả thật là thần, bởi vì khả năng của anh ta trong tổ hội họa là giỏi nhất, kỹ thuật nhảy trong tổ hát là cao nhất, là người viết chữ đẹp nhất trong cuộc thi của tổ vũ đạo, là người đẹp trai nhất trong tổ thư pháp, hơn nữa, người thanh niên này có khí chất u buồn.

Hòa Hòa hâm mộ người đó đến mức nghiêng ngả, hàng ngày ôm tivi xem hết trực tiếp đến phát lại, có một lần trong lúc trực tiếp bỗng nhiên bị mất điện, cô lo lắng đến phát khóc. Trịnh Hải cảm thấy cô vô cùng kém cỏi.

Việc càng kém cỏi hơn còn ở phía sau. Cô đã từng gọi điện đến đài truyền hình kháng nghị ban giám khảo không công bằng, cô thay hai cái điện thoại gọi 2 lần, lúc gọi lần thứ 2 bịt mũi giả giọng khác, cô bám lấy Trịnh Hải đòi anh lấy cho được một vé xem trực tiếp, ôm một bó hoa tươi lớn có thể che hết cả người cô đem đi tặng.

Từ lúc Trịnh Hải lên đại học, theo yêu cầu của anh, Hòa Hòa cứ hai tuần phải viết cho anh một bức thư, viết tay, không được ít hơn 1000 chữ.

Không ngoài dự đoán của anh, thư của Hòa Hòa đầy nội dung về Tiêu Mạc.

Tiêu Mạc nhà em ra một đĩa đơn. Tên bài hát là blablabla.....

Tiêu Mạc nhà em ra một tuyển tập thơ họa. Nội dung bên trong là blablabla.....

Tiêu Mạc nhà em muốn tự đạo diễn tự diễn một bộ phim. Bộ phim nói về blablabla.....

Tiêu Mạc nhà em.....

Hành vi hâm mộ của Hòa Hòa càng ngày càng quá đà, sau này trong thư trực tiếp trở thành đoạn văn cho đủ số chữ về vị Tiêu tài tử đó.

Trịnh Hải không chịu được, vừa yêu cầu giảm số chữ của cô xuống 600, vừa cảnh cáo cô sau này không được nhắc đến tên người đó trong thư.

Sau này nữa, anh liền bắt đầu qua lại với Cao Mạc Mạc. Còn về việc trong tên hai người này đều có chữ Mạc, hoàn toàn là tình cờ.

Nhưng Tiêu Mạc không nổi được bao nhiêu. Sau khi bộ phim đầu tư nhỏ tự quay tự đạo diễn tràn đầy tự tin của anh ta thất bại hoàn toàn liền bị đá kích, từ đó mai danh ẩn tích.

Sau khi Hòa Hòa đau lòng một thời gian, liền không nhắc đến người này nữa.

Nhiều năm sau Trịnh Hải đến một thành phố lục địa công tác, phát hiện một họa sỹ đường phố ủ rũ hơi quen mặt.

Anh dừng chân nhìn anh ta rất lâu, người đi cùng anh nói: “Người này rất có tài, nhưng thanh cao. Đúng rồi, Trịnh tiên sinh, nghe nói anh ta đến từ quê của anh.”

Lần đó sau khi Trịnh Hải về nhà đem một món quà cho Hòa Hòa, là một tuyển tập thơ họa có chữ ký đã rất cũ, cùng với một bức vẽ chân dung Hòa Hòa. Bức vẽ chân dung đó vẽ dựa theo ảnh tốt nghiệp đại học của Hòa Hòa mà Trịnh Hải tìm được trên mạng.

Hòa Hòa nghi hoặc hỏi: “Tiêu Mạc là ai?”

Trịnh Hải: “.....Là đối tượng đầu tiên em hâm mộ.”

Hòa Hòa: “Đừng lừa em. Sao em có thể làm việc mất mặt thế chứ?”

Bất luận Trịnh Hải miêu tả dáng vẻ mất mặt của cô năm đó thế nào, Hòa Hòa đều từ chối thừa nhận. Nhưng cô vẫn rất nghiêm túc đặt bức tranh đó lên bàn, hơn nữa sau khi chăm chỉ đọc xong tập thơ họa của Tiêu Mạc nói, mấy bài thơ đó em thấy hơi quen.

Hai năm nữa lại qua đi, giới giải trí có một người thanh niên khí chất u buồn nhanh chóng nổi tiếng, anh ta đóng phim, ra đĩa, tự mình sáng tác viết kịch bản, tự mình thiết kế style, viết văn hay, vẽ tranh đẹp, rất được giới văn hóa hoan nghênh, bị fan truy đuổi.

Mà lúc thiếu niên anh ta đã bộc lộ tài năng, ở giữa có một đạo mai danh ẩn tích, sau này quá trình truyền kỳ quyết chí tự cường trở nên nổi tiếng của anh được người ta viết thành văn theo kiểu tri âm kiểu thơ Li Hoa kiểu Hồng Lâu mộng cùng với kiểu tin tức thời sự.

Nhưng bản thân nghệ nhân tên là Tiêu Mạc này rất khiêm nhường, ngoài tác phẩm của mình, anh ta rất ít khi nói đến việc riêng của bản thân.

Cho đến nhiều năm sau, lúc anh càng ngày càng hot càng ngày càng nổi, trong một chương trình của đài truyền hình anh nói: “Tôi cần phải cảm ơn một cô gái tên là Hòa Hòa, cùng với anh trai cô ấy. Lúc tôi chán nản nhất, lúc hoàn toàn mất đi động lực cuộc sống, anh trai cô ấy gặp tôi ở trên phố, nói em gái anh ta nhiều năm trước là một fan của tôi, hơn nữa hy vọng tôi có thể tiếp tục sáng tác những tác phẩm hay. Trong giây phút đó, tôi bỗng nhiên tìm lại được ý nghĩa của cuộc đời.”

Đây là việc tốt bất ngờ kỳ lạ mà Trịnh Hải và Hòa Hòa đã cùng nhau hoàn thành.

Chương 28.4

Một tiếng sau, Hòa Hòa đã ngồi trên tàu hỏa đi thành phố Y.

Trước tiên họ đến sân bay, thông tin nhận được quả nhiên là thành phố Y có bão tuyết, không thể đảm bảo chuyến bay có thể như tiến hành như thường lệ hay không.

Sau đó họ gọi điện cho bến tàu và bến ô tô. Bây giờ vẫn còn là cao điểm ngày tết, kiếm một vé rất khó. Lại bởi vì bão tuyết ở thành phố Y, đường cao tốc bị chặn, tuyến xe đường dài cũng giảm bớt mấy chuyến.

Sầm Thế nỗ lực dọa Hòa Hòa từ bỏ ý nghĩ thuê một chiếc xe riêng đưa cô về. Sau đó trong phòng đợi ở bến tàu đông đúc họ dùng giá gấp 3 lần để thuyết phục một người khách nhượng lại một chiếc vé của chuyến tàu sớm nhất.

Hòa Hòa đã bình tĩnh trở lại. Sầm Thế nghe thấy cô gọi điện ẹ, mặt không biến sắc bịa một lời nói dối lưu loát, nhưng cơ thể cô đang hơi run nhẹ.

Lúc tàu hỏa chậm chậm chuyển bánh, anh nhìn Hòa Hòa ngồi bên cửa sổ lại lấy ra một tờ giấy lau mắt.

Bởi vì nguyên nhân thời tiết, tàu hỏa đến muộn gần 1 tiếng, đến bến đã là hơn 7h tối. Lúc xuống tàu quả nhiên tuyết bay lả tả, gần như nhìn không rõ đường, bóng tuyết đập vào mặt đau buốt.

Hòa Hòa tìm được một chiếc taxi, nói tên địa chỉ bệnh viện. Kết quả là quãng đường vốn dĩ chỉ mất 20 phút, lại đi mất hẳn 40 phút liền.

Tầng Trịnh Hải ở đó là khu phòng bệnh chăm sóc đặc biệt, cô mất rất nhiều công sức mới biết Trịnh Hải đã xuất viện.

“Không phải là anh ấy mới làm phẫu thuật sao? Sao có thể xuất viện sớm như vậy?” Hòa Hòa kinh ngạc.

“Bệnh nhân kiên quyết, chúng tôi cũng không có cách nào ép ở lại.” Bác sỹ buông buông tay.

Ngay cả ở trong bệnh viện anh cũng không chịu, là không hề nghiêm trọng, hay là anh từ bỏ trị liệu? Trong lòng Hòa Hòa thấp thỏm không yên.

Cô cảm ơn, lại tìm một chiếc taxi chạy đến nhà Trịnh Hải.

Tuyết ngày càng tích dày hơn, xe trên đường đều chậm chậm bò đi. Hòa Hòa ngồi trong xe gọi điện cho Trịnh Hải, từng lần từng lần, vẫn như vậy, từ đầu đến cuối vẫn là không thể liên lạc được. Trái tim cô dần dần trùng xuống, thậm chí đã không còn ôm mấy hy vọng với nơi mà cô đang muốn đến.

Trịnh Hải không ở nhà. Nhìn từ dưới lầu, căn phòng tối đen, cô ấn chuông cửa nhà khác nhờ họ mở cửa cầu thang, sau đó cô nhìn thấy hòm thư bên cạnh nhà Trịnh Hải nhét đầy báo, nhân viên trực ban hàng ngày thu báo lại nhét vào hòm thư cho anh, có thể thấy rất lâu rồi anh không quay lại.

Tuyết vẫn rơi, những bông tuyết rất lớn đập vào mặt, lạnh thấu xương. Lúc ở thành phố A, Hòa Hòa lái xe đến sân bay đón Sâm Thế, ngay cả khăn cũng không quên. Lúc này vội vã lên đường, toát đầy mồ hôi, cũng không cảm thấy lạnh, bây giờ sự lạnh lẽo thấm vào từng chút một, xuyên thấu đến tận xương cốt, những giọt mồ hôi lấm tấm trên người dường như cũng đóng thành băng, dính vào người cô.

Cô không nghĩ ra Trịnh Hải có thể ở đâu. Nếu anh có ý không muốn để người khác biết anh bị bệnh, anh quả thật có rất nhiều nơi có thể trốn. Nhưng cô lại chỉ biết 2 nơi Trịnh Hải ở. Căn phòng đối diện với nhà cô, trước đây Trịnh Hải rất ít khi đến ở, lúc này cô càng không dám hy vọng anh sẽ xuất hiện ở đó.

Nhưng Hòa Hòa đã không có nơi nào để đi. Hơn nữa bởi vì ngay cả người nhà anh cũng giấu sự thật là anh bị bệnh, thậm chí Hòa Hòa không dám gọi điện cho bạn anh. Cô ôm cái ý nghĩ rõ ràng biết là không có hy vọng vẫn không thể không làm thử đó, khổ sở đợi một chiếc taxi nữa, từ thành đông đi đến thành tây.

Cho dù sớm đã biết Trịnh Hải không thể ở đó, nhưng lúc Hòa Hòa đã gõ cửa 5 phút, nhưng không có ai trả lời, cô lại khóc một lần nữa.

Tầng đó chỉ có hai hộ, một bên là căn phòng của cô, bên kia là căn phòng của Trịnh Hải, hai bên cô vốn dĩ cô tự do đi lại, nhưng bây giờ, ngay cả chìa khóa cô cũng không đem theo người. Thành phố rộng lớn, cô chỉ có một mình, những người thân trước đây không còn nữa, nhà trước đây không thể về, dường như bị cả thế giới vứt bỏ.

Hòa Hòa đập cửa nhà Trịnh Hải: “Anh trai, anh mở cửa ra! Anh mở cửa ra! Em là Hòa Hòa!” Cô quỳ trước cửa khóc hu hu, cho đến tận lúc kinh động đến hàng xóm dưới lầu.

Dưới lầu là một đôi vợ chồng già, hai vợ chồng thò nửa người ra bên ngoài nghe ngóng lúc lâu, cuối cùng nhận ra là cô.

“Hòa Hòa à, cháu quay lại rồi? Không đem theo chìa khóa sao? Mau vào phòng đi, hành lang lạnh lắm đó.”

Hòa Hòa vào nhà hai ông bà, rửa mặt, uống mấy ngụm nước nóng, phát hiện bản thân mình đã sắp đông cứng lại.

Bác cụ nói: “Cô gái đó đoán thật chuẩn. Cô ấy nói nếu mấy ngày nay cháu quay lại, thì bảo chúng tôi liên lạc với cô ấy.”

Lúc trước Hòa Hòa bị lạnh đến mức đầu óc cũng không còn linh hoạt, đang suy nghĩ hàm ý trong câu nói đó của ông bà cụ, ông cụ bên cạnh đã run rẩy gọi điện theo số trên một tờ giấy: “Cô Vi à, làm phiền cô rồi, hơi muộn một chút, nhưng Hòa Hòa cô ấy đã quay lại rồi đấy. Ồ, bảo cô ấy nghe điện thoại....”

Hòa Hòa đã xông lên, không còn để ý đến lễ phép, cướp lấy điện thoại: “Thư ký Vi phải không? Đúng, là tôi. Trịnh.....anh trai tôi anh ấy ở đâu?”

“Cô đã biết rồi sao? Hôm nay rất muộn rồi, cô nghỉ ngơi cho khỏe một chút, ngày mai tôi đưa cô đi thăm anh ấy.”

“Tôi ở nhà hàng xóm, tôi không đem theo chìa khóa. Anh ấy ở đâu? Bây giờ tôi muốn gặp anh ấy.”

Một tiếng sau, Vi Chi Huyền lái xe đến đón cô, thấy dáng vẻ của cô không tránh khỏi kinh ngạc: “Sao lại đến mức thế này?”

Hòa Hòa đã khóc lại bị gió lạnh thổi vào, khóe miệng và trên mặt đều đông lại thành những vết thương nhàn nhạt, đáng vẻ vô cùng nhếch nhác.

Hai vợ chồng đứng ở bên cạnh bổ sung: “Thế này đã là tốt hơn rất nhiều rồi, đáng vẻ lúc này mới đáng thương.”

Vi Chi Huyền đem theo lái xe của Trịnh Hải đến: “Tình trạng đường như thế này, để tôi tự mình lái, sẽ lái đến tận lúc trời sáng.”

Hòa Hòa nói: “Sao thà để cho hai vợ chồng ông bà báo tin cho tôi, cũng không gọi điện thông báo?”

“Cô cũng biết Trịnh tổng cố chấp thế nào, anh ấy nói một câu không muốn cho bất cứ ai biết, chúng tôi ai cũng không dám hé lộ nửa lời. Tôi nghĩ chắc trước khi cô đi sẽ quay lại thu dọn một chút, mới để lại số điện thoại cho hai vợ chồng già đó, tránh khỏi cô quay về cũng không gặp được anh ấy. Vốn cũng không nghĩ rằng cô thật sự quay lại, không ngờ lại chó ngáp phải ruồi.”

“Tôi không tìm được anh ấy, cũng không dám tìm người khác.”

“Người khác cũng không biết đâu, điện thoại của anh ấy tắt máy, người khác hỏi đến tôi, cũng chỉ nói anh ấy đi nghỉ ở nước ngoài.”

Đến nơi đã sắp nửa đêm, trong trời đất băng tuyết Hòa Hòa dường như nhận ra nơi này .

Đây là căn nhà cũ lúc mẹ Trịnh Hải còn sống, kèm theo khu biệt thự nhỏ độc lập, kiểu dáng cổ kính mà đơn giản. Hòa Hòa cũng sống ở đây mấy năm. Sau này mẹ Trịnh Hải qua đời, hai người mỗi người đều đi học lại quay về, cũng không còn sống ở đây nữa, sau này thành phố cũ sửa đổi, khu vực này thay đổi hoàn toàn khác đi, Hòa Hòa luôn cho rằng chỗ này đã bị phá bỏ, không ngờ hóa ra vẫn luôn còn giữ lại.

Muộn như vậy, biệt thự vẫn còn sáng đèn.

Vi Chi Huyền giới thiệu với Hòa Hòa: “Đây là cô Vương, từ sau khi một bảo mẫu qua đời, liền luôn do cô ấy coi sóc căn nhà này. Buổi tối có một hộ lý Từ chăm sóc Trịnh tổng, buổi sáng có bác sỹ Lý và y tá Lưu đến.”

Cô Vương nói: “Tôi biết tiểu thư Hòa Hòa. Lúc nhỏ tôi gặp cô ấy, cô ấy vẫn còn là một cô búp bê nhỏ.” Sau này Hòa Hòa biết, hóa ra cô Vương này, chính là em gái ruột của bảo mẫu già trong nhà trước đây, đã từng làm vú nuôi của Trịnh Hải.

Vi Chi Huyền hỏi: ” Tối nay ngài Trịnh thế nào?”

“Cậu ấy cảm thấy hơi đau, vẫn có phản ứng với thuốc. Buổi tối bác sỹ Lý có đến một lần. Hôm nay đã truyền hết thuốc rồi.”

Hòa Hòa nói: “Để cháu đi thăm anh ấy.”

“Cậu ấy vừa mới ngủ.”

“Cháu muốn đi thăm anh ấy một lát, chỉ nhìn một cái thôi.” Hòa Hòa cầu xin.

Vi Chi Huyền và cô Vương đưa Hòa Hòa chân tay rón rén đi vào phòng ngủ của Trịnh Hải, trong không khí đầy mùi thuốc khử trùng.

Bình thường Trịnh Hải ghét nhất là mùi lạ, bất kể là mùi thuốc khử trùng, mùi xăng xe, hay là mùi nước hoa, anh dị ứng với tất cả các mùi, cho nên anh đặc biệt ghét bệnh viện, ghét dạo phố, không thích phụ nữ trang điểm đậm.

Góc phòng bật một chiếc đèn ngủ, ánh đèn âm u. Hộ lý Từ bật đèn ở đầu giường xuống nấc nhỏ nhất, cẩn thận chỉnh góc độ, để ánh đèn tránh chiếu vào mắt Trịnh Hải.

Dựa vào chút ánh sáng yếu ớt, Hòa Hòa nhìn thấy nửa khuôn mặt Trịnh Hải, sắc mặt vàng vọt, sắc môi nhợt nhạt. Không khí ẩm trong phòng rất đầy đủ, chăn của anh chỉ đắp đến dưới nách, cổ áo ngủ hơi mở ra, lở mờ nhìn thấy xương quai xanh lộ ra, anh gầy hơn rất nhiều so với lần trước gặp mặt. tay anh đan vào nhau đặt ở trước, trên mu bàn tay trắng trẻo vết kim tiên và vết thâm xanh rõ ràng.

Vi Chi Huyền động động vào cánh tay cô, ra hiệu họ nên rời đi rồi.

Hòa Hòa gật gật đầu. Trịnh Hải không thích có người kề quá gần anh, trước đây phòng anh rất ít người có thể vào. Nếu anh biết lúc ngủ có nhiều người dòm ngó như vậy, nhất định sẽ không vui.

Trước khi Hòa Hòa đi, lại quay lại lên giường anh, nhẹ nhàng đặt bàn tay lộ ra bên ngoài của anh vào trong chăn. Tay anh lạnh ngắt.

Hòa Hòa lại quay đầu lại nhìn một cái, cúi đầu rời đi, nghe thấy một tiếng động nhỏ đằng sau lưng, cô Vương đã vội vàng chạy lại đầu giường: “Không sao không sao, đừng lo lắng, là tiểu thư Hòa Hòa đến thăm cậu một lát.” Lại gọi nhẹ, “Tiểu thư Hòa Hòa, cô đến đây một lát được không?”

Hòa Hòa hồi hộp đi từng bước lại, Cô Vương bật đèn, để cô lộ ra dưới ánh đèn.

Trịnh Hải đã tỉnh, ánh mắt hơi trống rỗng, chậm chậm quay về phía cô.

Cô cúi thấp người xuống, gọi nhỏ: “Anh trai, anh trai.”

Ánh mắt Trịnh Hải dừng lại ở trên mặt cô 2 giây, dường như đang nhìn cô, lại dường như là không nhìn gì cả, sau đó anh lại nhắm mắt lại.

Lúc Hòa Hòa sắp rời đi, bỗng nhiên Trịnh Hải ho một lát, hộ lý Từ lập tức đi lên phía trên dùng khăn giấy giúp đỡ lấy. Hòa Hòa quay đầu chỉ liếc nhìn, rõ ràng nhìn thấy vết máu trên tờ khăn giấy, nhìn thấy mà phát hoảng.

Cô cố gắng kiềm chế nước mắt, cùng với sự kích động lao quay lại.

Buổi tối Hòa Hòa ở căn phòng cũ trước đây của cô. Phòng cô cũng chẳng thay đổi gì cả, ngay cả ga giường và rèm cửa, dường như cũng là kiểu dáng gần giống trong trí nhớ của cô.

Cô ngủ không ngon, lúc thì mơ thấy bị ánh nắng gắt chiếu xuống ở giữa sa mạc, khát khô cả cổ, lúc lại mơ thấy rơi vào lỗ băng khi chơi đùa trên dòng sông đóng băng, lạnh đến thấu xương.

Lúc tỉnh dậy, mơ mơ hồ hồ, miệng lưỡi khô ráp, mở mắt ra nhìn trần nhà dường như quen thuộc, nghe thấy một giọng đàn ông xa lạ nói: “Tỉnh rồi tỉnh rồi. Hai người quả thật là anh em, ngay cả ốm cũng ốm cùng nhau. Được rồi, cậu có thể yên tâm rồi, cũng nên quay lại phòng đi.”

Hòa Hòa nhìn theo hướng có giọng nói, thấy một anh chàng mặc áo blue trắng đang quay đầu lại nói chuyện. Cô nhìn theo ánh mắt của anh ta, cách đuôi giường cô 1 mét, Trịnh Hải ngồi ở đó, mặc một chiếc áo ngủ len rất dày, đeo khẩu trang.

Cô ngồi bật dậy, gọi: “Anh trai!” Sau đó choáng váng đầu óc, trước mặt tối sầm, bị vị bác sỹ đó lại ấn xuống: “Nằm xuống, đừng làm loạn thêm nữa.” Quay đầu lại không biết là nói với ai, “Làm chút đồ ăn cho cô nương này đi.” Có người đáp một tiếng.

Hòa Hòa lại vùng vẫy ngồi dậy muốn nhìn nhìn Trịnh Hải, nhưng anh đã đứng dậy. Lưng anh hơi cong, không còn đứng thẳng như bình thường, đi cũng chậm.

Hòa Hòa lại gọi: “Anh trai.” Anh quả nhiên vẫn còn giận cô, ngay cả nhìn cô cũng không muốn.

Vị bác sỹ đó nói: “Đừng để ý đến cậu ta, thằng bé ấy mấy ngày nay không ăn cơm, lại ngày ngày truyền thuốc, tâm trạng vô cùng xấu, bực dọc đó.”

Vị bác sỹ đó trông cũng chỉ hơn 30 tuổi, có một khuôn mặt búp bê, lại gọi Trịnh Hải là “thằng bé”

Người lớn đó tự mình giới thiệu với Hòa Hòa: “Anh là Lý Bình của bệnh viện XX, bác sỹ chữa trị chính cho anh trai em, cũng là bạn học cấp 1 của cậu ấy, hai ngày nay còn khám bệnh giúp em. Anh năm nay 32 tuổi sức khỏe tốt, không có thói quen xấu nào, đến bây giờ vẫn độc thân.”

“Em muốn đi thăm anh ấy một lát.” Hòa Hòa không có tâm trạng để ý đến sự dè dặt của anh ta.

“Hai ngày nay em cách xa cậu ấy một chút. Em bị cảm cúm nặng có thể lây truyền, nếu lây cho cậu ấy, thì sẽ phiền lắm.”

Hóa ra Hòa Hòa ngủ đã hai mấy tiếng đồng hồ rồi. Lúc đầu mọi người chỉ coi như cô mệt, sau này thấy cô cũng không dậy, sờ vào trán, nóng hầm hập, lúc ấy mới hốt hoảng. Chắc là vì cô vừa lạnh vừa mệt, đau lòng lại lo lắng, mấy nguyên tố cùng hợp lại với nhau, cúm nặng liền xông đến đầy khí thế.

May mà căn nhà này hoàn toàn không thiếu bác sỹ. Trịnh Hải không muốn đến bệnh viện, cho nên bác sỹ sáng tối đúng giờ đến một chuyến, thuận tiện thử máu và truyền nước cho Hòa Hòa, cô rất nhanh liền hạ sốt.

Từ sau khi Hòa Hòa được phép đến gần Trịnh Hải, ngày ngày cô đều ở bên cạnh giường anh.

Mấy ngày đó, Trịnh Hải luôn không tỉnh táo lắm, thức rồi ngủ, ngủ rồi thức, mở mắt ra nhìn cô một cái, lại nhắm lại, không nói chuyện. Tay anh bởi vì ngày ngày phải truyền, dường như lộ ra mạch máu.

Hòa Hòa nhìn thấy, trái tim dường như bị chiên trong dầu, thở cũng sẽ đau. Lại không dám rơi nước mắt trước mặt anh, cố gắng tươi cười.

Lúc gọi điện về cho nhà, cô đang nỗ lực bịa lý do, mẹ bỗng nhiên hỏi: “Có phải là Trịnh Hải ốm rồi không?”

Hòa Hòa quá kinh ngạc vì sự nhạy bén của mẹ, ấp a ấp úng lời không đạt ý nói chỉ là bệnh thường không nghiêm trọng. Trịnh Hải đã có ý giấu người trong nhà, vậy cô đường nhiên cũng có nghĩa vụ phối hợp.

Mẹ Hòa Hòa nói: “Con ở lại bên đó chăm sóc cậu ấy cũng tốt.”

Hòa Hòa cảm thấy không biết nói gì, lại không nghĩ là được là vì sao.

Bề ngoài, Trịnh Hải hồi phục cũng rất nhanh, mấy ngày sau có thể bắt đầu ăn chút đồ, có lúc ngồi dậy, thậm chí xuống giường đi lại, đa phần vẫn nằm trên giường nhắm mắt nghỉ ngơi hoặc là mở mắt nhìn trần nhà, không làm gì cả, giống như hòa thượng ngồi thiền vậy.

“Sao bị bệnh cũng không nói cho em biết?” Ngày đầu tiên khi tình trạng của Trịnh Hải tốt lên, Hòa Hòa hỏi.

Trịnh Hải dựa vào đầu giường, môi mím thành một đường, đáng vẻ nhìn cô giống như là nhìn một người xa lạ.

“Không phải là em thật lòng muốn nói những lời đó, anh đừng giận em.” Hòa Hòa mắt đỏ lên.

Trịnh Hải vẫn không nói gì, viết soạt soạt trên quyển vở: “Lúc nào thì em đi?”

Đây là cách thức giao tiếp hiện nay của anh với người khác. Chữ của anh xiêu xiêu vẹo vẹo yếu ớt không có lực, không nho nhã thanh tú như thường lệ.

“Em không đi nữa, em ở lại với anh.”

“Không cần.” Trịnh Hải viết xong 2 chữ đó, vứt quyển vở sang một bên, liền tự mình nằm xuống, kéo chăn lên, lại nhắm mắt ngủ.

Hôm kia, Sầm Thế gọi điện cho cô hỏi thăm quan tâm, Hòa Hòa trốn ở góc tường ứng phó mấy câu, quay người lại thấy Trịnh Hải đã tỉnh, đang nhìn cô. Đợi lúc cô quay người lại, anh lại nhắm mắt vào.

“Sầm Thế không phải là bạn trai của em. Người anh không thích, sao em có thể kiên quyết muốn ở bên cạnh anh ta được chứ? Anh ấy chỉ là cùng em diễn kịch ọi người xem, anh đừng tức giận.” Hòa Hòa nói yếu ớt.

Trịnh Hải mở mắt ra, ánh mắt sắc bén quan sát mặt cô một lát, ánh mắt đó khiến tim Hòa Hòa thất lại một lúc.

Từ ngữ mà ánh mặt đó biểu đạt chính là “yêu tinh nói dối”. Trịnh Hải ghét nhất là người khác nói dối, trước đây cũng đã từng vì điều đó mà mấy ngày liền không thèm để ý đến cô. Lúc đó, anh cũng nhìn cô như vậy, chỉ nhìn một cái, cô liền không còn mặt mũi nào.

Hòa Hòa chột dạ khóc hu hu: “Em chỉ là muốn để cho anh yên tâm kết hôn.”

Trịnh Hải không có biểu hiện gì, dường như đang ngủ. Hòa Hòa vẫn không chịu từ bỏ góc chăn anh, lằm bằm sảm hổi. Cô không muốn bào chữa cho bản thân mình, cô chỉ hy vọng Trịnh Hải đừng quá tức giận.

“Anh từng nói, anh sẽ không chấp em, em làm gì anh đều có thể tha thứ. Trước đây anh đã từng nói. Vậy sao bây giờ anh không thèm để ý đến em.” Cô gục xuống chăn anh khóc hu hu.

Có người vỗ vỗ nhẹ nhàng đầu cô, Hòa Hòa ngừng khóc ngẩng đầu lên, quynh vở của Trịnh Hải đang đặt trước mặt cô, bên trên viết: “Yên lặng.”

Chương 28.5

Tinh thần tốt hơn một chút, Trịnh Hải bắt đầu làm việc tại nhà, buổi tối cũng không cần người ở bên cạnh. Hàng ngày Vi Chi Huyền đến hai lần, đem theo những văn kiện cần anh ký tên, có lúc anh cũng dùng laptop xem tài liệu hoặc lên mạng.

Hàng ngày bác sỹ Lý vẫn đến hai lần, lúc ra về thường lằm bằm nói: “Cái thằng kỳ quặc, không có tinh thần hợp tác.”

Lúc Hòa Hòa đưa anh ta ra về hỏi, Trịnh Hải liệu có thể hồi phục lại không. Bác sỹ Lý xị mặt nói: “Hồi phục? Anh nghĩ đại nạn của cậu ta sắp đến rồi.”

Hòa Hòa vì câu nói này, mà dờ dẫm đứng ở trong gió lạnh mấy phút, cho đến tận lúc cô Vương phát hiện ra cô không mặc áo khoác liền kéo cô vào. Lúc quay vào phòng lại hắt hơi, khiến cô Vương hốt hoảng, lập tức phục vụ thuốc cảm cúm, canh gừng, còn y tá tận tình với công việc lại cấm cô vào phòng Trịnh Hải trước khi triệu chứng của cô biến mất.

Trong lòng Hòa Hòa buồn bã, cho rằng trong lòng Trịnh Hải nhất định càng buồn hơn, một mình chịu đựng nhiều áp lực như vậy, cho nên cũng càng hiểu và nhận nhận việc Trịnh Hải coi cô như không tồn tại.

Lúc này trên một tay Trịnh Hải đang cầm kim tiêm, một tay khác gõ bàn phím. Hòa Hòa lại ôm một cuốn tiểu thuyết, kéo ghế đến gần không khí ẩm ướt đến mức buồn ngủ.

Bỗng nhiên nghe thấy tiếng nước, lại là Trịnh Hải tự mình xuống giường rót nước, cô vội vàng vút sách đi chạy lại giúp đỡ, Trịnh Hải tránh ra, nước đổ hết lên quần ngủ của anh. Cô đỏ mặt giúp anh lấy một chiếc quần mới, đứng ở đó giúp đỡ cũng không được, không giúp cũng không được, Trịnh Hải chỉ chỉ bên ngoài cửa, lại vẫy vẫy tay, đuổi cô đi giống như là đuổi ruồi.

Sau này Hòa Hòa có kinh nghiệm, đợi lúc Trịnh Hải lại xuống giường, lập tức đứng dậy, đứng cách một tấc hỏi: “Anh cần cái gì? Để em để em.”

Lần này Trịnh Hải ngay cả bút cũng không dùng, cúi người xuống tiện tay mở khung tìm kiếm ở trang mạng ra dùng một tay gõ: “Phòng vệ sinh.” Hòa Hòa lại lúng túng lúc lâu.

Cái nơi ở giữa trung tâm thành phố này yên tĩnh đến kỳ lạ. Gần 1 tuần, ngoài bác sỹ, y tá, người quét dọn, lại không có ai đến thăm bệnh. Công việc bảo mật của cấp dưới của anh quả thật làm vô cùng thỏa đáng.

Cho nên khi cuối cùng có một vị khách đến, Hòa Hòa rất kinh ngạc.

Hôm đó khí sắc của Trịnh Hải rất tốt, lại tiếp tục coi cô như không tồn tại, cô cảm thấy rất nhàn rồi, chủ động yêu cầu cùng đi chợ mua thức ăn với cô Lý người quét dọn.

Lúc về nhà thấy ngoài cửa có chiếc xe lạ hình như hơi quen. Sau khi vào nhà, cô Vương chỉ chỉ trên lầu: “Thiếu gia Tiểu Hải có khách, thư ký Vi đưa đến.” Cô Vương trông rất vui, “Chịu gặp khách rồi, có nghĩa là tâm trạng cậu ấy đã tốt hơn nhiều.”

“Ai vậy?” Hòa Hòa trực giác cảm thấy vị khách này cô quen biết.

“Dương tiểu thư.”

“Dương nào.....” Hòa Hòa nói được một nửa, cửa phòng Trịnh Hải trên lầu đột nhiên mở ra.

“Chính là cái người mà trước đây thiếu gia Tiểu Hải..... Ấy?” Cô Vương phát hiện không thấy Hòa Hòa đâu nữa.

Trịnh Hải khoác thêm áo khoác dày ra bên ngoài áo ngủ, tự mình đưa Dương Úy Kỳ đến cổng.

Dương Úy Kỳ nói: “Quay lại đi, cẩn thận cảm cúm.”

“Không sao. Lâu rồi không hít thở không khí bên ngoài.” Giọng Trịnh Hải vừa thấp vừa khàn, hoàn toàn không giống anh.

“Dưỡng bệnh cho tốt, tuy chỉ là tiểu phẫu, nhưng cũng tổn hại đến cơ thể. Sau này anh phải chú ý sức khỏe.”

“Em cũng bảo trọng.”

Hòa Hòa vừa đoán được là Dương Úy Kỳ đến, lập tức trốn đi. Nhưng phương hướng cô chọn để trốn là chạy vào vườn, kết quả họ cũng vào vườn, cô trốn không kịp; cuối cùng núp đằng sau một bụi cây thấp, vừa đúng che kín cô.

Cô chỉ là không muốn gặp mặt Dương Úy Kỳ, tránh khỏi lúng túng. “Ấy, mình việc gì phải chột dạ như thế?” Hòa Hòa lại tự trách mình làm sai, sau đó cô nghe thấy Trịnh Hải có thể mở miệng nói chuyện, lại cả ngày không nói một lời trước mặt cô, nhất thời vô cùng tức giận.

Lúc Trịnh Hải quay người về phòng, nhìn về hướng bụi cây một cái. Hòa Hòa lại thu mình lại. Cô đang vừa xấu hổ vừa tức giận vì nội dung nghe trộm được ban nãy, ngồi ở đó không động đậy, hy vọng Trịnh Hải tiếp tục không thèm chú ý đến cô, mau chóng vào phòng.

Nhưng Trịnh Hải dường như cố ý làm khó cô vậy, nhìn chiêm ngưỡng một cây mai trong vườn mười mấy giây, cho đến tận lúc Hòa Hòa ngồi ở đó đến tê cả chân, bỗng nhiên anh nói nhẹ một câu: “Em không sợ rấn sao?” Giọng nói của anh khàn khàn, vô cùng kỳ lạ.

Hòa Hòa “á” lên một tiếng theo phản xạ nhanh chóng bật dậy sau đó biết là mắc lừa. Mùa đông lạnh, lấy đâu ra rấn?

Trịnh Hải sớm đã nhắc chân bước đi không thèm quay đầu lại trước khi cô nhảy lên.

Hòa Hòa tức giận đuổi theo, nhưng chân Trịnh Hải dài, cho dù là một bệnh nhân rất nhiều ngày không ăn cơm, cô chạy cũng không theo kịp, ngược lại còn bị cô Vương chặn lại ở phòng khách: “Tiểu thư Hòa Hòa, lúc này cô đi đâu vậy? Chao ôi, trên đầu sao lại nhiều lá khô vậy? Đừng động đậy đừng động đậy, tôi lấy xuống cho cô.”

Hòa Hòa hỏi: “Anh ấy.....anh trai mắc bệnh gì? Nghiêm trọng lắm không?”

Cô Vương kinh ngạc nói: “Á, Cháu vẫn không biết? Bởi vì đợt trước thiếu gia Tiểu Hải liên tục sốt, cho nên làm phẫu thuật cắt amidan. Tình trạng rất gấp, chắc là sợ dẫn đến bệnh khác, nếu không cũng không cần làm ngay tháng giêng, chưa ăn hết tết liền phẫu thuật. Nhưng bác sỹ Lý đó luôn nói không nghiêm trọng.”

“Vậy sao lại ho ra máu? Mấy ngày trước anh ấy còn luôn hôn mê nữa.”

“Bác sỹ nói thể chất của thiếu gia Tiểu Hải hơi đặc biệt, phản ứng với thuốc nghiêm trọng hơn người khác, vết thương lại lâu lành. Ho ra máu cũng vì điều đó mà.”

Trái tim Hòa Hòa trôi trôi nổi nổi, lúc này cuối cùng đã yên tâm, lại cảm thấy đỡ khóc đỡ cười, càng nghĩ càng tức. Ngoài cái bác sỹ điều trị chính không nghiêm túc đó, hình như quả thật không có bất cứ ai phóng đại bệnh tình của Trịnh Hải, sao cô lại cứ nhận định rằng Trịnh Hải mắc bệnh nan y chứ?

Cô chạy lên lầu, gõ cửa phòng Trịnh Hải ầm ầm, không có ai trả lời. Cô tiếp tục gõ, phát hiện cửa không hề khóa, cô tự mình xông vào.

“Rõ ràng là anh có thể nói chuyện, tại sao lại giả câm?”

Trịnh Hải liếc cô một cái.

“Lại không phải là bệnh nghiêm trọng, sao còn phải giấu người trong nhà? Em cho rằng.....anh cố ý!”

Trịnh Hải lại nhìn cô một cái đầy kinh ngạc, điềm nhiên nói: “Em không hỏi anh, làm sao anh biết được em đang nghĩ gì. Chẳng trách em chịu quay lại, hóa ra là cho rằng anh sắp chết, chuẩn bị quay lại nhìn mặt anh lần cuối.”

“Em.....” Hòa Hòa không nói được gì.

“Vậy bây giờ em có thể yên tâm mà đi rồi.”

“Em đã nói rồi em không đi thành phố C nữa.”

“Bởi vì em thương hại anh bị cha và vợ chưa cưới đồng thời vứt bỏ, cho nên muốn ở lại cùng anh?”

“Không phải.....” Bởi vì Trịnh Hải rất ít khi dùng kiểu câu như thế để nói chuyện với cô, cô không quen ứng phó, cho nên tiếp tục không biết nói gì.

Trịnh Hải quay người đi vào phòng vệ sinh, “cạch” một tiếng đóng cửa lại.

Cuối cùng Hòa Hòa nghĩ được câu từ để ứng phó. Cô hét về phía cửa: “Em nói sai mà thôi, anh liền oán hận đến tận bây giờ.....đồ nhỏ mọn!”

Không có tiếng gì. Cô lại hét về phía cửa: “Hôn ước của anh bị hủy đâu phải là do em làm, anh giận cá chém thớt lên em làm cái gì? Nếu anh nhớ nhung cô ấy, sao không tìm cô ấy về?” Đường như vẫn chưa hết tức giận, liền đá một cái về phía cửa.

Một cái vẫn chưa đủ, đang chuẩn bị đá cái thứ 2, cửa lại bỗng nhiên mở ra, cú đá mạnh sắp đá vào người Trịnh Hải, Trịnh Hải nhanh nhẹn tránh ra.

Tế bào vận động của Hòa Hòa không nhiều không kịp thu chân lại, kêu “á” một tiếng, cả người liền ngã về phía trước. Cô nhắm mắt lại, chuẩn bị chấp nhận vận mệnh cái mũi bị đập bẹp, kết quả cổ áo bị người khác giữ lại. Cái sức mạnh kéo cổ áo cô đưa cô đến tận cửa phòng ngủ.

Trịnh Hải nói: “Về phòng của em, anh cần thanh tịnh.”

Nén một bụng tức giận, Tiêu Hòa Hòa đi đi lại lại trong phòng.

Trong lòng cô rất phức tạp, một mặt vì Trịnh Hải hoàn toàn không sao mà cảm thấy vui mừng lại yên tâm, một mặt lại vì Trịnh Hải rõ ràng không có gì nghiêm trọng nhưng lại có thái độ không thèm đếm xỉa đến cô mà cảm thấy phẫn nộ, hơn nữa cô còn vì quan hệ với Trịnh Hải lại xấu đi như vậy mà cảm thấy vô cùng buồn phiền.

Cô khoanh chân trên giường, trong tay nghịch hai con mèo vải cuối cùng đã làm xong. Hai con mèo đó, là mấy hôm trước đêm cô mất ngủ, giết thời gian mà khâu thành, bởi vì không tìm được đủ vật liệu, cô cắt hai chiếc áo hồi nhỏ tìm thấy ở trong tủ.

Hai con mèo này một ột thấp, mắt và miệng dùng chỉ đen khâu vào, con mèo cao vẽ mặt lạnh nhạt, con mèo thấp khuôn mặt tủi thân.

Hòa Hòa cầm hai con mèo, tự nói một mình.

Mèo cao: “Anh ghét em, tránh xa anh một chút.”

Mèo thấp: “Nói dối, chẳng lẽ trước đây anh đối xử tốt với em đều là giả?”

Mèo cao: “Trước đây em quá biết giả vờ, anh đã bị lừa.”

Mèo thấp: “Em đâu có, em đâu có”

Hòa Hòa lẩm bẩm một mình: “Có phải là mình quá kém cỏi không?”

Hòa Hòa đổi tay hai con mèo, lại tiếp tục buồn chán.

Mèo thấp: “Chúng ta coi như là chưa xảy ra chuyện gì được không?”

Mèo cao: “Chưa xảy ra việc gì? Cũng được, anh không quen biết em.”

Mèo thấp: “Hu hu hu.”

Mèo cao: “Chúng ta đến đây thôi.”

“Mình thật là vô vị.” Hòa Hòa đưa tay lên vớt mèo thấp xuống đất, “Đồ ngốc.” Lại vỗ vỗ đầu mèo cao, dịu dàng nói: “Tuy là em không tốt, nhưng anh cũng không thể nhỏ mọn như thế chứ.”

Con mèo giả đó híp đôi mắt bằng chỉ đen, mím đường chỉ môi nhìn cô khinh thường, sự tức giận của Hòa Hòa bốc lên tận đầu, lấy một chiếc kim từ chỗ cắm kim đâm loạn lên con mèo cao đó.

Cô xả giận hết một hồi như là người bị điên, cảm thấy IQ của mình bị trở về lúc 10 tuổi, cảm thấy vô cùng buồn chán, cũng vớt con mèo cao đó xuống đất, đập chần trùm kín đầu ngủ.

Mấy ngày nay cả ngày cô lo lắng, buồn bã và mất ngủ, một khi đã được giải tỏa, ngủ rất say, lúc ăn cơm vẫn chưa dậy, ngủ đến tận lúc cô Vương gọi xuống ăn sáng ngày hôm sau.

Trịnh Hải cũng hiếm khi xuất hiện ở bàn ăn. Anh ăn rất ít, chỉ ăn cháo rất loãng.

Cô Vương dỗ dành anh như dỗ trẻ con: “Bác sỹ nói, cậu có thể ăn được đồ ăn thanh đạm rồi. Cứ như vậy, không đủ dinh dưỡng đâu.”

Trịnh Hải lắc đầu, hơi chau mày một lát, dùng tay ấn ngực.

Cô Vương lập tức hốt hoảng: “Sao vậy? Có phải là vết thương khó chịu không? Tôi gọi điện cho bác sỹ đến.”

“Không sao, chỉ là ngực hơi đau, còn hơi buồn nôn, chắc là tư thế nằm lúc chiều không được tốt lắm.”

Hòa Hòa bỗng nhiên bị sặc cơm, kéo khăn ăn che miệng. Trịnh Hải hơi ngẩng đầu lên nhìn cô một cái, Hòa Hòa bắt đầu ho, che miệng đứng dậy nói: “Hạt cơm vào mũi rồi, cháu vào phòng vệ sinh.” Nói xong chạy vèo lên lầu.

Cô Vương hét ở phía sau: “Tầng 1 cũng có phòng vệ sinh mà.”

Hòa Hòa quay lại phòng tìm xung quanh, cuối cùng tìm thấy hai con mèo tối qua bị cô ngược đãi rơi ở khe tủ và gầm giường, trên ngực con mèo đầu to, quả nhiên còn cắm một chiếc kim rất dài.

“Không phải thật sự linh nghiệm như vậy chứ.” Hòa Hòa cẩn thận rút kim ra, vuốt thẳng vết kim trên bụng con mèo vải, sau đó cung kính đặt nó lên bàn, hai tay chấp lại, lẩm bẩm nói: “Tội lỗi tội lỗi, thật sự xin lỗi, không phải là em cố ý đâu.”

Cô rón rén chân tay xuống lầu, Trịnh Hải đã ăn xong cơm, vẫn chưa đi, ngồi bên cạnh bàn ăn đọc báo. Sau khi Hòa Hòa ngồi xuống, anh ngẩng đầu lên, thần sắc kỳ lạ nhìn cô một cái, Hòa Hòa cảm thấy sau lưng toát mồ hôi lạnh, vẫn may anh lập tức cúi đầu xuống tờ báo. Trịnh Hải lật một trang báo, bình tĩnh nói: “Khóe miệng có hạt cơm.”

Cô Vương cười lên. Hòa Hòa lúng túng đến đỏ hết cả mặt, sau khi lau đi hạt cơm, liền cắn thìa, trừng mắt nhìn anh. Trịnh Hải lại liếc nhìn cô một cái, lại chuyển ánh mắt đến tờ báo.

Cô Vương hoàn toàn không phát hiện ra sự kỳ lạ của hai người trong bàn ăn, nói với Trịnh Hải: “Thời tiết hôm nay không tồi, có ánh nắng, lại ấm áp, tôi muốn đến nhà cũ thăm một người chị em cũ. Cậu cũng bảo Hòa Hòa đưa ra ngoài đi dạo một lát đi, cậu cũng ở nhà rất lâu rồi.”

Trịnh Hải nói: “Cháu muốn đếm công ty xem một lát. Máy giờ có đi? Cháu bảo lái xe đưa cô đi.”

Cô Vương nói: “Không cần không cần, xe bus rất thuận tiện, trên đường cũng không có tuyết, hai tiếng đồng hồ là đến. Hòa Hòa, cháu phải trông anh trai ăn cơm đó, đừng để cậu ấy đói. Cậu ấy tương đối nghe lời cháu.”

Hòa Hòa chột dạ gật đầu.

Lúc Trịnh Hải đến công ty, Hòa Hòa cũng về nhà một chuyến, Vi Chi Huyền sớm đã đưa cho cô chìa khóa dự phòng ở chỗ Trịnh Hải. Cô lái chiếc xe lâu ngày không động đến đi dạo một lát, lại gọi thêm Tô Nhậm Nhiễm và Đinh Đình tự hợp.

Đinh Đinh trả mềo Tiểu Bảo lại cho cô, nói: “Lúc thì nói muốn về với mẹ, lúc thì muốn ra tỉnh khác làm việc học tập, bây giờ lại không đi nữa, cậu bắt chước ngôi sao chơi trò lúc ẩn lúc hiện hả?”

Tô Nhắm Nhiệm nói: “Nói đến phong cách ngôi sao, phải nói đến anh trai A Hải. Lúc cuối năm nghe đồn anh ấy sắp kết hôn, mọi người vô cùng kinh ngạc, bây giờ lại nghe nói hôn nhân đó xong rồi, nhưng ai cũng không đào bới được nội tình gì, ngay cả hai người trong cuộc cũng mất tích. Thần bí quá.”

Hòa Hòa chột dạ: “Việc này rất âm ỉ hả?”

“Gần giống phim truyền hình 8h tối hôn nhân sập điện rồi lại chia tay sập điện, đương nhiên còn kỳ lạ và đầy nghi hoặc hơn phim của Nghệ tài tử và Châu ngọc nữ. Huống hồ hai người này bình thường rất khiêm nhường, làm việc rất truyền thống, quan hệ hai nhà thân thiết, ai ngờ cũng có thể đến mức như thế này. Ấy, Hòa Hòa, theo như cậu nói, việc này có thật hả? Có một dạo cho rằng là tin đồn thất thiệt, không phải là sự thật. Dù gì, việc này lại xảy ra với anh trai Trịnh, rất kỳ lạ.”

“Tớ không nói cái gì hết.” Hòa Hòa biện bạch.

Đinh Đinh buôn chuyện nói: “Anh trai tớ quen biết hai người đó, anh ấy nói trừ khi có người thứ 3 đột nhiên xuất hiện, nếu không thì theo tính cách của 2 người sẽ không đến mức như vậy.”

“Vấn đề đó chắc chắn là từ phía anh trai Trịnh, nghe nói sau khi Dương Úy Kỳ về nước hình như chưa từng có bạn trai.”

“Hòa Hòa, lộ chút nội tình đi. Anh trai của chúng ta chẳng lẽ có người yêu bí mật khác? Không quên được mối tình đầu?”

“Tớ chẳng biết gì cả. Các cậu coi tớ như không tồn tại đi.”

“Người phụ nữ gần gũi nhất với anh Trịnh chắc là Hòa Hòa.” Tô Nhắm Nhiệm nói.

“Ặc.” Hòa Hòa bị sặc hồng trà.

15. Chương 29-30 (end)

Chương 29

Cô Vương gọi điện cho Hòa Hòa, nói người chị em cũ muốn giữ cô ở lại một tối, do đó hết mực căn dặn Hòa Hòa, bảo cô chăm sóc Trịnh Hải cho tốt

Trong lòng Hòa Hòa nghĩ, bây giờ anh ấy nhìn thấy mình là tức giận, khó tính lại nhỏ nhen.

Lúc chiều, Trịnh Hải cũng gọi điện thoại đến, nói tối không về nhà ăn cơm.

Sau khi người quét dọn ra về, trong phòng chỉ còn lại một mình Hòa Hòa và con mèo Tiểu Bảo. Trời dần tối, căn phòng trống rỗng, Hòa Hòa hơi sợ hãi, khẽ nghe thấy tiếng xe oto liền chạy ra ngoài xem, kết quả luôn phí công chạy, hết lần này đến lần khác. Cô dứt khoát ngồi ở dưới cầu thang, một tay ôm con mèo Tiểu Bảo, một tay cầm một cuốn sách, đây là đường Trịnh Hải nhất định phải đi qua để về nhà.

Lúc Trịnh Hải về nhà nhìn thấy một cảnh như thế này, Hòa Hòa ôm một con mèo nhỏ ngồi trên bậc cầu thang, đầu dựa vào tay vịn, một người một mèo đang ngủ rất ngon, ngay cả tiếng anh mở khóa cũng không nghe thấy.

Bây giờ còn chưa đến 9h, thật là khó khi cô ngủ say như vậy.

Lúc Trịnh Hải đi qua người cô, khoác lên vai cô chiếc áo khoác. Hòa Hòa lẩm bầm một câu, Trịnh Hải đứng tại chỗ, cho rằng cô đã tỉnh, kết quả là rất lâu không có tiếng động gì.

Anh đi lên bậc cuối cùng, sau đó lại quay lại, dùng chân đá cô nhẹ nhàng, vẫn không tỉnh.

Trịnh Hải đưa tay ra sờ sờ trán cô, chạm phải cái nóng hầm hập. Trong lòng anh hốt hoảng, lại sờ trán mình, phát hiện nhiệt độ còn nóng hơn, hóa ra là tay mình quá lạnh.

Nhưng bàn tay lạnh ngắt của anh lại thành công khiến cô tỉnh dậy, cô mơ màng lúc lâu mất rất nhiều sức mới mở nổi mắt “Đã muộn như vậy, sao anh mới về? Anh vẫn chưa hồi phục hẳn mà.”

Trịnh Hải buông một câu “Về phòng ngủ” tiếp tục lên lầu, Hòa Hòa đứng tại chỗ chằm chằm lắc lắc đầu, cố gắng tỉnh táo, lập tức ôm mèo đuổi theo, trước khi Trịnh Hải định đóng cửa liền chặn chân vào khe hở: “Em có lời muốn nói với anh.”

Trịnh Hải sợ kẹp vào chân cô, đành dừng lại động tác đóng cửa, quay người bỏ đi.

“Anh chia tay với Dương Ủy Kỳ, có liên quan đến em không?” Hòa Hòa ôm mèo xông vào.

“Đừng cho con mèo vào phòng anh.”

“Là vì em phải không?”

Ánh mắt anh phức tạp nhìn cô một cái, không nói gì.

“Nếu là cô ấy hiểu lầm cái gì, em có thể đi giải thích.”

“Nếu cô ấy không hiểu lầm thì sao? Em sẽ muốn làm thế nào?” Trịnh Hải nói lạnh lạnh.

“.....”

Lúc này con mèo Tiểu Bảo tỉnh dậy từ giấc mơ nhận ra Trịnh Hải, mừng rỡ nhảy ra khỏi lòng Hòa Hòa, lao về phía anh. Trịnh Hải nhanh nhẹn trốn vào phòng thay đồ, bỏ Hòa Hòa và con mèo con ở bên ngoài.

Hòa Hòa đuổi mèo Tiểu Bảo ra ngoài, yên lặng đứng trong phòng anh một lát, bỗng nhiên phản ứng lại được câu nói vừa nãy của anh. Cô thành thật đi đến, kéo cửa phòng thay đồ ra, nói lớn: “Vậy sao sau khi chia tay với cô ấy không đến tìm em?”

Trịnh Hải đang thay quần áo ở bên trong, ở trần nửa người trên, quần ngủ vừa mới kéo lên eo. Tuy mấy ngày nay anh ở trên giường không thấy ánh nắng ăn cũng ít, rõ ràng gầy và nhợt nhạt hơn chút, nhưng cơ bắp đều đặn, cơ thể khỏe khoắn. Anh mặc quần áo vào trông rất gầy, cởi hết ra lại cường tráng hơn trong tưởng tượng rất nhiều. Hòa Hòa dùng khả năng quan sát khi học mỹ thuật của cô trong thời gian ngắn nhất nhìn Trịnh Hải từ đầu đến chân, đáng người này rất được đó, hiếm khi thấy anh lộ nhiều da thịt thế này.

“Đứng ở đó làm cái gì? Ra ngoài.”

“Á, xin lỗi.”

Mấy giây sau, Trịnh Hải mặc áo ngủ đi ra ngoài, khẩu khí bất lực: “Tiêu Hòa Hòa, rốt cuộc em muốn làm cái gì?”

“Anh thật sự đã từng nghĩ muốn lấy em sao?”

“Em ra ngoài.”

“Anh đã nói muốn chịu trách nhiệm với em.”

“Không phải là em không cần sao?”

“Em lại thay đổi ý rồi.”

“Hòa Hòa, em coi chúng ta đang chơi trò chơi gia đình sao? Sao em không hỏi anh có thay đổi ý định không?”

“.....”

“Anh phải tắm. Em đừng làm loạn nữa, đi ra ngoài đi.”

Hòa Hòa nắm chặt lấy gấu áo ngủ của anh: “Anh vốn không phải thật lòng đúng không, anh vốn chỉ là vì muốn bù đắp mới nói như vậy! Em tác thành cho anh, để anh không cần có gánh nặng, yên tâm đi kết hôn, em làm sai sao?”

“Em tự mình đi ra, hay là cần anh động tay vứt em ra ngoài.”

“Anh đã chuẩn bị kết hôn rồi, rõ ràng anh thật sự muốn lấy cô ấy, sao anh lại phá hỏng hôn sự chứ?”

Trịnh Hải kéo lại áo mình, không thèm để ý đến cô, quay người bỏ đi.

Căn phòng chỉ có như vậy, anh đi đến đâu Hòa Hòa đều đi theo sau anh. Hòa Hòa hét lớn: “Hoặc là anh kết hôn chuyện của anh, hoặc là sau khi anh được tự do thì đến tìm em. Bây giờ anh nói anh chia tay là vì em, lại không thèm để ý đến em, rốt cuộc anh muốn thế nào? Lại muốn em phải thế nào? Anh oán hận em nói những lời đó, hận em can thiệp vào chuyện của anh, cho nên cố ý muốn làm em cảm thấy áy náy, anh cho rằng như thế chúng ta sẽ hòa sao?”

“Em muốn làm gì thì làm.”

“Anh thích em không? Kiểu con trai thích con gái ấy?” Hòa Hòa lại quay lại trước mặt anh một lần nữa, nhìn thẳng vào mắt anh.

Trịnh Hải quay người đi, cô lại nắm lấy cánh tay anh kéo anh lại, “Anh thật sự thích em chứ?”

“Hòa Hòa.” Trịnh Hải ấn thái dương, giọng nói hơi mệt mỏi, Hòa Hòa cũng yên lặng.

“Trước đây em chuẩn bị tiếp tục đi học đúng không? Anh đưa em ra nước ngoài học có được không?”

“Thế này là muốn đuổi em đi sao?” Mắt Hòa Hòa ngấn lệ.

“Em đi xa một thời gian sẽ tốt hơn. Ở bên ngoài em có thể biết thêm được rất nhiều thứ mới mẻ.”

“Anh hà tất phải mất công vòng vò như vậy chứ? Anh không thích nhìn thấy em, em rời khỏi nơi đây là được. Em đâu phải là không có chỗ để đi. Tối nay em sẽ đem Tiểu Bảo về nhà em.”

Hòa Hòa giận dữ quay đầu đi. Trịnh Hải giữ vai cô lại: “Em quay về cũng tốt. Hôm nay muộn quá rồi, mai hãy đi.”

Hòa Hòa cố gắng đẩy tay anh ra, chạy nhanh ra ngoài, lần này cô không khách khí, đập cửa thật mạnh. Cô mới không thèm quan tâm Trịnh Hải có thật sự tức giận hay không, bởi vì bản thân cô đã sắp tức điên lên rồi.

Dựa theo cách nghĩ của Hòa Hòa, cô hận không thể lập tức đem Tiểu Bảo chạy về căn nhà nhỏ của mình. Cô về phòng nhìn nhìn, hình như không có gì đáng để đem đi, ngoài Tiểu Bảo. Cô lật tung trong căn phòng, làm rất lớn tiếng, ngay cả một chiếc vali to một chút cũng không tìm thấy, cuối cùng khoác áo khoác, cầm chìa khóa xe, ôm Tiểu Bảo lên, quyết định về nhà như thế.

Đến lúc xuống lầu, lại phát hiện Trịnh Hải ngồi trong phòng khách đợi cô, mặt anh hơi mệt mỏi, giọng nói ôn hòa: “Tiểu Hòa Hòa đừng có trẻ con nữa. Anh bảo em về nhà là có lý do của anh.”

Hòa Hòa ôm Tiểu Bảo vào lòng, nhìn anh, môi mím thành một đường, khuôn mặt cố chấp.

Nhưng Trịnh Hải không chịu giải thích thêm một câu, thậm chí không nhìn cô, chỉ chuyển ánh mắt đến con mèo Tiểu Bảo thò đầu thò cổ trong lòng cô.

Một lúc lâu sau, anh nói: “Em ăn tối chưa? Anh chưa ăn no. Đi nấu ít mì đi.”

Cô vừa đun nước vừa hồi hận, sao lại như thế chứ? Bản thân mình thật sự là một nô lệ trời sinh.

Sợi mì trong nước nổi lên sùng sục sùng sục, tâm trạng Hòa Hòa cũng rối tung rối mù. Nghĩ lại những chuyện mấy tháng gần đây, bí mật cô cất giấu 7 năm lại bị nói lộ miệng, sau đó tất cả bắt đầu rối tung lên, cô không ngừng dùng lời nói dối mới đi hoàn thành lời nói dối cũ, kết quả lại càng làm sự việc tồi tệ hơn. Cô cảm thấy có lỗi với rất nhiều người, Dương Ủy Kỳ, Sâm Thế, còn cả mẹ và bác Trịnh.

Đương nhiên người cô có lỗi nhất là Trịnh Hải. Cô phá hoại kế hoạch cuộc đời anh, anh vốn có thể dựa theo kế hoạch mà kết hôn sinh con, kết quả bị một câu sơ suất của cô mà hủy hoại đi; cô còn hủy hoại cả hình ảnh của bản thân mình trong trái tim anh, tuy anh luôn yêu cầu cô rất nhiều thứ, nhưng trước đây trong mắt anh, bản thân cô ít nhất là ngoan ngoãn đáng yêu, mà bây giờ, ánh mắt anh nhìn cô, rõ ràng là chỉ trích bản thân mình vong ân bội nghĩa, tùy hứng làm càn hơn nữa nói dối thành tình. Mà xưa nay anh ghét nhất là nói dối.

Nhưng mỗi việc cô làm, rõ ràng hoàn toàn là ý tốt. Cô cảm thấy vừa tủi thân vừa tức giận.

Hòa Hòa nhìn ra bên ngoài một cái, Trịnh Hải đã không còn ở phòng khách. Cô múc một bát mì, nhớ ra bây giờ cổ họng anh hoàn toàn không thể ăn đồ nóng, lại tìm một chiếc bát lớn hơn, dùng đá lạnh nhét vào, muốn làm ỉ nguội nhanh hơn một chút. Cô không tập trung làm tất cả công việc, không chú ý liền rơi chiếc muôi to ở trong nồi xuống đất, phát ra một tiếng động rất lớn. Chiếc muôi đó rất nóng, chạm vào tay cô, Hòa Hòa kêu lên một tiếng.

Tiếng kêu đó thành công thu hút Trịnh Hải xuống. Anh vội vàng xuất hiện ở cửa phòng bếp, chỉ mặc đồ tắm, tóc vẫn còn ướt, hóa ra anh đi tắm.

Anh nhìn xung quanh một lát, phát hiện chẳng có việc gì cả, lại quay người đi không có biểu hiện gì, cái dáng vẻ đó giống như là cô cố ý vậy.

Tiêu Hòa Hòa vừa mới bình tĩnh lại được chút ít, bị thái độ khinh thường đó của anh làm cho tức giận trở lại.

“Mình không tức giận, không tức giận.” Cô vừa lẩm bẩm một mình, vừa tự múc một bát mì. Chắc là vì tay cô đang run, mấy giọt canh nóng rớt vào tay, cô lại kêu nhẹ một tiếng, làm rơi cả chiếc bát vào bồn rửa.

Trịnh Hải vẫn chưa đi xa, nhưng lần này không thêm quay đầu lại.

Hòa Hòa không biết là có dũng khí và sự kích động từ đâu đến, cô cắn răng, nhắm mắt, trong chốc lát đổ cả bát mì nóng xuống đất, đổ đúng vào chân cô, chiếc bát đó rơi xuống đất, lại không có tiếng động.

Cảm giác bỏng trong chốc lát ập đến, cô ngược lại đau đến nỗi không hét lên nổi. Trịnh Hải không phát hiện được bên này có tình hình lạ, tiếp tục lên lầu.

Khổ nhục kể cũng không thực hiện được, Hòa Hòa vừa lúng túng vừa tức giận, khóc lớn như là trẻ con.

Cô càng khóc càng thương tâm, khóc đến quên cả đau, ngay cả Trịnh Hải quay lại lúc nào cũng không biết. Chỉ biết anh bế cô lên, hai ba bước xông vào phòng vệ sinh, ngay cả tất cũng không kịp cởi ra cho cô, liền đặt chân cô vào trong bồn rửa, mở nước ở mức to nhất, không nói gì giúp cô xả rửa đi.

Cảnh tượng đó rất khó coi, bồn rửa tay bị nước xối ra một đồng mí. Đến lúc Trịnh Hải giúp cô cởi tất, chân cô vừa đỏ vừa sưng giống như là giò heo.

Nếu người trong cuộc không phải là bản thân cô, cảnh tượng này sẽ khiến Tiêu Hòa Hòa cười thầm. Nhưng lúc này cô khóc hu hu, lúc đầu là vì tủi thân, sau là vì đau, nơi bị bỏng lúc đầu là bỏng rát, lại bị nước lạnh xối vào, giống như là kim châm.

Sau đó Trịnh Hải bế cô lên lầu, vừa lật hộp thuốc, vừa gọi điện cho bác sỹ xin ý kiến. Khuôn mặt anh vẫn luôn không có biểu hiện gì, rất lãnh đạm, Hòa Hòa bị vẻ mặt anh làm cho sợ đến mức không dám khóc thành tiếng, chỉ âm thầm lau nước mắt, trong lòng bất an, nghi ngờ bản thân mình chữa lợn lành thành lợn què.

Tay áo Trịnh Hải đã ướt hết. Hòa Hòa cẩn thận nuốt nước bọt: “Cái đó, anh nên đi thay một chiếc áo đi?” Tuy tình trạng của anh trông vẫn không tồi, nhưng dù gì cũng là giai đoạn hồi phục đầu tiên sau phẫu thuật, sức đề kháng không được như trước. Hòa Hòa sợ anh lại bị cảm cúm.

Trịnh Hải quay người bỏ đi. Mấy giây sau anh quay lại, vứt cho Hòa Hòa một chiếc ga trải giường: “Quấn vào.” Lại dùng hai chiếc khăn mặt nhét vào ống quần đã ướt hết của Hòa Hòa, nắm chân bị thương của cô bôi thuốc, kê tay áo và khẩu áo của mình tiếp tục bị ướt.

Sức Trịnh Hải dùng không nhỏ, Hòa Hòa đau đến nỗi kêu oa oa, liên tục cầu xin: “Anh nhẹ chút. Ôi chao, nhẹ một chút.”

“Bây giờ em biết đau rồi hả? Lần sau còn đổ mỳ vào chân mình nhớ để nguội trước.....” Trịnh Hải khẩu khí lãnh đạm nói.

“Sao anh biết.....em đâu có.....” Hòa Hòa sau khi nhìn ánh mắt lạnh lùng của Trịnh Hải chợt dạ không nói nữa.

Thấy Trịnh Hải đứng dậy muốn rời đi, Hòa Hòa kéo áo anh lại. Trịnh Hải vùng ra một lúc không được, hơi than thở: “Hòa Hòa, rốt cuộc em muốn thế nào.”

Hòa Hòa chỉ kéo gấu áo anh, cúi đầu không nói.

Trịnh Hải gỡ từng ngón tay cô ra, cứu chiếc áo tắm sắp bị kéo hết của mình.

“Anh thì muốn thế nào? Lúc đầu em giấu anh là vì không muốn quan hệ của chúng ta bị thay đổi, em lôi kéo Sầm Thế lừa anh là vì không muốn ảnh hưởng tới quan hệ của anh và Dương Ủy Kỳ. Em chỉ là muốn anh không phải bần khoản mà thôi, em sai sao?”

“Tiêu Hòa Hòa, em giấu trời giấu đất, tự cho là mình đúng, tự mình quyết định, nói dối liên tục, làm cho sự việc rối tung lên, em còn cảm thấy em có lý?” Trịnh Hải nói từng chữ rõ ràng.

“Sự việc rõ ràng là do tự anh phá hỏng! Cho dù em sai, em cũng không đến nỗi là tội ác tày trời đến mức anh không thêm để ý đến em!” Hòa Hòa lại khóc.

Trịnh Hải đứng dậy vớt thuốc mỡ bông băng dao kéo vào tủ thuốc, anh đi mấy bước trong phòng, lại vòng quay lại: “Không ngờ anh lại bị ngã vào trong tay cái con nhà đầu này!” Sắc mặt anh lúc tốt lúc xấu, hơi nghiêng răng nghiêng lợi, không đợi Hòa Hòa có cơ hội phản bác, liền quần cả cô và ga trải giường bẻ vào phòng cô, cách một mét đưa tay ra vớt cô vào giường.

Lúc Trịnh Hải buông tay Hòa Hòa kêu lên một tiếng hốt hoảng “Á Ôi”, đợi lúc rơi xuống mới phát hiện ra, anh ném rất có kỹ thuật, vốn dĩ không động vào chân cô. Đợi cô thảm hại bò dậy, Trịnh Hải đã đi ra ngoài rồi.

Cô cắn răng rất lâu, Trịnh Hải lại quay lại, đặt một bát mỳ ở trên bàn đầu giường, lấy một chiếc áo ngủ dày ở trong tủ ra vớt xuống bên cạnh cô: “Thay vào, đừng để bị lạnh.” Anh tìm thấy điện thoại của cô, đặt xuống bên cạnh cô, “Đừng khóa cửa. Nửa đêm nếu đau, hay là sốt, thì gọi điện cho anh.”

Hòa Hòa đỏ cả mặt: “Đau chết cũng không cần anh quản.”

Trịnh Hải lạnh mặt nói: “Thật đáng tiếc, vết thương nhỏ này hình như không đau đến chết người.”

Tiêu Hòa Hòa vô cùng tức giận, cầm một con mèo vải trên bàn ném vào sau lưng anh, con mèo đó vừa nhỏ vừa nhẹ, cho dù trúng anh cũng sẽ không sao, nhưng hình như Trịnh Hải mọc mắt sau lưng, nghiêng người bắt lấy con mèo đó. Anh chỉ nhìn một cái, cầm con mèo vải đó đi ra khỏi phòng cô, trông có vẻ không có ý định trả cho cô.

Hòa Hòa nắm chặt con mèo còn lại trong tay, kìm nén sự kích động muốn ném ra ngoài một lần nữa, ngẩng mặt ngã xuống giường, đợt sau khi tiếng đóng cửa vang lên, cô dùng sức đập gối để xả giận.

Đập gối lúc lâu, tay cũng đã tê đi, còn cái chân bị thương đau rát đến mức cô cứ xuyt xoa. Hòa Hòa ôm gối lăn đi lăn lại trên giường để phân tán sự chú ý, suýt nữa lăn xuống đất. Cô trùm kín mặt khóc một lúc, bắt đầu hối hận hôm nay quá nông nổi, hoàn toàn phản lại, trộm gà không được còn mất thêm gạo, lại không được còn bị lộ. Cô nỗ lực nghĩ những từ có liên quan, trong lòng nghĩ như thế này Trịnh Hải sẽ cho rằng cô vừa giáo hoạt vừa gây chuyện, càng khinh thường cô hơn.

Thật ra Hòa Hòa sớm đã phát hiện, từ lúc Trịnh Hải biết cô vừa hút thuốc vừa uống rượu, hơn nữa giả vờ như không có gì giấu anh một bí mật lớn, ánh mắt anh nhìn cô đã không còn giống trước đây, cô coi đó là Thất vọng.

Đầu óc cô rối loạn, tim đập không bình thường, chân đau, không buồn ngủ, ngồi dậy hít thở sâu một lúc, bật tivi lên, chuyển đi chuyển lại các kênh, cuối cùng tìm thấy một kênh có một bộ phim khá ổn, dừng ở đó.

Kết quả bộ phim này là phim kinh dị, kinh hãi lại đẫm máu, hồi hộp liên tục, nối liền với nhau, cô không kịp được hiểu kỹ xem tiếp, bị làm cho sợ đến nỗi toát hết mồ hôi lạnh, cắn góc gối che mặt, cuối cùng cũng xem đến kết thúc, Hòa Hòa thở phào nằm xuống, nhưng vừa nhắm mắt, trong bóng tối dường như có vô số hình ảnh đáng sợ ập đến, trong tai cũng bắt đầu nghe thấy những thứ không có thật, giống như là yêu quái biến đang hát. Ngay cả tiếng tik tak của đồng hồ báo thức trên đầu giường, cũng dường như đang kéo dài mãi mãi, tràn ngập cả căn phòng, trở thành một thứ tần suất đáng sợ.

Hòa Hòa run lấy bầy bật đèn bàn, trước mắt sáng lên, rõ ràng không có chuyện gì. Cô dùng áo quần đồng hồ báo thức lại, đi một chân nhét đồng hồ vào một góc trong phòng cách xa chiếc giường của cô nhất.

Trong phòng chỉ có một chiếc gương trang điểm, lúc cô quay người lại lại dường như có bóng người lướt qua trong gương, chân cô mềm đi suýt nữa ngồi xuống đất, sau đó phát hiện đó rõ ràng là bóng của mình.

Cô vỗ vỗ ngực, lại nhảy về giường, tắt đèn, nhưng lơ mơ vẫn nghe thấy tiếng tik tak đó, đồng thời ập đến còn là hình ảnh bộ phim lúc nãy, trong lòng lại bắt đầu sợ hãi. Bỗng nhiên nghĩ đến rõ ràng có thể lấy pin ra, do đó cô lại nhảy đến đó lấy đồng hồ báo thức về.

Căn phòng không lớn, nhưng chạy đi chạy lại như vậy, cô đã toát mồ hôi, tự mình than một tiếng, nghĩ lại tối nay bản thân mình quá vô vị quá nông nổi, khiến bản thân mình trở nên lãng nhách thế này.

Hòa Hòa nhảy một chân đến rề căn phòng, áp tai vào tường nghe động tĩnh phòng bên cạnh. Phòng ngủ của Trịnh Hải chính là ở ngay bên kia tường, thời gian nghỉ ngơi của anh xưa nay rất quy luật, lúc này nhất định đã ngủ rồi, Hòa Hòa hy vọng có thể nghe thấy tiếng thở của anh, như vậy cô sẽ không thần hồn nát thần tính như thế.

Nhưng cách âm của căn phòng này tốt đến thế, ngoài tiếng tim đập của mình, cô cũng không nghe thấy gì khác.

Hòa Hòa cẩn thận kê tai vào tường, người ngồi xuống đất, dường như như vậy sẽ yên tâm hơn rất nhiều.

Cô mơ mơ hồ hồ dường như muốn ngủ, cảm quan chậm chạp lạ thường, trong lòng nghĩ có nên kéo chăn đến, rồi ngủ ở đây một đêm hay không.

Đúng lúc ấy cô lại nghe thấy một tiếng thở rất nhẹ, không phải là ở bên kia tường, mà chính là ở trong phòng cô. Trong phòng cô hình như có người!

Hòa Hòa kinh hãi dường như muốn hét lên. Lúc này chỉ bật đèn bàn, hơn một nửa căn phòng vẫn trong bóng tối, những đồ vật đó mờ mờ ảo ảo, không nhìn rõ cái gì. Còn điện thoại của cô lại để trên đầu giường, lúc này ánh sáng màu xanh thậm của đèn báo hiệu đang nhấp nháy, phủ lên không khí hồi hộp.

Sớm biết hôm nay có thể là ngày tận thế của cô, cô sẽ không cãi nhau với Trịnh Hải. Hòa Hòa nghĩ ngợi lung tung, tim càng đập mạnh hơn, dường như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực, mà chân cô mềm nhũn đi, ngay cả sức lực đứng dậy cũng không có, tiếng thở yếu ớt đó ngày càng rõ ràng hơn.

Nhất định phải trốn ra ngoài. Trong lòng cô hiện lên cái ý nghĩ đó, ngồi trên mặt đất bám vào tường chậm chậm di chuyển đến hướng cửa, không còn để ý đến chân đau nữa.

May mà căn phòng không lớn, lúc này cách cửa cũng chỉ có mấy tấc. Lúc thành công động vào cửa, cô dùng sức vịn, mở mạnh ra, lại không biết là làm đổ cái gì, một tiếng rầm vang lên, sau đó có một thứ mềm mềm nhảy vào chân cô, Hòa Hòa và mèo Tiểu Bảo hét thất thanh. Sau khi cô hét lên liền hiểu ra, hóa ra tiếng thở yếu ớt lúc nãy phát ra từ mèo Tiểu Bảo trốn ở trong góc ngủ, mà cô không biết nó vào phòng mình từ lúc nào. Sau khi cô bị bóng chân không còn lo nỗi đến nó nữa, báo động được xua tan, Hòa Hòa im miệng, tim càng đập ghê hơn, chân đau lúc này dần dần ập đến, cô nắm cửa thử bò dậy từ mặt đất, lúc này đèn trên đầu sáng lên, Trịnh Hải đầu tóc rối tung quần áo lại không chỉnh tề đứng ở cửa, sắc mặt từ lo lắng nhanh chóng chuyển thành bức bối: “Hòa Hòa, em lại làm cái quái quỷ gì thế?”

Hòa Hòa không biết có sức lực từ đâu, bật dậy từ mặt đất, trong chốc lát nhảy vào lòng anh, ôm lấy cổ anh. Nếu không phải là vì sợ anh tức giận, cô vốn định vòng cả chân lên người anh: “Em sợ.” Giọng nói của cô run rẩy, lại lặp lại một lần nữa, “Em sợ.”

Trịnh Hải đáng thương dùng đủ mọi cách cũng không vứt bỏ được đám thuốc mỡ đó, đành đưa cô vào phòng mình, nghe cô kể đứt đoạn ngắt quãng việc thần hồn nát thần tính như thế nào khi vừa xem phim kinh dị.

Trịnh Hải nhìn nhìn thời gian, đã qua nửa đêm rất lâu. Anh luôn khó ngủ, tỉnh dậy sẽ khó mà ngủ tiếp, cả buổi tối Hòa Hòa gây chuyện từng lần rồi lại từng lần, tâm trạng anh rất xấu, vứt cô lên chiếc ghế dài bên cạnh giường trong phòng anh, lại nằm về giường mình. Trên cái ghế dài ấy tuy anh không có cách nào ngủ nổi, nhưng với Tiểu Hòa Hòa mà nói đã là tương đối rộng rãi rồi.

Hòa Hòa tự mình biết ý, ngoan ngoãn cuộn thành một đống, tránh khỏi Trịnh Hải tức giận lại đưa cô về phòng mình. Tuy biết căn phòng đó chẳng có gì, nhưng cô quả thật rất sợ hãi.

Cảm giác có người ở bên cạnh thật an toàn, Hòa Hòa đã không nhớ nổi nội dung bộ phim hại cô không ngủ được mà cô mới xem đó. Cô mơ mơ hồ hồ giữa nửa ngủ nửa thức, nghe thấy Trịnh Hải cứ lật đi lật lại, cảm thấy rất có lỗi.

Cô nín thở, đếm hơi thở của anh, đến tận lúc hơi thở của Trịnh Hải vừa đều vừa nhẹ giữ ở cùng một tần suất, mới hồi phục lại hơi thở bình thường của mình.

Cái ghế dài cũ đó tuy rất rộng, nhưng chân cô không thuận tiện, nằm xuống rất không thoải mái, động nhẹ một lát, sẽ phát ra âm thanh két két, do đó cô nằm yên không động, một lát sau cảm thấy sắp gãy eo. Cô buồn ngủ lẩn trên ghế lúc lâu cũng không ngủ được, dựa vào chút ánh sáng lọt qua khe cửa sổ, phát hiện Trịnh Hải ngủ rất nghiêng, một nửa giường còn trống, hơn nữa anh đã ngủ say.

Hòa Hòa dùng chăn cuốn mình thành ống, di chuyển đến trước giường, nghiêng người, ngã xuống một nửa giường trống của Trịnh Hải.

Động tác của cô rất nhẹ, lại cẩn thận vốn dĩ không động vào Trịnh Hải, nhưng anh dường như vẫn bật dậy giống như là giật điện, đồng thời đèn bàn cũng bật lên.

“Tiêu Hòa Hòa, em lại muốn làm cái gì?” Trịnh Hải hỏi với âm mũi rất nặng.

“Mộng du, em đang mộng du.” Không ngờ anh lại nhảy bén như thế, Hòa Hòa quá lúng túng, nằm thẳng trong cuộn chăn, nửa nhắm mắt nói, sau đó phát ra tiếng thở rất nặng, giả vờ ngủ. Nhưng cô cảm thấy được, Trịnh Hải vẫn dựa vào đầu giường, không nằm xuống nữa, đèn cũng không tắt.

“Hòa Hòa.” Giọng nói trong đêm nghe vô cùng khàn của Trịnh Hải vang lên về phía cô. Cô không dám mở mắt, không động dậy. Lúc lâu sau Trịnh Hải lại nói, “Anh biết em chưa ngủ. Cẩn thận cân nhắc lời đề nghị của anh, ra nước ngoài học hai năm, đợi lúc em quay lại, chúng ta sẽ kết hôn.”

Tiêu Hòa Hòa mở to mắt, nhìn về phía Trịnh Hải. Nhưng dù anh bật đèn bàn, nhưng lại ở trong bóng tối, chỉ thấy đường nét, không nhìn rõ vẻ mặt, chỉ biết anh đang nhìn bản thân mình.

Mà ánh đèn đó chiếu đúng vào mặt Hòa Hòa, biểu hiện của cô lúc này anh nhìn rõ hết, Hòa Hòa đoán về mặt mình nhất định là rất sững sờ.

Cô chuyển chuyển chỗ, muốn ặt mình ra ngoài phạm vi ánh đèn, không thành công. Nhưng Trịnh Hải phát hiện động cơ của cô, liền hơi điều chỉnh hướng ánh đèn, sau khi ánh đèn trước mặt tối đi, cảm giác áp lực của Hòa Hòa không còn mạnh mẽ như thế nữa, cô bất ngờ hỏi: “Hai tiếng trước anh vẫn còn không thèm đếm xỉa đến em, bây giờ anh lại nói muốn lấy em, bây giờ anh có tỉnh táo không vậy?”

“Anh không muốn lôi em vào trong sóng gió lộn xộn này, liên lụy khiến em phải chịu thiệt thòi, làm cô Lâm mất mặt. Cho nên anh cần chút thời gian giải quyết, cũng cần thời gian để mọi người quên đi. Hòa Hòa, anh cho rằng em có thể hiểu.”

“Anh không hỏi em có đồng ý gả cho anh không hả?” Hòa Hòa lấy dũng khí hỏi. Cô cảm thấy bản thân mình nằm ở đó nói chuyện với Trịnh Hải quá yếu thế, cho nên cô quay đi quay lại quẩn cả chân ngồi dậy. Sau đó cô phát hiện cái đáng về ngồi song song vai kề vai với anh càng mờ ám hơn, do đó cô quay lại cái đáng con tằm nằm xuống.

Lúc Hòa Hòa lẩn đi lẩn lại, Trịnh Hải không nói gì. Cho đến tận lúc cô lại nằm xuống, anh lại nói: “Em chủ động trèo lên giường anh, anh cho rằng em sẽ không phản đối.”

“Lúc nhỏ em cũng thường ngủ ở giường anh.” Sau khi Hòa Hòa phản bác, phá hiện câu nói ấy hình như có ý không rõ ràng, mặt lại bắt đầu nóng lên.

Lúc nhỏ cô quả thật thường trèo lên giường anh, thường thường nửa đêm chạy từ phòng mình, chen lên giường anh. Có lần anh khóa cửa, Hòa Hòa không vào được, liền khóc không thành tiếng ở bên ngoài phòng, cũng không biết làm sao anh nghe thấy, cuối cùng vẫn dậy mở cửa cho cô vào.

Hòa Hòa ngủ không ngoan, thường nằm ngang nằm dọc, đè chân lên bụng anh, rúc đầu vào nách anh. Cho nên anh thường nhân lúc Hòa Hòa ngủ, dùng chăn quấn vào giống như cuốn tã thật chặt, hại cô không động dậy được. Sau này bản thân cô cũng nuôi dưỡng thành cái thói quen ấy, lúc ngủ quần chăn thành ống xung quanh người, giống như là một cái bánh rán lớn.

Nhưng đó đều là chuyện rất lâu trước đây. Bắt đầu khoảng từ lúc anh lên phổ thông, liền không cho phép Hòa Hòa ngủ giường anh nữa. Lúc đó nếu Hòa Hòa nhất định ở giường anh không đi, anh sẽ nằm trên sofa, lâu dần Hòa Hòa cũng không bám lấy anh nữa.

Trịnh Hải chẳng lạ gì kiểu nói chuyện lạc đề đó của Tiêu Hòa Hòa, đặc biệt là canh ba nửa đêm lúc đầu óc cô chậm chạp. Anh trực tiếp bỏ qua, tiếp tục nói: “Em đã không có bạn trai, mà anh cũng không có vợ chưa cưới, vậy chúng ta đương nhiên nên kết hôn. Lúc đầu nếu không phải là em.....có lẽ bây giờ chúng ta đã kết hôn rồi.” Trịnh Hải bình tĩnh trình bày, giống như là nói: “Mặt trời mọc đằng đông, trái đất quay từ tây sang đông” vậy.

Tiêu Hòa Hòa lại bò dậy, vứt chăn ra, ngồi vào vị trí đối diện với Trịnh Hải, tư thế như vậy sẽ mạnh hơn chút: “Anh trai, nhưng người coi một lời nói đáng ngàn vàng như anh, trước khi nói nên cân trọng một chút.”

“Em cảm thấy là anh thuận miệng nói vậy sao?”

“Nếu không phải là anh biết chuyện đó, anh vốn dĩ không có ý nghĩ muốn lấy em. Anh không cần vì một việc mà liên lụy cả đời. Em nói nhiều lần như thế, em không cần bù đắp. Trên thực tế qua nhiều năm như vậy, nếu không phải là Thời Lâm và Sầm Thế xuất hiện, em vốn dĩ thật sự quên đi. Sao anh luôn không tin lời em nói là thật lòng chứ?”

“Hòa Hòa, những ngày chúng ta xa nhau, anh sống không thoải mái, em cũng sống không được tốt. Anh cho rằng điều đó đủ chứng minh chúng ta nên ở bên nhau.”

“Đó là vì trong lòng anh thấy có lỗi với em, mà em lại sợ ảnh hưởng đến cuộc sống bình thường của anh mà lo lắng không yên. Nếu không phải là em không cẩn thận nói lỡ miệng, anh không hề biết gì, vốn dĩ tất cả vẫn sẽ như trước đây.”

“Không phải là em đã từng hỏi anh, tại sao lại chia tay không? Lúc Ủy Kỳ hỏi anh có yêu cô ấy không, anh nhìn vào mắt cô ấy, anh lại không có cách nào thuận theo tâm nguyện của cô ấy mà nói ra chữ đó. Hơn nữa, lúc em và Sầm Thế ở bên nhau, anh thấy quá chướng mắt. Nếu em cũng nói mãi cái vấn đề này.....”

“Ồ, anh quả nhiên không yêu cô ấy bao nhiêu, bởi vì thật ra anh không yêu bất kỳ ai, bao gồm cả bản thân anh. Nhưng anh không thể phủ nhận anh rất thích cô ấy. Nhưng con người anh quá thành thật, chưa từng chịu nói dối. Cô ấy rời xa anh đương nhiên không phải là anh không nói từ đó, mà là vì cô ấy yêu nhiều hơn anh, cho nên mới ra đi. Còn về Sầm Thế.....bởi vì anh không thích Sầm Thế, cho nên mới nhìn tui em ở bên nhau mà vô cùng chướng mắt. Gặp người anh không ghét, ví dụ như anh Thời Lâm, ví dụ như những người trước đây anh giới thiệu cho em, nếu em và họ ở bên nhau, anh vốn dĩ sẽ vô cùng vui mừng.”

Trịnh Hải đầu đầu: “Hòa Hòa, em có thể đừng cứ nói mãi cái điểm đó không? Chúng ta nói là sau này.”

“Nhưng anh có thể phủ nhận, nếu chuyện đó không xảy ra, hoặc là anh chưa từng biết, vậy anh vốn dĩ không thể đưa ra quyết định như vậy?”

Kết quả của trận cãi vã này là, Trịnh Hải cuốn Tiêu Hòa Hòa từ đầu đến chân rồi vứt vào giữa giường, bản thân anh ngủ ở chiếc ghế dài đó.

Hòa Hòa vừa mệt vừa buồn ngủ, sau đó liền ngủ thiếp đi. Lúc mở mắt trời vừa mới sáng. Cô đang nằm mơ ngồi xe cáp treo đi lên núi, lắc lư lắc lư, rất lâu sau mới tỉnh dậy, phát hiện bản thân mình cuộn thành hình con tằm nằm trong chăn, nhưng đã nằm trên giường của mình, chắc chính là lúc này nằm mơ bị Trịnh Hải vứt quay về.

Cô Vương từ sớm đã kịp quay lại từ quê, thấy hốc mắt Trịnh Hải lõm sâu vào trong vừa kinh ngạc vừa xót xa, kiên quyết khuyên anh nghỉ ngơi thêm mấy ngày rồi hãy đi làm. Đợi lúc bà nhìn thấy chân Hòa Hòa như là chân heo đường như muốn sụp đổ: “Ôi tiểu tổ tông của tôi, tôi mới đi có một buổi tối thôi mà!”

P/s:Chương này dài thật đúng là quà valentine có khác.Tuy nhiên hôm nay mới post được vì hôm qua mãi đi chơi,sorry mọi người nha ,coi như quà muộn vậy ^-^

Chương 30.1

Lúc ăn sáng, Tiêu Hòa Hòa tiếp tục chủ đề sớm hơn một chút của tối qua, nhắc đến việc bản thân mình khi nào về nhà ở, Trịnh Hải sầm mặt bảo cô im miệng.

Có lẽ vì tối qua ngủ không ngon, Trịnh Hải không đi làm, cả buổi sáng đều ở trong phòng ngủ không xuất hiện, chắc là ngủ bù.

Tiêu Hòa Hòa sưng chân không đi được đâu, nửa nằm trên giường, đắp chăn, trên chân đặt máy tính, vừa làm một bức tranh, vừa mở khung chat, cứ năm phút lại liếc một cái.

Công việc cũ đã xin nghỉ khi cô có kế hoạch đi thành phố C. Nhưng mấy ngày nay thỉnh thoảng cô cũng giúp người khác làm chút việc vặt, vẽ trang phụ bản, thiết kế bìa, làm một số truyện tranh, kiếm chút tiền tiêu vặt, cho dù không dùng tiền tiết kiệm hay là tiền của mẹ, cũng có thể sống qua ngày.

Cũng coi như là có chút sở trường không đến nỗi chết đói, đây coi như là ưu điểm duy nhất của cô trong hơn 20 năm qua.

Mẹ Trịnh Hải đã từng kỳ vọng cô trở thành nữ họa sỹ nổi tiếng, mẹ cô đã từng cổ vũ cô tiếp tục học lên làm nghiên cứu mỹ thuật, kết quả cô lại can tâm tình nguyện làm một họa sỹ không nổi bật gì, hàng ngày dựa vào yêu cầu của khách hàng mà làm từng sản phẩm, chút linh khí lúc nhỏ đó đã sớm bị mài mòn hết rồi, mà bản thân cô lại cảm thấy rất hài lòng.

“Mình chính là một khúc củi mục, khiến ai cũng thất vọng.” Hòa Hòa nản lòng nghĩ.

Room chat mà cô thường tham gia rất náo nhiệt. Một đám người đang giúp một anh chàng tham mưu cách thức cầu hôn. Người trong nhóm đó đều làm thiết kế, đủ loại tầng lớp đa dạng. Do đó rất nhiều người bắt đầu nghĩ lại hình ảnh bản thân mình cầu hôn hoặc là được cầu hôn.

Đa phần Hòa Hòa chỉ làm người vô hình trong nhóm, lúc này nhìn một lúc tình hình, bỗng nhiên hỏi: “Khi được cầu hôn, làm sao biết được người đó có thật sự yêu bạn hay không chứ?”

“Ha ha ha, em gái em là 8x không phải 9x đúng không?”

“Em không nghe nói, hôn nhân là thành ý lớn nhất của đàn ông dành cho người phụ nữ hả?”

“Yêu thì làm đi, làm đi.”

“Chú ý ảnh hưởng, trong nhóm còn có trẻ con đấy.”

“Có người cầu hôn với em gái hả? Đầy đủ hai yêu cầu chứ? Bao gồm: và tiền tài đáng vóc?”

“Nếu em yêu thì giữ lấy, nếu không yêu thì đá anh ta đi.”

Tiêu Hòa Hòa: “.....”

Hòa Hòa hơi buồn bực, tắt khung chat, làm xong mấy bức tranh đó bắt đầu lên mạng xem phim. Tìm từ khóa: thanh mai trúc mã, mưa dầm thấm lâu, vì quan hệ mà yêu nhau. Tìm ra được một đồng phim điện ảnh, không có một phim nào hay, mỗi phim xem được 5 phút liền tắt đi.

Cô bắt đầu nghĩ lại hành động và lời nói tối qua, cảm thấy bản thân mình hơi quá. Nói gì hơn nữa, Trịnh Hải cũng là đang cầu hôn cô, tuy tình cảnh vô cùng không lãng mạn, thậm chí còn giống như là sắp xếp nhiệm vụ. Hơn nữa, tối qua Trịnh Hải cũng đang nỗ lực nói rõ, anh thích bản thân mình, cách thức tuy hơi kỳ quặc, nhưng đối với anh mà nói, đã là rất không dễ dàng rồi. Nhưng cô lại rất không biết điều, cho dù trong lòng cô nghi ngờ và bất an, cũng không nên cãi nhau với anh, Elizabeth đối mặt với lời cầu hôn của ngài Collins có thể nói một hai câu cảm ơn, hướng hồ người cô đối mặt là Trịnh Hải?

Hòa Hòa càng nghĩ càng hối hận, cảm thấy bản thân mình nhất định phải đi xin lỗi Trịnh Hải. Đợt trước cô nói mấy câu nặng lời, khiến quan hệ của cô và Trịnh Hải xấu đi, cô mềm mỏng và khổ nhục kể đều đã cùng dùng đến, mới có thể trở nên tốt hơn một chút, lại bị cô phá hỏng. Ít nhất cô phải cho Trịnh Hải hiểu rõ, bản thân mình không phải là vì không thích anh mới từ chối, càng phải để cho anh biết, anh thật sự không cần có trách nhiệm gì với cô hết.

Cô nghĩ sẵn trong đầu mấy lượt, nghĩ làm sao nói mới có lý có căn cứ lại thỏa đáng, không đến nỗi làm Trịnh Hải tức giận nữa, nhưng cuối cùng vẫn không tạo thành được câu thích hợp. Đúng vào lúc đó, cô Vương gọi cô xuống ăn trưa.

Lúc ăn cơm trưa Hòa Hòa tiếp tục suy nghĩ sẵn trong đầu lời xin lỗi, do đó ăn rất chậm. Trịnh Hải ăn ít, sớm đã ăn cơm xong, nhưng chưa rời đi, mà cúi đầu xem báo.

Đây là quy tắc xưa nay của anh, nếu không có tình hình gấp gáp, không được bỏ đi trước khi người khác chưa ăn xong, đây là phép lịch sự cơ bản, anh luôn coi trọng lời nói việc làm mẫu mực.

Hòa Hòa cũng sắp ăn xong, nói nghĩ trong đầu một lần cuối cùng, nhìn nhìn cô Vương đã ra vườn, do đó chuẩn bị mở miệng.

“Cái đó....”

Lúc này điện thoại của Trịnh Hải reo lên mấy tiếng, anh cầm lên xem, Hòa Hòa cũng ngẩng đầu nhìn. Điều khiến Hòa Hòa kinh ngạc đó là, hình như anh cười cười, bắt đầu soạn tin nhắn. Nội dung tin nhắn của anh chắc rất ngắn, bởi vì chỉ dùng 4,5 giây liền soạn xong.

Hòa Hòa tạm dừng lại lời cô muốn nói.

Một lúc sau, chuông tin nhắn lại kêu lên ding ding. Trịnh Hải nhìn nhìn, gọi điện thoại lại.

Anh gần như không nói gì mấy, chỉ là mấy trợ từ và từ đơn âm tiết: “Ồ.....Ừ, được.”

Câu cuối cùng của anh dài nhất: “Biết rồi, buổi chiều gặp.”

Nhưng đầu bên kia điện thoại rõ ràng là phụ nữ, hơn nữa giọng nói yếu điệu.

Anh nhìn Tiêu Hòa Hòa đang nhìn anh chăm chú: “Lúc này em muốn nói cái gì?”

“Không có gì.” Hòa Hòa không có tâm trạng xin lỗi.

Do đó Trịnh Hải lại tiếp tục cúi đầu xem báo, cho đến tận lúc Hòa Hòa ăn cơm xong, anh mới đặt báo xuống, cùng Hòa Hòa lên lầu.

Bàn chân của Hòa Hòa cũng hơi bị bỏng, lúc đặt xuống đất sẽ bị đau, cho nên cơ bản là cô nắm lấy tay vịn cầu thang, giống như là con thỏ nhảy từng bậc lên, dáng vẻ rất thảm hại. Nhưng Trịnh Hải không có chút ý định muốn giúp đỡ.

Ăn cơm trưa xong Trịnh Hải liền ra ngoài, cho đến tận chiều tối mới quay lại.

Lúc anh quay lại, Hòa Hòa đang ngồi ở bệ cửa sổ ngắm mặt trời chiều, quả cầu lớn màu vàng đỏ đựng đưa khiến mắt cô nhìn vào cái gì cũng đều là một cái bóng mờ mờ, mạ lên một lớp vàng kim.

Một chiếc xe đi ngược lại mặt trời chiều chạy vào cổng, lúc Trịnh Hải xuống xe, dáng người cao gầy trở thành một chiếc bóng cắt tạo nhả được mạ ánh vàng, mà chân anh kéo thành một cái bóng dài hơn, bị gấp ở bên tường, lại chiếu lên tường, khiến Hòa Hòa nhớ lại một nhân vật cổ tích nổi tiếng Chú chân dài.

Cô dụi dụi đôi mắt bị ánh mặt trời làm lóa đi, muốn nhìn rõ hơn một chút, lúc mở mắt ra lại nhìn thấy một bóng hình xinh đẹp nhỏ nhắn khác, nhón chân lên ôm lấy cổ Trịnh Hải, hôn lên trán anh một cái, lập tức lên xe, lao vọt đi. Hóa ra xe đó không phải là của Trịnh Hải, anh lại chịu ngồi xe của người khác.

Trịnh Hải hình như ngẩng đầu lên nhìn về phía cô. Cho dù anh đứng ngược nắng, Hòa Hòa lại đang lóa mắt, nhưng cô biết trong ánh mắt anh đem theo sự không tán đồng, bởi vì hành động vừa không đẹp mắt lại không lịch sự. Cô lập tức nhảy xuống bệ cửa sổ, quên mất chân bị thương, lúc xuống đất nhất thời hốt hoảng, không chỉ động vào vết thương, còn bị đập một cái, hại cô liên tục kêu lên đau đớn, nước mắt gần như chảy xuống.

Sau đó Hòa Hòa liền mượn cơ bản thân mình đau chân không chịu xuống lầu ăn cơm, mà trốn trong phòng tùy tiện ăn chút đồ.

Cô mới không thừa nhận là tức giận vì đổ kị, hơn nữa cô ngồi ở trên bệ cửa sổ cũng tuyệt đối không phải là đợi anh quay về.

Nhưng người đàn ông này, tối qua cầu hôn với cô, hôm nay lại có dáng vẻ như không có việc gì, cơ thể vừa khỏi hai hôm, hôm nay mới ra ngoài lần thứ 2, lập tức đã có người phụ nữ mới rồi. Cho dù là đứng trên lập trường hoàn toàn khách quan, cô cũng có đủ lý do để khinh thường anh.

Trịnh Hải đi vào phòng Hòa Hòa, Hòa Hòa đang ngồi trên giường ôm máy tính xem phim. Anh vừa mới đi lại gần, cô lập tức gấp màn hình lại, khuôn mặt cảnh giác.

Trịnh Hải hỏi: “Chân lại đau? Mời bác sỹ đến thêm một chuyến nữa nhé.”

“Cả người em đều đau.” Hòa Hòa giận dỗi nói.

“Cả người đau thì nằm xuống, đừng nghịch máy tính.” Trịnh Hải lấy đi chiếc máy tính trên tay cô, Hòa Hòa mím chặt môi.

Trịnh Hải kéo ghế ngồi xuống bên cạnh giường cô. Anh thay một bộ quần áo ở nhà, nhưng không biết là có phải là tác dụng tâm lý hay không, Hòa Hòa luôn cảm thấy trên người anh dường như có mùi nước hoa phảng phất bay qua mũi. Bản thân Hòa Hòa chưa từng dùng nước hoa.

“Có phải là em có lời muốn nói với anh?” Trịnh Hải hỏi.

“Lại không muốn nói nữa rồi” so với “không có” lại thêm một tội nói dối nữa, không bằng nói thật.

“Có liên quan tới chuyện tối hôm qua?” Trịnh Hải dẫn dắt từng bước.

“Tại sao anh muốn lấy em chứ? Anh thích em điều gì chứ? Ngay cả cái lý do ấy anh cũng không nói ra được, chẳng lẽ anh không cảm thấy quyết định đó rất liều lĩnh sao? Ít nhất anh cũng biết rõ ràng tại sao lại muốn lấy Dương Ủy Kỳ đúng không. Nhưng ngoài cái lý do em nói, anh còn có lý do nào khác để muốn lấy em không?”

Trịnh Hải lại bắt đầu ần thái dương, đây đã trở thành thói quen mới nhất của anh.

“Hòa Hòa, anh hy vọng trong cuộc sống sau này, hàng ngày đều có em. Lý do này đã đủ chưa?” Lúc anh nói, vẻ mặt rất nhấn nại.

“Về mặt của anh kỳ lạ quá.” Hòa Hòa bình tĩnh chỉ ra, “Tối qua anh còn chưa trả lời em, nếu việc đó không xảy ra, hoặc là nếu anh vẫn luôn không biết.....”

Trịnh Hải hít thật sâu mấy lần: “Hòa Hòa, anh cho rằng làm bất cứ việc gì, kết quả là quan trọng nhất, quá trình chỉ là trình tự bắt buộc để đạt được kết quả mà thôi. Em không cần giả thiết nhiều cái “nếu” như vậy.”

“Nhưng em cảm thấy, “quá trình” mới là quan trọng nhất, kết quả chỉ là mấy chữ mà thôi. Sự thái đã nói, quá trình khó coi, tất cả chỉ là uống công.”

“Quá trình sao lại khó coi? Sự thái là ai?” Trịnh Hải hơi chau mày lại.

Hòa Hòa phản bác, nhân lúc Trịnh Hải thất thần, trong chớp lát lao vào lòng anh, ôm lấy eo anh.

Trịnh Hải vốn dĩ ngồi trên ghế, bị cô lao vào, theo phản xạ đứng dậy đỡ lấy cô, lập tức đẩy quay lại giường: “Em muốn làm cái gì?”

“Anh xem, anh rõ ràng là kháng cự lại sự thân mật của em theo bản năng, lại định thuyết phục em tin anh là vì yêu em mà muốn lấy em. Anh thuyết phục nổi bản thân mình không?”

Trịnh Hải gần như tranh cãi vô ích: “Tiêu Hòa Hòa, em quả thật là vô lý.”

“Trước đây em cũng vô lý như thế mà!” Hòa Hòa dùng chăn che kín bản thân mình từ đầu đến chân.

Hòa Hòa ở trong chăn, tim đập nhanh hơn một chút, nhiệt độ cơ thể cũng tăng lên. Haizz, lại kích động rồi, sao gần đây lại dễ bị kích động thế chứ. Trịnh Hải trước đây luôn dạy cô, lúc càng kích động càng phải nói ít, bởi vì rất dễ nói sai. Trí nhớ cô luôn kém như vậy.

Đều trách trên người Trịnh Hải có mùi nước hoa kích thích đến thần kinh của cô, cô hơi bị dị ứng với nước hoa, nghe thấy tiếng Trịnh Hải đi ra ngoài, Hòa Hòa bò dậy từ trong chăn, ngồi chờ đợi một lúc, lại tiếp tục xem bộ phim lúc nãy bị Trịnh Hải cắt ngang.

Bộ phim này được gọi là phim sắc tình, nhưng lại rất nặng nề, được cái nam nữ nhân vật chính rất xinh đẹp, cảnh cũng coi như là đẹp. Hòa Hòa xem đến mức ngáp liên tục.

Đây là câu chuyện vì quan hệ mà yêu nhau. Nam chính nữ chính là bạn bè bình thường, bởi vì một lần quan hệ ngoài ý muốn, do đó yêu cơ thể của đối phương, sau đó thì ở bên nhau.

“Vậy cũng phải có hứng thú với cơ thể của đối phương mới được. Anh có hứng thú với em không? Hừ.” Hòa Hòa lăm bắm một mình, nghĩ đến tối qua Trịnh Hải nằm trên ghế cuộn tròn mấy tiếng, và cảnh tượng đẩy cô rất mạnh lúc nãy. Cô véo tai con mèo vải, vẫn không hết tức giận, lại dùng răng cắn rất lâu.

Một đôi mèo chỉ còn lại một con này, con kia sau khi bị Trịnh Hải đem đi anh vẫn không trả lại.

Mỗi lần hề cô nhắc đến Trịnh Hải vì việc đó mà muốn bù đắp cho cô, anh liền không có lời gì để nói. Anh thật sự là một người thành thật. Hòa Hòa lại cắn con mèo vải đó, cắn xong nghĩ đến vải dùng để may con mèo này đều là quần áo cũ, bông nhét cũng đã từ rất nhiều năm rồi, liền nhanh chóng nhảy xuống giường đi súc miệng.

Lúc muộn hơn một chút, cô Vương phát hiện Hòa Hòa nhảy lò cò xuống lầu, hơn nữa hơi lăm la lăm lét, mò thẳng vào trong bếp.

“Hòa Hòa, chân cháu không tiện, cần cái gì gọi cô lấy cho cháu là được.” Cô Vương nói.

“Cháu lại bị trật chân rồi, muốn tìm một bình rượu để cho đỡ sưng.”

“Còn y tế có được không?”

“Ồ.....trên mạng nói, rượu tương đối tốt.” Hòa Hòa nói mặt không biến sắc.

Sau đó cô cự tuyệt sự giúp đỡ của cô Vương, cầm lấy bình nhỏ đựng rượu trắng 50 mấy độ mà cô Vương đưa cho đó cà nhắc đi lên lầu.

Tối nay sớm hơn một chút cô thật sự đã bị trật chân, họa vô đơn chí. Nhưng Hòa Hòa nghiên cứu một lát cái bình rượu trông cũng không tồi đó, rót một chút lên khớp xương, nặn đến mức nóng lên, nhưng lúc đổ thêm, không cẩn thận đổ rượu vào vết bỏng, đau đến mức cô rơi nước mắt. Cô ngẩng đầu lên uống mấy ngụm rượu trắng, cảm giác bóng rât ập đến, đau đớn giảm đi không ít.

Chương 30.2

Thời gian muộn dần. Hòa Hòa tắt điện đi, ngồi trong bóng tối một lát, dùng di động gọi điện cho Trịnh Hải.

Trịnh Hải ngủ quả thật là sớm, giọng nói dụi dằm lại mơ hồ: “Việc gì?”

“Em có thể đến phòng anh không? Em sợ. Bộ phim kinh dị tối qua....”

“Đi tìm cô Vương.”

“Cô ấy ngủ ngáy.”

“Vậy thì bật đèn.”

“Nhưng....”

“Ngày mai hãy gây chuyện tiếp, anh rất buồn ngủ.”

“Tối nay xin lỗi. Tối qua cũng xin lỗi.”

“Ồ, không sao.”

“Em có thể đến phòng anh được không?”

Trịnh Hải tắt điện thoại đi.

Hòa Hòa nghiên răng, lại ngồi trong bóng tối một lúc, uống nốt chỗ rượu còn lại, lại nhai mấy miếng kẹo cao su, sau đó dùng phương pháp yoga hít thở sâu, thử chìm vào trạng thái suy tưởng trong truyền thuyết, nhưng không thành công.

Nửa đêm yên tĩnh, trăng đã lên giữa trời, cô Vương và mèo Tiểu Bảo đều đã ngủ, đèn trong phòng Trịnh Hải cũng đã tắt. Tiêu Hòa Hòa mặc quần áo ngủ rất dày lén lút trước tiên thò đầu thò cổ ra từ phòng mình quan sát một lượt tình hình, lại nhảy một chân ra, trong tay cầm chiếc đèn pin có ánh sáng rất mạnh.

Người trong căn nhà này không nhiều, người dọn dẹp đến vào ban ngày, buổi tối chỉ có cô Vương ở dưới lầu. Người già ngủ rất sớm, lúc này đang là lúc ngủ say.

Hậu quả sau này của bộ phim kinh dị tối đó vẫn chưa hoàn toàn biến mất, nhưng so với kế hoạch của cô, lúc này Hòa Hòa vừa lo lắng vừa hơi hưng phấn, hơn nữa chất cồn loại nặng ấy dần dần phát huy tác dụng, đến nỗi cô không để ý đến cảnh tượng này rất giống cảnh trong phim kinh dị.

Bảng điều khiển điện của cả căn nhà nằm ở sau bức tranh sơn dầu ở góc rẽ cầu thang, mà van không khí ẩm ở tầng 2 luôn ở một góc khác. Cô lần mò tường đi đến, tắt hết tất cả các đèn điện ở tầng 2, tiện tay tắt luôn cả van không khí ẩm.

Cô Vương nhất định dừng nửa đêm tỉnh dậy, sẽ bị cô làm cho sợ chết. Hòa Hòa vừa cầu khẩn, vừa vỗ vỗ ngực nỗ lực làm cho bản thân mình trấn tĩnh lại. “Mình không phải là làm việc xấu, mình đang cứu vớt linh hồn một người nào đó.” Cô nói nhỏ tự an ủi bản thân mình, sau đó làm một động tác buồn nôn.

Chắc là quá hồi hộp, hơn nữa hơi có cảm giác choáng váng. Cho dù lần mò từng bậc lên lầu, cũng sẽ có thể bước nhầm một bậc, bỗng chốc ngã xuống đất, may mà thảm trải nền đủ mềm, quần áo cô cũng đủ dày, không phát ra âm thanh gì.

Lúc cô đi qua phòng mình, từ cửa ôm lấy cái chặn đã cuộn thành đồng. Ôm một đồng đồ to như vậy nhảy lò cò một chân rất không thuận tiện, may mà cách cửa phòng Trịnh Hải có mấy bước. Thật là may mắn, anh không khóa cửa.

Hòa Hòa chân tay rón rén nhẹ nhàng mở hé cửa, luôn người đi vào, vẫn chưa đứng vững, liền nghe thấy giọng nói thanh lạnh truyền đến từ giường: “Tiêu Hòa Hòa, ra ngoài.”

“Mất điện rồi, em sợ.....” Hòa Hòa nhanh chóng đi về phía giọng nói của anh. Trong phòng anh quá tối, một chút ánh sáng cũng không có. Cô đập chân vào giường, kêu nhẹ một tiếng, nửa ngã xuống giường, động vào cơ thể Trịnh Hải. Trịnh Hải lại ngồi bật dậy, đưa tay ra bật đèn.

“Tạch” một tiếng, lại không thấy ánh đèn, anh “í” một tiếng. Hòa Hòa nói: “Đừng bảo em ra ngoài, em sợ. Em ngồi ở đây cả buổi tối được không?”

Trịnh Hải không nói nữa, kéo kéo chặn, dịch dịch sang một bên.

Vậy là đồng ý rồi. Hòa Hòa rất không khách khí trèo lên giường anh, một lần nữa cuộn mình thành cái ống, ngoan ngoan nằm xuống bên cạnh anh. Sau khi nằm xuống phát hiện quên đem theo gối, lúc cô vươn người ra gấp lên gấp xuống chiếc chặn thử gấp một đoạn chặn thành gối, Trịnh Hải dịch hơn một nửa chiếc gối của mình về phía cô. Anh dừng lại một lát, giọng nói gần như không thể tin được: “Buổi tối em đã uống rượu?”

“Chân em đau, dùng chút rượu giảm đau.”

“Không phải là có thuốc giảm đau sao?”

“Uống thuốc đó sẽ đau dạ dày.”

“Phiền phức.” Trịnh Hải lăm bắm một câu, lại nằm quay lưng lại với cô. Chắc là tối qua nằm trên ghế quá mệt, anh lại không đến bên đó nằm. Nhưng từ hơi thở yếu ớt của Trịnh Hải phán đoán, anh cách cô rất gần.

Hòa Hòa yên lặng nằm một lúc, thò chân và tay ra ngoài chặn. Hành động tắt van không khí ẩm của cô lúc này dần dần phát huy tác dụng, nhiệt độ trong phòng dần dần giảm xuống, một lớp chăn lụa mỏng manh không chống lại được không khí lạnh.

Cô hít một hơi thật sâu, thò chân và tay đã lạnh ngắt của mình vào trong chăn Trịnh Hải, trong lòng thầm ca ngợi bản thân mình thông minh. Rượu mạnh không được 200ml đó tuy không đến nỗi làm cô say, nhưng

ít nhất cũng làm cho da mặt cô trở nên dày hơn nhiều.

Chân tay Hòa Hòa vừa vượt qua ranh giới, vẫn chưa động đến Trịnh Hải một chút nào, Trịnh Hải đã lật người đè chân xuống dưới người, khiến cô không có chỗ ra tay.

Hòa Hòa lẩm bẩm một câu, xông lên ôm lấy anh: “Em lạnh.” Sau đó vẫn tự mình thét lên: “Chân em chân em, đau!” Bởi vì lúc Trịnh Hải quay người bỏ cô ra, chân bị thương của cô đập mạnh vào giường.

Trịnh Hải lật mình, dùng một tay nhanh chóng che miệng cô lại, ngăn cản cô tiếp tục phát ra tiếng, một tay kia chậm chậm lần mò đến chân cô, từ góc chân đến tận mắt cá mới bị thương. Chân cô vừa sưng vừa lạnh, Trịnh Hải dùng tay giúp cô chườm một lát. Nhét chân cô vào trong chăn, dùng chăn quấn thật chặt cô lại, chuyển đến một bên giường. Sau đó anh lại nằm quay lưng lại với cô.

Hòa Hòa trong chiếc chăn như kén tằm đó quay đi quay lại, vùng vẫy một phút liền mới thoát thân được, cô nhanh chóng luồn vào trong chăn Trịnh Hải, kề sát chân tay lạnh lẽo vào người anh, run rẩy nói: “Em thật sự lạnh.”

Trịnh Hải không động dậy, không biết là ngủ thật hay là giả vờ ngủ.

Tiêu Hòa Hòa được voi đòi tiên bám lấy Trịnh Hải như gấu ôm cây. Gió Bắc bên ngoài thổi vù vù, phòng tắt không khí ẩm thật sự rất lạnh, mà cơ thể Trịnh Hải tuy không coi là nóng, nhưng dựa vào cũng ấm áp hơn nhiều.

Hòa Hòa hồi hộp lạ thường, dường như cả căn phòng đều tràn đầy tiếng tim đập của cô. Cô lại đọc mấy câu a di đà phật ở trong lòng, quyết tâm luồn tay vào trong áo anh, ôm lấy eo anh. Cơ thể Trịnh Hải không chỉ nhìn không tồi, sờ vào cũng rất thoải mái, hơn nữa rất ấm áp.

“Tiêu Hòa Hòa, có phải là em uống say rồi.” Giọng nói lạnh lùng của Trịnh Hải truyền đến một cách kỳ lạ từ trong bóng tối, nắm lấy tay cô, ngăn cô tiếp tục vô lễ.

“Chẳng lẽ anh không có chút cảm giác kích động nào sao?”

“Em muốn làm cái gì?” Trịnh Hải thấp giọng hỏi.

“Bạn trên mạng em nói, đàn ông rất khó từ chối người phụ nữ anh ta thích lao vào vòng tay anh ta. Em muốn làm một thử nghiệm.”

Sức lực Trịnh Hải nắm tay cô nói lỏng ra một chút. Hòa Hòa nhân thời cơ vùng ra, lại ôm anh từ phía sau, luồn bàn tay lạnh đến tận ngực anh. Lần này Trịnh Hải không vùng ra.

Hòa Hòa thử sờ lên sờ xuống, tuy không đạt được sự hưởng ứng. Nhưng cũng không gặp phải bất cứ sự phản kháng nào, gan của cô và da mặt của cô trở nên càng ngày càng dày hơn.

Cơ thể Trịnh Hải hơi cứng lại, Hòa Hòa giống như là đồ trẻ con bảo anh thả lỏng ra, nhưng không thành công. Cô hơi thất vọng, tiếp tục nỗ lực, lần này cô đạt được cái kết quả mà cô vô cùng hài lòng: “Này này, hóa ra anh cũng có cảm giác.”

“Đủ rồi, Tiêu Hòa Hòa, ngủ đi.” Giọng của Trịnh Hải khàn hơn lúc trước một chút. Nhưng mệnh lệnh của anh lại bị phản lại, Tiêu Hòa Hòa nhân màn đêm không có ánh sáng càng ngày càng mặt dày hơn lật người lên đè lên người Trịnh Hải.

Trịnh Hải rên một tiếng khó chịu, anh hoàn toàn không ngờ đến chiêu này của cô, hơn nữa động tác của cô quá vụng về và thô lỗ, động vào nơi yếu ớt nhất của anh, anh theo bản năng đưa tay ra giữ lại động tác lao đến của cô, kết quả căn phòng quá tối, anh lại buồn ngủ tinh thần không đủ tỉnh táo, bàn tay chạm phải một thứ mềm mại, đồng thời còn có tiếng kêu đau “Ồi chao” của Hòa Hòa, anh nhanh chóng thu tay, do đó Tiêu Hòa Hòa cả cơ thể ngã mạnh xuống người anh. Sau đó cô dùng toàn bộ sức lực quấn lấy người anh, Trịnh Hải muốn đẩy cô ra, nhưng lúc lại động vào nơi không nên động, lúc lại nghe thấy cô kêu “chân em chân em”, anh đành che lấy miệng cô, kết quả nơi khác anh lại không phòng bị, một lần nữa bị cô chiếm lợi thế, cả cơ thể ngồi trên người anh.

“Anh không muốn em sao?” Hòa Hòa cúi xuống cầm anh hỏi, hà hơi ẩm vào cổ anh.

“Vậy em đồng ý lấy anh không?” Trịnh Hải hết sức phát huy bản sắc thương nhân.

“Nếu ngay cả động vào em anh cũng không có húng, vậy làm sao mà khiến em tin anh muốn lấy em chứ?”

“Đợi vết thương ở chân em khỏi rồi hãy nói.”

“Tại sao không phải là bây giờ? Rõ ràng là anh có phản ứng.” Hòa Hòa quay chân nhẹ nhàng chạm vào anh, đồng thời bắt đầu cởi cúc áo ngủ anh, “Xuyết.....chúng ta nhanh chóng hoàn thành, đừng làm cô Vương tỉnh dậy.”

“Đồ thần kinh, Tiêu Hòa Hòa em.....” Lời của Trịnh Hải bị Tiêu Hòa Hòa cúi người xuống chấn vào trong miệng. Cô che anh mấy giây, ngẩng đầu lên nói: “Anh đẩy. Hôm nay anh đẩy em thêm một chút, em vĩnh viễn cũng không gả cho anh.”

Trịnh Hải quả nhiên không động dậy hơn nữa không nói gì, chỉ là không kìm được thở sâu.

Cô ngồi lên người anh, tiếp tục cởi cúc áo ngủ anh. Cô chân tay lỏng ngóng, cởi rất lâu mới cởi hết cúc, sau đó cô sờ ngực Trịnh Hải. Cơ ngực anh phẳng mà trắng kiện, cảm giác sờ vào giống như là lụa cao cấp. Chỉ là dường như hơi run, chắc là bị cô làm cho tức điên.

Hòa Hòa có cảm giác đi được một nửa xiềng dây, tiến và lùi đều khó khăn như nhau, dù gì đều đã như vậy, đánh cược một lần cho xong. Lúc cô lấy bà lấy bấy sờ dây quần Trịnh Hải, bị anh quay người đè xuống dưới.

“Tiêu Hòa Hòa, em nghiêm túc chứ?”

“Đương nhiên, trông em giống đang đùa sao?”

“Được.” Rõ ràng đều ở trong bóng tối, nhưng lúc này cô mất rất nhiều sức mới cởi hết cúc áo ngủ của Trịnh Hải, mà anh chỉ dùng không đến 5 giây giống như là bóc vỏ quả vải liền lột cô ra khỏi quần áo ngủ, lúc này lo lắng cơ thể toát một lớp mồ hôi bỗng nhiên lộ ra ngoài không khí lạnh, Hòa Hòa không kìm được hắt xì một cái.

Thật là một âm thanh phá hoại khung cảnh, Hòa Hòa buồn phiền, nhưng cái khung cảnh này đã đủ không đẹp rồi, cúc ở trong phim bị mở từng cái từng cái một, quần áo luôn rơi xuống từng phần, hơn nữa có ánh đèn mờ mờ ấm, mà tuyệt đối không phải như bây giờ, cô còn chưa kịp phản ứng lại, quần áo đã không thấy nữa, bốn bề tối đen, chỉ nghe thấy tiếng thở, không nhìn thấy bóng người.

Sau khi nghe thấy tiếng hắt xì hơi của cô, Trịnh Hải đưa tay ra kéo chăn cuốn cô lại lần nữa.

Sau khi anh quần cô xong, động tác dần dần chậm lại. Anh dường như thì thầm nhỏ, lại giống như là khuyên Hòa Hòa: “Không được, hôm nay không được.”

“Anh nói cái thứ đó sao? Túi áo ngủ em có.” Hòa Hòa dùng giọng nói như con muỗi nói.

Trịnh Hải quả nhiên mò thấy một hộp đồ vật cần thiết nhỏ từ trong túi áo ngủ của Hòa Hòa.

“Công việc chuẩn bị của em thật đầy đủ.” Khẩu khí Trịnh Hải hoàn toàn không nghe ra là tán dương hay là chế nhạo.

“Tối qua trên đường có người phát, em tiện tay.....” Hòa Hòa nói một nửa, dường như không cần thiết phải giải thích. Thật ra hôm nay lấy ra cái thứ đồ này từ trong túi áo ra là một trong những thứ phát sinh từ linh cảm và dũng khí của cô.

Trịnh Hải hừ một tiếng, Hòa Hòa nghe thấy tiếng anh khoác áo, sau đó mặt giường động một lát, anh hình như xuống giường. Bước chân nhẹ vang lên, cô phân biệt một lát, Trịnh Hải dường như đi về phía cửa.

Hòa Hòa vừa ngượng vừa lúng túng ngồi dậy. Rèm cửa tối nay kéo đủ kín, trong phòng hoàn toàn không có ánh sáng. Nhưng lúc tiếng mở cửa vang lên, cô cầm chiếc gối ném về phía cửa: “Khốn nạn, đại khốn nạn!” Lại đùa cợt cô như vậy, cô ngượng ngùng đến tức giận.

Trịnh Hải lại đóng cửa, nói thật nhỏ với cô: “Anh đi bật hết nguồn điện và không khí ấm mà em tắt. Anh không muốn làm thẳng mù, càng không muốn cảm lạnh.”

Hòa Hòa vì một tiếng cả người luồn vào trong chăn, danh dự của cô bị mất hết một cách triệt để rồi, thật là không còn mặt mũi nào mà gặp người khác nữa. Cô cuốn bản thân mình kín mít trong chăn, cho đến tận

sau khi Trịnh Hải quay lại, dùng bàn tay lạnh lẽo lôi cô ra từ trong chăn, cô vẫn còn kiên quyết dùng tay giữ chặt góc chăn che đầu che mặt, vẫn không bỏ tay ra.

Chương 31.1

nguồn: keichan2306.wordpress /

Rất lâu rất lâu sau, căn phòng lại ấm áp trở lại, góc giường bật một chiếc đèn bàn, ánh sáng ấm áp lơ mờ.

Hòa Hòa chỉ mặc chiếc áo ngủ của Trịnh Hải, lộ ra hai chân trắng nõn, nhảy lò cò một chân đến một phía khác của phòng rót nước, rót hẳn một cốc đầy.

Cô cũng rót cho Trịnh Hải một cốc, lúc lò cò đến bên cạnh giường, cốc nước đổ đổ ra ngoài ít nhất hơn một nửa.

“Uống nước.” Hòa Hòa vỗ vỗ Trịnh Hải. Trịnh Hải nằm trên giường, hai mắt nhắm chặt, hai môi mím chặt, trông rất chịu đựng.

“Không uống.” Sau lần thứ 3 Hòa Hòa vỗ anh, cuối cùng mở miệng.

Hòa Hòa ngoan ngoãn ngồi xuống bên cạnh anh, kéo một ít chăn của anh che chân mình, cảm thấy rất thiếu tự tin.

Trịnh Hải nhất định là không được thỏa mãn. Lúc này cô chẳng an phận chút nào, lúc thì vừa kêu vừa cười nói nhọt, lúc thì vừa đá vừa bầm lấy anh hét đau, khiến Trịnh Hải xưa nay trấn tĩnh cũng toát hết mồ hôi. Sau này nữa, lúc Trịnh Hải rất chuyên tâm rất chú ý, sự xâm nhập lạ lẫm lại lơ mờ quen thuộc, sự đau đớn khó có thể chịu được, cùng với tư thế lúng túng, chạm đến sự tủi thân trong đáy lòng cô, do đó cô khóc hu hu.

Trịnh Hải đành cố gắng nhanh chóng kết thúc, ôm cô vào lòng an ủi.

Sau đó đợi Hòa Hòa hồi phục lại sức lực, câu đầu tiên cô mở miệng nói: “Được rồi, chúng ta hòa rồi, anh bán cường hiếp em một lần, em cũng bán cường hiếp anh một lần, việc đó, còn cả việc này nữa, chúng ta đều coi như chưa từng xảy ra nhé, anh đã có thể trút đi gánh nặng.”

Trịnh Hải sắc mặt vốn dĩ đã hơi nhợt nhạt lúc này trở nên hơi tái mét, sau đó anh cứ nằm ở đó giả vờ ngủ. Anh dường như là không ngủ, bởi vì trên khuôn mặt hơi nghiêng của anh, lông mi dài dài luôn hơi rập rờn, mà hơi thở của anh vẫn chưa hồi phục lại trạng thái bình thường.

Tiểu Hòa Hòa rất hổ thẹn. Rõ ràng là cô đề nghị lại là cô cầm đầu, nhưng cô vừa không có tố chất chuyên nghiệp lại thiếu tinh thần hợp tác, mà Trịnh Hải lại dường như quá không chế nhạo nhin, đến nỗi lúc này đối với anh như một tai họa. Chỉ là không biết ngoài việc không thoải mái, liệu có ảnh hưởng gì lớn hơn với anh không.

Cô khoanh chân ngồi một lúc, thấy Trịnh Hải vẫn không có động tĩnh, liền thò tay vào chăn, xoa xoa lưng anh giống như an ủi mèo Tiểu Bảo lúc bình thường: “Anh vẫn ổn chứ?”

Trịnh Hải vẫn không có động tĩnh. Hòa Hòa rất mất mặt, cũng không biết nên làm thế nào mới tốt, ngồi bên cạnh anh dùng ngón tay vuốt vuốt chỉnh sửa lại mái tóc rối tung của anh ban nãy. Lại thò chân ra gãi lưng anh.

Trịnh Hải bỗng nhiên lật mình lại, nhẹ nhàng nắm lấy chân cô, mở mắt ra nhìn cô. Mắt anh vừa đen vừa sáng, bỗng nhiên nhìn vào, Hòa Hòa giật bắn mình.

“Hòa Hòa, anh bảo em cho anh chút thời gian, trước đây cũng cố gắng giữ khoảng cách với em, em cảm thấy tủi thân đúng không? Anh hủy hôn ước, lại bỗng nhiên ở bên em, nếu đối là người khác chắc cũng chẳng có gì, nhưng nhân vật và hoàn cảnh lại đổi thành anh và em, cùng với nhà anh và nhà họ Dương, đây chắc chắn là vạ bê bối, sẽ khiến cha anh mất thể diện, sẽ khiến quan hệ nhà anh và nhà họ Dương xấu đi, cũng sẽ gây khó dễ cho cô Lâm. Hơn nữa.....Cô ấy là một cô gái tốt, anh không muốn cô ấy phải lúng túng. Trước đây, anh là nghĩ như vậy.” Trịnh Hải thấp giọng giải thích.

“Em hiểu. Em biết anh bảo em rời đi, là vì muốn cho em được trong sạch. Cho nên em chấp nhận nghe theo sự sắp xếp của anh, không phải là em không muốn đi xa như vậy, tiếng anh của em rất kém. Em muốn đến một thành phố phía Nam.”

“Được.”

“Còn nữa, anh không cần hứa hẹn sớm thế, lại ép em đồng ý. Thời gian 1,2 năm đủ dài, sẽ xảy ra rất nhiều chuyện. Anh nghĩ xem, một năm trước, chúng ta đang làm gì hả? Lúc đó anh đang giới thiệu cho em một thực sỹ y học, mà bạn gái lúc ấy của anh, bây giờ đã trở thành tiểu minh tinh. Lúc đó, anh đã từng nghĩ sẽ có cục diện như bây giờ không?”

“.....”

“Cho nên, sau này thế nào, đợi em quay lại hãy nói nhé. Anh không cần đeo cái gông nặng như thế vào bản thân mình.”

“Ồ, em nói rất đúng, thời gian một hai năm đủ để xảy ra rất nhiều chuyện. Cho nên, lúc đầu anh cảm thấy có thể để cho em đợi một hai năm, để ấy việc này đều biến mất. Nhưng bây giờ, anh bỗng nhiên phát hiện, bản thân anh cũng không thể đợi một hai năm, anh sợ đêm dài lắm mộng, tự nhiên có sự việc xen vào phá đám. Cho nên, anh định xin cha tha tội, rồi nhờ ông đi xin hỏi cưới với cô Lâm, chúng ta lập tức kết hôn. Anh thà chịu mang tội, cũng không muốn mạo hiểm. Huống hồ cái tội danh này vốn dĩ anh nên chịu.”

Mặt Hòa Hòa sợ đến nổi trắng bệch: “Anh không thể! Mẹ em sẽ nghĩ thế nào? Bác Trịnh lại sẽ làm như thế nào? Mẹ em đã rất thất vọng về em rồi, mà bác Trịnh không chắc sẽ nhốt anh lại, vĩnh viễn không cho em gặp anh.”

“Không đâu, ông ấy thích em, nhiều nhất chỉ đánh anh một trận, anh không sợ.”

“Nếu bác ấy biết kẻ cầm đầu trong những việc này là em, sẽ không thích em như trước đây nữa. Sức khỏe bác Trịnh gần đây không được tốt, anh đừng làm bác tức giận.”

“Không có liên quan gì đến em, em đừng nghĩ như vậy. Về phía cô Lâm, anh sẽ đi giải thích.”

“Không được, anh không thể nói với họ được.” Hòa Hòa gần như muốn khóc, “Nếu anh tự mình đi nói với họ, vậy em nhất định sẽ bỏ đi, chạy đến nơi anh cũng không tìm được.”

“Em không cần phải làm gì cả, tất cả giao cho anh. Sau này không được tự mình quyết định nữa, có việc gì đều phải thương lượng với anh.”

“Nhưng anh phải đồng ý với em trước anh không được đi nói với mẹ em và bác Trịnh.” Hòa Hòa cũng không thêm quan tâm anh có đồng ý hay không, dúng ngón tay út ngoắc vào ngón tay út của anh lay lay một lát, coi như anh đã đồng ý.

Sáng sớm Hòa Hòa bị tiếng gõ cửa làm cho tỉnh giấc, cô Vương gọi cô xuống ăn sáng.

Cô vốn là người ngủ dậy sau 5 phút cũng không thể hồi phục lại thần chí được, nhưng lúc này trong chốc lát cả cơ thể lạnh toát liền tỉnh táo, nhìn trái nhìn phải, hóa ra nằm trên giường mình, lại sờ sờ cơ thể, mặc quần áo ngủ của mình một cách ngay ngắn. Trái tim cô lại đặt trở về ngực.

Nếu trong thời kỳ cách mạng, Trịnh Hải nhất định sẽ rất phù hợp làm công việc bí mật.

Trịnh Hải lại ngồi ở vị trí giữa bàn ăn lật báo, nghe thấy động tĩnh của cô, ngược mắt lên nhìn cô nhảy một chân từ trên lầu đến tận phòng ăn, về mặt đó dường như cảm thấy đáng vẻ của cô rất thú vị. Đợi cô ngồi yên xuống, anh lại chuyển ánh mắt xuống tờ báo, khiến Hòa Hòa có một đạo nghi ngờ, tối qua chỉ là một giấc mộng xuân.

Hình như trước đây cũng nằm mơ một giấc mơ quá chân thật như thế, trong mơ người quen cảnh vật quen, vô cùng chân thật, lúc tỉnh dậy không tránh khỏi nghi ngờ đó rốt cuộc là ai, hay là việc của tối qua.

Cô nhìn mặt Trịnh Hải, muốn tìm ra một chút vẻ mặt khác với bình thường, Trịnh Hải phát hiện bị dòm ngó, liền nhìn về phía cô rất hợp với tâm ý của cô. Mặt Hòa Hòa hơi hồng lên, đưa tay ra kéo lấy cổ áo, dường như sợ bị tuột mất hết. Thật ra sáng sớm nay cô cẩn thận kiểm tra, trên toàn thân cô đều không lưu lại vết tích gì. Thật nghi ngờ, kỳ thực lần sau này đó làm rất kịch liệt mà.

Lần này Trịnh Hải thật sự cười lên, vươn người ra lấy một lọn tóc từ trên người cô xuống.

Động tác này rất bình thường, ngày thường anh cũng hay làm như vậy, nhưng lúc này Hòa Hòa lại gần như nhảy ra khỏi ghế, may mà Trịnh Hải kịp thời giữ vai cô lại, ngăn cản động tác tiếp theo của cô, mới không bị cô Vương nhìn ra. Nhưng con mèo Tiểu Bảo không hiểu tiếng người lại cứ lén lút nhìn hai người họ. Đến lúc Trịnh Hải đến công ty, thấy có mèo Tiểu Bảo gió chiều nào xoay theo chiều ấy vui mừng đi theo ra ngoài, đưa Trịnh Hải đến tận lúc lên xe, rất biết nịnh nọt, không giống mèo chút nào.

Mấy ngày sau, cuộc sống của họ dần dần trở lại bình thường. Trịnh Hải đi làm, thỉnh thoảng buổi tối phải tiếp khách nhưng không uống rượu. Hòa Hòa vẫn vẽ vẽ tranh, khâu khâu vải, hoặc là lên mạng, còn mua một đồng sách thỉnh thoảng ôn bài. Theo kế hoạch trước đây, cô vốn dĩ cũng muốn chuẩn bị thi, nhưng Trịnh Hải thần thông quảng đại đã có thể khiến cô nhập học trong cái giai đoạn không bình thường, vậy cô liền vui vẻ lười nhác một chút, dù gì cô vốn cũng không có hứng thú với học hành.

Hai người họ đạt được ý kiến thống nhất trên đa phần các vấn đề. Ví dụ Hòa Hòa đi học, còn về học thật hay là đi chơi, tùy cô. Vấn đề này coi như Trịnh Hải thắng. Còn về lúc nào kết hôn, lúc nào để bố mẹ biết, Hòa Hòa kiên quyết không chịu gật đầu, Trịnh Hải nhiều lần thuyết phục, cảm thấy vô cùng bất lực. Điểm này tạm thời coi như Hòa Hòa thắng.

Hòa Hòa thường nửa đêm mò vào phòng ngủ Trịnh Hải trong trạng thái mộng du.

Điều này giống với trước đây vào mùa hè mà Trịnh Hải tốt nghiệp cấp 3, bởi vì anh sắp phải đi xa, những ngày gặp nhau không nhiều, cho nên anh đi đến đâu Hòa Hòa cũng theo anh, năm đó cô cùng Trịnh Hải leo núi xuống biển chơi bóng đến hộp đêm, làm hết trách nhiệm của người tùy tùng.

Bây giờ lại dường như quay lại lúc đó, ít nhất tâm trạng của cô là như thế.

Đối với sự xuất hiện của cô Trịnh Hải rất ít khi biểu hiện hoan nghênh, nhưng anh cũng không từ chối gì cả, trong kế hoạch đánh úp của cô, mỗi hai lần ít nhất có một lần thành công, khiến cô có chút cảm giác thành công.

Nhưng Hòa Hòa rất tự ti về vấn đề này, bởi vì cô và Trịnh Hải hơi thiếu sự ăn ý, bất kể kỹ thuật của Trịnh Hải tương đối tốt, nhưng mỗi lần vẫn hơi giống phim hài và phim tai họa. Đối với thưởng thức nghệ thuật đặc biệt, Hòa Hòa vẫn coi như là vui vẻ, nhưng Trịnh Hải thì vô cùng khống chế kiềm nén, cô nghi ngờ nếu thêm mấy lần nữa, Trịnh Hải sẽ bị cô làm cho trở nên lãnh cảm. Cho nên đối với việc anh chưa từng chủ động động vào cô, Hòa Hòa cảm thấy vô cùng đồng cảm.

Hai người cứ hành động trong âm thầm như thế gần nửa tháng, cô Vương dường như không phát hiện được gì, hàng ngày tươi cười, vẻ mặt không có bất cứ điều gì bất thường.

Có lẽ là Trịnh Hải và Hòa Hòa giả vờ quá giống. Bên ngoài phòng ngủ, họ sống rất đạo mạo. Lúc ở trong phòng, họ cũng thường yên lặng, mà cách âm của phòng Trịnh Hải quả thật quá tốt.

Thần sắc kỳ lạ chỉ có con mèo Tiểu Bảo, nó thường cọt ụt vào người Hòa Hòa, lại chạy đến bên cạnh Trịnh Hải ngủ ngủ, sau đó lại quay lại ngủ ngủ Hòa Hòa, không biết có phải là ngủ được mùi ngoại tình không. Hòa Hòa càng nghi ngờ trong cơ thể nó giấu một linh hồn của con chó.

Cuối tuần là một ngày ẩm và gió hiếm có, bởi vì Hòa Hòa cứ nằm dí ở trong nhà, Trịnh Hải muốn đưa cô ra ngoài cho thoáng. Thành phố này quá nhiều người quen, không muốn gây chuyện thị phi, cho nên họ lái xe đến thành phố ven biển bên cạnh. Thật ra trước đây Trịnh Hải hai người họ cũng thường cùng nhau đi du lịch, nhưng chưa từng nghĩ đến phải tránh người khác, bởi vì lúc đó trong lòng vô tư, đương nhiên sẽ không chột dạ.

Thành phố bên cạnh ẩm áp hơn, có mấy cô gái thời trang đã mặc quần áo tràn đầy không khí mùa xuân. Hòa Hòa mặc một chiếc áo khoác rất dày quả thật không hợp lý, đến mức việc đầu tiên đến đó, chính là đi siêu thị mua quần áo.

Trịnh Hải dắt tay cô, giống như người lớn dắt trẻ con, tự chọn từng chiếc giúp cô, hóa trang cô thành rất kỳ quái, khác hoàn toàn với dáng vẻ trước đây.

“Không phải chúng ta chỉ ở một buổi tối sao? Mua nhiều quần áo như vậy làm gì?”

“Sau này cũng dùng đến.” Trịnh Hải cầm một chiếc mũ đáng yêu như là bánh gato hoa quả đặt lên đầu cô, lúc sau lại thay một chiếc khác, “Em thích không, mua cả hai cái nhé?”

Hòa Hòa một lần nữa khẳng định sự suy đoán của mình, thật ra người thích búp bê Babie thật sự là Trịnh Hải, chỉ là trở ngại giới tính không có cách nào thích một cách quang minh chính đại, đành chuyển nhiệm vụ sưu tầm sang cho cô.

Chỉ là bản thân cô quá khác với tiêu chuẩn búp bê Babie. Dương Ủy Kỳ mới giống, bất luận là ngoại hình trang điểm hay là cử chỉ. Cho nên cô không chấp nhận kết hôn là đúng đắn, tránh khỏi anh lựa chọn sai lầm, không nhẫn tâm vứt bỏ.

Thật ra Hòa Hòa không thích du lịch lắm, hơn nữa thành phố này từ nhỏ đến lớn đã đến rất nhiều lần. Hai người lái xe cả đường ngắm cảnh, gặp phải nơi thuận mắt liền dừng lại, đi một ngày trời, lại ăn cả một đồng đồ ăn vặt, mua một đồng đồ chơi.

Buổi tối họ ở một biệt thự ven biển, tường xám cửa sổ trắng mái đỏ, kết cấu tinh xảo, phong cảnh đẹp dễ. Hòa Hòa rất có hứng thú, dường như nghiên cứu một lượt từng viên gạch từng đồ trang trí. Còn vẽ tranh lên giấy: “Đẹp quá, giống như căn nhà trong cổ tích. Lúc nhỏ em vẽ rất nhiều kiểu nhà này, nhìn ngoài gần như y hệt, anh còn nhớ không? Đợi khi mùa xuân đến, nếu trên tường có hoa khiên ngư hoặc là dây thường xuân sẽ càng đẹp hơn.”

“Được, anh sẽ nhớ bảo người đến trông.”

“Nhà của anh? Em cho rằng là của bạn anh.”

“Đương nhiên là của anh. Mấy năm trước đi qua đây, cảm thấy kiểu nhà này rất quen thuộc, nhớ ra trước đây lúc mới học vẽ, em vẽ rất nhiều kiểu nhà này, liền mua về đầu tư. Lúc đó giá cả còn rất rẻ, rất có lợi.”

Trong căn phòng không có người, hai người không cần kiêng dè cô Vương như ở căn nhà cũ bên đó, vô cùng nghịch ngợm. Chủ mưu đương nhiên là Tiêu Hòa Hòa, cô kéo Trịnh Hải cùng chơi trò trốn tìm cũ mèm đó với mình, kết quả đương nhiên là cô làm thế nào cũng không tìm được Trịnh Hải, mà bất kể cô trốn thế nào Trịnh Hải luôn có thể tìm thấy cô.

Lặp đi lặp lại mấy lần, Trịnh Hải mất đi nhẫn nại, kéo cô ra khỏi chỗ trốn cuối cùng, bế cô lên lầu. Thế là phòng ngủ lại gần giống như phòng thí nghiệm động vật, một đối tượng thí nghiệm nào đó theo thông lệ trước khi thí nghiệm chính thức bắt đầu liền hề chạm vào là nhột, hề nhột là kêu, bản thân mình cười đến nổi thu thành một đồng, khiến người làm thí nghiệm toát hết mồ hôi.

Rất lâu rất lâu sau, lúc sức khỏe và tinh thần của Tiêu Hòa Hòa đã bị dày vò tương đối, căn phòng cuối cùng lại yên tĩnh.

Gác qua một bên luôn là vở kịch trước của lối thoát, lúc vào vấn đề chính hai người phối hợp cũng coi như ăn ý, hơn nữa dần dần vào trạng thái đúng đắn. Xong việc, mồ hôi hai người chưa hết, nhiệt độ da chưa hạ, Hòa Hòa nằm trên người anh, tai kề vào vị trí tim anh, dùng chức năng đo giây của điện thoại đo nhịp tim anh: “Mới 68 nhịp. Lượng vận động lúc này chẳng lẽ rất nhỏ sao?” Hòa Hòa lại bắt đầu đo bản thân mình.

“Tiêu Hòa Hòa, em thật là vô vị.”

“Ồ, còn hơi vô liêm sỉ nữa. Anh thất vọng rồi hử.”

“Cũng ổn, trải nghiệm mới.”

Cô tiếp tục nằm trên người anh, mặt vùi vào ngực anh, ngón tay vẽ hình thù kỳ quái trên người anh, buồn phiền nói: “Anh cảm thấy bác Trịnh thích mẹ em không?”

“.....Chắc là rất ngưỡng mộ.”

“Mẹ em cũng thế. Nhưng nhiều năm nay.....thật sự từ góc độ của em thấy, dường như không có trở ngại gì, nhưng hai người họ giả vờ quân tử còn hơn cả quân tử, nếu không có người thứ 3 ở đó, họ vốn dĩ không đơn độc nói chuyện với nhau một câu.” Hòa Hòa yên lặng trở lại.

“Tiếp tục.” Trịnh Hải nói.

“Người nhà anh sẽ không thích em gả cho anh đâu.”

“Tư duy của em thật là nhảy cóc. Là anh lấy em đâu phải là họ, hơn nữa làm sao em biết họ không đồng ý?”

“Bởi vì ngay cả em cũng thấy không hợp. Em vừa ngu vừa ngốc, không có khí chất không có gia thế, anh thích em cái gì chứ? Anh đâu cần em làm cho anh cái gì chứ? Ngay cả cái đó.....làm chuyện đó, em cũng làm rất kém cỏi, khiến anh gần như phát điên.”

Trịnh Hải đưa ra một vẻ mặt không biết phải làm sao “Em lại thế rồi”, thở dài một tiếng: “Tiêu Hòa Hòa, thật không chịu nổi em. Lúc em đi học sao chưa từng có tinh thần nghiên cứu thế này chứ?”

Hòa Hòa há miệng cắn vào cổ anh. Trịnh Hải hơi run lên, xoa xoa lưng cô an ủi cô: “Được được, em không ngu cũng không ngốc, chỉ là không biết dùng đúng chỗ. Hơn nữa em kém cỏi một chút thì không gian tiến bộ mới đủ lớn, nếu kỹ thuật của em vừa cao siêu vừa thuần thực, anh sẽ càng phát điên hơn.”

Hòa Hòa yên lặng lại, rất lâu sau mới phát hiện, là cách đặt câu hỏi của cô không đúng, hay là Trịnh Hải trả lời quá khéo, bởi vì ngoài câu hỏi không rõ ràng đó, những câu hỏi khác anh dường như vốn dĩ không trả lời chính xác.

Ngày hôm sau thời tiết vẫn rất đẹp, Hòa Hòa đeo găng tay mỏng xây nhà trên cát, đắp một tòa rồi lại một tòa, đáy cát ướt hơi cứng, Trịnh Hải mua một bộ xẻng đồ chơi của trẻ con giúp cô đào. Lúc Hòa Hòa chuyên tâm đào cát, Trịnh Hải lại lấy viên sỏi lớn vứt xuống biển. Nơi xa cả một màu trời màu biển, gần gần nước sóng trong veo chút ánh sáng vàng kim. Hai người dường như quay lại khoảng thời gian thơ ấu.

Thời tiết đẹp như vậy, bờ biển lại không có người, một tiếng đồng hồ trôi qua, chỉ có hai người họ chơi đùa vui vẻ ở đây.

Bỗng nhiên một trận gió nhỏ thổi đến, Hòa Hòa nói: “Chúng ta về thôi. Hơn nữa không có một ai, thật là kỳ lạ.”

“Chơi một lúc nữa, hơn nữa lại không lạnh.”

“Cổ họng và khí quản của anh.....vẫn ổn chứ.” Hòa Hòa lấy ra khẩu trang khử độc từ trong túi, ép anh đeo lên, khẩu trang đó được Hòa Hòa thêu hình một con mèo, trông rất buồn cười. Trịnh Hải kiên quyết muốn bỏ xuống.

“Đừng bỏ xuống, gió biển rất độc.” Hòa Hòa nhìn con mèo trên khẩu trang của Trịnh Hải, càng nhìn càng buồn cười, lúc nhón chân lên hôn lên con mèo, bị Trịnh Hải ôm lấy giống như ôm đứa trẻ.

Bỗng nhiên có ánh đèn lóe lên, Hòa Hòa theo bản năng thu mình vào lòng Trịnh Hải, thò người ra nhìn, trên bãi biển không biết từ lúc nào xuất hiện người thứ 3, vác một chiếc máy ảnh chuyên nghiệp rất nặng, ở một nơi cách mười mấy mét, chụp một bức ảnh về phía họ.

Người đó đeo kính gọng đen, mặc quần áo rất dày, hơn nữa cũng đeo khẩu trang, dáng vẻ kỳ quái, còn đem theo giá ba chân, trông rất chuyên nghiệp. Cô không phát hiện ra người đó không kỳ lạ, nhưng Trịnh Hải xưa nay nhạy bén cũng không phát hiện ra.

Người đó thấy hai người họ quan sát anh ta, cảm thấy rất ngại: “Xin lỗi xin lỗi, tôi là XX của hiệp hội nhiếp ảnh, nhìn từ xa hai người thật sự quá hài hòa, không tìm được chụp một kiểu.” Anh ta chỉ ra bức ảnh đó cho họ xem, “Gần đây tôi muốn mở một triển lãm cá nhân, liệu có thể dùng bức ảnh này không?”

“Không cần, xin lỗi.” Hòa Hòa cướp lời nói trước.

“Ồ, xin lỗi xin lỗi. Cần tôi xóa đi không?”

“Bỏ đi, tạm biệt.” Trịnh Hải nói, kéo tay Hòa Hòa rời đi.

Người đó hét ở phía sau: “Này, anh gì ơi, để lại địa chỉ cho tôi, sau khi rửa ảnh xong có gửi cho hai người không?”

“Không cần, cảm ơn nhiều.”

Sau khi người đó xuất hiện, Hòa Hòa mất hứng chơi: “Có người ở đó, vướng chân vướng tay. Chúng ta đi về.”

“Lúc này em còn chê không có người.”

“Người đó kỳ lạ quá, trông không giống người tốt.” Hòa Hòa quay đầu nhìn một cái, thấy người đó đã xếp xong giá ba chân, nghiêm chỉnh chụp cảnh biển.

“Có anh ở đây.”

“Chúng ta tiếp tục chơi trò chơi mèo vờn chuột đi. Em chạy đến chỗ lều che nắng kia anh mới được đuổi, điểm cuối cùng là bến xe phía trước.” Hòa Hòa muốn cách xa người đàn ông kia một chút.

“Dựa vào tốc độ đó của em, em có chạy thêm 50m nữa anh cũng đuổi kịp.”

“Thật sao? Vậy thử xem.” Hòa Hòa nói xong liền co chân chạy.

“Lần này đánh cược cái gì?”

“Có kết quả rồi hãy nói.” Hòa Hòa thở dốc quay đầu lại.

Trịnh Hải muốn đuổi kịp cô quả thật không mất chút sức lực nào, nhưng anh cố ý trêu cô, đi theo sau cô 1m không nhanh không chậm, Hòa Hòa nhanh anh cũng nhanh, Hòa Hòa chậm anh cũng chậm, hại cô đành cứ chạy mãi. Cô quay đầu lại nhìn người đàn ông kia chỉ còn lại một chấm đen, dừng lại trên bãi cát, thế là bị Trịnh Hải tóm lấy. Ở trong lòng anh cô vừa làm nũng vừa nghịch ngợm, trèo lên lưng anh, ôm lấy cổ anh, để cho anh công nôt quãng đường còn lại.

Trích: Kei:Chỉ còn một phần kết và 2 ngoại truyện nữa thôi, sắp được nhìn thấy chữ Hoàn của Mua đây rồi
^^

Mua dây buộc mình-Chương 31.2

Sau khi quay về, Trịnh Hải bắt đầu trở nên bận rộn, buổi tối thường làm tăng ca. Hòa Hòa nói: “Không cần vội như thế chứ, mới khỏi chưa được mấy ngày.”

“Làm xong tất cả mọi việc trong tay, anh muốn nghỉ dài ngày.”

Tiểu Hòa Hòa lại rất nhàn rỗi, từ lúc từ biệt cuộc sống làm công ăn lương, cô liền vô cùng lười nhác, hơn nữa càng ngày càng quen. Hàng ngày cô đọc tiểu thuyết 2 tiếng, vẽ tranh 2 tiếng, thời tiết đẹp thì ra ngoài xem triển lãm tranh, có lúc ở trong phòng tranh cả nửa ngày.

Đối với việc của cô mẹ cũng chẳng hỏi gì mấy, lúc cô nói muốn tiếp tục học không hề phản đối, lúc thay đổi quyết định bà cũng tán thành, bây giờ lại muốn học, bà vẫn không có ý kiến, chỉ hỏi cô thiếu bao nhiêu tiền, có cần giúp đỡ không. So ra thì Trịnh Hải giống phụ huynh của cô hơn.

Căn nhà cũ này của nhà họ Trịnh lại vô cùng yên tĩnh, về cơ bản không có người đến, cho nên cũng chẳng có mấy người biết cô ở đây. Mà những hàng xóm cũ ở đây từ nhỏ đã quen biết cô, chỉ coi cô là em gái ruột của Trịnh Hải.

Hôm đó Hòa Hòa lại ra ngoài, buổi chiều lúc về nhà thấy ở cửa đỗ ba chiếc xe màu đen có biển số ở tỉnh, trên xe còn có người. Cô vừa nhìn dãy số đó trong lòng liền rất rối loạn.

Cô đang đi đi lại lại ở ngoài cửa, cửa lại được mở ra, một khuôn mặt đàn ông trung tuổi hơi quen xuất hiện trước mặt cô, hòa nhã nói với cô: “Tiểu thư Hòa Hòa, bên ngoài lạnh, vào đi.”

Cô chân chà chân chửi đi vào cửa, đứng trong phòng khách, cúi đầu gọi một tiếng “Bác Trịnh” liền chỉ nhìn ngón tay của mình.

“Ngồi xuống đi, gần đây Tiểu Hải may mà có cháu chăm sóc.” Khẩu khí của cha Trịnh Hải vẫn ân cần ôn hòa như trước đây.

Hòa Hòa vẫn đứng ở đó, thư ký Lâm người gọi cô vào đó đã đẩy vai cô ngồi xuống, nhẵn nại giải thích: “Bí thư Trịnh đến khảo sát, thuận tiện đến xem xem sức khỏe Tiểu Hải hồi phục thế nào rồi.”

“Tôi là đưa mấy người đến thăm căn phòng trước đây tôi sống, ai bảo tôi đến thăm nó chứ?” Thư ký Lâm cắn thật cười cùng.

“Hòa Hòa cháu béo hơn một chút so với lúc tết gặp cháu, con gái béo một chút mới đẹp, đừng giảm cân.”

“Vâng.” Hòa Hòa ngoan ngoãn trả lời. Cô xưa nay kính sợ vị bề trên này, lúc này vì trong lòng có ma, càng sợ hãi hơn.

Cha Trịnh Hải giới thiệu một người khác trong phòng: “Đây là Hòa Hòa, con gái nuôi của tôi. Lúc còn sống Sảng Nhu hy vọng nhất là có một cô con gái ngoan, Hòa Hòa ở căn nhà này với bà ấy rất nhiều năm, cũng coi như là bù đắp cho bà một nguyện vọng.”

Người có vẻ mặt nghiêm túc còn lại ở trong phòng bỗng nhiên hiểu ra: “Ồ, tôi cũng có nghe nói, có phải là cô con gái ngoan ngoãn của giáo sư Lâm không?”

Da đầu Hòa Hòa tê đi, không biết họ đang nói thật hay là nói mát.

“Chúng ta vốn định mấy giờ đi?”

“4 rưỡi. Nếu anh muốn ở lại nhà một đêm thì....”

“Không cần, quá phiền phức. Ở khách sạn cùng với mấy người đó cũng lãng phí. Trịnh Hải vẫn không nghe điện thoại hả? Gọi cho lái xe của nó, bảo nó quay về, lập tức, ngay bây giờ!”

“Vâng.” Thư ký Lâm nhận lệnh đi làm.

Hòa Hòa như ngồi trên đồng lửa, thái độ của ông Trịnh càng ôn hòa cô càng cảm thấy hốt hoảng.

Cô mượn cớ đi thay quần áo gọi điện cho Trịnh Hải, tạ ơn trời đất, một lần liền gọi được.

Cô sợ hãi giống như là đi ăn trộm, Trịnh Hải bên đó lại có dáng vẻ chẳng sao cả, nói trong 15 phút nữa sẽ về đến nhà.

Hòa Hòa xuống lầu lại ngồi một lúc, ánh mắt thường nhìn về phía đồng hồ treo tường.

Ông Trịnh thấy cô lo lắng, cố ý tìm chủ đề các việc thường ngày để nói chuyện với cô. Nhưng đề tài ông cho rằng nhẹ nhàng, trong mắt Hòa Hòa rõ ràng lại giống như là kiểm tra nhập học. Ông dùng khẩu khí vô cùng thoải mái, vẻ mặt vô cùng hiền từ, trưng cầu ý kiến của Hòa Hòa về vấn đề việc làm hiện nay, cải cách y tế và vật giá, Hòa Hòa mười ngón tay ít chạm đến cuộc sống bên ngoài qua loa cố gắng dùng mấy từ thích đáng mà bạn bè trên mạng lải nhải mấy ngày trước báo cáo với ông một lát, trong lòng vô cùng hối hận lúc bình thường sao không xem tin tức thời sự, đến nỗi không tìm được ngôn ngữ đúng để miêu tả.

Lúc cô đang lo lắng câu hỏi kiểm tra tiếp theo, tạ trời tạ đất, Trịnh Hải đã quay về. Hòa Hòa thở phào nhẹ nhõm đồng thời bắt đầu lo lắng cái mới.

Trịnh Hải chỉ mặc vét, không mặc áo khoác liền đi vào, cung cung kính kính đứng ở cửa: “Cha.” Lại quay mặt đến một người khác, khẩu khí thoải mái hơn chút: “Chào chú, chú Lý. Hay người mặc thường phục vì hành dân gian à?”

Người đàn ông nghiêm túc được gọi là chú Lý cười lên: “Vừa mới khỏi, sao mặc ít như vậy? Cha cháu để có thời gian đến thăm cháu, ngay cả ăn trưa cũng dùng để đi đường, ai ngờ cháu sớm đã tinh thần thoải mái đi làm rồi. Sức khỏe đã tốt hơn rồi phải không?”

Cha Trịnh Hải sầm mặt nói: “Nó ngoài đầu óc có bệnh, những chỗ khác đều không vấn đề.”

Trịnh Hải cúi đầu không nói, thư ký Lâm cũng không dám nói gì, chỉ có người đàn ông trung niên họ Lý cười an ủi: “Mấy hậu bối các cháu chẳng hiểu tấm lòng của người già gì cả, ngay cả điện thoại cũng không gọi, rất nhớ cháu đó, muốn biết tình hình của cháu lại phải đi hỏi người khác, có thể không tức giận sao?” Ông nói con gái nhà ông cũng thích vẽ vời muốn hỏi Hòa Hòa mấy vấn đề liên kéo Hòa Hòa đi, để lại hai cha con Trịnh Hải.

Trịnh Hải đi theo sau lưng cha, vào tận phòng đọc sách.

Sau khi anh đi vào phòng liền đứng ở cửa, không đi lên phía trước thêm một bước. Mà ông Trịnh lại ngồi xuống cái ghế duy nhất ở trong phòng đọc sách, cầm lấy một quyển sách rất dày nhìn mục lục một cái, đó là một cuốn sách kinh tế mà Trịnh Hải xem mấy ngày trước. Sắc mặt ông tối sầm lại: “Đóng cửa lại!”

Trịnh Hải nghe lời đóng cửa lại, bình tĩnh mà khách khí hỏi: “Cha muốn uống trà không?”

Ông Trịnh cầm cuốn sách đó trong tay, dùng sức đập mạnh xuống bàn: “Anh được lắm! Cũng đủ to gan! Anh cảm thấy việc lần trước làm vẫn chưa đủ mất mặt sao, vẫn còn chưa khiến tôi tức chết, cho nên anh tiếp tục nỗ lực hả!”

Trịnh Hải cúi đầu không nói.

“Nói đi! Sao vậy, anh dám làm không dám nói?”

“Không phải là con cố tình.” Trịnh Hải thái độ thành khẩn nói.

“Chết tiệt!” Ông Trịnh phẫn nộ, ngay cả từ không nhơ nhĩ đã nhiều năm không dùng cũng lòi ra, “Anh không cố tình, liền phá hỏng chuyện đến mức này. Nếu anh cố tình, còn có thể làm đến mức nào nữa?”

Trịnh Hải không biện bạch.

Ông Trịnh sau khi mắng một câu tục, đỡ tức giận hơn: “Lý do hủy hôn chính là điều này sao?”

“Không liên quan gì đến cô ấy.”

“Nói kế hoạch tương lai của anh đi.”

“Con muốn nghe ý kiến của cha trước.” Chẳng may cha anh tức lên đến tận đầu, anh nói gì cũng bị phản bác lại, vậy thì anh đã cười lên mình hồ không xuống được rồi, không bằng thái độ mềm mỏng một chút.

Ông Trịnh lại cầm quyển sách dày đập thật mạnh lên bàn, giận dữ nói: “Anh còn có chỗ dựa nên không sợ hả? Điều nói anh là đứa ít khiến người khác lo lắng hơn những đứa trẻ khác, tôi thấy mấy đứa nó làm 10 việc ngu ngốc cũng không bằng anh làm một việc! Còn hể làm liền làm gấp đôi!”

“Xin lỗi, cha.”

“Cho anh thời gian 1 tuần, giải quyết xong hết tất cả mọi việc! Anh đã có lỗi với con gái nhà họ Dương, anh dám có lỗi tiếp với Hòa Hòa, tôi đánh gãy chân anh!”

“Con biết. Con muốn đưa Hòa Hòa đi học, một năm sau, đợi mọi người gần quên hết, con sẽ lấy cô ấy.”

“Không đến 1 tháng anh đã chơi đùa đến mức này, anh còn muốn đợi 1 năm sau? Bây giờ lấy, lập tức! Tránh dèm dài lắm mồm!”

“Đương nhiên. Nhưng tâm trạng của bác Dương bên đó, còn cả thể diện của nhà chúng có cần để ý đến không? Còn cả cha.....”

“Đó là vấn đề của anh, anh tự mình giải quyết! Tôi chỉ cần kết quả!”

“Vâng.” Trịnh Hải ngoan ngoan nghe theo.

“Anh còn biết đến thể diện? Tôi cho rằng anh vứt cái nhân nghĩa liêm sỉ vào rãnh nước rồi! Hòa Hòa là em gái anh, anh muốn đối đãi với con bé như những người phụ nữ khác sao? Anh cho rằng nó không có cha đẻ, sẽ không có người làm chủ cho nó sao?”

“Con sẽ xử lý ổn thỏa.”

“Nếu anh xử lý không tốt, anh sẽ biết tay!”

“Nhưng phía Hòa Hòa, cô ấy có chút ý kiến của riêng mình.” Trịnh Hải nói nhỏ.

Ông Trịnh dò xét Trịnh Hải từ trên xuống dưới một lát: “Được tôi đã hiểu rồi. Hóa ra anh dùng chiêu này với tôi. Bản thân anh thuyết phục không nổi Hòa Hòa, cho nên chuyển hướng ngược lại, mượn tay tôi để làm việc? Tôi nói sao lại kỳ lạ như thế, người cẩn thận như anh, nếu có việc không muốn cho tôi biết, nhất định có thể giấu thật kỹ.”

Trịnh Hải nín thở.

“Còn cả việc làm phẫu thuật, năm mới làm âm ĩ lên, tôi cho rằng nghiêm trọng lắm, hóa ra là anh cố ý, dùng khổ nhục kế, giả vờ đáng thương, rắp tâm muốn được thương hại. Anh cho rằng anh tự nguyện nhận hai đao, tôi sẽ không trách tội sao? Dám dờ trò này với tôi!”

Trịnh Hải tiếp tục nín thở.

“Coi như anh may mắn. Tiểu Dương một cô gái tốt như vậy, anh theo đuổi dễ dàng, bỏ cũng thoải mái, con bé còn hết mực nói giúp cho anh. Lại thêm Hòa Hòa con bé ngốc đó, bị anh lừa. Anh cho rằng anh rất thông minh sao? Tôi thấy là đầu anh có sâu bọ, toàn làm việc không suy nghĩ kỹ!”

Trịnh Hải yên lặng đứng ở một bên đợi cha nguôi giận. Nhưng ông Trịnh nhìn thấy con trai đáng vẻ sợ sệt ngoan ngoãn kỳ thực lại là rất ung dung, càng tức giận hơn, đưa tay lên ném cuốn sách trong tay về phía anh: “Còn chưa biến đi!”

Cuốn sách đó vừa dày vừa cứng, ông lo lắng sức khỏe con trai chưa hồi phục hẳn, vốn dĩ ném về phía bên cạnh, nhưng Trịnh Hải lại tránh ra một chút, quyển sách đó rơi đúng vào cẳng chân anh, anh hơi chau mày, nhưng không kêu một tiếng, cúi người hành lễ với cha, mở cửa rời đi.

Làm sao ông Trịnh không biết, với thân thủ nhanh nhẹn của Trịnh Hải, làm sao có thể không phán đoán được phương hướng ông ném sách chứ? Lại dùng cái khổ nhục kế vớ vẩn đó, là muốn làm cho ông nguôi giận, càng muốn làm cho ông không nói nữa. Từ nhỏ ông dạy dỗ Trịnh Hải tuy không nhiều nhưng nghiêm khắc, những việc trong nguyên tắc không cho phép anh vượt quá khuôn phép nửa phân, chỉ là không ngờ rằng anh lại dùng mấy cái thủ đoạn đó thành thạo đến vậy.

Nhưng bị ông ném mạnh như thế, người làm cha cũng không nhẫn tâm. Lúc Trịnh Hải mở cửa đi ra, khẩu khí ôn hòa nói: “Bảo Hòa Hòa vào, để cha nói với con bé.”

Hòa Hòa vừa nghe thấy ông Trịnh gọi cô liền biết có chuyện không hay rồi, cô gần như là run rẩy đi vào phòng đọc sách. Nhưng ông Trịnh lại ân cần ôn hòa với cô một cái kỳ lạ: “Hòa Hòa, cháu chịu tủi thân rồi.”

Hòa Hòa không hiểu gì.

“Cái tên tiểu tử thối Trịnh Hải.....cháu yên tâm, bác sẽ làm chủ cho cháu, sẽ không để cháu tiếp tục chịu tủi thân nữa.”

“Bác Trịnh, không phải đâu...”

“Bác quay về sẽ đến chỗ mẹ cháu xin hỏi cưới. Có thể hơi đường đột một chút, đơn giản một chút. Đợi qua một thời gian, sẽ bù cho cháu một nghi lễ long trọng.”

“Cháu....”

“Đừng lo lắng, bác nhất định sẽ thuyết phục mẹ cháu. Cháu yên tâm đợi là được.”

Cho đến tận lúc đoàn người của bác Trịnh đi rất lâu, Hòa Hòa cũng vẫn chưa hồi tỉnh lại.

“Sao lại như thế chứ?” Hòa Hòa vẫn còn choáng váng đầu óc.

“Có người gửi cho cha mấy bức ảnh, chắc là tuần trước lúc chúng ta chơi đùa ngoài biển.”

“À.....cái người kỳ lạ đó! Em đã nói mà người đó trông không bình thường, sao anh không phát hiện ra chứ? Anh ta vốn định làm cái gì? Tổng tiền sao? Không có giá trị mà.”

“Chắc là nhàn rồi.”

“Thật đáng ghét.”

“Đúng thế, đúng là một người đáng ghét.”

Sau này Hòa Hòa phát hiện một vết thâm đen ở trên chân anh, đã sưng rất to, vô cùng đau lòng: “Sao lại thế này? Thật là quá không cẩn thận.”

Cô chỉ lo nặn và chườm nóng giúp anh, cho đến rất lâu sau đó mới nghĩ ra, bản thân mình hình như đã bị bán đi rồi, hơn nữa kháng nghị vô hiệu.

Lời kết

Hôn sự của Trịnh Hải và Hòa Hòa làm rất nhanh chóng và đơn giản, chỉ mời bạn bè và người thân quan trọng nhất, nhưng Hòa Hòa vẫn cảm thấy hình thức quá long trọng, thật ra cô hy vọng nhất là cô và Trịnh

Hài lén lút đăng ký là được, chỉ là cô không có quyền phát ngôn trong vấn đề này. Cô lo lắng nhất là về phía mẹ lại không nói gì, đối với Trịnh Hải cũng vẫn ôn hòa khách khí như trước.

Bất ngờ nhất là trước hôn lễ nhận được một túi lớn của Dương Ủy Kỳ, bên trong có một chiếc váy cưới thủ công vô cùng tinh xảo, chính là bức hình mà Hòa Hòa tự tay thiết kế. Trên tờ giấy Dương Ủy Kỳ viết, bộ váy này là dựa vào số đo của Hòa Hòa mà làm, coi như là quà đáp trả Hòa Hòa tặng cô chuỗi dây, nhưng Hòa Hòa vẫn nợ cô một bộ ảnh thiết kế.

Trong lòng Hòa Hòa thoải mái hơn rất nhiều, cô từng hỏi Trịnh Hải, cô gái tốt như vậy, lại từ bỏ như thế, có cảm thấy hối tiếc không.

Trịnh Hải nói nửa giả nửa thật, bởi vì quá tốt, cho nên đáng được một người đối đãi với cô ấy thật lòng hơn. Ít nhất bản thân anh, kết hợp với Tiêu Hòa Hòa là đủ rồi. Do đó buổi tối, anh bị Tiêu Hòa Hòa đang phần nộ ngược đãi.

Cái cần lo vẫn phải lo, cho nên Hòa Hòa theo kế hoạch của Trịnh Hải đi học, nhưng nơi cô đi rất gần, là một trường cao đẳng ở thành phố bên cạnh, khí hậu tương tự, văn hóa tương tự, khoảng cách cũng gần, mỗi tuần hoặc là Hòa Hòa quay về, hoặc là Trịnh Hải đến đó thăm cô.

Thật ra Trịnh Hải cũng thường vào nửa đêm không phải là cuối tuần, đem theo một chút men say bất ngờ xuất hiện trước mặt cô. Lái xe Tiểu Vương nhẫn nại giải thích nói, Trịnh Hải uống hơi nhiều, vô cùng nhớ cô, do đó ngồi ba tiếng trên xe đến thăm cô.

Lúc đầu Hòa Hòa ở trường. Mùa xuân, căn nhà nhỏ như trong cổ tích đó quả nhiên leo đầy màu xanh, lại rất gần trường, cho nên Hòa Hòa chuyển về đó ở. Trịnh Hải mời một người phụ nữ trung tuổi đến chăm sóc cô, ở cùng Hòa Hòa còn có con mèo Tiểu Bảo càng ngày càng béo càng ngày càng lười và hành vi càng ngày càng giống một con chó. Mỗi lần khi Trịnh Hải đến, nó vừa vẫy đuôi vừa lăn qua lăn lại, hoàn toàn quên mất ai cho nó ăn, tắm cho nó, may quần áo đẹp, làm đồ chơi thú vị, càng quên mất bản thân mình là một con mèo.

Lúc Vi Chi Huyền đến văn phòng Trịnh Hải lấy tài liệu, Trịnh Hải đang xem mấy bức ảnh, cân nhắc có nên bỏ vào máy hủy giấy không.

Vi Chi Huyền nói: “Nếu anh không cần, thì tặng tôi đi. Bức ảnh này chụp đẹp quá. Người bạn học đó của tôi vì không thể dùng máy ảnh để tham gia triển lãm mà vô cùng đau lòng. Cậu ấy nói đây là tổ tác phẩm cậu ấy hài lòng nhất trong mấy năm gần đây.”

Trong bức ảnh Trịnh Hải và Hòa Hòa đang lăn qua lăn lại trên mặt cát. Trịnh Hải nhìn cười cười, lại cất mấy bức ảnh đó vào ngăn bàn: “Quả thật kỹ thuật chụp ảnh rất tốt, chỉ là khả năng ứng biến quá kém. Lúc đó rất muốn mời anh ta chụp ảnh kết hôn, lại lo lắng bị Hòa Hòa nhận ra sẽ phát điên.”

“Người đó là dân chuyên nghiệp, lại không phải là xuất thân paparazi hay là phóng viên chuyên tìm hiểu chuyện đời tư. Cậu ấy nghi ngờ tôi muốn làm việc xấu, suy nghĩ hai ngày mới đồng ý. Hơn nữa chụp đẹp là quan trọng nhất, đối diện với cảnh tượng đẹp như vậy, lòng dạ cứng hơn nữa cũng sẽ mềm đi, làm sao nhẫn tâm tách rời hai người trong cảnh chứ.”

“Nghe ra hình như cũng có lý. Tóm lại cảm ơn cô. Còn cả lần này mật thám ở chỗ ba tôi bị cô lợi dụng nữa, nhớ tìm cách nào đó cảm ơn anh ta một chút. Tuần này tôi đến chỗ Hòa Hòa trước một hôm, có việc gấp gọi vào điện thoại kia của tôi.”

Hòa Hòa vừa tìm tài liệu vừa chat với Đinh Đinh và Nhắm Nhắm ở thư viện điện tử.

Hòa Hòa: “Cuối tuần này các cậu đến thăm tớ hả? Cây cột buồm tớ trồng đã nở hoa rồi.”

Đinh Đinh: “Hôm khác đi, cuối tuần là ngày đoàn tụ của cậu, chúng tớ không làm cột đèn điện.”

Nhắm Nhắm: “Tối qua tớ tham gia một bữa tiệc, nghe trộm được tin đồn có liên quan đến anh Trịnh Hải, cười chết mất.”

Hòa Hòa: “.....”

Nhắm Nhiệm: “Bây giờ anh ấy rất ít khi tham gia tiệc kiểu ấy, cuối tuần luôn không thấy đâu. Có người nghi ngờ cơ thể anh ấy có bệnh, cuối tuần đều ra ngoài chữa bệnh, nghi ngờ hôn sự của anh ấy vì thế mà hủy bỏ. Huống hồ bây giờ anh ấy không có bất cứ bạn gái nào.”

Đình Đình: “Cũng có lời đồn nói anh ấy là cái đó.....cái đó ấy, nhưng mọi người không phán đoán được anh ấy rốt cuộc là công hay là thụ.”

Hòa Hòa: “.....”

Đối diện với Hòa Hòa, là một nam sinh khoa mỹ thuật tuấn tú lại nho nhã thường ngẩng đầu lên lên lút quan sát Hòa Hòa. Dùng chuột vẽ hình cô trên màn hình.

Thanh tú biết bao, cô gái đáng yêu lại thanh nhã, ngũ quan tinh tế, làn da trắng nõn, giọng nói ôn hòa, nụ cười dịu dàng ngọt ngào, trang điểm thanh thoát lại mộc mạc, khuôn mặt to bằng bàn tay có sự trong sáng của thiếu nữ và sự thùy mị của người phụ nữ trưởng thành. Cả cơ thể giống như là cơn gió xuân khiến người ta say đắm, như bông hoa mùa xuân tỏa hương mê người, hơn nữa còn hơi thần bí.

Tại sao có một số người nói cô ấy được một ông già bao chứ? Vì cô ấy đi xe mui trần đi học, sống tại một ngôi biệt thự nhỏ ven biển xinh đẹp, còn có một nữ quản gia là huấn luyện viên võ thuật giải ngũ cùng với một con mèo ngạo mạn loại quý hiếm?

Nhưng xung quanh cô vốn không nhìn ra một chút bóng dáng của cô gái hám tiền, hoặc là người ta vốn dĩ chính là con gái nhà giàu cũng nên.

Được thôi anh thừa nhận, mấy tin tức trên là anh đi theo cô mấy ngày mới thu thập được, hơn nữa vì thế mà suýt nữa bị bà quản gia ghê gớm đánh cho, lại suýt nữa bị con mèo quái lạ cào rách mặt.

Không được, nếu công chúa của anh thật sự là bị nhốt trong tòa thành, vậy anh nhất định sẽ làm hiệp sỹ dũng cảm, cứu cô ra khỏi nước sôi lửa bỏng.

Chỉ là, trông cô dường như không có một chút dáng vẻ gặp khó khăn, hàng ngày đều hoạt bát, tươi tắn lại vui vẻ.

Khiến anh chán nản nhất là, hai người cùng học với nhau 24 môn, anh cũng chủ động làm quen với cô 12 lần, nhưng bây giờ mỗi lần cô thấy anh, nụ cười giành cho anh cũng chẳng khác gì người khác, hơn nữa không hề nhớ được tên anh.

Hòa Hòa không hề phát hiện ra thu dọn đồ đạc rời đi, chàng trai trong sáng ấy mất đi người mẫu, cũng xoa xoa đầu, ủ rũ chuẩn bị về kí túc xá.

Anh nhìn theo cái bóng hoạt bát yếu điệu trước mặt cho đến tận lúc ra khỏi thư viện, dần dần cách xa anh. Nhưng ông trời hình như chê anh vẫn chưa đủ ngã lòng vậy, liền khiến khi anh quay người lại, thấy nữ thần anh yêu thầm bỗng nhiên bay như con chim nhỏ lao vào vòng tay một người con trai.

Thói hư tật xấu nhân loại của anh nói cho anh biết, anh đổ kị một cách hoành tráng. Cho dù yêu thầm cô gái này, hy vọng cô sống hạnh phúc, nhưng lúc này anh thà rằng người đàn ông ấy là một chú hói đầu trung niên lùn một mẩu, xấu xí không chịu nổi, khí chất bỉ ổi.

Nhưng cho dù ở khoảng cách xa như vậy, anh cũng có thể rõ ràng nhìn thấy người đó trẻ trung tuấn tú, tràn đầy phong độ, khí chất tao nhã, cây ngọc đón gió.

Trái tim anh vỡ thành hàng ngàn ngôi sao trên trời.

“Sao hôm nay lại đến?”

“Ngày mai đúng lúc có chút việc phải làm. Tối nay em bận sao?”

“Không có việc gì, chỉ là muốn về nhà xem truyền hình trực tiếp lễ trao giải. Sao không báo trước cho em? Lần đầu tiên anh đến trường tìm em đó.”

“Tập kích bất ngờ, xem em có làm việc xấu không.”

“Hừ.” Bàn tay Hòa Hòa ôm lấy eo anh véo anh thật mạnh một cái.

Lúc này rừng cây nhỏ trong vườn trường chẳng có mấy người, Hòa Hòa vùi đầu vào vòng tay anh ôm lấy eo anh vừa nghịch ngợm vừa đi.

“Hòa Hòa”

“Ồ?”

“Anh chàng sau lưng là ai? Em nợ người ta tiền? Về mặt nhìn em như sắp khóc ấy.”

Hòa Hòa nhanh chóng liếc nhìn qua kẽ cánh tay anh: “Một bạn học nam, hình như rất có hứng thú với chuyện của em, theo dõi em. Nghe nói mấy ngày trước cậu ta còn đánh nhau vì em.”

“Trở nên được hoan nghênh như vậy sao? Anh sắp xếp một người chuyên đưa đón em nhé.”

“Vấn ỉn mà, bây giờ đồn thổi em là một cô tình nhân nhỏ được một ông già giàu có bao, hơn nữa ông già đó rất có thế lực, cho nên họ rất khách khí với em. Nhưng em nghi ngờ từ tuần sau họ sẽ nói em giấu ông chủ lén lút nuôi công tử bột.”

“Nếu không quen, thì đổi một nơi khác. Cuối năm anh sẽ đón em về nhà.”

“Để em học nốt đi, sau này có thể lấy bằng đi lừa người khác, giả vờ tri thức.”

Trong lòng Hòa Hòa đang nghĩ, ai thèm quay về chứ, bị quản đi quản lại, không có quyền tự chủ và quyền phát ngôn, lại phải đối mặt với rất nhiều người và việc không thích. Ở đây tốt biết bao, tự tại lại thông dong.

Bởi vì ở bên nhau ít xa nhau nhiều, cho nên Trịnh Hải vô cùng yêu chiều cô, mà đám người nhà đó của Trịnh Hải cảm thấy oan ức cho Hòa Hòa, cũng vô cùng bảo vệ cô, hỏi han ân cần. Thật ra một tuần ít nhất cô có thể gặp Trịnh Hải hai ngày, rất lâu trước đây cũng là tần suất này. Ngoài việc anh gần gũi hơn chút, những thứ khác không thay đổi gì mấy.

Trịnh Hải nghĩ lại là một phương án khác. Một năm cũng được hai năm cũng được, anh hà tất không rộng rãi chút, đến lúc đó khiến Hòa Hòa mang thai, cô không muốn về nhà cũng phải về.

Hai người mỗi người trù tính chuyện xấu riêng, đi qua một cây cầu đá cẩm thạch, ở giữa cầu, một đôi yêu nhau đang cãi nhau, rất lớn tiếng.

Cô gái nói: “Tôi đã không yêu anh nữa rồi! Anh buông tha cho tôi đi!”

Chàng trai nói: “Anh yêu em chẳng lẽ có tội sao? Xin em cho anh một cơ hội nữa!”

Cô gái nói: “Xin anh đừng ép tôi!”

Chàng trai nói: “Là em đang ép anh, ép anh nhảy xuống từ đây!”

Hòa Hòa nghe thấy buồn nôn, thò người ra nhìn nhìn trên cầu: “Từ đây nhảy xuống có thể ngã chết người sao?”

“Không thể, ngay cả chân cũng không ngã gãy được. Hai người này là ở đoàn kịch à, diễn tập tiết mục?”

“Ừ, có thể. Đợt trước hai người họ ngày ngày luyện tập ôm nhau trên cầu này, luyện tập mấy tuần liền.” Hòa Hòa cười hì hì nói, “Anh hình như chưa từng nói với em câu đó.”

“Câu nào?”

“Anh yêu em ấy.”

“Anh cũng thế.”

“Anh giáo hoạt quá. Như thế không tính.”

Hòa Hòa quần lấy kéo tay Trịnh Hải đi, lúc đi qua đôi yêu nhau tiếp tục lẳng nhăng đó, kéo kéo lôi lôi anh xuống cầu, ánh mặt trời màu vàng in xuống mặt cầu hình bóng đan xen vào nhau của hai người.

Mua dây buộc mình-Ngoại truyện:Độc sách

Từ nhỏ Tiêu Hòa Hòa đã không thích đọc sách, nhưng Trịnh Hải thích đọc sách, hơn nữa yêu cầu Hòa Hòa cũng phải thích.

Khi anh đi mua sách, luôn tiện thể mua mấy cuốn cho Hòa Hòa.

Như vậy còn không tính. Anh còn thường thường yêu cầu Hòa Hòa phát biểu cảm nghĩ sau khi đọc.

Cứ như vậy, kế hoạch muốn để mấy cuốn sách xinh đẹp đó làm đồ trang trí cho giá sách của Tiêu Hòa Hòa liền phá sản.

——Hội đọc sách của Trịnh Hải và Hòa Hòa——

“Cổ tích Grim”: Hòa Hòa 9 tuổi, Trịnh Hải 14 tuổi

Hòa Hòa: Em đọc hết “Cổ tích Grim” rồi.

Trịnh Hải: Thật là giỏi. Hơn 300 trang em đọc mất hơn 1 năm.

Hòa Hòa: Em đọc cẩn thận mà, em đọc từng chữ.

Trịnh Hải: Em thích nhất câu chuyện nào?

Hòa Hòa: Đương nhiên là “Cô bé lọ lem” rồi. Câu chuyện này nói rằng, người chân nhỏ là may mắn nhất. Trong tất cả nữ sinh ở lớp em, chân em nhỏ nhất.

Trịnh Hải: Góc độ em nhìn nhận vấn đề thật đặc biệt.

Hòa Hòa: Còn nữa, biết khiêu vũ là rất quan trọng. Nếu không thì, cho dù có thần tiên giúp đỡ và xe quả bí cũng không có tác dụng. Anh ơi anh dạy em khiêu vũ nhé.

Trịnh Hải:.....Không dạy.

“Cổ tích Andersen”: Hòa Hòa 10 tuổi, Trịnh Hải 15 tuổi

Hòa Hòa: Buồn quá. Chàng hoàng tử trong “Nàng tiên cá” nếu biết được người cứu anh ta là nàng tiên cá, sẽ không lấy vị công chúa đó.

Trịnh Hải: Biết rồi anh ta cũng vẫn lấy, đó là hôn nhân chính trị.

Hòa Hòa: Nhưng.....anh ta không thích cô ấy.

Trịnh Hải: Em không đọc kỹ, thật ra anh ta rất thích cô ấy.

Hòa Hòa: Nhưng.....anh ta rõ ràng yêu Nàng tiên cá hơn....hừ, di tình biệt luyện, thủy tính dương hoa (ý chỉ thay long đối dạ, không chung thủy)

Trịnh Hải:Em học thành ngữ giỏi như vậy từ lúc nào thế?

Hòa Hòa: Hu hu, sao lại như thế chứ? Em ghét Andersen.

Trịnh Hải: Hòa Hòa, hôm qua em hỏi anh, đàn ông ở thời cổ đại Trung Quốc tại sao lại có thể lấy mấy người vợ.

Hòa Hòa: Lúc đó anh không trả lời được.

Trịnh Hải: em xem, nếu đàn ông có thể lấy hai người phụ nữ, vấn đề này không phải là được giải quyết rồi sao?

Hòa Hòa: Hừ, vậy bây giờ tại sao chỉ có thể lấy một người chứ?

Trịnh Hải: Trước đây giá cả tương đối thấp, đàn ông có thể nuôi rất nhiều phụ nữ. Bây giờ chỉ số tiêu dùng quá cao, đa phần đàn ông đều không thể nuôi nổi hai bà vợ.

Hòa Hòa:.....Có phải là anh rất lấy làm tiếc không, sau này anh chỉ có thể lấy một vợ.

Trịnh Hải: Nói linh tinh. Một anh đã chê nhiều rồi.

“Người phụ nữ nhỏ”: Hòa Hòa 11 tuổi, Trịnh Hải 16 tuổi.

Hòa Hòa: Hu hu, em ghét phần tiếp theo, ghét phần tiếp theo.

Trịnh Hải: ?

Hòa Hòa: Nhân vật nữ chính đó gả cho người đàn ông khác, nam chính lấy em gái của nữ chính.

Trịnh Hải: Vậy thì sao?

Hòa Hòa: Sao tác giả có thể không thông qua sự đồng ý của em mà viết lung tung!!!!!!!!!!

Trịnh Hải: Tác giả đó không còn sống nữa, em kháng nghị vô hiệu.

Hòa Hòa: Mèo doremon ơi mèo doremon ơi cho ta một chiếc máy thời gian đi, ta phải quay lại những ngày tháng ta chưa đọc phần tiếp theo, huhu.

Trịnh Hải: Em muốn làm gì thì làm.

“Hoàng tử nhỏ”: Hòa Hòa 12 tuổi, Trịnh Hải 17 tuổi

Hòa Hòa: Anh đọc cuốn sách này chưa?

Hòa Hòa: Đọc mấy năm trước rồi.

Hòa Hòa: Anh nhận ra được điều gì?

Trịnh Hải: Để anh nghĩ xem quyển này viết cái gì. À, chính là cuốn nói về một bông hoa hồng và một vụn bông hoa hồng? Câu chuyện đó nói cho chúng ta biết, nếu em không cẩn thận bỏ qua một đóa hoa hồng, đừng buồn, bởi vì còn có một vụn đóa hoa hồng y hệt như thế.

Hòa Hòa: Hóa ra quyển này lại kể về một câu chuyện phiên bản khác “đừng vì làm đổ sữa bò mà khóc”, em quả nhiên đọc không hiểu. Em luôn cho rằng câu chuyện này kể về quá trình thất tình của một con hồ ly.

Trịnh Hải: Trong cuốn đó còn có nội dung này hả?

Hòa Hòa:.....

“Chú chân dài”: Hòa Hòa 13 tuổi, Trịnh Hải 18 tuổi.

Hòa Hòa: Cuốn sách này nói cho em biết, sống quá thật thà, sẽ bị thiệt thòi.

Trịnh Hải:

Hòa Hòa: Anh nghĩ xem, nếu Judy không vì nghịch ngợm phá phách mà viết một bài văn rất tinh nghịch, làm sao có thể được chú chân dài phát hiện ra chứ?

Trịnh Hải:Hòa Hòa, chẳng trách em viết văn luôn lạc đề, chưa từng đạt được điểm cao.

“Jane Eyre”: Hòa Hòa 14 tuổi, Trịnh Hải 19 tuổi

Hòa Hòa: Jane thật may mắn.

Trịnh Hải:.....

Hòa Hòa: Nếu không phải là đúng lúc Rochester bị mù, cô vĩnh viễn cũng không được ở bên cạnh anh ta.

Trịnh Hải:.....

Hòa Hòa: Điều đó nói rằng, nếu chúng ta luôn làm một người tốt, không làm điều xấu, ông trời sẽ nhìn thấy, hơn nữa phù hộ cho chúng ta.

Trịnh Hải:.....

Hòa Hòa: Cho nên, em sẽ làm một người tốt.

Trịnh Hải:Dùng lời của cha anh nói, cách em nhìn nhận vấn đề rất cao siêu.

“Kiêu hãnh và định kiến”: Hòa Hòa 15 tuổi, Trịnh Hải 20 tuổi

Hòa Hòa: Lúc em và các bạn học thảo luận về cuốn sách này thật sự rất bực mình.

Trịnh Hải: Tại sao?

Hòa Hòa: Em thích Charlotter, kết quả họ cười em.

Hòa Hòa: Theo tư duy bình thường đều nên thích nữ chính, chị gái nữ chính cũng không tồi.

Hòa Hòa: Hai người họ đó chính là may mắn, đợi được người đàn ông tốt, giống như là mua xổ số trúng giải vậy, hơn nữa suýt nữa thì bỏ qua mất. Nhưng Charlotte hoàn toàn là tự mình lựa chọn cuộc sống. Không phải là anh đã dạy em, người nắm lấy quyền chủ động trong tay mình là người đáng được tôn trọng nhất sao?

Trịnh Hải: Em đọc tiểu thuyết có cần chăm chỉ như vậy không?

Hòa Hòa: Anh đã từng nói với em, cho dù đọc loại sách báo rác rưởi cũng không phí phạm thời gian, ví dụ còn có thể tìm từ sai, cho nên em xưa nay đều đọc tiểu thuyết với thái độ giống như nghiên cứu học thuật.

Trịnh Hải: Em nói cuốn sách này là “sách báo rác rưởi” sao?

Hòa Hòa: Em không nói, là anh nói.

“Hồng lâu mộng”: Hòa Hòa 16 tuổi, Trịnh Hải 21 tuổi

Tiêu Hòa Hòa phát hiện không thể dùng một câu để tổng kết cuốn sách đó, quyết định ra tay với Trịnh Hải.

Hòa Hòa: Anh thích cô gái nào trong cuốn sách này.

Trịnh Hải: Ồ.

Hòa Hòa: Lâm Đại Ngọc?

Trịnh Hải: Không có cảm giác.

Hòa Hòa: Tiết Bảo Thoa?

Trịnh Hải: Bình thường.

Hòa Hòa: Thám Xuân?

Trịnh Hải: Tạm được.

Hòa Hòa: Chẳng lẽ là Vương Hi Phượng.

Trịnh Hải:.....Anh thích bà Lưu

Hòa Hòa:.....Ý của em là nói, nếu anh muốn chọn một người làm vợ.....

Trịnh Hải: Bà Bối lúc trẻ

Hòa Hòa:.....

“Vây thành”: Hòa Hòa 17 tuổi, Trịnh Hải 22 tuổi

Hòa Hòa: Cuối cùng em đã hiểu vì sao anh không muốn kết hôn rồi. Đọc cái này, em cũng không muốn kết hôn nữa.

Trịnh Hải: Bây giờ anh không nghĩ như vậy. Dù gì cũng phải kết hôn, đến lúc thích hợp tìm một người thích hợp, ở bên nhau cả đời cũng không có gì là không tốt cả.

Hòa Hòa:Sao anh lại không con trọng chất lượng cuộc sống thể chứ.

Trịnh Hải: em lại xem sách linh tinh gì thể?

Hòa Hòa : “Vây thành”

Trịnh Hải: con nít, đọc loại sách đó làm gì?

Hòa Hòa: Là anh mua cho em mà.

Trịnh Hải: Không thể nào.

Hòa Hòa: Chẳng lẽ là tự em mua? Sao có thể chứ?

Trịnh Hải: Tóm lại không phải là anh mua.

Hòa Hòa: Ồ, em nhớ ra rồi, là em lấy từ giá sách của anh.

Trịnh Hải: Em lấy sách của anh làm cái gì?

Hòa Hòa: Lần trước cái tem anh tặng em đó, em sợ bị nhẵn, liền kẹp vào cuốn sách đó mang về phòng, sau này tiện thể cũng đọc luôn.

Trịnh Hải:.....Hòa Hòa

Hòa Hòa: Hả?

Trịnh Hải: con gái chung quy đều phải kết hôn.

Hòa Hòa: UhmMua dây buộc mình-Ngoại truyện: Tiểu Quai Quai

nguồn: keichan2306.wordpress /

(1)

“Chúng ta sinh thêm một đứa nữa nhé.”

Lúc Tiêu Hòa Hòa nói câu này, cô đang vì sốt à nằm trên giường, trên người đắp một chiếc chăn bông dày, trên đầu chườm khăn lạnh.

Còn Trịnh Hải lại ngồi trên ghế cạnh giường với cô. Anh lười nhác lật một quyển sách với tốc độ 5 giây một trang. Cuốn sách đó là anh lấy từ tay Hòa Hòa, lúc đầu nhìn bìa và tên sách “Sương sớm”, còn cho rằng cuối cùng Hòa Hòa đã nâng cao khả năng thưởng thức của mình thay đổi đi đọc tuyển tập tản văn, không ngờ vẫn là tiểu thuyết ngôn tình.

“Ồ?” Trịnh Hải lại lật một trang.

“Chúng ta sinh thêm một đứa nữa nhé.”

“Cuốn sách nhảm chán như vậy mà cũng có thể xuất bản, hơn nữa còn có người mua.” Trịnh Hải tiếp tục lật trang, “Nhưng, nhân vật nữ chính trong này hơi quen, anh chắc chắn là đã gặp cô ta ở đâu rồi.”

Hòa Hòa lấy lại quyển sách: “Này, chúng ta sinh thêm một đứa nữa nhé!”

Trịnh Hải bỏ khăn lạnh ra, sờ sờ đầu cô, lẩm bẩm nói: “Rõ ràng đã hạ sốt rồi, sao vẫn nói linh tinh?”

Lần đầu tiên Hòa Hòa xin ý kiến có liên quan đến mang thai lần hai liền bị phản bác như vậy.

2

Hòa Hòa nảy sinh ý nghĩa muốn sinh đứa thứ hai, là vì tất cả mọi nỗ lực muốn thiết lập quan hệ hữu hảo với con gái Trịnh Trúc Du (tên mẹ gọi là Yểu Yểu) cuối cùng đã tuyên bố phá sản.

Việc này thật sự nói không rõ ràng được.

Ở trong nhà này, Hòa Hòa hầu như đều được mọi người yêu quý, từ bố chồng nghiêm khắc đến cô quét dọn vệ sinh có nụ cười thân thiện.

Ở trong nhà này, Yếu Yếu cũng được hầu như tất cả mọi người yêu quý, từ ông nội nghiêm khắc đến cô dọn vệ sinh có nụ cười thân thiện.

Nhưng duy chỉ hai người họ, đều không thích đối phương. Hòa Hòa nhìn thấy Yếu Yếu liền đau đầu, Yếu Yếu nhìn thấy Hòa Hòa liền đau bụng.

Cuối cùng Hòa Hòa hiểu ra, trong khoảng thời gian ngắn là không có cách nào thay đổi cục diện đó. Để bố trí ổn thỏa cái tình mẫu tử không có chỗ sử dụng đó, Hòa Hòa quyết định sinh thêm một đứa. Dù gì cô và Trịnh Hải đều là con một.

Hòa Hòa tổng kết nguyên nhân thất bại của lần xin phép đầu tiên là không hợp thời cơ.

Lần thứ 2, cô chọn một cơ hội rất tốt. Nửa đêm yên tĩnh, cô và Trịnh Hải đang quần lấy nhau. Lúc Trịnh Hải đang chuyển tâm cô cũng nhận nhận rất đau khổ, cô ngắt thời cơ nói: “Chúng ta sinh thêm một đứa nữa nhé.”

Cô cho rằng Trịnh Hải đang mê muội nhất định sẽ thuận miệng đồng ý cô. Mà Trịnh Hải chưa từng thất hứa, việc đồng ý với cô nhất định sẽ làm được.

Nhưng bỗng nhiên Trịnh Hải lại dừng lại, trịnh trọng nói: “Nếu em không thích có thể nói.”

“Không thích cái gì?”

“Chẳng lẽ không phải là muốn trốn tránh nghĩa vụ này, cho nên muốn mang thai một lần nữa sao?”

Hòa Hòa hối hận muốn chết. Lần trước lúc Trịnh Hải muốn làm, bởi vì Hòa Hòa giận anh, viện đủ cớ khiến anh mất hứng. Không ngờ nhanh như vậy đã bị hoàn trả lại.

3

“Chúng ta sinh một đứa nhé.”

Tổng kết sau hai lần thất bại, Hòa Hòa hẹn sẵn Trịnh Hải, nghiêm túc tiến hành nói chuyện với anh.

“Tại sao?”

“Yếu Yếu là con gái, chúng ta sinh thêm một đứa con trai nữa, ghép thành từ “tốt” có được không?” (nét chữ của từ “tốt” trong tiếng trung được ghép từ hai từ “nữ” và “tử”)

“Hòa Hòa, anh không có tư tưởng trọng nam khinh nữ, cha anh cũng thế. Em là thế hệ 8x, càng không nên có.”

“Hai đứa con gái cũng rất tốt, Yếu Yếu một mình cô đơn lắm, không có lợi cho sự trưởng thành của nó.”

Trịnh Hải nghiên cứu vẻ mặt của Hòa Hòa, Hòa Hòa chột dạ cúi đầu, lại cúi đầu.

“Hòa Hòa, em quên rồi hả, nhưng anh vẫn nhớ. Trong 9 tháng em mang thai Yếu Yếu, không có một ngày nào là không giày vò, ngày ngày anh sống trong nước sôi lửa bỏng. Em muốn thêm một lần nữa, nhưng anh không muốn.”

Lần thứ 3 xin cũng bị phá sản.

4

Tiêu Hòa Hòa quyết định tự lực cánh sinh. Cái gọi là tự lực cánh sinh, không phải là cô dự định sinh vô tính, mà là cô quyết định sử dụng chút thủ đoạn không theo lẽ thường.

Hòa Hòa sau khi tham khảo rất nhiều cảnh trong phim điện ảnh nổi tiếng bắt đầu kế hoạch của cô.

Cảnh 1:

Trịnh Hải về nhà rất muộn, không có ai mở cửa cho anh như lúc bình thường, trong căn phòng ánh đèn mờ ám, hương thơm tràn ngập, âm nhạc du dương, bà xã anh quần áo không chỉnh tề nữa kín nửa hở nằm nghiêng trên giường, ánh mắt ngây thơ trong sáng lại mê hoặc.

Trịnh Hải vừa cởi áo khoác vừa nói: “Hòa Hòa, đắp chăn vào. Nhiệt độ giảm rồi, lại không có không khí ẩm, đừng để cảm cúm.” Sau đó đầu cũng không quay lại đi vào phòng tắm.

“Em tắm cùng anh!” Hòa Hòa nhảy xuống giường ôm lấy anh, thử nỗ lực lần nữa.

Trịnh Hải nói: “Rõ ràng em đã tắm rồi. Tắm quá nhiều sẽ bị ung thư da.”

Hòa Hòa nhìn anh đơng đưng.

“Em bị đau mắt hả?” Trịnh Hải quan tâm nói, “Ngày mai đi khám bác sỹ xem.”

Đợi Trịnh Hải tắm xong đi ra, Hòa Hòa đã tức đến nổi ngủ rồi.

Cảnh 2:

Hòa Hòa nhân lúc Trịnh Hải ngủ mơ mơ hồ hồ, dùng khăn lụa trói chân anh lại, đựng đưa trước mặt anh viên thuốc nhỏ màu xanh: “Anh có đồng ý hay không? Anh không nghe theo em sẽ cho anh nuốt gấp đôi, sau nó cường hiếp anh. Hôm nay đúng là thời kỳ nguy hiểm của em.”

Tuy Trịnh Hải tinh thần vẫn chưa đủ tỉnh táo, nhưng tư tưởng đã rất tỉnh rồi.

“Hòa Hòa, cho dù em toại nguyện rồi, em khẳng định thuốc đó không có ảnh hưởng đến con em?”

Hòa Hòa: “.....”

“Em mua thuốc ở đâu? Không phải là thuốc giả chứ? Hại chết anh thì sao?”

Hòa Hòa: “.....”

“Lúc em mua thuốc không có người khác nhìn thấy chứ? Người ta sẽ nghi ngờ khả năng của anh. Thất thân không sao hết, mất đi danh dự rất nghiêm trọng.”

Hòa Hòa: “.....”

“Em trói chặt quá, nói lỏng ra chút.”

“Anh cứ ngủ như thế đi.” Hòa Hòa vô cùng tức giận quyết đến phòng đọc sách ngủ.

Lúc Hòa Hòa vẫn chưa đi ra khỏi cửa, Trịnh Hải đã nhẹ nhàng thoát khỏi dây buộc không có chút kỹ thuật nào đó của Hòa Hòa, vút lọ thuốc nhỏ đó vào sọt rác, đem Hòa Hòa.....đem dây lụa.....

Tóm lại, trên một ý nghĩa nào đó, Hòa Hòa coi như là toại nguyện một nửa. Nhưng vì đầu óc Trịnh Hải quá tỉnh táo, không thiếu biện pháp bảo vệ nào, cho nên, thật ra Hòa Hòa chỉ là “bị toại nguyện”.

5

Cứ như vậy, một lần hai lần ba bốn lần.....Cuối cùng Hòa Hòa từ bỏ ý nghĩ chỉ cần nỗ lực là có thể toại nguyện đó.

Địch quá mạnh, khả năng của cô quá kém. Cô quyết định từ bỏ.

Tiêu Hòa Hòa tiếp tục đấu trí đấu dũng với Trịnh Trúc Du

Trịnh Trúc Du: “Buổi tối mẹ không bật đèn không dám đi vệ sinh, hahaha.”

Tiêu Hòa Hòa: “Yếu Yếu ban ngày nghe thấy tiếng sấm cũng sợ đến phát khóc, hahaha.”

“Đó là vì con là trẻ con, trẻ con sợ sấm là điều bình thường, nhưng người lớn sợ tối là không bình thường.”

“Tiểu tử thôi, ai dạy con thế?”

“Cha.”

Trịnh Hải, anh đợi đấy. Hòa Hòa nghiêng răng nghiêng lợi.

Trịnh Hải đáng thương. Thật ra câu trước là anh nói lúc an ủi con gái, câu sau là con gái quá đổi thông minh của anh tự biên tự diễn.”

Tiêu Hòa Hòa tiếp tục tranh sủng với Trịnh Trúc Du.

“Cha, hôm nay đưa con đi vườn thú nhé.”

“Nhưng cha đã đồng ý trước với mẹ là đưa mẹ đi xem triển lãm tranh rồi. Nếu con muốn, cũng có thể cùng đi.”

“Nhưng còn là trẻ con mà, người lớn chẳng lẽ không nên nhường trẻ con sao?”

“Đúng thế, vì con là trẻ con, cho nên con phải tôn trọng người lớn.”

“Được rồi.” Trịnh Yếu Yếu đồng ý không vui vẻ lắm, “Vậy cha, tối nay cha có thể ngủ cùng con không?”

“Con đi hỏi mẹ con xem. Nếu mẹ đồng ý, con có thể ngủ ở giữa chúng ta.”

“Không muốn mẹ, chỉ hai chúng ta thôi.”

“.....”

6

Khi Hòa Hòa một lần nữa thua con gái, cô bực mình đi cắt tóc.

Kết quả thợ cắt tóc mới thất tình. Trong mắt người thất tình, cả thế giới đều thất tình.

Anh ta cho rằng Hòa Hòa cùng vì thất tình mà muốn cắt tóc, lạch cạch một lúc liền cắt đi mái tóc dài Hòa Hòa nuôi đã nhiều năm.

Hòa Hòa khóc không ra nước mắt.

Thợ cắt tóc sau đó với bàn tay vàng, cuối cùng cũng sửa tóc cô thành tóc tém. Dáng người cô vốn nhỏ bé, thích nhất là mặc áo sơ mi quần bò và giày thể thao. Bây giờ thành như thế này, nhìn bản thân mình trong gương, đều cho rằng là cậu bé.

May mà Trịnh Hải đi công tác, đêm ngày mai mới về nhà. Bản thân cô tự mình thích ứng một hai ngày trước đã rồi hãy nói.

Nửa đêm hôm sau, lúc Trịnh Hải về nhà, Hòa Hòa đã ngủ rất lâu.

Cô mơ mơ hồ hồ bò dậy, dụi mắt nói: “Anh quay về rồi à. Đi công tác có mệt không?”

“Mệt chết. 14 tiếng trước đều ở trên đường.”

“Em đi bật nước cho anh tắm. Anh muốn ăn đêm không? Em đi hâm lại cho anh một chút.”

Cuối cùng Trịnh Hải nhìn rõ dáng vẻ của Hòa Hòa, “Í” một tiếng, lúc lâu sau mới nói: “Không cần, anh tự làm. Em tiếp tục ngủ đi.”

Hòa Hòa rất nghe lời nằm xuống ngủ tiếp.

Nhưng cô vừa mới ngủ, liền lại có người làm cho tỉnh dậy.

Trịnh Hải lúc này nói mệt chết, lúc này chẳng có chút dáng vẻ mệt mỏi nào. Cả buổi tối anh lật đi lật lại Hòa Hòa, giống như là rán bánh; anh quay Hòa Hòa lại vòng lại, giống như làm bánh tai bèo. Cho đến tận lúc Hòa Hòa khổ sở cầu xin, anh mới buông tha cho cô.

Trước khi ngủ ý thức không tỉnh táo lắm tốt bụng nhắc nhở anh: “Hôm nay hình như anh không dùng biện pháp an toàn.”

“Ồ, thế à?”

Nam nữ kết hôn mấy năm, đa phần đều thế này: lúc phụ nữ trần truồng đi trước mặt người đàn ông, dường như người đàn ông đang nhìn một cột gỗ, hướng hồ Trịnh Hải là người có khả năng tự kiềm chế mạnh như vậy.

Nhưng cô cũng không hiểu rốt cuộc là vì nguyên nhân gì, bỗng nhiên Trịnh Hải giống như là mấy chàng trai đang trong thời kỳ thanh xuân, vô cùng có hứng thú với cơ thể cô.

Hòa Hòa nằm bò trên đất chống hông lên tìm đồ lăn vào gầm giường, Trịnh Hải đẩy cửa bước vào bỗng nhiên ôm lấy em cô nhắc cô lên, vớt xuống giường.

Hòa Hòa khoanh chân vừa xe tivi vừa cười nghiêng ngả, Trịnh Hải bỗng nhiên ấn cô xuống ghế sofa.

.....

Giày vò mấy lần không có kế hoạch như thế, kết quả chính là, Hòa Hòa đã mang thai đúng như mong muốn.

Thành công đến kỳ lạ lại dễ dàng như vậy, Hòa Hòa rất không yên tâm. Cô nghĩ rồi nghĩ cũng không nghĩ ra nguyên nhân.

Cho đến tận lúc bụng cô đã to đến mức không nhìn thấy chân, đi lại chậm chạp giống con voi, cuối cùng cô đã hiểu được nguyên nhân.

Hôm đó Trịnh Hải vừa giúp cô lau tóc mới gội xong vừa nói: “Tóc đã dài như vậy rồi, sẽ vướng tầm nhìn của em. Bây giờ em đã đi lại không tiện. Cắt thêm đi.”

Hòa Hòa nói: “Không dài mà, vẫn chưa đến vai.”

“Kiểu tóc cũ đẹp thế mà.”

“Kiểu tóc đó rất khó xử lý. Hàng ngày đều phải chỉnh.”

“Anh có thể giúp em làm.”

“Giống như cậu bé.”

“Giống cậu bé không tốt sao?”

Cuối cùng Hòa Hòa đã hiểu: “Anh thành thật khai báo, trong sâu thẳm lòng anh là thích con trai phải không? Không đúng, là thích mấy cậu bé.”

Trịnh Hải: “.....”

“Hóa ra anh là gay kiểu ẩn, anh lừa gạt tuổi thanh xuân của em.”

Trịnh Hải: “.....”

“Em sẽ không bao giờ cắt tóc nữa, em sẽ nuôi tóc đến tận gót chân.”

7

Lần mang thai này, từ lúc mang thai đến lúc sinh, thuận lợi đến kỳ lạ.

Cậu bé rất khỏe mạnh. Ngày nó ra đời, mọi người cuối cùng có thể nói một câu: “Ồ, cái miệng này rất giống Hòa Hòa. Ấy, mũi cũng rất giống.”

Hòa Hòa cảm thấy vô cùng vui vẻ. Tuy tiếp theo họ nói: “Đương nhiên vẫn là giống Tiểu Hải lúc nhỏ đến hơn 70%.”

Người có quyền thế nhất trong nhà là bố chồng cô cha Trịnh Hải, giao ẹ Hòa Hòa nhiệm vụ vinh quang là đặt tên cho cháu nội: “Lần trước tôi đặt rồi, lần này bà ngoại Yểu Yểu đặt tên cho thằng bé đi.”

Người mẹ giáo sư đạt được rất nhiều thành tựu trong lĩnh vực học thuật đó của cô nói: “Tên thằng bé càng đơn giản, cả đời sẽ càng thuận lợi.”

Cha Trịnh Hải đồng ý nói: “Đúng, ví dụ như tên của Hòa Hòa đặt quả thật rất hay, là tên hay nhất trong mấy đứa trẻ mà tôi biết.”

Mẹ Hòa Hòa hơi suy nghĩ: “Hay là.....Tiểu Tiểu? Lạc Lạc? Hoan Hoan? Tiểu Hải, con nghĩ cái nào hay hơn?”

Hòa Hòa khóc không ra nước mắt nghe Trịnh Hải nghiêm chỉnh nói: “Mẹ cảm thất hay là được. Con cảm thấy đều không tồi. Cha thấy thế nào?”

Thảo luận một lúc, cháu trai của nhà Họ Trịnh, cuối cùng với ưu thế tuyệt đối 4 phiếu tán đồng, một phiếu phiếu trắng, đặt tên là Trịnh Lạc Lạc. Phiếu tán đồng là của : Cha Trịnh, mẹ Hòa Hòa, Trịnh Hải, cùng với Trịnh Trúc Du.

Hòa Hòa cảm thấy vì bản thân mình thiếu quyền phát ngôn, khiến bảo bối của cô vừa mới ra đời đã gặp phải việc trông thì dân chủ thật ra rất bị thương. Cho nên lúc cô một lần nữa được giao quyền đặt tên mụ cho đứa bé, cô nói từ trong đáy lòng: “Thằng bé này từ lúc trong bụng con đã vô cùng ngoan ngoãn, sau khi ra đời không khóc không làm loạn không làm khổ người khác, gọi là “Quai Quai” đi.”

Yêu cầu của cô được phê chuẩn.

Lúc Quai Quai lớn hơn một chút, cái tên này cuối cùng bị phát hiện có vấn đề.

Cha Trịnh gọi: Yếu Yếu Quai Quai, ông nội đưa các cháu ra ngoài đi chơi.”

Mẹ Hòa Hòa gọi: “Yếu Yếu Quai Quai, đến lúc về nhà học bài rồi.”

Dòng người đi qua bọn họ không hiểu gì, sôi nổi nghị luận:

“Nhà này đặt tên con kiểu gì vậy? Yếu Yếu Quái Quái?”

“Hai đứa bé này xinh đẹp dễ thương như vậy, đâu có giống yếu quái chứ?”

“Mấy người phụ huynh bây giờ, chỉ vì muốn mới mẻ mà thành quái dị, thật là không có trách nhiệm với con cái, không có đạo đức quá rồi.”

Chú thích: Trong tiếng Trung Yếu Yếu Quai Quai có cách phát âm giống với từ Yếu Quái. Quai Quai: có nghĩa là ngoan ngoãn

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/mua-day-buoc-minh>